Col. Coll.

LGr
A716Br

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΖΟΥΣΑΙ.

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

7276 C

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Αἱ γυναῖκες συνέθεντο πάντα μηχανήσασθαι εἰς τὸ δόξαι ἄνδρες εἶναι, καὶ ἐκκλησιάσασαι πεῖσαι παραδοῦναι σφίσι τὴν πόλιν, δημηγορησάσης μιᾶς ἐξ αὐτῶν· αἱ δὲ μηχαναὶ τοῦ δόξαι αὐτὰς ἄνδρας εἶναι, τοιαῦται. πώγωνας περιθέτους ποιοῦνται, καὶ ἀνδρείαν ἀναλαμβάνονται στολήν, προνοήσασαι, καὶ προασκήσασαι τὸ σῶμα ἐκείνων, ὡς ὅτι μάλιστα ἀνδρικὸν εἶναι δόξαι. μία δὲ αὐτῶν Πραξαγόρα, λύχνον ἔχουσα, προέρχεται καλὰ τὰς συνθήκας, καὶ φησὶν, Ω ΛΑΜΠΡΟΝ ΟΜΜΑ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Ἐν τοῖς Σκίροις τὰ γύναι' ἔκρινεν ἐν στολαῖς
ἀνέρων προκαθίζονθ', γενομένης ἐκκλησίας,
περιθέμεναι πώγωνας ἀλλοτρίων τριχῶν.
ἐποίησαν οὕτως. ὑστεροῦντες οὖν στολαῖς
ἄνδρες γυναικῶν ἐκάθισαν· καὶ δὴ μία
δημηγορεῖ περὶ τοῦ λαβοῦσας τῶν ὅλων
τὴν ἐπιτροπὴν βέλτιον ἄρξειν μυρίῳ·
ἐκέλευσέ τ' εἰς τὸ κοινὸν εἰσφέρειν ὅλα
τὰ χρήματ' ἄνδρας· ὡς κεκρῖσθαι τοῖς νόμοις.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΙΝΕΣ.

ΧΟΡΟΣ.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ ἀνὴρ Πραξαγόρας.

ΑΝΗΡ ΤΙΣ.

ΧΡΕΜΗΣ.

Ο ΚΑΤΑΘΕΙΣ.

Ο ΜΗ ΚΑΤΑΘΕΙΣ.

ΚΗΡΥΞ.

ΓΡΑΕΣ ΤΙΝΕΣ.

ΝΕΑΝΙΣ.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.

ΔΕΣΠΟΤΗΣ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΖΟΥΣΑΙ.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ, ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΙΝΕΣ, ΧΟΡΟΣ.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

Ὦ λαμπρὸν ὄμμα τοῦ τροχηλάτου λύχνου,
κἀλλίσθ' ἐν εὐσκώποισιν ἐξηρτημένον,
(γυναῖκές τε γὰρ σὰς καὶ τύχας δηλώσομεν·
τροχῷ γὰρ ἐλαθεὶς κεραμικῆς ῥύμης ἄπο,
μυκλῆρσι λαμπρὰς ἡλίου τιμὰς ἔχεις.)
ὅρμα φλογὸς σημεῖα τὰ ξυγκείμενα.
σοὶ γὰρ μόνῳ δηλοῦμεν· εἰκότως, ἐπεὶ
κἀν τοῖσι δωματίοισιν Ἀφροδίτης τρόπων
πειρωμέναισι πλησίον παρασταθεῖς·
λορδουμένων τε σωμάτων ἐπισταθὴν
ὀφθαλμὸν οὐδεὶς τὸν σὸν ἐξείργει δόμων.
μόνος δὲ μηχῶν εἰς ἀπορρήτους μυχοὺς
λάμπεις, ἀφεύων τὴν ἐπανθοῦσαν τρίχα·
σποδός τε, καρποῦ βακχίου τε νάματος
πλήρεις, ὑποιγνύσαισι συμπαρασταθεῖς·
καὶ ταῦτα συνδρῶν, οὐ λαλεῖς τοῖς πλησίον.
ἀνθ' ὧν ξυνείσει καὶ τὰ νῦν βουλεύματα,

ὅσα Σκίροις ἔδοξε ταῖς ἐμαῖς φίλαις.
ἀλλ' οὐδεμίᾳ πάρεσθιν, ἃς ἥκειν ἐχρῆν.
καί τοι πρὸς ὄρθρον ἐστίν· ἡ δ' ἐκκλησία
αὐτίκα μάλ' ἔσται· καταλαβεῖν δ' ἡμᾶς ἔδρας,
ὡς Σφυρόμαχός ποτ' εἶπεν, εἰ μέμνησθ' ἔτι·

ΔΕΙ ΤΑΣ ΕΤΑΙΡΑΣ ΕΓΚΑΘΙΖΟΜΕΝΑΣ ΛΑΘΕΙΝ.

τί δῆτ' ἂν εἴη; πότερον οὐκ ἐρραμμένους
ἔχουσι τοὺς πώγωνας, οὓς εἴρητ' ἔχειν;
ἢ θαιμάτια τἀνδρεῖα κλεψάσαις λαβεῖν
ἦν χαλεπὸν αὐταῖς; ἀλλ' ὁρῶ τονδὶ λύχνον
προσιόντα. Φέρε νυν ἐπαναχωρήσω πάλιν,
μὴ καί τις ὢν ἀνὴρ ὁ προσιὼν τυγχάνῃ.

ΓΥΝΗ Α.

ὥρα βαδίζειν, ὡς ὁ κήρυξ ὀρθίως,
ἡμῶν προσιόντων, δεύτερον κεκόκκυκεν.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἐγὼ δέ γ' ὑμᾶς προσδοκῶσ' ἐγρηγόρουν
τὴν νύκτα πᾶσαν. ἀλλά, Φέρε, τὴν γείτονα
τήνδ' ἐκκαλέσωμαι, τρυγονῶσα τὴν θύραν.
δεῖ γὰρ τὸν ἄνδρ' αὐτῆς λαθεῖν.

ΓΥΝΗ Β.

ἤκουσά τοι
ὑποδουμένη τὸ κνῦμά σου τῶν δακτύλων,
ἀτ' οὐ καταδαρθοῦσ'. ὁ γὰρ ἀνὴρ, ὦ φιλτάτη,
(Σαλαμίνιος γάρ ἐστιν, ᾧ ξύνειμ' ἐγώ)
τὴν νύχθ' ὅλην ἤλαυνέ μ' ἐν τοῖς στρώμασιν,
ὥστ' ἄρτι τουτὶ θοιμάτιον αὐτοῦ λαβεῖν.

ΓΥΝΗ Α.

καὶ μὴν ὁρῶ καὶ Κλεναρέτην, καὶ Σωστράτην
προσιοῦσαν ἤδη τήνδε, καὶ Φιλαινέτην.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

οὔκουν ἐπείξεσθ', ὡς Γλύκη κατώμοσε
πλὴν ὑελάτην ἥκουσαν οἴνου τρεῖς χοᾶς

ἡμῶν ἀποτίσειν, κἀρεζίνθων χοίνικα.

ΓΥΝΗ Α.

τὴν Σμικυθίωνος οὐχ ὁρᾷς Μελισσίχην
σπεύδουσαν ἐν ταῖς ἐμβάσιν; κἀμοὶ δοκεῖ
κατὰ σχολὴν παρὰ τἀνδρὸς ἐξελθεῖν μόνη.

ΓΥΝΗ Β.

τὴν τοῦ καπήλου δ' οὐχ ὁρᾷς Γευσισθράτην,
ἔχουσαν ἐν τῇ δεξιᾷ τὴν λαμπάδα;
καὶ τὴν Φιλοδωρήτου τε καὶ Χαιρητάδου;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ὁρῶ προσιούσας χ' ἁτέρας πολλὰς πάνυ
γυναῖκας, ὅ τι περ ἔστ' ὄφελος ἐν τῇ πόλει.

ΓΥΝΗ Γ.

καὶ πάνυ ταλαιπώρως ἔγωγ', ὦ φιλτάτη,
ἐκδρᾶσα παρέδυν. ὁ γὰρ ἀνὴρ τὴν νύχθ' ὅλην
ἔβηττε, τριχίδων ἑσπέρας ἐμπλήμενος.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

κάθησθε τοίνυν, ὡς ἂν ἀνέρωμαι τάδε
ὑμᾶς, ἐπειδὴ ξυλλελεγμένας ὁρῶ,
ὅσα Σκίροις ἔδοξεν, εἰ δεδράκατε.

ΓΥΝΗ Δ.

ἔγωγε. πρῶτον μέν γ' ἔχω τὰς μασχάλας
λόχμης δασυτέρας, καθάπερ ἦν ξυγκείμενον·
ἔπειθ', ὁπότ' ἀνὴρ εἰς ἀγορὰν οἴχοιτό μου,
ἀλειψαμένη τὸ σῶμ' ὅλον, δι' ἡμέρας
ἐχλιαινόμην ἑστῶσα πρὸς τὸν ἥλιον.

ΓΥΝΗ Ε.

κἄγωγε· τὸν ξυρὸν δέ γ' ἐκ τῆς οἰκίας
ἔρριψα πρῶτον, ἵνα δασυνθείην ὅλη,
καὶ μηδὲν εἴην ἔτι γυναικὶ προσφερής.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἔχετε δὲ τοὺς πώγωνας, οὓς εἴρητ' ἔχειν
πᾶσαισιν ἡμῖν, ὁπότε συλλεγοίμεθα;

ΓΥΝΗ Δ.

νὴ τὴν Ἑκάτην, τὸν καλὸν ἔγωγε τουτονί.

ΓΥΝΗ Ε.

κἄγωγ' Ἐπικράτους οὐκ ἐλίγῳ καλλίονα.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ὑμεῖς δὲ τί φατέ;

ΓΥΝΗ Δ.

φασί· κατανεύουσι γάρ.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

καὶ μὴν τά γ' ἄλλ' ὑμῖν ὁρῶ πεπραγμένα·
Λακωνικὰς γὰρ ἔχετε, καὶ βακτηρίας,
καὶ θαιμάτια τἀνδρεῖα, καθάπερ εἴπομεν.

ΓΥΝΗ Ζ.

ἔγωγέ τοι τὸ σκύταλον ἐξηνεγκάμην
τὸ τοῦ Λαμίου τουτὶ καθεύδοντος λάθρα.

ΓΥΝΗ Α.

τοῦτ' ἔσθ' ἐκεῖνο τῶν σκυτάλων, ὧν πέρδεται.
νὴ τὸν Δία τὸν Σωτῆρ', ἐπιτήδειός γ' ἂν ἦν,
τὴν τοῦ Πανσάλου διφθέραν ἐνημμένος,
εἴπερ τι βουκολεῖν ἐθέλοι τὸν δῆμιον.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

λέγοιτ' ἂν ὅπως καὶ τἀπὶ τούτοις δράσομεν,
ἕως ἔτ' ἐστὶν ἄσῖτα κατὰ τὸν οὐρανόν·
ἡ 'κκλησία δ', εἰς ἣν παρεσκευάσμεθα
ἡμεῖς βαδίζειν, ἐξ ἕω γενήσεται.

ΓΥΝΗ Α.

νὴ τὸν Δί', ὥστε δεῖ σε καταλαβεῖν ἕδρας
ὑπὸ τῷ λίθῳ, τῶν Πρυτανέων καλαντικρύ.

ΓΥΝΗ Η.

ταυτί γέ τοι, νὴ τὸν Δί', ἐφερόμην, ἵνα
πληρουμένης ξαίνοιμι τῆς ἐκκλησίας.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

πληρουμένης, τάλαινα;

ΓΥΝΗ Η.

νὴ τὴν Ἀρτεμιν,
ἔγωγε. τί γὰρ ἂν χεῖρον ἀκροώμην ἄρα
ξαίνουσα; γυμνὰ δ' ἐστί μου τὰ παιδία.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἰδού γέ σε ξαίνουσαν, ἢν τοῦ σώματος
οὐδὲν παραφῆναι τοῖς καθημένοις ἔδει.
οὐκοῦν καλά γ' ἂν πάθοιμεν, εἰ πλήρης τύχοι
ὁ δῆμος ὤν, κἄπειθ' ὑπερβαίνουσά τις
ἀναβαλλομένη δείξειε τὸν Φορμίσιον.
ἢν δ' ἐγκαθιζώμεσθα πρότεραι, λήσομεν
ξυσπειλάμεναι θαιμάτια· τὸν πώγωνά τε
ὅταν καθῶμεν, ὃν περιδησόμεσθ' ἐκεῖ,
τίς οὐκ ἂν ἡμᾶς ἄνδρας ἡγήσαιθ' ὁρῶν;
Ἀγύρριος γοῦν τὸν Προνόμου πώγων' ἔχων
λέληθε· καί τοι πρότερον ἦν οὗτος γυνή.
νυνὶ δ', ὁρᾷς, πράττει τὰ μέγισθ' ἐν τῇ πόλει.
τούτου γέ τοι, νὴ τὴν ἐπιοῦσαν ἡμέραν,
τόλμημα τολμῶμεν τοσοῦτον, οὕνεκα,
ἢν πως παραλαβεῖν τῆς πόλεως τὰ πράγματα
δυνώμεθ', ὥσθ' ἁγαθόν τι πρᾶξαι τὴν πόλιν.
νῦν μὲν γὰρ οὔτε θέομεν, οὔτ' ἐλαύνομεν.

ΓΥΝΗ Η.

καὶ πῶς γυναικῶν θηλύφρων ξυνουσία
δημηγορήσει;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

πολὺ μὲν οὖν ἄριστά που.
λέγουσι γὰρ καὶ τῶν νεανίσκων ὅσοι
πλεῖστα σωδοῦνται, δεινοτάτους εἶναι λέγειν·
ἡμῖν δ' ὑπάρχει τοῦτο κατὰ τύχην τινά.

ΓΥΝΗ Η.

οὐκ οἶδα· δεινὸν δ' ἐστὶν ἡ μὴ 'μπειρία.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

οὐκοῦν ἐπίτηδες ξυνελέγημεν ἐνθάδε,
ὅπως προμελετήσωμεν, ἃ κεῖ δεῖ λέγειν.
οὐκ ἂν φθάνοις τὸ γένειον ἂν περιδουμένη,
ἄλλαι θ' ὅσαι λαλεῖν μεμελετήκασί που;

ΓΥΝΗ Θ.

τίς δ', ὦ μέλ', ἡμῶν οὐ λαλεῖν ἐπίσταται;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἴθι δὴ σὺ περίδου, καὶ ταχέως ἀνὴρ γενοῦ·
ἐγὼ δὲ θεῖσα τοὺς στεφάνους, περιδήσομαι
καὐτὴ μεθ' ὑμῶν, ἤν τι μοι δόξῃ λέγειν.

ΓΥΝΗ Β.

δεῦρ', ὦ γλυκυλάτη Πραξαγόρα, σκέψαι τάλαν,
ὡς καὶ καταγέλαστον τὸ πρᾶγμα φαίνεται.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

πῶς καταγέλαστον;

ΓΥΝΗ Β.

ὥσπερ εἴ τις σπαίαις
πώγωνα περιδήσειεν ἐσταθευμέναις.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ὁ Περιστίαρχος, περιφέρειν χρὴ τὴν γαλῆν,
πάριθ' ἑς τὸ πρόσθεν. Ἀρίφραδες, παῦσαι λαλῶν·
κάθιζε παριών. τίς ἀγορεύειν βούλεται;

ΓΥΝΗ Θ.

ἐγώ.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

περίθου δὴ τὸν στέφανον τύχῃ ἀγαθῇ.

ΓΥΝΗ Θ.

ἰδού.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

λέγοις ἄν.

ΓΥΝΗ Θ.

εἶτα πρὶν πιεῖν λέγω;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἰδοὺ ΠΙΕΙΝ.

ΓΥΝΗ Θ.

τί γάρ, ὦ μέλ', ἐστεφανωσάμην;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἄπιθ' ἐκποδών· τοιαῦτ' ἂν ἡμᾶς εἰργάσω
κἀκεῖ.

ΓΥΝΗ Θ.

τί δ'; οὐ πίνουσι κἀν τῇ 'κκλησίᾳ;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἰδού γέ σοι ΠΙΝΟΥΣΙ.

ΓΥΝΗ Θ.

νὴ τὴν Ἀρτεμιν,
καὶ ταῦτά γ' εὖ ζωρον. τὰ γοῦν βουλεύματα
αὐτῶν, ὅσ' ἂν πράξωσιν ἐνθυμουμένοις,
ὥσπερ μεθυόντων, ἐστὶ παραπεπλημένα.
καὶ, νὴ Δία, σπένδουσί γ'· ἢ τίνος ἂν χάριν
τοσαῦτ' ἐπεύχοιν', εἴπερ οἶνος μὴ παρῆν;
καὶ λοιδοροῦνταί γ', ὥσπερ ἐμπεπωκότες·
καὶ τὸν παροινοῦντ' ἐκφέρουσ' οἱ τοξόται.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

σὺ μὲν βάδιζε, καὶ κάθιζ'· οὐδὲν γὰρ εἶ.

ΓΥΝΗ Θ.

νὴ τὸν Δί', ἤ μοι μὴ γενειᾶν κρεῖττον ἦν·
δίψει γάρ, ὡς ἔοικεν, ἀφαυανθήσομαι.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἔσθ' ὅτις ἑτέρα βούλεται λέγειν;

ΓΥΝΗ Ι.

ἐγώ.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἴθι δὴ στεφανοῦ· καὶ γὰρ τὸ χρῆμ' ἐρχάζεται.
ἄγε νυν ὅπως ἀνδρισὶ καὶ καλῶς ἐρεῖς,
διερεισμένη τὸ σχῆμα τῇ βακληρίᾳ.

ΓΥΝΗ Ι.

Ἐβουλόμην μὲν ἕτερον ἂν τῶν ἡθάδων
λέγειν τὰ βέλτισθ', ἵν' ἐκαθήμην ἥσυχος·
νῦν δ' οὐκ ἐάσω, κατά γε τὴν ἐμὴν, μίαν
ἐν τοῖσι κοσμηλείοισι λάκκους ἐμποιεῖν
ὕδατος. ἐμοὶ μὲν οὐ δοκεῖ, μὰ τὼ θεὼ ---

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ΜΑ ΤΩ ΘΕΩ. τάλαινα, ποῦ τὸν νοῦν ἔχεις;

ΓΥΝΗ Ι.

τί δ' ἔστιν; οὐ γὰρ δὴ πιεῖν ἤτησά σε.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

μὰ Δί', ἀλλ' ἀνὴρ ὢν τὼ θεὼ κατώμοσας,
καί τοι τά γ' ἄλλ' εἰποῦσα δεξιώταλα.

ΓΥΝΗ Ι.

ὦ νὴ τὸν Ἀπόλλω.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

παῦε τοίνυν, ὡς ἐγὼ
ἐκκλησιάζουσ' οὐ προβαίην τὸν πόδα
τὸν ἕτερον ἄν, εἰ μὴ τοῦτ' ἀκριβωθήσεται.

ΓΥΝΗ Ι.

Φέρε τὸν στέφανον· ἐγὼ γὰρ αὖ λέξω πάλιν.
οἶμαι γὰρ ἤδη μεμελετηκέναι καλῶς.
Ἐμοὶ γάρ, ὦ γυναῖκες αἱ καθήμεναι ---

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

γυναῖκας αὖ, δύστηνε, τοὺς ἄνδρας λέγεις.

ΓΥΝΗ Ι.

δι' Ἐπίγονόν γ' ἐκεῖνον· ἐπιβλέψασα γὰρ
ἐκεῖσε, πρὸς γυναῖκας ὡρμήν λέγειν.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἄπερρε καὶ σὺ, καὶ κάθησ' ἐντευθενί.
αὐτὴ γὰρ ὑμῶν γ' ἕνεκά μοι λέξειν δοκῶ,
τονδὶ λαβοῦσα· τοῖς θεοῖς μὲν εὔχομαι,
τυχεῖν κατορθώσασα τὰ βεβουλευμένα.

Εμοίγ' ἴσον μὲν τῆσδε τῆς χώρας μέτα,
ὅσον περ ὑμῖν· ἄχθομαι δὲ καὶ φέρω
τὰ τῆς πόλεως ἅπαντα βαρέως πράγματα.
ὁρῶ γὰρ αὐτὴν προσλάταισι χρωμένην
ἀεὶ πονηροῖς· κἄν τις ἡμέραν μίαν
χρηστὸς γένηται, δέκα πονηρὸς γίγνεται.
ἐπέτρεψας ἑτέρῳ; πλεῖον ἔτι δράσει κακά.
χαλεπὸν μὲν οὖν ἄνδρας δυσαρέστους νουθετεῖν,
οἳ τοὺς φιλεῖν μὲν βουλομένους δεδοίκατε,
τοὺς δ' οὐκ ἐθέλοντας ἀντιβολεῖθ' ἑκάστοτε.
ἐκκλησίαισιν ἦν ὅτ' οὐκ ἐχρώμεθα
οὐδὲν τοπαράπαν· ἀλλὰ τὸν γ' Αγύρριον
πονηρὸν ἡγούμεσθα· νῦν δέ, χρωμένων,
ὁ μὲν λαβὼν ἀργύριον, ὑπερέπῃνεσεν·
ὁ δ' οὐ λαβών, εἶναι θανάτου φήσ' ἄξίους
τοὺς μισθοφορεῖν ζητοῦντας ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ.

ΓΥΝΗ Α.

νὴ τὴν Αφροδίτην, εὖγε ταὐλαγὶ λέγεις.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

τάλαιν', Αφροδίτην ὠνόμασας. χαρίεντά γ' ἂν
ἔδρασας, εἰ τοῦτ' εἶπες ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ.

ΓΥΝΗ Α.

ἀλλ' οὐκ ἂν εἶπον.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

μηδ' ἐθίζου νῦν λέγειν.
Τὸ συμμαχικὸν αὖ τοῦθ', ὅτ' ἐσκοπούμεθα,
εἰ μὴ γένοιτ', ἀπολεῖν ἔφασκον τὴν πόλιν·
ὅτε δὴ δ' ἐγένετ', ἤχθοντο· τῶν δὲ ῥητόρων
ὁ ταῦτ' ἀναπείσας εὐθὺς ἀποδρὰς ᾤχετο.
ναῦς δὴ καθέλκειν τῷ πένητι μὲν δοκεῖ·
τοῖς πλουσίοις δὲ καὶ γεωργοῖς οὐ δοκεῖ.
Κορινθίοις ἄχθεσθε· κἀκεῖνοί γέ σοι
νῦν εἰσὶ χρηστοί, καὶ σὺ νῦν χρηστὸς γενοῦ.

Ἀργεῖος ἀμαθὴς, ἀλλ' Ἱερώνυμος σοφός·
σωτηρία παρέκυψεν, ἀλλ' ὁρίζεται
Θρασύβουλος αὐτὸς οὐχὶ παρακαλούμενος.

ΓΥΝΗ Α.

ὡς ξυνετὸς ἀνήρ.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

νῦν καλῶς ἐπῄνεσας.

Ὑμεῖς γ' ἄρ' ἐστέ, ὦ δῆμε, τούτων αἴτιοι.
τὰ δημόσια γὰρ μισθοφοροῦντες χρήματα,
ἰδίᾳ σκοπεῖθ' ἕκαστος, ὅ τι τις κερδανεῖ·
τὸ δὲ κοινὸν, ὥσπερ Αἴσιμος, κυλίνδεται.
ἢν οὖν ἐμοὶ πείθησθε, σωθήσεσθ' ἔτι.
ταῖς γὰρ γυναιξὶ φημὶ χρῆναι τὴν πόλιν
ἡμᾶς παραδοῦναι. καὶ γὰρ ἐν ταῖς οἰκίαις,
ταύταις ἐπιτρόποις καὶ ταμίαισι χρώμεθα.

ΓΥΝΗ Β.

εὖ γ', εὖ γε, νὴ Δί', εὖ γε· λέγε, λέγ', ὦ 'γαθέ.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

Ὡς δ' εἰσὶν ἡμῶν τοὺς τρόπους βελτίονες,
ἐγὼ διδάξω. πρῶτα μὲν γὰρ τἄρτια
βάπτουσι θερμῷ καὶ τὸν ἀρχαῖον νόμον
ἀπαξάπασαι· κοὐχὶ μεταπειρωμένας
ἴδοις ἂν αὐτάς. ἡ δ' Ἀθηναίων πόλις,
εἰ τοῦτο χρησίμως εἶχεν, οὐκ ἂν ἐσώζετο,
εἰ μή τι καινὸν ἄλλο περιεργάζετο;
καθήμεναι φρύγουσιν, ὥσπερ καὶ πρότου.
ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρουσιν, ὥσπερ καὶ πρότου.
τὰ Θεσμοφόρι' ἄγουσιν, ὥσπερ καὶ πρότου.
τοὺς ἄνδρας ἐπιλίβουσιν, ὥσπερ καὶ πρότου.
μοιχοὺς ἔχουσιν ἔνδον, ὥσπερ καὶ πρότου·
αὐτοῖς παροψωνοῦσιν, ὥσπερ καὶ πρότου.
τὸν οἶνον εὔζωρον φιλοῦσ', ὥσπερ πρότου.
βινούμεναι χαίρουσιν, ὥσπερ καὶ πρότου.

ταύταισιν οὖν, ὦ ἄνδρες, παραδόντες τὴν πόλιν,
μὴ περιλαλῶμεν, μηδὲ πυνθανώμεθα,
τί ποτ' ἄρα δρᾶν μέλλουσιν, ἀλλ' ἁπλῷ τρόπῳ
ἐῶμεν ἄρχειν, σκεψάμενοι ταυτὶ μόνα·
ὡς τοὺς στρατιώτας πρῶτον οὖσαι μητέρες
σώζειν μᾶλ' ἐπιθυμοῦσιν· εἶτα σιτία
τίς τῆς τεκούσης μᾶλλον ἐπιπέμψειεν ἄν;
χρήματα πορίζειν εὐπορώταλον γυνή·
ἄρχουσά τ' οὐκ ἂν ἐξαπατηθείη ποτέ.
αὗται γὰρ εἰσιν ἐξαπατᾶν εἰθισμέναι.
τἀμὲν ἄλλ' ἐάσω· ταῦτα δ' ἂν πείθησθέ μοι,
εὐδαιμονοῦντες τὸν βίον διάξετε.

ΓΥΝΗ Α.

εὖ γ', ὦ γλυκυλάτη Πραξαγόρα, καὶ δεξιῶς.
πόθεν, ὦ τάλαινα, ταῦτ' ἔμαθες οὕτω καλῶς;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἐν ταῖσι Φυγαῖς μετὰ τἀνδρὸς ᾤκησ' ἐν Πυνκί·
ἔπειτ' ἀκούουσ' ἐξέμαθον τῶν ῥητόρων.

ΓΥΝΗ Α.

οὐκ ἐτὸς ἄρ', ὦ μέλ', ἦσθα δεινὴ καὶ σοφή·
καί σε στρατηγεῖν αἱ γυναῖκες αὐτόθεν
αἱρούμεθ', ἢν ταῦθ', ἁπινοεῖς, κατεργάσῃ.
ἀτὰρ ἢν Κέφαλός σοι λοιδορῆται προσφθαρείς,
πῶς ἀντερεῖς πρὸς αὐτὸν ἐν τῇ 'κκλησίᾳ;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

φήσω παραφρονεῖν αὐτόν.

ΓΥΝΗ Α.

ἀλλὰ τοῦτό γε
ἴσασι πάντες.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἀλλὰ καὶ μελαγχολᾶν.

ΓΥΝΗ Α.

καὶ τοῦτ' ἴσασιν.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἀλλὰ καὶ τὰ τρυβλία
κακῶς κεραμεύειν, τὴν δὲ πόλιν εὖ καὶ καλῶς.

ΓΥΝΗ Α.

τί δ', ἢν Νεοκλείδης ὁ γλάμων σε λοιδορῇ;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

τούτῳ μὲν ἂν εἴποιμ' ἐς κυνὸς πυγὴν ὁρᾶν.

ΓΥΝΗ Α.

τί δ', ἢν ὑποκρούσωσί σε;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

προσκινήσομαι,
ἄτ' οὐκ ἄπειρος οὖσα πολλῶν κρουμάτων.

ΓΥΝΗ Α.

ἐκεῖνο μόνον ἄσκεπτον, ἢν σε τοξόται
ἕλκωσιν, ὅ τι δράσεις ποτέ.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἐξαγκονιῶ
ὠδί· μέση γὰρ οὐδέποτε ληφθήσομαι.

ΓΥΝΗ Α.

ἡμεῖς δέ γ', ἢν αἴρωσ', ἐᾶν κελεύσομεν.

ΓΥΝΗ Β.

ταυτὶ μὲν ἡμῖν ἐντεθύμηται καλῶς·
ἐκεῖνο δ' οὐ πεφροντίκαμεν, ὅτῳ τρόπῳ
τὰς χεῖρας αἴρειν μνημονεύσομεν τότε.
εἰθισμέναι γὰρ ἐσμὲν αἴρειν τὰ σκέλη.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

χαλεπὸν τὸ πρᾶγμ'· ὅμως δὲ χειροτονητέον
ἐξωμισάσαις τὸν ἕτερον βραχίονα.
ἄγε νυν ἀνασπέλλεσθ' ἄνω τὰ χιτώνια·
ὑποδεῖσθε δ' ὡς τάχιστα τὰς Λακωνικάς,
ὥσπερ τὸν ἄνδρα θεᾶσθ', ὅτ' εἰς ἐκκλησίαν
μέλλοι βαδίζειν, ἢ θύρας ἐκάστοτε.
ἔπειτ', ἐπειδὰν ταῦτα πάντ' ἔχῃ καλῶς,

περιδεῖσθε

περιδεῖσθε τοὺς πώγωνας. ἡνίκ' ἂν δέ γε
τούτους ἀκριβῶσητε περιηρμοσμένους,
καὶ θαιμάτια τἀνδρεῖά γ', ἅπερ ἐκλέψατε,
ἐπαναβάλεσθε, κἄτα ταῖς βακληρίαις
ἐπερειδόμενοι βαδίζετ', ᾄδουσαι μέλος
πρεσβυτικόν τι, τὸν τρόπον μιμούμενοι
τὸν τῶν ἀγροίκων.

ΓΥΝΗ Β.

εὖ λέγεις· ἡμεῖς δέ γε
προΐωμεν αὐτῶν. καὶ γὰρ ἑτέρας οἶομαι
ἐκ τῶν ἀγρῶν εἰς τὴν Πνύκ' ἥξειν ἄντικρυς
γυναῖκας.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἀλλὰ σπεύσαθ', ὡς εἴωθ' ἐκεῖ·
τοῖς μὴ παροῦσιν ὀρθρίως ἐς τὴν Πνύκα,
ὑπαπολέχειν ἔχουσι μηδὲ πάτταλον.

ΧΟΡΟΣ.

ὥρα προβαίνειν, ὦ ἄνδρες, ἡμῖν ἐστι. τοῦτο γὰρ χρὴ
μεμνημένας ἀεὶ λέγειν, ὡς μή ποτ' ἐξολίσθῃ
ἡμᾶς. ὁ κίνδυνος γὰρ οὐχὶ μικρός, ἢν ἁλῶμεν
ἐνδυόμεναι κατὰ σκότον τόλμημα τηλικοῦτον.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

χωρῶμεν εἰς ἐκκλησίαν, ὦ ἄνδρες· ἠπείλησε γὰρ
ὁ Θεσμοθέτης, ὃς ἂν μὴ πρῳ πάνυ τοῦ κνέφους
ἥκῃ κεκονιμένος, βλέπων ὑπότριμμα,
σπέργων σκοροδάλμῃ, μὴ δώσειν τὸ τριώβολον.
ἀλλ', ὦ Χαριτιμίδη, καὶ Σμίκυθε, καὶ Δράκης,
ἅπου κατεσπείγων σαυτὸν, προσέχων, ὅπως
μηδὲν παραχορδιεῖς, ὧν δεῖ σ' ἀποδεῖξαι·
ὅπως δὲ τὸ σύμβολον λαβόντες ἔπειτα πλη-
σίον καθεδούμεθ', ὡς ἂν χειροτονῶμεν
ἅπαντ', ὅσ' ἂν δέῃ τὰς ἡμετέρας φίλας.
καί τοι τί λέγω; φίλους γὰρ χρὴν μ' ὀνομάζειν.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

ὥρα δ' ὅπως ὠθήσομεν τούσδε τοὺς ἐξ ἄστεος
ἥκοντας, ὅσοι πρῶτον μὲν, ἡνίκ' ἐλθόντας ἔδει
λαβεῖν ὀβολὸν μόνον, κἀθηντο λαλοῦντες·
νυνὶ δ' ἐνοχλοῦσ' ἄγαν. ἀλλ' οὐχὶ, Μυρωνίδης
ὅτ' ἦρχεν ὁ γεννάδας, οὐδεὶς ἂν ἐτόλμα
τὰ τῆς πόλεως διοικεῖν, ἀργύριον λαβών·
ἀλλ' ἦκεν ἕκαστος ἐν ἀσκιδίῳ φέρων
πιεῖν, ἅμα τ' ἄρτον, καὶ δύο κρομμύω,
καὶ τρεῖς ἂν ἐλάας. νυνὶ δὲ τριώβολον
ζητοῦσι λαβεῖν, ὅταν πράττωσί τι κοινὸν,
ὥσπερ πηλοφοροῦντες.

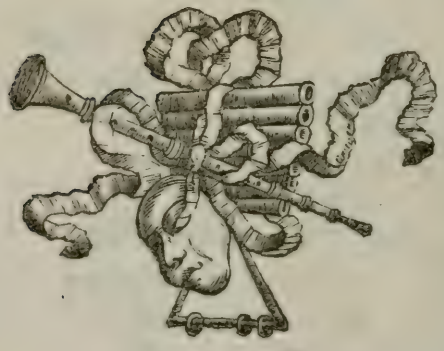

ΒΛΕΠΥΡΟΣ, ΑΝΗΡ ΤΙΣ, ΧΡΕΜΗΣ, ΧΟΡΟΣ, ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

Τί τὸ πρᾶγμα; ποῖ ποθ' ἡ γυνὴ φρούδη 'σθί μοι;
ἐπεὶ πρὸς ἕω νῦν γ' ἔσθιν· ἡ δ' οὐ φαίνεται.
ἐγὼ δὲ κατάκειμαι πάλαι χεζητιῶν,
τὰς ἐμβάδας ζητῶν λαβεῖν ἐν τῷ σκότῳ
καὶ θοιμάτιον· ὅτε δὴ δ' ἐκεῖνο ψηλαφῶν
οὐκ ἐδυνάμην εὑρεῖν, ὁ δ' ἤδη τὴν θύραν
ἐπεῖχε κρούων ὁ Κοπρεαῖος, λαμβάνω
τουτὶ τὸ τῆς γυναικὸς ἡμιδιπλοίδιον,
καὶ τὰς ἐκείνης Περσικὰς ὑφέλκομαι.
ἀλλ' ἐν καθαρῷ που, ποῦ τις ἂν χέσας τύχοι;
ἢ παλαχοῦ τοι νυκλὸς ἐσθὶν ἐν καλῷ.
οὐ γάρ με νῦν χέζοντά γ' οὐδεὶς ὄψεται.
οἴμοι κακοδαίμων, ὅτι γέρων ὢν ἠγόμην
γυναῖχ'· ὅσας εἶμ' ἄξιος πληγὰς λαβεῖν.
οὐ γάρ ποθ' ὑγιὲς οὐδὲν ἐξελήλυθε
δράσουσ'. ὅμως δ' οὖν ἐσθὶν ἀπαπαπαπλέον.

ΑΝΗΡ.

τίς ἐσθιν; οὐ δήπου Βλέπυρος ὁ γειτνιῶν;
νὴ τὸν Δί', αὐτὸς δῆτ' ἐκεῖνος. εἶπ' ἐμοί,
τί τοῦτό σοι τὸ πυρρόν ἐσθιν; οὔ τι που
Κινησίας σου καταλετίληκέν ποθεν;

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

οὔκ· ἀλλὰ τῆς γυναικὸς ἐξελήλυθα
τὸ κροκωτίδιον ἀμπισχόμενος, οὐνδύεται.

ΑΝΗΡ.

τὸ δ' ἱμάτιόν σου ποῦ 'στιν;

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

οὐκ ἔχω φράσαι.

ξητῶν γὰρ αὖτ' οὐχ εὗρον ἐν τοῖς στρώμασιν.

ΑΝΗΡ.

εἶτ' οὐδὲ τὴν γυναῖκ' ἐκέλευσάς σοι φράσαι;

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

μὰ τὸν Δί'· οὐ γὰρ ἔνδον οὖσα τυγχάνει.
ἀλλ' ἐκπετρύπηκεν λαθοῦσά μ' ἔνδοθεν·
ὃ καὶ δέδοικα μή τι δρᾷ νεώτερον.

ΑΝΗΡ.

νὴ τὸν Ποσειδῶ, ταυτὰ τοίνυν ἄντικρυς
ἐμοὶ πέπονθας. καὶ γὰρ, ἢ ξύνειμ' ἐγὼ,
φρούδη 'στ', ἔχουσα θοιμάτιον, οὐγὼ 'φόρουν·
κοὐ τοῦτο λυπεῖ μ'· ἀλλὰ καὶ τὰς ἐμβάδας.
οὔκουν λαβεῖν γ' αὐτὰς ἐδυνάμην οὐδαμοῦ.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

μὰ τὸν Διόνυσον, οὐδ' ἄρ' ἔγωγε τὰς ἐμὰς
Λακωνικὰς· ἀλλ' ὡς ἔτυχον χεζητιῶν,
ἐς τὼ κοθόρνω τὼ πόδ' ἐνθεὶς ἰέμην,
ἵνα μὴ 'γχέσαιμ' ἐς τὴν σισύραν· φανὴ γὰρ ἦν.

ΑΝΗΡ.

τί δῆτ' ἂν εἴη; μῶν ἐπ' ἄριστον γυνὴ
κέκληκεν αὐτὴν τῶν φίλων;

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

γνώμην γ' ἐμήν.

οὔκουν πονηρά γ' ἐστίν, ὅ τι κἄμ' εἰδέναι.

ΑΝΗΡ.

ἀλλὰ σὺ μὲν ἱμονιάν τιν' ἀποσπατεῖς· ἐμοὶ δ'
ὥρα βαδίζειν ἐστὶν εἰς ἐκκλησίαν,
ἥνπερ λάβω θοιμάτιον, ὅπερ ἦν μοι μόνον.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

κἄγωγ', ἐπειδὰν ἀποπατήσω· νῦν δ' ἐμοῦ
ἀχράς τις ἐξκλείσασ' ἔχει τὰ σιτία.

ΑΝΗΡ.

μῶν ἦν Θρασύβουλος εἶπε τοῖς Λακωνικοῖς;

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

νὴ τὸν Διόνυσον, ἐνέχεται γοῦν μοι σφόδρα.
ἀτὰρ τί δράσω; καὶ γὰρ οὐδὲ τοῦτό με
μόνον τὸ λυποῦν ἐστιν, ἀλλ' ὅταν φάγω,
ὅποι βαδιεῖταί μοι τολοιπὸν ἡ κόπρος.
νῦν μὲν γὰρ οὗτος βεβαλάνωκε τὴν θύραν,
ὅστις ποτ' ἐστὶ ἄνθρωπος Ἀχραδούσιος.
τίς ἂν οὖν ἰατρόν μοι μετέλθοι, καὶ τίνα;
τίς τῶν κατὰ πρωκλῆν δεινὸς ἐστι τὴν τέχνην;
ἆρ' οἶδ' Ἀμύνων· ἀλλ' ἴσως ἀρνήσεται.
Ἀντισθένη τις καλεσάτω πάσῃ τέχνῃ.
οὗτος γὰρ ἀνὴρ ἕνεκά γε σπεναγμάτων
οἶδεν τί πρωκλὸς βούλεται χεζητιῶν.
ὦ πότνι' Εἰλείθυια, μή με περιΐδῃς
διαῤῥαγέντα, μηδὲ βεβαλανωμένον,
ἵνα μὴ γένωμαι σκωραμὶς κωμῳδική.

ΧΡΕΜΗΣ.

οὗτος, τί ποιεῖς; οὔ τι που χέζεις;

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

ἐγώ;
οὐ δῆτ' ἔτι γε, μὰ τὸν Δί', ἀλλ' ἀνίσταμαι.

ΧΡΕΜΗΣ.

τί δὲ τῆς γυναικὸς ἀμπέχει τὸ χιτώνιον;

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

ἐν τῷ σκότῳ γὰρ τοῦτ' ἔτυχον ἔνδον λαβών.
ἀτὰρ πόθεν ἥκεις ἑτεόν;

ΧΡΕΜΗΣ.

ἐξ ἐκκλησίας.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

ἤδη λέλυται γάρ;

ΧΡΕΜΗΣ.

νὴ Δί' ὄρθριον μὲν οὖν.
καὶ δῆτα πολὺν ἡ μίλλος, ὦ Ζεῦ φίλταλε,
γέλων παρέσχεν, ἣν προσέβαινον κύκλῳ.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

τὸ τριώβολον δῆτ' ἔλαβες;

ΧΡΕΜΗΣ.

εἰ γὰρ ὤφελον.
ἀλλ' ὕστερος νῦν ἦλθον, ὥστ' αἰσχύνομαι
ἔχων μὰ Δί' οὐδὲν ἄλλο γ', ἢ τὸν θύλακον.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

τὸ δ' αἴτιον τί;

ΧΡΕΜΗΣ.

πλεῖστος ἀνθρώπων ὄχλος,
ὅστος οὐδεπώποτ' ἦλθ' ἀθρόος ἐς τὴν Πνύκα·
καὶ δῆτα πάντας σκυλοτόμοις ἠκάζομεν,
ἐρῶντες αὐτούς. οὐ γὰρ ἀλλ' ὑπερφυῶς
ὡς λευκοπληθὴς ἦν ἰδεῖν ἡ ἐκκλησία·
ὥστ' οὐκ ἔλαβον οὔτ' αὐτὸς, οὔτ' ἄλλοι συχνοί.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

οὐδ' ἄρ' ἂν ἐγὼ λάβοιμι νῦν ἐλθών;

ΧΡΕΜΗΣ.

πόθεν;
οὐδ' εἰ μὰ Δία τότ' ἦλθες, ὅτε τὸ δεύτερον
ἀλεκτρυὼν ἐφθέγγετο.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

οἴμοι δείλαιος.
ΑΝΤΙΛΟΧ', ΑΠΟΙΜΩΞΟΝ ΜΕ ΤΟΥ ΤΡΙΩΒΟΛΟΥ
ΤΟΝ ΖΩΝΤΑ ΜΑΛΛΟΝ. ταμιὰ γάρ διοίχεται.
ἀτὰρ τί τὸ πρᾶγμ' ἦν, ὅτι τοσοῦτον χρῆμ' ὄχλου
οὕτως ἐν ὥρᾳ ξυνελέγη;

ΧΡΕΜΗΣ.

τί δ' ἄλλο γ', ἢ
ἔδοξε τοῖς Πρυτάνεσι περὶ σωτηρίας
γνώμας καθεῖναι τῆς πόλεως. κἄτ' εὐθέως
πρῶτος Νεοκλείδης ὁ γλαμῶν παρείρπυσε·
κἄπειθ' ὁ δῆμος ἀναβοᾷ, πόσον δοκεῖς,
ὡς δεινὰ τολμᾷν τοῦτονὶ δημηγορεῖν,
καὶ ταῦτα περὶ σωτηρίας προκειμένου,
ὃς αὐτὸς αὑτῷ βλεφαρίδ' οὐκ ἐσώσατο.
ὁ δ' ἀναβοήσας καὶ περιβλέψας ἔφη·
Τί δαί μ' ἐχρῆν δρᾶν;

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

Σκόροδ' ὁμοῦ τρίψαντ' ὀπῷ,
τιθύμαλλον ἐμβαλόντα τοῦ Λακωνικοῦ,
σαυλῷ παραλείφειν τὰ βλέφαρα τῆς ἑσπέρας,
ἔγωγ' ἂν εἶπον, εἰ παρὼν ἐτύγχανον.

ΧΡΕΜΗΣ.

μετὰ τοῦτον Εὐαίων ὁ δεξιώτατος
παρῆλθε γυμνὸς, ὡς ἐδόκει τοῖς πλείοσιν.
αὐτός γε μέντ' οὐ Φάσκεν ἱμάτιον ἔχειν,
κἄπειτ' ἔλεξε δημοτικωτάτους λόγους.
Ὁρᾶτε μέν με δεόμενον σωτηρίας
τετρασθατήρου κἀυτόν· ἀλλ' ὅμως ἐρῶ,
ὡς τὴν πόλιν καὶ τοὺς πολίτας σώσετε.
ἢν γὰρ παρέχωσι τοῖς δεομένοις οἱ κναφῆς
χλαίνας, ἐπειδὰν πρῶτον ἥλιος τραπῇ,
πλευρῖτις ἡμῶν οὐδέν' ἂν λάβοι ποτέ.
ὅσοις δὲ κλίνη μή 'στι, μηδὲ στρώματα,
ἰέναι καθευδήσοντας ἀπονενιμμένους
ἐς τῶν σκυλοδεψῶν· ἢν δ' ἐπικλίνῃ τὴν θύραν,
χειμῶνος ὄντος, τρεῖς σισύρας ὀφειλέτω.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

νὴ τὸν Διόνυσον, χρηστά γ'· εἰ δ' ἐκεῖνά γε

προσέθηκεν, οὐδεὶς ἀντεχειροτόνησεν ἄν·
τοὺς ἀλφιταμοιβοὺς τοῖς ἀπόροις τρεῖς χοίνικας
δεῖπνον παρέχειν ἅπασιν, ἢ κλαίειν μακρά,
ἵνα τοῦτ' ἀπέλαυσαν Ναυτικύδους τἀγαθόν.

ΧΡΕΜΗΣ.

μετὰ τοῦτο τοίνυν εὐπρεπὴς νεανίας
λευκός τις ἀνεπήδησεν, ὅμοιος Νικίᾳ,
δημηγορήσων, κἀπεχείρησεν λέγειν,
ὡς χρὴ παραδοῦναι ταῖς γυναιξὶ τὴν πόλιν.
εἶτ' ἐθορύβησαν, κἀνέκραγον, ὡς εὖ λέγοι,
τὸ σκυτοτομικὸν πλῆθος· οἱ δ' ἐκ τῶν ἀγρῶν
ἀνεβορβόρυξαν.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

νοῦν γὰρ εἶχον, νὴ Δία.

ΧΡΕΜΗΣ.

ἀλλ' ἦσαν ἥτλους· ὁ δὲ κατεῖχε τῇ βοῇ,
τὰς μὲν γυναῖκας πολλ' ἀγαθὰ λέγων, σὲ δὲ
πολλὰ κακά.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

καὶ τί εἶπε;

ΧΡΕΜΗΣ.

πρῶτον μέν σ' ἔφη
εἶναι πανοῦργον.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

καὶ σέ;

ΧΡΕΜΗΣ.

μή πω τοῦτ' ἔρῃ.
κἄπειτα κλέπτην.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

ἐμὲ μόνον;

ΧΡΕΜΗΣ.

καὶ, νὴ Δία,
καὶ συκοφάντην.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

ἐμὲ μόνον;

ΧΡΕΜΗΣ.

καὶ, νὴ Δία,

τωνδὶ τὸ πλῆθος.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

τίς δὲ τοῦτ' ἄλλως λέγει;

ΧΡΕΜΗΣ.

γυναῖκα δ' εἶναι πρᾶγμ' ἔφη νουβυσλικόν,
καὶ χρηματοποιόν· κοὐχὶ τἀπόῤῥητ' ἔφη
ἓκ Θεσμοφόρων ἑκάστοτ' αὐτὰς ἐκφέρειν·
σὲ δὲ κἀμὲ βουλεύοντε ταῦτα δρᾶν ἀεί.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

καὶ, νὴ τὸν Ἑρμῆν, τοῦτό γ' οὐκ ἐψεύσατο.

ΧΡΕΜΗΣ.

ἔπειτα συμβάλλειν πρὸς ἀλλήλας ἔφη
ἱμάτια, χρυσί', ἀργύριον, ἐκπώματα,
μόνας μόναις γ', οὐ μαρτύρων ἐναντίον·
καὶ ταῦτ' ἀποφέρειν πάντα, κοὐκ ἀποστερεῖν·
ἡμῶν δὲ τοὺς πολλοὺς ἔφασκε τοῦτο δρᾶν.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

νὴ τὸν Ποσειδῶ, μαρτύρων τ' ἐναντίον.

ΧΡΕΜΗΣ.

οὐ συκοφαντεῖν, οὐ διώκειν, οὐδὲ τὸν
δῆμον καταλύειν, ἄλλα τε πολλὰ κἀγαθά
ἕτερά τε πλεῖστα τὰς γυναῖκας εὐλόγει.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

τί δῆτ' ἔδοξεν;

ΧΡΕΜΗΣ.

ἐπιτρέπειν γε τὴν πόλιν
αὐταῖς. ἐδόκει γὰρ ταῦτα μόνον ἐν τῇ πόλει
οὔπω γεγενῆσθαι.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

καὶ δέδοκται;

ΧΡΕΜΗΣ.

φήμ' ἐγώ.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

ἄπαντά τ' αὐταῖς ἐστι προσλεταγμένα,
ἃ τοῖσιν ἀστοῖς ἔμελεν;

ΧΡΕΜΗΣ.

οὕτω ταῦτ' ἔχει.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

οὐδ' εἰς δικαστήριον ἄρ' εἶμ', ἀλλ' ἡ γυνή;

ΧΡΕΜΗΣ.

οὐδ' ἔτι σὺ θρέψεις οὓς ἔχεις, ἀλλ' ἡ γυνή.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

οὐδὲ πλένειν τὸν ὄρθρον ἔτι πρᾶγμ' ἔστι μοι;

ΧΡΕΜΗΣ.

μὰ Δί', ἀλλὰ ταῖς γυναιξὶ ταῦτ' ἤδη μέλει·
σὺ δ' ἀστενακτὶ περδόμενος οἴκοι μενεῖς.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

ἐκεῖνο δεινὸν τοῖσιν ἡλίκοισι νῷν,
μὴ παραλαβοῦσαι τῆς πόλεως τὰς ἡνίας,
ἔπειτ' ἀναστάζωσι πρὸς βίαν ---

ΧΡΕΜΗΣ.

τί δρᾶν;

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

κινεῖν ἑαυτάς.

ΧΡΕΜΗΣ.

ἢν δὲ μὴ δυνώμεθα;

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

ἄριστον οὐ δώσουσι.

ΧΡΕΜΗΣ.

σὺ δέ γε, νὴ Δία,
δρᾶ ταῦθ', ἵν' ἀριστᾷς τε καὶ κινῇς ἅμα.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

τὸ πρὸς βίαν δεινότολον.

ΧΡΕΜΗΣ.

ἀλλ' εἴ τῇ πόλει
τοῦτο ξυνοίσει, ταῦτα χρὴ πάντ' ἄνδρα δρᾶν.
λόγος τέ τοι τις ἔστι τῶν γεραιτέρων·
Ἀνὴθ' ὅσ' ἂν καὶ μῶρα βουλευσώμεθα,
ἅπαντ' ἐπὶ τὸ βέλτιον ἡμῖν ξυμφέρειν.
καὶ ξυμφέροι γ', ὦ πότνια Παλλὰς καὶ θεοί.
ἀλλ' εἶμι· σὺ δ' ὑγίαινε.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

καὶ σύ γ', ὦ Χρέμης.

ΧΟΡΟΣ.

ἔμβα, χώρει.
ἆρ' ἔστι τῶν ἀνδρῶν τις ἡμῖν ὅστις ἐπακολουθεῖ;
στρέφου, σκόπει,
φύλαττε σαυτὴν ἀσφαλῶς, πολλοὶ γὰρ οἱ πανοῦργοι,
μήπου τις ἐκ τοὐπισθεν ὢν τὸ σχῆμα καλαφυλάξῃ·
ἀλλ' ὡς μάλιστα τοῖν ποδοῖν ἐπικλυπῶν βάδιζε.
ἡμῖν δ' ἂν αἰσχύνην φέροι
πάσαισι παρὰ τοῖς ἀνδράσιν τὸ πρᾶγμα τοῦτ' ἐλεγχθέν.
πρὸς ταῦτα συστέλλου σεαυτὴν,
κύκλῳ περισκοπουμένη κἀκεῖσε, καὶ τὰ τῇδε
ἐκ δεξιῶν, μὴ ξυμφορὰ γενήσεται τὸ πρᾶγμα.
ἀλλ' ἐγκονῶμεν· τοῦ τόπου γὰρ ἐγγὺς ἐσμὲν ἤδη,
ὅθεν περ εἰς ἐκκλησίαν ὡρμώμεθ', ἡνίκ' ἤμεν·
τὴν δ' οἰκίαν ἔξεσθ' ὁρᾶν, ὅθεν περ ἡ στρατηγὸς
ἔσθ', ἣ τὸ πρᾶγμ' εὑροῦσ', ὃ νῦν ἔδοξε τοῖς πολίταις·
ὥστ' εἰκὸς ἡμᾶς μὴ βραδύνειν ἔστ' ἐπαναμενούσας,
πώγωνας ἐξηρτημένας, μή καί τις ὄψεθ' ἡμᾶς
χ' ἡμῶν ἔσω κατάπτῃ.
ἀλλ' εἶα δεῦρ' ἐπὶ σκιᾶς,
ἐλθοῦσα πρὸς τὸ τειχίον.

παρακλέπουσα θατέρῳ,
πάλιν μετασκεύαζε σαυτὴν αὖθις, ἥπερ ἦσθα,
καὶ μὴ βράδυν· ὡς τήνδε καὶ δὴ τὴν στρατηγὸν ἡμῶν
χωροῦσαν ἐξ ἐκκλησίας ὁρῶμεν. ἀλλ' ἐπείγου
ἅπασα, καὶ μίσει σάκον πρὸς ταῖν γνάθοιν ἔχουσα·
χ' αὗται γὰρ ἥκουσιν, πάλαι τὸ σχῆμα τοῦτ' ἔχουσαι.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ταυτὶ μὲν ἡμῖν, ὦ γυναῖκες, εὐτυχῶς
τὰ πράγματ' ἐκβέβηκεν, ἀβουλεύσαμεν.
ἀλλ' ὡς τάχιστα, πρίν τιν' ἀνθρώπων ἰδεῖν,
ῥιπεῖτε χλαίνας· ἐμβὰς ἐκποδὼν ἴτω·
χαλᾶτε συναπλοὺς ἡνίας Λακωνικάς·
βυκληρίας ἄφεσθε· καὶ μέντοι σὺ μὲν
ταύτας κατευθρέπιζ'· ἐγὼ δὲ βούλομαι
ἔσω παρελθοῦσα, πρὶν τὸν ἄνδρα με
ἰδεῖν, καταθέσθαι θοιμάτιον αὐτοῦ πάλιν,
ὅθεν περ ἔλαβον, τἄλλα θ', ἃ ξενηλάμην.

ΧΟΡΟΣ.

ἤδη κεῖται πάνθ', ἅπερ εἶπας· σὺν δ' ἔργον τἄλλα διδάσκειν,
ὅ τι σοι δρῶσαι ξύμφορον ἡμεῖς δόξομεν ὀρθῶς ὑπακούειν.
οὐδεμιᾷ γὰρ δεινοτέρᾳ σου ξυμμίξασ' οἶδα γυναικί.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

περιμείνατε νῦν, ἵνα τῆς ἀρχῆς, ἣν ἄρτι κεχειροτόνημαι,
ξυμβούλοισιν ἁπάσαις ὑμῖν χρήσωμαι. καὶ γὰρ ἐκεῖ μοι
ἐν τῷ θορύβῳ καὶ τοῖς δεινοῖς ἀνδρειόταλαι γεγένησθε.

ΧΟΡΟΣ.

(λείπει ἡ τοῦ Χοροῦ ᾠδή.)

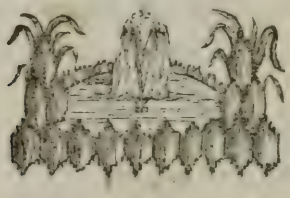

ΒΛΕΠΥΡΟΣ, ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ, ΧΟΡΟΣ.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

Αὕτη, πόθεν ἥκεις, Πραξαγόρα;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

τί δ', ὦ μέλε,
σοὶ τοῦθ';

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

ὅ τι μοι τοῦτ' ἐστίν; ὡς εὐηθικῶς.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

θὔ τοι περὶ του μοιχοῦ γε φήσεις.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

οὐκ ἴσως
ἑνός γε.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

καὶ μὴν βασανίσαι τουτί γέ σοι
ἔξεστι.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

πῶς;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

εἰ τῆς κεφαλῆς ὄζω μύρου.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

τί δ'; οὐχὶ βινεῖται γυνὴ κἄνευ μύρου;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

οὐ δὴ τάλαιν' ἔγωγε.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

πῶς οὖν ὄρθριον
ᾤχου σύ, καὶ πῆ, θοιμάτιον λαβοῦσά μοι;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

γυνή με τις νύκλωψ ἑταίρα καὶ φίλη
μετεπέμψαθ' ὠδινοῦσα.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

κἄτ' οὐκ ἦν ἐμοὶ
Φράσασαν ἰέναι;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

τῆς λεχοῦς δ' ἦν Φροντίσαι,
οὕτως ἐχούσης, ὦ "νερ.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

εἰποῦσάν γ' ἐμοί.
ἀλλ' ἔστιν ἐνταῦθά τι κακόν.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

μὰ τὼ θεώ.
ἀλλ' ὥσπερ εἶχον ὠχόμην· ἐδεῖτο δὲ,
ἅπερ μεθῆκέ μ', ἐξιέναι πάσῃ τέχνῃ.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

εἶτ' οὐ τὸ σαυτῆς ἱμάτιόν σ' ἐχρῆν ἔχειν;
ἀλλ' ἔμ' ἀποδύσασ', ἐπιλαβοῦσα τοὔγκυκλον,
ᾤχου καλαλιποῦσ' ὥσπερεὶ προκείμενον,
μόνον οὐ στεφανώσασ', οὐδ' ἐπιθεῖσα λήκυθον.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ψύχος γὰρ ἦν· ἐγὼ δὲ λεπτὴ κἀσθενής·
ἔπειθ' ἵν' ἀλεαίνοιμι, τοῦτ' ἠμπισχόμην·
σὲ δ' ἐν ἀλέᾳ καλακείμενον καὶ σῖγώμασι
κατέλιπον, ὦ "νερ.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

αἱ δὲ δὴ Λακωνικαὶ
ᾤχοντο μετὰ σοῦ, κἄτι χ' ἡ βακληρία.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἵνα θοιμάτιον σώσαιμι, μεθυπεδησάμην,
μιμουμένη σε, καὶ κλυπούτα τοὶν ποδοῖν,
καὶ τοὺς λίθους παίουσα τῇ βακληρίᾳ.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

οἶσθ' οὖν ἀπολωλεκυῖα πυρῶν ἑκλέα,
ὃν χρῆν ἐμὲ ἐξ ἐκκλησίας εἰληφέναι;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

μὴ φροντίσῃς· ἄρρεν γὰρ ἔτεκε παιδίον.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

ἡ ἐκκλησία;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

μὰ Δί', ἀλλ' ἐφ' ἥπερ ᾠχόμην.
ἀτὰρ γεγένηται;

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

ναὶ μὰ Δί'. οὐκ ᾔδησθά με
φράσαντά σοι χθές;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἄρτι γ' ἀναμιμνήσκομαι.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

οὐδ' ἄρα τὰ δόξαντ' οἶσθα;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

μὰ Δί' ἐγὼ μὲν οὔ.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

κἄθησο τοίνυν σκπίας μασωμένη.
ὑμῖν δὲ φασι παραδεδόσθαι τὴν πόλιν.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

τί δρᾶν; ὑφαίνειν;

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

οὐ μὰ Δί', ἀλλ' ἄρχειν.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

τίνων;

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

ἀπαξαπάντων τῶν κατὰ πόλιν πραγμάτων.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

νὴ τὴν Ἀφροδίτην, μακαρία γ' ἄρ' ἡ πόλις
ἔσται τανῦν.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

κατὰ τί;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

πολλῶν οὕνεκα.

οὐ γάρ ἔτι τοῖς τολμῶσιν αὐτὴν αἰσχρὰ δρᾶν
ἔσται τολοιπόν· οὐδαμοῦ δὲ μαρτυρεῖν,
οὐ συκοφαντεῖν.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

μηδαμῶς, πρὸς τῶν θεῶν,
τουτὶ ποιήσῃς, μηδ' ἀφέλῃς μου τὸν βίον.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ δαιμόνι' ἀνδρῶν, τὴν γυναῖκ' ἔα λέγειν.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

μὴ λωποδυτῆσαι, μὴ φθονεῖν τοῖς πλησίον,
μὴ γυμνὸν εἶναι, μὴ πένητα μηδένα,
μὴ λοιδορεῖσθαι, μὴ 'νεχυραζομένον φέρειν.

ΧΟΡΟΣ.

νὴ τὸν Ποσειδῶ, μεγάλα γ', εἰ μὴ ψεύδεται.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἀλλ' ἀποφανῶ τοῦθ', ὥσθ' ἑμοί σε μαρτυρεῖν,
καὶ τοῦτον αὐτὸν μηδὲν ἀντειπεῖν ἐμοί.

ΧΟΡΟΣ.

νῦν δὴ δεῖ σε πυκνὰν φρένα, καὶ
φιλόσοφον ἐγείρειν φροντίδ', ἐπισταμένην
ταῖσι φίλαισιν ἀμύνειν. κοινῇ γὰρ ἐσ' εὐτυχίαισιν
ἔρχεται γνώμης ἐπίνοια, πολίτην
δῆμον ἐπαγλαΐσασα μυρίαισιν εὐτυχίαισι βίου,
δηλοῦν, ὅ τι περ δύναται καιρός.
δεῖται γάρ τι σοφοῦ ξευρήματος ἡ πόλις ἡμῶν.
ἀλλὰ πέραινε μόνον μήτε δεδραμένα, μήτ'
εἰρημένα πω πρότερον.
μισοῦσι γάρ, ἴσθ', τὰ παλαιὰ πολλάκις θεῶνται.
ἀλλ' οὐ μέλειν, ἀλλ' ἄσπλεσθαι καὶ δὴ χρὴ ταῖς διανοίαις,

ὡς τὸ

ὡς τὸ ταχύνειν χαρίτων μετέχει πλεῖστον πάρα τοῖσι θεαταῖς.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

καὶ μὴν ὅτι μὲν χρηστὰ διδάξω πιστεύω τοῦσδε θεατάς,
εἰ καινολομεῖν ἐθελήσουσιν, καὶ μὴ τοῖς ἤθεσι λίαν
τοῖς ἀρχαίοις ἐνδιατρίβειν· τοῦτ' ἔσθ', ὃ μάλιστα δέδοικα.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

περὶ μὲν τοίνυν τοῦ καινοτομεῖν μὴ δείσῃς· τοῦτο γὰρ ἡμῖν
δρᾶν ἀντ' ἄλλης ἀρχῆς ἐστι, τῶν δ' ἀρχαίων ἀμελῆσαι.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

μή νυν πρότερον μηδεὶς ὑμῶν ἀντείπῃ, μηδ' ὑποκρούσῃ,
πρὶν ἐπίστασθαι τὴν ἐπίνοιαν, καὶ τοῦ Φράζοντος ἀκοῦσαι.
κοινωνεῖν γὰρ πάντας Φήσω χρῆναι, πάντων μετέχοντας,
κἀκ ταυτοῦ ζῆν, καὶ μὴ τὸν μὲν πλουτεῖν, τὸν δ' ἄθλιον εἶναι·
μηδὲ γεωργεῖν τὸν μὲν πολλὴν, τῷ δ' εἶναι μηδὲ τάφῆναι·
μηδ' ἀνδραπόδοις τὸν μὲν χρῆσθαι πολλοῖς, τὸν δ' οὐδ' ἀκολούθῳ·
ἀλλ' ἕνα ποιῶ κοινὸν πᾶσιν βίοτον, καὶ τοῦτον ὅμοιον.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

πῶς οὖν ἔσται κοινὸς ἅπασιν;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

κατεδεῖ σπέλεθον πρότερός μου.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

καὶ τῶν σπελέθων κοινωνοῦμεν;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

μὰ Δί', ἀλλ' ἔφθης μ' ὑποκρούσας.
τοῦτο γὰρ ἤμελλον ἐγὼ λέξειν. τὴν γῆν πρώτιστα ποίησω
κοινὴν πάντων, καὶ ταργύριον, καὶ τἄλλ', ὁπόσ' ἐστὶν ἑκάστῳ.
εἶτ' ἀπὸ τούτων κοινῶν ὄντων ἡμεῖς βοσκήσομεν ὑμᾶς,
ταμιευόμενοι, καὶ φειδόμενοι, καὶ τὴν γνώμην προσέχουσαι.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

πῶς οὖν ὅστις μὴ κέκληται γῆν ἡμῶν, ἀργύριον δὲ
καὶ Δαρεικούς, ἀφανῆ πλοῦτον---

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ταῦτ' ἐς τὸ μέσον καλαθήσει,

καὶ μὴ καταθεὶς ψευδορκήσει.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

καλλήσατο γὰρ διὰ τοῦτο.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἀλλ' οὐδέν τοι χρήσιμον ἔσται πάντως αὐτῷ.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

κατὰ δὴ τί;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

οὐδεὶς οὐδὲν πενίᾳ δράσει. πάντα γὰρ ἕξουσιν ἅπαντες,
ἄρτους, τεμάχη, μάζας, χλαίνας, οἶνον, στεφάνους, ἐρεβίνθους.
ὥστε τί κέρδος μὴ καταθεῖναι; σὺ γὰρ ἐξευρὼν ἀπόδειξον.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

οὔκουν καὶ νῦν οὗτοι μᾶλλον κλέψουσ', οἷς ταῦτα πάρεστι;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

πρότερόν γ', ὦ 'τᾶν, ὅτε τοῖσι νόμοις διεχρώμεθα τοῖς προτέροισι·
νῦν δ', ἔσται γὰρ βίος ἐκ κοινοῦ, τί τὸ κέρδος μὴ καλαθεῖναι;

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

ἢν μείρακ' ἰδὼν, ἐπιθυμήσῃ καὶ βούληται σκαλαθῦραι,
ἔξει, τούτων ἀφελών, δοῦναι· τῶν ἐκ κοινοῦ δὲ μεθέξει
ξυγκαταδαρθών.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἀλλ' ἔξεσται πρῶτ' αὐτῷ ξυγκαταδαρθεῖν.
καὶ ταύτας γὰρ κοινὰς ποιῶ τοῖς ἀνδράσι συγκατακεῖσθαι,
καὶ παιδοποιεῖν τῷ βουλομένῳ.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

πῶς οὖν, εἰ πάντες ἴασιν
ἐπὶ τὴν ὡραιοτάτην αὐτῶν, καὶ ζητήσουσιν ἐρείδειν;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

αἱ Φαυλότεραι καὶ σιμότεραι παρὰ τὰς σεμνὰς καθεδοῦνται·
κᾆτ' ἢν ταύτης ἐπιθυμήσῃ, τὴν αἰσχρὰν πρῶθ' ὑποκρούσει.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

καὶ πῶς ἡμᾶς τοὺς πρεσβύτας, ἢν ταῖς αἰσχραῖσι συνῶμεν,
οὐκ ἐπιλείψει τὸ πέος πρότερον, πρὶν ἐκεῖσ', οἷ φὴς, ἀφικέσθαι;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

οὐχὶ μαχοῦνται.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

περὶ τοῦ;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

θάῤῥει, μὴ δείσῃς, οὐχὶ μαχοῦνται.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

περὶ τοῦ;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

τοῦ μὴ ξυγκαλαδαρθεῖν. καὶ σοὶ τοιοῦτον ὑπάρχει. τὸ μὲν ἡμέτερον γνώμην τιν' ἔχει. προβεβούλευται γὰρ ὅπως ἂν μηδεμιᾶς ᾖ τρύπημα κενόν.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

τὸ δὲ τῶν ἀνδρῶν τί ποιήσει;

Φεύξονται γὰρ τοὺς αἰσχίους, ἐπὶ τοὺς δὲ καλοὺς βαδιοῦνται.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἀλλὰ φυλάξουσ' αἱ φαυλότεραι τοὺς καλλίους ἀπιόντας ἀπὸ τοῦ δείπνου· καὶ τηρήσουσ' ἐπὶ τοῖσιν δημοσίοισιν οἱ φαυλότεροι· κοὐκ ἔξεσται παρὰ τοῖσι καλοῖς καταδαρθεῖν ταῖσι γυναιξὶν, πρὶν τοῖς αἰσχροῖς καὶ τοῖσι μικροῖς χαρίσωνται.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

ἦ Λυσικράτους ἄρα νυνὶ βὶς ἴσα τοῖσι καλοῖσι φρονήσει.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

νὴ τὸν Ἀπόλλω· καὶ δημοτικὴ γ' ἡ γνώμη, καὶ καλαχήνη τῶν σεμνοτέρων ἔσται πολλή, καὶ τῶν σφραγῖδας ἐχόντων, ὅταν ἐμβὰς δή γ' εἴπῃ· Προτέρῳ παραχώρει, κἄτ' ἐπιτήρει· ὅταν ἤδη 'γὼ διαπραξάμενος παράδῶ σοι δευτερίζειν.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

πῶς οὖν, οὕτω ζώντων ἡμῶν, τοὺς αὑτοῦ παῖδας ἕκαστος ἔσται δύνατος διαγιγνώσκειν;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

τί δὲ δεῖ; πατέρας γὰρ ἅπαντας τοὺς πρεσβυτέρους αὐτῶν εἶναι τοῖσι χρόνοισιν νομιοῦσιν.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

οὐκοῦν ἄγ᾽ ἐξουσ᾽ εὖ καὶ χρησίμως ἐξῆς τὸν πάντα γέροντα
διὰ τὴν ἄγνοιαν, ἐπεὶ καὶ νῦν, γιγνώσκοντες πατέρ᾽ ὄντα,
ἄρχουσι. τί δῆθ᾽, ὅταν ἄγνως ᾖ, πῶς οὐ τότε καπιχεσοῦνται;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἀλλ᾽ ὁ παρεσίως οὐκ ἐπιτρέψει· τότε δ᾽ αὐτοῖς οὐκ ἔμελ᾽ οὐδὲν
τῶν ἀλλοτρίων, ὅσις τύχοι· νῦν δ᾽ ἢν πληγέντος ἀκούσῃ,
μὴ ὑτὸν ἐκεῖνον τύχῃ δεδιώς, τοῖς δρῶσιν τοῦτο μαχεῖται.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

τὰ μὲν ἄλλα λέγεις οὐδὲν σκαιῶς· εἰ δὲ προσελθὼν Ἐπίκουρος,
ἢ Λευκολόφας, πάππαν με καλοῖ, τοῦτ᾽ ἤδη δεινὸν ἀκοῦσαι.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

πολὺ μέντοι δεινότερον τούτου τοῦ πράγματός ἐσι.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

τὸ ποῖον;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

εἴ σε φιλήσειεν Ἀρίσυλλος, φάσκων αὐτοῦ πατέρ᾽ εἶναι.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

οἰμώζοι γ᾽ ἄν, καὶ κωκύοι.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

σὺ δέ γ᾽ ὄζοις ἂν καλαμίνθης.
ἀλλ᾽ οὗτος μὲν πρότερον γέγονεν, πρὶν τὸ ψήφισμα γενέσθαι,
ὥσθ᾽ οὐχὶ δέος, μή σε φιλήσῃ.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

δεινὸν μέντ᾽ ἄν γ᾽ ἐπεπόνθη.
τὴν γῆν δὲ τίς ἔσθ᾽ ὁ γεωργήσων;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

οἱ δοῦλοι. σοὶ δὲ μελήσει,
ὅταν ᾖ δεκάπους τὸ σοιχεῖον, λιπαρὸν χωρεῖν ἐπὶ δεῖπνον.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

περὶ δ᾽ ἱματίων τίς πόρος ἔσται; καὶ γὰρ τοῦτ᾽ ἔσθ᾽ ἕρεσθαι.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

τὰ μὲν ὄνθ᾽ ὑμῖν πρῶτον ὑπάρξει· τὰ δὲ λοιφ᾽ ἡμεῖς ὑφανοῦμεν.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

ἓν ἔτι ζητῶ· πῶς, ἤν τις ὀφλῇ παρὰ τοῖς ἄρχουσι δίκην τῳ,
πόθεν ἐκλίσει ταύτην; οὐ γὰρ τῶν κοινῶν γ' ἔσθ' δίκαιον.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἀλλ' οὐδὲ δίκαι πρῶτον ἔσονται.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

τουτὶ δὲ πόσους ἐπιβρίψει;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

κἀγὼ ταύτην γνώμην ἐθέμην. τοῦ γάρ, τάλαν, οὕνεκ' ἔσονται;

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

πολλῶν ἕνεκεν, νὴ τὸν Ἀπόλλω· πρῶτον δ' ἑνὸς οὕνεκα δήπου,
ἤν τις ὀφείλων ἐξαρνῆται.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

πόθεν οὖν ἐδάνεισ' ὁ δανείσας,
ἐν τῷ κοινῷ πάντων ὄντων; κλέπτων δή που 'σθ' ἐπίδηλος.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

νὴ τὴν Δήμητρ', εὖ γε διδάσκεις. τουτὶ τοίνυν σὺ φράσον μοι.
τῆς αἰκίας οἱ τύπτοντες πόθεν ἐκλίσουσιν, ἐπειδὰν
εὐωχηθέντες ὑβρίζωσιν; τοῦτό γὰρ οἶμαί σ' ἀπορήσειν.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἀπὸ τῆς μάζης, ἧς σιτεῖται· ταύτην γὰρ ὅταν τις ἀφαιρῇ,
οὐχ ὑβριεῖται φαύλως οὐδεὶς οὕτως τῇ γαστρὶ κολασθείς.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

οὐδ' αὖ κλέπτης οὐδεὶς ἔσται;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

πῶς γὰρ κλέψει, μετὸν αὐτῷ;

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

οὐκ ἀποδύσουσ' ἄρα τῶν νυκλῶν.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

οὐκ, ἤν οἴκοι γε καθεύδῃς,
οὐδ' ἤν γε θύραζ', ὥσπερ πρότερον. βίοτος γὰρ πᾶσιν ὑπάρξει.
ἤν δ' ἀποδύῃ γ', αὐτὸς δώσει. τί γὰρ αὐτῷ πρᾶγμα μάχεσθαι;
ἕτερον γὰρ ἰὼν ἐκ τοῦ κοινοῦ κρεῖττον κομιεῖται ἐκείνου.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

οὐδὲ κυδεύσουσιν ἄρ' ἄνθρωποι.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

περὶ τοῦ γὰρ τοῦτο ποιήσει;

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

τὴν δὲ δίαιταν τίνα ποιήσεις;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

κοινὴν πᾶσιν. τὸ γὰρ ἄστυ
μίαν οἴκησιν φημὶ ποιήσειν ξυρρήξασ' εἰς ἓν ἅπαντα,
ὥστε βαδίζειν ὡς ἀλλήλους.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

τὸ δὲ δεῖπνον ποῦ παραθήσεις;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

τὰ δικαστήρια καὶ τὰς στοὰς, ἀνδρῶνας πάντα ποιήσω.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

τὸ δὲ βῆμα τί σοι χρήσιμον ἔσται;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

τοὺς κρατῆρας καταθήσω,
καὶ τὰς ὑδρίας, καὶ ῥαψῳδεῖν ἔσται τοῖς παιδαρίοισι
τοὺς ἀνδρείους ἐν τῷ πολέμῳ, κεί τις δειλὸς γεγένηται,
ἵνα μὴ δειπνῶσ' αἰσχυνόμενοι.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

νὴ τὸν Ἀπόλλω, χάριέν γε.
τὰ δὲ κληρωτήρια ποῖ τρέψεις;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἐς τὴν ἀγορὰν καθαθήσω·
κἄπειτα στήσασα παρ' Ἁρμοδίῳ κληρώσω πάντας, ἕως ἂν
εἰδῶς ὁ λαχὼν ἀπίῃ χαίρων ἐν ὁποίῳ γράμματι δειπνεῖ·
καὶ κηρύξει τοὺς ἐκ τοῦ Βητ' ἐπὶ τὴν στοὰν ἀκολουθεῖν
τὴν Βασίλειον δειπνήσοντας· τοὺς Θῆτ' ἐς τὴν παρὰ ταύτην·
τοὺς δ' ἐκ τοῦ Κάππ' ἐς τὴν στοὰν χωρεῖν τὴν Ἀλφιτόπωλιν.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

ἵνα χάπλωσιν;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

μὰ Δί', ἀλλ' ἵν' ἐκεῖ δειπνῶσιν.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

ὅτῳ δὲ τὸ γράμμα
μὴ ξελκυσθῇ, καθ' ὃ δειπνήσει, τούτους ἀπελῶσιν ἅπαντες.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἀλλ' οὐκ ἔσται τοῦτο παρ' ἡμῖν.
πᾶσι γὰρ ἄφθονα πάντα παρέξομεν·
ὥσθ' ὑμεθυσθεὶς αὐτῷ στεφάνῳ
πᾶς τις ἅπεισι τὴν δᾷδα λαβών.
αἱ δὲ γυναῖκες κατὰ τὰς ὁδοὺς
προσπαίπλουσαι τοῖς ἀπὸ δείπνου,
τάδε λέξουσιν· Δεῦρο παρ' ἡμᾶς·
ἐνθάδε μείραξ ἔσθ' ὡραία.
Παρ' ἐμοὶ δ', ἑτέρα φήσει τις ἄνωθ'
ἐξ ὑπερῴου, καὶ καλλίστη,
καὶ λευκοτάτη· πρότερον μέντοι
δεῖ σε καθεύδειν αὐτῆς παρ' ἐμοί.
τοῖς δ' εὐπρεπέσιν γ' ἀκολουθοῦντες
καὶ μειρακίοις αἱ φαυλότεραι
τοιάδ' ἐροῦσιν· Ποῖ θεῖς οὗτος;
πάντως οὐδὲν δράσεις ἐλθών·
τοῖς γὰρ σιμοῖς καὶ τοῖς αἰσχροῖς
ἐψηφίσθαι πρότερον βινεῖν·
ὑμᾶς δὲ τέως θρία λαβόντας
διφόρου συκῆς
ἐν τοῖς προθύροισι δέφεσθαι.
φέρε νῦν, φράσον μοι, ταῦτ' ἀρέσκει σοφῷν;

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

πάνυ.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

βαδιστέον τ' ἄρ' ἐστὶν εἰς ἀγορὰν ἐμοί,
ἵν' ἀποδέχωμαι τὰ προσιόντα χρήματα,

λαβοῦσα κηρύκαιναν εὔφωνόν τινα.
ἐμὲ γὰρ ἀνάγκη ταῦτα δρᾶν, ἠρημένην
ἄρχειν, καταστῆσαί τε τὰ ξυσσίτια,
ὅπως ἂν εὐωχῆσθε πρῶτον τήμερον.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

ἤδη γὰρ εὐωχησόμεσθα;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

Φήμ' ἐγώ.
ἔπειτα τὰς πόρνας καταπαῦσαι βούλομαι
ἀπαξαπάσας.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

ἱνατί;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

δῆλον τουτογί·
ἵνα τῶν νέων ἔχωμεν αὐταὶ τὰς ἀκμάς.
καὶ τάς γε δούλας οὐχὶ δεῖ κοσμουμένας
τὴν τῶν ἐλευθέρων ὑφαρπάζειν Κύπριν,
ἀλλὰ παρὰ τοῖς δούλοισι κοιμᾶσθαι μόνον,
κατωνάκη τὸν χοῖρον ἀποτετιλμένας.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

Φέρε νυν ἐγώ σοι παρακολουθῶ πλησίον,
ἵν' ἀποβλέπωμαι, καὶ λέγωσί μοι ταδί·
ΤΟΝ ΤΗΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ ΤΟΥΤΟΝ ΟΥ ΘΑΥΜΑΖΕΤΕ;

ΧΟΡΟΣ.

(λείπει ἡ τοῦ Χοροῦ ᾠδή.)

ΑΝΗΡ Α, ὁ καλαθεὶς, ΑΝΗΡ Β, ὁ μὴ καλαθεὶς, ΚΗΡΥΞ, ΧΟΡΟΣ.

ΑΝΗΡ Α.

Ἐγωγ', ἵν' εἰς ἀγοράν γε τὰ σκεύη φέρω,
προχειριοῦμαι, κἀξετάσω τὴν οὐσίαν.
χώρει σὺ δεῦρο, κιναχύρα καλὴ καλῶς,
τῶν χρημάτων θύραζε πρώτη τῶν ἐμῶν,
ὅπως ἂν ἐντελριμμένη κανηφορῇς,
πολλοὺς κάτω δὴ θυλάκους σλρέψασ' ἐμούς.
ποῦ 'σθ' ἡ διφροφόρος; ἡ χύτρα, δεῦρ' ἔξιθι,
νὴ Δία, μελαινά γ', οὐδ' ἂν, εἰ τὸ φάρμακον
ἑψοῦσ' ἔτυχες, ᾧ Λυσικράτης μελαίνεται.
ἴσλω παρ' αὐτήν, δεῦρ' ἴθ', ἡ κομμώτρια·
φέρε δεῦρο ταύτην τὴν ὑδρίαν, ὑδριαφόρε,
ἐνταῦθα· σὺ δὲ δεῦρ', ἡ κιθαρῳδὸς, ἔξιθι,
πολλάκις ἀνασλήσασά μ' εἰς ἐκκλησίαν
ἀωρὶ νυκλῶν διὰ τὸν ὄρθριον νόμον.
ὁ τὴν σκάφην λαβὼν προΐτω, τὰ κηρία
κόμιζε, τοὺς θαλλοὺς καθίσλη πλησίον,
καὶ τῷ τρίποδ' ἐξένεγκε, καὶ τὴν λήκυθον·
τὰ χυτρίδι' ἤδη καὶ τὸν ὄχλον ἀφίετε.

ΑΝΗΡ Β.

ἐγὼ καταθήσω ταμά; κακοδαίμων ἄρα
ἀνὴρ ἔσομαι, καὶ νοῦν ὀλίγον κεκλημένος.
μὰ τὸν Ποσειδῶ γ' οὐδέποτ', ἀλλὰ βασανιῶ
πρώτισλον αὐτὰ πολλάκις καὶ σκέψομαι.
οὐ γὰρ τὸν ἐμὸν ἰδρῶτα καὶ φειδωλίαν

οὐδὲν πρὸς ἔπος οὕτως ἀνοήτως ἐκβαλῶ,
πρὶν ἐκπύθωμαι πᾶν τὸ πρᾶγμ' ὅπως ἔχει.
οὗτος, τί τὰ σκευάρια ταυτὶ βούλεται;
πότερα μετοικιζόμενος ἐξενήνοχας
αὖτ', ἢ φέρεις ἐνέχυρα θήσων;

ΑΝΗΡ Α.

οὐδαμῶς.

ΑΝΗΡ Β.

τί δῆτ' ἐπὶ σοίχου 'σὶν οὕτως; οὔ τι που
Ἱέρωνι τῷ κήρυκι πομπὴν πέμπετε;

ΑΝΗΡ Α.

μὰ Δί', ἀλλ' ἀποφέρειν αὐτὰ μέλλω τῇ πόλει
ἐς τὴν ἀγοράν, κατὰ τοὺς δεδογμένους νόμους.

ΑΝΗΡ Β.

μέλλεις ἀποφέρειν;

ΑΝΗΡ Α.

πάνυ γε.

ΑΝΗΡ Β.

κακοδαίμων ἄρ' εἶ,
νὴ τὸν Δία τὸν Σωτῆρα.

ΑΝΗΡ Α.

πῶς;

ΑΝΗΡ Β.

ὅπως; ῥᾳδίως.

ΑΝΗΡ Α.

τί δ'; οὐχὶ πειθαρχεῖν με τοῖς νόμοισι δεῖ;

ΑΝΗΡ Β.

ποίοισιν, ὦ δύσηνε;

ΑΝΗΡ Α.

τοῖς δεδογμένοις.

ΑΝΗΡ Β.

δεδογμένοισιν; ὡς ἀνόητος ἦσθ' ἄρα.

ΑΝΗΡ Α.

ἀνόητος;

ΑΝΗΡ Β.

οὐ γάρ; ἠλιθιώταλος μὲν οὖν
ἀπαξαπάντων.

ΑΝΗΡ Α.

ὅτι τὸ ταπεινόμενον ποιῶ;
τὸ ταπεινόμενον γὰρ δεῖ ποιεῖν τὸν σώφρονα
μάλιστα πάντων.

ΑΝΗΡ Β.

τὸν μὲν οὖν ἀβέλτερον.

ΑΝΗΡ Α.

σὺ δ' οὐ καλαθεῖναι διανοεῖ;

ΑΝΗΡ Β.

φυλάξομαι,
πρὶν ἄν γ' ἴδω τὸ πλῆθος ὅ τι βουλεύεται.

ΑΝΗΡ Α.

τί γὰρ ἄλλο γ', ἢ φέρειν παρεσκευασμένοι
τὰ χρήματ' εἰσίν;

ΑΝΗΡ Β.

ἀλλ' ἰδὼν ἄν ἐπιθόμην.

ΑΝΗΡ Α.

λέγουσι γοῦν ἐν ταῖς ὁδοῖς.

ΑΝΗΡ Β.

λέξουσι γοῦν.

ΑΝΗΡ Α.

καὶ φασὶν οἴσειν ἀράμενοι.

ΑΝΗΡ Β.

φήσουσι γοῦν.

ΑΝΗΡ Α.

ἀπολεῖς ἀπιστῶν πάντ'.

ΑΝΗΡ Β.

ἀπιστήσουσι γοῦν.

ΑΝΗΡ Α.

ὁ Ζεύς σέ γ' ἐπιτρίψειεν.

ΑΝΗΡ Β.

ἐπιτρίψουσι γοῦν.
οἴσειν δοκεῖς τιν', ὅστις αὐτῶν νοῦν ἔχει;
οὐ γὰρ πάτριον τοῦτ' ἐστὶν, ἀλλὰ λαμβάνειν
ἡμᾶς μόνον δεῖ, νὴ Δία. καὶ γὰρ οἱ θεοί·
γνώσει δ' ἀπὸ τῶν χειρῶν γε· καὶ τἀγάλματα,
ὅταν γὰρ εὐχώμεσθα διδόναι τἀγαθὰ,
ἕστηκεν ἐκτείνοντα τὴν χεῖρ' ὑπτίαν,
οὐχ ὥστε δώσοντ', ἀλλ' ὅπως τι λήψεται.

ΑΝΗΡ Α.

ὦ δαιμόνι' ἀνδρῶν, σύ γ' ἔμ' ἔα προὔργου τι δρᾷν.
ταυτὶ γάρ ἐστι συνδετέα. ποῦ μοι 'σθ' ἱμάς;

ΑΝΗΡ Β.

ὄντως γὰρ οἴσεις;

ΑΝΗΡ Α.

ναὶ μὰ Δία, καὶ δὴ μὲν οὖν
τωδὶ ξυνάπτω τὼ τρίποδε.

ΑΝΗΡ Β.

τῆς μωρίας,
τὸ μηδὲ περιμείναντα τοὺς ἄλλους ὅ τι
δράσουσιν, εἶτα τηνικαῦτ' ἤδη —

ΑΝΗΡ Α.

τί δρᾷν;

ΑΝΗΡ Β.

ἐπαναμένειν· ἔπειτα διατρίβειν ἔτι.

ΑΝΗΡ Α.

ἵνα δὴ τί;

ΑΝΗΡ Β.

σεισμὸς εἰ γένοιτο πολλάκις,
ἢ πῦρ ἀπότροπον, ἢ διάξειεν γαλῆ,
παύσαιντ' ἂν εἰσφέροντες, ὦ 'μβρόντητε σύ.

ΑΝΗΡ Α.

χαρίεντα γοῦν πάθοιμ' ἂν, εἰ μὴ 'χοιμ' ὅποι
ταῦτα καταθείην.

ΑΝΗΡ Β.

μὴ γὰρ οὐ λάβοις ὅποι.
θάρρει, καλαθήσεις, κἂν ἔνην ἔλθῃς.

ΑΝΗΡ Α.

τίνη;

ΑΝΗΡ Β.

ἐγῷδα τούτους χειροτονοῦντας μὲν ταχεῖς·
ὅτῳ δ' ἂν δόξῃ, ταῦτα πάλιν ἀρνουμένους.

ΑΝΗΡ Α.

θἴσουσιν, ὦ τάν.

ΑΝΗΡ Β.

ἢν δὲ μὴ κομίσωσι, τί;

ΑΝΗΡ Α.

ἀμέλει κομιοῦσι.

ΑΝΗΡ Β.

ἢν δὲ μὴ κομίσωσι, τί;

ΑΝΗΡ Α.

μαχούμεθ' αὐτοῖς.

ΑΝΗΡ Β.

ἢν δὲ κρείττους ὦσι, τί;

ΑΝΗΡ Α.

ἄπειμ' ἐάσας.

ΑΝΗΡ Β.

ἢν δὲ πωλῶσ' αὐτά, τί;

ΑΝΗΡ Α.

διαῤῥαγείης.

ΑΝΗΡ Β.

ἢν διαῤῥαγῶ δὲ, τί;

ΑΝΗΡ Α.

καλῶς ποιήσεις.

ΑΝΗΡ Β.

σὺ δ' ἐπιθυμήσεις φέρειν;

ΑΝΗΡ Α.

ἔγωγε· καὶ γὰρ τοὺς ἐμαυτοῦ γείτονας
ὁρῶ φέροντας.

ΑΝΗΡ Β.

πάνυ γ' ἂν οὖν Ἀνῃσθένης
κὔτ' εἰσενέγκοι· πολὺ γὰρ ἐμμελέστερον
πρότερον χέσαι πλεῖν ἢ τριάκονθ' ἡμέρας.

ΑΝΗΡ Α.

οἴμωξε.

ΑΝΗΡ Β.

Καλλίμαχος δ' ὁ χοροδιδάσκαλος
αὐτοῖσιν εἰσαίσει τί πλεῖον Καλλίου;
ὦνθρωπος οὗτος ἀποβαλεῖ τὴν οὐσίαν.

ΑΝΗΡ Α.

δεινά γε λέγεις.

ΑΝΗΡ Β.

τί δεινόν; ὥσπερ οὐχ ὁρῶν
ἀεὶ τοιαῦτα γιγνόμενα ψηφίσματα.
οὐκ οἶσθ' ἐκεῖν', ἄδοξε, τὰ περὶ τῶν ἁλῶν;

ΑΝΗΡ Α.

ἔγωγε.

ΑΝΗΡ Β.

τοὺς χαλκοῦς δ' ἐκείνους ἡνίκα
ἐψηφισάμεθ', οὐκ οἶσθα;

ΑΝΗΡ Α.

καὶ κακόν γ' ἐμοὶ
τὸ κόμμ' ἐγένετ' ἐκεῖνο. πωλῶν γὰρ βότρυς,
μεσθὴν ἀπῆρα τὴν γνάθον χαλκῶν ἔχων·
κἄπειτ' ἐχώρουν εἰς ἀγορὰν ἐπ' ἄλφιτα.
ἔπειθ' ὑπέχοντος ἄρτι μου τὸν θύλακον,
ἀνέκραγ' ὁ κήρυξ, ΜΗ ΔΕΧΕΣΘΑΙ ΜΗΔΕΝΑ
ΧΑΛΚΟΥΝ ΤΟΛΟΙΠΟΝ· ΑΡΓΥΡΩι ΓΑΡ ΧΡΩΜΕΘΑ.

ΑΝΗΡ Β.

τὸ δ' ἔναγχος οὐχ ἅπαντες ἡμεῖς ὤμυμεν,
τάλαντ' ἔσεσθαι πεντακόσια τῇ πόλει
τῆς τεσσαροκοστῆς, ἣν ἐπόρισ' Εὐριπίδης;
κεὐθὺς κατεχρύσου πᾶς ἀνὴρ Εὐριπίδην·
ὅτε δὴ δ' ἀνασκοπουμένοις ἐφαίνετο
Ο ΔΙΟΣ ΚΟΡΙΝΘΟΣ, καὶ τὸ πρᾶγμ' οὐκ ἤρκεσεν,
πάλιν κατεπίτηου πᾶς ἀνὴρ Εὐριπίδην.

ΑΝΗΡ Α.

οὐ ταυτὸν, ὦ τάν. τότε μὲν ἡμεῖς ἤρχομεν·
νῦν δ' αἱ γυναῖκες.

ΑΝΗΡ Β.

ἃς γ' ἐγὼ φυλάξομαι,
νὴ τὸν Ποσειδῶ, μὴ κατουρήσωσί μου.

ΑΝΗΡ Α.

οὐκ οἶδ' ὅ τι λήρεις. φέρε σὺ τἀναφορον, ὦ παῖς.

ΚΗΡΥΞ.

ὦ πάντες ἀστοὶ, νῦν γὰρ οὕτω ταῦτ' ἔχει,
χωρεῖτ', ἐπείγεσθ' εὐθὺ τῆς στρατηγίδος,
ὅπως ἂν ὑμῖν ἡ τύχη κληρουμένοις
φράσῃ καθ' ἕκαστον ἄνδρ', ὅπου δειπνήσετε·
ὡς αἱ τράπεζαί γ' εἰσὶν ἐπινενασμέναι
ἀγαθῶν ἁπάντων, καὶ παρεσκευασμέναι,
κλῖναί τε σισυρῶν καὶ δαπίδων γενασμέναι.
κρατῆρας ἐγκιρνᾶσιν αἱ μυροπώλιδες,
ἱστᾶσί τ' ἐφεξῆς· τὰ τεμάχη ῥιπίζεται,
λαγῶ ἀναπηγνύασι, πόπανα πέτλεται,
στέφανοι πλέκονται, φρύγεται τραγήματα·
χύτρας ἔτνους ἕψουσιν αἱ νεώταται·
Σμοιὸς δ' ἐν αὐταῖς ἱππικὴν στολὴν ἔχων
τὰ τῶν γυναικῶν διακαθαίρει τρυβλία.
γέρων δὲ χωρεῖ χλανίδα καὶ κονίποδας
ἔχων, καχάζων μεθ' ἑτέρου νεανίου·

ἐμβὰς δὲ κεῖται, καὶ τρίβων ἐῤῥιμμένος.
πρὸς ταῦτα χωρεῖθ', ὡς ὁ τὴν μάζαν φέρων
ἔσῃκεν· ἀλλὰ τὰς γνάθους διοίγνυτε.

ΑΝΗΡ Β.

οὐκοῦν βαδιοῦμαι δῆτα. τί γὰρ ἔσῃκ' ἔχων
ἐνταῦθ', ἐπειδὴ τῇ πόλει ταυτὶ δοκεῖ;

ΑΝΗΡ Α.

καὶ ποῖ βαδιεῖ σὺ, μὴ καταθεὶς τὴν οὐσίαν;

ΑΝΗΡ Β.

ἐπὶ δεῖπνον.

ΑΝΗΡ Α.

οὐ δῆτ', ἢν γ' ἐκείνας νοῦς ἐνῇ,
πρίν γ' ἂν ἀπενέγκῃς.

ΑΝΗΡ Β.

ἀλλ' ἀποίσω.

ΑΝΗΡ Α.

πηνίκα;

ΑΝΗΡ Β.

οὐ τοὐμόν, ὦ 'τάν, ἐμποδὼν ἔσται.

ΑΝΗΡ Α.

τί δή;

ΑΝΗΡ Β.

ἑτέρους ἀποίσειν φήμ' ἔθ' ὑστέρους ἐμοῦ.

ΑΝΗΡ Α.

βαδιεῖ δὲ δειπνήσων ὅμως;

ΑΝΗΡ Β.

τί γὰρ πάθω;
τὰ δυνατὰ γὰρ δεῖ τῇ πόλει ξυλλαμβάνειν
τοὺς εὖ φρονοῦντας.

ΑΝΗΡ Α.

ἢν δὲ κωλύσωσι, τί;

ΑΝΗΡ Β.

ὀμόσ' εἶμι κύψας.

ΑΝΗΡ Α.

ΑΝΗΡ Α.

ἢν δὲ μασιγῶσι, τί;

ΑΝΗΡ Β.

καλούμεθ' αὐτάς.

ΑΝΗΡ Α.

ἢν δὲ καλαγελῶσι, τί;

ΑΝΗΡ Β.

ἐπὶ ταῖς θύραις ἑστὼς —

ΑΝΗΡ Α.

τί δράσεις; εἶπ' ἐμοί.

ΑΝΗΡ Β.

τῶν εἰσφερόντων ἁρπάσομαι τὰ σιτία.

ΑΝΗΡ Α.

βάδιζε τοίνυν ὕστερος· σὺ δ', ὦ Σίμων,
καὶ Παρμένων, αἴρεσθε τὴν παίπαησίαν.

ΑΝΗΡ Β.

φέρε νυν ἐγώ σοι ξυμφέρω.

ΑΝΗΡ Α.

σύ; μηδαμῶς.
δέδοικα γὰρ μὴ καὶ παρὰ τῇ σιρατηγίδι,
ὅταν καλατιθῶ, προσποιῇ τῶν χρημάτων.

ΑΝΗΡ Β.

νὴ τὸν Δία, δεῖ γοῦν μηχανήματός τινος,
ὅπως τὰ μὲν ὄντα χρήματ' ἔξω, τοῖσδε δὲ
τῶν ματρομένων κοινῇ μεθέξω πως ἐγώ.
ὀρθῶς ἔμοιγε φαίνεται· βαδισέον
ἐμόσ' ἐστὶ δειπνήσοντα, κοὐ μελλητέον.

ΧΟΡΟΣ.

(λείπει ἡ τοῦ Χοροῦ ᾠδή.)

ΓΡΑΕΣ ΤΙΝΕΣ, ΝΕΑΝΙΣ, ΝΕΑΝΙΑΣ, ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ, ΔΕΣΠΟΤΗΣ, ΧΟΡΟΣ.

ΓΡΑΥΣ Α.

Τί ποτ' ἄνδρες οὐχ ἥκουσιν; ὥρα δ' ἦν πάλαι·
ἐγὼ δὲ καταπεπλασμένη ψιμυθίῳ
ἔσηκα καὶ κροκωτὸν ἠμφιεσμένη,
ἀργός, μινυρομένη τι πρὸς ἐμαυτὴν μέλος,
παίζουσ', ὅπως ἂν περιλάβοιμ' αὐτῶν τινὰ
παριόντα. Μοῦσαι, δεῦρ' ἴτ' ἐπὶ τοὐμὸν σῆμα,
μελῳδρίον εὑροῦσαί τι τῶν Ἰωνικῶν.

ΝΕΑΝΙΣ.

νῦν μέν με παρακύψασα προὔφθης, ὦ σαπρά.
ὧου δ' ἐρήμας, οὐ παρούσης ἐνθαδὶ
ἐμοῦ, τρυγήσειν, καὶ προσάξεσθαι τινὰ,
ἄδουσ'· ἐγὼ δ', ἢν τοῦτο δρᾷς, ἀντάσομαι.
κεἰ γὰρ δι' ὄχλου τοῦτ' ἐσὶ τοῖς θεωμένοις,
ὅμως ἔχει τερπνόν τι, καὶ κωμῳδικόν.

ΓΡΑΥΣ Α.

τούτῳ διακλέγου, κἀπιχώρησον· σὺ δὲ
Φιλοτλάριον αὐλητά, τοὺς αὐλοὺς λαβών,
ἄξιον ἐμοῦ καὶ σοῦ προσαύλησον μέλος.
εἴ τις ἀγαθὸν βούλεται
παθεῖν τι, παρ' ἐμοὶ χρὴ καθεύδειν.
οὐ γὰρ ἐν νέαις τὸ σοφὸν ἔν-
εσὶν, ἀλλ' ἐν ταῖσι πεπείροις·
οὐδέ τις σίεργειν ἂν ἐθέλοι

μᾶλλον ἢ 'γὼ τὸν Φίλον,
ὥσπερ ξυνείην· ἀλλ' ἐφ' ἕτερον ἂν πέτοιο.

ΝΕΑΝΙΣ.

μὴ φθόνει ταῖσιν νέαισι.
τὸ τρυφερὸν γὰρ ἐμπέφυκε
τοῖσιν ἁπαλοῖς μηρίοισι,
κἀπὶ τοῖς μήλοις ἐπανθεῖ·
σὺ δ', ὦ γραῦ, παρακλέξαι, κἀνπέτρισαι, τῷ
θανάτῳ μέλημα.

ΓΡΑΥΣ Α.

ἐκπέσοι σου τὸ τρῆμα,
τό τ' ἐπίκλινδρον ἀποβάλοις,
βουλομένη σαοδεῖσθαι,
κἀπὶ τῆς κλίνης ὄφιν εὕροις,
καὶ προσελκύσαιο βουλομένη φιλῆσαι.

ΝΕΑΝΙΣ.

αἰ, αἰ· τί ποτε πείσομαι; οὐχ ἥκει μοι ταῦρος·
μόνη δ' αὐτοῦ λείπομαι·
ἡ γάρ μοι μήτηρ ἄλλῃ βέβηκε,
καὶ τἄλλ' οὐδὲν μετὰ ταῦτα.
ἀλλ', ὦ μαῖ', ἱκετεύω,
κάλει τὸν Ὀρθαγόραν, οὕτως
σαυτῆς κατόναι', ἀντιβολῶ σε.

ΓΡΑΥΣ Α.

ἤδη τὸν ἀπ' Ἰωνίας
τρόπον, τάλαινα, κνησιᾷς·
δοκεῖς δ' ἐμοὶ καὶ λάδδα κατὰ τοὺς Λεσβίους.
ἀλλ' οὐκ ἄν ποθ' ὑφαρπάσαιο
τἀμὰ παίγνια· τὴν δ' ἐμὴν
ὥραν οὐκ ἀπολεῖς, οὐδ' ἀπολήψει.

ΝΕΑΝΙΣ.

ἆδ' ὁπόσα βούλει, καὶ παράκυψον, ὡς γαλῆ.
οὐδεὶς γὰρ ὡς σὲ πρότερον εἴσεισ' ἀντ' ἐμοῦ.

ΓΡΑΥΣ Α.

οὔκουν ἐᾶ' ἐκφοράν γε.

ΝΕΑΝΙΣ.

καινόν γ', ὦ σαπρά.

ΓΡΑΥΣ Α.

οὐ δῆτα.

ΝΕΑΝΙΣ.

τί γὰρ ἂν γραῦς καπρῶσά τις λέγοι;

ΓΡΑΥΣ Α.

οὐ τοὐμὸν ὀδυνήσει σε γῆρας.

ΝΕΑΝΙΣ.

ἀλλὰ τί;

ἦ 'γχουσα μᾶλλον, καὶ τὸ σὸν ψιμύθιον;

ΓΡΑΥΣ Α.

τί μοι διαλέγει;

ΝΕΑΝΙΣ.

σὺ δὲ τί διακύπλεις;

ΓΡΑΥΣ Α.

ἐγώ;

ᾄδω πρὸς ἐμαυτὴν Επιγένει τῷ 'μῷ φίλῳ.

ΝΕΑΝΙΣ.

σοὶ γὰρ φίλος τις ἐστὶν ἄλλος, ἢ Γέρης;

ΓΡΑΥΣ Α.

δείξει γε καὶ σοί. τάχα γὰρ εἶσιν ὡς ἐμέ.
ὁδὶ γὰρ αὐτός ἐστιν.

ΝΕΑΝΙΣ.

οὐ σοῦ γ', ὦ 'λεθρε,
δεόμενος οὐδέν.

ΓΡΑΥΣ Α.

νὴ Δί', ὦ φθίνυλλα σύ.

ΝΕΑΝΙΣ.

δείξει τάχ' αὐτός, ὡς ἔγωγ' ἀπέρχομαι.

ΓΡΑΥΣ Α.

κἄγωγ', ἵνα γνῷς ὡς πολύ σου μεῖζον φρονῶ.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

εἶθ' ἑξῆν παρὰ τῇ νέᾳ καθεύδειν,
καὶ μηδὲν πρότερον διασπoδῆσαι
ἀνάσιμον ἢ πρεσβύτερον. οὐ γὰρ ἀνασχετὸν
τοῦτό γ' ἐλευθέρῳ.

ΓΡΑΥΣ Β.

εἰμώζων ἄρα, νὴ Δία, σπoδήσεις.
οὐ γὰρ τἀπὶ Χαριξένης τάδ' ἐστίν.
κατὰ τὸν νόμον ταῦτα ποιεῖν
ἔστιν δίκαιον, εἴ γε δημοκρατούμεθα.
ἀλλ' εἶμι τηρήσουσ', ὅ τι καὶ δράσει ποτέ.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

εἶθ', ὦ θεοί, λάβοιμι τὴν καλὴν μόνην,
ἐφ' ἣν πεπωκὼς ἔρχομαι πoθῶν πάλαι.

ΝΕΑΝΙΣ.

ἐξηπάτησα τὸ καλάθριον γράδιον·
φρούδη γάρ ἐστιν, οἰομένη μ' ἔνδον μένειν.

ΓΡΑΥΣ Α.

ἀλλ' οὑτοσὶ γὰρ αὐτός, οὓς μεμνήμεθα.
δεῦρο δή, δεῦρο δή, φίλον ἐμόν, δεῦρό μοι
πρόσελθε, καὶ ξύνευνός μοι
τὴν εὐφρόνην ὅπως ἔσει. πάνυ γάρ τις ἔρως με δονεῖ
τῶνδε τῶν σῶν βoστρύχων.
ἄτοπος δ' ἔγκειταί μοί τις πόθος,
ὅς με διακναίσας ἔχει.
μέθες, ἱκνοῦμαί σ', Ἔρως, καὶ ποίησον τόνδ' ἐς εὐνὴν
τὴν ἐμὴν ἱκέσθαι.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

δεῦρο δή, δεῦρο δὴ καὶ σύ μοι
καλαθραμοῦσα τὴν θύραν ἄνοιξον
τήνδ'· εἰ δὲ μή, καλάσεσών κείσομαι.

φίλον, ἀλλ' ἐν τῷ σῷ βούλομαι κόλπῳ
πληκτίζεσθαι μετὰ τῆς σῆς πυγῆς.
Κύπρι, τί μ' ἐκμαίνεις ἐπὶ ταύτῃ;
μέθες, ἱκνοῦμαί σ', Ερως, καὶ ποίησον τήνδ' ἐς εὐνὴν
τὴν ἐμὴν ἱκέσθαι.
καὶ ταῦτα μέν μοι μετρίως
πρὸς τὴν ἐμὴν ἀνάγκην εἰρημέν' ἐστί· σὺ δ' ἐμοὶ,
φίλτατον, ὦ ἱκετεύω,
ἄνοιξον, ἀσπάζου με· διά τοι σὲ πόνους ἔχω.
ὦ χρυσοδαίδαλον ἐμὸν μέλημα,
Κύπριδος ἔρνος, μέλιττα Μούσης, Χαρίτων θρέμμα,
Τρυφῆς πρόσωπον,
ἄνοιξον, ἀσπάζου με, διά τοι σὲ πόνους ἔχω.

ΓΡΑΥΣ Α.

οὗτος, τί κύπτεις; μῶν ἐμὲ ζητεῖς;

ΝΕΑΝΙΑΣ.

πόθεν;

ΓΡΑΥΣ Α.

καὶ τὴν θύραν γ' ἤραττες.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

ἀποθάνοιμ' ἄρα.

ΓΡΑΥΣ Α.

τοῦ δὲ σὺ δεόμενος δᾷδ' ἔχων ἐλήλυθας;

ΝΕΑΝΙΑΣ.

Αναφλύστιον ζητῶν τιν' ἄνθρωπον.

ΓΡΑΥΣ Α.

τίνα;

ΝΕΑΝΙΑΣ.

αὐτήν σε κινοῦνθ', ὃν σὺ προσδοκᾷς ἴσως.

ΓΡΑΥΣ Α.

νὴ τὴν Αφροδίτην, ἤν τε βούλῃ γ', ἤν τε μή.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

ἀλλ' οὐχὶ νυνὶ τὰς ὑπερεξηκοντέτεις

ἐσάγομεν; ἀλλ' ἑαυτὶς ἀναβεβλήμεθα.
τὰς ἐντὸς εἴκοσιν γὰρ ἐκδικάζομεν.

ΓΡΑΥΣ Α.

ἐπὶ τῆς πρότερον ἀρχῆς γε ταῦτ' ἦν, ὦ γλυκών·
νυνὶ δὲ πρῶτον εἰσάγειν ἡμᾶς δοκεῖ.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

τῷ βουλομένῳ γε, κατὰ τὸν ἐν πετλοῖς νόμον.

ΓΡΑΥΣ Α.

ἀλλ' οὐδὲ δειπνεῖς κατὰ τὸν ἐν πετλοῖς νόμον.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

οὐκ οἶδ' ὅ τι λέγεις. τήνδε δή μοι κρουσίεον.

ΓΡΑΥΣ Α.

ὅταν γε κρούσῃς τὴν ἐμὴν πρῶτον θύραν.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

ἀλλ' οὐχὶ νυνὶ κρητέραν αἰτούμεθα.

ΓΡΑΥΣ Β.

οἶδ' ὅτι φιλοῦμαι· νῦν δὲ θαυμάζεις, ὅτι
θύραισί μ' εὗρες· ἀλλὰ πρόσαγε τὸ στόμα.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

ἀλλ', ὦ μέλ', ὀρρωδῶ τὸν ἐρασμίην σου.

ΓΡΑΥΣ Β.

τίνα;

ΝΕΑΝΙΑΣ.

τὸν τῶν γραφέων ἄριστον.

ΓΡΑΥΣ Β.

οὗτος δ' ἔστι τίς;

ΝΕΑΝΙΑΣ.

ὃς τοῖς νεκροῖσι ζωγραφεῖ τὰς λεκύθους.
ἀλλ' ἄπιθ', ὅπως μή σ' ἐπὶ θύραισιν ὄψεται.

ΓΡΑΥΣ Β.

οἶδ', οἶδ' ὅ τι βούλει.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

καὶ γὰρ ἐγώ σε, νὴ Δία.

ΓΡΑΥΣ Β.

μὰ τὴν Ἀφροδίτην, ἥ μ' ἔλαχεν κληρουμένη,
μὴ 'γώ σ' ἀφήσω.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

παραφρονεῖς, ὦ γραΐδιον.

ΓΡΑΥΣ Β.

λῆρεῖς· ἐγὼ δ' ἄξω σ' ἐπὶ τἀμὰ σῤῥώματα.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

τί δῆτα κρεάγρας τοῖς κάδοις ὠνοίμεθ' ἄν,
ἐξὸν, καθέντα γραΐδιον τοιουτονὶ,
ἐκ τῶν φρεάτων τοὺς κάδους ξυλλαμβάνειν;

ΓΡΑΥΣ Β.

μὴ σκῶπτέ μ', ὦ τάλαν, ἀλλ' ἕπου δεῦρ' ὡς ἐμέ.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

ἀλλ' οὐκ ἀνάγκη μοι 'στὶν, εἰ μὴ τῶν ἐμῶν
τὴν πεντακοσιοστὴν κατέθηκας τῇ πόλει.

ΓΡΑΥΣ Β.

νὴ τὴν Ἀφροδίτην, δεῖ γε μέντοι. ὡς ἐγὼ
τοῖς τηλικούτοις ξυγκαθεύδουσ' ἥδομαι.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

ἐγὼ δὲ ταῖς γε τηλικαύταις ἄχθομαι,
κοὐκ ἂν πιθοίμην οὐδέποτ'.

ΓΡΑΥΣ Β.

ἀλλὰ, νὴ Δία,
ἀναγκάσει τουτί σε.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

τοῦτο δ' ἔστι τί;

ΓΡΑΥΣ Β.

ψήφισμα, καθ' ὃ σε δεῖ βαδίζειν ὡς ἐμέ.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

λέγ' αὐτὸ, τί ποτε κᾄστι.

ΓΡΑΥΣ Β.

καὶ δή σοι λέγω.

Ἔδοξε ταῖς γυναιξὶν, ἢν ἀνὴρ νέος
νέας ἐπιθυμῇ, μὴ σποδεῖν αὐτὴν, πρὶν ἂν
τὴν γραῦν προκρούσῃ πρῶτον· ἢν δὲ μὴ θέλῃ
πρότερον προκρούειν, ἀλλ' ἐπιθυμῇ τῆς νέας,
ταῖς πρεσβυτέραις γυναιξὶν ἔσλω τὸν νέον
ἕλκειν ἀνατεὶ, λαβομένας τοῦ πατλάλου.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

οἴμοι· Προκρούσλης τήμερον γενήσομαι.

ΓΡΑΥΣ Β.

τοῖς γὰρ νόμοις τοῖς ἡμετέροισι πεισλέον.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

τί δ', ἢν ἀφαιρῆταί μ' ἀνὴρ τῶν δημοτῶν
ἢ τῶν φίλων ἐλθών τις;

ΓΡΑΥΣ Β.

ἀλλ' οὐ κύριος
ὑπὲρ μέδιμνον ἔσλ' ἀνὴρ οὐδεὶς ἔτι.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

ἐξωμοσία δ' οὐκ ἔσλιν;

ΓΡΑΥΣ Β.

οὐ γὰρ δεῖ σλροφῆς.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

ἀλλ' ἔμπορος εἶναι σκήψομαι.

ΓΡΑΥΣ Β.

κλαύσει γέ σύ.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

τί δῆτα χρὴ δρᾶν;

ΓΡΑΥΣ Β.

δεῦρ' ἀκολουθεῖν ὡς ἐμέ.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

καὶ ταῦτ' ἀνάγκη μοι 'σλί;

ΓΡΑΥΣ Β.

Διομήδειά γε.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

ὑποστόρεσαί νυν πρῶτα τῆς ὀριγάνου,
καὶ κλήμαθ' ὑπόθου ξυγκλάσασα τέτταρα,
καὶ ταινίωσαι, καὶ παράθου τὰς λεκύθους,
ὕδατός τε κατάθου τοὔσπρακον πρὸ τῆς θύρας.

ΓΡΑΥΣ Β.

ἢ μὴν ἔτ' ὠνήσει σὺ καὶ στεφάνην ἐμοί.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

νὴ τὸν Δί', ἢν περιῇς γε που τῶν κηρίων.
εἶμαι γὰρ ἔνδον διαπεσεῖσθαί σ' αὐτίκα.

ΝΕΑΝΙΣ.

ποῖ τοῦτον ἕλκεις σύ;

ΓΡΑΥΣ Β.

τὸν ἐμαυτῆς εἰσάγω.

ΝΕΑΝΙΣ.

οὐ σωφρονοῦσά γ'. οὐ γὰρ ἡλικίαν ἔχει
παρά σοι καθεύδειν τηλικοῦτος ὤν· ἐπεὶ
μήτηρ ἂν αὐτοῦ μᾶλλον εἴης ἢ γυνή.
ὥστ' εἰ κατασιήσεσθε τοῦτον τὸν νόμον,
τὴν γῆν ἅπασαν Οἰδιπόδων ἐμπλήσετε.

ΓΡΑΥΣ Β.

ὦ παμβδέλυρα, φθονοῦσα τόνδε τὸν λόγον
ἐξεῦρες· ἀλλ' ἐγώ σε τιμωρήσομαι.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

νὴ τὸν Δία τὸν Σωτῆρα, κεχάρισαί γ' ἐμοί,
ὦ γλυκύτατον, τὴν γραῦν ἀπαλλάξασά μου·
ὥστ' ἀντὶ τούτων τῶν ἀγαθῶν εἰς ἐσπέραν
μεγάλην ἀποδώσω καὶ παχεῖάν σοι χάριν.

ΓΡΑΥΣ Α.

αὐτὴ σύ, ποῖ παραβᾶσα τόνδε τὸν νόμον
ἕλκεις, παρ' ἐμοὶ τῶν γραμμάτων εἰρηκότων
πρότερον καθεύδειν αὐτόν;

ΝΕΑΝΙΑΣ.

οἴμοι δείλαιος.

πόθεν ἐξέκυψας, ὦ κάκισθ' ἀπολούμενη;
τοῦτο γὰρ ἐκείνου τὸ κακὸν ἐξωλέστερον.

ΓΡΑΥΣ Α.

βάδιζε δεῦρο.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

μηδαμῶς με περιΐδῃς
ἑλκόμενον ὑπὸ τῆσδ', ἀντιβολῶ σ'.

ΓΡΑΥΣ Α.

ἀλλ' οὐκ ἐγώ,
ἀλλ' ὁ νόμος ἕλκει σ'.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

οὐκ ἐμέ γ', ἀλλ' Ἐμπουσά τις
ἐξ αἵματος φλύκλαιναν ἠμφιεσμένη.

ΓΡΑΥΣ Α.

ἔπου, μαλακίων, δεῦρ', ἀνύσας, καὶ μὴ λάλει.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

ἴθι νυν ἔασον ἐς ἄφοδον πρώτιστά με
ἐλθόντα θαρρῆσαι πρὸς ἐμαυτόν· εἰ δὲ μή,
αὐτοῦ τι δρῶντα πυρρὸν ὄψει μ' αὐτίκα
ὑπὸ τοῦ δέους.

ΓΡΑΥΣ Α.

θάρρει, βάδιζ'· ἔνδον χεσεῖ.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

δέδοικα κἀγώ, μὴ πλέον γ', ἢ βούλομαι.
ἀλλ' ἐγγυητάς σοι κατασήτω δύο
ἀξιόχρεως.

ΓΡΑΥΣ Α.

μή μοι καθίσῃ.

ΓΡΑΥΣ Γ.

ποῖ σύ, ποῖ
χωρεῖς μετ' αὐτῆς;

ΝΕΑΝΙΑΣ.

οὐκ ἔγωγ' · ἀλλ' ἔλκομαι.
ἀτὰρ, ἥτις εἶ γε, πόλλ' ἀγαθὰ γένοιτό σοι,
ὅτι μ' οὐ περιεῖδες ἐπιτριβέντ'. ὦ Ηράκλεις,
ὦ Πᾶνες, ὦ Κορύβαντες, ὦ Διοσκόρω,
τοῦτ' αὖ πολὺ τούτου τὸ κακὸν ἐξωλέστερον.
ἀτὰρ τί τὸ πρᾶγμ' ἐστ', ἀντιβολῶ, τουτί ποτε;
πότερον πίθηκος ἀνάπλεως ψιμυθίου,
ἢ γραῦς ἀνεσκευῖα παρὰ τῶν πλεόνων;

ΓΡΑΥΣ Γ.

μὴ σκῶπτέ μ', ἀλλὰ δεῦρ' ἕπου.

ΓΡΑΥΣ Α.

δευρὶ μὲν οὖν.

ΓΡΑΥΣ Γ.

ὡς οὐκ ἀφήσω σ' οὐδέποτ'.

ΓΡΑΥΣ Α.

οὐδὲ μὴν ἐγώ.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

διασπάσεσθέ μ', ὦ κακῶς ἀπολούμεναι.

ΓΡΑΥΣ Γ.

ἐμοὶ γὰρ ἀκολουθεῖν σ' ἔδει κατὰ τὸν νόμον.

ΓΡΑΥΣ Α.

οὐκ, ἢν ἑτέρα γε γραῦς ἔτ' αἰσχίων φανῇ.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

ἢν οὖν ὑφ' ὑμῶν πρῶτον ἀπόλωμαι κακῶς,
φέρε, πῶς ἐπ' ἐκείνην τὴν καλὴν ἀφίξομαι;

ΓΡΑΥΣ Γ.

αὐτὸς σκόπει σύ· τάδε δέ σοι ποιητέον.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

ποτέρας προτέρας οὖν κατελάσας ἀπαλλαγῶ;

ΓΡΑΥΣ Α.

οὐκ οἶσθα; βαδιεῖ δεῦρ'.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

ἀφέτω νύν μ' αὐτήν.

ΓΡΑΥΣ Γ.

δευρὶ μὲν οὖν ἴθ' ὡς ἔμ'.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

ἤν γ' ἠδί μ' ἀφῇ.

ΓΡΑΥΣ Α.

ἀλλ' οὐκ ἀφήσω μὰ Δία σ'.

ΓΡΑΥΣ Γ.

οὐδὲ μὴν ἐγώ.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

χαλεπαί γ' ἂν ἦσθε γενόμεναι πορθμῆς.

ΓΡΑΥΣ Α.

τίνι;

ΝΕΑΝΙΑΣ.

ἕλκοντε τοὺς πλωτῆρας ἂν ἀπεκναίετε.

ΓΡΑΥΣ Α.

σιγῇ βάδιζε δεῦρο.

ΓΡΑΥΣ Γ.

μὰ Δί, ἀλλ' ὡς ἐμέ.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

τουτὶ τὸ πρᾶγμα καλὰ τὸ Καννώνου σαφῶς
ψήφισμα, βινεῖν δεῖ με διαλελημμένον.
πῶς οὖν δικωπεῖν ἀμφοτέρας δυνήσομαι;

ΓΡΑΥΣ Α.

καλῶς, ἐπειδὰν καταφάγῃς βολβῶν χύτραν.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

οἴμοι κακοδαίμων, ἐζυὺς ἤδη τῆς θύρας
ἑλκόμενος εἶμ'.

ΓΡΑΥΣ Γ.

ἀλλ' οὐδὲν ἔσται σοι πλέον,
ξυνεσπεσοῦμαι γὰρ μετὰ σοῦ.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

μὴ πρὸς θεῶν

ἐνὶ γὰρ ξυνέχεσθαι κρεῖττον ἢ δυοῖν κακοῖν.

ΓΡΑΥΣ Γ.

νὴ τὴν Ἑκάτην, ἐάν τε βούλῃ γ', ἤν τε μή.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

ὦ τρισκακοδαίμων, εἰ γυναῖκα δεῖ σαφρὰν
βινεῖν ὅλην τὴν νύκτα καὶ τὴν ἡμέραν·
κἄπειτ', ἐπειδὰν τῆσδ' ἀπαλλαγῶ, πάλιν
Φρύνην ἔχουσαν λήκυθον πρὸς ταῖς γνάθοις.
ἆρ' οὐ κακοδαίμων εἰμί; βαρυδαίμων μὲν οὖν,
νὴ τὸν Δία τὸν Σωτῆρ', ἀνήρ, καὶ δυσλυχνὸς,
ὅστις τοιούτοις θηρίοις ξυννήξομαι.
ὅμως δ'; ἐάν τι πολλὰ πολλάκις πάθω
ὑπὸ ταῖνδε ταῖν καταλβάδοιν, δεῦρ' ἐπωλέων,
θάψαι μ' ἐν αὐτῷ τῷ σίόματι τῆς ἐσβολῆς·
καὶ τὴν ἄνωθεν ἐπιπολῆς τοῦ σήματος
ζῶσαν καλαπιτῶσαντας, εἶτα τὼ πόδε
μολυβδοιχοήσαντας κύκλῳ περὶ τὰ σφυρά,
ἄνω 'πιθεῖναι πρόφασιν ἀντὶ ληκύθου.

ΧΟΡΟΣ.

(λείπει κομμάτιον τοῦ Χοροῦ.)

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.

ὦ μακάριος μὲν δῆμος, εὐδαίμων δ' ἐγὼ,
αὐτή τε μοι δέσποινα μακαριωτάτη,
ὑμεῖς δ' ὅσαι πάρεσθ' ἐπὶ ταῖσδε ταῖς θύραις,
οἱ γείτονές θ' ἅπαντες, οἵ τε δημόται,
ἐγώ τε πρὸς τούτοισιν ἡ διάκονος,
ἥτις μεμύρισμαι τὴν κεφαλὴν μυρώμασιν,
ἀγαθοῖσιν, ὦ Ζεῦ· πολὺ δ' ὑπερπέπαικεν αὖ
τούτων ἁπάντων τὰ Θάσι' ἀμφορείδια.
ἐν τῇ κεφαλῇ γὰρ ἐμμένει πολὺν χρόνον·
τὰ δ' ἄλλ' ἀπανθήσαντα πάντ' ἀπέπλατο·

ὥσθ' ἑσθὶ πολὺ βέλτισθα, πολὺ δῆτ', ὦ θεοί.
κέρασον ἄκρατον, εὐφρανεῖ τὴν νύχθ' ὅλην,
ἐκλεγομένη ὅ τι ἂν μάλισθ' ὁσμὴν ἔχῃ
ἀλλ', ὦ γυναῖκες, φράσατέ μοι τὸν δεσπότην,
τὸν ἄνδρ', ὅπου 'σθὶ, τῆς ἐμῆς κεκλημένης.

ΧΟΡΟΣ.

αὐτοῦ μένουσ' ἡμῖν γ' ἂν ἐξευρεῖν δοκεῖς.

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.

μάλισθ'· ὀδὶ γὰρ ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἔρχεται.
ὦ δέσποτ', ὦ μακάριε, καὶ τρισόλβιε.

ΔΕΣΠΟΤΗΣ.

ἐγώ;

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.

σὺ μέντοι, νὴ Δί', ὥς γ' οὐδεὶς ἀνήρ.
τίς γὰρ γένοιτ' ἂν μᾶλλον ὀλβιώτερος,
ὅσθις, πολιτῶν πλεῖον ἢ τρισμυρίων
ὄντων τὸ πλῆθος, οὐ δεδείπνηκας μόνος.

ΧΟΡΟΣ.

εὐδαιμονικόν γ' ἄνθρωπον εἴρηκας σαφῶς.

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.

ποῖ, ποῖ βαδίζεις;

ΔΕΣΠΟΤΗΣ.

ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἔρχομαι.

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.

νὴ τὴν Ἀφροδίτην, πολύ γ' ἀπάντων ὕσθατος.
ὅμως δ' ἐκέλευε συλλαβοῦσάν μ' ἡ γυνὴ
ἄγειν σε, καὶ τασδὶ μετὰ σοῦ τὰς μείρακας.
οἶνος δὲ Χῖος ἐσθὶ περιλελειμμένος
καὶ τἄλλ' ἀγαθά. πρὸς ταῦτα μὴ βραδύνετε,
καὶ τῶν θεατῶν εἴ τις εὔνους τυγχάνει,
καὶ τῶν κριτῶν εἰ μή τις ἐτέρωσε βλέπει,
ἴτω μεθ' ἡμῶν· πάντα γὰρ παρέξομεν.
οὐκοῦν ἅπασι δῆτα γενναίως ἐρεῖς,

*

καὶ μὴ παραλείψεις μηδέν', ἀλλ' ἐλευθέρως
καλεῖν γέροντα, μειράκιον, παιδίσκον· ὡς
τὸ δεῖπνον αὐτοῖς ἐφ' ἑπεσκευασμένον
ἀπαξάπασιν, ἣν ἀπίωσιν οἴκαδε.

ΧΟΡΟΣ.

ἐγὼ δὲ πρὸς τὸ δεῖπνον ἤδη 'πείξομαι,
ἔχουσά τοι καὶ δᾷδα ταυτηνὶ καλῶς.
τί δῆτα διατρίβεις ἔχων, ἀλλ' οὐκ ἄγεις
τασδὶ λαβών; ἐν ὅσῳ δὲ καταβαίνεις, ἐγὼ
ἐπάσομαί μέλος τι μελλοδειπνικόν.
σμικρὸν δ' ὑποθέσθαι τοῖς κριταῖσι βούλομαι·
τοῖς σοφοῖς μέν, τῶν σοφῶν μεμνημένους κρίνειν ἐμέ·
τοῖς γελῶσι δ' ἡδέως, διὰ τὸν γέλων κρίνειν ἐμέ·
σχεδὸν ἅπαντας οὖν κελεύω δηλαδὴ κρίνειν ἐμέ.
μηδὲ τὸν κλῆρον γενέσθαι μηδὲν ἡμῖν αἴτιον,
ὅτι προείληχ'· ἀλλ' ἅπαντα ταῦτα χρὴ μεμνημένους
μὴ 'πιορκεῖν, ἀλλὰ κρίνειν τοὺς χορεύς ὀρθῶς ἀεί·
μηδὲ ταῖς κακαῖς ἑταίραις τὸν τρόπον προσεικέναι,
αἳ μόνον μνήμην ἔχουσι τῶν τελευτραίων ἀεί·
ὦ, ὦ, ὥρα δή, φίλαι
γυναῖκες, εἴπερ μέλλομεν τὸ χρῆμα δρᾶν,
ἐπὶ τὸ δεῖπνον ὑπανακινεῖν. Κρητικῶς οὖν τὼ πόδε
καὶ σὺ κίνει.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

τοῦτο δρῶ.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ τάσδε νῦν λαγαρὰς
τοῖν σκελίσκοιν τὸν ῥυθμόν. τάχα γὰρ ἔπεισι
λεπαδοτεμαχοσελαχογαλεο-
κρανιολειψανοδριμυποτιλριμματο-
σιλφιοπαραομελιτοκατακεχυμενο-
κιχλεπικοσσυφοπερισπερα-
λεκτρυονοπτερυγοκεφαλλοκιγκλοπε-
λειολαγωοσιραιοβαφητραγανοπτερύγων. σὺ

σὺ δὲ ταῦτ' ἀκροασάμενος ταχὺ καὶ τάχεως
λαβὲ τρυβλίσιν· εἶτα λαβὼν κόνισαι
λέκιθον, ἵν' ἐπιδειπνῇς.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

ἀλλὰ λαιμάττουσί που.

ΧΟΡΟΣ.

αἴρεσθ' ἄνω· ἰαὶ εὐαί.
δειπνήσομεν. εὐοὶ, εὐαὶ,
εὐαίως ἐπινίκι' εὐαὶ, εὐαὶ, εὐαὶ, εὐαὶ, εὐαί.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΖΟΥΣΩΝ.

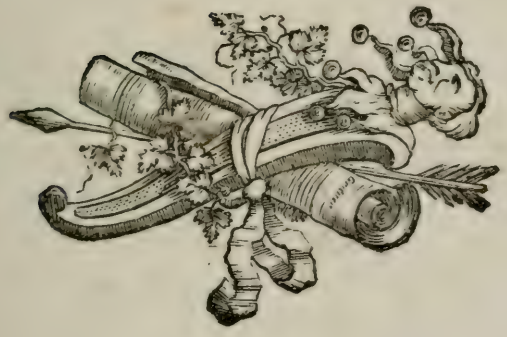

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΝΕΦΕΛΑΙ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Πρεσβύτης τις Στρεψιάδης ὑπὸ δανείων καλαπονούμενος, διὰ τὴν ἱππο-τροφίαν τοῦ παιδὸς, δεῖται τούτου, φοιτήσαντα ὡς τὸν Σωκράτην, μαθεῖν τὸν ἥττονα λόγον, εἴ πως δύναιτο, τὰ ἄδικα λέγων ἐν τῷ δικαστηρίῳ, τοὺς χρήστας νικᾶν καὶ μηδενὶ τῶν δανειστῶν μηδὲν ἀποδοῦναι. οὐ βουλομένου δὲ τοῦ μειρακίσκου, διαγνοὺς αὐτὸς ἐλθὼν μανθάνειν, καὶ μαθητὴν τοῦ Σωκράτους ἐκκαλέσας τινά, διαλέγεται. ἐκλυθείσης δὲ τῆς διαλέξεως, οἵ τε μαθηταὶ κύκλῳ καθήμενοι πίναξι συνοχῶνται, καὶ αὐτὸς ὁ Σωκράτης ἐπὶ κρεμάθρας αἰωρούμενος, καὶ ἀποσκοπῶν τὰ μετέωρα θεωρεῖται. μετὰ ταῦτα τελεῖ παρακαλέσας τὸν πρεσβύτην, καὶ τοὺς νομιζομένους παρ' αὐτῷ θεοὺς, Ἀέρα, πρόσεστι δὲ καὶ Αἰθέρα καὶ Νεφέλας καλοκαλεῖται. πρὸς δὲ τὴν εὐχὴν εἰσέρχονται Νεφέλαι ἐν σχήματι Χορου· καὶ, φυσιολογήσαντος οὐκ ἀπιθάνως τοῦ Σωκράτους, ἀποκατασταθᾶσαι πρὸς τοὺς θεατὰς, περὶ πλειόνων διαλέγονται. μετὰ δὲ ταῦτα ὁ μὲν πρεσβύτης διδασκόμενος ἐν τῷ Φανερῷ τινὰ τῶν μαθημάτων γελωτοποιεῖ· καὶ ἐπειδὴ διὰ τὴν ἀμαθίαν ἐκ τοῦ φροντιστηρίου ἐκβάλλεται, ἄγων πρὸς βίαν τὸν υἱὸν, συνίστησι τῷ Σωκράτει. τούτου δὲ ἐξαγαγόντος αὐτῷ ἐν τῷ θεάτρῳ τὸν ἄδικον καὶ τὸν δίκαιον λόγον, διαγωνισθεὶς ὁ ἄδικος πρὸς τὸν δίκαιον λόγον, καὶ παρακαλέσας αὐτὸν ὁ ἄδικος λόγος, ἐκδιδάσκει. κομισάμενος δὲ αὐτὸν ὁ πατὴρ ἐκπεπονημένον, ἐπηρεάζει τοῖς χρήσταις, καὶ, ὡς κατωρθωκότος, εὐωχεῖ παρακαλέσας. γενομένης δὲ περὶ τῆν εὐωχίαν ἀντιλογίας, πληγὰς λαβὼν ὑπὸ τοῦ παιδὸς, βοᾷν ἴστησι, καὶ προσκαλακαλούμενος ὑπὸ τοῦ παιδὸς, ὅτι δίκαιον τοὺς πατέρας ὑπὸ τῶν υἱῶν ἀντιτύπτεσθαι, ὑπεραλγῶν διὰ τὴν πρὸς τὸν υἱὸν σύγκρουσιν ὁ γέρων, κατασκάπτει καὶ ἐμπίπρησι τὸ φροντιστήριον τῶν Σωκρατιστῶν. τὸ δὲ δρᾶμα τῶν πάνυ δυνατῶς πεποιημένων.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

ΘΕΡΑΠΩΝ Στρεψιάδου.

ΜΑΘΗΤΑΙ Σωκράτους.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ΧΟΡΟΣ ΝΕΦΕΛΩΝ.

Ο ΔΙΚΑΙΟΣ ΛΟΓΟΣ.

Ο ΑΔΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ.

ΠΑΣΙΑΣ δανειστής.

ΜΑΡΤΥΣ Πασίου.

ΑΜΥΝΙΑΣ δανειστής.

ΧΑΙΡΕΦΩΝ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΝΕΦΕΛΑΙ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ, ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ, ΘΕΡΑΠΩΝ, ΜΑΘΗΤΗΣ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΧΟΡΟΣ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

Ιού, ἰού.

ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τὸ χρῆμα τῶν νυκτῶν ὅσον
ἀπέραντον. οὐδέποθ' ἡμέρα γενήσεται;
καὶ μὴν πάλαι γ' ἀλεκτρυόνος ἤκουσ' ἐγώ.
εἰ δ' οἰκέται ῥέγκουσιν· ἀλλ' οὐκ ἂν πρὸ τοῦ.
ἀπόλοιο δῆτ', ὦ πάλεμε, πολλῶν οὕνεκα,
ὅτι οὐδὲ κολάσαι ξεστί μοι τοὺς οἰκέτας.
ἀλλ' οὐδ' ὁ χρηστὸς οὑτοσὶ νεανίας
ἐγείρεται τῆς νυκτός, ἀλλὰ πέρδεται
ἐν πέντε σισύραις ἐγκεκορδυλημένος.
ἀλλ', εἰ δοκεῖ, ῥέγκωμεν ἐγκεκαλυμμένοι. —
Αλλ' οὐ δύναμαι δείλαιος εὕδειν, δακνόμενος
ὑπὸ τῆς δαπάνης, καὶ τῆς Φάτνης, καὶ τῶν χρεῶν,
διὰ τουτονὶ τὸν υἱόν. ὁ δὲ κόμην ἔχων,
ἱππάζεταί τε, καὶ ξυνωρικεύεται,
ὀνειροπολεῖ θ' ἵππους· ἐγὼ δ' ἀπόλλυμαι,
ὁρῶν ἄγουσαν τὴν σελήνην εἰκάδας.
οἱ γὰρ τόκοι χωροῦσιν. — ἄπαλε, παῖ, λύχνον,
κἄνφερε τὸ γραμματεῖον, ἵν' ἀναγνῶ λαβών,

ὁπόσοις ὀφείλω, καὶ λογίσωμαι τοὺς τόκους.
φέρ' ἴδω, τί ὀφείλω; δώδεκα μνᾶς Πασίᾳ.
τοῦ δώδεκα μνᾶς Πασίᾳ; τί ἐχρησάμην;
ὅτ' ἐπριάμην τὸν κοππατίαν. οἴμοι τάλας.
εἴθ' ἐξεκόπην πρότερον τὸν ὀφθαλμὸν λίθῳ.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

Φίλων, ἀδικεῖς. ἔλαυνε τὸν σαυτοῦ δρόμον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τοῦτ' ἐστὶ τοῦτο τὸ κακὸν, ὅ μ' ἀπολώλεκεν.
ὀνειροπολεῖ γὰρ καὶ καθεύδων ἱππικήν.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

πόσους δρόμους ἐλᾷ τὰ πολεμιστήρια;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἐμὲ μὲν σὺ πολλοὺς τὸν πατέρ' ἐλαύνεις δρόμους. —
ἀτὰρ τί χρέος ἔβα με μετὰ τὸν Πασίαν;
τρεῖς μναῖ διφρίσκου καὶ τροχοῖν Αμυνίᾳ.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

ἄπαγε τὸν ἵππον ἐξαλίσας οἴκαδε.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἀλλ', ὦ μέλ', ἐξήλικας ἐμέ γ' ἐκ τῶν ἐμῶν,
ὅτε καὶ δίκας ὤφληκα, χ' ἅτεροι τόκου
ἐνεχυράσεσθαί φασιν.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

ἐτεὸν, ὦ πάτερ,
τί δυσκολαίνεις, καὶ στρέφει τὴν νύχθ' ὅλην;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

δάκνει με δήμαρχός τις ἐκ τῶν στρωμάτων.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

ἔασον, ὦ δαιμόνιε, καταδαρθεῖν τι με.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

σὺ μὲν οὖν κάθευδε· τὰ δὲ χρέα ταῦτ' ἴσθ' ὅτι
εἰς τὴν κεφαλὴν ἅπαντα τὴν σὴν τρέψεται. —

Φευ.

εἰθ' ὄφελ' ἡ προμνήστρι' ἀπόλεσθαι κακῶς,
ἥτις με γῆμαι πῆρε τὴν σὴν μητέρα.
ἐμοὶ γὰρ ἦν ἄγροικος ἥδιστος βίος,
εὐρωτιῶν, ἀκόρητος, εἰκῇ κείμενος,
βρύων μελίτταις, καὶ προβάτοις, καὶ σεμφύλοις.
ἔπειτ' ἔγημα Μεγακλέους τοῦ Μεγακλέους
ἀδελφιδῆν, ἄγροικος ὢν, ἐξ ἄστεος,
σεμνὴν, τρυφῶσαν, ἐγκεκοισυρωμένην.
ταύτην ὅτ' ἐγάμουν, ξυγκαλεκλινόμην ἐγὼ,
ὄζων τρυγὸς, τρασιᾶς, ἐρίων περιουσίας·
ἡ δ' αὖ, μύρου, κρόκου, καταγλωττισμάτων,
δαπάνης, λαφυγμοῦ, Κωλιάδος, Γενετυλλίδος.
οὐ μὴν ἐρῶ γ', ὡς ἀργὸς ἦν, ἀλλ' ἐσπάθα.
ἐγὼ δ' ἂν, αὐτῇ θοιμάτιον δεικνὺς τοδὶ,
πρόφασιν, ἔφασκον· Ω γύναι, λίαν σπαθᾷς.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ἔλαιον ἡμῖν οὐκ ἔνεσθ' ἐν τῷ λύχνῳ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

οἴμοι· τί γάρ μοι τὸν πότην ἦγες λύχνον;
δεῦρ' ἔλθ' ἵνα κλαίῃς.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

διατί δῆτα κλαύσομαι;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ὅτι τῶν παχειῶν ἐνετίθεις θρυαλλίδων. ---
Μετὰ ταῦθ', ὅπως νῷν ἐγένεθ' υἱὸς οὑτοσὶ,
ἐμοί τε δὴ καὶ τῇ γυναικὶ τῇ ἐμαυτοῦ,
περὶ τοὐνόματος δὴ ταῦτ' ἐλοιδορούμεθα.
ἡ μὲν γὰρ ἵππον προσετίθει πρὸς τοὔνομα,
Ξάνθιππον, ἢ Χάριππον, ἢ Καλλιππίδην·
ἐγὼ δὲ τοῦ πάππου 'τίθεμην Φειδωνίδην.
τέως μὲν οὖν ἐκρινόμεθ'· εἶτα τῷ χρόνῳ
κοινῇ ξυνέβημεν, καθέμεθα Φειδιππίδην.

τοῦτον τὸν υἱὸν λαμβάνουτ' ἐκορίζετο;
Οταν σὺ μέγας ὢν ἅρμ' ἐλαύνῃς πρὸς πόλιν,
ὥσπερ Μεγακλέης, ξυσπὶδ' ἔχων — ἐγὼ δ' ἔφην·
Οταν μὲν οὖν τὰς αἶγας ἐκ τοῦ Φελλέως,
ὥσπερ ὁ πατήρ σου, διφθέραν ἐνημμένος —
ἀλλ' οὐκ ἐπίθετο τοῖς ἐμοῖς οὐδὲν λόγοις,
ἀλλ' ἴσπερόν μου κατέχεεν τῶν χρημάτων.
νῦν οὖν ὅλην τὴν νύκτα φροντίζων, ὁδοῦ
μίαν εὗρον ἀτραπὸν δαιμονίως ὑπερφυᾶ,
ἣν, ἢν ἀναπείσω τουτονί, σωθήσομαι.
ἀλλ' ἐξεγεῖραι πρῶτον αὐτὸν βούλομαι.
πῶς δῆτ' ἂν ἥδιστ' αὐτὸν ἐπεγείραιμι; πῶς;
Φειδιππίδη, Φειδιππίδιον.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

τί, ὦ πάτερ;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

κύσον με, καὶ τὴν χεῖρα δὸς τὴν δεξιάν.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

ἰδού. τί ἐστιν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

εἶπ' ἐμοί, φιλεῖς ἐμέ;

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

νὴ τὸν Ποσειδῶ τουτονὶ τὸν Ἵππιον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

μή μοι γε τοῦτον μηδαμῶς τὸν Ἵππιον.
οὗτος γὰρ ὁ θεὸς αἴτιός μοι τῶν κακῶν.
ἀλλ' εἴπερ ἐκ τῆς καρδίας μ' ὄντως φιλεῖς,
ὦ παῖ, πίθου.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

τί οὖν πίθωμαι δῆτά σοι;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἔκστρεψον ὡς τάχιστα τοὺς σαυτοῦ τρόπους,
καὶ μάνθαν' ἐλθὼν ἃ 'γὼ παραινέσω.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

λέγε δή, τί κελεύεις;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

καί τι πείσει;

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

πείσομαι,

νὴ τὸν Διόνυσον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

δεῦρό νύν γ' ἀπόβλεπε.

ὁρᾷς τὸ θύριον τοῦτο καὶ τωκίδιον;

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

ὁρῶ. τί οὖν τοῦτ' ἐστὶν ἑτέον, ὦ πάτερ;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ψυχῶν σοφῶν τοῦτ' ἐστὶ φροντιστήριον.
ἐνταῦθ' ἐνοικοῦσ' ἄνδρες, οἳ τὸν οὐρανὸν
λέγοντες ἀναπείθουσιν, ὡς ἔστιν πνιγεύς,
καᾷστιν περὶ ἡμᾶς οὗτος· ἡμεῖς δ' ἄνθρακες.
οὗτοι διδάσκουσ', ἀργύριον ἤν τις διδῷ,
λέγοντα νικᾶν καὶ δίκαια κἄδικα.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

εἰσὶν δὲ τίνες;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

οὐκ οἶδ' ἀκριβῶς τοὔνομα·
μεριμνοφροντισταὶ καλοί τε κἀγαθοί.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

αἰβοῖ· πονηροί γ', οἶδα. τοὺς ἀλαζόνας,
τοὺς ὠχριῶντας, τοὺς ἀνυποδήτους λέγεις,
ὧν ὁ κακοδαίμων Σωκράτης καὶ Χαιρεφῶν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἢ, ἢ, σιώπα· μηδὲν εἴπῃς νήπιον.
ἀλλ' εἴ τι κήδει τῶν πατρῴων ἀλφίτων,
τούτων γενοῦ μοι, σχασάμενος τὴν ἱππικήν,

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

οὐκ ἂν, μὰ τὸν Διόνυσον, εἰ δοίης γ' ἐμοὶ
τοὺς Φασιανοὺς, οὓς τρέφει Λεωγόρας.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἴθ', ἀντιβολῶ σ', ὦ φίλτατ' ἀνθρώπων ἐμοὶ,
ἐλθὼν διδάσκου.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

καὶ τί σοι μαθήσομαι;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

εἶναι παρ' αὐτοῖς φασὶν ἄμφω τὼ λόγω,
τὸν κρείττον', ὅστις ἐστὶ, καὶ τὸν ἥττονα.
τούτοιν τὸν ἕτερον τοῖν λόγοιν, τὸν ἥττονα,
νικᾶν λέγοντα φασὶ τἀδικώτερα.
ἢν οὖν μάθῃς μοι τὸν ἄδικον τοῦτον λόγον,
ἃ νῦν ὀφείλω διὰ σὲ, τούτων τῶν χρεῶν
οὐκ ἂν ἀποδοίην οὐδ' ἂν ὀβολὸν οὐδενί.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

οὐκ ἂν πιθοίμην. οὐ γὰρ ἂν τλαίην ἰδεῖν
τοὺς ἱππέας, τὸ χρῶμα διακεκναισμένος.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

οὐκ ἄρα, μὰ τὴν Δήμητρα, τῶν γ' ἐμῶν ἔδει,
οὔτ' αὐτὸς, οὔθ' ὁ ζύγιος, οὔθ' ὁ σαμφόρας·
ἀλλ' ἐξελῶ σ' ἐς κόρακας ἐκ τῆς οἰκίας.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

ἀλλ' οὐ περιόψεταί μ' ὁ θεῖος Μεγακλέης
ἄνιππον. ἀλλ' εἴσειμι, σοῦ δ' οὐ φροντιῶ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἀλλ' οὐδ' ἐγὼ μέντοι πεσών γε κείσομαι·
ἀλλ' εὐξάμενος τοῖσιν θεοῖς, διδάξομαι
αὐτὸς, βαδίζων εἰς τὸ φροντιστήριον.
πῶς οὖν γέρων ὢν, κἀπιλήσμων, καὶ βραδὺς,
λόγων ἀκριβῶν σχινδαλάμους μαθήσομαι;
ἰτητέον. τί ταῦτ' ἔχων στραγγεύομαι,

ἀλλ' οὐχὶ κόπτω τὴν θύραν; παῖ, παιδίον.

ΜΑΘΗΤΗΣ.

βάλλ' ἐς κόρακας. τίς ἔσθ' ὁ κόψας τὴν θύραν;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

Φείδωνος υἱὸς Στρεψιάδης Κικυννόθεν.

ΜΑΘΗΤΗΣ.

ἀμαθής γε, νὴ Δί', ὅστις οὕτως σφόδρα
ἀπερίμερίμνως τὴν θύραν λελάκτικας,
καὶ φροντίδ' ἐξήμβλωκας ἐξευρημένην.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ξύγγνωθί μοι· τηλοῦ γὰρ οἰκῶ τῶν ἀγρῶν.
ἀλλ' εἰπέ μοι τὸ πρᾶγμα τοὐξημβλωμένον.

ΜΑΘΗΤΗΣ.

ἀλλ' οὐ θέμις πλὴν τοῖς μαθηταῖσιν λέγειν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

λέγε νυν ἐμοὶ θαρρῶν. ἐγὼ γὰρ οὑτοσὶ
ἥκω μαθητὴς εἰς τὸ φροντισ τήριον.

ΜΑΘΗΤΗΣ.

λέξω. νόμισαι δέ σε ταῦτα χρὴ μυστήρια.
ἀνήρετ' ἄρτι Χαιρεφῶντα Σωκράτης
ψύλλαν, ὁπόσους ἅλλοιτο τοὺς αὑτῆς πόδας.
δακοῦσα γὰρ τοῦ Χαιρεφῶντος τὴν ὀφρῦν,
ἐπὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ Σωκράτους ἀφήλατο.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

πῶς δῆτα τοῦτ' ἐμέτρησε;

ΜΑΘΗΤΗΣ.

δεξιώτατα.
κηρὸν διατήξας, εἶτα τὴν ψύλλαν λαβὼν
ἐνέβαψεν εἰς τὸν κηρὸν αὐτῆς τὼ πόδε·
κἆτα ψυγείσῃ περιέφυσαν Περσικαί.
ταύτας ὑπολύσας, ἀνεμέτρει τὸ χωρίον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τῆς λεπτότητος τῶν φρενῶν.

ΜΑΘΗΤΗΣ.

τί δῆτ' ἂν, ἕτερον εἰ πύθοιο Σωκράτους
φρόντισμα;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ποῖον; ἀντιβολῶ, κάτειπέ μοι.

ΜΑΘΗΤΗΣ.

ἀνήρετ' αὐτὸν Χαιρεφῶν ὁ Σφήττιος,
ὁπότερα τὴν γνώμην ἔχοι, τὰς ἐμπίδας
κατὰ τὸ στόμ' ᾄδειν, ἢ κατὰ τοὐῤῥοπύγιον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τί δῆτ' ἐκεῖνος εἶπε περὶ τῆς ἐμπίδος;

ΜΑΘΗΤΗΣ.

ἔφασκεν εἶναι τοὔντερον τῆς ἐμπίδος
στενόν· διαλέπτου δ' ὄντος αὐτοῦ, τὴν πνοὴν
βίᾳ βαδίζειν εὐθὺ τοὐῤῥοπυγίου·
ἔπειτα κοῖλον πρὸς στενῷ προσκείμενον
τὸν πρωκτὸν ἠχεῖν ὑπὸ βιᾶς τοῦ πνεύματος.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

σάλπιγξ ὁ πρωκτός ἐστιν ἄρα τῶν ἐμπίδων.
ὦ τρισμακάριος τοῦ διεντερεύματος.
ἦ ῥᾳδίως φεύγων ἂν ἀποφύγοι δίκην,
ὅστις δίοιδε τοὔντερον τῆς ἐμπίδος.

ΜΑΘΗΤΗΣ.

πρώην δέ γε γνώμην μεγάλην ἀφῃρέθη
ὑπ' ἀσκαλαβώτου.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τίνα τρόπον; κάτειπέ μοι.

ΜΑΘΗΤΗΣ.

ζητοῦντος αὐτοῦ τῆς σελήνης τὰς ὁδοὺς,
καὶ τὰς περιφορὰς, εἶτ' ἄνω κεχηνότος,
ἀπὸ τῆς ὀροφῆς νύκτωρ γαλεώτης κατέχεσεν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἥσθην γαλεώτῃ καταχέσαντι Σωκράτους.

ΜΑΘΗΤΗΣ.

ἐχθὲς δέ γ' ἡμῖν δεῖπνον οὐκ ἦν ἐσπέρας.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

εἶεν. τί οὖν πρὸς τἄλφιτ' ἐπαλαμήσατο;

ΜΑΘΗΤΗΣ.

κατὰ τῆς τραπέζης καλαπάσας λεπτὴν τέφραν,
κάμψας ὀβελίσκον, εἶτα διαβὴτην λαβών,
ἐκ τῆς παλαίστρας θοιμάτιον ὑφείλετο.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τί δῆτ' ἐκεῖνον τὸν Θαλῆν θαυμάζομεν;
ἄνοιγ', ἄνοιγ' ἀνύσας, τὸ φροντιστήριον,
καὶ δεῖξον ὡς τάχιστά μοι τὸν Σωκράτη.
μαθητιῶ γάρ. ἀλλ' ἄνοιγε τὴν θύραν.
ὦ Ἡράκλεις. ταυτὶ πόδαπὰ τὰ θηρία;

ΜΑΘΗΤΗΣ.

τί ἐθαύμασας; τῷ σοι δοκοῦσιν εἰκέναι;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τοῖς ἐκ Πύλου ληφθεῖσι τοῖς Λακωνικοῖς.
ἀτὰρ τί ποτ' ἐς τὴν γῆν βλέπουσιν οὗτοι;

ΜΑΘΗΤΗΣ.

ζητοῦσιν οὗτοι τὰ κατὰ γῆς.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

βολβοὺς ἄρα
ζητοῦσι. μὴ νῦν τοῦτ' ἔτι φροντίζετε.
ἐγὼ γὰρ οἶδ', ἵν' εἰσὶ μεγάλοι καὶ καλοί.
τί δ' ἄρ' οἵδε δρῶσιν, οἱ σφόδρ' ἐγκεκυφότες;

ΜΑΘΗΤΗΣ.

οὗτοί γ' ἐρεβοδιφῶσιν ὑπὸ τὸν Τάρταρον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τί δῆθ' ὁ πρωκτὸς ἐς τὸν οὐρανὸν βλέπει;

ΜΑΘΗΤΗΣ.

αὐτὸς καθ' αὑτὸν ἀστρονομεῖν διδάσκεται.

ἀλλ' εἴσιθ', ἵνα μὴ κεῖνος ἡμῖν ἐπιτύχῃ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

μήπω γε, μήπω γ'. ἀλλ' ἐπιμεινάτων, ἵνα
αὐτοῖσι κοινώσω τι πραγμάτιον ἐμόν.

ΜΑΘΗΤΗΣ.

ἀλλ' οὐχ οἷόν τ' αὐτοῖσι πρὸς τὸν ἀέρα
ἔξω διατρίβειν πολὺν ἄγαν ἐστὶν χρόνον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

πρὸς τῶν θεῶν, τί γὰρ τάδ' ἐστίν; εἰπὲ ἐμοί.

ΜΑΘΗΤΗΣ.

Ἀστρονομία μὲν αὕτη.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τουτὶ δέ, τί;

ΜΑΘΗΤΗΣ.

Γεωμετρία.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τοῦτ' οὖν τί ἐστι χρήσιμον;

ΜΑΘΗΤΗΣ.

γῆν ἀναμετρεῖσθαι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

πότερα τὴν κληρουχικήν;

ΜΑΘΗΤΗΣ.

οὔκ· ἀλλὰ τὴν ξύμπασαν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἀστεῖον λέγεις.
τὸ γὰρ σόφισμα δημοτικὸν καὶ χρήσιμον.

ΜΑΘΗΤΗΣ.

αὕτη δέ σοι γῆς περίοδος πάσης. ὁρᾷς;
αἵδε μὲν Ἀθῆναι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τί σὺ λέγεις; οὐ πείθομαι·
ἐπεὶ δικαστὰς οὐχ ὁρῶ καθημένους.

ΜΑΘΗΤΗΣ.

ὡς τοῦτ' ἀληθῶς Ἀττικὸν τὸ χωρίον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

καὶ ποῦ Κικυννῆς εἰσὶν οἱ ἐμοὶ δημόται;

ΜΑΘΗΤΗΣ.

ἐνταῦθ' ἔνεισιν· ἡ δέ γ' Εὔβοι', ὡς ὁρᾷς,
ἠδί, παραλέταται μακρὰ πόρρω πάνυ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

οἴδ'· ὑπὸ γὰρ ἡμῶν παρετάθη καὶ Περικλέους.
ἀλλ' ἡ Λακεδαίμων ποῦ 'στιν;

ΜΑΘΗΤΗΣ.

ὅπου 'στίν; αὐτηί.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ὡς ἐγγὺς ἡμῶν. τοῦτο μέγα φροντίζετε,
ταύτην ἀφ' ἡμῶν ἀπαγαγεῖν πόρρω πάνυ.

ΜΑΘΗΤΗΣ.

ἀλλ' οὐχ οἷόν τε, νὴ Δί'.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

οἰμώξεσθ' ἄρα.
φέρε, τίς γὰρ οὗτος οὐπὶ τῆς κρεμάθρας ἀνήρ;

ΜΑΘΗΤΗΣ.

αὐτός.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τίς αὐτός;

ΜΑΘΗΤΗΣ.

Σωκράτης.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ὦ Σώκρατες.
ἰὼ οὗτος, ἀναβόησον αὐτόν μοι μέγα.

ΜΑΘΗΤΗΣ.

αὐτὸς μὲν οὖν σὺ κάλεσον. οὐ γάρ μοι σχολή.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ὦ Σώκρατες,
ὦ Σωκρατίδιον.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

τί με καλεῖς, ὦ Φήμερε;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

πρῶτον μὲν ὅ τι δρᾷς, ἀντιβολῶ, κάτειπέ μοι.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ἀεροβατῶ, καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

εἶπειτ' ἀπὸ ταρροῦ τοὺς θεοὺς ὑπερφρονεῖς,
ἀλλ' οὐκ ἀπὸ τῆς γῆς; εἶπερ ---

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

οὐ γὰρ ἄν ποτε
ἐξεῦρον ὀρθῶς τὰ μετέωρα πράγματα,
εἰ μὴ κρεμάσας τὸ νόημα, καὶ τὴν φροντίδα
λεπτὴν καλαμίξας ἐς τὸν ὅμοιον ἀέρα·
εἰ δ' ὢν χαμαὶ τἄνω κάτωθεν ἐσκόπουν,
οὐκ ἄν ποθ' εὗρον. οὐ γὰρ ἀλλ' ἡ γῆ βίᾳ
ἕλκει πρὸς αὑτὴν τὴν ἰκμάδα τῆς φροντίδος.
πάσχει δὲ ταυτὸ τοῦτο καὶ τὰ κάρδαμα.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τί φής;
ἡ φροντὶς ἕλκει τὴν ἰκμάδ' εἰς τὰ κάρδαμα;
ἴθι νῦν, κατάβηθ', ὦ Σωκρατίδιον, ὡς ἐμέ,
ἵνα μ' ἐκδιδάξῃς, ὧνπερ οὕνεκ' ἐλήλυθα.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ἦλθες δὲ κατὰ τί;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

βουλόμενος μαθεῖν λέγειν.
ὑπὸ γὰρ τόκων, χρήσλων τε δυσκολωλάτων,
ἄγομαι, φέρομαι, τὰ χρήματ' ἐνεχυράζομαι.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

πόθεν δ' ὑπόχρεως σαυτὸν ἔλαθες γενόμενος;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

νόσος μ' ἐπέτριψεν ἱππικὴ, δεινὴ φαγεῖν.

ἀλλά με δίδαξον τὸν ἕτερον τοῖν σοῖν λόγοιν,
τὸν μηδὲν ἀποδιδόντα. μισθὸν δ', ὅν τιν' ἂν
πράτῃ μ', ὀμοῦμαι, σοι καλαθήσειν, τοὺς θεούς.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ποίους θεοὺς ὀμεῖ σύ; πρῶτον γὰρ θεοὶ
ἡμῖν νόμισμ' οὐκ ἔστι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τῷ δ' ἄρ' ὄμνυτ'; ἢ
σιδαρέοισιν, ὥσπερ ἐν Βυζαντίῳ;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

βούλει τὰ θεῖα πράγματ' εἰδέναι σαφῶς,
ἅτ' ἐστὶν ὀρθῶς;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

νὴ Δί', εἴπερ ἐστί γε.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

καὶ ξυγγενέσθαι ταῖς Νεφέλαισιν ἐς λόγους,
ταῖς ἡμετέραισι δαίμοσιν;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

μάλιστά γε.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

κάθιζε τοίνυν ἐπὶ τὸν ἱερὸν σκίμποδα.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἰδοὺ κάθημαι.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

τουτονὶ τοίνυν λαβὲ
τὸν στέφανον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἐπὶ τί στέφανον; οἴμοι, Σώκρατες,
ὥσπερ με τὸν Ἀθάμανθ' ὅπως μὴ θύσετε.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

οὔκ· ἀλλὰ πάντα ταῦτα τοὺς τελουμένους
ἡμεῖς ποιοῦμεν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

εἶτα δὴ τί κερδανῶ;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

λέγειν γενήσει τρίμμα, κρόταλον, παιπάλη.
ἀλλ' ἔχ' ἀτρέμας.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

μὰ τὸν Δί' οὐ ψεύσει γ' ἐμέ.
καταπατλόμενος γὰρ παιπάλη γενήσομαι.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

εὐφημεῖν χρὴ τὸν πρεσβύτην, καὶ τῆς εὐχῆς ὑπακούειν.
ὦ δέσποτ' ἄναξ, ἀμέτρητ' Ἀήρ, ὃς ἔχεις τὴν γῆν μετέωρον,
λαμπρός τ' Αἰθήρ, σεμναί τε θεαὶ Νεφέλαι βροντησικέραυνοι,
ἄρθητε, φάνητ', ὦ δέσποιναι, τῷ φροντιστῇ μετέωροι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

μήπω, μήπω γε, πρὶν ἂν τουτὶ πλύξωμαι, μὴ κολαβρεχθῶ.
τὸ δὲ μὴ κυνέην οἴκοθεν ἐλθεῖν ἐμὲ τὸν κακοδαίμον' ἔχοντα.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ἔλθετε δῆτ', ὦ πολυτίμητοι Νεφέλαι, τῷδ' εἰς ἐπίδειξιν,
εἴτ' ἐπ' Ὀλύμπου κορυφαῖς ἱεραῖς χιονοβλήτοισι κάθησθε,
εἴτ' Ὠκεανοῦ πατρὸς ἐν κήποις ἱερὸν χορὸν ἵστατε Νύμφαις,
εἴτ' ἄρα Νείλου προχοαῖς ὑδάτων χρυσέης ἀρύτεσθε προχοῦσιν,
ἢ Μαιῶτιν λίμνην ἔχετ', ἢ σκόπελον νιφόεντα Μίμαντος·
ἐπακούσατε δεξάμεναι θυσίαν, καὶ τοῖς ἱεροῖσι χαρεῖσαι.

ΧΟΡΟΣ.

ἀέναοι Νεφέλαι
ἀρθῶμεν φανεραὶ,
δροσερὰν φύσιν εὐάγητοι,
πατρὸς ἀπ' Ὠκεανοῦ βαρυαχέος
ὑψηλῶν ὀρέων κορυφὰς ἐπὶ
δενδροκόμους, ἵνα
τηλεφανεῖς σκοπιὰς ἀφορώμεθα,
καρπούς τ' ἀλδομέναν ἱερὰν χθόνα,
καὶ ποταμῶν ζαθέων κελαδήματα,

καὶ πόντον κελάδοντα βαρύβρομον.
ὄμμα γὰρ αἰθέρος ἀ-
κάμαντον σελαγεῖται
μαρμαρέαισιν αὐγαῖς,
ἀλλ' ἀποσεισάμεναι νέφος ὄμβριον,
ἀθανάταις ἰδέαις ἐπιδώμεθα
τηλεσκόπῳ ὄμματι γαῖαν.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ὦ μέγα σεμνὴ Νεφέλαι, φανερῶς ἠκούσατέ μου καλέσαντος.
ἦσθου φωνῆς ἅμα καὶ βροντῆς μυκησαμένης θεοσέπτου;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

καὶ σέβομαί γ', ὦ πολυτίμητοι, καὶ βούλομαι ἀνταποπαφδεῖν
πρὸς τὰς βροντάς· οὕτως αὐτὰς τέτρεμαίνω καὶ πεφόβημαι.
κεἰ θέμις ἐστὶν, νυνί γ' ἤδη, κεἰ μὴ θέμις ἐστὶ, χεσείω.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

οὐ μὴ σκώψεις, μηδὲ ποιήσεις, ἅπερ οἱ τρυγοδαίμονες οὗτοι·
ἀλλ' εὐφήμει· μέγα γάρ τι θεῶν κινεῖται σμῆνος ἀοιδαῖς.

ΧΟΡΟΣ.

παρθένοι ὀμβροφόροι,
ἔλθωμεν λιπαρὰν
χθόνα Παλλάδος, εὔανδρον γᾶν
Κέκροπος ὀψόμεναι πολυήρατον,
οὗ σέβας ἀῤῥήτων ἱερῶν, ἵνα
μυσταγωγὸς δόμος
ἐν τελεταῖς ἁγίαις ἀναδείκνυται,
οὐρανίοις τε θεοῖς δωρήματα,
ναοί θ' ὑψερεφεῖς, καὶ ἀγάλματα,
καὶ πρόσοδοι μακάρων ἱερώταται,
εὐσεβέφανοί τε θεῶν
θυσίαι, θαλίαι τε,
παντοδαπαῖς ἐν ὥραις·
ἦρί τ' ἐπερχομένῳ βρομία χάρις,

εὐκελάδων τε χορῶν ἐρεθίσματα,
καὶ Μοῦσα βαρύβρομος αὐλῶν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

πρὸς τοῦ Διὸς ἀντιβολῶ σε, φράσον, τίνες εἰσ', ὦ Σώκρατες, αὗται,
αἱ φθεγξάμεναι τοῦτο τὸ σεμνόν; μῶν Ηρῷναί τινές εἰσιν;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ἥκιστ', ἀλλ' οὐράνιαι Νεφέλαι, μεγάλαι θεαὶ ἀνδράσιν ἀγνοῖς,
αἵπερ γνώμην, καὶ διάλεξιν, καὶ νοῦν ἡμῖν παρέχουσι,
καὶ τερατείαν, καὶ περίλεξιν, καὶ κροῦσιν, καὶ καλάληψιν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τοῦτ' ἄρ' ἀκούσας αὐτῶν τὸ φθέγμ' ἡ ψυχή μου πεπότηται,
καὶ λεπτολογεῖν ἤδη ζητεῖ, καὶ περὶ καπνοῦ σθενολεσχεῖν,
καὶ γνωμιδίῳ γνώμην νύξασ' ἑτέρῳ λόγῳ ἀντιλογῆσαι·
ὥστ', εἴ πως ἔστιν, ἰδεῖν αὐτὰς ἤδη φανερῶς ἐπιθυμῶ.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

βλέπε νυν δευρὶ πρὸς τὴν Πάρνηθ'. ἤδη γὰρ ὁρῶ κατιούσας
ἥσυχα ταύτας.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

φέρε, ποῦ; δεῖξον.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

χωροῦσ' αὗται πάνυ πολλαὶ
διὰ τῶν κοίλων καὶ τῶν δασέων αὐταὶ πλάγιαι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τί τὸ χρῆμα,
ὡς οὐ καθορῶ;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

παρὰ τὴν ἔσοδον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

διαθρῶ νυνὶ μόλις ἤδη.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

νῦν γέ τοι ἤδη καθορᾷς αὐτάς, εἰ μὴ λημᾷς κολοκύνταις.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

νὴ Δί', ἔγωγ'· ὦ πολυλίμνται. πάντα γὰρ ἤδη κατέχουσι

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ταύτας μέντοι σὺ θεὰς οὔσας οὐκ ᾔδης, οὐδ' ἐνόμιζες.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

μὰ Δί', ἀλλ' ὁμίχλην καὶ δρόσον αὐτὰς ἡγοῦμεν καὶ καπνὸν εἶναι.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

οὐ γάρ, μὰ Δί', οἶσθ' ὁτιὴ πλείστους αὗται βόσκουσι σοφιστὰς,
θουριομάντεις, ἰατροτέχνας, σφραγιδονυχαργοκομήτας,
κυκλίων τε χορῶν ᾀσματοκάμπτας, ἄνδρας μετεωροφένακας
οὐδὲν δρῶντας βόσκουσ' ἀργοὺς, ὅτι ταύτας μουσοποιοῦσι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ταῦτ' ἄρ' ἐποίουν ὑγρᾶν Νεφελᾶν στρεπταίγλαν δάϊον ὁρμὰν,
πλοκάμους θ' ἑκατογκεφάλα Τυφῶ, πρημαινούσας τε θυέλλας,
εἶτ' ἀερίους, διεροὺς, γαμψοὺς οἰωνοὺς, ἀερονηχεῖς,
ὄμβρους θ' ὑδάτων δροσερᾶν Νεφελᾶν. εἶτ' ἀντ' αὐτῶν κατέπινον
κεστρᾶν τεμάχη μεγάλαν, ἀγαθᾶν, κρέατ' ὀρνίθεια κιχηλᾶν.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

διὰ μέντοι τάσδ' οὐχὶ δικαίως.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

λέξον δή μοι, τί παθοῦσαι,
εἴπερ Νεφέλαι γ' εἰσὶν ἀληθῶς, θνηταῖς εἴξαισι γυναιξίν;
οὐ γὰρ ἐκεῖναί γ' εἰσὶ τοιαῦται.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

φέρε, ποῖαι γάρ τινές εἰσιν;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

οὐκ οἶδα σαφῶς· εἴξασιν γοῦν ἐρίοισιν πεπταμένοισι,
κοὐχὶ γυναιξὶν, μὰ Δί', οὐδ' ὁτιοῦν. αὗται δὲ ῥῖνας ἔχουσιν.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ἀπόκριναι νῦν ἅττ' ἂν ἔρωμαι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

λέγε νῦν ταχέως ὅ τι βούλει.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ἤδη ποτ' ἀναβλέψας εἶδες νεφέλην Κενταύρῳ ὁμοίαν,
ἢ παρδάλει, ἢ λύκῳ, ἢ ταύρῳ;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

νὴ Δί' ἔγωγ'. εἶτά τί τοῦτο;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

γίγνονται πάνθ' ὅ τι βούλονται· κἄτ' ἢν μὲν ἴδωσι κομήτην,
ἄγριόν τινα τῶν λασίων τούτων, οἷόν περ τὸν Ξενοφάντου,
σκώπτουσαι τὴν μανίαν αὐτοῦ, Κενταύροις ἤκασαν αὐτάς.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τί δ' ἄρ'; ἢν ἅρπαγα τῶν δημοσίων καλίδωσι Σίμωνα, τί δρῶσιν;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ἀποφαίνουσαι τὴν φύσιν αὐτοῦ, λύκοι ἐξαίφνης ἐγένοντο.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ταῦτ' ἄρα, ταῦτα Κλεώνυμον αὖται τὸν ῥίψασπιν χθὲς ἰδοῦσαι,
ὅτι δειλόταλον τοῦτον ἑώρων, ἔλαφοι διὰ τοῦτ' ἐγένοντο.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

καὶ νῦν ὅτι Κλεισθένη εἶδον, ὁρᾷς, διὰ τοῦτ' ἐγένοντο γυναῖκες.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

χαίρετε τοίνυν, ὦ δέσποιναι· καὶ νῦν, εἴπερ τινὶ κἄλλῳ,
οὐρανομήκη ῥήξατε κἀμοὶ φωνήν, ὦ παμβασίλειαι.

ΧΟΡΟΣ.

χαῖρ', ὦ πρεσβῦτα παλαιογενές, θηραλᾶ λόγων φιλομούσων,
σύ τε, λεπτοτάτων λήρων ἱερεῦ· φράζε πρὸς ἡμᾶς ὅ τι χρῄζεις.
οὐ γὰρ ἂν ἄλλῳ γ' ὑπακούσαιμεν τῶν νῦν μετεωροσοφιστῶν,
πλὴν ἢ Προδίκῳ· τῷ μὲν, σοφίας καὶ γνώμης οὕνεκα· σοὶ δέ,
ὅτι βρενθύει τ' ἐν ταῖσιν ὁδοῖς, καὶ τῷ θαλμῷ παραβάλλει,
κἀνυπόδητος κακὰ πόλλ' ἀνέχει, κἀφ' ἡμῖν σεμνοπροσωπεῖς.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ὦ Γῆ, τοῦ φθέγματος· ὡς ἱερὸν, καὶ σεμνὸν, καὶ τερατῶδες.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

αὗται γάρτοι μόναι εἰσὶ θεαί· τἄλλα δὲ πάντ' ἐστὶ φλύαρος.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ὁ Ζεὺς δ' ἡμῖν, φέρε, πρὸς τῆς Γῆς, οὐλύμπιος οὐ θεός ἐστι;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ποῖος Ζεύς; οὐ μὴ λῆρήσεις. οὐδ' ἔστι Ζεύς.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τί λέγεις σύ;
ἀλλὰ τίς ὕει; τουτὶ γάρ ἔμοιγ' ἀποφῆναι πρῶτον ἀπάντων.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

αὗται δή που· μεγάλοις δέ σ' ἐγὼ σημείοις αὐτὸ διδάξω.
Φέρε, ποῦ γάρ πώποτ' ἄνευ Νεφελῶν ὄντ' ἤδη τεθέασαι;
καίτοι χρῆν αἰθρίας ὕειν αὐτόν, ταύτας δ' ἀποδημεῖν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

νὴ τὸν Ἀπόλλω, τοῦτό γέ τοι τῷ νυνὶ λόγῳ εὖ προσέφυσας.
καίτοι πρότερον τὸν Δί' ἀληθῶς ὤμην διὰ κοσκίνου οὐρεῖν.
ἀλλ', ὅστις ὁ βροντῶν ἐστι, φράσον· τοῦτό με ποιεῖ τὲρεμαίνειν.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

αὗται βροντῶσι κυλινδόμεναι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τῷ τρόπῳ, ὦ πάντλα σὺ τολμῶν;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ὅταν ἐμπλησθῶσ' ὕδατος πολλοῦ, κἀναγκασθῶσι φέρεσθαι,
παλαιρημνάμεναι πλῆρεις ὄμβρου δι' ἀνάγκην, εἶτα βαρεῖαι
εἰς ἀλλήλας ἐμπίπτουσαι, ῥήγνυνται καὶ παταγοῦσιν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ὁ δ' ἀναγκάζων ἐστὶ τίς αὐτάς, οὐχ ὁ Ζεύς, ὥσθ' φέρεσθαι;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ἥκιστ'· ἀλλ' αἰθέριος δῖνος.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

Δῖνος; τουτί μ' ἐλέλησθη,
ὁ Ζεὺς οὐκ ὢν, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ Δῖνος νυνὶ βασιλεύων.
ἀτὰρ οὐδέν πω περὶ τοῦ παταγοῦ καὶ τῆς βροντῆς μ' ἐδίδαξας.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

οὐκ ἤκουτάς μου, τὰς Νεφέλας ὕδατος μεστὰς ὅτι φημί,
ἐμπιπλούσας εἰς ἀλλήλας πάλαγεῖν διὰ τὴν πυκνότητα;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

φέρε τουτὶ τῷ χρὴ πιστεύειν;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ἀπὸ σαυτοῦ γ', ὡς σε διδάξω.
ἤδη ζωμοῦ Παναθηναίοις ἐμπλησθεὶς, εἶτ' ἐταράχθης
τὴν γαστέρα, καὶ κλόνος ἐξαίφνης αὐτὴν διεκορκορύγησε;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

νὴ τὸν Ἀπόλλω, καὶ δεινά ποιεῖ γ' εὐθύς μοι, καὶ τετάρακται,
χὥσπερ βροντὴ τὸ ζωμίδιον παταγεῖ, καὶ δεινὰ κέκραγεν·
ἀτρέμας πρῶτον πάξ, κἄτα παπαπάξ ἐπάγει, κἄπειτα παπαπαπάξ·
χὤταν χέζω, κομιδῇ βροντᾷ παπαπαπαπάξ, ὥσπερ ἐκεῖναι.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

σκέψαι τοίνυν ἀπὸ γαστριδίου τυννουτουὶ οἷα πέπορδας·
τὸν δ' ἀέρα τόνδ', ὄντ' ἀπέραντον, πῶς οὐκ εἰκὸς μέγα βρονῆσαι;
ταὐτ' ἄρα καὶ τὼ νέματ' ἀλλήλοιν βροντὴ καὶ πορδὴ ὁμοίω.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἀλλ' ὁ κεραυνὸς πόθεν ἂν φέρεται, λάμπων πυρί; τοῦτο δίδαξον·
καὶ καταφρύγει βάλλων ἡμᾶς, τοὺς δὲ ζῶντας περιφλύει.
τοῦτον γὰρ δὴ φανερῶς ὁ Ζεὺς ἵησ' ἐπὶ τοὺς ἐπιόρκους.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

καὶ πῶς, ὦ μῶρε σύ, καὶ Κρονίων ὄζων, καὶ βεκκεσέληνε,
εἴπερ βάλλει τοὺς ἐπιόρκους, πῶς οὐχὶ Σίμων' ἐνέπρησεν,
οὐδὲ Κλεώνυμον, οὐδὲ Θέωρον; καίτοι σφόδρα γ' εἰσ' ἐπίορκοι.
ἀλλὰ τὸν αὑτοῦ γε νεὼν βάλλει, καὶ Σούνιον ἄκρον Ἀθηνῶν,
καὶ τὰς δρῦς τὰς μεγάλας· τί παθών; οὐ γὰρ δὴ δρῦς ἐπιορκεῖ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

οὐκ οἶδ'· ἀτὰρ εὖ σὺ λέγειν φαίνει. τί γάρ ἐστιν δῆθ' ὁ κεραυνός;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ὅταν εἰς ταύτας ἄνεμος ξηρὸς μετεωρισθεὶς κατακλεισθῇ,
ἔνδοθεν αὐτὰς, ὥσπερ κύστιν, φυσᾷ· κἄπειθ' ὑπ' ἀνάγκης
ῥήξας αὐτὰς, ἔξω φέρεται σοβαρὸς διὰ τὴν πυκνότητα,
ὑπὸ τοῦ ῥοίβδου καὶ τῆς ῥύμης αὐτὸς ἑαυτὸν κατακαίων.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

νὴ Δί', ἔγωγ' οὖν ἀτεχνῶς ἔπαθον τοῦτ' ποτὲ Διασίοισιν.
ὤπλων γαστέρα τοῖς ξυγγενέσιν, κἄτ' οὐκ ἔσχων ἀμελήσας·

ἡ δ' ἀνεφυσᾶτ', εἶτ' ἐξαίφνης διαλακήσασα πρὸς αὐτὼ
τὼ ὀφθαλμώ μου περοσετίλησεν, καὶ κατέκαυσεν τὸ πρόσωπον.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ τῆς μεγάλης ἐπιθυμήτας σοφίας, ἄνθρωπε, παρ' ἡμῶν,
ὡς εὐδόκιμων ἐν Αθηναίοις καὶ τοῖς Ελλησι γενήσει,
εἰ μνήμων εἶ καὶ φροντιστὴς, καὶ τὸ ταλαίπωρον ἔνεστιν
ἐν τῇ ψυχῇ, καὶ μὴ κάμνεις, μήθ' ἑστὼς, μήτε βαδίζων,
μήτε ῥιγῶν ἄχθει λίαν, μήτ' ἀριστᾶν ἐπιθυμεῖς,
οἴνου τ' ἀπέχει, καὶ γυμνασίων, καὶ τῶν ἄλλων ἀνοήτων·
καὶ βέλτιστον τοῦτο νομίζεις, ὅπερ εἰκὸς δεξιὸν ἄνδρα,
νικᾶν πράττων καὶ βουλεύων, καὶ τῇ γλώττῃ πολεμίζων.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἀλλ' ἕνεκέν γε ψυχῆς σιβαρᾶς, δυσκολοκοίτου τε μερίμνης,
καὶ φειδωλοῦ καὶ τρυσιδίου γαστρὸς, καὶ θυμοβρεπιδείπνου,
ἀμέλει θαῤῥῶν, οὕνεκα τούτων ἐπιχαλκεύειν παρέχοιμ' ἄν.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ἀλλ' ὅτι δῆτ' οὖν νομιεῖς ἤδη θεὸν οὐδένα, πλὴν ἅπερ ἡμεῖς,
τὸ Χάος τουτὶ, καὶ τὰς Νεφέλας, καὶ τὴν γλῶτταν, τρία ταυτί;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

οὐδ' ἂν διαλεχθείην ἀτεχνῶς τοῖς ἄλλοις, οὐδ' ἂν ἀπαντῶν·
οὐδ' ἂν θύσαιμ', οὐδ' ἂν σπείσαιμ', οὐδ' ἐπιθείην λιβανωτόν.

ΧΟΡΟΣ.

λέγε νῦν ἡμῖν, ὅ τι σοι δρῶμεν, θαῤῥῶν· ὡς οὐκ ἀτυχήσεις,
ἡμᾶς τιμῶν, καὶ θαυμάζων, καὶ ζητῶν δεξιὸς εἶναι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ὦ δέσποιναι, δέομαι τοίνυν ὑμῶν τουτὶ πάνυ μικρὸν,
τῶν Ελλήνων εἶναί με λέγειν ἑκατὸν σταδίοισιν ἄριστον.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ἔσται σοι τοῦτο παρ' ἡμῶν· ὥστε τολοιπόν γ' ἀπὸ τουδὶ
ἐν τῷ δήμῳ γνώμας οὐδεὶς νικήσει πλείονας ἢ σύ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

μή μοί γε λέγειν γνώμας μεγάλας· οὐ γὰρ τούτων ἐπιθυμῶ.
ἀλλ' ὅσ' ἐμαυτῷ στρεψοδικῆσαι, καὶ τοὺς χρήστας διολισθεῖν.

ΧΟΡΟΣ.

τεύξει τοίνυν, ὧν ἱμείρεις. οὐ γὰρ μεγάλων ἐπιθυμεῖς.
ἀλλὰ σεαυτὸν παράδος θαῤῥῶν τοῖς ἡμετέροις προπόλοισι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

δράσω τοῦθ', ὑμῖν πιστεύσας. ἡ γὰρ ἀνάγκη με πιέζει,
διὰ τοὺς ἵππους τοὺς κοππατίας, καὶ τὸν γάμον, ὅς μ' ἐπέτριψε.
νῦν οὖν χρήσθων, ὅ τι βούλονται.
τουτὶ τό γ' ἐμὸν σῶμ' αὐτοῖσιν
παρέχω τύπτειν, πεινῆν, διψῆν,
αὐχμεῖν, ῥιγοῦν, ἀσκὸν δαίρειν·
εἴπερ τὰ χρέα διαφευξοῦμαι,
τοῖς ἀνθρώποις τ' εἶναι δόξω
θρασὺς, εὔγλωττος, τολμηρὸς, ἴτης,
βδελυρὸς, ψευδῶν ξυγκολλητὴς,
εὑρησιεπὴς, περίτριμμα δικῶν,
κύρβις, κρόταλον, κίναδος, τρύμη,
μάσθλης, εἴρων, γλοιὸς, ἀλαζὼν,
κέντρων, μιαρὸς,
στρόφις, ἀργαλέος, ματτυολοιχός.
ταῦτ' εἴ με λέγουσιν ἀπαντῶντες,
δρώντων ἀτεχνῶς ὅ τι χρῄζουσιν·
κεἰ βούλονται, νὴ τὴν Δήμητρ',
ἐκ μοῦ χορδὴν
τοῖς φροντισταῖς παραθέντων.

ΧΟΡΟΣ.

λῆμα μὲν πάρεστι τῷδέ γ'
οὐκ ἄτολμον, ἀλλ' ἕτοιμον. ἴσθι δ' ὡς
ταῦτα μαθὼν παρ' ἐμοῦ, κλέος οὐρανόμηκες
ἐν βροτοῖσιν ἕξεις.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τί πείσομαι;

ΧΟΡΟΣ.

τὸν πάντα χρόνον μετ' ἐμοῦ

ζηλωτόταλον βίον ἀν-
θρώπων διάξεις.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἆρά γε τοῦτ' ἂν ἐγὼ
ποτ' ὄψομαι;

ΧΟΡΟΣ.

ὥσθ' γε σοῦ πολλοὺς
ἐπὶ ταῖσι θύραις
ἀεὶ καθῆσθαι,
βουλομένους ἀνακοινοῦσθαί τε,
καὶ ἐς λόγους ἐλθεῖν,
πράγματα, κἀνιγραφάς,
πολλῶν ταλάντων
ἄξια σῇ φρενὶ,
συμβουλευσομένους μετὰ σοῦ.

ἀλλ' ἐγχείρει τὸν πρεσβύτην, ὅ τι περ μέλλεις, προδιδάσκειν, καὶ διακίνει τὸν νοῦν αὐτοῦ, καὶ τῆς γνώμης ἀποπειρῶ.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ἄγε δὴ, κάτειπέ μοι σὺ τὸν σαυτοῦ τρόπον,
ἵν' αὐτὸν εἰδὼς, ὅστις ἐστὶ, μηχανὰς
ἤδη πρὸς τούτοις πρὸς σὲ καινὰς προσφέρω.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τί δέ; τειχομαχεῖν μοι διανοεῖ, πρὸς τῶν θεῶν;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

οὔκ· ἀλλὰ βραχέα σου πυθέσθαι βούλομαι,
εἰ μνημονικὸς εἶ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

δύο τρόπω, νὴ τὸν Δία.
ἢν μέν γ' ὀφείληταί τι μοι, μνήμων πάνυ·
ἐὰν δ' ὀφείλω, σχέτλιος, ἐπιλήσμων πάνυ.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ἔνεστι δῆτά σοι λέγειν ἐν τῇ φύσει;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

λέγειν μὲν οὐκ ἔνεσθ᾽· ἀποσπερεῖν δ᾽ ἔνι.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

πῶς οὖν δυνήσει μανθάνειν;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἀμέλει, καλῶς.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ἄγε νῦν, ὅπως, ὅταν τι προβάλωμαι σοφὸν
περὶ τῶν μετεώρων, εὐθέως ὑφαρπάσεις.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τί δαί; κυνηδὸν τὴν σοφίαν σιτήσομαι;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ἄνθρωπος ἀμαθὴς οὑτοσὶ καὶ βάρβαρος.
δέδοικά σ᾽, ὦ πρεσβῦτα, μὴ πληγῶν δέῃ.
φέρ᾽ ἴδω, τί δρᾷς, ἤν τις σε τύπτῃ;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τύπτομαι·

κἄπειτ᾽ ἐπισχὼν ὀλίγον, ἐπιμαρτύρομαι·
εἶτ᾽ αὖθις ἀκαρῆ διαλιπὼν, δικάζομαι.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ἴθι νῦν, καὶ πάθου θοιμάτιον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἠδίκημά τι;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

οὔκ· ἀλλὰ γυμνοὺς εἰσιέναι νομίζεται.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἀλλ᾽ οὐχὶ φωράσων ἔγωγ᾽ εἰσέρχομαι.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

κατάθου. τί λῆρεῖς;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

εἰπὲ δή νῦν μοι τοδί.
ἢν ἐπιμελὴς ὦ, καὶ προθύμως μανθάνω,
τῷ τῶν μαθητῶν ἐμφερὴς γενήσομαι;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

οὐδὲν διοίσεις Χαιρεφῶντος τὴν φύσιν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

οἴμοι κακοδαίμων, ἠμιθνὴς γενήσομαι.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

οὐ μὴ λαλήσεις, ἀλλ' ἀκολουθήσεις ἐμοὶ,
ἀνύσας τι, δευρὶ θᾶττον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἐς τὼ χεῖρέ νυν
θός μοι μελιτοῦτταν πρότερον· ὡς δέδοικ' ἐγὼ
εἴσω καταβαίνων, ὥσπερ ἐς Τροφωνίου.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

χώρει· τί κυπλάζεις ἔχων περὶ τὴν θύραν;

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ἴθι χαίρων, τῆς ἀνδρείας
οὕνεκα ταύτης.
εὐτυχία γένοιτ' ἀν-
θρώπῳ, ὅτι προϊκων
ἐς βαθὺ τῆς ἡλικίας,
νεωτέροις τὴν φύσιν αὐτοῦ
πράγμασι χρωτίζεται,
καὶ σοφίαν ἐπασκεῖ.

Ω θεώμενοι, κατερῶ πρὸς ὑμᾶς ἐλευθέρως
τἀληθῆ, νὴ τὸν Διόνυσον, τὸν ἐκθρέψαντά με.
οὕτω νικήσαιμί γ' ἐγὼ, καὶ νομιζοίμην σοφὸς,
ὡς ὑμᾶς ἡγούμενος εἶναι θεατὰς δεξιούς,
καὶ ταύτην σοφώτατ' ἔχειν τῶν ἐμῶν κωμῳδιῶν,
πρώτους ἠξίωσ' ἀναγεῦσ' ὑμᾶς, ἣ παρέσχέ μοι
ἔργον πλεῖστον· εἶτ' ἀνεχώρουν ὑπ' ἀνδρῶν φορτικῶν
ἡττηθείς, οὐκ ἄξιος ὤν. ταῦτ' οὖν ὑμῖν μέμφομαι
τοῖς σοφοῖς, ὧν οὕνεκ' ἐγὼ ταῦτ' ἐπραγματευόμην.
ἀλλ' οὐδ' ὡς ὑμᾶς ποθ' ἑκὼν προδώσω τοὺς δεξιούς.

ἐξότου γὰρ ἐνθάδ' ὑπ' ἀνδρῶν, οἷς ἥδυ καὶ λέγειν,
ὁ σώφρων τε χὠ καταπύγων ἄρισθ' ἠκουσάτην,
κἀγώ, παρθένος γὰρ ἔτ' ἦν, κοὐκ ἐξῆν πω μοι τεκεῖν,
ἐξέθηκα, παῖς δ' ἑτέρα τις λαβοῦσ' ἀνείλετο,
ὑμεῖς δ' ἐξεθρέψατε γενναίως, κἀπαιδεύσατε,
ἐκ τούτου μοι πιστὰ παρ' ὑμῖν γνώμης ἔσθ' ὅρκια.
νῦν οὖν, Ηλέκτραν κατ' ἐκείνην, ἣν ὁ κωμῳδία
ζητοῦσ' ἦλθ', ἣν που 'πιτύχῃ θεαταῖς οὕτω σοφοῖς.
γνώσεται μέν, ἣν περ ἰδῇ, τἀδελφοῦ τὸν βόστρυχον.
ὡς δὲ σώφρων ἐστὶ φύσει, σκέψασθ'· ἤ τις πρῶτα μὲν
οὐδὲν ἦλθε ῥαψαμένη σκύτινον καθειμένον,
ἐρυθρὸν ἐξ ἄκρου, παχύ, τοῖς παιδίοις ἵν' ᾖ γέλως.
οὐδ' ἔσκωψε τοὺς Φαλακρούς, οὐδὲ κόρδαξ εἵλκυσεν·
οὐδὲ πρεσβύτης ὁ λέγων τἄπη, τῇ βακτηρίᾳ
τύπτει τὸν παρόντ', ἀφανίζων πονηρὰ σκώμματα.
οὐδ' εἰσῆξε δᾷδας ἔχουσ'· οὐδ' Ιού, Ιού; βοᾷ·
ἀλλ' αὐτῇ καὶ τοῖς ἔπεσιν πιστεύουσ' ἐλήλυθε.
κἀγὼ μὲν τοιοῦτος ἀνὴρ ὢν ποιητής, οὐ κομῶ,
οὐδ' ὑμᾶς ζητῶ ξαπατᾶν, δὶς καὶ τρὶς ταὐτ' εἰσάγων·
ἀλλ' ἀεὶ καινὰς ἰδέας εἰσφέρων σοφίζομαι,
οὐδὲν ἀλλήλοισιν ὁμοίας, καὶ πάσας δεξιάς.
ὃς μέγιστον ὄντα Κλέων' ἔπαισ' ἐς τὴν γαστέρα,
κοὐκέτ' ἐσαῦθίς γ' ἐπεσπήδησά γ' αὐτῷ κειμένῳ.
οὗτοι δ', ὡς ἅπαξ παρέδωκεν λαβὴν Ὑπέρβολος,
τοῦτον δείλαιον κολετρῶσ' ἀεὶ καὶ τὴν μητέρα.
Εὔπολις μὲν τὸν Μαρικᾶν πρώτιστον παρείλκυσεν
ἐκστρέψας τοὺς ἡμετέρους Ιππέας κακὸς κακῶς·
προσθεὶς αὐτῷ γραῦν μεθύσην, τοῦ κόρδακος οὕνεχ', ἣν
Φρύνιχος πάλαι πεποίηχ', ἣν τὸ κῆτος ἤσθιεν.
εἶθ' αὖθις Ερμιππος ἐποίησεν εἰς Ὑπέρβολον·
ἄλλοι τ' ἤδη πάντες ἐρείδουσιν εἰς Ὑπέρβολον,
τὰς εἰκοὺς τῶν ἐγχέλεων τὰς ἐμὰς μιμούμενοι.
ὅστις οὖν τούτοισι γελᾷ, τοῖς ἐμοῖς μὴ χαιρέτω·

ἢν δ' ἐμοὶ καὶ τοῖσιν ἐμοῖς εὐφραίνησθ' εὐρήμασιν,
ἐς τὰς ὥρας τὰς ἑτέρας εὖ φρονεῖν δοκήσετε.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

Ὑψιμέδοντα μὲν θεῶν
Ζῆνα τύραννον ἐς χορὸν
πρῶτα μέγαν κικλήσκω·
τόν τε μεγασθενῆ τριαίνης ταμίαν,
γῆς τε καὶ ἁλμυρᾶς
θαλάσσης ἄγριον μοχλευτήν·
καὶ μεγαλώνυμον ἠμέτερον πατέρ',
Αἰθέρα σεμνόταλον, βιοθρέμμονα πάντων·
τόν θ' ἱππονώμαν, ὃς ὑπερ-
λάμπροις ἀκῖσιν κατέχει
γῆς πέδον, μέγας ἐν θεοῖς,
ἐν θνητοῖσί τε, δαίμων.

ΧΟΡΟΣ.

Ω σοφώταλοι θεαταὶ, δεῦρο τὸν νοῦν προσέχετε.
ἠδικημέναι γὰρ ὑμῖν, μεμφόμεσθ' ἐναντίον.
πλεῖστα γὰρ θεῶν ἁπάντων ὠφελούσαις τὴν πόλιν,
δαιμόνων ἡμῖν μόναις οὐ θύετ' οὐδὲ σπένδετε,
αἴ τινες τηροῦμεν ὑμᾶς. ἢν γὰρ ᾖ τις ἔξοδος
μηδενὶ ξὺν νῷ, τότ' ἢ βροντῶμεν, ἢ ψεκάζομεν.
εἶτα τὸν θεοῖσιν ἐχθρὸν βυρσοδέψην Παφλαγόνα
ἠνίχ' ἡρεῖσθε στρατηγὸν, τὰς ὀφρῦς ξυνήγομεν,
καὶ ποιοῦμεν δεινά· βροντὴ δ' ἐρράγη δι' ἀστραπῆς·
ἡ σελήνη δ' ἐκλέλοιπε τὰς ὁδούς· ὁ δ' ἥλιος,
τὴν θρυαλλίδ' εἰς ἑαυτὸν εὐθέως ξυνελκύσας,
οὐ φανεῖν ἔφασκεν ὑμῖν, εἰ στρατηγήσει Κλεών.
ἀλλ' ὅμως εἵλεσθε τοῦτον. φασὶ γὰρ δυσβουλίαν
τῇδε τῇ πόλει προσεῖναι· ταῦτα μέντοι τοὺς θεοὺς,
ἅτ' ἂν ὑμεῖς ἐξαμάρτῃ', ἐπὶ τὸ βέλτιον τρέπειν.
ὡς δὲ καὶ τοῦτο ξυνοίσει, ῥᾳδίως διδάξομεν.

ἢν Κλέωνα τὸν λάφυρον δῶρον ἑλόντες καὶ κλοπῆς,
εἶτα φιμώσητε τούτου τῷ ξύλῳ τὸν αὐχένα,
αὖθις ἐς τἀρχαῖον ὑμῖν, εἴ τι κἀξημάρτετε,
ἐπὶ τὸ βέλτιον τὸ πρᾶγμα τῇ πόλει ξυνοίσεται.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

Ἀμφί μοι αὖτε, Φοῖβ' ἄναξ
Δήλιε, Κυνθίαν ἔχων
ὑψικέρατα πέτραν·
ἥ τ' Ἐφέσου μάκαιρα πάλχρυσον ἔχεις
οἶκον, ἐν ᾧ κόραι
σὲ Λυδῶν μεγάλως σέβουσιν·
ἥ τ' ἐπιχώριος ἡμετέρα θεός,
αἰγίδος ἡνίοχος, πολίουχος Ἀθάνα·
Παρνασίαν θ' ὃς κατέχων
πέτραν, σὺν πεύκαις σελαγεῖ,
Βάκχαις Δελφίσιν ἐμπρέπων,
κωμαστὴς Διόνυσος.

ΧΟΡΟΣ.

Ἡνίχ' ἡμεῖς δεῦρ' ἀφορμᾶσθαι παρεσκευάσμεθα,
ἡ Σελήνη ξυντυχοῦσ' ἡμῖν, ἐπέστειλε φράσαι,
πρῶτα μὲν χαίρειν Ἀθηναίοισι, καὶ τοῖς ξυμμάχοις·
εἶτα θυμαίνειν ἔφασκε· δεινὰ γὰρ πεπονθέναι,
ὠφελοῦσ' ὑμᾶς ἅπαντας, οὐ λόγοις, ἀλλ' ἐμφανῶς.
πρῶτα μὲν τοῦ μηνὸς εἰς δᾷδ' οὐκ ἔλαττον, ἢ δραχμήν,
ὥστε καὶ λέγειν ἅπαντας, ἐξιόντας ἑσπέρας·
Μὴ πρίω, παῖ, δᾷδ', ἐπειδὴ φῶς Σεληναίης καλόν.
ἄλλα τ' εὖ δρᾷν φησίν· ὑμᾶς δ' οὐκ ἄγειν τὰς ἡμέρας
οὐδὲν ὀρθῶς, ἀλλ' ἄνω τε καὶ κάτω κυδοιδοπᾷν.
ὥσθ' ἁπειλεῖν φησὶν αὐτῇ τοὺς θεοὺς ἑκάστοτε,
ἡνίκ' ἂν ψευσθῶσι δείπνου, κἀπίωσιν οἴκαδε,
τῆς ἑορτῆς μὴ τυχόντες, κατὰ λόγον τῶν ἡμερῶν.
κἄθ', ὅταν θύειν δέῃ, σπρεβολοῦτε καὶ δικάζετε.

πολλάκις δ' ἡμῶν ἀγόντων τῶν θεῶν ἀπαστίαν,
ἵνίκ' ἂν πενθῶμεν ἢ τὸν Μέμνον', ἢ Σαρπηδόνα,
σπένδεθ' ὑμεῖς, καὶ γελᾶτ'. ἀνθ' ὧν λαχὼν ὑπέρβολος
τῆτες ἱερομνημονεῖν, κἄπειθ' ὑφ' ἡμῶν τῶν θεῶν
τὸν στέφανον ἀφῃρέθη. μᾶλλον γὰρ οὕτως εἴσεται
κατὰ Σελήνην ὡς ἄγειν χρὴ τοῦ βίου τὰς ἡμέρας.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ, ΧΟΡΟΣ.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

Μὰ τὴν ἀναπνοήν, μὰ τὸ Χάος, μὰ τὸν Αέρα,
οὐκ εἶδον οὕτως ἄνδρ' ἄγροικον οὐδένα,
οὐδ' ἄπορον, οὐδὲ σκαιόν, οὐδ' ἐπιλήσμονα·
ὅστις σκαλαθυρμάτι' ἅττα μικρὰ μανθάνων,
ταῦτ' ἐπιλέλησται, πρὶν μαθεῖν. ὅμως γε μὲν
αὐτὸν καλῶ θύραζε δευρὶ πρὸς τὸ φῶς.
ποῦ Στρεψιάδης; ἔξει, τὸν ἀσκάντην λαβών.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἀλλ' οὐκ ἐῶσί μ' ἐξενεγκεῖν οἱ κόρεις.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ἀνύσας τι κατάθου, καὶ πρόσεχε τὸν νοῦν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἰδού.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ἄγε δή, τί βούλει πρῶτα νυνὶ μανθάνειν,
ὧν οὐκ ἐδιδάχθης πώποτ' οὐδέν; εἰπέ μοί.
πότερα περὶ μέτρων, ἢ περὶ ἐπῶν, ἢ ῥυθμῶν;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

περὶ τῶν μέτρων ἔγωγ'· ἐναλίχς γάρ ποτε
ὑπ' ἀλφιταμοιβοῦ παρεκόπην δικοινίκῳ.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

οὐ τοῦτ' ἐρωτῶ σ'· ἀλλ' ὅ τι κάλλιστον μέτρον
ἡγεῖ· πότερα τὸ τρίμετρον, ἢ τὸ τετράμετρον;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἐγὼ μὲν οὐδὲν πρότερον ἡμιεκτέου.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

οὐδὲν λέγεις, ὦ ἄνθρωπε.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

περίδου νῦν ἐμοὶ,

εἰ μὴ τετράμετρόν ἐστιν ἡμιεκτέον.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ἐς κόρακας· ὡς ἄγροικος εἶ καὶ δυσμαθής.
ταχύ γ' ἂν δύναιο μανθάνειν περὶ ῥυθμῶν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τί δέ μ' ὠφελήσουσ' οἱ ῥυθμοὶ πρὸς τἄλφιτα;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

πρῶτον μὲν εἶναι κομψὸν ἐν ξυνουσίᾳ·
εἶτ' ἐπαίειν ὁποῖός ἐστι τῶν ῥυθμῶν
κατ' ἐνόπλιον, χώποῖος αὖ κατὰ δάκτυλον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

κατὰ δάκτυλον; νὴ τὸν Δί', ἀλλ' οἶδ'.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

εἰπέ δή.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τίς ἄλλος ἀντὶ τουτουὶ τοῦ δακτύλου;
πρὸ τοῦ μέν, ἔτ' ἐμοῦ παιδὸς ὄντος, οὑτοσί.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ἀγρεῖος εἶ καὶ σκαιός.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

οὐ γάρ, ὦ ζυρέ,
τούτων ἐπιθυμῶ μανθάνειν οὐδέν.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

τί δέ;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἐκεῖν', ἐκεῖνο, τὸν ἀδικώτατον λόγον.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ἀλλ' ἕτερα δεῖ σε πρότερα τούτου μανθάνειν·
τῶν τετραπόδων ἄττ' ἐστὶν ὀρθῶς ἄῤῥενα.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἀλλ' οἶδ' ἔγωγε τἄρρεν', εἰ μὴ μαίνομαι.
κριός, τράγος, ταῦρος, κύων, ἀλεκτρυών.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ὁρᾷς ἃ πάσχεις; τήν τε θήλειαν, καλεῖς
ἀλεκτρυόνα κατὰ ταυτό, καὶ τὸν ἄρρενα.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

πῶς δή; φέρε.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

πῶς; ἀλεκτρυὼν κἀλεκτρυών.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

νὴ τὸν Ποσειδῶ. νῦν δὲ πῶς με χρὴ καλεῖν;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ἀλεκτρύαιναν· τὸν δ' ἕτερον, ἀλέκτορα.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἀλεκτρύαιναν; εὖγε, νὴ τὸν Ἀέρα·
ὥσθ' ἀντὶ τούτου τοῦ διδάγματος μόνου
διαλφιτώσω σου κύκλῳ τὴν κάρδοπον.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ἰδοὺ μάλ' αὖθις τοῦθ' ἕτερον· τὴν κάρδοπον
ἄρρενα καλεῖς, θήλειαν οὖσαν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τῷ τρόπῳ
ἄρρενα καλῶ 'γὼ κάρδοπον;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

μάλιστά γε·
ὥσπερ καὶ Κλεώνυμον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

πῶς δή; φράσον.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ταυτὸν δύναταί σοι κάρδοπος Κλεωνύμῳ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἀλλ', ὦ 'γάθ', οὐδ' ἦν κάρδοπος Κλεωνύμῳ·

ἀλλ' ἐν θυείᾳ σιροζύλῃ γ' ἀνεμάττετο.
ἀτὰρ τοιοῦτόν πως με χρὴ καλεῖν;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ὅπως;
τὴν καρδόπην, ὥσπερ καλεῖς τὴν Σωσιράτην.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τὴν καρδόπην θήλειαν ὀρθότερον λέγεις.
ἐκεῖνο δ' ἦν ἄν, καρδόπη, Κλεωνύμη.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ἔτι δή γε περὶ τῶν ὀνομάτων μαθεῖν σε δεῖ,
ἅττ' ἄρρεν' ἐστὶν, ἅττα δ' αὐτῶν θήλεα.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἀλλ' οἶδ' ἔγωγ', ἃ θήλε' ἐστίν.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

εἰπὲ δή.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

Λύσιλλα, Φίλιννα, Κλειταγόρα, Δημητρία.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ἄρρενα δὲ ποῖα τῶν ὀνομάτων;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

μυρία.
Φιλόξενος, Μελησίας, Αμυνίας.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ἀλλ', ὦ πόνηρε, ταῦτά γ' ἔστ' οὐκ ἄρρενα.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

οὐκ ἄρρεν' ἐν ὑμῖν ἐστίν;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

οὐδαμῶς γ', ἐπεὶ
πῶς ἂν καλέσειας, ἐντυχὼν Αμυνίᾳ;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ὅπως ἄν; ὠδί. Δεῦρο, δεῦρ', Αμυνία.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ὁρᾷς; γυναῖκα τὴν Αμυνίαν καλεῖς.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

οὔκουν δικαίως, ὅστις οὐ σῳζατεύεται;
ἀτὰρ τί ταῦθ' ἃ πάντες ἴσμεν, μανθάνω;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

οὐδέν, μὰ Δί'· ἀλλὰ καλακλινεὶς δευρὶ ---

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τί δρῶ;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ἐκφρόντισόν τι τῶν σεαυτοῦ πραγμάτων.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

μὴ δῆθ', ἱκετεύω σ', ἐνθάδ'· ἀλλ', εἴπερ γε χρή,
χαμαί μ' ἔασον αὐτὰ ταῦτ' ἐκφρόντισαι.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

οὐκ ἔστι παρὰ ταῦτ' ἄλλα.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

κακοδαίμων ἐγώ,
οἵαν δίκην τοῖς κόρεσι δώσω τήμερον.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

Φρόντιζε δὴ καὶ διάθρει·
πάντας τρόπους σεαυτὸν
σῳζόμενον πυκνώσας·
ταχὺς δ', ὅταν εἰς ἄπορον
πέσῃς, ἐπ' ἄλλο πήδα
νόημα φρενός· ὕπνος δ' ἀπέστω
γλυκύθυμος ὀμμάτων.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἰατταταῖ, ἰατταταί.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

τί πάσχεις; τί κάμνεις;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἀπόλλυμαι δείλαιος· ἐκ τοῦ σκίμποδος
δάκνουσί μ' ἐξέρποντες οἱ Κορίνθιοι,
καὶ τὰς πλευρὰς δαρδάπτουσιν,

καὶ τὴν ψυχὴν ἐκπίνουσιν,
καὶ τοὺς ὄρχεις ἐξέλκουσιν,
καὶ τὸν πρωκτὸν διορύττουσιν,
καί μ' ἀπολοῦσιν.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

μὴ νῦν βαρέως ἄλγει λίαν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

καὶ πῶς, ὅτ' ἐμοῦ
φροῦδα τὰ χρήματα, φρούδη χροιά,
φρούδη ψυχή, φρούδη δ' ἐμβάς;
καὶ πρὸς τούτοις ἔτι τοῖσι κακοῖς,
φρουρᾶς ἄδων
ὀλίγου φροῦδος γεγένημαι.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

οὗτος, τί ποιεῖς; οὐχὶ φροντίζεις;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἐγώ;
νὴ τὸν Ποσειδῶ.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

καὶ τί δῆτ' ἐφρόντισας;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ὑπὸ τῶν κόρεων εἴ μου τὶ περιλειφθήσεται.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ἀπολεῖ κάκιστ'.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἀλλ', ὦ 'γάθ', ἀπόλωλ' ἀρτίως.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

οὐ μαλθακιστέ', ἀλλὰ περικαλυπτέα.
εὑρητέος γὰρ νοῦς ἀποστερητικὸς,
κἀπαιόλημ'.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

οἴμοι· τίς ἂν δῆτ' ἐπιβάλοι
ἐξ ἀρνακίδων γνώμην ἀποστερητρίδα;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

Φέρε νῦν, ἀθρήσω πρῶτον, ὅ τι δρᾷ, τουτονί.
οὗτος, καθεύδεις;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

μὰ τὸν Ἀπόλλω, γὼ μὲν οὔκ.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ἔχεις τι;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

μὰ Δί', οὐ δῆτ' ἔγωγ'.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

οὐδὲν πάνυ;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

οὐδέν γε, πλὴν ἢ τὸ πέος ἐν τῇ δεξιᾷ.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

οὐκ ἐξκαλυψάμενος ταχέως τι Φροντιεῖς;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

περὶ τοῦ; σὺ γάρ μοι τοῦτο φράσον, ὦ Σώκρατες.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

αὐτὸς ὅ τι βούλει πρῶτος ἐξευρεῖν λέγε.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἀκήκοας μυριάκις, ἃγὼ βούλομαι.
περὶ τῶν τόκων, ὅπως ἂν ἀποδῶ μηδενί.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ἴθι νυν, καλύπτου, καὶ σχάσας τὴν Φροντίδα
λεπτὴν, κατὰ μικρὸν περιφρόνει τὰ πράγματα,
ὀρθῶς διαιρῶν καὶ σκοπῶν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

οἴμοι τάλας.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ἔχ' ἀτρέμα· κἂν ἀπορῇς τι τῶν νοημάτων,
ἀφεὶς ἄπελθε· κἄτα τὴν γνώμην πάλιν
κίνησον αὖθις ἐς αὐτὸ, καὶ ζυγώθρισον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ὦ Σωκρατίδιον φίλτατον ---

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

τί, ὦ γέρον;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἔχω τόκου γνώμην ἀποσβεστικήν.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ἐπίδειξον αὐτήν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

εἰπὲ δή νυν μοι τοδί·
γυναῖκα Φαρμακίδ' εἰ πριάμενος Θετταλήν,
καθέλοιμι νύκτωρ τὴν σελήνην, εἶτα δὴ
αὐτὴν καθείρξαιμ' ἐς λοφεῖον σμικρογύλον,
ὥσπερ κάτοπτρον, κἄτα τηροίην ἔχων ---

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

τί δῆτα τοῦτ' ἂν ὠφελήσειέν σ';

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ὅ τι;
εἰ μηκέτ' ἀνατέλλοι σελήνη μηδαμοῦ,
οὐκ ἂν ἀποδοίην τοὺς τόκους.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

τίη τί δή;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ὁτιὴ κατὰ μῆνα τἀργύριον δανείζεται.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

εὖ γ'· ἀλλ' ἕτερον αὖ σοι προβαλῶ τι δεξιόν.
εἴ σοι γράφοιτο πεντετάλαντός τις δίκη,
ὅπως ἂν αὐτὴν ἀφανίσειας, εἶπ' ἐμοί.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ὅπως; ὅπως; οὐκ οἶδ'· ἀτὰρ ζητητέον.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

μὴ νῦν περὶ σαυτὸν ἴλλε τὴν γνώμην ἀεί,
ἀλλ' ἀποχάλα τὴν φροντίδ' ἐς τὸν ἀέρα,

λινόδετον ὥσπερ μηλολόνθην τοῦ ποδός.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

εὕρηκ' ἀφάνισιν τῆς δίκης σοφωτάτην,

ὥσθ' αὐτὸν ὁμολογεῖν σ' ἐμοί.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ποίαν τίνα;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἤδη παρὰ τοῖσι φαρμακοπώλαις τὴν λίθον
ταύτην ἑώρας, τὴν καλήν, τὴν διαφανῆ,
ἀφ' ἧς τὸ πῦρ ἅπτουσι;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

τὴν ὕαλον λέγεις;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἔγωγε.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

φέρε, τί δῆτ' ἄν;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

εἰ ταύτην λαβὼν,
ὁπότε γράφοιτο τὴν δίκην ὁ γραμματεύς,
ἀπωτέρω στὰς ὧδε πρὸς τὸν ἥλιον,
τὰ γράμματ' ἐκλίξαιμι τῆς ἐμῆς δίκης;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

σοφῶς γε, νὴ τὰς Χάριτας.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

οἴμ', ὡς ἥδομαι,
ὅτι πεντετάλαντος διαγέγραπταί μοι δίκη.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ἄγε δὴ ταχέως τουτὶ ξυνάρπασον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τὸ τί;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ὅπως ἀποστρέψαις ἂν ἀντιδικῶν δίκην,
μέλλων ὀφλήσειν, μὴ παρόντων μαρτύρων.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

Φαυλόταλα καὶ ῥᾴσ᾽.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

εἰπὲ δή.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

καὶ δὴ λέγω.

εἰ πρόσθεν ἔτι μιᾶς ἐνεσλώσης δίκης,

780 πρὶν τὴν ἐμὴν καλεῖσθ᾽, ἀπαγξαίμην τρέχων.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

οὐδὲν λέγεις.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

νὴ τοὺς θεοὺς ἔγωγ᾽· ἐπεὶ

οὐδεὶς κατ᾽ ἐμοῦ τεθνεῶτος εἰσάξει δίκην.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ὑθλεῖς· ἄπερρ᾽. οὐκ ἂν διδαξαίμην σ᾽ ἔτι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ὁτιὴ τί; ναὶ, πρὸς τῶν θεῶν, ὦ Σώκρατες.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

785 ἀλλ᾽ εὐθὺς ἐπιλήθει σύγ᾽, ἅτ᾽ ἂν καὶ μάθῃς.

ἐπεὶ, τί δή γε πρῶτον ἐδιδάσκου; λέγε.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

φέρ᾽ ἴδω, τί μέντοι πρῶτον ἦν; τί πρῶτον ἦν;

τίς ἦν, ἐν ᾗ ματโόμεθα μέντοι τἄλφιτα;

οἴμοι, τίς ἦν;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

οὐκ ἐς κόρακας ἀποφθερεῖ,

790 ἐπιλησμόταλον καὶ σκαιόταλον γερόντιον;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

οἴμοι· τί οὖν δῆθ᾽ ὁ κακοδαίμων πείσομαι;

ἀπὸ γὰρ ὀλοῦμαι, μὴ μαθὼν γλωττοσιροφεῖν.

ἀλλ᾽, ὦ Νεφέλαι, χρηστόν τι συμβουλεύσατε.

ΧΟΡΟΣ.

ἡμεῖς μὲν, ὦ πρεσβῦτα, συμβουλεύομεν,

εἴ σοί τις υἱὸς ἐστιν ἐκλελειμμένος,
πέμπειν ἐκεῖνον ἀντὶ σαυτοῦ μανθάνειν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἀλλ' ἔστι μοι γ' υἱὸς καλός τε κἀγαθός·
ἀλλ' οὐκ ἐθέλει γάρ μανθάνειν. τί δ' ἐγὼ πάθω;

ΧΟΡΟΣ.

σὺ δ' ἐπιτρέπεις;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

εὐσωματεῖ γὰρ καὶ σφριγᾷ,
κἄστ' ἐκ γυναικῶν εὐπλέθρων τῶν Κοισύρας.
ἀτὰρ μέτειμί γ' αὐτόν· ἢν δὲ μὴ θέλῃ,
οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ ἐξελῶ 'κ τῆς οἰκίας.
ἀλλ' ἐπανάμεινόν μ' ὀλίγον εἰσελθὼν χρόνον.

ΧΟΡΟΣ.

ἆρά γ' αἰσθάνει πλεῖστα
δι' ἡμᾶς ἀγαθ' αὐτίχ'
ἕξων μόνας θεῶν;
ὡς ἕτοιμος ὅδ' ἐστὶ
πάντα δρᾶν, ὅσ' ἂν κελεύῃς.
σὺ δ' ἀνδρὸς ἐκπεπληγμένου,
καὶ φανερῶς ἐπῃρμένου
γνοὺς ἀπολάψεις, ὅ τι πλεῖστον δύνασαι·
ταχέως φιλεῖ γάρ πως τὰ τοιαῦθ' ἑτέρως τρέπεσθαι.

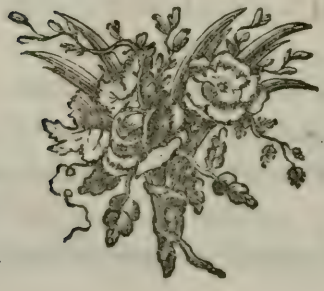

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ, ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΧΟΡΟΣ, ΔΙΚΑΙΟΣ ΛΟΓΟΣ, ΑΔΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

Οὔ τοι, μὰ τὴν Ὁμίχλην, ἔτ' ἐνταυθοῖ μενεῖς·
ἀλλ' ἔσθι' ἐλθὼν τοὺς Μεγακλέους κίονας.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

ὦ δαιμόνιε· τί χρῆμα πάσχεις, ὦ πάτερ;
οὐκ εὖ φρονεῖς, μὰ τὸν Δία τὸν Ὀλύμπιον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἰδού γ', ἰδοὺ ΔΙ' ΟΛΥΜΠΙΟΝ· τῆς μωρίας,
τὸν Δία νομίζειν, ὄντα τηλικουτονί.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

τί δὲ τοῦτ' ἐγέλασας ἐτέον;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἐνθυμούμενος,
ὅτι παιδάριον εἶ, καὶ φρονεῖς ἀρχαϊκά.
ὅμως γε μὴν πρόσελθ', ἵν' εἰδῇς πλείονα,
καί σοι φράσω πρᾶγμ', ὃ σὺ μαθὼν, ἀνὴρ ἔσει.
ὅπως δὲ τοῦτο μὴ διδάξεις μηδένα.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

ἰδού· τί ἐστίν;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ὤμοσας νῦν ΝΗ ΔΙΑ.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

ἔγωγ'.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ὅρα γοῦν, ὡς ἀγαθὸν τὸ μανθάνειν.
οὐκ ἔστιν, ὦ Φειδιππίδη, Ζεύς.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

ἀλλὰ τίς;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

Δῖνος βασιλεύει, τὸν Δί' ἐξεληλακώς.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

αἰβοῖ, τί λῆρεῖς;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἴσθι τοῦθ' οὕτως ἔχον.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

830 τίς φησι ταῦτα;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

Σωκράτης ὁ Μήλιος,
καὶ Χαιρεφῶν, ὃς οἶδε τὰ ψυλλῶν ἴχνη.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

σὺ δ' εἰς τοσοῦτο τῶν μανιῶν ἐλήλυθας,
ὥστ' ἀνδράσιν πείθει χολῶσιν;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

εὐσταλῶμεν,
καὶ μηδὲν εἴπῃς φλαῦρον ἄνδρας δεξιοὺς,
835 καὶ νοῦν ἔχοντας· ὧν, ὑπὸ τῆς Φειδωλίας,
ἀπεκείρατ' οὐδεὶς πώποτ', οὐδ' ἠλείψατο,
οὐδ' ἐς βαλανεῖον ἦλθε λουσόμενος. σὺ δὲ
ὥσπερ τεθνεῶτός μου καταλούει τὸν βίον.
ἀλλ' ὡς τάχιστ' ἐλθὼν ὑπὲρ ἐμοῦ μάνθανε.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

840 τί δ' ἂν παρ' ἐκείνων καὶ μάθοι χρηστόν τις ἄν;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἄληθες; ὅσαπερ ἔστ' ἐν ἀνθρώποις σοφά.
γνώσει δὲ σαυτὸν ὡς ἀμαθὴς εἶ καὶ παχύς.
ἀλλ' ἐπανάμεινόν μ' ὀλίγον ἐνταυθοῖ χρόνον.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

οἴμοι· τί δράσω, παραφρονοῦντος τοῦ πατρός;
πότερα παρανοίας αὐτὸν εἰσαγαγὼν ἔλω,
ἢ τοῖς σοροπηγοῖς τὴν μανίαν αὐτοῦ φράσω;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

φέρ' ἴδω, σὺ τοῦτον τίνα νομίζεις; εἶπ' ἐμοί.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

ἀλεκτρυόνα.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

καλῶς γε· ταυτηνὶ δέ, τί;

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

ἀλεκτρυόν'.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἄμφω ταυτό. καταγέλαστος εἶ.
μὴ νυν τολοιπόν. ἀλλὰ τήνδε μὲν καλεῖν
ἀλεκτρύαιναν· τουτονὶ δ', ἀλέκτορα.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

ἀλεκτρύαιναν; ταῦτ' ἔμαθες τὰ δεξιά,
εἴσω παρελθὼν ἄρτι παρὰ τοὺς Γηγενεῖς;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

χ' ἕτερά γε πολλ'· ἀλλ' ὅ τι μάθοιμ' ἑκάστοτε,
ἐπελανθανόμην ἂν εὐθὺς ὑπὸ πλήθους ἐτῶν.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

διὰ ταῦτα δὴ καὶ θοιμάτιον ἀπώλεσας;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἀλλ' οὐκ ἀπολώλεκ', ἀλλὰ καλαπεφρόντικα.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

τὰς δ' ἐμβάδας ποῖ τέτροφας, ὦ νόητε σύ;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ὥσπερ Περικλέης, εἰς τὸ δέον ἀπώλεσα.
ἀλλ' ἴθι, βάδιζ', ἴωμεν. εἶτα τῷ πατρὶ
πειθόμενος ἐξάμαρτε· κἀγώ τοι ποτὲ
οἶδ' ἐξέτει σοι τραυλίσαντι πιθόμενος,

ὃν πρῶτον ὀβολὸν ἔλαβον Ηλιαστικόν,
ὅτ' ἐπριάμην σοι Διασίοις ἁμαξίδα.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

ἦ μὴν σὺ τούτοις τῷ χρόνῳ ποτ' ἀχθέσει.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

εὖγ', ὅτι ἐπείσθης. δεῦρο, δεῦρ', ὦ Σώκρατες,
ἔξελθ'· ἄγω γάρ σοι τὸν υἱὸν τουτονί,
ἄκοντ' ἀναπείσας.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

νηπύτιος γὰρ ἔσθ' ἔτι,
καὶ τῶν γε κρεμαθρῶν οὐ τρίβων τῶν ἐνθάδε.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

αὐτὸς τρίβων εἴης ἄν, εἰ κρέμαιό γε.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

οὐκ ἐς κόρακας; καταρᾷ σὺ τῷ διδασκάλῳ.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ἰδοὺ ΚΡΕΜΑΙ'. ὡς ἠλίθιον ἐφθέγξατο,
καὶ τοῖσι χείλεσιν διερρυηκόσι.
πῶς ἄν μάθοι ποθ' οὗτος ἀποφευξιν δίκης;
ἢ κλῆσιν, ἢ χαύνωσιν ἀναπεισληρίαν;
καίτοι τηλαύτου τοῦτ' ἔμαθεν ὑπέρβολος.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἀμέλει, δίδασκε. θυμόσοφός ἐστιν φύσει.
εὐθύς γέ τοι, παιδάριον ὢν τυννουτονί,
ἔπλατλεν ἔνδον οἰκίας, ναῦς τ' ἔγλυφεν,
ἁμαξίδας τε σκυτίνας εἰργάζετο,
κἀκ τῶν σιδίων βατράχους ἐποίει, πῶς δοκεῖς.
ὅπως δ' ἐκεῖνο τὼ λόγω μαθήσεται,
τὸν κρείττον', ὅστις ἐστὶ, καὶ τὸν ἥττονα,
ὃς, τἄδικα λέγων, ἀνατρέπει τὸν κρείττονα·
ἐὰν δὲ μή, τὸν γοῦν ἄδικον πάσῃ τέχνῃ.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

αὐτὸς μαθήσεται παρ' αὐτοῖν τοῖν λόγοιν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἐγὼ δ' ἀπέσομαι. τοῦτο γοῦν μέμνησ', ὅπως
πρὸς πάντα τἀ δίκαι' ἀντιλέγειν δυνήσεται.

ΧΟΡΟΣ.

(λείπει τὸ μέλος τοῦ Χοροῦ.)

ΔΙΚΑΙΟΣ.

χώρει δευρί, δεῖξον σαυτὸν
τοῖσι θεαταῖς, καίπερ θρασὺς ὤν.

ΑΔΙΚΟΣ.

ἴθ' ὅποι χρήζεις. πολὺ γὰρ μᾶλλόν σ'
ἐν τοῖς πολλοῖσι λέγων ἀπολῶ.

ΔΙΚΑΙΟΣ.

ἀπολεῖς σύ; τίς ὤν;

ΑΔΙΚΟΣ.

λόγος.

ΔΙΚΑΙΟΣ.

ἥττων γ' ὤν.

ΑΔΙΚΟΣ.

ἀλλά σε νικῶ, τὸν ἐμοῦ κρείττω
φάσκοντ' εἶναι.

ΔΙΚΑΙΟΣ.

τί σοφὸν ποιῶν;

ΑΔΙΚΟΣ.

γνώμας καινὰς ἐξευρίσκων.

ΔΙΚΑΙΟΣ.

ταῦτα γὰρ ἀνθεῖ διὰ τουτουσὶ
τοὺς ἀνοήτους;

ΑΔΙΚΟΣ.

οὔκ· ἀλλὰ σοφούς.

ΔΙΚΑΙΟΣ.

ἀπολῶ σε κακῶς.

ΑΔΙΚΟΣ.

εἰπέ, τί ποιῶν;

ΔΙΚΑΙΟΣ.

τὰ δίκαια λέγων.

ΑΔΙΚΟΣ.

ἀλλ' ἀνατρέψω
ταῦτ', ἀνθιλέγων. οὐδὲ γὰρ εἶναι
πάνυ φημὶ δίκην.

ΔΙΚΑΙΟΣ.

οὐκ εἶναι φῄς;

ΑΔΙΚΟΣ.

φέρε γάρ, ποῦ 'στιν;

ΔΙΚΑΙΟΣ.

παρὰ τοῖσι θεοῖς.

ΑΔΙΚΟΣ.

πῶς δῆτα δίκης οὔσης, ὁ Ζεὺς
οὐκ ἀπόλωλεν, τὸν πατέρ' αὐτοῦ
δήσας;

ΔΙΚΑΙΟΣ.

αἰβοῖ· τουτὶ καὶ δὴ
χωρεῖ τὸ κακόν· δότε μοι λεκάνην.

ΑΔΙΚΟΣ.

τυφογέρων εἶ, κἀναίρμοστος.

ΔΙΚΑΙΟΣ.

κατακύψων εἶ, κἀναίσχυντος —

ΑΔΙΚΟΣ.

βόδα μ' εἴρηκας.

ΔΙΚΑΙΟΣ.

καὶ βωμολόχος —

ΑΔΙΚΟΣ.

κρίνεσι σλεφανοῖς.

ΔΙΚΑΙΟΣ.

καὶ παλιαλοίας.

ΑΔΙΚΟΣ.

χρυσῷ πάτλων μ' οὐ γιγνώσκεις.

ΔΙΚΑΙΟΣ.

οὐ δῆτα πρωτοῦ γ'· ἀλλὰ μολύβδῳ.

ΑΔΙΚΟΣ.

νῦν δέ γε κόσμος τοῦτ' ἐστὶν ἐμοί.

ΔΙΚΑΙΟΣ.

915 θρασὺς εἶ πολλοῦ.

ΑΔΙΚΟΣ.

σὺ δέ γ' ἀρχαῖος.

ΔΙΚΑΙΟΣ.

διὰ σὲ δὲ ποιτᾶν
οὐδεὶς ἐθέλει τῶν μειρακίων·
καὶ γνωσθήσει ποτ' Αθηναίοις
οἷα διδάσκεις τοὺς ἀνοήτους.

ΑΔΙΚΟΣ.

920 αὐχμεῖς αἰσχρῶς.

ΔΙΚΑΙΟΣ.

σὺ δέ γ' εὖ πράττεις.
καίτοι πρότερόν γ' ἐπλώχενες,
Τήλεφος εἶναι Μυσὸς φάσκων,
ἐκ πηριδίου
γνώμας τρώγων Πανδελετείους.

ΑΔΙΚΟΣ.

925 ὦ μοι σοφίας, ἧς ἐμνήσθης.

ΔΙΚΑΙΟΣ.

ὦ μοι μανίας τῆς σῆς, πόλεώς θ',
ἥ τις σε τρέφει
λυμαινόμενον τοῖς μειρακίοις.

ΑΔΙΚΟΣ.

οὐχὶ διδάξεις τοῦτον, Κρόνος ὤν.

ΔΙΚΑΙΟΣ.

930 εἴπερ γ' αὐτὸν σωθῆναι χρή,
καὶ μὴ λαλιὰν μόνον ἀσκῆσαι.

ΑΔΙΚΟΣ.

δεῦρ' ἴθι, τοῦτον δ' ἔα μαίνεσθαι.

ΔΙΚΑΙΟΣ.

κλαύσει, τὴν χεῖρ' ἣν ἐπιβάλλῃς.

ΧΟΡΟΣ.

παύσασθε μάχης καὶ λοιδορίας.
ἀλλ' ἐπίδειξαι, σύ τε, τοὺς προτέρους
ἄτ' ἐδίδασκες· σύ τε τὴν καινὴν
παίδευσιν· ὅπως ἂν ἀκούσας σφῷν
ἀντιλεγόντοιν, κρίνας φοιτᾷ.

ΔΙΚΑΙΟΣ.

δρᾶν ταῦτ' ἐθέλω.

ΑΔΙΚΟΣ.

κἄγωγ' ἐθέλω.

ΧΟΡΟΣ.

Φέρε, τίς λέξει πρότερός γ' ὑμῶν;

ΑΔΙΚΟΣ.

τούτῳ δώσω· κἄτ' ἐκ τούτων,
ὧν ἂν λέξῃ, ῥηματίοισιν
καινοῖς αὐτὸν καὶ διανοίαις
καλατοξεύσω.
τὸ τελευταῖον δ', ἢν ἀναγρύξῃ,
τὸ πρόσωπον ἅπαν καὶ τὼ φθαλμὼ
κεντούμενος, ὥσπερ ὑπ' ἀνθρηνῶν,
ὑπὸ τῶν γνωμῶν ἀπολεῖται.

ΧΟΡΟΣ.

νῦν δείξετον τὼ πισύνω
τοῖς περιδεξίοισι
λόγοισι, καὶ Φροντίσι, καὶ
γνωμοτύποις μερίμναις,
ὁπότερος αὐτοῖν λέγων
ἀμείνων φανήσεται.
νῦν γὰρ ἅπας ἐνταῦθα κίνδυνος
ἀνεῖται σοφίας,
ἧς πέρι τοῖς ἐμοῖς φίλοις

ἔστιν ἀγὼν μέγιστος.
ἀλλ', ὦ πολλοῖς τοὺς πρεσβυτέρους ἤθεσι χρησθοῖς σθεφανώσας,
ῥῆξον φωνήν, ἤ τινι χαίρεις, καὶ τὴν σαυτοῦ φύσιν εἰπέ.

ΔΙΚΑΙΟΣ.

λέξω τοίνυν τὴν ἀρχαίαν παιδείαν, ὡς διέκειτο,
ὅτ' ἐγὼ τὰ δίκαια λέγων ἤνθουν, καὶ σωφροσύνη 'νεκάμιστο.
πρῶτον μὲν ἔδει παιδὸς φωνὴν γρύξαντος μηδὲν ἀκοῦσαι·
εἶτα βαδίζειν ἐν ταῖσιν ὁδοῖς εὐτάκτως ἐς κιθαριστοῦ
τοὺς κωμήτας γυμνοὺς ἀθρόους, κεἰ κριμνώδη κατανίφοι.
εἶτ' αὖ προμαθεῖν ᾄσμ' ἐδίδασκεν, τὼ μηρὼ μὴ ξυνέχοντας,
ἢ ΠΑΛΛΑΔΑ ΠΕΡΣΕΠΟΛΙΝ ΔΕΙΝΑΝ, ἢ ΤΗΛΕΠΟΡΟΝ ΤΙ ΒΟΑΜΑ,
ἐντεινάμενους τὴν ἁρμονίαν, ἣν οἱ πατέρες παρέδωκαν.
εἰ δέ τις αὐτῶν βωμολοχεύσαιτ', ἢ κάμψειέν τινα καμπήν,
αὐτὸς δείξας, ἐν θ' ἁρμονίαις χιάζων ἢ σιφνιάζων,
οἵας οἱ νῦν τὰς κατὰ Φρῦνιν ταύτας τὰς δυσκολοκάμπτους,
ἐπετρίβετο τυπτόμενος πολλάς, ὡς τὰς Μούσας ἀφανίζων.
ἐν παιδοτρίβου δὲ καθίζοντας, τὸν μηρὸν ἔδει προβαλέσθαι
τοὺς παῖδας, ὅπως τοῖς ἔξωθεν μηδὲν δείξειαν ἀπηνές·
εἶτ' αὖ πάλιν αὖθις ἀνισταμένους ξυμψῆσαι, καὶ πρενοῆσαι
εἴδωλον τοῖσιν ἐρασταῖσιν τῆς ἕδρης μὴ καλαλείπειν.
ἀλείψατο δ' ἂν τοὐμφαλοῦ οὐδεὶς παῖς ὑπένερθεν τότ' ἄν, ὥστε
τοῖς αἰδοίοισι δρόσος καὶ χνοῦς, ὥσπερ μήλοισιν, ἐπῆνθει.
οὐδ' ἂν μαλακὴν φυράσαμενος τὴν φωνὴν, πρὸς τὸν ἐρασθὴν,
αὐτὸς ἑαυτὸν προαγωγεύων τοῖς ὀφθαλμοῖς, ἐβάδιζεν.
οὐδ' ἂν ἐλέσθαι δειπνοῦντ' ἐξῆν κεφάλαιον τῆς ῥαφανίδος,
οὐδ' ἂν ἄνηθον τῶν πρεσβυτέρων ἁρπάζειν, οὐδὲ σέλινον,
οὐδ' ὀψοφαγεῖν, οὐδὲ κιχλίζειν, οὐδ' ἴσχειν τὼ πόδ' ἐναλλάξ.

ΑΔΙΚΟΣ.

ἀρχαῖά γε καὶ Διπολιώδη, καὶ τετλίγων ἀνάμεσθα,
καὶ Κηκείδου, καὶ Βουφονίων.

ΔΙΚΑΙΟΣ.

ἀλλ' οὖν ταῦτ' ἐστὶν ἐκεῖνα,
ἐξ ὧν ἄνδρας Μαραθωνομάχους ἡ μὴ παίδευσις ἔθρεψε.

σὺ δὲ τοὺς νῦν εὐθὺς ἐν ἱματίοις προδιδάσκεις ἐλλετυλίχθαι·
ὥσθ' μ' ἀπαίσχεσθ', ὅταν ὀρχεῖσθαι Παναθηναίοις δέον αὐτούς,
τὴν ἀσπίδα τῆς κωλῆς προέχων, ἀμελῇ τῆς Τριτογενείας.
πρὸς ταῦτ', ὦ μειράκιον, θαρρῶν ἐμὲ τὸν κρείττω λόγον αἱροῦ·
καὶ σωφρονήσεις μισεῖν ἀγοράν, καὶ βαλανείων ἀπέχεσθαι,
καὶ τοῖς αἰσχροῖς αἰσχύνεσθαι, κἂν σκώπτῃ τίς σε, φλέγεσθαι·
καὶ τῶν θακῶν τοῖς πρεσβυτέροις ὑπανίστασθαι προσιοῦσι·
καὶ μὴ περὶ τοὺς σαυτοῦ γονέας κακοεργεῖν, ἄλλο τε μηδέν
αἰσχρὸν ποιεῖν, ὅτι τῆς Αἰδοῦς μέλλεις ταὔθ' ἁλμ' ἀναπλάττειν·
μηδ' εἰς ὀρχηστρίδος εἰσάττειν, ἵνα μὴ πρὸς ταῦτα κεχηνὼς,
μήλῳ βληθεὶς ὑπὸ πορνιδίου, τῆς εὐκλείας ἀποθραυσθῇς·
μηδ' ἀντειπεῖν τῷ πατρὶ μηδέν, μηδ' Ἰαπετὸν καλέσαντα
μνησικακῆσαι τὴν ἡλικίαν, ἐξ ἧς ἐνεστροφήθης.

ΑΔΙΚΟΣ.

εἰ ταῦτ', ὦ μειράκιον, πείσει τούτῳ, νὴ τὸν Διόνυσον,
τοῖς Ἱπποκράτους υἱέσιν εἶξεις, καί σε καλοῦσι βλιτομάμαν.

ΔΙΚΑΙΟΣ.

ἀλλ' οὖν λιπαρός γε καὶ εὐανθὴς ἐν γυμνασίοις διατρίψεις,
οὐ σκιωμύλλων κατὰ τὴν ἀγορὰν τριβολεκράπελ', οἷά περ οἱ νῦν,
οὐδ' ἑλκόμενος περὶ πραγματίου γλισχραντιλογεξεπιτρίπλου.
ἀλλ' εἰς Ἀκαδημίαν κατιὼν, ὑπὸ ταῖς μορίαις ἀποθρέξεις,
στεφανωσάμενος καλάμῳ λευκῷ μετὰ σώφρονος ἡλικιώτου,
σμίλακος ὄζων, καὶ ἀπραγμοσύνης, καὶ λεύκης φυλλοβολούσης,
ἦρος ἐν ὥρᾳ χαίρων, ὁπόταν πλάτανος πλελέᾳ ψιθυρίζῃ.
ἢν ταῦτα ποιῇς, ἀγὼ φράζω,
καὶ πρὸς τούτοις προσέχῃς τὸν νοῦν,
ἕξεις αἰεὶ στῆθος λιπαρὸν,
χροιὰν λαμπρὰν, ὤμους μεγάλους,
γλῶτταν βαιὰν, πυγὴν μεγάλην,
πόσθην μικράν· ἢν δ', ἅπερ οἱ νῦν,
ἐπιτηδεύῃς, πρῶτα μὲν ἕξεις
χροιὰν ὠχρὰν, ὤμους μικρούς,
στῆθος λεπτὸν, γλῶτταν μεγάλην,

πυγὴν μικρὰν, κωλῆν μεγάλην,
ψήφισμα μακρόν· καί σ' ἀναπείσει
τὸ μὲν αἰσχρὸν ἅπαν καλὸν ἡγεῖσθαι,
τὸ καλὸν δ' αἰσχρόν· καὶ πρὸς τούτοις
τῆς Ἀντιμάχου
καλλιπυγοσύνης ἀναπλήσει.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ καλλίπυργον σοφίαν
κλεινοτάτην ἐπασκῶν,
ὡς ἡδύ σου τοῖσι λόγοις
σῶφρον ἔπεσλιν ἄνθος.
εὐδαίμονες ἆρ' ἦσαν οἱ
τότε ζῶντες, ἡνίκ' ἦς,
τῶν προτέρων. πρὸς γοῦν τάδ', ὦ κομψο-
πρεπῆ μοῦσαν ἔχων,
δεῖ σε λέγειν τι καινὸν, ὡς
εὐδοκίμηκεν ἀνήρ.
δεινῶν δέ σοι βουλευμάτων ἔοικε δεῖν πρὸς αὐτὸν,
εἴπερ τὸν ἄνδρ' ὑπερβαλεῖ, καὶ μὴ γέλωτ' ὀφλήσεις.

ΑΔΙΚΟΣ.

καὶ μὴν πάλαι γ' ἐπινιγόμην τὰ σπλάγχνα, κἀπεθύμουν
ἅπαντα ταῦτ' ἐναντίαις γνώμαισι συνταράξαι.
ἐγὼ γὰρ ἥττων μὲν λόγος δι' αὐτὸ τοῦτ' ἐκλήθην
ἐν τοῖσι Φροντισταῖσιν, ὅτι πρώτισλος ἐπενόησα
καὶ τοῖσι νόμοις καὶ ταῖσι δίκαις τἀναντί' ἀντιλέξαι,
καὶ τοῦτο πλεῖν ἢ μυρίων ἔσθ' ἄξιον σιατήρων,
αἱρούμενον τοὺς ἥττονας λόγους, ἔπειτα νικᾶν.
σκέψαι δὲ τὴν παίδευσιν, ἣ πέπαιθεν, ὡς ἐλέγξω·
ὅσλις σε θερμῷ φησὶ λοῦσθαι πρῶτον οὐκ ἐᾶσειν,
καίτοι τίνα γνώμην ἔχων, ψέγεις τὰ θερμὰ λουτρά;

ΔΙΚΑΙΟΣ.

ὅτιὴ κάκισλόν ἐσλι, καὶ δειλὸν ποιεῖ τὸν ἄνδρα.

ΑΔΙΚΟΣ.

ἐπίσχες· εὐθὺς γάρ σε μέσον ἔχω λαβὼν ἄφυκτον.
καί μοι φράσον, τῶν τοῦ Διὸς παίδων τίν' ἄνδρ' ἄριστον
ψυχὴν νομίζεις, εἰπὲ, καὶ πλείστους πόνους πονῆσαι;

ΔΙΚΑΙΟΣ.

ἐγὼ μὲν οὐδέν' Ηρακλέους βελτίον' ἄνδρα κρίνω.

ΑΔΙΚΟΣ.

ποῦ ψυχρὰ δῆτα πώποτ' εἶδες Ηράκλεια λουτρά;
καίτοι τίς ἀνδρειότερος ἦν;

ΔΙΚΑΙΟΣ.

ταῦτ' ἐστὶ ταῦτ' ἐκεῖνα,
ἃ τῶν νεανίσκων ἀεὶ δι' ἡμέρας λαλούντων
πλῆρες τὸ βαλανεῖον ποιεῖ, κενὰς δὲ τὰς παλαίστρας.

ΑΔΙΚΟΣ.

εἶτ' ἐν ἀγορᾷ τὴν διατριβὴν ψέγεις· ἐγὼ δ' ἐπαινῶ.
εἰ γὰρ πονηρὸν ἦν, Ομηρος οὐδέποτ' ἂν ἐποίει
τὸν Νέστορ' ἀγορητὴν ἂν, οὐδὲ τοὺς σοφοὺς ἅπαντας.
ἄνειμι δῆτ' ἐντεῦθεν εἰς τὴν γλῶτταν, ἣν ὁδὶ μὲν
οὔ φησι χρῆναι τοὺς νέους ἀσκεῖν· ἐγὼ δέ φημι.
καὶ σωφρονεῖν αὖ φησι χρῆναι. δύο κακὼ μεγίστω.
ἐπεὶ σὺ διὰ τὸ σωφρονεῖν τῷ πώποτ' εἶδες ἤδη
ἀγαθόν τι γενόμενον; φράσον, καί μ' ἐξέλεγξον εἰπών.

ΔΙΚΑΙΟΣ.

πολλοῖς. ὁ γοῦν Πηλεὺς ἔλαβε διὰ τοῦτο τὴν μάχαιραν.

ΑΔΙΚΟΣ.

μάχαιραν; ἀστεῖόν γε κέρδος ἔλαβεν ὁ κακοδαίμων.
Υπέρβολος δ' ἐκ τῶν λύχνων πλεῖν ἢ τάλαντα πολλὰ
εἴληφε διὰ πονηρίαν· ἀλλ', οὐ μὰ Δί', οὐ μάχαιραν.

ΔΙΚΑΙΟΣ.

καὶ τὴν Θέτιν δ' ἔγημε διὰ τὸ σωφρονεῖν ὁ Πηλεύς.

ΑΔΙΚΟΣ.

κᾆτ' ἀπολιποῦσά γ' αὐτὸν ᾤχετ'. οὐ γὰρ ἦν ὑβριστὴς,
οὐδ' ἡδὺς ἐν τοῖς στρώμασιν τὴν νύκτα παννυχίζειν·

γυνὴ δὲ σινομωρουμένη χαίρει. σὺ δ' εἰ κρόνιππος.
σκέψαι γάρ, ὦ μειράκιον, ἐν τῷ σωφρονεῖν ἅπαντα
ἄνεσιν· ἡδονῶν θ' ὅσων μέλλεις ἀποστερεῖσθαι,
παίδων, γυναικῶν, κοτυλέων, ὄψων, πότων, κιχλισμῶν.
καίτοι τί σοι ζῆν ἄξιον, τούτων ἐὰν στερηθῇς;
εἶεν. πάρειμ' ἐντεῦθεν ἐς τὰς τῆς Φύσεως ἀνάγκας.
ἥμαρτες, ἠράσθης, ἐμαίχευσάς τι, κἄπτ' ἐλήφθης.
ἀπόλωσας· ἀδύνατος γὰρ εἶ λέγειν. ἐμοὶ δ' ὁμιλῶν,
χρῶ τῇ Φύσει, σκίρτα, γέλα, νόμιζε μηδὲν αἰσχρόν.
μοιχὸς γὰρ ἦν τύχῃς ἁλούς, τάδ' ἀντερεῖς πρὸς αὐτόν,
ὡς οὐδὲν ἠδίκησας· εἶτ' ἐς τὸν Δί' ἐπανενεγκεῖν·
κἀκεῖνος ὡς ἥττων ἔρωτός ἐστι καὶ γυναικῶν.
καίτοι σὺ, θνητὸς ὤν, θεοῦ πῶς μεῖζον ἂν δύναιο;

ΔΙΚΑΙΟΣ.

τί δ', ἢν ῥαφανιδωθῇ πιθόμενός σοι, τέφρα τε τιλθῇ;
ἔξει τινὰ γνώμην λέγειν, τὸ μὴ εὐρύπρωκτος εἶναι;

ΑΔΙΚΟΣ.

ἢν δ' εὐρύπρωκτος ᾖ, τί πείσεται κακόν;

ΔΙΚΑΙΟΣ.

τί μὲν οὖν ἂν ἔτι μεῖζον πάθοι τούτου ποτέ;

ΑΔΙΚΟΣ.

τί δῆτ' ἐρεῖς, ἢν τοῦτο νικηθῇς ἐμοῦ;

ΔΙΚΑΙΟΣ.

σιγήσομαι. τί δ' ἄλλο;

ΑΔΙΚΟΣ.

φέρε δή μοι φράσον,
ξυνηγοροῦσιν ἐκ τίνων;

ΔΙΚΑΙΟΣ.

ἐξ εὐρυπρώκτων.

ΑΔΙΚΟΣ.

πείθομαι.
τί δαί; τραγῳδοῦσ' ἐκ τίνων;

ΔΙΚΑΙΟΣ.

ἐξ εὐρυπρώκλων.

ΑΔΙΚΟΣ.

εὖ λέγεις.

καὶ δημαγωγοῦσ' ἐκ τίνων;

ΔΙΚΑΙΟΣ.

ἐξ εὐρυπρώκλων.

ΑΔΙΚΟΣ.

ἆρα δῆτ'

ἔγνωκας ὡς οὐδὲν λέγεις;

καὶ τῶν θεατῶν ὁπότεροι πλείους, σκόπει.

ΔΙΚΑΙΟΣ.

καὶ δὴ σκοπῶ.

ΑΔΙΚΟΣ.

τί δῆθ' ὁρᾷς;

ΔΙΚΑΙΟΣ.

πολὺ πλείονας, νὴ τοὺς θεούς,

τοὺς εὐρυπρώκλους. τουτονὶ γοῦν οἶδ' ἐγώ,

καὶκεινονὶ, καὶ τὸν κομήτην τουτονί.

ΑΔΙΚΟΣ.

τί δῆτ' ἐρεῖς;

ΔΙΚΑΙΟΣ.

ἡττήμεθ'. ὦ κινούμενοι,

πρὸς τῶν θεῶν, δέξασθέ μου

θοιμάτιον, ὡς

ἐξαυτομολῶ πρὸς ὑμᾶς.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

τί δῆτα; πότερον τοῦτον ἐπάγεσθαι λαβὼν

βούλει τὸν υἱόν, ἢ διδάσκω σοι λέγειν;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

δίδασκε, καὶ κόλαζε, καὶ μέμνησ' ὅπως

εὖ μοι σιομώσεις αὐτόν· ἐπὶ μὲν θάτερα,

ῥίαν δικιδίοις· τὴν δ' ἑτέραν αὐτοῦ γνάθον

σῖτόμωσον, οἷαν ἐς τὰ μείζω πράγματα.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ἀμέλει, νομιεῖ τοῦτον σοφιστὴν δεξιόν.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

ὠχρὸν μὲν οὖν, οἶμαί γε, καὶ κακοδαίμονα.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

χωρεῖτε νῦν.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

οἶμαι δέ σοι

ταῦτα μεταμελήσειν.

ΧΟΡΟΣ.

Τοὺς κριτὰς, ἃ κερδανοῦσιν, ἤν τι τόνδε τὸν χορὸν
ὠφελῶσ' ἐκ τῶν δικαίων, βουλόμεσθ' ὑμῖν φράσαι.
πρῶτα μὲν γὰρ, ἢν νεᾶν βούλησθ' ἐν ὥρᾳ τοὺς ἀγροὺς,
ὕσομεν πρώτοισιν ὑμῖν, τοῖσι δ' ἄλλοις ὕστερον.
εἶτα τὸν καρπὸν τεκούσας ἀμπέλους φυλάξομεν,
ὥστε μήτ' ἀνχμὸν πιέζειν, μήτ' ἄγαν ἐπομβρίαν.
ἢν δ' ἀτιμάσῃ τις ἡμᾶς, θνητὸς ὢν, οὔσας θεὰς,
προσεχέτω τὸν νοῦν, πρὸς ἡμῶν οἷα πείσεται κακὰ,
λαμβάνων οὔτ' οἶνον, οὔτ' ἄλλ' οὐδὲν ἐκ τοῦ χωρίου.
ἡνίκ' ἂν γὰρ αἵ τ' ἐλάαι βλαστάνωσ', αἵ τ' ἄμπελοι,
ἀποκεκόψονται· τοιαύταις σφενδόναις παιήσομεν.
ἢν δὲ πλινθεύοντ' ἴδωμεν, ὕσομεν· καὶ τοῦ τέγους
τὸν κέραμον αὐτοῦ χαλάζαις σφοδρογύλαις ξυντρίψομεν.
κἂν γαμῇ ποτ' αὐτὸς, ἢ τῶν ξυγγενῶν, ἢ τῶν φίλων,
ὕσομεν τὴν νύκτα πᾶσαν· ὥστ' ἴσως βουλήσεται
κἂν ἐν Αἰγύπτῳ τυχεῖν ὢν μᾶλλον, ἢ κρῖναι κακῶς.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ, ΠΑΣΙΑΣ, ΜΑΡΤΥΣ, ΑΜΥΝΙΑΣ, ΧΟΡΟΣ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

Πέμπτη, τετρὰς, τρίτη, μετὰ ταύτην δευτέρα·
εἶθ', ἣν ἐγὼ μάλιστα πασῶν ἡμερῶν
δέδοικα, καὶ πέφρικα, καὶ βδελύττομαι,
εὐθὺς μετὰ ταύτην ἔστ' ἔνη τε καὶ νέα.
πᾶς γάρ τις ὄμνυσ', οἷς ὀφείλων τυγχάνω,
θεός μοι περυτανεῖ', ἀπολεῖν τε φησὶ κἀξολεῖν,
ἐμοῦ μέτριά τοι καὶ δίκαι' αἰτουμένου·
Ω δαιμόνιε, τὸ μέν τι νυνὶ μὴ λάβῃς,
τὸ δ' ἀναβαλοῦ μοι, τὸ δ' ἄφες. — οὔ φασιν ποτὲ
οὕτως ἀπολήψεσθ', ἀλλὰ λοιδοροῦσί με,
ὡς ἄδικός εἰμι, καὶ δικάσεσθαί φασί μοι.
νῦν οὖν δικαζέσθων. ὀλίγον γάρ μοι μέλει,
εἴπερ μεμάθηκεν εὖ λέγειν Φειδιππίδης.
τάχα δ' εἴσομαι, κόψας τὸ φροντιστήριον.
παῖ, ἠμὶ, παῖ, παῖ.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

Στρεψιάδην ἀσπάζομαι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

κἄγωγέ σ'· ἀλλὰ τουτονὶ πρῶτον λαβέ.
χρὴ γάρ ἐπιθαυμάζειν τι τὸν διδάσκαλον.
καί μοι τὸν υἱὸν, εἰ μεμάθηκε τὸν λόγον
ἐκεῖνον, εἶφ', ὃν ἀρτίως εἰσήγαγες.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

μεμάθηκεν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

εὖ γ', ὦ παμβασίλει' Ἀπαιόλη.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ὥστ' ἀποφύγοις ἄν, ἤν τιν' ἂν βούλῃ, δίκην.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

κεἰ μάρτυρες πάρῆσαν, ὅτ' ἐδανειζόμην;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

πολλῷ γε μᾶλλον, κεἰ παρῆσαν χίλιοι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

βοάσομαί γ' ἄρα τὰν ὑπέρτονον βοάν.

ἰώ, κλαέτ', ὦ Σολοσλάται,

αὐτοί τε, καὶ τἀρχαῖα, καὶ τόκοι τόκων.

οὐδὲν γὰρ ἄν με φλαῦρον ἐργάσεσθ' ἔτι.

οἷος ἐμοὶ τρέφεται

τοῖσδ' ἐνὶ δώμασι παῖς,

ἀμφήκει γλώττῃ

λάμπων, πρόβολος ἐμός,

σωτὴρ δόμοις, ἐχθροῖς ἀνιαρός,

λυσανίας πατρῴων μεγάλων κακῶν·

ὃν κάλεσον τρέχων ἔνδοθεν ὡς ἐμέ.

ὦ τέκνον, ὦ παῖ, παῖ,

ἔξελθ' οἴκων· ἄϊε σοῦ πατρός.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ὅδ' ἐκεῖνος ἀνήρ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ὦ φίλος, ὦ φίλος.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ἄπιθι σὺ λαβών.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἰώ, ἰώ, τέκνον,

ἰού, ἰού.

ὡς ἥδομαί σου πρῶτα τὴν χροΐαν ἰδών.
νῦν μέν γ' ἰδεῖν εἶ πρῶτον ἐξαρνητικὸς,
κἀντιλογικὸς, καὶ τοῦτο τοὐπιχώριον
ἀτεχνῶς ἐπανθεῖ, τὸ ΤΙ ΛΕΓΕΙΣ ΣΥ; καὶ δοκεῖν
ἀδικοῦντ' ἀδικεῖσθαι, καὶ κακουργοῦντ', οἰδ' ὅτι·
ἐπὶ τοῦ προσώπου τ' ἐστὶν Ατλικὸν βλέπος.
νῦν οὖν ὅπως σώσεις μ', ἐπεὶ κἀπώλεσας.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

φοβεῖ δὲ δή τί;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τὴν ἔνην τε καὶ νέαν.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

ἔνη γάρ ἐστι καὶ νέα τις ἡμέρα;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

εἰς ἣν γε θήσειν τὰ πρυτανεῖ' φασί μοι.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

ἀπολοῦντ' ἄρ' αὖθ' οἱ θέντες. οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως
μί' ἡμέρα γένοιτ' ἂν ἡμέραι δύο.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

οὐκ ἂν γένοιτο;

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

πῶς γάρ; εἰ μήπερ γ' ἅμα
αὐτὴ γένοιτο γραῦς τε καὶ νέα γυνή.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

καὶ μὴν νενόμισταί γ'.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

οὐ γάρ, οἶμαι, τὸν νόμον
ἴσασιν ὀρθῶς, ὅ τι νοεῖ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

νοεῖ δὲ τί;

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

ὁ Σόλων ὁ παλαιὸς ἦν φιλόδημος τὴν φύσιν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τουτὶ μὲν οὐδέν πω πρὸς ἔνην τε καὶ νέαν.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

ἐκεῖνος οὖν τὴν κλῆσιν εἰς δύ' ἡμέρας
ἔθηκεν, εἴς τε τὴν ἔνην τε καὶ νέαν,
ἵν' αἱ θέσεις γίγνοιντο τῇ νουμηνίᾳ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἵνα δή τί τὴν ἔνην προσέθηκεν;

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

ἵν', ὦ μέλε,
παρόντες οἱ φεύγοντες ἡμέρᾳ μιᾷ
πρότερον, ἀπαλλάτ̣τοιντ' ἐκόντες· εἰ δὲ μή,
ἔωθεν ὑπανιῷντο τῇ νουμηνίᾳ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

πῶς οὐ δέχονται δῆτα τῇ νουμηνίᾳ
ἀρχαὶ τὰ πρυτανεῖ', ἀλλ' ἔνῃ τε καὶ νέᾳ;

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

ὅπερ οἱ πρυτένθαι γάρ δοκοῦσί μοι παθεῖν·
ἵν' ὡς τάχισ̣τα τὰ πρυτανεῖ' ὠφελοίατο,
διὰ τοῦτο πρ̣ουτένθευσαν ἡμέρᾳ μιᾷ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

εὖ γ', ὦ κακοδαίμονες, τί κάθησθ' ἀβέλτεροι,
ἡμέτερα κέρδη τῶν σοφῶν, ὄντες λίθοι,
ἀριθμοὶ, πρόβατ', ἄλλως ἀμφορῆς νενησμένοι;
ὥσθ' εἰς ἐμαυτὸν, καὶ τὸν υἱὸν τουτονὶ,
ἐπ' εὐτυχίαισιν ἀσ̣λέον μου̣σ̣κώμιον.

Μάκαρ, ὦ Στρεψίαδες,
αὐτός τ' ἔφυς, ὡς σοφὸς,
χ' οἷον τὸν υἱὸν ἐκ̣τ̣ρέφεις,
φήσουσι δή μ' οἱ φίλοι,
χ' οἱ δημόται ζηλοῦντες,
ἡνίκ' ἂν σὺ νικᾷς λέγων τὰς δίκας,
ἀλλ' εἰσαγαγών σε βούλομαι
πρῶτον ἑ̣σ̣πιάσαι.

ΠΑΣΙΑΣ.

εἶτ' ἄνδρα τῶν αὐτοῦ τι χρὴ προϊέναι;

οὐδέποτέ γ'. ἀλλὰ κρεῖττον ἦν εὐθὺς τότε
ἀπερυθριάσαι γε μᾶλλον, ἢ σχεῖν πράγματα·
ὅτε τῶν ἐμαυτοῦ γ' ἕνεκα νυνὶ χρημάτων
ἔλκω σε κλητεύσοντα, καὶ γενήσομαι
ἐχθρὸς ἔτι πρὸς τούτοισιν ἀνδρὶ δημότῃ.
ἀτὰρ οὐδέποτέ γε τὴν πατρίδα καταισχυνῶ
ζῶν, ἀλλὰ καλοῦμαι Στρεψιάδην —

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τίς οὑτοσί;

ΠΑΣΙΑΣ.

ἐς τὴν ἔνην τε καὶ νέαν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

μαρτύρομαι,
ὅτι ἐς δὺ' εἶπεν ἡμέρας. τοῦ χρήματος;

ΠΑΣΙΑΣ.

τῶν δώδεκα μνῶν, ἃς ἔλαβες, ὠνούμενος
τὸν ψαρὸν ἵππον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἵππον; οὐκ ἀκούετε,
ὃν πάντες ὑμεῖς ἴσμεν μισοῦντ' ἰππικήν;

ΠΑΣΙΑΣ.

καὶ, νὴ Δί', ἀποδώσειν γ' ἐπώμνυς τοὺς θεούς.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

μὰ τὸν Δί' οὐ γάρ πω τότ' ἐξηπίστατο
Φειδιππίδης μοι τὸν ἀκατάβλητον λόγον.

ΠΑΣΙΑΣ.

νῦν δὲ διὰ τοῦτ' ἔξαρνος εἶναι διανοεῖ;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τί γὰρ ἄλλ' ἂν ἀπολαύσαιμι τοῦ μαθήματος;

ΠΑΣΙΑΣ.

καὶ ταῦτ' ἐθελήσεις ἀπομόσαι μοι τοὺς θεούς,

ἵν' ἄν κελεύσω 'γώ σε;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τοὺς ποίους θεούς;

ΠΑΣΙΑΣ.

τὸν Δία, τὸν Ερμῆν, τὸν Ποσειδῶ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

νὴ Δία,

καὖν προσκαταθείην γ', ὥστ' ὀμόσαι, τριώβολον.

ΠΑΣΙΑΣ.

ἀπόλοιο τοίνυν ἕνεκ' ἀναιδείας ἔτι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἁλσὶν διασμηχθεὶς ὄναιτ' ἂν σύτοσί.

ΠΑΣΙΑΣ.

εἶμ', ὡς καταγελᾷς.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἐξ χοᾶς χωρήσεται.

ΠΑΣΙΑΣ.

οὔ τοι, μὰ τὸν Δία τὸν μέγαν, καὶ τοὺς θεούς,
ἐμοῦ καταπροίξει.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

θαυμασίως ἤσθην θεοῖς.
καὶ Ζεὺς γελοῖος ὀμνύμενος τοῖς εἰδόσιν.

ΠΑΣΙΑΣ.

ἢ μὴν σὺ τούτων τῷ χρόνῳ δώσεις δίκην.
ἀλλ' εἴτε γ' ἀποδώσεις τὰ χρήματ', εἴτε μή,
ἀπόπεμψον, ἀποκρινάμενος.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἔχε νῦν ἥσυχος.
ἐγὼ γὰρ αὐτίκ' ἀποκρινοῦμαί σοι σαφῶς.

ΠΑΣΙΑΣ.

τί σοι δοκεῖ δράσειν;

ΜΑΡΤΥΣ.

ἀποδώσειν μοι δοκεῖ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

πού 'σθ' οὗτος ὠπαιτῶν με τἀργύριον; λέγε,
τουτὶ τί ἐστι;

ΠΑΣΙΑΣ.

τοῦθ' ὅ τι ἐστί; κάρδοπος.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἔπειτ' ἀπαιτεῖς τἀργύριον, τοιοῦτος ὤν;
οὐκ ἂν ἀποδοίην οὐδ' ἂν ὀβολὸν οὐδενὶ,
ὅστις καλέσειε κάρδοπον τὴν καρδόπην.

ΠΑΣΙΑΣ.

οὐκ ἄρ' ἀποδώσεις;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

οὐχ, ὅσον γ' ἐμ' εἰδέναι.
οὔκουν ἀνύσας τι θᾶττον ἀπολιταργιεῖς
ἀπὸ τῆς θύρας;

ΠΑΣΙΑΣ.

ἄπειμι· καὶ τοῦθ' ἴσθ', ὅτι
θήσω πρυτανεῖ', ἢ μηκέτι ζῴην ἐγώ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

προσαποβαλεῖς ἄρ' αὐτὰ πρὸς ταῖς δώδεκα.
καίτοι σε τοῦτό γ' οὐχὶ βούλομαι παθεῖν,
ὁτιὴ κάλεσας εὐηθικῶς τὴν κάρδοπον.

ΑΜΥΝΙΑΣ.

ἰὼ μοί μοι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἔα·
τίς οὑτοσί ποτ' ἔσθ' ὁ θρηνῶν; οὔ τι που
τῶν Καρκίνου τις δαιμόνων ἐφθέγξατο;

ΑΜΥΝΙΑΣ.

τί δ'; ὅστις εἰμὶ, τοῦτο βούλεσθ' εἰδέναι;
ἀνὴρ κακοδαίμων.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

κατὰ σεαυτὸν νυν τρέπου.

ΑΜΥΝΙΑΣ.

ὦ σκληρὲ δαῖμον, ὦ τύχαι θρασυάντυγες
ἵππων ἐμῶν· ὦ Παλλάς, ὡς μ' ἀπώλεσας.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τί δαί σε Τληπόλεμός ποτ' εἴργασται κακόν;

ΑΜΥΝΙΑΣ.

μὴ σκῶπτέ μ', ὦ 'τᾶν, ἀλλά μοι τὰ χρήματα
τὸν υἱὸν ἀποδοῦναι κέλευσον, ἄλαβεν,
ἄλλως τε μέντοι καὶ κακῶς πεπραγότι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τὰ ποῖα ταῦτα χρήματ';

ΑΜΥΝΙΑΣ.

ἄδανείσατο.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

κακῶς ἄρ' ὄντως εἶχες, ὡς γ' ἐμοὶ δοκεῖς.

ΑΜΥΝΙΑΣ.

ἵππους γ' ἐλαύνων ἐξέπεσον, νὴ τοὺς θεούς.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τί δῆτα ληρεῖς, ὥσπερ ἀπ' ὄνου καταπεσών;

ΑΜΥΝΙΑΣ.

ληρῶ, τὰ χρήματ' ἀπολαβεῖν εἰ βούλομαι;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

οὐκ ἔσθ' ὅπως σύ γ' αὐτὸς ὑγιαίνεις.

ΑΜΥΝΙΑΣ.

τί δαί;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τὸν ἐξηκέφαλον ὥσπερ σεσεῖσθαί μοι δοκεῖς.

ΑΜΥΝΙΑΣ.

σὺ δέ, νὴ τὸν Ἑρμῆν, προσκεκλήσεσθαί γ' ἐμοί,
εἰ μὴ 'ποδώσεις ταργύριον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

κάτειπέ νυν,
πότερα νομίζεις καινὸν αἰεὶ τὸν Δία

ὕειν ὕδωρ ἐκάστοτ', ἢ τὸν ἥλιον
ἕλκειν κάτωθεν ταυτὸ τοὔθ' ὕδωρ πάλιν.

ΑΜΥΝΙΑΣ.

οὐκ οἶδ' ἔγωγ' ὁπότερον, οὐδ' ἐμοὶ μέλει.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

πῶς οὖν ἀπολαβεῖν τἀργύριον δίκαιος εἶ,
εἰ μηδὲν οἶσθα τῶν μετεώρων πραγμάτων;

ΑΜΥΝΙΑΣ.

ἀλλ' εἰ σπανίζεις, τἀργυρίου μοι τὸν τόκον
ἀπόδος γε.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τοῦτο δ' ἔσθ' ὁ τόκος τί θηρίον;

ΑΜΥΝΙΑΣ.

τί δ' ἄλλο γ', ἢ κατὰ μῆνα, καὶ καθ' ἡμέραν,
πλέον πλέον τἀργύριον αἰεὶ γίγνεται,
ὑπορρέοντος τοῦ χρόνου;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

καλῶς λέγεις.
τί δῆτα; τὴν θάλατταν ἔσθ' ὅτι πλείονα
νυνὶ νομίζεις ἢ πρὸ τοῦ;

ΑΜΥΝΙΑΣ.

μὰ Δί', ἀλλ' ἴσην.
οὐ γὰρ δίκαιον πλείον' εἶναι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

κἄτα πῶς
αὕτη μέν, ὦ κακόδαιμον, οὐδὲν γίγνεται,
ἐπιῤῥεόντων τῶν ποταμῶν, πλείων; σὺ δὲ
ζητεῖς ποιῆσαι τἀργύριον πλεῖον τὸ σόν;
οὐκ ἀποδιώξεις σαυτὸν ἐκ τῆς οἰκίας;
φέρε μοι τὸ κέντρον.

ΑΜΥΝΙΑΣ.

ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ὔπαγε. τί μέλλεις; οὐκ ἐλᾷς, ὦ σαμφόρα;

ΑΜΥΝΙΑΣ.

ταῦτ' οὐχ ὕβρις δῆτ' ἐστίν;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἄξεις; ἐπί σ' ἀλῶ,

κεντῶν ὑπὸ τὸν πρωκτόν σε τὸν σειραφόρον.

φεύγεις; ἔμελλόν σ' ἆρα κινήσειν ἐγώ,

αὐτοῖσι τροχοῖς τοῖς σοῖσι καὶ ξυνωρίσιν.

ΧΟΡΟΣ.

οἷον τὸ πραγμάτων ἐρᾶν φλαύρων. ὁ γὰρ

γέρων ὅδ' ἐρασθεὶς

ἀποσπερῆσαι βούλεται

τὰ χρήματ' ἄδανείστα·

κοὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ τήμερόν τι λήψεται

πρᾶγμ', ὃ τοῦτον ποιήσει

τὸν σοφιστὴν, ὧν πανουργεῖν

ἤρξατ', ἐξαίφνης τι κακὸν λαβεῖν.

οἶμαι γὰρ αὐτὸν αὐτίχ' εὑρήσειν, ὅπερ

πάλαι ποτ' ἐζήτει,

εἶναι τὸν υἱὸν δεινόν οἱ

γνώμας ἐναντίας λέγειν

τοῖσιν δικαίοις,

ὥστε νικᾶν ἅπαντας,

οἵστερ ἂν ξυγγένηται,

κἂν λέγῃ παμπόνηρα.

ἴσως δ', ἴσως βουλήσεται

κἄφωνον αὐτὸν εἶναι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ, ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ, ΧΟΡΟΣ, ΜΑΘΗΤΑΙ Σωκράτους, ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΧΑΙΡΕΦΩΝ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

Ἰοὺ, ἰού·
ὦ γείτονες, καὶ ξυγγενεῖς, καὶ δημόται,
ἀμύνατέ γ' ἐμοὶ τυπτομένῳ πάσῃ τέχνῃ.
οἴμοι κακοδαίμων τῆς κεφαλῆς, καὶ τῆς γνάθου.
ὦ μιαρὲ, τύπτεις τὸν πατέρα;

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

φημ', ὦ πάτερ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ὁρᾶθ' ὁμολογοῦνθ', ὅτι με τύπτει.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

καὶ μάλα.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ὦ μιαρὲ, καὶ πατραλοία, καὶ τοιχωρύχε.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

οὐθίς με ταυτὰ ταῦτα, καὶ πλείω λέγε·
ἆρ' ἴσθ' ὅτι χαίρω πόλλ' ἀκούων καὶ κακά;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ὦ λακκόπρωκτε.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

πάτλε πολλοῖς τοῖς ῥόδοις.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τὸν πατέρα τύπτεις.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

κἀποφανῶ γε, νὴ Δία,
ὡς ἐν δίκῃ σ' ἔτυπτον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ὦ μιαρώτατε,
καὶ πῶς γένοιτ' ἂν πατέρα τύπτειν ἐν δίκῃ;

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

ἔγωγ' ἀποδείξω, καί σε νικήσω λέγων.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τουτὶ σὺ νικήσεις;

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

πολύ γε καὶ ῥᾳδίως.
ἑλοῦ δ' ὁπότερον τοῖν λόγοιν βούλει λέγειν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ποίοιν λόγοιν;

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

τὸν κρείττον', ἢ τὸν ἥττονα;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἐδιδαξάμην μέντοι σε, νὴ Δί', ὦ μέλε,
τοῖσιν δικαίοις ἀντιλέγειν, εἰ ταῦτά γε
μέλλεις μ' ἀναπείθειν, ὡς δίκαιον καὶ καλὸν
τὸν πατέρα τύπτεσθαί 'στιν ὑπὸ τῶν υἱέων.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

ἀλλ' οἶμαι μέντοι σ' ἀναπείσειν, ὥστε γε
οὐδ' αὐτὸς ἀκροασάμενος οὐδὲν ἀντερεῖς.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

καὶ μὴν ὅ τι καὶ λέξεις ἀκοῦσαι βούλομαι.

ΧΟΡΟΣ.

σὺν ἔρχον, ὦ πρεσβῦτα, φροντίζειν, ὅπῃ
τὸν ἄνδρα κρατήσεις·
ὡς οὗτος, εἰ μή τῳ πεποίθειν, οὐκ ἂν ἦν
οὕτως ἀκόλαστος.
ἀλλ' ἔσθ' ὅτῳ θρασύνεται· δῆλόν γε τὸ
λῆμ' ἐστὶ τἀνθρώπου.
ἀλλ', ἐξ ὅτου τοπρῶτον ἤρξατ' ἡ μάχη γενέσθαι,
ἤδη λέγειν χρὴ πρὸς χορόν· πάντως δὲ τοῦτο θράσεις,

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

καὶ μὴν ὅθεν γε πρῶτον ἠξιώμεσθα λοιδορεῖσθαι,
ἐγὼ φράσω. ἐπειδὴ γὰρ εἰσιλιώμεθ', ὥσπερ ἴσθε,
πρῶτον μὲν αὐτὸν τὴν λύραν λαβόντ' ἐγὼ 'κέλευσα
ᾆσαι Σιμωνίδου μέλος ΤΟΝ ΚΡΙΟΝ ΩΣ ΕΠΕΧΘΗ·
ὁ δ' εὐθὺς ὡς ἀρχαῖον εἶναι φασκε τὸ κιθαρίζειν,
ᾄδειν τε πίνονθ', ὥσπερεὶ κάχρυς γυναῖκ' ἀλοῦσαν.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

οὐ γὰρ τότ' εὐθὺς χρῆν σ' ἄρα τύπτεσθαί τε καὶ πατεῖσθαι,
ᾄδειν κελεύσνθ', ὡσπερεὶ τέττιγας ἐσπιῶντα;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τοιαῦτα μέντοι καὶ τότ' ἔλεγεν ἔνδον, οἷά περ νῦν·
καὶ τὸν Σιμωνίδην ἔφασκ' εἶναι κακὸν ποιητήν.
κἀγὼ μόλις μέν, ἀλλ' ὅμως ἠνεσχόμην τὸ πρῶτον.
ἔπειτα δ' ἐκέλευσ' αὐτόν, ἀλλὰ μυρρίνην λαβόντα,
τῶν Αἰσχύλου λέξαι τι μοι· κἄφθ' οὗτος εὐθὺς εἶπεν·
Ἐγὼ γὰρ Αἰσχύλον νομίζω πρῶτον ἐν ποιηταῖς,
ψόφου πλέων, ἀξύστατον, στόμφακα, κρημνοποιόν;
κἀνταῦθα πῶς οἴεσθέ μου τὴν καρδίαν ὀρεχθεῖν;
ὅμως δὲ τὸν θυμὸν δακὼν ἔφην· Σὺ δ' ἀλλὰ τούτων
λέξον τι τῶν νεωτέρων ἄττ' ἐστὶ τὰ σοφὰ ταῦτα.
ὁ δ' εὐθὺς ἦσ' Εὐριπίδου ῥῆσίν τιν', ὡς ἐκίνει
ἀδελφός, ὦ 'λεξίκακε, τὴν ὁμομητρίαν ἀδελφήν.
ἐγὼ δ' ἔτ' οὐκ ἠνεσχόμην· ἀλλ' εὐθὺς ἐξαράττω
πολλοῖς κακοῖς καὶσχροῖσι· κἄτ' ἐντεῦθεν, οἷον εἰκός,
ἔπος πρὸς ἔπος ἠρειδόμεσθ'· εἶθ' οὗτος ἐπανακωκυᾷ,
κἄπειτ' ἔφλα με, κἀσπόδει, κἄπνιγε, κἀπέτριβεν.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

οὔκουν δικαίως, ὅστις οὐκ Εὐριπίδην ἐπαινεῖς,
σοφώταλον;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

σοφώταλόν γ' ἐκεῖνον; ὠ, τί σ' εἴπω;
ἀλλ' αὖθις αὖ τυπτήσομαι.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

νὴ τὸν Δί', ἐνδίκως γάρ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

καὶ πῶς δικαίως; ὅστις, ὦ 'ναίσχυντέ, σ' ἐξέθρεψα,
αἰσθανόμενός σου πάντα τραυλίζοντος, ὅτι νοοίης.
εἰ μέν γε βρῦν εἶπας, ἐγὼ γνοὺς ἂν πιεῖν ἐπέσχον·
μαμμᾶν δ' ἂν αἰτήσαντος, ἧκόν σοι φέρων ἂν ἄρτον·
κακκᾶν δ' ἂν οὐκ ἔφθης φράσαι, κἀγὼ λαβὼν θύραζε,
ἐξέφερον ἄν, καὶ προυσχόμην σε. σὺ δ' ἐμὲ νῦν ἀπάλχων
βοῶντα, καὶ κεκραγόθ', ὅτι
χεζητιῶμεν, οὐκ ἔτλης
ἔξω 'ξενεγκεῖν, ὦ μιαρέ,
θύραζέ μ', ἀλλ' ἀποπνιγόμενος
αὐτοῦ 'ποίησα κακκᾶν.

ΧΟΡΟΣ.

οἶμαί γε τῶν νεωτέρων τὰς καρδίας
πηδᾶν, ὅ τι λέξει.
εἰ γὰρ τοιαῦτά γ' οὗτος ἐξειργασμένος
λαλῶν ἀναπείσει,
τὸ δέρμα τῶν γεραιτέρων λάβοιμεν ἄν
ἀλλ' οὐδ' ἂν ἐρεβίνθου.
σὸν ἔργον, ὦ καινῶν ἐπῶν κινητὰ καὶ μοχλευτά,
πειθώ τινα ζητεῖν, ὅπως δόξεις λέγειν δίκαια.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

ὡς ἡδὺ καινοῖς πράγμασιν καὶ δεξιοῖς ὁμιλεῖν,
καὶ τῶν καθεσθώτων νόμων ὑπερφρονεῖν δύνασθαι.
ἐγὼ γάρ, ὅτε μὲν ἱππικὴ τὸν νοῦν μόνη προσεῖχον,
οὐδ' ἂν τρί' εἰπεῖν ῥήματ' οἷός τ' ἦν, πρὶν ἐξαμαρτεῖν·
νυνὶ δ' ἐπειδή μ' οὑτοσὶ τούτων ἔπαυσεν αὐτὸς,
γνώμαις δὲ λεπταῖς καὶ λόγοις ξύνειμι καὶ μερίμναις,
οἶμαι διδάξειν, ὡς δίκαιον τὸν πατέρα κολάζειν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἵππευε τοίνυν, νὴ Δί', ὡς ἔμοιγε κρεῖττόν ἐστιν

ἵππων τρέφειν τέθριππον, ἢ τυπτόμενον ἐπιτριβῆναι.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

ἐκεῖσε δ', ὅθεν ἀπέσχισάς με, τοῦ λόγου μέτειμι,
καὶ πρῶτ' ἐρήσομαί σε τουτί· παῖδά μ' ὄντ' ἔτυπτες;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἔγωγέ σ', εὐνοῶν τε καὶ κηδόμενος.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

εἰπὲ δή μοι,
οὐ κἀμέ σοι δίκαιόν ἐστιν εὐνοεῖν ὁμοίως
τύπτοντ', ἐπειδήπερ γε τοῦτ' ἔστ' εὐνοεῖν, τὸ τύπτειν;
πῶς γὰρ τὸ μὲν σὸν σῶμα χρὴ πληγῶν ἀθῷον εἶναι,
τοὐμὸν δὲ μή; καὶ μὴν ἔφυν ἐλεύθερός γε κἀγώ.
κλάουσι παῖδες, πατέρα δ' οὐ κλαίειν δοκεῖς;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τίη δή;

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

φήσεις νομίζεσθαι σὺ παιδὸς τοῦτο τοὔργον εἶναι·
ἐγὼ δέ γ' ἀντείποιμ' ἄν, ὡς δὶς παῖδες οἱ γέροντες,
εἰκὸς δὲ μᾶλλον τοὺς γέροντας, ἢ νέους τι κλαίειν,
ὅσῳπερ ἐξαμαρτάνειν ἧττον δίκαιον αὐτούς.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἀλλ' οὐδαμοῦ νομίζεται τὸν πατέρα τοῦτο πάσχειν.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

οὔκουν ἀνὴρ, ὁ τὸν νόμον θεὶς τοῦτον, ἦν τοπρῶτον,
ὥσπερ σὺ κἀγώ, καὶ λέγων ἔπειθε τοὺς παλαιούς;
ἧττον τί δῆτ' ἔξεστι κἀμοὶ καινὸν αὖ τοιοῦτον
θεῖναι νόμον τοῖς υἱέσιν, τοὺς πατέρας ἀντιτύπτειν;
ὅσας δὲ πληγὰς εἴχομεν, πρὶν τὸν νόμον τεθῆναι,
ἀφίεμεν, καὶ δίδομεν αὐτοῖς προῖκα συγκεκόφθαι.
σκέψαι δὲ τοὺς ἀλεκτρυόνας καὶ τἄλλα τὰ βοτὰ ταυτί,
ὡς τοὺς πατέρας ἀμύνεται· καίτοι τί διαφέρουσιν
ἡμῶν ἐκεῖνοι, πλὴν ὅτι ψηφίσματ' οὐ γράφουσι;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τί δῆτ', ἐπειδὴ τοὺς ἀλεκτρυόνας ἅπαντα μιμεῖ,

οὐκ ἐσθίεις καὶ τὴν κόπρον, κἀπὶ ξύλου παθεύδεις;

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

οὐ ταυτὸν, ὦ 'τὰν, ἐστὶν, οὐδ' ἂν Σωκράτει δοκοίη.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

πρὸς ταῦτα μὴ τύπτ'· εἰ δὲ μή, σαυτὸν ποτ' αἰτιάσει.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

καὶ πῶς;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἐπεὶ σὲ μὲν δίκαιός εἰμ' ἐγὼ κολάζειν·
σὺ δ', ἢν γένηταί σοι, τὸν υἱόν.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

ἢν δὲ μὴ γένηται,
μάτην ἐμοὶ κεκλαύσεται, σὺ δ' ἐξηνὼν τεθνήξει;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἐμοὶ μὲν, ὦ "νδρες ἥλικες, δοκεῖ λέγειν δίκαια·
κἄμοιγε συγχωρεῖν δοκεῖ τούτοισι τἀπιεικῆ.
κλάειν γὰρ ἡμᾶς εἰκὸς ἔστ', ἢν μὴ δίκαια δρῶμεν.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

σκέψαι δὲ χ' ἁτέραν ἔτι γνώμην.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἀπὸ γὰρ ὀλοῦμαι.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

καὶ μὴν ἴσως γ' οὐκ ἀχθέσει παθὼν, ἃ νῦν πέπονθας.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

πῶς δή; δίδαξον γάρ, τί μ' ἐκ τούτων ἐπωφελήσεις;

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

τὴν μητέρ', ὥσπερ καὶ σὲ, τυπτήσω.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τί φῄς; τί φῄς σύ;
τοῦθ' ἕτερον αὖ μεῖζον κακόν.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

τί δ', ἢν ἔχων τὸν ἥττω
λόγον, σὲ νικήσω λέγων,

τὴν μητέρ' ὡς τύπτειν χρεών;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τί δ' ἄλλο γ'; ἢν ταυτὶ ποιῇς,
οὐδέν σε κωλύσει σεαυτὸν ἐμβαλεῖν
εἰς τὸ βάραθρον μετὰ Σωκράτους,
καὶ τὸν λόγον τὸν ἥττω.
ταυτὶ δι' ὑμᾶς, ὦ Νεφέλαι, πέπονθ' ἐγώ,
ὑμῖν ἀναθεὶς ἅπαντα τἀμὰ πράγματα.

ΧΟΡΟΣ.

αὐτὸς μὲν οὖν σαυτῷ σὺ τούτων αἴτιος,
σὺ γὰρ σεαυτὸν εἰς πονηρὰ πράγματα.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τί δῆτα ταῦτ' οὔ μοι τότ' ἠγορεύσατε,
ἀλλ' ἄνδρ' ἄγροικον καὶ γέροντ' ἐπήρατε;

ΧΟΡΟΣ.

ἀεὶ ποιοῦμεν ταῦθ' ἑκάστοθ', ὅταν τινὰ
γνῶμεν πονηρῶν ὄντ' ἐρασθὴν πραγμάτων,
ἕως ἂν αὐτὸν ἐμβάλωμεν εἰς κακόν,
ὅπως ἂν εἰδῇ τοὺς θεοὺς δεδοικέναι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ὤμοι, πονηρά γ', ὦ Νεφέλαι, δίκαια δέ.
οὐ γάρ μ' ἐχρῆν τὰ χρήμαθ', ἅδανεισάμην,
ἀπολέσαι. νῦν οὖν ὅπως, ὦ φίλταλε,
τὸν Χαιρεφῶντα τὸν μιαρὸν, καὶ Σωκράτην
ἀπολεῖς, μετ' ἐμοῦ γ' ἔλθ', οἵ σε κἄμ' ἐξηπάτων.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

ἀλλ' οὐκ ἂν ἀδικήσαιμι τοὺς διδασκάλους.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ναὶ, ναὶ, καταιδέσθητι Πατρῷον Δία.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

ἰδού γε ΔΙΑ ΠΑΤΡΩΙΟΝ. ὡς ἀρχαῖος εἶ.
Ζεὺς γάρ τις ἔστιν;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἔστιν.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

οὐκ ἔστιν γ', ἐπεὶ
Δῖνος βασιλεύει, τὸν Δί' ἐξελήλακώς.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

οὐκ ἐξελήλακ': ἀλλ' ἐγὼ τότ' ᾠόμην
Δία τουτονὶ τὸν δῖνον. ὦ μοι δείλαιος,
ὅτι καὶ σὲ χυτρεοῦν ὄντα θεὸν ἡγησάμην.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

ἐνταῦθα σαυτῷ παραφρόνει, καὶ φλυνάφα.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

οἴμοι παρανοίας· ὡς ἐμαινόμην ἄρα,
ὅτ' ἐξέβαλον καὶ τοὺς θεοὺς διὰ Σωκράτην.
ἀλλ', ὦ φίλ' Ερμῆ, μηδαμῶς θύμαινέ μοι,
μηδέ μ' ἐπιτρίψῃς· ἀλλὰ συγγνώμην ἔχε,
ἐμοῦ παρανοήσαντος ἀδολεσχίᾳ.
καί μοι γενοῦ ξύμβουλος, εἴτ' αὐτοὺς γραφὴν
διωκάθω γραψάμενος, εἴθ' ὅ τι σοι δοκεῖ.
ὀρθῶς παραινεῖς, οὐκ ἐῶν δικορραφεῖν.
ἀλλ' ὡς τάχιστ' ἐμπιμπράναι τὴν οἰκίαν
τῶν ἀδολεσχῶν. δεῦρο, δεῦρ', ὦ Ξανθία,
κλίμακα λαβὼν ἔξελθε, καὶ σμινύην φέρων,
κἄπειτ' ἐπαναβὰς ἐπὶ τὸ φροντιστήριον,
τὸ τέγος κατάσκαπτ', εἰ φιλεῖς τὸν δεσπότην,
ἕως ἂν αὐτοῖς ἐμβάλῃς τὴν οἰκίαν.
ἐμοὶ δὲ δᾷδ' ἐνεγκάτω τις ἡμμένην·
κἀγώ τιν' αὐτῶν τήμερον δοῦναι δίκην
ἐμοὶ ποιήσω, κεἰ σφόδρα γ' εἶσ' ἀλαζόνες.

ΜΑΘΗΤΗΣ Α.

ἰοὺ, ἰού.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

σὸν ἔργον, ὦ δᾷς, εἶναι πολλὴν φλόγα.

ΜΑΘΗΤΗΣ Α.

ἄνθρωπε, τί ποιεῖς;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ὅ τι ποιῶ; τί δ' ἄλλο γ' ἢ
διαλεπτολογοῦμαι ταῖς δοκοῖς τῆς οἰκίας;

ΜΑΘΗΤΗΣ Β.

οἴμοι, τίς ἡμῶν πυρπολεῖ τὴν οἰκίαν;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἐκεῖνος, οὗπερ θοιμάτιον εἰλήφατε.

ΜΑΘΗΤΗΣ Β.

ἀπολεῖς, ἀπολεῖς.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τοῦτ' αὐτὸ γὰρ καὶ βούλομαι,
ἢν ἡ σμινύη μοι μὴ προδῷ τὰς ἐλπίδας,
ἣ 'γὼ πρότερόν πως ἐκπραχηλισθῶ πεσών.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

οὗτος, τί ποιεῖς ἐτεόν, οὐπὶ τοῦ τέγους;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἀεροβατῶ, καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

οἴμοι τάλας, δείλαιος ἀποπνιγήσομαι.

ΧΑΙΡΕΦΩΝ.

ἐγὼ δὲ κακοδαίμων γε κατακαυθήσομαι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τί γὰρ μαθόντ' ἐς τοὺς θεοὺς ὑβρίζετον,
καὶ τῆς Σελήνης ἐσκοπεῖσθον τὴν ἕδραν;
δίωκε, βάλλε, παῖε, πολλῶν οὕνεκα,
μάλιστα δ' εἰδὼς, τοὺς θεοὺς ὡς ἠδίκουν.

ΧΟΡΟΣ.

ἡγεῖσθ' ἔξω. κεχόρευται γὰρ μετρίως τόγε τήμερον ἡμῖν.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΝΕΦΕΛΩΝ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΟΡΝΙΘΕΣ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Τῆς τῶν Αθηναίων πολιτείας τὸ μέγιστον ἦν κλέος, αὐτόχθονι γενέσθαι· φιλοτιμία πρώτη, τὸ, μηδέπω μηδεμιᾶς πόλεως φανείσης, αὐτὴν πρῶτον ἀναδιδάσκεσθαι. ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ὑπὸ πρεσβυτέρων πονηρῶν καὶ πολιτῶν δυσχερῶν ἀνετέτραπτο, καὶ διωρθοῦτο πάλιν. ἐπὶ οὖν τοῦ Δεκελεικοῦ πολέμου, πονηρῶν τινῶν τὰ πράγματα ἐγχειρισθέντων, ἀσφαλὴς γέγονεν ἡ παρ' αὐτῶν κατάσκασις. καὶ ἐν μὲν ἄλλοις δράμασι διὰ τῆς κωμικῆς ἀδείας ἤλεγχεν Αριστοφάνης τοὺς κακῶς πολιτευομένους, φανερῶς μὲν οὐδαμῶς, οὐ γὰρ ἐπὶ τούτῳ ἦν, λεληθότως δὲ, ὅσον ἀνῆκεν ἀπὸ κωμῳδίας προσκρούειν. ἐν δὲ τοῖς ΟΡΝΙΣΙ καὶ μέγα τι διανενόηται. ὡς γὰρ ἀδιόρθωτον ἤδη νόσον τῆς πολιτείας νοσούσης, καὶ διεφθαρμένης ὑπὸ τῶν πρεσβυτέρων, ἄλλην τινὰ πολιτείαν αἰνίττεται, ὡσανεὶ συγκεχυμένων τῶν καθεστώτων· οὐ μόνον δὲ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ τὸ σχῆμα ὅλον καὶ τὴν φύσιν, εἰ δέοι, συμβουλεύει μεταθέσθαι πρὸς τὸ ἡμερωτέρας βιοῦν. καὶ ἡ μὲν ἀποστασις αὕτη. τὰ δὲ κατὰ θεῶν βλάσφημα ἐπιτηδείως φκονόμηται. καινῶν γάρ φησι τὴν πόλιν προσδεῖσθαι θεῶν, ἀφροντιστούντων τῆς κατοικίας Αθηνᾶν τῶν ὅλων, καὶ παντελῶς ἠλιθιωτάτων ἑαυτοὺς τῆς χώρας. ἀλλ' ὁ μὲν καθόλου σκίχος τοιοῦτος. ἕκαστος δὲ τῶν κατὰ μέρος, οὐκ εἰκῇ, ἀλλ' ἀντικρυς Αθηναίων, καὶ τῶν παρ' αὐτοῖς ἐγχειριζομένων τὰ κοινά, ἐλέγχει τὴν φαύλην διάθεσιν, ἐπιθυμίαν ἐγκατασπείρων τοῖς ἀκούουσιν, ἀπαλλαγῆναι τῆς πονηρᾶς ἐνεστώσης πολιτείας. ὑποτίθεται γὰρ ὑπὲρ τὸν ἀέρα πόλιν, τῆς γῆς ἁπάσης ἀπαλλάσσων· ἀλλὰ καὶ βουλὰς καὶ συνόδους ὀρνίθων, ταῖς Αθηναίων δυσχεραίνων. ἀλλὰ καὶ ὅσα παίζει, ἐπίσκοπον, ἢ ψηφισματογράφον, ἢ τοὺς λοιποὺς εἰσάγων, οὐχ ἁπλῶς· ἀλλὰ γυμνοῖ τὰς ἀπάντων προαιρέσεις, ὡς αἰσχροκερδείας ἕνεκεν χρηματίζοντας. εἶθ' ὕστερον καὶ τοὺς θεοὺς εἰς ἀπονοησίαν κωμῳδεῖ. τὰ δὲ ὀνόματα τῶν γερόντων πεποίηται, ὡς εἰ πεποιθοίη ἕτερος τῷ ἑτέρῳ, καὶ ἐλπίζοι ἔσεσθαι ἐν βελτίοσι. τινὲς δέ φασι τῶν ποιητῶν τὰς ἐν ταῖς τραγῳδίαις περιλογίας ἐν μὲν ἄλλοις διελέγχειν· ἐν δὲ τοῖς νῦν τὴν τῆς Γιγαντομαχίας

συμπλοκὴν ἕωλον ἀποφαίνων, ὄρνισιν ἔδωκε διαφέρεσθαι πρὸς θεοὺς περὶ τῆς ἀρχῆς.

Ἐπὶ Χαβρίου τὸ δρᾶμα καθῆκεν εἰς ἄστυ, διὰ Καλλιστράτου· εἰς δὲ Λήναια τὸν Ἀμφιάραον ἐδίδαξε διὰ Φιλωνίδου. λάβοι δ' ἄν τις τοὺς χρόνους ἐκ τῶν πέρυσι γενομένων ἐπὶ Ἀρισταμενήσου, τοῦ πρὸ Χαβρίου. Ἀθηναῖοι γὰρ πέμπουσι τὴν Σαλαμινίαν, Ἀλκιβιάδην μεταστελλόμενοι ἐπὶ κρίσει τῆς τῶν μυστηρίων ἐκμιμήσεως. ὁ δὲ ἄχρι μὲν Θουρίου εἵπετο τοῖς μεθήκουσιν. ἐκεῖθεν δὲ δρασμὸν ποιησάμενος, εἰς Πελοπόννησον ἐπεραιώθη. τῆς δὲ μετακλήσεως μέμνηται καὶ Ἀριστοφάνης, ἀποκρύπτων μὲν τὸ ὄνομα, τὸ δὲ πρᾶγμα δηλῶν, ἐν οἷς γε φησί· (v. 145.)

Μηδαμῶς
ἡμῖν παρὰ τὴν θάλατταν, ὦ ἀνακύψεται
κλητὴρ ἄγουσ' ἔωθεν ἡ Σαλαμινία.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Διὰ τὰς δίκας φεύγουσιν Ἀθήνας δύο τινές·
οἳ πρὸς τὸν Ἔποπα, τὸν λεγόμενον Τηρέα,
ἐλθόντες, ἠρώτων ἀπραγμόνων πόλιν.
εἷς δ' ὄρνις Ἔποπι συμπαρὼν μετὰ πλειόνων,
πλὴν διδάσκει τί δύνατ' ὀρνίθων γένος,
καὶ πῶς, ἐάν περ κατὰ μέσον τὸν ἀέρα
πόλιν κλίσωσι, τῶν θεῶν τὰ πράγματα
αὐτοὶ παραλήψονται· ἐκ δέ του γε φαρμάκου
πτέρυγας ἔποιουν· ἠξίωσαν δ' οἱ θεοὶ,
ἐπίθεσιν οὐ μικρὰν ὁρῶντες γενομένην.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.
ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.
ΤΡΟΧΙΛΟΣ θεράπων Επόπος
ΕΠΟΨ.
ΧΟΡΟΣ ΟΡΝΙΘΩΝ.
ΦΟΙΝΙΚΟΠΤΕΡΟΣ.
ΚΗΡΥΚΕΣ.
ΙΕΡΕΥΣ.
ΠΟΙΗΤΗΣ.
ΧΡΗΣΜΟΛΟΓΟΣ.
ΜΕΤΩΝ γεωμέτρης.
ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ.
ΨΗΦΙΣΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ.
ΑΓΓΕΛΟΙ.
ΙΡΙΣ.
ΠΑΤΡΑΛΟΙΑΣ.
ΚΙΝΗΣΙΑΣ διθυραμβοποιός.
ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.
ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.
ΠΟΣΕΙΔΩΝ.
ΤΡΙΒΑΛΛΟΣ.
ΗΡΑΚΛΗΣ.
ΟΙΚΕΤΗΣ Πεισθεταίρου.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΟΡΝΙΘΕΣ.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ, ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ, ΤΡΟΧΙΛΟΣ, ΕΠΟΨ, ΧΟΡΟΣ, ΦΟΙΝΙΚΟΠΤΕΡΟΣ, ΚΗΡΥΞ.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

Ὀρθὴν κελεύεις, ἦ τὸ δένδρον φαίνεται;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

διαῤῥαγείης· ἥδε δ' αὖ κρώζει πάλιν.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

τί, ὦ πόνηρ', ἄνω κάτω πλανύτομεν;
ἀπολούμεθ', ἄλλως τὴν ὁδὸν προφορούμενω.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τὸ δ' ἐμέ, κορώνῃ πειθόμενον τὸν ἄθλιον,
ὁδοῦ περιελθεῖν σταδία πλεῖν ἢ χίλια.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

τὸ δ' ἐμέ, κολοιῷ πειθόμενον τὸν δύσμορον,
ἀποσπασθῆναι τοὺς ὄνυχας τῶν δακτύλων.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἀλλ' οὐδ' ὅπου γῆς ἐσμὲν οἶδ' ἔγωγ' ἔτι.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

ἐντευθενὶ τὴν πατρίδ' ἂν ἐξεύροις σύ που.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οὐδ' ἄν, μὰ Δία γ', ἐντεῦθεν Ἐξηκεστίδης.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

οἴμοι.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

σὺ μέν, ὦ τὰν, τὴν ὁδὸν ταύτην ἴθι.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

ἦ δεινὰ νὼ δέδρακεν οὐκ τῶν ὀρνέων,
ὁ πινακοπώλης Φιλοκράτης μελαγχολῶν,
ὃς τώδ' ἔφασκε νῷν φράσειν τὸν Τηρέα,
τὸν ἔποπ', ὃς ὄρνις ἐγένετ', ἐκ τῶν ὀρνέων
κἀπέδοτο τὸν μὲν Θαρρελείδου τουτονὶ
κολοιὸν ὀβολοῦ· τὴν δὲ δὴ τριωβόλου.
τὼ δ' οὐκ ἄρ' ἐσθὸν οὐδὲν ἄλλο, πλὴν δακνεῖν.
καὶ νῦν τί κέχηνας; ἔσθ' ὅποι κατὰ τῶν πετρῶν
ἡμᾶς ἔτ' ἄξεις; οὐ γὰρ ἔστ' ἐνταῦθά τις
ὁδός.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οὐδὲ μὰ Δί' ἐνταῦθά γ' ἁτραπὸς οὐδαμοῦ.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

οὐδ' ἡ κορώνη τῆς ὁδοῦ τι λέγει περί;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οὔ· ταυτὰ κρώζει, μὰ Δία, νῦν τε καὶ τότε.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

τί δὴ λέγει περὶ τῆς ὁδοῦ;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τί δ' ἄλλο γ', ἢ
βρύκους' ἀπέδεσθαι φησί μου τοὺς δακτύλους;

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

εὖ δεινόν οὖν δῆτ' ἐστὶν ἡμᾶς δεομένους
ἐς κόρακας ἐλθεῖν, καὶ παρεσκευασμένους,
ἔπειτα μὴ 'ξευρεῖν δύνασθαι τὴν ὁδόν;
ἡμεῖς γάρ, ὦ ἄνδρες οἱ παρόντες ἐν λόγῳ,
νόσον νοσοῦμεν τὴν ἐναντίαν Σάκᾳ.
ἐκεῖ μὲν γὰρ ὢν οὐκ ἀστὸς, εἰσδιάζεται·

ἡμεῖς δὲ Φυλῇ καὶ γένει τιμώμενοι,
ἄπλοι μετ' ἀσπίδων, οὐ σοβοῦντος οὐδενός,
ἀνεπτόμεσθ' ἐκ τῆς πατρίδος ἀμφοῖν ποδοῖν,
αὐτὴν μὲν οὐ μισοῦντ' ἐκείνην τὴν πόλιν,
τὸ μὴ οὐ μεγάλην εἶναι φύσει, κεὐδαίμονα,
καὶ πᾶσι κοινὴν ἐναποτῖσαι χρήματα.
οἱ μὲν γὰρ οὖν τέτλιγες ἕνα μῆν' ἢ δύο
ἐπὶ τῶν κραδῶν ᾄδουσιν· Ἀθηναῖοι δ' ἀεὶ
ἐπὶ τῶν δικῶν ᾄδουσι πάντα τὸν βίον.
διὰ ταῦτα τόνδε τὸν βάδην βαδίζομεν·
κανοῦν δ' ἔχουσα, καὶ χύτραν, καὶ μυρρίνας,
πλανώμεθα, ζητοῦντε τόπον ἀπραγμονα,
ὅπου καθιδρυθέντε διαγενοίμεθ' ἄν.
ὁ δὲ σίδλος νῷν ἐστὶ πρὸς τὸν Τηρέα,
τὸν ἔποπα, παρ' ἐκείνου πύθεσθαι δεομένων,
εἴ που τοιαύτην εἶδε πόλιν, ἣ ἐπόθητο.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οὗτος.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

τί ἐστιν;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἡ κορώνη μοι πάλαι
ἄνω τι φράζει.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

χὠ κολοιὸς οὑτοσὶ
ἄνω κέχηνεν, ὥσπερεί δεικνύς τι μοι·
κοὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ ἔστιν ἐνταῦθ' ὄρνεα.
εἰσόμεθα δ' αὐτίκ', ἂν ποιήσωμεν ψόφον.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἀλλ' αἶσθ' ὃ δράσον; τῷ σκέλει θένε τὴν πέτραν.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

σὺ δὲ τῇ κεφαλῇ γ', ἵν' ᾖ διπλάσιος ὁ ψόφος.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

σὺ δ' οὖν λίθῳ κόψον λαβών.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

πάνυ γ', εἰ δοκεῖ.

παῖ, παῖ.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τί λέγεις, οὗτος; τὸν Επωπα ΠΑΙ καλεῖς;

οὐκ ἀντὶ τοῦ παιδός γ' ἐχρῆν ΕΠΟΠΟΙ καλεῖν;

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

Επωποῖ. ποιήσεις ἔτι με κόπτειν αὖθις αὖ;

Επωποῖ.

ΤΡΟΧΙΛΟΣ.

τίνες οὗτοι; τίς ὁ βοῶν τὸν δεσπότην;

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

Απολλον Απολρόπαιε, τοῦ χασμήματος.

ΤΡΟΧΙΛΟΣ.

οἴμοι τάλας, ὀρνιθοθήρα τουτωί.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

οὗτος, τί δεινόν; οὐδὲ κάλλιον λέγεις;

ΤΡΟΧΙΛΟΣ.

ἀπολεῖσθον.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

ἀλλ' οὐκ ἐσμὲν ἀνθρώπω.

ΤΡΟΧΙΛΟΣ.

τί δαί;

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

Υποδεδιὼς ἔγωγε, Λιβυκὸν ὄρνεον.

ΤΡΟΧΙΛΟΣ.

οὐδὲν λέγεις.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

καὶ μὴν ἔρου τὰ πρὸς πόδῶν.

ΤΡΟΧΙΛΟΣ.

ἰδὶ δὲ δὴ τίς ἐστιν ὄρνις; οὐκ ἐρεῖς;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

Ἐπικεχοδὼς ἔγωγε Φατιανικός.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

ἀλλὰ σύ, τί θηρίον ποτ' εἶ, πρὸς τῶν θεῶν;

ΤΡΟΧΙΛΟΣ.

ὄρνις ἔγωγε δοῦλος.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

ἠλήθης τινὸς

ἀλεκτρυόνος;

ΤΡΟΧΙΛΟΣ.

οὔκ· ἀλλ' ὅτε περ ὁ δεσπότης

ἔσοψ ἐγένετο, τότε γενέσθαι μ' εὔξατο

ὄρνιν, ἵν' ἀκόλουθον διάκονόν τ' ἔχοι.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

δεῖται γὰρ ὄρνις καὶ διακόνου τινός;

ΤΡΟΧΙΛΟΣ.

οὗτος γάρ, ἄτ', οἶμαι, πρότερον ἄνθρωπός ποθ' ὤν,

τοτὲ μὲν ἐρᾷ φαγεῖν ἀφύας Φαληρικάς·

τρέχω 'π' ἀφύας ἐγώ, λαβὼν τὸ τρυβλίον.

ἔτνους δ' ἐπιθυμεῖ, δεῖ τε τορύνης καὶ χύτρας;

τρέχω 'πὶ τορύνην.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

τροχίλος ὄρνις οὑτοσί.

οἶσθ' οὖν ὃ δρᾶσον, ὦ τροχίλε; τὸν δεσπότην

ἡμῖν κάλεσον.

ΤΡΟΧΙΛΟΣ.

ἀλλ' ἀρτίως, νὴ τὸν Δία,

εὗδει καταφαγὼν μύρτα καὶ σέρφους τινάς.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

ὅμως ἐπέγειρον αὐτόν.

ΤΡΟΧΙΛΟΣ.

οἶδα μὲν σαφῶς,

ὅτι ἀχθέσεται· σφῶν δ' αὐτὸν οὕνεκ' ἐπεγερῶ.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

κακῶς σύ γ' ἀπόλοι· ὡς μ' ἀπέκλεινας δέει.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

οἴμοι κακοδαίμων, χῷ κολοιός μ' οἴχεται
ὑπὸ τοῦ δέους.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὦ δειλόταλον σὺ θηρίον,
δείσας ἀφῆκας τὸν κολοιόν;

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

εἶπ' ἐμοὶ,
σὺ δὲ τὴν κορώνην οὐκ ἀφῆκας καταπεσών;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

ποῦ γάρ ἐστιν;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἀπέπλετο.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

οὐκ ἄρ' ἀφῆκας, ὦ 'γάθ'; ὡς ἀνδρεῖος εἶ.

ΕΠΟΨ.

ἄνοιγε τὴν ὕλην, ἵν' ἐξέλθω ποτέ.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

ὦ Ηράκλεις, τουτὶ τί ποτ' ἐστὶ θηρίον;
τίς ἡ πλέρωσις; τίς ὁ τρόπος τῆς τριλοφίας;

ΕΠΟΨ.

τίνες εἰσί μ' οἱ ζητοῦντες;

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

οἱ δώδεκα θεοὶ . . .
εἴξασιν ἐπιτρίψαι σε.

ΕΠΟΨ.

μῶν με σκώπλετον,
ἐρῶντε τὴν πλέρωσιν; ἦν γάρ, ὦ ξένοι,
ἄνθρωπος.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

οὐ σοῦ καταγελῶμεν.

ΕΠΟΨ.

ἀλλὰ τοῦ;

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

τὸ βάμβος ἡμῖν σου γέλοιον φαίνεται.

ΕΠΟΨ.

τοιαῦτα μέντοι Σοφοκλέης λυμαίνεται
ἐν ταῖς τραγῳδίαισιν ἐμὲ τὸν Τηρέα.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

Τηρεὺς γὰρ εἶ σύ; πότερον ὄρνις, ἢ ταῶς;

ΕΠΟΨ.

ὄρνις ἔγωγε.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

κἄπειτά σοι ποῦ τὰ πτερά;

ΕΠΟΨ.

ἐξερρύηκε.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

πότερον ὑπὸ νόσου τινός;

ΕΠΟΨ.

οὔκ· ἀλλὰ τὴν χειμῶνα πάντα τῶρνεα
πτερορρυεῖ τε, κἄυθις ἕτερα φύομεν.
ἀλλ' εἴπατόν μοι, σφὼ τίν' ἐστόν;

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

νώ; βροτώ.

ΕΠΟΨ.

ποδαπὼ τὸ γένος;

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

ὅθεν αἱ τριήρεις αἱ καλαί.

ΕΠΟΨ.

μῶν Ἠλιασταί;

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

μὰ Δία, θατέρου τρόπου·

ἀπηλιασῶ.

ΕΠΟΨ.

σπείρεται γὰρ τοῦτ' ἐκεῖ
τὸ σπέρμ';

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

ὀλίγον ζητῶν ἂν ἐξ ἀγροῦ λάβοις.

ΕΠΟΨ.

πρὸς τοῦς δὴ δεομένω δεῦρ' ἦλθετον;

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

σοὶ ξυγγενέσθαι βουλομένω.

ΕΠΟΨ.

τίνος πέρι;

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

ὅτι πρῶτα μὲν ἡσθ' ἄνθρωπος, ὥσπερ νώ, ποτε,
κἀργύριον ὠφείλησας, ὥσπερ νώ, ποτε,
κοὐκ ἀποδιδοὺς ἔχαιρες, ὥσπερ νώ, ποτε·
εἶτ' αὖθις ὀρνίθων μεταλλάξας φύσιν,
καὶ γῆν ἐπέτου καὶ τὴν θάλατταν ἐν κύκλῳ,
καὶ πάνθ', ὅσα περ ἄνθρωπος, ὅσα τ' ὄρνις, φρονεῖς.
ταῦτ' οὖν ἱκέται νὼ πρὸς σὲ δεῦρ' ἀφίγμεθα,
εἴ τινα πόλιν φράσεις ἡμῖν εὔερον,
ὥσπερ σισύραν ἐξκατακλιθῆναι μαλθακήν.

ΕΠΟΨ.

ἔπειτα μείζω τῶν Κραναῶν ζητεῖς πόλιν;

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

μείζω μὲν οὐδέν, προσφορωτέραν δὲ νῷν.

ΕΠΟΨ.

ἀρισοκρατεῖσθαι δῆλος εἶ ζητῶν.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

ἐγώ;

ἥκιστα· καὶ τὸν Σκελλίου βδελύττομαι.

ΕΠΟΨ.

ποίαν τιν' οὖν ἥδιστ' ἂν οἰκοῖτ' ἂν πόλιν;

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

ὅπου τὰ μέγιστα πράγματ' εἴη τοιαδί·
ἐπὶ τὴν θύραν μου πρῴ τις ἐλθὼν τῶν φίλων
λέγοι ταδί· Πρὸς τοῦ Διὸς τοὐλυμπίου,
ὅπως παρέσει μοι καὶ σύ, καὶ τὰ παιδία
λουσάμενα πρῴ· μέλλω γὰρ ἑστιᾶν γάμους·
καὶ μηδαμῶς ἄλλως ποιήσεις. εἰ δὲ μή,
μή μοι τότ' ἔλθῃς, ὅταν ἐγὼ πράττω κακῶς. —

ΕΠΟΨ.

νὴ Δία, ταλαιπώρων γε πραγμάτων ἐρᾷς.
τί δαὶ σύ;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τοιούτων ἐρῶ κἀγώ.

ΕΠΟΨ.

τίνων;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὅπου ξυναντῶν μοι ταδί τις μέμψεται,
ὥσπερ ἀδικηθεὶς, παιδὸς ὡραίου πατήρ·
Καλῶς γ' ἐμοὶ τὸν υἱὸν, ὦ Στιλβωνίδη,
εὑρὼν ἀπιόντ' ἀπὸ γυμνασίου λελουμένον,
οὐκ ἔκυσας, οὐ προσεῖπας, οὐ προσηγάγου,
οὐκ ὠρχιπέδησας, ὧν ἐμοὶ πατρικὸς φίλος. —

ΕΠΟΨ.

ὦ δειλακρίων σύ, τῶν κακῶν οἵων ἐρᾷς.
ἀτὰρ ἔστι γ', οἵαν λέγεον, εὐδαίμων πόλις
παρὰ τὴν Ἐρυθρὰν θάλατταν.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

οἴμοι, μηδαμῶς
ἡμῖν παρὰ τὴν θάλατταν, ἵν' ἀνακύψεται
κλητὴρ ἄγουσ' ἕωθεν ἡ Σαλαμινία.
Ἑλληνικὴν δὲ πόλιν ἔχεις ἡμῖν φράσαι;

ΕΠΟΨ.

τί οὐ τὸν Ἠλεῖον Λέπρεον οἰκίζετον

ἐλθόνθ';

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

ὀτιή, νὴ τοὺς θεούς, ὃς οὐκ ἰδὼν
βδελύττομαι τὸν Λέσβιον ἀπὸ Μελανθίου.

ΕΠΟΨ.

ἀλλ' εἰσὶν ἕτεροι τῆς Λοκρίδος Ὀπούντιοι,
ἵνα χρὴ κατοικεῖν.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

ἀλλ' ἔγωγ' Ὀπούντιος
οὐκ ἂν γενοίμην ἐπὶ ταλάντῳ χρυσίου.
οὗτος δὲ δὴ τίς ἔσθ' ὁ μετ' ὀρνίθων βίος;
σὺ γὰρ οἶσθ' ἀκριβῶς.

ΕΠΟΨ.

οὐκ ἄχαρις ἐς τὴν τριβήν·
οὗ πρῶτα μὲν δεῖ ζῆν ἄνευ βαλαντίου.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

πολλὴν γ' ἀφεῖλες τοῦ βίου κιβδηλίαν.

ΕΠΟΨ.

νεμόμεσθα δ' ἐν κήποις τὰ λευκὰ σήσαμα,
καὶ μύρτα, καὶ μήκωνα, καὶ σισύμβρια.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

ὑμεῖς μὲν ἆρα ζῆτε νυμφίων βίον.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

φεῦ, φεῦ·
ἢ μέγ' ἐσορῶ βούλευμ' ἐν ὀρνίθων γένει,
καὶ δύναμιν, ἣ γένοιτ' ἄν, εἰ πίθοισθ' ἐμοί.

ΕΠΟΨ.

τί σοι πιθώμεσθ';

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὅ τι πίθησθε; πρῶτα μὲν
μὴ περιπέτεσθε πανταχοῖ κεχηνότες·
ὡς τοῦτ' ἄτιμον τοὔργον ἐστίν. αὐτίκα
ἐκεῖ παρ' ἡμῖν τοὺς πετομένους ἢν ἔρῃ,

Τίς οὗτος ὄρνις; ὁ Τελέας ἐρεῖ ταδί·
Ἄνθρωπος ἀσταθμητος, ὄρνις πετόμενος,
ἀτέκμαρτος, οὐδὲν οὐδέποτ' ἐν ταυτῷ μένων. —

ΕΠΟΨ.

νὴ τὸν Διόνυσον, εὖ γε μωμᾷ ταυταγί.
τί ἂν οὖν ποιοῖμεν;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οἰκίσατε μίαν πόλιν.

ΕΠΟΨ.

ποίαν δ' ἂν οἰκίσαιμεν ὄρνιθες πόλιν;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἄληθες, ὦ σκαιόταλον εἰρηκὼς ἔπος;
βλέψον κάτω.

ΕΠΟΨ.

καὶ δὴ βλέπω.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

βλέπε νῦν ἄνω.

ΕΠΟΨ.

βλέπω.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

περίαγε τὸν τράχηλον.

ΕΠΟΨ.

νὴ Δία,
ἀπελαύσομαί τι γ', εἰ διασῤαφήσομαι.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

εἶδές τι;

ΕΠΟΨ.

τὰς νεφέλας γε καὶ τὸν οὐρανόν.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οὐχ οὗτος οὖν δήπου 'στὶν ὀρνίθων πόλος;

ΕΠΟΨ.

πόλος; τίνα τρόπον;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὥς τις εἰλάγοι, τόπος.

ὅτι δὲ πολεῖται τοῦτο, καὶ διέρχεται
ἅπαντα, διὰ τοῦτό γε καλεῖται νῦν πόλος·
ἢν δ' οἰκίσητε τοῦτο, καὶ φράξηθ' ἅπαξ,
ἐκ τοῦ πόλου τούτου κεκλήσεται πόλις.
ὥσθ' ἅρξει ἀνθρώπων μέν, ὥσπερ παρνόπων,
τοὺς δ' αὖ θεοὺς ἀπολεῖτε λιμῷ Μηλίῳ.

ΕΠΟΨ.

πῶς;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἐν μέσῳ δήπουθεν ἀὴρ ἐστὶ γῆς.
εἶθ', ὥσπερ ἡμεῖς, ἢν ἰέναι βουλώμεθα
Πυθῶδε, Βοιωτοὺς ὁδὸν αἰτούμεθα,
οὕτως, ὅταν θύσωσιν ἄνθρωποι θεοῖς,
ἢν μὴ φόρον φέρωσιν ὑμῖν οἱ θεοί,
διὰ τῆς πόλεως τῆς ἀλλοτρίας καὶ τοῦ Χάους
τῶν μηρίων τὴν κνίσαν οὐ διαφρήσεπε.

ΕΠΟΨ.

ἰού, ἰού·
μὰ γῆν, μὰ παγίδας, μὰ νεφέλας, μὰ δίκλυα,
μὴ 'γὼ νόημα κομψότερον ἤκουσά πω·
ὥσθ' ἂν κατοικίζοιμι μετὰ σοῦ τὴν πόλιν,
εἰ ξυνδοκοίη τοῖσιν ἄλλοις ὀρνέοις.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τίς ἂν οὖν τὸ πρᾶγμ' αὐτοῖς διηγήσαιτο;

ΕΠΟΨ.

σύ.
ἐγὼ γὰρ αὐτούς, βαρβάρους ὄντας πρὸ τοῦ,
ἐδίδαξα τὴν φωνήν, ξυνὼν πολὺν χρόνον.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

πῶς δῆτ' ἂν αὐτοὺς ξυγκαλέσειας;

ΕΠΟΨ.

ῥᾳδίως.
δευρὶ γὰρ ἐμβὰς αὐτίκα μάλ' ἐς τὴν λόχμην,

ἔπειτ'

ἔπειτ' ἀνεγείρας τὴν ἐμὴν ἀηδόνα,
καλοῦμεν αὐτούς· οἱ δὲ νῷν τοῦ φθέγματος
ἐάν περ ἐπακούσωσι, θεύσονται δρόμῳ.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὦ φίλταλ' ὀρνίθων σύ, μὴ νῦν ἔσλαθι·
ἀλλ', ἀντιβολῶ σ', ἄγ', ὡς τάχιστ' ἐς τὴν λόχμην
ἔσβαινε, κἀνέγειρε τὴν ἀηδόνα.

ΕΠΟΨ,

ἄγε σύννομέ μοι, παῦσαι μὲν ὕπνου·
χύτον δὲ νόμους ἱερῶν ὕμνων,
οὓς διὰ θείου στόματος θρηνεῖς,
τὸν ἐμὸν καὶ σὸν πολύδακρυν Ιτυν
ἐλελιζομένη διεροῖς μέλεσιν
γένυος ξουθῆς· καθαρὰ χώρει
διὰ φυλλοκόμου σμίλακος ἠχώ
πρὸς Διὸς ἕδρας, ἵν' ὁ χρυσοκόμας
Φοῖβος ἀκούων, τοῖς σοῖς ἐλέγοις
ἀντιψάλλων ἐλεφαντόδετον
φόρμιγγα, θεῶν ἵσλησι χορούς·
διὰ δ' ἀθανάτων στομάτων χωρεῖ
ξύμφωνος ὁμοῦ
θεία μακάρων ὁλολυγή.

(αὐλεῖ τις.)

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τοῦ φθέγματος τοὐρνιθίου·
οἷον κατεμέλιτωσε τὴν λόχμην ὅλην.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

οὗτος.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τί ἔσλιν;

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

οὐ σιωπήσει;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τί δαί;

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

οὔποψ μελῳδεῖν αὖ παρασκευάζεται.

ΕΠΟΨ.

ἐωσωσὶ, ποωσωσὸ. ποωσὶ, ποωσί.
ἰὼ, ἰώ· ἴτω, ἴτω, ἴτω, ἴτω,
ἴτω τις ὧδε τῶν ἐμῶν ὁμοπλέρων·
ὅσα τ' εὐσπόρους ἀγρῶν γύας
νέμεσθε, φῦλα μυρία κριθοτράγων,
σπερμολόγων τε γένη ταχὺ πέλομενα,
μαλθακὴν ἱέντα γῆρυν·
ὅσσα τ' ἐν ἄλοκι θαμὰ βῶλον
ἀμφιτιτυβίζεθ' ὧδε
λεπτὸν, ἡδόμενα φωνᾷ·
τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιό·
ὅσα θ' ὑμῶν κατὰ κήπους ἐπὶ κισσοῦ κλάδεσι νομὸν ἔχει· τά τε καλ' ὄρεα,
τά τε κοτινοβράγα, τά τε κομαροφάγα·
ἀνύσαλε πετόμενα πρὸς ἐμὰν αὐδάν·
τριοτὸ, τριοτὸ, τριοτὸ, τοβρίξ.
ὅσα θ' ἑλείας παρ' αὐλῶνας
τὰς ὀξυσλόμους ἐμπίδας
κάπλεθ'· ὅσσα τ' εὐδρόσους τε
γῆς τόπους ἔχετε, καὶ λειμῶνα τὸν ἐρόεντα Μαραθῶνος·
ὄρνις τε πλεροποίκιλος
ἀτταγᾶς, ἀτταγᾶς.
ὧν τ' ἐπὶ πόντιον οἶδμα θαλάσσης
φῦλα μετ' ἀλκυόνεσσι πολᾶται·
δεῦρ' ἴτε, πευσόμενοι τὰ νεώτερα.
πάντα γὰρ ἐνθάδε φῦλ' ἀθροίζομεν
οἰωνῶν τῶν ταναοδείρων.
ἥκει γάρ τις δριμὺς πρέσβυς
καινὸς γνώμην,

καινῶν τ' ἔργων ἐγχειρητής.
ἀλλ' ἴτ' ἐς λόγους ἅπαντα.
δεῦρο, δεῦρο, δεῦρο, δεῦρο.

ΧΟΡΟΣ.

τοροτοροτοροτοροτοροτίγξ.
κικκαβαῦ, κικκαβαῦ.
τοροτοροτοροτολιλιλίγξ.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὁρᾷς τιν' ὄρνιν;

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

μὰ τὸν Ἀπόλλω 'γὼ μὲν οὔ.
καί τοι κέχηνά γ' εἰς τὸν οὐρανὸν βλέπων.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἄλλως ἄρ' οὔποψ, ὡς ἔοικ', εἰς τὴν λόχμην,
ἐμβὰς, ἐπῶζε, χαραδριὸν μιμούμενος.

ΦΟΙΝΙΚΟΠΤΕΡΟΣ.

τοροτὶγξ, τοροτίγξ.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὦ 'γάθ', ἀλλά γ' οὑτοσὶ καὶ δή τις ὄρνις ἔρχεται.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

νὴ Δί', ὄρνις δῆτα. τίς ποτ' ἐστίν; οὐ δήπου ταῶς;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οὗτος αὐτὸς νῷν φράσει· τίς ἐστιν ὄρνις οὑτοσί;

ΕΠΟΨ.

οὗτος οὐ τῶν ἠθάδων τῶνδ', ὧν ὁρᾶθ' ὑμεῖς ἀεί·
ἀλλὰ λιμναῖος.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

βαβαὶ, καλός γε καὶ φοινικιοῦς.

ΕΠΟΨ.

εἰκότως· καὶ γὰρ ὄνομ' αὐτῷ γ' ἐστὶ Φοινικόπτερος.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

οὗτος, ὦ σέ τοι.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τί βωστρεῖς;

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

ἕτερος ὄρνις οὑτοσί.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

νὴ Δί', ἕτερος δῆτα, χ' οὗτος ἑξεδρον χώραν ἔχων.
τίς ποτ' ἔσθ' ὁ μουσόμαντις ἄτοπος ὄρνις ὀριβάτης;

ΕΠΟΨ.

ὄνομα τούτῳ Μῆδός ἐστι.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

Μῆδος; ὦ ναὶ Ηρακλεῖς.
εἶτα πῶς ἄνευ καμήλου Μῆδος ὢν ἐπετάτο;

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

ἕτερος αὖ λόφον κατειληφώς τις ὄρνις οὑτοσί.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τί τὸ τέρας τουτί ποτ' ἐστίν; οὐ σὺ μόνος ἆρ' ἦσθ' ἔποψ;
ἀλλὰ χ' οὗτος ἕτερος;

ΕΠΟΨ.

ἀλλ' ἔστιν μὲν οὗτος Φιλοκλέους,
ἐξ Ἐποπος· ἐγὼ δὲ τούτου πάππος· ὥσπερ εἰ λέγοις,
Ἱππόνικος Καλλίου, κἀξ Ἱππονίκου Καλλίας.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

Καλλίας ἆρ' οὗτος ὄρνις ἐστίν· ὡς πλεοράρυει.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

ἅτε γὰρ ὢν γενναῖος, ὑπὸ τῶν συκοφαντῶν τίλλεται·
αἵ τε φήλειαι προσεκλίκλυσιν αὐτοῦ τὰ πτερά.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὦ Πόσειδον, ὡς ἕτερος αὖ βαπτὸς ὄρνις οὑτοσί.
τίς ὀνομάζεταί ποθ' οὗτος;

ΕΠΟΨ.

οὑτοσὶ κατωφαγᾶς.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἔστι γὰρ κατωφαγᾶς τις ἄλλος, ἢ Κλεώνυμος;

πῶς ἂν οὖν Κλεώνυμός γ' ὢν, οὐκ ἀπέβαλε τὸν λόφον;
ἀλλὰ μὲν τίς ἡ λόφωσίς ἐστιν ἡ τῶν ὀρνέων;
ἦ 'πὶ τὸν δίαυλον ἦλθον;

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

ὥσπερ οἱ Κᾶρες μὲν οὖν
ἐπὶ λόφων οἰκοῦσιν, ὦ 'γάθ', ἀσφαλείας οὕνεκα.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὦ Πόσειδον, οὐχ ὁρᾷς ὅσον ξυνείλεκται κακὸν
ὀρνέων;

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

ὦ ναξ Απολλον, τοῦ νέφους. ἰοὺ, ἰού·
οὐδ' ἰδεῖν ἔτ' ἔστ' ὑπ' αὐτῶν πετομένων τὴν εἴσοδον.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οὑτοσὶ πέρδιξ· ἐκεινοσί γε, νὴ Δί', ἀτταγᾶς·
οὑτοσὶ δὲ πηνέλοψ· ἐκεινοσὶ δέ γ' ἀλκυών.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

τίς γὰρ ἔστ' οὐπαισθεν αὐτῆς;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὅς τις ἐστί; κειρύλος.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

κειρύλος γὰρ ἐστιν ὄρνις;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οὐ γάρ ἐστι Σωφυλος;
χ' αὑτηί γε γλαυξ.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

τί φῄς; τίς γλαῦκ' Αθήναζ' ἤγαγε;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

κίτλα, τρυγών, κορυδός, ἐλεᾶς, ὑποθυμὶς, περισλερὰ,
νέρτος, ἱέραξ, φάτλα, κόκκυξ, ἐρυθρόπους, κεβλήπυρις,
πορφυρὶς, κέρχνη, κολυμβὶς, ἀμπελὶς, φήνη, δρύοψ.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

ἰοὺ, ἰοὺ, τῶν ὀρνέων·
ἰοὺ, ἰοὺ, τῶν κοψίχων.

οἷα πιπτίζουσι, καὶ τρέχουσι διακεκραγότες.
ἆρ' ἀπειλοῦσίν γε νῷν; οἴμοι, κεχήνατίν γέ τοι
καὶ βλέπουσιν εἰς σὲ κἀμέ.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τοῦτο μὲν κἀμοὶ δοκεῖ.

ΧΟΡΟΣ.

πωπωπωπ

ΧΟΡΟΣ.

καὶ δέδρακας τοῦτο τοὔργον;

ΕΠΟΨ.

καὶ δεδρακώς γ' ἥδομαι.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ σὸν ἤδη ποῦ;

ΕΠΟΨ.

παρ' ὑμῖν, εἰ παρ' ὑμῖν εἶμ' ἐγώ.

ΧΟΡΟΣ.

ἔα, ἔα·

προδεδόμεθ', ἀνόσιά τ' ἐπαθόμεν.
ὃς γὰρ φίλος ἦν, ὁμότροφά τ' ἡμῖν
ἐνέμετο πεδία παρ' ἡμῖν,
παρέδη μὲν θεσμοὺς ἀρχαίους,
παρέδη δ' ὅρκους ὀρνίθων·
ἐς δὲ δόλον ἐκάλεσεν, παρέβαλέν τ' ἐμὲ παρὰ
γένος ἀνόσιον, ὅπερ, ἐξότ' ἐγένετό γ', ἐπ' ἐμοὶ
πολέμιόν γ' ἐτράφη.
ἔστι πρὸς μὲν οὖν τὸν ὄρνιν ἡμῖν ὕστερος λόγος·
τῷ δὲ πρεσβύτα δοκεῖ μοι τῷδε δοῦναι τὴν δίκην,
διαφορηθῆναί θ' ὑφ' ἡμῶν.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὡς ἀπωλόμεσθ' ἄρα.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

αἴτιος μέντοι σὺ νῷν εἶ τῶν κακῶν τούτων μόνος.
ἐπὶ τί γάρ μ' ἐκεῖθεν ἦγες;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἵν' ἀκολουθοίης ἐμοί.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

ἵνα μὲν οὖν κλαίοιμι μεγάλα.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τοῦτο μὲν λῆρεῖς ἔχων
κάρτα.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

πῶς;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

κλαυσεῖ γάρ, ἢν ἅπαξ γε τὼ ϕθαλμὼ 'κκοπῇς.

ΧΟΡΟΣ.

ἰὼ, ἰώ·

ἔπαγ', ἔπιθ', ἐπίϕερε πολέμιον
ὁρμὰν Φονίαν, πλέυγά τε πάνλα
ἐπίβαλε, περί τε κύκλωσαι·
ὡς δεῖ τώδ' οἰμώζειν ἄμϕω
καὶ δοῦναι δίϗχει Φορβάν.
οὔτε γὰρ ὄρος σκιερὸν, οὔτε νέϕος αἰθέριον,
οὔτε πολιὸν πέλαγός ἐϗιν, ὅ τι δέξεται
τώδ' ἀποϕυγόντε με.
ἀλλὰ μὴ μέλλωμεν ἤδη τώδε τίλλειν καὶ δάκνειν.
ποῦ 'σθ' ὁ ταξίαρχος; ἐπαγέτω τὸ δεξιὸν κέρας.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

τοῦτ' ἐκεῖνο· ποῖ ϕύγω δύϗηνος;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οὗτος, οὐ μενεῖς;

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

ἵν' ὑπὸ τούτων διαϕορηθῶ;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

πῶς γὰρ ἂν τούτους δοκεῖς
ἐκϕυγεῖν;

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

οὐκ οἶδ' ὅπως ἄν.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἀλλ' ἐγώ τοι σοὶ λέγω,
ὅτι μένοντε δεῖ μάχεσθαι, λαμβάνειν τε τῶν χυτρῶν.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

τί δὲ χύτρα νώ γ' ὠϕελήσει;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

Γλαυξ μὲν οὐ προσεισι νῷν.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

τοῖς δὲ γαμψώνυξι τοῖσδε;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τὸν ὀβελίσκον ἁρπάσας,

εἶτα παλάπηξον πρὸς αὐτόν.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

τοῖσι δ' ὀφθαλμοῖσι τί;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὀξύβαφον ἐντευθενὶ πρόσθου λαβών, ἢ τρυβλίον.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

ὦ σοφώτατ', εὖ γ' ἀνεῦρες αὐτό, καὶ στρατηγικῶς·
ὑπερακοντίζεις σύ γ' ἤδη Νικίαν ταῖς μηχαναῖς.

ΧΟΡΟΣ.

ἐλελελεῦ· χώρει, κάθες τὸ ῥύγχος· οὐ μέλλειν ἐχρῆν.
ἕλκε, τίλλε, παῖε, δαῖρε, κόπτε πρώτην τὴν χύτραν.

ΕΠΟΨ.

εἰπέ μοι, τί μέλλετ', ὦ πάντων κάκιστα θηρίων,
ἀπολέσαι, παθόντες οὐδέν, ἄνδρε, καὶ διασπάσαι,
τῆς ἐμῆς γυναικὸς ὄντε ξυγγενέε καὶ φυλέτα;

ΧΟΡΟΣ.

φεισόμεσθα γάρ τι τῶνδε μᾶλλον ἡμεῖς, ἢ λύκων;
ἢ τίνας τισαίμεθ' ἄλλους τῶνδ' ἂν ἐχθίους ἔτι;

ΕΠΟΨ.

εἰ δὲ τὴν φύσιν μὲν ἐχθροί, τὸν δὲ νοῦν εἰσὶν φίλοι,
καὶ διδάξοντές τι δεῦρ' ἥκουσιν ὑμᾶς χρήσιμον.

ΧΟΡΟΣ.

πῶς δ' ἂν οἵ γ' ἡμᾶς τι χρήσιμον διδάξειάν ποτε,
ἢ φράσειαν, ὄντες ἐχθροὶ τοῖσι πάπποις τοῖς ἐμοῖς;

ΕΠΟΨ.

ἀλλ' ἀπ' ἐχθρῶν δῆτα πολλὰ μανθάνουσιν οἱ σοφοί.
ἡ γὰρ εὐλάβεια σώζει πάντα. παρὰ μὲν οὖν φίλου
οὐ μάθοις ἂν τοῦθ'· ὁ δ' ἐχθρὸς αὐτὸς ἐξηνάγκασεν.
κυτίχ' αἱ πόλεις παρ' ἀνδρῶν ἔμαθον ἐχθρῶν, κοὐ φίλων,

ἐκπονεῖν θ' ὑψηλὰ τείχη, ναῦς τε κεκλῆσθαι μακράς.
τὸ δὲ μάθημα τοῦτο σώζει παῖδας, οἶκον, χρήματα.

ΧΟΡΟΣ.

ἔστι μὲν λόγων ἀκοῦσαι πρῶτον, ὡς ἡμῖν δοκεῖ,
χρήσιμον· μάθοι γὰρ ἄν τις κἀπὸ τῶν ἐχθρῶν σοφόν.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οἶδε τῆς ὀργῆς χαλᾶν εἴξασιν. ἄναγ' ἐπὶ σκέλος.

ΕΠΟΨ.

καὶ δίκαιόν γ' ἐστὶ, κἀμοὶ δεῖ νέμειν ὑμᾶς χάριν.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλὰ μὴν οὐδ' ἄλλο σοί πω πρᾶγμ' ἡναντιώμεθα.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

μᾶλλον εἰρήνην ἄγουσιν ἡμίν· ὥσθ' τὴν χύτραν
τῷ τε τρυβλίῳ καθίει·
καὶ τὸ δόρυ χρὴ, τὸν ὀβελίσκον,
περιπαλεῖν ἔχονθας ἡμᾶς
τῶν ὅπλων ἐντὸς, παρ' αὐτὴν
τὴν χύτραν, ἄκραν ὁρῶντας
ἐγγύς· ὡς οὐ φευκτέον νῷν.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

ἑτεόν· ἢν δ' ἄρ' ἀποθάνωμεν,
καλορυγησόμεσθα ποῦ γῆς;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὁ Κεραμεικὸς δέξεται νώ.
δημόσια γὰρ ἵνα ταφῶμεν,
φήσομεν πρὸς τοὺς στρατηγούς,
μαχομένω τοῖς πολεμίοισιν
ἀποθανεῖν ἐν Ὀρνεαῖς.

ΧΟΡΟΣ.

ἅπαγ' ἐς ταὐτὸν πάλιν ἐς ταυτὸν,
καὶ τὸν θυμὸν κατάθου κύψας
παρὰ τὴν ὀργὴν, ὥσπερ ὁπλίτης·
κἀναπνεύσωμεθα τουσδε, τίνες ποτὲ,

καὶ πόθεν ἔμολον,
καὶ τίν' ἔχοντές γ' ἐπίνοιαν.
ἰὼ Ἔποψ, σέ τοι καλῶ.

ΕΠΟΨ.

καλεῖς δὲ τοῦ κλύειν θέλων;

ΧΟΡΟΣ.

τίνες ποθ' οἵδε, καὶ πόθεν;

ΕΠΟΨ.

ξείνω σοφῆς ἀφ' Ἑλλάδος.

ΧΟΡΟΣ.

τύχη δὲ ποία νομίζει
ποτ' αὐτὼ πρὸς ὄρνις ἐλθεῖν.

ΕΠΟΨ.

ἔρως βίου, διαίτης τε,
καὶ σοῦ, ξυνοικεῖν τέ σοι,
καὶ ξυνεῖναι τὸ πᾶν.

ΧΟΡΟΣ.

τί φῄς;
λέγουσι δὲ δὴ τίνας λόγους;

ΕΠΟΨ.

ἄπιστα καὶ πέρα κλύειν.

ΧΟΡΟΣ.

ὁρᾷ τι κέρδος ἐνθάδ' ἄξιον μονῆς,
ὅτῳ πέποιθέ, μοι ξυνών,
κρατεῖν ἂν ἢ τὸν ἐχθρόν, ἢ
φίλοισιν ὠφελεῖν ἔχειν;

ΕΠΟΨ.

λέγει μέγαν τιν' ὄλβον, οὔ-
τε λεκτὸν, οὔτε πιστόν· ὡς
σὰ ταῦτα γὰρ δὴ πάντα, καὶ
τὸ τῇδε, καὶ τὸ κεῖσε, καὶ
τὸ θεῦρο προσβιβᾷ λέγων.

ΧΟΡΟΣ.

πότερα μαινόμενος;

ΕΠΟΨ.

ἄφατον ὡς φρόνιμος.

ΧΟΡΟΣ.

ἔνι σοφόν τι φρενί;

ΕΠΟΨ.

πυκνότατον κίναδος,
σόφισμα, κύρμα, τρίμμα, παιπάλημ' ὅλον.

ΧΟΡΟΣ.

λέγειν κέλευέ μοι, λέγειν.
κλύων γὰρ, ὧν σύ μοι λέγεις
λόγων, ἀνεπτέρωμαι.

ΕΠΟΨ.

ἄγε δὴ σὺ καὶ σὺ τὴν πανοπλίαν αὖ πάλιν
ταύτην λαβόντε, κρεμάσατον τύχῃ 'γαθῇ
εἰς τὸν ἰπνὸν εἴσω, πλησίον τοῦ 'πιστάτου.
σὺ δὲ τούσδ' ἐφ' οἷσπερ τοῖς λόγοις ξυνέλεξ' ἐγὼ,
φράσον, δίδαξον.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

μὰ τὸν Απόλλω 'γὼ μὲν οὐκ,
ἢν μὴ διάθωνταί γ' οἵδε διαθήκην ἐμοὶ,
ἥνπερ ὁ πίθηκος τῇ γυναικὶ διέθετο,
ὁ μαχαιροποιὸς, μήτε δάκνειν τούτους ἐμὲ,
μήτ' ὀρχίπεδ' ἕλκειν, μητ' ὀρύττειν —

ΧΟΡΟΣ.

οὔ τι που
τὸν . . . ; οὐδαμῶς.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οὔκ· ἀλλὰ τὼ 'φθαλμὼ λέγω.

ΧΟΡΟΣ.

διατίθεμαι 'γωγε.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

κατόμοσόν νυν ταῦτά μοι.

ΧΟΡΟΣ.

ὄμνυμ' ἐπὶ τούτοις πᾶσι νικᾶν τοῖς κριταῖς,
καὶ τοῖς θεαταῖς πᾶσιν.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἔσται ταυταγί.

ΧΟΡΟΣ.

εἰ δὲ παραβαίην, ἑνὶ κριτῇ νικᾶν μόνον.

ΚΗΡΥΞ.

ἀκούετε λεώ· τοὺς ὁπλίτας νυνμενὶ
ἀνελομένους θὤπλ' ἀπιέναι πάλιν οἴκαδε,
σκοπεῖν δ' ὅ τι ἂν προγράφωμεν ἐν τοῖς πινακίοις.

ΧΟΡΟΣ.

δολερὸν μὲν ἀεὶ κατὰ πάντα δὴ τρόπον
πέφυκεν ἄνθρωπος. σὺ δ' ὅμως λέγε μοι.
τάχα γὰρ τύχοις ἂν
χρησθὸν ἐξειπών, ὅ τι μοι παρορᾷς, ἢ
δύναμίν τινα μείζω
παραλειπομένην ὑπ' ἐμῆς φρενὸς
ἀξυνέτου· σὺ δὲ τοῦθ' ὁρᾷς. λέγ' εἰς κοινόν.
ὃ γὰρ ἂν σὺ τύχῃς μοι
ἀγαθὸν πορίσας, τοῦτο κοινὸν ἔσται.
ἀλλ' ἐφ' ὅτῳ περ πράγματι τὴν σὴν ἥκεις γνώμην ἀναπείσας,
λέγε θαῤῥήσας· ὡς τὰς σπονδὰς οὐ μὴ πρότερον παραβῶμεν.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

καὶ μὴν ὀργῶ, νὴ τὸν Δία, καὶ προπέφυραταί λόγος εἴς μοι,
ὃν διαμάττειν οὐ κωλύει. φέρε παῖ σλέφανον· καλαχεῖσθαι
καλὰ χειρὸς ὕδωρ φερέτω ταχύ τις.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

δειπνήσειν μέλλομεν, ἢ τί;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

μὰ Δί', ἀλλὰ λέγειν ζητῶ τι πάλαι μέγα, καὶ λαμπρόν τι ἔπος τι,
ὅ τι τὴν τούτων θράσει ψυχήν. οὕτως ὑμῶν ὑπεραλγῶ,
οἵ τινες ὄντες πρότερον βασιλῆς ---

ΧΟΡΟΣ.

ἡμεῖς βασιλῆς; τίνος;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὑμεῖς,

πάντων ὅσ' ἐστὶν, ἐμοῦ πρῶτον, τουδὶ, καὶ τοῦ Διὸς αὐτοῦ.
ἀρχαιότεροι πρότεροί τε Κρόνου, καὶ Τιτάνων ἐγένεσθε,
καὶ γῆς.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ γῆς;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

νὴ τὸν Ἀπόλλω.

ΧΟΡΟΣ.

τουτὶ, μὰ Δί', οὐκ ἐπεπύσμην.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἀμαθὴς γὰρ ἔφυς, κοὐ πολυπράγμων, οὐδ' Αἴσωπον πεπάτηκας,
ὃς ἔφασκε λέγων κορυδὸν πάντων πρώτην ὄρνιθα γενέσθαι,
πρότερον τῆς γῆς· κἄπειτα νόσῳ τὸν πατέρ' αὐτῆς ἀποθνήσκειν·
γῆν δ' οὐκ εἶναι· τὸν δὲ προκεῖσθαι πεμπταῖον· τὴν δ' ἀποροῦσαν
ὑπ' ἀμηχανίας, τὸν πατέρ' αὐτῆς ἐν τῇ κεφαλῇ κατορύξαι.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

ὁ πατὴρ ἄρα τῆς κορυδοῦ νυνὶ κεῖται τεθνεὼς Κεφαλῆσιν.

ΕΠΟΨ.

οὐκοῦν δῆτ', εἰ πρότεροι μὲν γῆς, πρότεροι δὲ θεῶν ἐγένοντο,
ὡς πρεσβυλάτων ὄντων, αὐτῶν ὀρθῶς ἔσθ' ἡ βασιλεία.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

νὴ τὸν Ἀπόλλω· πάνυ τοίνυν χρὴ ῥύγχος βόσκειν σε τολοιπόν·
ὡς οὐ ταχέως ἀποδώσει Ζεὺς τὸ σκῆπτρον τῷ δρυκολάπτῃ.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὡς δ' οὐχὶ θεοὶ τῶν ἀνθρώπων τοίνυν ἦρχον τὸ παλαιὸν,
ἀλλ' ὄρνιθες, κἀβασίλευον, πόλλ' ἐστὶ τεκμήρια τούτων.
αὐτίκα δ' ὑμῖν πρῶτ' ἐπιδείξω τὸν ἀλεκτρυόν', ὡς ἐτυράννει,
ἦρχέ τε Περσῶν, πρῶτον πάντων, Δαρείου καὶ Μεγαβύζου·
ὥστε καλεῖται Περσικὸς ὄρνις, ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ἔτ' ἐκείνης.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

διὰ ταῦτ' ἄρ' ἔχων καὶ νῦν, ὥσπερ Βασιλεὺς ὁ Μέγας, διαβάσκει
ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὴν κυρβασίαν, τῶν ὀρνίθων μόνος, ὀρθήν.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οὕτω δ' ἴσχυσέ τε, καὶ μέγας ἦν τότε καὶ πολύς, ὥσθ' ἔτι καὶ νῦν,
ὑπὸ τῆς ῥώμης τῆς τότ' ἐκείνης, ὁπόταν μόνον ὄρθριον ᾄσῃ,
ἀναπηδῶσιν πάντες ἐπ' ἔργον, χαλκῆς, κεραμῆς, σκυλοδέψαι,
σκυτῆς, βαλανῆς, ἀλφιταμοιβοί, τορνευταὶ σπιδολυροπηγοί·
οἱ δὲ βαδίζουσ' ὑποδησάμενοι νύκλωρ.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

ἐμὲ τοῦτό γ' ἐρώτα.
χλαῖναν γὰρ ἀπώλεσ' ὁ μόχθηρος Φρυγίων ἕξιον διὰ τοῦτον.
ἐς δεκάτην γάρ ποτε παιδαρίου κληθεὶς, ὑπέπινον ἐν ἄσλει,
κἄρτι κἀθεύδων· καὶ πρὶν δὲ πιεῖν τοὺς ἄλλους, οὗτος ἄρ' ἦσε·
κἀγὼ νομίσας ὄρθρον, ἐχώρουν Ἀλιμουντάδε, κἄρτι προκύπλω
ἔξω τείχους, καὶ λωποδύτης παίει ῥοπάλῳ με τὸ νῶτον·
κἀγὼ πίπλω, μέλλω τε βοᾶν· ὁ δ' ἀπέδλισε θοιμάτιόν μου.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἴκλινος δ' οὖν τῶν Ἑλλήνων ἦρχεν τότε, κἀβασίλευε.

ΕΠΟΨ.

τῶν Ἑλλήνων;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

καὶ καλέδειξεν πρῶτός γ' οὗτος βασιλεύων
προκυλινδεῖσθαι τοῖς ἰκλίνοις.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

νὴ τὸν Διόνυσον, ἔγωγ' οὖν
ἐκυλινδούμην ἴκλινον ἰδών· κἄθ' ὑπλίος ὢν ἀναχάσκων,
ὀβολὸν κατεβρόχθισα· κἄτα κενὸν τὸν θύλακον οἰκαδ' ἀφεῖλκον.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

Αἰγύπλιοι δ' αὖ καὶ Φοινίκης πάσης κόκκυξ βασιλεὺς ἦν·
χὠπόθ' ὁ κόκκυξ εἴποι κόκκυ, τότε γ' οἱ Φοίνικες ἅπαντες
τοὺς πυροὺς ἂν καὶ τὰς κριθὰς ἐν τοῖς πεδίοις ἐθέριζον.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

τοῦτ' ἄρ' ἐκεῖν' ἦν τοὔπος ἀληθῶς· ΚΟΚΚΥ, ΨΩΛΟΙ ΠΕΔΙΟΝΔΕ.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἦρχον δ' οὕτω σφόδρα τὴν ἀρχήν, ὥσθ' εἴ τις καὶ βασιλεύοι
ἐν ταῖς πόλεσιν τῶν Ἑλλήνων, Ἀγαμέμνων, ἢ Μενέλαος,
ἐπὶ τῶν σκήπτρων ἐκάθητ' ὄρνις, μετέχων ὅ τι δωροδοκοίη.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

τουτὶ τοίνυν οὐκ ἤδη 'γώ· καὶ δῆτά μ' ἐλάμβανε θαῦμα,
ὁπότ' ἐξέλθοι Πριάμός τις ἔχων ὄρνιν ἐν τοῖσι τραγῳδοῖς·
ὁ δ' ἄρ' ἐσθίκει τὸν Λυσικράτη τηρῶν, ὅ τι δωροδοκοίη.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὃ δὲ δεινότατόν ἐστιν ἁπάντων, ὁ Ζεὺς γὰρ ὁ νῦν βασιλεύων
αἰετὸν ὄρνιν ἔσθικεν ἔχων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, βασιλεὺς ὤν·
ἡ δ' αὖ θυγάτηρ, γλαῦξ· ὁ δ' Ἀπόλλων, ὥσπερ θεράπων, ἱέρακα.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

νὴ τὴν Δήμητρ', εὖ ταῦτα λέγεις. τίνος οὕνεκα ταῦτ' ἄρ' ἔχουσιν;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἵν'; ὅταν θύων τις, ἔπειτ' αὐτοῖς ἐς τὴν χεῖρ', ὡς νόμος ἐστί,
τὰ σπλάγχνα διδῷ, τοῦ Διὸς αὐτοὶ πρότεροι τὰ σπλάγχνα λάβωσιν.
ὤμνυέ τ' οὐδεὶς ἀνθρώπων τότε θεόν· ἀλλ' ὄρνιθας ἅπαντες.
λάμπων δ' ἔτι καὶ νῦν ὄμνυσιν τὸν χῆν', ὅταν ἐξαπατᾷ τι.
οὕτως ὑμᾶς πάντες πρότερον μεγάλους, ἁγίους τ' ἐνόμιζον·
νῦν δ' ἀνδράποδ', ἠλιθίους, Μανᾶς.
ὥσπερ δ' ἤδη τοὺς μαινομένους,
βάλλους ὑμᾶς, κἀν τοῖς ἱεροῖς.
πᾶς τις ἐφ' ὑμῖν ὀρνιθευτὴς
ἵστησι βρόχους, παγίδας, ῥάβδους,
ἕρκη, νεφέλας, δίκτυα, πηκτάς·
εἶτα λαβόντες πωλοῦσ' ἀθρόους.
οἱ δ' ὠνοῦνται βλιμάζοντες·
κοὐδ' οὖν, εἴπερ ταὐτὰ δοκεῖ δρᾶν,
ὀπτήσαμενοι παρέθεντ' ὑμᾶς,
ἀλλ' ἐπικνῶσιν τυρὸν, ἔλαιον,

σίλφιον,

σίλφιον, ὄξος, καὶ τρίψαντες
καταχυσμὶ ἕτερον γλυκὺ καὶ λιπαρὸν,
κἄπειτα καλεσκέδασαν θερμὸν
τοῦτο καθ' ὑμῶν
αὐτῶν, ὥσπερ κενεβρίων.

ΧΟΡΟΣ.

πολὺ δή, πολὺ δὴ χαλεπωλάτους λόγους
ἤνεγκας, ἄνθρωφ' ὡς ἐδάκρυσά γ' ἐμῶν
πατέρων κάκην, οἰ,
τάσδε τὰς τιμὰς προγόνων παραδόντων,
ἐπ' ἐμοῦ κατέλυσαν.
σὺ δ' ἐμοὶ κατὰ δαίμονα, καὶ κατὰ
συντυχίαν ἀγαθὴν ἥκεις ἐμοὶ σωτήρ.
ἀναθεὶς γὰρ ἐγώ σοι
τὰ νεότλια, κἀμαυτὸν, οἰκήσω δή.
ἀλλά τί χρὴ δρᾶν, σὺ δίδασκε παρών· ὡς ζῆν οὐκ ἄξιον ἡμῖν,
εἰ μὴ κομιούμεθα παντὶ τρόπῳ τὴν ἡμετέραν βασιλείαν.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

καὶ δὴ τοίνυν πρῶτα διδάσκω μίαν ὀρνίθων πόλιν εἶναι·
κἄπειτα τὸν ἀέρα πάντα κύκλῳ, καὶ πᾶν τοὐτὶ τὸ μεταξύ,
περιτειχίζειν μεγάλαις πλίνθοις ὀπλαῖς, ὥσπερ Βαβυλῶνα.

ΕΠΟΨ.

ὦ Κεβριόνη, καὶ Πορφυρίων, ὡς σμερδαλέον τὸ πόλισμα.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

κἀπειδὰν τοῦτ' ἐπανεσθήκῃ, τὴν ἀρχὴν τὸν Δί' ἀπαιτεῖν.
κἂν μὲν μὴ φῇ, μηδ' ἐθελήσῃ, μηδ' εὐθὺς γνωσιμαχήσῃ,
ἱερὸν πολεμὸν πρωὐδᾶν αὐτῷ, καὶ τοῖσι θεοῖσιν ἀπειπεῖν
διὰ τῆς χώρας τῆς ὑμετέρας ἐσλυκόσι μὴ διαφοιτᾶν,
ὥσπερ πρότερον μοιχεύσοντες τὰς Ἀλκμήνας κατέβαινον,
καὶ τὰς Ἀλόπας, καὶ τὰς Σεμέλας· ἢν δ' ἐπίωσ', ἐπιβάλλειν
σφραγῖδ' αὐτοῖς ἐπὶ τὴν ψωλὴν, ἵνα μὴ βινῶσ' ἔτ' ἐκείνας.
τοῖς δ' ἀνθρώποις ὄρνιν ἕτερον πέμψαι κήρυκα κελεύω,
ὡς ὀρνίθων βασιλευόντων, θύειν ὄρνισι τελοιπόν·

κἄπειτα θεοῖς ὕστερον αὖθις. προσνείμασθαι δὲ πρεπόντως
τοῖσι θεοῖσιν τῶν ὀρνίθων, ὃς ἂν ἁρμόζῃ καθ' ἕκαστον.
ἢν Ἀφροδίτῃ θύῃ, πυρρούς ὄρνιθι φαληρίδι θύειν·
ἢν δὲ Ποσειδῶνί τις οἶν θύῃ, νήτῃ πυρρούς καθαγίζειν·
ἢν δ' Ἡρακλέει τις βοῦν, λάρῳ νασσοὺς θύειν μελιτούττας·
κἂν Διὶ θύῃ βασιλεῖ κριόν, βασιλεὺς ἔσθ' ὀρχίλος ὄρνις,
ᾧ πρότερῳ δεῖ τοῦ Διὸς αὐτοῦ σέρφον ἐνόρχην σφαγιάζειν.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

ἤσθην σέρφῳ σφαγιαζομένῳ. βρυλάτω νῦν ὁ μέγας Ζάν.

ΕΠΟΨ.

καὶ πῶς ἡμᾶς νομιοῦσι θεοὺς ἄνθρωποι, κοὐχὶ κολοιούς,
οἷ πετόμεσθα, πλέρυγάς τ' ἔχομεν;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ληρεῖς. καὶ, νὴ Δί', ὅ γ' Ερμῆς
πέτεται, θεὸς ὤν, πλέρυγάς τε φορεῖ, κἄλλοι γε θεοὶ πάνυ πολλοί.
αὐτίκα Νίκη πέτεται πλερύγοιν χρυσαῖν· καὶ, νὴ Δί', Ερως γε.
Ιριν δ' ἔθ' Ομηρος ἔφασκ' ἰκέλην εἶναι τρήρωνι πελείῃ.

ΕΠΟΨ.

ὁ Ζεὺς δ' ἡμῖν οὐ βροντήσας πέμψει πλερόεντα κεραυνόν;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἢν δ' οὖν ὑμᾶς μὲν ὑπ' ἀγνοίας εἶναι νομίσωσι τὸ μηδέν,
τούτους δὲ θεούς, τοὺς ἐν Ολύμπῳ, τότε χρὴ σίφουθῶν νέφος ἀρθέν,
καὶ σπερμολόγων, ἐκ τῶν ἀγρῶν τὸ σπέρμ' αὐτῶν ἀνακάψαι·
κἄπειτ' αὐτοῖς ἡ Δημήτηρ πυρροὺς πεινῶσι μετρείτω.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

οὐκ ἐθελήσει, μὰ Δί', ἀλλ' ὄψει προφάσεις αὐτὴν παρέχουσαν.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οἱ δ' αὖ κόρακες τῶν ζευγαρίων, οἷσιν τὴν γῆν καταροῦσι,
καὶ τῶν προβάτων τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκκοψάντων ἐπὶ πείρᾳ·
εἶθ' ὅ γ' Απόλλων, ἰατρός γ' ὤν, ἰάσθω· μισθοφορεῖ δέ.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

μή, πρίν γ' ἂν ἐγὼ τὼ βοϊδαρίω τὼ μὼ πρώτιστ' ἀποδῶμαι.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἢν δ' ἡγῶνταί σε θεὸν, σὲ βίον, σὲ δὲ Γῆν, σὲ Κρόνον, σὲ Ποσειδῶ,
ἐνάδ' αὐτοῖσιν πάντα παρέσται.

ΕΠΟΨ.

λέγε δή μοι τῶν ἀγαθῶν ἕν.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

πρῶτα μὲν αὐτῶν τὰς οἰνάνθας οἱ πάρνοπες οὐ κατέδονται,
ἀλλὰ γλαυκῶν λόχος εἷς αὐτοὺς καὶ κερχνήδων ἐπιτρίψει.
εἶθ' οἱ κνῖπες καὶ ψῆνες ἀεὶ τὰς συκᾶς οὐ κατέδονται,
ἀλλ' ἀναλέξει πάνλας καθαρῶς αὐτοὺς ἀγέλη μία κιχλῶν.

ΕΠΟΨ.

πλουτεῖν δὲ πόθεν δώσομεν αὐτοῖς; καὶ γὰρ τούτου σφόδ' ἐρῶσι.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τὰ μέταλλ' αὐτοῖς μαντευομένοις οὗτοι δώσουσι τὰ χρησιά,
τάς τ' ἐμπορίας τὰς κερδαλέας πρὸς τὸν μάντιν κατεροῦσιν,
ὥσθ' ἁπολεῖται τῶν ναυκλήρων οὐδείς.

ΕΠΟΨ.

πῶς οὐκ ἀπολεῖται;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

πρεσβεῖ τις ἀεὶ τῶν ὀρνίθων μαντευομένῳ περὶ τοῦ πλοῦ·
Νυνὶ μὴ πλεῖ, χείμων ἔσται. Νυνὶ πλεῖ, κέρδος ἐπέσται. —

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

γαυλὸν κλῶμαι, καὶ ναυκληρῶ, κοὐκ ἂν μείναιμι παρ' ὑμῖν.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τοὺς θησαυρούς τ' αὐτοῖς δείξουσ', οὓς οἱ πρότεροι κατέθεντο,
τῶν ἀργυρίων· οὗτοι γὰρ ἴασι. λέγουσι δέ τι τάδε πάντες·
Οὐδεὶς οἶδεν τὸν θησαυρὸν τὸν ἐμὸν, πλὴν εἴ τις ἄρ' ὄρνις. —

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

πωλῶ γαυλὸν, κλῶμαι σμινύην, καὶ τὰς ὑδρίας ἀνορύττω.

ΕΠΟΨ.

πῶς δ' ὑγιείαν δώσουσ' αὐτοῖς, οὖσαν παρὰ τοῖσι θεοῖσιν;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἢν εὖ πράττωσ', οὐχ ὑγίεια μεγάλη τοῦτ' ἐστί; σάφ' ἴσθι,

ὡς ἄνθρωπός γε κακῶς πράττων ἀτεχνῶς οὐδεὶς ὑγιαίνει.

ΕΠΟΨ.

πῶς δ' εἰς γῆρᾳς ποτ' ἀφίξονται; καὶ γὰρ τοῦτ' ἔσθ' ἐν Ολύμπῳ;
ἢ παιδάριˈ ὄντ' ἀποθνήσκειν δεῖ;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

μὰ Δί', ἀλλὰ τριακόσι' αὐτοῖς
ἔτι προσθήσουσ' ὄρνιθες ἔτη.

ΕΠΟΨ.

παρὰ τοῦ;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

παρὰ τοῦ; παρ' ἑαυτῶν.
οὐκ οἶσθ', ὅτι πένθ' ἀνδρῶν γενεὰς ζώει λακέρυζα κορώνη;

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

βαβαί· ὡς πολλῷ κρείττους οὗτοι τοῦ Διὸς ἡμῖν βασιλεύειν.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οὐ γὰρ πολλῷ; καὶ πρῶτα μὲν οὐ-
χὶ νεὼς ἡμᾶς οἰκοδομεῖν δεῖ
λιθίνους αὐτοῖς, οὐδὲ θυρῶσαι
χρυσαῖσι θύραις· ἀλλ' ὑπὸ θάμνοις
καὶ πρινιδίοις οἰκήσουσιν.
τοῖς δ' αὖ σεμνοῖς τῶν ὀρνίθων
δένδρον ἐλάας ὁ νεὼς ἔσται·
κοὐδ' εἰς Δελφοὺς, οὐδ' εἰς Ἄμμων'
ἐλθόντες, ἐκεῖ θύσομεν· ἀλλ' ἐν
ταῖσιν κομάροις καὶ τοῖς κοτίνοις
σιάντες, ἔχοντες κριθάς, πυρούς,
εὐξόμεθ' αὐτοῖς ἀνατείνοντες
τὼ χεῖρ', ἀγαθῶν διδόναι τι μέρος.
καὶ ταῦθ' ἡμῖν παραχρῆμ' ἔσται,
πυροὺς ὀλίγους πρυβαλοῦσιν.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ φίλταθ' ἑμοὶ πολὺ πρεσβυτῶν ἐξ ἐχθίστου μεταπίπτων,
οὐκ ἔστιν ὅπως ἂν ἐγώ ποθ' ἑκὼν τῆς σῆς γνώμης ἔτ' ἀφείμην.

ἐπαυχήσας δὲ τοῖσι σοῖς λόγοις,
ἐπηπείλησα, καὶ κατώμοσα,
ἢν σὺ παρ' ἐμὲ θέμενος
ὁμόφρονας λόγους δικαίους,
ἀδόλους, ὁσίους,
ἐπὶ θεοὺς ἴοις, ἐμοὶ
φρονῶν ξυνῳδά, μὴ πολὺν χρόνον
θεοὺς ἔτι σκηπτρα ταμὰ τρίψειν.
ἀλλ' ὅσα μὲν δεῖ ῥώμῃ πράττειν, ἐπὶ ταῦτα τελαξόμεθ' ἡμεῖς·
ὅσα δὲ γνώμῃ δεῖ βουλεύειν, ἐπὶ σοὶ τάδε πάντ' ἀνάκειται.

ΕΠΟΨ.

καὶ μήν, μὰ τὸν Δί', οὐχὶ νυσλάζειν ἔτι
ὥρα 'σλὶν ἡμῖν, οὐδὲ μελλονικιᾶν·
ἀλλ' ὡς τάχισλα δεῖ τι δρᾶν. πρῶτον δέ τε
εἰσέλθετ' εἰς νεοσλίαν γε τὴν ἐμήν,
καὶ ταμὰ κάρφη, καὶ τὰ παρόντα φρύγανα,
καὶ τοὔνομ' ἡμῖν φράσαλον.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἀλλὰ ῥᾴδιον.
ἐμοὶ μὲν ὄνομα Πεισθέταιρος.

ΕΠΟΨ.

τῷ δὲ, τί;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

Εὐελπίδης Θρῃξθεν.

ΕΠΟΨ.

ἀλλὰ χαίρετον
ἄμφω.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

δεχόμεθα.

ΕΠΟΨ.

δεῦρο τοίνυν εἴσιτον.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἴωμεν· εἰσηγοῦ σὺ λαβὼν ἡμᾶς.

ΕΠΟΨ.

ἴθι.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἀτὰρ, τὸ δεῖνα, δεῦρ' ἐπανάκρουσαι πάλιν.
φέρ' ἴδω, φράσον νῷν· πῶς ἔγωγε χ' οὑτοσὶ
ξυνεσόμεθ' ὑμῖν πετομένοις οὐ πετομένῳ;

ΕΠΟΨ.

καλῶς.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὅρα νυν, ὡς ἐν Αἰσώπου λόγοις
ἐστὶν λεγόμενον δή τι, τὴν ἀλώπεχ', ὡς
φλαύρως ἐκοινώνησεν ἀετῷ ποτέ.

ΕΠΟΨ.

μηδὲν φοβηθῇς. ἔστι γάρ τι βίζιον,
ὃ διατραγόντ' ἔσεσθον ἐπιερωμένω.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οὕτω μὲν εἰσίαμεν. ἄγε δή, Ξανθία,
καὶ Μανόδωρε, λαμβάνετε τὰ σἰρώματα.

ΧΟΡΟΣ.

οὗτος, σὲ καλῶ, σὲ λέγω.

ΕΠΟΨ.

τί καλεῖς;

ΧΟΡΟΣ.

τούτους μὲν ἄγων μελᾳ σαυτοῦ,
ἀρίστιον εὖ· τὴν δ' ἡδυμελῆ ξύμφωνον ἀηδόνα Μούσης
κατάλειφ' ἡμῖν, δεῦρ' ἐκβιβάσας, ἵνα παίσωμεν μετ' ἐκείνης.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὦ τοῦτο μέντοι, νὴ Δί', αὐτοῖσιν πιθοῦ·
ἐκβίβασον ἐκ τοῦ βουτόμου τουρνίθιον·
ἐκβίβασον αὐτοῦ, πρὸς θεῶν, αὐτήν, ἵνα
καὶ νὼ θεασώμεσθα τὴν ἀηδόνα.

ΕΠΟΨ.

ἀλλ' εἰ δοκεῖ σοφῶν, ταῦτα χρὴ δρᾶν. ἡ Πρόκνη,

ἔκβαινε, καὶ σαυτὴν ἐπιδείκνυ τοῖς ξένοις.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὦ Ζεῦ πολυτίμητ', ὡς καλὸν τοὐρνίθιον·
ὡς δ' ἁπαλόν, ὡς δὲ λευκόν.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

ἆρά γ' οἶσθ', ὅτι
ἐγὼ διαμηρίζοιμ' ἂν αὐτὴν ἡδέως;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὅταν δ' ἔχει τὸν χρυσόν, ὥσπερ παρθένος.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

ἐγὼ μὲν αὐτὴν καὶ φιλῆσαί μοι δοκῶ.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἀλλ', ὦ κακόδαιμον, ῥύγχος ὀβελίσκων ἔχει.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

ἀλλ', ὥσπερ οὖν, νὴ Δί', ἀπολέψαντα χρὴ
ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τὸ λέμμα, κἄθ' οὕτω φιλεῖν.

ΕΠΟΨ.

ἴωμεν.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἡγοῦ δὴ σὺ νῷν ἀγαθῇ τύχῃ.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ φίλη, ὦ ξυθή, ὦ
φιλάτη ὀρνέων
πάντων ξύννομε, τῶν ἐμῶν
ὕμνων ξύντροφ' ἀηδοῖ·
ἦλθες, ἦλθες, ὤφθης,
ἡδὺν φθόγγον ἐμοὶ φέρουσ';
ἀλλ', ὦ καλλιβόαν κρέκουσ'
κυλὰν φθέγμασιν ἠρινοῖς,
ἄρχου τῶν ἀναπαίστων.

Ἄγε δὴ φύσιν ἄνδρες ἀμαυρόβιοι, φύλλων γενεᾷ προσόμοιοι,
ὀλιγοδρανέες, πλάσματα πηλοῦ, σκιοειδέα φῦλ' ἀμενηνά,

ἀπῆνες ἐφημέριοι, ταλαοὶ βροτοὶ, ἀνέρες εἰκελόνεφροι,
προσέχετε τὸν νοῦν τοῖς ἀθανάτοις ἡμῖν, τοῖς αἰὲν ἐοῦσι,
τοῖς αἰθέροις, τοῖσιν ἀγήρως, τοῖς ἄφθιτα μηδεμένοισιν,
ἵν' ἀκούσαντες πάντα παρ' ἡμῶν ὀρθῶς περὶ τῶν μετεώρων,
φύσιν οἰωνῶν, γενεσίν τε θεῶν, πλαμῶν τ', Ερέβους τε, Χάους τε,
εἰδότες ὀρθῶς, Προδίκῳ παρ' ἐμοῦ κλαίειν εἴπηλε τολοιπόν.

Χάος ἦν, καὶ Νὺξ, Ερεβός τε μέλαν πρῶτον, καὶ Τάρταρος εὐρύς·
γῆ δ', οὐδ' ἀὴρ, οὐδ' οὐρανὸς ἦν. Ερέβους δ' ἐν ἀπείροσι κόλποις
τίκτει πρώτιστον ὑπηνέμιον Νὺξ ἡ μελανόπτερος ᾠόν,
ἐξ οὗ περιτελλομέναις ὥραις ἔβλαστεν Ερως ὁ ποθεινός,
στίλβων νῶτον πτερύγοιν χρυσαῖν, εἰκὼς ἀνεμώκεσι δίναις.
οὗτος δὲ Χάει πτερόεντι μιγεὶς νυχίῳ, κατὰ Τάρταρον εὐρύν,
ἐνεοττεύσεν γένος ἡμέτερον, καὶ πρῶτον ἀνήγαγεν ἐς φῶς.
πρότερον δ' οὐκ ἦν γένος ἀθανάτων, πρὶν Ερως ξυνέμιξεν ἅπαντα·
ξυμμιγνυμένων δ' ἑτέρων ἑτέροις, γένετ' οὐρανὸς, ὠκεανός τε,
καὶ γῆ, πάντων τε θεῶν μακάρων γένος ἄφθιτον. ὧδε μὲν ἐσμὲν
πολὺ πρεσβύτατοι πάντων τε θεῶν μακάρων. ἡμεῖς δ' ὡς ἐσμὲν Ερωτος,
πολλοῖς δῆλον. πτερόμεσθά τε γάρ, καὶ τοῖσιν ἐρῶσι συνέσμεν·
πολλοὺς δὲ καλοὺς ἀπομωμοκότας παῖδας πρὸς τέρμασιν ὥρας,
διὰ τὴν ἰσχὺν τὴν ἡμέτεραν, διεμήρισαν ἄνδρες ἐρασταὶ,
ὁ μὲν ὄρτυγα δοὺς, ὁ δὲ πορφυρίων, ὁ δὲ χῆν, ὁ δὲ Περσικὸν ὄρνιν.
πάντα δὲ θνητοῖς ἐστιν ἀφ' ἡμῶν τῶν ὀρνίθων τὰ μέγιστα.
πρῶτα μὲν ὥρας φαίνομεν ἡμεῖς ἦρος, χειμῶνος, ὀπώρας·
σπείρειν μὲν, ὅταν γέρανος κρώζουσ' ἐς τὴν Λιβύην μεταχωρῇ,
καὶ πηδάλιον τότε ναυκλήρῳ φράζει κρεμάσαντι καθεύδειν,
εἶτα δ' Ορίσιν χλαῖναν ὑφαίνειν, ἵνα μὴ ῥιγῶν ἀποδύῃ.
ἴκλινος δ' αὖ μετὰ ταῦτα φανεὶς ἑτέραν ὥραν ἀποφαίνει,
ἡνίκα πεκτεῖν ὥρα πρόβατον πόκον ἠρινόν· εἶτα χελιδὼν,
ὅτε χρὴ χλαῖναν πωλεῖν ἤδη, καὶ ληδάριόν τι πρίασθαι.
ἐσμὲν δ' ὑμῖν Αμμων, Δελφοὶ, Δωδώνη, Φοῖβος Απόλλων.
ἐλθόντες γὰρ πρῶτον ἐπ' ὄρνις, οὕτω πρὸς ἅπαντα τρέπεσθε,
πρός τ' ἐμπορίαν, καὶ πρὸς βιότου κλῆσιν, καὶ πρὸς γάμον ἀνδρός.
ὄρνιν τε νομίζετε πάνθ' ὅσαπερ περὶ μαντείας διακρίνει·

Φήμη γ' ὑμῖν ὄρνις ἐσθ' · πλαρμόν τ' ὄρνιθα καλεῖτε ·
ξύμβολον, ὄρνιν · φωνήν, ὄρνιν · θεράποντ', ὄρνιν · ὄνομ', ὄρνιν.
ἆρ' οὐ φανερῶς ἡμεῖς ὑμῖν ἐσμὲν μαντεῖος Ἀπόλλων;
ἢν οὖν ἡμᾶς νομίσητε θεούς,
ἕξετε χρῆσθαι μάντεσι Μούσαις,
αὔραις, ὥραις, χειμῶνι, θέρει,
μετρίῳ πνίγει · κοὐκ ἀποδράνλες
καθεδούμεθ' ἄνω σεμνυνόμενοι
παρὰ ταῖς νεφέλαις, ὥσπερ χὠ Ζεύς ·
ἀλλὰ παρόντες δώσομεν ὑμῖν
αὐτοῖς, παισὶν, παίδων παισὶν,
πλουθυγιείαν, εὐδαιμονίαν,
βίον, εἰρήνην, νεότητα, γέλω-
τα, χορούς, θαλίας, γάλα τ' ὀρνίθων.
ὥσθ' παρέσται πᾶσιν ὑμῖν
ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν ·
οὕτω πλουτήσετε πάντες.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

Μοῦσα λοχμαία,
τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιοτὶγξ,
ποικίλη, μεθ' ἧς ἐγὼ
νάπαισί τε, κορυφαῖσίν τ' ἐν ὀρείαις
τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιοτὶγξ,
ἱζόμενος μελίας ἐπὶ φυλλοκόμου,
τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιοτίγξ,
δι' ἐμῆς γένυος ξυθῆς μελέων
Πανὶ νόμους ἱεροὺς ἀναφαίνω,
σεμνά τε Μητρὶ χορεύματ' ὀρεία ·
τοτοτοτοτοτοτοτοτίγξ.
ἔνθεν, ὥσπερ ἡ μέλιττα,
Φρύνιχος ἀμβροσίων
μελέων ἀποβόσκεται καρπὸν, ἀεὶ

Φέρων γλυκεῖαν ᾠδήν.
τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιοτίγξ.

ΧΟΡΟΣ.

Εἰ μετ' ὀρνίθων τις ὑμῶν, ὦ θεαταὶ, βούλεται
διαπλέκειν ζῶν ἡδέως τολοιπὸν, ὡς ἡμᾶς ἴτω.
ὅσα γὰρ ἐστιν ἐνθάδ' αἰσχρὰ, τῷ νόμῳ κρατούμενα,
ταῦτα πάντ' ἐστὶν παρ' ἡμῖν τοῖτιν ὄρνισιν καλά.
εἰ γὰρ ἐνθάδ' ἐστιν αἰσχρὸν τὸν πατέρα τύπτειν νόμῳ,
τοῦτ' ἐκεῖνο καλὸν παρ' ἡμῖν ἐστὶν, ἤν τις τῷ πατρὶ
προσδραμὼν εἴπῃ παλάξας· Αἶρε πλῆκτρον, εἰ μάχει. —
εἰ δέ τυγχάνει τις ὑμῶν δραπέτης ἐσιγμένος,
ἀτλαγᾶς οὗτος παρ' ἡμῖν ποικίλος κεκλήσεται.
εἰ δὲ τυγχάνει τις ὢν Φρυξ μηδὲν ἧττον Σαινθάρου,
Φρυγίλος ὄρνις ἐνθάδ' ἔσται, τοῦ Φιλήμονος γένους.
εἰ δὲ δοῦλός ἐστι καὶ Κάρ, ὥσπερ Ἐξηκεστίδης,
φυσάτω πάππους παρ' ἡμῖν, καὶ φανοῦνται φράτορες.
εἰ δ' ὁ Πισίου προδοῦναι τοῖς ἀτίμοις τὰς πύλας
βούλεται, πέρδιξ γενέσθω, τοῦ πατρὸς νεότιον·
ὡς παρ' ἡμῖν οὐδὲν αἰσχρὸν ἐστιν ἐκπερδικίσαι.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

Τοιάνδε κύκνοι,
τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιοτίγξ,
συμμιγῆ βοὴν ὁμοῦ
πτεροῖς κρέκοντες ἴακχον Ἀπόλλω,
τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιοτίγξ,
ὄχθῳ ἐφεζόμενοι παρ' Ἕβρον ποταμόν.
τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιοτίγξ.
διὰ δ' αἰθέριον νέφος ἦλθε βοά·
πτῆξε δὲ ποικίλα φῦλά τε θηρῶν,
κύματά τ' ἔσβεσε νήνεμος αἴθρη,
τολοτοτολοτοτολοτοτολοτίγξ·
πᾶς δ' ἐπεκλύσθη Ὄλυμπος·
εἶλε δὲ θάμβος ἄνακ-

ἴας· Ὀλυμπιάδες δὲ μέλος Χάριτες,
Μοῦσαί τ' ἐπωλόλυξαν.
τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιοτοτοτίγξ.

ΧΟΡΟΣ.

Οὐδὲν ἔστ' ἄμεινον, οὐδ' ἥδιον, ἢ φῦσαι πτερά.
αὐτίχ' ὑμῶν τῶν θεατῶν εἴ τις ἦν ὑπόπτερος,
εἶτα πεινῶν τοῖς χορεῦσι τῶν τραγῳδῶν ἦχθετο,
ἐκπτόμενος ἂν οὗτος ἡρίστησεν ἐλθὼν οἴκαδε·
κᾆτ' ἂν ἐμπλησθεὶς ἐφ' ἡμᾶς αὖθις αὖ κατέπτετο.
εἴ τε Πατροκλείδης τις ὑμῶν τυγχάνει κεζητιῶν,
οὐκ ἂν ἐξίδισεν ἐς θοιμάτιον, ἀλλ' ἀνέπτετο,
κἀκοπάρδων, κἀναπνεύσας, αὖθις αὖ κατέπτετο.
εἴ τε μοιχευών τις ὑμῶν ἐστιν, ὅς τις τυγχάνει,
κᾆθ' ὁρᾷ τὸν ἄνδρα τῆς γυναικὸς ἐν Βουλευτικῷ,
οὗτος ἂν πάλιν παρ' ὑμῶν πτερυγίσας ἀνέπτετο,
εἶτα βινήσας, ἐκεῖθεν αὖθις αὖ καθέζετο.
ἆρ' ὑπόπτερον γενέσθαι παντὸς ἐστὶν ἄξιον;
ὡς Διϊτρεφὴς γε πυτιναῖα μόνον ἔχων πτερά,
ἠρέθη Φύλαρχος, εἶθ' Ἱππαρχος, εἶτ' ἐξ οὐδενὸς
μεγάλα πράττει· κᾄστι νυνὶ ξουθὸς ἱππαλεκτρυών.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ, ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ, ΕΠΟΨ, ΧΟΡΟΣ, ΙΕΡΕΥΣ, ΠΟΙΗΤΗΣ, ΧΡΗΣΜΟΛΟΓΟΣ, ΜΕΤΩΝ, ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ, ΨΗΦΙΣΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

Τουτὶ τοιαυτί· μὰ Δί' ἐγὼ μὲν πρᾶγμά πω
γελοιότερον οὐκ εἶδον οὐδεπώποτε.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

ἐπὶ τῷ γελᾶς;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἐπὶ τοῖσι σοῖς ὠκυπλέροις.
οἷσθ' ᾧ μάλιστ' ἔοικας ἐπτερωμένος;
εἰς εὐτέλειαν χηνὶ συγγεγραμμένῳ.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

σὺ δὲ κοψίχῳ γε σκάφιον ἀποτετιλμένῳ.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ταυτὶ μὲν ἡκάσμεσθα κατὰ τὸν Αἰσχύλον·
ΤΑ Δ' ΟΥΧ ΥΠ' ΑΛΛΩΝ, ΑΛΛΑ ΤΟΙΣ ΑΥΤΩΝ ΠΤΕΡΟΙΣ.

ΕΠΟΨ.

ἄγε δὴ τί χρὴ δρᾶν;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

πρῶτον ὄνομα τῇ πόλει
θέσθαι τι μέγα καὶ κλεινόν· εἶτα τοῖς θεοῖς
θῦσαι μετὰ τοῦτο.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

ταῦτα κἀμοὶ ξυνδοκεῖ.

ΕΠΟΨ.

φέρ' ἴδω, τί δ' ἡμῖν τοὔνομ' ἔσται τῇ πόλει;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

βούλεσθε τὸ μέγα τοῦτο τοὐκ Λακεδαίμονος,
Σπάρτην ὄνομα καλῶμεν αὐτήν;

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

Ηράκλεις.
Σπάρτην γὰρ ἂν θείμην ἐγὼ τῇ μὴ πόλει;
οὐδ' ἂν χαμεύνῃ, πάνυ γε κειρίαν ἔχων.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τί δῆτ' ὄνομ' αὐτῇ θησόμεσθ';

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

ἐντευθενὶ
ἐκ τῶν νεφελῶν, καὶ τῶν μετεώρων χωρίων,
χαῦνόν τι πάνυ.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

βούλει ΝΕΦΕΛΟΚΟΚΚΥΓΙΑΝ;

ΕΠΟΨ.

ἰού, ἰού·
καλὸν σύ γ' ἀτεχνῶς καὶ μέγ' εὗρες τοὔνομα.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

ἆρ' ἐστὶν αὕτη γ' ἡ Νεφελοκοκκυγία,
ἵνα καὶ τὰ Θεαγένους τὰ πολλὰ χρήματα,
τά τ' Αἰσχίνου γ' ἅπαντα;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

καὶ λῷστον μέν, ἢ
τὸ Φλέγρας πεδίον, ἵν' οἱ θεοὶ τοὺς Γηγενεῖς
ἀλαζονευόμενοι καθυπερηκόντισαν.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

λιπαρὸν τὸ χρῆμα τῆς πόλεως. τίς δαὶ θεὸς
πολιοῦχος ἔσται; τῷ ξανοῦμεν τὸν πέπλον;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τί δ' οὐκ Αθηναίαν ἐῶμεν Πολιάδα;

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

καὶ πῶς ἂν ἔτι γένοιτ' ἂν εὐτακτος πόλις,
ὅπου θεὸς, γυνὴ γεγονυῖα, πανοπλίαν
ἔσθηκ' ἔχουσα, Κλεισθένης δὲ κερκίδα;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τίς δ' αὖ καθέξει τῆς πόλεως τὸ Πελαργικόν;

ΕΠΟΨ.

ὄρνις ἀφ' ἡμῶν τοῦ γένους τοῦ Περσικοῦ,
ὅσπερ λέγεται δεινότατος εἶναι πανλαχοῦ
Αρεος νεοττός.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

ὦ νεοττὲ δέσποτα.
ὡς δ' ὁ θεὸς ἐπιτήδειος οἰκεῖν ἐπὶ πετρων.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἄγε νυν, σὺ μὲν βάδιζε πρὸς τὸν ἀέρα,
καὶ τοῖσι τειχίζουσι παραδιακόνει,
χάλικας παραφόρει, πηλὸν ἀποδὺς ὄργασον,
λεκάνην ἀνένεγκε, κατάπεσ' ἀπὸ τῆς κλίμακος,
φύλακας καθίσησαι, τὸ πῦρ ἔγκρυπτ' ἀεὶ,
κωδωνοφορῶν περίτρεχε, καὶ κάθευδ' ἐκεῖ·
κήρυκε δὲ πέμψον, τὸν μὲν εἰς θεοὺς ἄνω,
ἕτερον δ' ἄνωθεν αὖ παρ' ἀνθρώπους κάτω,
κἄκκιθεν αὖθις παρ' ἐμέ.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

σὺ δέ γ' αὐτοῦ μένων
εἵμωζε παρ' ἔμ'.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἴθ', ὦ γάθ', οἵ πέμπω σ' ἐγώ.
οὐδὲν γὰρ ἄνευ σοῦ τῶνδ', ἃ λέγω, πεπράξεται.
ἐγὼ δ', ἵνα θύσω τοῖσι καινοῖσιν θεοῖς,
τὸν ἱερέα πέμψουλα τὴν πομπὴν καλῶ.
παῖ, παῖ, τὸ κανοῦν αἴρεσθε καὶ τὴν χέρνιβα.

ΧΟΡΟΣ.

ὁμορροθῶ, συνθέλω,
συμπαραινέτας ἔχω,
προσόδια μεγάλα
σεμνὰ προσιέναι θεοῖσιν·
ἅμα δὲ προσέτι χάριτος ἕνεκα
πρόβατόν τι θύειν
ἴτω, ἴτω, ἴτω δὲ Πυθιὰς βοὰ τῷ θεῷ·
συναδέτω δὲ Χαῖρις.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

παῦσαι σὺ φυσῶν. Ηρακλεις, τουτὶ, τί ἦν
τουτί; μὰ Δί' ἐγὼ πολλὰ δὴ καὶ δεῖν' ἰδὼν,
οὔπω κόρακ' εἶδον ἐμπεφορβιωμένον.

ΕΠΟΨ.

ἱερεῦ, σὸν ἔργον, θύε τοῖς καινοῖς θεοῖς.

ΙΕΡΕΥΣ.

θράσω τάδ'. ἀλλὰ ποῦ 'σθ' ὁ τὸ κανοῦν ἔχων;
εὔχεσθε τῇ Εσθίᾳ τῇ ὀρνιθείῳ,
καὶ τῷ ἰκτίνῳ τῷ ἐσθιούχῳ,
καὶ ὄρνισιν Ολυμπίοις καὶ Ολυμπίῃσι
πᾶσι καὶ πάσῃσιν.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ Σουνιέρακε, χαῖρ' ἄναξ Πελαργικέ.

ΙΕΡΕΥΣ.

καὶ κύκνῳ Πυθίῳ καὶ Δηλίῳ,
καὶ Λητοῖ Ὀρτυγομήτρᾳ,
καὶ Αρτέμιδι Ἀκαλανθίδι.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οὐκέτι Κολαινὶς, ἀλλ' Ακαλανθὶς Αρτεμις.

ΙΕΡΕΥΣ.

καὶ Φρυγίλῳ Σαβαζίῳ,
καὶ σίρουθῳ, Μεγάλῃ
Μητρὶ θεῶν καὶ ἀνθρώπων.

ΧΟΡΟΣ.

δέσποινα Κυβέλη, στροῦθε, μῆτερ Κλεοκρίτου,
διδόναι Νεφελοκοκκυγιεῦσιν
ὑγιείαν καὶ σωτηρίαν,
αὐτοῖσι καὶ Χίοισι.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

Χίοισιν ἥσθην πανταχοῦ προσκειμένοις.

ΙΕΡΕΥΣ.

καὶ ἥρωσι, καὶ ὄρνισι, καὶ ἡρώων παισὶ,
καὶ πορφυρίωνι, καὶ πελεκᾶντι,
καὶ πελεκίνῳ, καὶ φλέξιδι,
καὶ τέτρακι, καὶ ταῶνι,
καὶ ἐλεᾷ, καὶ βάσκᾳ,
καὶ ἐλασᾷ, καὶ ἐρωδιῷ,
καὶ καταράκτῃ, καὶ μελαγκορύφῳ
καὶ αἰγιθάλλῳ —

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

παῦ' ἐς κόρακας· παῦσαι καλῶν, ἰοὺ, ἰού.
ἐπὶ ποῖον, ὦ κακόδαιμον, ἱερεῖον καλεῖς
ἁλιαιέτους, καὶ γῦπας; οὐχ ὁρᾷς, ὅτι
ἴκτινος εἷς ἂν τοῦτό γ' οἴχοιθ' ἁρπάσας;
ἄπελθ' ἀφ' ἡμῶν καὶ σὺ, καὶ τὰ στέμματα·
ἐγὼ γὰρ αὐτὸς τουτογὶ θύσω μόνος.

ΙΕΡΕΥΣ.

εἶτ' αὖθις αὖτ' ἄρα σοι
δεῖ με δεύτερον μέλος
χέρνιβι θεοσεβὲς
ὅσιον ἐπιβοᾶν, καλεῖν δὲ
μάκαρας, ἕνα τινὰ μόνον, εἴπερ
ἱκανὸν ἕξετ' ὄψον.
τὰ γὰρ παρόντα θύματ' οὐδὲν ἄλλο πλὴν
γένειόν ἐστι καὶ κέρατα.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

θύοντες εὐξώμεσθα τοῖς πτερίνοις θεοῖς.

ΠΟΙΗΤΗΣ.

Νεφελοκοκκυγίαν τὰν εὐδαίμονα
κλῆσον, ὦ Μοῦσα,
τεαῖς ἐν ὕμνων ᾠδαῖς.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τουτὶ τί τὸ πρᾶγμα, ποδαπόν; εἶπ' ἐμοί, τίς εἶ;

ΠΟΙΗΤΗΣ.

ἐγὼ μελιγλώσσων ἐπέων ἰεὶς ἀοιδάν,
Μουσάων θεράπων
ὀρνιθὸς, κατὰ τὸν Ομηρον.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἔπειτα δῆτα δοῦλος ὢν κόμην ἔχεις;

ΠΟΙΗΤΗΣ.

οὔκ· ἀλλὰ πάντες ἐσμὲν οἱ διδάσκαλοι
Μουσάων θεράποντες
ὀρνιθοὶ, κατὰ τὸν Ομηρον.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οὐκ ἐτὸς ὀρνιθὸν καὶ τὸ λιθάριον ἔχεις.
ἀτὰρ, ὦ ποιητὰ, κατά τί δευρ' ἀνεφθάρης;

ΠΟΙΗΤΗΣ.

μέλη πεποίηκ' ἐς τὰς Νεφελοκοκκυγίας
τὰς ὑμετέρας, κύκλιά τε πολλὰ κἀὶ καλὰ,
καὶ παρθενεῖα, καὶ κατὰ τὰ Σιμωνίδου.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ταυτὶ σὺ πότ' ἐποίησας; ἀπὸ ποίου χρόνου;

ΠΟΙΗΤΗΣ.

πάλαι, πάλαι δὴ τήνδ' ἐγὼ κλήζω πόλιν.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οὐκ ἄρτι θύω τὴν δεκάτην ταύτης ἐγώ;
καὶ τοὔνομ', ὥσπερ παιδίῳ, νῦν δὴ 'θέμην.

ΠΟΙΗΤΗΣ.

ἀλλά τις ὠκεῖα Μουσάων φάτις,
οἷά περ ἵππων ἀμαρυγά.
σὺ δ', ὦ πάτερ ἐλίστορ Αἴτνας,
ζαθέων ἱερῶν ὁμώνυμε,
δὸς ἐμὶν, ὅ τι περ
τεᾷ κεφαλᾷ θέλεις
πρόφρων δόμεν ἐμὶν, τεΐν.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τουτὶ παρέξει τὸ κακὸν ἡμῖν πράγματα,
εἰ μή τι τούτῳ δόντες ἀποφευξούμεθα.
οὗτος, σὺ μέντοι σπολάδα καὶ χιτῶν' ἔχεις,
ἀπόδυθι, καὶ δὸς τῷ ποιητῇ τῷ σοφῷ.
ἔχε τὴν σπολάδα· πάντως δ' ἐμοὶ ῥιγῶν δοκεῖς.

ΠΟΙΗΤΗΣ.

τόδε μὲν οὐκ ἀέκουσα φίλα
Μοῦσα δῶρον δέξεται·
τὺ δὲ τεᾷ φρενὶ μάθε
Πινδάρειον ἔπος· ---

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἄνθρωπος ἡμῶν οὐκ ἀπαλλαχθήσεται.

ΠΟΙΗΤΗΣ.

Νομάδεσσι γὰρ ἐν Σκύθαις
ἀλᾶται Στράτων,
ὃς ὑφαντοδόνητον ἔσθος οὐ πέπαται.
ἀκλεὴς δ' ἔβα σπολὰς ἄνευ χιτῶνος.
σύνες, ὅ τοι λέγω;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ξυνίημ', ὅτι βούλει τὸν χιτωνίσκον λαβεῖν.
ἀπόδυθι· δεῖ γὰρ τὸν ποιητὴν ὠφελεῖν.
ἄπελθε τουτονὶ λαβών.

ΠΟΙΗΤΗΣ.

ἀπέρχομαι,

κἀς τὴν πόλιν γ' ἐλθὼν ποιήσω δὴ ταδί·
κλῆσον, ὦ χρυσόθρονε, τὰν
τερομερᾶν, κρυερᾶν·
νιφόβολα πεδία, πολύσπορά τ'
ἤλυθον· ἀλαλάν.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

νὴ τὸν Δί' ἀλλὰ γάρ πέφευγας ταυταγὶ
τὰ κρυερά, τονδὶ τὸν χιτωνίσκον λαβών.
τουτὶ μὰ Δί' ἐγὼ τὸ κακὸν οὔ ποτ' ἤλπισ' ἄν,
οὕτω ταχέως τοῦτον πεπύσθαι τὴν πόλιν.
αὖθις σὺ περιχώρει λαβὼν τὴν χέρνιβα.

ΙΕΡΕΥΣ.

εὐφημί' ἔσΐω.

ΧΡΗΣΜΟΛΟΓΟΣ.

μὴ κατάρξῃ τοῦ τράγου.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

σὺ δ' εἶ τίς;

ΧΡΗΣΜΟΛΟΓΟΣ.

ὅσΐις; χρησμολόγος.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οἴμωζέ νυν.

ΧΡΗΣΜΟΛΟΓΟΣ.

ὦ δαιμόνιε, τὰ θεῖα μὴ φαύλως φέρε·
ὡς ἐσΐὶ Βάκιδος χρησμὸς ἄντικρυς λέγων
εἰς τὰς Νεφελοκοκκυγίας.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

κἄπειτα πῶς
ταῦτ' οὐκ ἐχρησμολόγεις σὺ, πρὶν ἐμὲ τὴν πόλιν
τήνδ' οἰκίσαι;

ΧΡΗΣΜΟΛΟΓΟΣ.

τὸ θεῖον ἐνεπόδιζέ με.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἀλλ' οὐδὲν ὅΐον ἔσΐ' ἀκοῦσαι τῶν ἐῶν.

ΧΡΗΣΜΟΛΟΓΟΣ.

Αλλ' ὅταν οἰκήσωσι λύκοι πολιαί τε κορῶναι
ἐν ταυτῷ τὸ μεταξὺ Κορίνθου καὶ Σικυῶνος —

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τί οὖν προσήκει δῆτ' ἐμοὶ Κορινθίων;

ΧΡΗΣΜΟΛΟΓΟΣ.

ἠνίξαθ' ὁ Βάκις τοῦτο πρὸς τὸν ἀέρα.
πρῶτον Πανδώρᾳ θῦσαι λευκότριχα κριόν·
ὃς δέ κ' ἐμῶν ἐπέων ἔλθῃ πρώτισθα προφήτης,
τῷ δόμεν ἱμάτιον καθαρὸν, καὶ καινὰ πέδιλα —

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἔνεστι καὶ τὰ πέδιλα;

ΧΡΗΣΜΟΛΟΓΟΣ.

λαβὲ τὸ βιβλίον.
καὶ φιάλην δοῦναι, καὶ σπλάγχνων χεῖρ' ἐπιπλῆσαι —

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

καὶ σπλάγχνα διδόναι ἔνεστι;

ΧΡΗΣΜΟΛΟΓΟΣ.

λαβὲ τὸ βιβλίον.
ἢν μὲν, θέσπιε κοῦρε, ποιῇς ταῦθ', ὡς ἐπιτέλλω,
αἰετὸς ἐν νεφέλῃσι γενήσεαι· αἰ δέ κε μὴ δῷς,
οὐκ ἔσει οὐ τρυγὼν, οὐδ' αἰετὸς, οὐ δρυκολάπτης.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

καὶ ταῦτ' ἔνεστ' ἐνταῦθα;

ΧΡΗΣΜΟΛΟΓΟΣ.

λαβὲ τὸ βιβλίον.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οὐδὲν ἄρ' ὅμοιος ἔσθ' ὁ χρησμὸς τουτῳΐ,
ὃν ἐγὼ παρὰ τἀπόλλωνος ἐξεγραψάμην.
Αὐτὰρ ἐπὴν ἄκλητος ἰὼν ἄνθρωπος ἀλαζὼν
λυπῇ θύοντας, καὶ σπλαγχνεύειν ἐπιθυμῇ,
δὴ τότε χρὴ τύπτειν αὐτὸν πλευρῶν τὸ μεταξύ —

ΧΡΗΣΜΟΛΟΓΟΣ.

οὐδὲν λέγειν οἶμαί σε.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

λαβὲ τὸ βιβλίον.

καὶ Φείδου μηδέν, μηδ' αἰετοῦ ἐν νεφέλῃσι,
μήτ' ἦν Λάμπων ᾖ, μήτ' ἦν ὁ μέγας Διοπείθης.

ΧΡΗΣΜΟΛΟΓΟΣ.

καὶ ταῦτ' ἔνεστ' ἐνλαῦθα;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

λαβὲ τὸ βιβλίον.

οὐκ εἶ θύραζ' ἐς κόρακας;

ΧΡΗΣΜΟΛΟΓΟΣ.

οἴμοι δείλαιος.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

σύκουν ἐτέρωσε χρησμολογήσεις ἐκβρέχων;

ΜΕΤΩΝ.

ἥκω παρ' ὑμᾶς —

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἕτερον αὖ τουτὶ κακόν.
τί δ' αὖ σὺ δράσων; τίς δ' ἰδέα βουλήμαλος;
τίς ἡ πίνοια; τίς ὁ κόθορνος τῆς ὁδοῦ;

ΜΕΤΩΝ.

γεωμετρῆσαι βούλομαι τὸν ἀέρα
ὑμῖν, διελεῖν τε καλὰ γύας.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

πρὸς τῶν θεῶν,
σὺ δ' εἶ τίς ἀνδρῶν;

ΜΕΤΩΝ.

ὅσλις εἰμ' ἐγώ; Μέτων,
ὃν οἶδεν Ἑλλὰς, χὠ Κολωνός.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

εἶπ' ἐμοὶ,
πλυτὶ δέ σοι τί ἐσλι;

ΜΕΤΩΝ.

κανόνες ἀέρος.

αὐτίκα γὰρ ἀὴρ ἐστι τὴν ἰδέαν ὅλος
κατὰ πνιγέα μάλιστα. προσθεὶς οὖν ἐγὼ
τὸν κανόν' ἄνωθεν τουτονὶ τὸν καμπύλον,
ἐνθεὶς διαβήτην --- μανθάνεις;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οὐ μανθάνω.

ΜΕΤΩΝ.

ὀρθῷ μετρήσω κανόνι, προσλιθεὶς, ἵνα
ὁ κύκλος γένηταί σοι τετράγωνος· κἂν μέσῳ
ἀγορᾷ· φέρουσαι δ' ὧσιν εἰς αὐτὴν ὁδοὶ
ἐρθαὶ πρὸς αὐτὸ τὸ μέσον, ὥσπερ τἀσλέρος,
αὐτοῦ κυκλοτέρους ὄντος, ὀρθαὶ πανταχῆ
ἀκλῖνες ἀσφαλάμπουσιν.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἄνθρωπος Θαλῆς,
Μέτων---

ΜΕΤΩΝ.

τί ἐστιν;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οἶσθ' ὅτιή φιλῶ σ' ἐγώ;
κἀμοὶ πιθόμενος ὑπαποκίνει τῆς ὁδοῦ.

ΜΕΤΩΝ.

τί δ' ἐστὶ δεινόν;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὥσπερ ἐν Λακεδαίμονι,
ξενηλατοῦνταί, καὶ κεκίνηνταί τινες
πλῆγαὶ συχναὶ κατ' ἄστυ.

ΜΕΤΩΝ.

μῶν στασιάζετε;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

μὰ Δί' οὐ δῆτ'.

ΜΕΤΩΝ.

ἀλλὰ πῶς;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὁμοθυμαδὸν

σπουδεῖν ἅπαντας τοὺς ἀλαζόνας δοκεῖ.

ΜΕΤΩΝ.

ὑπάγοιμι γὰρ ἄν γε, νὴ Δί'.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὡς οὐκ οἶδ' ἄρ', εἰ

φθαίης ἄν· ἐπίκεινται γὰρ ἐγγὺς αὐταιί.

ΜΕΤΩΝ.

οἴμοι κακοδαίμων.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οὐκ ἔλεγον ἐγὼ πάλαι;

οὐκ ἀναμετρήσεις σαυτὸν ἀπιὼν ἀλλαχῆ;

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ,

ποῦ Πρόξενοι;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τίς ὁ Σαρδανάπαλος οὑτοσί;

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ.

Ἐπίσκοπος ἥκω δεῦρο, τῷ κυάμῳ λαχών,

ἐς τὰς Νεφελοκοκκυγίας.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

Ἐπίσκοπος;

ἔπεμψε δὲ τίς σε δεῦρο;

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ.

φαῦλον βιβλίον

Τελέου.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τί; βούλει δῆτα, τὸν μισθὸν λαβών,

μὴ πράγματ' ἔχειν, ἀλλ' ἀπιέναι;

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ.

νὴ τοὺς θεούς·

ἐκκλησιάσαι δ' οὖν ἐδεόμην οἴκοι μένων.
ἔστιν γὰρ ἃ δι' ἐμοῦ πέπρακται Φαρνάκῃ.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἄπιθι λαβών· ἔστιν δ' ὁ μισθὸς οὐτοσί.

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ.

τουτὶ τί ἦν;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἐκκλησία περὶ Φαρνάκου.

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ.

μαρτύρομαι τυπτόμενος, ὢν Ἐπίσκοπος.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οὐκ ἀποσοβήσεις; οὐκ ἀποίσεις τὼ κάδω;
οὐ δεινά; καὶ πέμπουσιν ἤδη ψισκόπους
ἐς τὴν πόλιν, πρὶν καὶ τεθῦσθαι τοῖς θεοῖς.

ΨΗΦΙΣΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ.

Ἐὰν ὁ Νεφελοκοκκυγιεὺς τὸν Α-
θηναῖον ἀδικῇ —

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τουτὶ τί ἐστιν οὐ κακὸν τὸ βιβλίον;

ΨΗΦΙΣΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ.

ψηφισματοπώλης εἰμὶ, καὶ νόμους νέους
ἥκω παρ' ὑμᾶς δεῦρο πωλήσων.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τὸ τί;

ΨΗΦΙΣΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ.

Χρῆσθαι Νεφελοκοκκυγιέας καὶ τοῖσδε τοῖς
μέτροισι, καὶ σταθμοῖσι, καὶ ψηφίσμασι,
καθάπερ Ὀλοφύξιοι,

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

σὺ δέ γ' οἷσί περ Ὀτολύξιοι χρήσει τάχα.

ΨΗΦΙΣΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ.

οὗτος, τί πάσχεις;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οὐκ ἀποίσεις τοὺς νόμους;

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ.

πικροὺς ἐγώ σοι τήμερον δείξω νόμους.

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ.

καλοῦμαι Πεισθέταιρον ὄρνεως
ἐς τὸν Μουνυχιῶνα μῆνα.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἆληθες, οὗτος; ἔτι γὰρ ἐνταῦθ' ἦσθα σύ;

ΨΗΦΙΣΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ.

Ἐὰν δέ τις ἐξελαύνῃ τοὺς Ἀρχενίας,
καὶ μὴ δέχηται κατὰ τὴν σπήλυν —

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οἴμοι κακοδαίμων, καὶ σὺ γὰρ ἐνταῦθ' ἦσθ' ἔτι;

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ.

ἀπολῶ σε, καὶ γράφω σε μυρίας δραχμάς.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἐγὼ δέ σου γε τῶ κάδω διασκεδῶ.

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ.

μέμνησ', ὅτε τῆς σπήλυς κατετίλας ἑσπέρας;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

αἰβοῖ· λαβέτω τις αὐτόν. οὗτος, οὐ μενεῖς;

ΙΕΡΕΥΣ.

ἀπίωμεν ἡμεῖς ὡς τάχιστ' ἐντευθενί,
θύσοντες εἴσω τοῖς θεοῖσι τὸν τράγον.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

Ἤδη μοι τῷ παντόπλᾳ
καὶ παντάρχᾳ θνηταὶ πάντες
θύσουσ' εὐκλαίοις εὐχαῖς.
πᾶσαν μὲν γὰρ γᾶν ἀπλεύω.
σώζω δ' εὐθαλέας καρπούς,
πλείνων παμφύλων γένναν
θηρῶν, ἃ πάνθ' ἐν γαίᾳ
ἐκ κάλυκος αὐξανόμενα γένυσιν πολυφάγοις,

δένδρεσί τ' ἐφεζομένα, καρπὸν ἀποδόσκεται·
κλείνω δ', οἱ κήπους εὐώδεις
φθείρουσιν λύμαις ἐχθίσταις·
ἔρπετά τε καὶ δάκεθ', ὁπόσα περ ἂν
ἔσλιν, ὑπ' ἐμᾶς πλέθυγος
ἐν φονᾶις ὄλλυται.

ΧΟΡΟΣ.

Τῆδε μέντοι θἠμέρᾳ μάλισθ' ἑπαναγορεύεται·
ἤν ἀποκλείνῃ τις ὑμῶν Διαγόραν τὸν Μήλιον,
λαμβάνειν τάλαντον· ἤν τε τῶν τυράννων τις τινὰ
τῶν τεθνηκότων ἀποκλείνῃ, τάλαντον λαμβάνειν.
βουλόμεσθ' οὖν νῦν ἀνειπεῖν ταῦτα χ' ἡμεῖς ἐνθάδε.
ἤν ἀποκλείνῃ τις ὑμῶν Φιλοκράτη τὸν Σπρούθιον,
λήψεται τάλαντον· ἤν δὲ ζῶντα ἀγάγῃ, τέτταρα·
ὅτι συνείρων τοὺς σπίνους, πωλεῖ καθ' ἑπτὰ τοῦ ὄβολοῦ.
εἶτα φυσῶν τὰς κίχλας, δείκνυσι καὶ λυμαίνεται,
τοῖς τε κνψίχοισιν εἰς τὰς ῥῖνας ἐγχεῖ τὰ πλερά.
τὰς περιστερὰς θ' ὁμοίως ξυλλαβὼν, εἴρξας ἔχει,
κἀπαναγκάζει παλεύειν δεδεμένας ἐν δικτύῳ.
ταῦτα βουλόμεσθ' ἀνειπεῖν· κεἴ τις ὄρνιθας τρέφει
εἰργμένους ὑμῶν ἐν αὐλῇ, φράζομεν μεθιέναι·
ἢν δὲ μὴ πείθησθε, συλληφθέντες ὑπὸ τῶν ὀρνέων,
αὖθις ὑμεῖς αὖ παρ' ἡμῖν δεδεμένοι παλεύσετε.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

Εὔδαιμον φῦλον πηνῶν
οἰωνῶν, οἳ χειμῶνος μὲν
χλαίνας οὐκ ἀμπισχοῦνται·
οὐδ' αὖ θερμὴ πνίγους ἡμᾶς
ἀκλὶς τηλαυγὴς θάλπει·
ἀλλ' ἀνθηρῶν λειμώνων
φύλλων ἐν κόλποις ναίω,
ἡνίκ' ἂν ὁ θεσπέσιος ὀξὺ μέλος ἀχέτας
θάλπεσι μεσημερινοῖς ὑφ' ἡλίῳ μανεὶς βοᾷ,

χειμάζω δ' ἐν κοίλοις ἄντροις,
Νύμφαις οὐρείαις ξυμπαίζων·
ἠρινά τε βοσκόμεθα παρθένια
λευκότροφα μύρτα, Χαρί-
των τε κηπεύματα.

ΧΟΡΟΣ.

Τοῖς κριταῖς εἰπεῖν τι βουλόμεσθα τῆς νίκης πέρι,
ὅσ' ἀγαθ', ἢν κρίνωσιν ἡμᾶς, πᾶσιν αὐτοῖς δώσομεν,
ὥσθ' κρείττω δῶρα πολλῷ τῶν Ἀλεξάνδρου λαβεῖν.
πρῶτα μὲν γάρ, οὖ μάλιστα πᾶς κριτὴς ἐφίεται,
γλαῦκες ὑμᾶς οὔποτ' ἐπιλείψουσι Λαυριωτικαί·
ἀλλ' ἐνοικήσουσιν ἔνδον, ἔν τε τοῖς βαλαντίοις
ἐννεοτλεύσουσι, κἀκλέψουσι μικρὰ κέρματα.
εἶτα πρὸς τούτοισιν, ὥσπερ ἐν ἱεροῖς οἰκήσετε.
τὰς γὰρ ὑμῶν οἰκίας ἐρέψομεν πρὸς ἀετόν.
κἂν λαχόντες ἀρχίδιον, εἶθ' ἁρπάσαι βούλησθέ τι,
ὀξὺν ἱερακίσκον ἐς τὰς χεῖρας ὑμῖν δώσομεν.
ἢν δέ που δειπνῆτε, πρηγορεῶνας ὑμῖν πέμψομεν.
ἢν δὲ μὴ κρίνητε, χαλκεύεσθε μηνίσκους φορεῖν,
ὥσπερ ἀνδριάντες· ὡς ὑμῶν ὃς ἂν μὴ μήνην ἔχῃ,
ὅταν ἔχητε χλανίδα λευκήν, τότε μάλιστ' οὕτω δίκην
δώσεθ' ἡμῖν, πᾶσι τοῖς ὄρνισι καταλιλώμενοι.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ, ΑΓΓΕΛΟΙ, ΧΟΡΟΣ, ΙΡΙΣ, ΚΗΡΥΞ, ΠΑΤΡΑΛΟΙΑΣ, ΚΙΝΗΣΙΑΣ, ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

Τὰ μὲν ἱερ' ἡμῖν ἐστὶν, ὦ ὄρνιθες, καλά·
ἀλλ' ὡς ἀπὸ τοῦ τείχους πάρεστιν ἄγγελος
οὐδεὶς, ὅτου πευσόμεθα τἀκεῖ πράγματα.
ἀλλ' οὑτοσὶ τρέχει τις Ἀλφειὸν πνέων.

ΑΓΓΕΛΟΣ Α.

ποῦ, ποῦ 'στι, ποῦ, ποῦ, ποῦ 'στι; ποῦ, ποῦ, ποῦ 'στι; ποῦ, ποῦ Πεισθέταιρος ἔστιν Ἀρχων;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οὑτοσί.

ΑΓΓΕΛΟΣ Α.

ἐξῳκοδόμηταί σοι τὸ τεῖχος.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

εὖ λέγεις.

ΑΓΓΕΛΟΣ Α.

κάλλιστον ἔργον καὶ μεγαλοπρεπέστατον·
ὥστ' ἂν ἐπαίνω μὲν Προξενίδης ὁ Κομπασεύς,
καὶ Θεαγένης ἐναντίω δύ' ἅρματε,
ἵππων ὑπόντων μέγεθος, ὅσον ὁ Δούριος,
ὑπὸ τοῦ πλάτους ἂν παρελασαίτην.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

Ἡράκλεις.

ΑΓΓΕΛΟΣ Α.

τὸ δὲ μῆκός ἐστι, καὶ γὰρ ἐμέτρησ' αὖτ' ἐγώ,

ἑκατονπόργυιον.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὦ Ποσειδὸν τοῦ μάκρους.

τίνες ᾠκοδόμησαν αὐτὸ τηλικουτονί;

ΑΓΓΕΛΟΣ Α.

ὄρνιθες, οὐδεὶς ἄλλος, οὐκ Αἰγύπλιος
πλινθοφόρος, οὐ λιθουργός, οὐ τέκλων παρήν,
ἀλλ' αὐτόχειρες, ὥσλε θαυμάζειν ἐμέ.
ἦκ μέν γε Λιβύης ἦκον ὡς τρισμύριαι
γέρανοι, θεμελίους καλαπεπωκυῖαι λίθους.
τούτους δ' ἐτύκιζον αἱ κρέκες τοῖς ῥύγχεσιν.
ἕτεροι δ' ἐπλινθοφόρουν πέλαργοὶ μυρίοι·
ὕδωρ δ' ἐφόρουν κάτωθεν ἐς τὸν ἀέρα
οἱ χαραδριοὶ, καὶ τἄλλα ποταμὶ' ὄρνεα.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἐπηλοφόρουν δ' αὐτοῖσι τίνες;

ΑΓΓΕΛΟΣ Α.

ἐρωδιοὶ
λικάναισι.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τὸν δὲ πηλὸν ἐνεβάλλονλο πῶς;

ΑΓΓΕΛΟΣ Α.

τοῦτ', ὦ 'γάθ', ἐξεύρητο καὶ σοφώταλα·
οἱ κῆνες ὑποτύπλοντες, ὥσπερ ταῖς ἄμαις,
ἐς τὰς λεκάνας ἐνέβαλον αὐτὸν τοῖν ποδοῖν.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τί δῆτα πόδες ἂν οὐκ ἂν ἐργασαίατο;

ΑΓΓΕΛΟΣ Α.

καὶ νὴ Δί' αἱ νῆτται γε περιεζωσμέναι
ἐπλινθοφόρουν· ἄνω δὲ τὸν ὑπαγωγέα
ἐπέτοντ' ἔχουσαι καλόπιν, ὥσπερ παιδία.
τὸν πηλὸν ἐν τοῖς σλόμασιν αἱ χελιδόνες.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τί δῆτα μισθωτοὺς ἂν ἔτι μισθοῖτό τις;
φέρ' ἴδω, τί δαί; τὰ ξύλινα τοῦ τείχους τίνες
ἀπεργάσαντ';

ΑΓΓΕΛΟΣ Α.

ὄρνιθες ἦσαν τέκλονες
σοφώταλοι πελεκῶντες, οἳ τοῖς ῥύγχεσιν
ἀπεπελέκησαν τὰς πύλας· ἦν δ' ὁ κλύπος
αὐτῶν πελεκώνλων, ὥσπερ ἐν ναυπηγίῳ.
καὶ νῦν ἅπαντ' ἐκεῖνα πεπύλωται πύλαις,
καὶ βεβαλάνωται, καὶ φυλάττεται κύκλῳ·
ἐφοδεύεται, κωδωνοφορεῖται, πανταχῇ
φυλακαὶ καθεστήκασι, καὶ φρυκτωρίαι
ἐν τοῖσι πύργοις. ἀλλ' ἐγὼ μὲν ἀποτρέχων
ἀπονίψομαι· σὺ δ' αὐτὸς ἤδη τἄλλα δρᾶ.

ΧΟΡΟΣ.

οὗτος, τί ποιεῖς; ἆρά θαυμάζεις, ὅτι
οὕτω τὸ τεῖχος ἐκλετείχισται ταχύ;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

νὴ τοὺς θεούς ἔγωγε· καὶ γὰρ ἄξιον·
ἴσα γὰρ ἀληθῶς φαίνεταί μοι ψεύδεσιν.
ἀλλ' ὅδε φύλαξ γὰρ τῶν ἐκειθεν ἄγγελος,
ἐσθεῖ πρὸς ἡμᾶς δεῦρο, πυῤῥίχην βλέπων.

ΑΓΓΕΛΟΣ Β.

ἰού, ἰού, ἰού, ἰού, ἰού, ἰού.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τί τὸ πρᾶγμα τουτί;

ΑΓΓΕΛΟΣ Β.

δεινόταλα πεπόνθαμεν.
τῶν γὰρ θεῶν τις ἄρτι τῶν παρὰ τοῦ Διὸς,
διὰ τῶν πυλῶν εἰσέπτατ' εἰς τὸν ἀέρα,
λαθὼν κολοιοὺς φύλακας ἡμεροσκόπους.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὦ δεινὸν ἔργον καὶ σχέτλιον εἰργασμένος.
τίς τῶν θεῶν;

ΑΓΓΕΛΟΣ Β.

οὐκ ἴσμεν· ὅτι δ' εἶχε πλερὰ,
τοῦτ' ἴσμεν.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οὔκουν δῆτα περιπόλους ἐχρῆν
πέμψαι κατ' αὐτὸν εὐθύς;

ΑΓΓΕΛΟΣ Β.

ἀλλ' ἐπέμψαμεν
τρισμυρίους ἱέρακας ἱπποτοξότας·
χωρεῖ δὲ πᾶς τις ὄνυχας ἠγκυλωμένος,
κερχνὴς, τριόρχης, γὺψ, κύμινδις, ἀετός·
ῥύμῃ τε καὶ πλεροῖσι καὶ ῥοιζήμασιν
αἰθὴρ δονεῖται, τοῦ θεοῦ ζητουμένου.
κἄσθ' οὐ μακρὰν ἄπωθεν, ἀλλ' ἐνταῦθά που
ἤδη 'σλίν.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οὔκουν σφενδόνας δεῖ χαμᾶνειν
καὶ τόξα; χώρει δεῦρο πᾶς ὑπηρέτης·
τόξευε πᾶς τις· σφενδόνην τις μοι δότω.

ΧΟΡΟΣ.

πόλεμος αἴρεται,
πόλεμος οὐ φατός,
πρὸς ἐμὲ καὶ θεούς.
ἀλλὰ φύλαττε πᾶς
ἀέρα περινέφελον,
ὃν γ' Ερεβος ἐτέκετο,
μή σε λάθῃ θεῶν
τις ταύτῃ περῶν·
ἄθρει δὲ πᾶς κύκλῳ σκοπῶν,
ὡς ἐγγὺς ἤδη δαίμονος πεδαίσιον

δίνης πλερωτὸς φθόγγος ἐξακούεται.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

αὕτη σὺ, ποῖ ποῖ ποῖ πέτει; μέν' ἥσυχος,
ἔχ' ἀτρέμας· αὐτοῦ σῆθ'· ἐπίσχες τοῦ δρόμου.
τίς εἶ; ποδαπή; λέγειν ἐχρῆν ὁπόθεν ποτ' εἶ.

ΙΡΙΣ.

παρὰ τῶν θεῶν ἔγωγε τῶν Ὀλυμπίων.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὄνομα δέ σοι τί ἐστι, πλοῖον, ἢ κυνῆ;

ΙΡΙΣ.

Ἶρις ταχεῖα.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

Πάραλος, ἢ Σαλαμινία;

ΙΡΙΣ.

τί δὲ τοῦτο;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ταυτηνὶ τίς οὐ ξυλλήψεται
ἀναπλάμενος τριόρχος;

ΙΡΙΣ.

ἐμὲ ξυλλήψεται;
τί ποτ' ἐστὶ τουτὶ τὸ κακόν;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οἰμώξει μακρά.

ΙΡΙΣ.

ἄτοπόν γε τοῦτο τὸ πρᾶγμα.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

καὶὰ ποίας πύλας
εἰσῆλθες εἰς τὸ τεῖχος, ὦ μιαρωτάτη;

ΙΡΙΣ.

οὐκ οἶδα, μὰ Δί', ἔγωγε κατὰ ποίας πύλας.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἤκουσας αὐτῆς οἷον εἰρωνεύεται;
πρὸς τοὺς κολοιάρχας προσῆλθες; οὐ λέγεις;

σφραγῖδ'

φράγιδ' ἔχεις παρὰ τῶν πελαργῶν;

ΙΡΙΣ.

τί τὸ κακόν;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οὐκ ἔλαβες;

ΙΡΙΣ.

ὑγιαίνεις μέν;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οὐδὲ σύμβολον

ἐπέβαλεν ὀρνίθαρχος οὐδείς σοι παρών;

ΙΡΙΣ.

μὰ Δί' οὐκ ἔμοι γ' ἐπέβαλεν οὐδείς, ὦ μέλε.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

κἄπειτα δῆθ' οὕτω σιωπῇ διαπέτει
διὰ τῆς πόλεως τῆς ἀλλοτρίας καὶ τοῦ χάους;

ΙΡΙΣ.

ποίᾳ γὰρ ἄλλῃ χρὴ πέτεσθαι τοὺς θεούς;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οὐκ οἶδα, μὰ Δί', ἔγωγε· τῇδε μὲν γὰρ οὔκ,
ἀδικεῖς δὲ καὶ νῦν. ἆρά γ' οἶσθα τοῦθ', ὅτι
δικαιότατ' ἂν ληφθεῖσα πασῶν Ἰρίδων
ἀπέθανες, εἰ τῆς ἀξίας ἐτύγχανες;

ΙΡΙΣ.

ἀλλ' ἀθάνατός εἰμ'.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἀλλ' ὅμως ἂν ἀπέθανες,
δεινόταλα γάρ τοι πείσομεσθ', ἐμοὶ δοκεῖ,
εἰ τῶν μὲν ἄλλων ἄρχομεν· ὑμεῖς δ' οἱ θεοὶ
ἀκολασταίνειτε, κοὐδέπω γνώσεσθ', ὅτι
ἀκροατέον ὑμῖν ἐν μέρει τῶν κρειττόνων.
φράσον δέ τοι μοι, τῷ πλέουσι ποῖ ναυστολεῖς;

ΙΡΙΣ.

ἐγώ; πρὸς ἀνθρώπους πέτομαι παρὰ τοῦ πατρός,

φράσουσα θύειν τοῖς Ολυμπίοις θεοῖς,
μηλοσφαγεῖν τε βουθύτοις ἐπ' ἐσχάραις,
κνισσᾶν τ' ἀγυιάς.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τί σὺ λέγεις; ποίοις θεοῖς;

ΙΡΙΣ.

ποίοισιν; ἡμῖν, τοῖς ἐν οὐρανῷ θεοῖς.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

θεοὶ γὰρ ὑμεῖς;

ΙΡΙΣ.

τίς γὰρ ἔσθ' ἄλλος θεός;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὄρνιθες ἀνθρώποισι νῦν εἰσὶν θεοὶ,
οἷς θυτέον· αὐτοῖς, ἀλλὰ, μὰ Δί', οὐ τῷ Διΐ.

ΙΡΙΣ.

ὦ μῶρε, μῶρε, μὴ θεῶν κίνει φρένας
δεινάς, ὅπως μή σου γένος πανώλεθρον
Διὸς μακέλλῃ πᾶν ἀνασπάσῃ Δίκη·
λιγνὺς δὲ σῶμα καὶ δόμων περιπλυχὰς
καταιθαλώσει σου Λικυμνίαις βολαῖς.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἄκουσον ἤδη· παῦε τῶν παφλασμάτων·
ἔχ' ἀτρέμα. φέρ' ἴδω, πότερα Λυδὸν ἢ Φρύγα,
ταυτὶ λέγουσα μορμολύττεσθαι δοκεῖς;
ἆρ' οἶσθ' ὅτι, Ζεὺς εἴ με λυπήσει πέρα,
μέλαθρα μὲν αὐτοῦ, καὶ δόμους Αμφίονος
καταιθαλώσω πυρφόροισιν αἰετοῖς;
πέμψω δὲ πορφυρίωνας ἐς τὸν οὐρανὸν
ὄρνις ἐπ' αὐτὸν, παρδαλᾶς ἐνημμένους,
πλεῖν ἑξακοσίους τὸν ἀριθμόν· καὶ δή ποτε
εἷς Πορφυρίων αὐτῷ παρέσχε πράγματα.
σὺ δ' εἴ με λυπήσεις τι, τῆς διακόνου
πρώτης ἀνατείνας τὼ σκέλη, διάμηριῶ

τὴν Ἰριν αὐτὴν, ὥσθ' θαυμάζειν, ὅπως,
οὕτω γέρων ὢν, σθύομαι τριέμβολον.

ΙΡΙΣ.

διαββαγείης, ὦ μέλ', αὐτοῖς ῥήμασιν.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οὐκ ἀποσιβῇτεις; οὐ ταχέως εὐρὰξ, πατάξ;

ΙΡΙΣ.

ἢν μή σε παύσῃ τῆς ὕβρεως οὑμὸς πατὴρ —

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οἴμοι τάλας. οὔκουν ἐτέρωσε πετομένη
καταθαλώσεις τῶν νεωτέρων τινά;

ΧΟΡΟΣ.

ἀποκεκλήκαμεν
Διογενεῖς θεοὺς
μηκέτι γε τὴν ἐμὴν
διαπερᾶν πόλιν·
μηδέ τιν' ἱερόθυ-
τον ἀνὰ δάπεδον ἔτι
τῇδε βροτὸν θεοῖσι πέμπειν ἂν καπνόν.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

δεινόν γε τὸν κήρυκα, τὸν παρὰ τοὺς βροτοὺς
οἰχόμενον, εἰ μηδέποτε νοσήσει πάλιν.

ΚΗΡΥΞ.

ὦ Πεισθέταιρ', ὦ μακάρι', ὦ σοφώταλε,
ὦ κλεινότατ', ὦ σοφώτατ', ὦ γλαφυρώταλε,
ὦ τρισμακάρι', ὦ καλακέλευσον.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τί σὺ λέγεις;

ΚΗΡΥΞ.

στεφάνῳ σε χρυσῷ τῷδε σοφίας οὕνεκα
στεφανοῦσι καὶ τιμῶσιν οἱ πάντες λεῳ.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

δέχομαι. τί δ' οὕτως οἱ λεῳ τιμῶσί με;

ΚΗΡΥΞ.

ὦ κλεινοτάτην αἰθέριον οἰκίσας πόλιν,
οὐκ οἶσθ' ὅσην τιμὴν παρ' ἀνθρώποις φέρει,
ὅσους τ' ἐρασὰς τῆσδε τῆς χώρας ἔχεις.
πρὶν μὲν γὰρ οἰκίσαι σε τήνδε τὴν πόλιν,
ἐλακωνομάνουν ἅπαντες ἄνθρωποι τότε,
ἐκόμων, ἐπείνων, ἐρρύπων, ἐσωκράτουν,
σκυτάλι' ἐφόρουν· νυνὶ δ', ὑποσπέψαντες αὖ,
ὀρνιθομανοῦσι· πάντα δ' ὑπὸ τῆς ἡδονῆς
ποιοῦσιν ἅπερ ὄρνιθες, ἐκμιμούμενοι.
πρῶτον μὲν εὐθὺς πάντες ἐξ εὐνῆς ἅμα
ἐπέτονθ' ἕωθεν, ὥσπερ ἡμεῖς, ἐπὶ νομόν·
κἄπειτ' ἂν ἅμα κατῆραν ἐς τὰ βιβλία·
εἶτ' ἀπενέμοντ' ἐνταῦθα τὰ ψηφίσματα.
ὠρνιθομάνουν δ' οὕτω περιφανῶς, ὥστε καὶ
πολλοῖσιν ὀρνίθων ἐνόματ' ἦν κείμενα.
Πέρδιξ μὲν εἷς κάπηλος ὠνομάζετο
χωλός· Μενίππῳ δ' ἦν Χελιδὼν τοὔνομα·
Ὀπουντίῳ δ' ὀφθαλμὸν οὐκ ἔχων Κόραξ·
Κορυδὸς Φιλοκλέει· Χηναλώπηξ Θεαγένει·
Ἶβις Λυκούργῳ· Χαιρεφῶντι Νυκτερίς·
Συρακουσίῳ δὲ Κίτλα· Μειδίας δ' ἐκεῖ
Ὀρτυξ ἐκαλεῖτο· καὶ γὰρ εἶκεν ὄρτυγι
ὑπὸ σιυφοκόμπου τὴν κεφαλὴν πεπληγμένῳ.
ἦδον δ' ὑπὸ φιλορνιθίας πάντες μέλη,
ὅπου χελιδὼν ἦν τις ἐμπεποιημένη,
ἢ πηνέλοψ, ἢ χήν τις, ἢ περισπερά,
ἢ πέρδυγες, ἢ πτεροῦ τι καὶ σμικρὸν προσῆν.
τοιαῦτα μὲν τἀκεῖθεν. ἓν δέ σοι λέγω·
ἥξουσ' ἐκεῖθεν δεῦρο πλεῖν ἢ μύριοι
πτερῶν δεόμενοι, καὶ τρόπων γαμψωνύχων·
ὥστε πτερῶν σοι τοῖς ἐποίκοις δεῖ ποθεν.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οὐκ ἄρα, μὰ Δί', ἡμῖν ἔτ' ἔργον ἐσλάναι.
ἀλλ' ὡς τάχιστα σὺ μὲν ἰὼν τὰς ἀῤῥίχους,
καὶ τοὺς κόφινους ἄπανλας ἐμπίπλη πλερῶν.
Μανῆς δὲ φερέτω μοι θύραζε τὰ πλερά·
ἐγὼ δ' ἐκείνων τοὺς προσιόντας δέξομαι.

ΧΟΡΟΣ.

ταχὺ δ' ἂν πολυάνορα τάνδε πόλιν
καλοῖ τις ἀνθρώπων ἄν.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τύχη μόνον προσείη.

ΧΟΡΟΣ.

κατέχουσι δ' ἔρωτες ἐμᾶς πόλεως.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

θᾶττον φέρειν κελεύω.

ΧΟΡΟΣ.

τί γὰρ οὐκ ἔνι ταύτῃ
καλὸν ἀνδρὶ μετοικεῖν;
Σοφία, Πόθος, ἀμβρόσιαι Χάριτες,
τό τε τᾶς ἀγανόφρονος Ησυχίας
εὐάμερον πρόσωπον.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὡς βλακικῶς διακονεῖς.
οὐ θᾶττον ἐξικνήσεις;

ΧΟΡΟΣ.

φερέτω κάλαθον ταχύ τις πλερῶν·
σὺ δ' αὖθις αὖτ' ἐξόρμα,
τύπλων γε τοῦτον ὠδί.
πάνυ γὰρ βραδύς τις ἐσῖν, ὥσπερ ὄνος.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

Μανῆς γάρ ἐσῖι δειλός.

ΧΟΡΟΣ.

σὺ δὲ τὰ πλερὰ πρῶτον

διάθες τάδε κόσμῳ·
τά τε μούσιχ' ὁμοῦ, τά τε μανλικά, καὶ
τὰ θαλάτλι'. ἔπειτα δ' ὅπως φρονίμως
πρὸς ἄνδρ' ὀρῶν πλερώσεις.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οὔ τοι, μὰ τὰς κερχνῆδας, ἔτι σοῦ σχήσομαι,
οὕτως ὀρῶν σε δειλὸν ὄντα καὶ βραδύν.

ΠΑΤΡΑΛΟΙΑΣ.

γενοίμαν αἰετὸς ὑψιπέτας,
ὡς ἂν ποταθείην ἀτρυγέτου
γλαυκᾶς ὑπὲρ οἶδμα λίμνας.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἔοικεν οὐ ψευδαγγελὴς εἶν' ἄγγελος.
ᾄδων γάρ ὅδε τις αἰετοὺς προσέρχεται.

ΠΑΤΡΑΛΟΙΑΣ.

αἰβοῖ·
οὐκ ἔστιν οὐδὲν τοῦ πέτεσθαι γλυκύτερον·
ἐρῶ δ' ἔγωγε τῶν ἐν ὄρνισιν νόμων.
ὀρνιθομανῶ γάρ, καὶ πέτομαι, καὶ βούλομαι
οἰκεῖν μεθ' ὑμῶν, κἀπιθυμῶ τῶν νόμων.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ποίων νόμων; πολλοὶ γὰρ ὀρνίθων νόμοι.

ΠΑΤΡΑΛΟΙΑΣ.

πάντων· μάλιστα δ' ὅτι καλὸν νομίζεται
τὸν πατέρα τοῖς ὄρνισιν ἄγχειν καὶ δάκνειν.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

καὶ, νὴ Δί', ἀνδρεῖόν γε πάνυ νομίζομεν,
ὃς ἂν πεπλήγῃ τὸν πατέρα νεοτλὸς ὤν.

ΠΑΤΡΑΛΟΙΑΣ.

διὰ ταῦτα μέν τοι δεῦρ' ἀνοικισθεὶς ἐγὼ
ἄγχειν ἐπιθυμῶ τὸν πατέρα, καὶ πάντ' ἔχειν.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἀλλ' ἔστιν ἡμῖν τοῖσιν ὄρνισιν νόμος

παλαιὸς, ἐν τοῖς τῶν πελαργῶν κύρβεσιν·
ἐπὴν ὁ πατὴρ ὁ πελαργὸς ἐκπετησίμους
πάντας ποιήσῃ τοὺς πελαργιδεῖς τρέφων,
δεῖ τοὺς νεοττοὺς τὸν πατέρα πάλιν τρέφειν.

ΠΑΤΡΑΛΟΙΑΣ.

ἀπελαυσάμην γάρ, νὴ Δί', ἐλθὼν ἐνθαδὶ,
εἴπερ γ' ἐμοὶ καὶ τὸν πατέρα βοσκητέον.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οὐδέν γ'. ἐπειδήπερ γὰρ ἦλθες, ὦ μέλε,
εὔνους, πτερώσω σ', ὥσπερ ὄρνιν ὀρφανόν.
σοὶ δ', ὦ νεανίσκ', οὐ κακῶς ὑποθήσομαι,
ἀλλ' οἷά περ αὐτὸς ἔμαθον, ὅτε παῖς ἦ. σὺ γὰρ
τὸν μὲν πατέρα μὴ τύπτε· ταύτην δέ γε λαβὼν
τὴν πτέρυγα, καὶ τουτὶ τὸ πλῆκτρον θητέρᾳ,
νομίσας ἀλεκτρυόνος ἔχειν γε τὸν λόφον,
φρούρει, στρατεύου, μισθοφορῶν σαυτὸν τρέφε·
τὸν πατέρ' ἔα ζῆν. ἀλλ' ἐπειδὴ μάχιμος εἶ,
εἰς τἀπὶ Θρᾴκης ἀποπέτου, κἀκεῖ μάχου.

ΠΑΤΡΑΛΟΙΑΣ.

νὴ τὸν Διόνυσον, εὖ γ' ἐμοὶ δοκεῖς λέγειν,
καὶ πείσομαί σοι.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

νοῦν ἄρ' ἔξεις, νὴ Δία.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

ἀνακπέτομαι δὴ πρὸς Ὄλυμπον
πτερύγεσσιν κούφαις· πέτομαι δ' ὁδὸν
ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλαν μελέων—

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τουτὶ τὸ πρᾶγμα φορτίου δεῖται πτερῶν.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

ἀφόβῳ φρενὶ
σώματί τε νέαν ἐφέπων.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἀσπαζόμεσθα Φιλύρινον Κινησίαν.
τί δεῦρο πόδα σὺ κυλλὸν ἀνὰ κύκλον κυκλεῖς;

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

ὄρνις γενέσθαι βούλομαι
λιγύμυθος ἀηδών.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

παῦσαι μελῳδῶν· ἀλλ' ὅ τι λέγεις εἶπ' ἐμοί.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

ὑπὸ σοῦ πτερωθεὶς βούλομαι μετάρσιος
ἀναπτόμενος ἐκ τῶν νεφελῶν καινὰς λαβεῖν
ἀερροδονήτους καὶ νεφοβόλους ἀναβολάς.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἐκ τῶν νεφελῶν γὰρ ἄν τις ἀναβολὰς λάβοι;

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

πρέμαται μὲν οὖν ἐντεῦθεν ἡμῶν ἡ τέχνη.
τῶν διθυράμβων γὰρ τὰ λαμπρὰ γίγνεται,
ἀέρια, καὶ σκότια γε, καὶ κυανανγέα,
καὶ πτερροδόνητα· σὺ δὲ κλύων εἶσει τάχα.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οὐ δῆτ' ἔγωγε.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

νὴ τὸν Ηρακλέα σύ γε.
ἅπαντα γὰρ δίειμί σοι τὸν ἀέρα
εἴδωλα πελειῶν αἰθροδρόμων,
οἰωνῶν ταναοδείρων.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὤοπ.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

τὸν ἀλάδρομον ἀλάμενος
ἄμ' ἀνέμων πνοιαῖσι βαίην ---

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

νὴ τὸν Δί' ἔγωγέ σου καλαπαύσω τὰς πτοάς.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

τοτὲ μὲν νοτίαν σλείχων πρὸς ὁδὸν,
τοτὲ δ' αὖ Βορέᾳ σῶμα πελάζων,
ἀλίμενον αἰθέρος αὔλακα τέμνων.
χαρίεντά γ', ὦ πρεσβῦτ', ἐσοφίσω καὶ σοφά.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οὐ γὰρ σὺ χαίρεις πλεροδόνητος γενόμενος;

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

ταυτὶ πεποίηκας τὸν κυκλιοδιδάσκαλον,
ὃς ταῖσι Φυλαῖς περιμάχητος εἶμ' ἀεί;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

βούλει διδάσκειν, καὶ παρ' ἡμῖν οὖν μένων,
Λεωτροφίδη χορὸν πετομένων ὀρνέων
Κεκροπίδα φυλήν;

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

καλαγελᾷς μου, δῆλος εἶ.
ἀλλ' οὖν ἔγωγ' οὐ παύσομαι, τοῦτ' ἴσθ' ὅτι,
πρὶν ἂν πλεωφεὶς διαδράμω τὸν ἀέρα.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

ὄρνιθες τίνες οἵδε,
οὐδὲν ἔχοντες πλεροποίκιλοι,
τανυσίπλερε ποικίλα χελιδοῖ;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τουτὶ τὸ κακὸν οὐ φαῦλον ἐξεγρήγορεν.
ὁδ' αὖ μινυρίζων δεῦρό τις προσέρχεται.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

τανυσίπλερε ποικίλα μᾶλ' αὖθις.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἐς θοιμάτιον τὸ σκολιὸν ᾄδειν μοι δοκεῖ.
δεῖσθαι δ' ἔοικεν οὐκ ὀλίγων χελιδόνων.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

τίς ὁ πλερῶν δεῦρ' ἐσλὶ τοὺς ἀφικνουμένους;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οὐδὲ πάρεσθιν· ἀλλ' ὅτου χρὴ, δεῖ λέγειν.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

πλερῶν, πλερῶν δεῖ. μὴ πύθῃ τὸ δεύτερον.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

μῶν εὐθὺ Πελλήνης πέτεσθαι διανοεῖ;

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

μὰ Δί', ἀλλὰ κλητὴρ εἰμι νησιωτικὸς,
καὶ συκοφάντης---

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὦ μακάριε τῆς τέχνης.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

καὶ πραγματοδίφης. εἶτα δέομαι πλερὰ λαβὼν
κύκλῳ περισοβεῖν τὰς πόλεις καλούμενος.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὑπὸ πλερύγων τί προσκαλεῖ σοφώτερον;

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

μὰ Δί', ἀλλ', ἵν' οἱ λῃσταί γε μὴ λυπῶσί με,
μετὰ τῶν γεράνων ἐκεῖθεν ἀναχωρῶ πάλιν,
ἀνθ' ἕρματος πολλὰς καλαπετωκὼς δίκας.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τουτὶ γὰρ ἐργάζει σὺ τοὔργον, εἶτ' ἐμοί;
νεανίας ὢν, συκοφαντεῖς τοὺς ξένους.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

τί γὰρ πάθω; σκάπτειν γὰρ οὐκ ἐπίσταμαι.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἀλλ' ἔστιν ἕτερα, νὴ Δί', ἔργα σώφρονα,
ἀφ' ὧν διαζῆν ἄνδρα χρὴν τοσουτονί,
ἐκ τοῦ δικαίου μᾶλλον, ἢ δικορραφεῖν.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

ὦ δαιμόνιε, μὴ νουθέτει μ', ἀλλὰ πλέρου.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

νῦν ταῦτα λέγων πλερῶ σε.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

καὶ πῶς ἂν λόγοις

ἄνδρα πτερώσειας σύ;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

πάντες τοῖς λόγοις

ἀναπτεροῦνται.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

πάντες;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οὐκ ἀκήκοας,

ὅταν λέγωσιν οἱ πατέρες ἑκάστοτε

τοῖς μειρακίοις ἐν τοῖσι κουρείοις τδί·

Δεινῶς γ' ἐμοῦ τὸ μειράκιον ὁ Διϊτρέφης

λέγων ἀνεπτέρωκεν, ὥσθ' ἱππηλατεῖν. ---

ὁ δέ τις τὸν αὑτοῦ φησιν ἐπὶ τραγῳδίᾳ

ἀνεπτερῶσθαι, καὶ πεποτῆσθαι τὰς φρένας.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

λόγοισιν ἆρα καὶ πτεροῦνται;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

φημὶ ἐγώ.

ὑπὸ γὰρ λόγων ὁ νοῦς τε μετεωρίζεται,

ἐπαίρεταί τ' ἄνθρωπος. οὕτω καί σ' ἐγὼ

ἀναπτερώσας βούλομαι χρησίοις λόγοις

τρέψαι πρὸς ἔργον νόμιμον.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

ἀλλ' οὐ βούλομαι.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τί δαὶ ποιήσεις;

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

τὸ γένος οὐ καταισχυνῶ.

παππῷος ὁ βίος συκοφαντεῖν ἐσλί μοι.

ἀλλὰ πέφυκα ταχέσι καὶ κούφοις πτεροῖς

ἱέρακος, ἢ κερχνῆδος, ὡς ἂν τοὺς ξένους

καλεσάμενος, κἄτ' ἐξεκλησιάσω ἐνθαδί,
κἄτ' αὖ πέτωμαι πάλιν ἐκεῖσε.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

μανθάνω.

ὠδὶ λέγεις· ὅπως ἂν ὠφλήκῃ δίκην
ἐνθάδε πρὶν ἥκειν ὁ ξένος.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

πάνυ μανθάνεις.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

κἄπειθ' ὁ μὲν πλεῖ δεῦρο, σὺ δ' ἐκεῖσ' αὖ πέτει
ἁρπασόμενος τὰ χρήματ' αὐτοῦ.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

πάντ' ἔχεις,
βέμβικος οὐδὲν διαφέρειν δεῖ.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

μανθάνω
βέμβικα· καὶ μήν ἔστι μοι, νὴ τὸν Δία,
κάλλιστα Κερκυραῖα τοιαυτὶ πτερά.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

οἴμοι τάλας. μάστιγ' ἔχεις.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

πτερῶ μὲν οὖν,
οἵσί σε ποιήσω τήμερον βεμβικιᾶν.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

οἴμοι τάλας.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οὐ πτερυγιεῖς ἐντευθενί;
οὐκ ἀπολιβάξεις, ὦ κάκιστ' ἀπολούμενος;
πικρὰν τάχ' ὄψει σὺ ψευδικοπανουργίαν.
ἀπίωμεν ἡμεῖς ξυλλαβόντες τὰ πτερά.

ΧΟΡΟΣ.

πολλὰ δὴ καὶ καινὰ, καὶ θαυ-
μάσ' ἐπεπλόμεσθα,

καὶ δεινὰ πράγματ' εἴδομεν.
ἔστι γὰρ δένδρον πεφυκὸς
ἔκλεπόν τι, καρδίας
ἀπωτέρω, Κλεώνυμος,
χρήσιμον μὲν οὐδέν, ἄλ-
λως δὲ δεινὸν καὶ μέγα.
τοῦτο μέν γε ἦρος αἰεὶ
βλασταίνει καὶ συκοφαντεῖ·
τοῦ δὲ χειμῶνος πάλιν
τὰς ἀσπίδας φυλλορροεῖ.
ἔστι δ' αὖ χώρα πρὸς αὐτῷ
τῷ σκότῳ πόρρω τις
ἐν τῇ λύχνων ἐρημίᾳ·
ἔνθα τοῖς ἥρωσιν ἄνθρω-
ποι ξυναρισταῖσι, καὶ
ξύνεισι, πλὴν τῆς ἑσπέρας.
τηνικαῦτα δ' οὐκέτ' ἦν
ἀσφαλὲς ξυντυγχάνειν.
εἰ γὰρ ἐντύχοι τις ἥρῳ
τῶν βροτῶν νύκτωρ Ὀρέστῃ,
γυμνὸς ἦν πληγεὶς ὑπ' αὐ-
τοῦ πάντα τἀπιδέξια.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ, ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Οἴμοι τάλας, ὁ Ζεὺς ὅπως μή μ' ὄψεται.
ποῦ Πεισθέταιρός ἐστιν;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἔα· τουτὶ τί ἦν;
τίς ὁ συγκαλυμμός;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

τῶν θεῶν ὁρᾷς τινα
ἐμοῦ κατόπιν ἐντεῦθα;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

μὰ τὸν Δί' ἐγὼ μὲν οὔ.
τίς δ' εἶ σύ;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

πηνίκ' ἐστὶν ἆρα τῆς ἡμέρας;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὀπηνίκα; σμικρόν τι μετὰ μεσημβρίαν.
ἀλλὰ σὺ τίς εἶ;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

βουλυτός, ἢ περαιτέρω;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οἴμ', ὡς βδελύττομαί σε.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

τί γὰρ ὁ Ζεὺς ποιεῖ;
ἀπαιθριάζει τὰς νεφέλας, ἢ ξυννεφεῖ;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οἴμωξε μεγάλ'.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

οὕτω μὲν ἐκκεκαλύψομαι.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ω φίλε Προμηθεῦ.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

παῦε, παῦε, μὴ βόα.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τί γάρ ἐστι;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

σίγα, μὴ κάλει μου τοὔνομα·
ἀπὸ γὰρ ὀλέσεις, εἴ μ' ἐνθάδ' ὁ Ζεὺς ὄψεται.
ἀλλ', ἵνα φράσω σοι πάντα τἄνω πράγματα,
τουτὶ λαβών μου τὸ σκιάδειον ὑπέρεχε
ἄνωθεν, ὡς ἂν μή μ' ὁρῶσιν οἱ θεοί.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἰού, ἰού·
εὖ γ' ἐπενόησας αὐτὸ καὶ προμηθικῶς.
ὑπόδυθι ταχὺ δή, κἄτα θαρρήσας λέγε.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

ἄκουε δὴ νῦν.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὡς ἀκούοντος λέγε.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

ἀπόλωλεν ὁ Ζεύς.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

πηνίκ' ἄρ' ἀπώλετο;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

ἐξ οὗ περ ὑμεῖς ᾠκίσατε τὸν ἀέρα.
θύει γὰρ οὐδεὶς οὐδὲν ἀνθρώπων ἔτι
θεοῖσιν· οὐδὲ κνίσσα μηρίων ἄπο
ἀνῆλθεν ὡς ἡμᾶς ἀπ' ἐκείνου τοῦ χρόνου,
ἀλλ' ὥσπερεὶ Θεσμοφορίοις νηστεύομεν
ἄνευ θυηλῶν· οἱ δὲ βάρβαροι θεοὶ

πεινῶντες, ὥσπερ Ιλλύριοι, κεκριγότες
ἐπιστρατεύσειν φάσ' ἄνωθεν τῷ Διΐ,
εἰ μὴ παρέξει τἀμπόρι' ἀνεωγμένα,
ἵν' εἰσάγοιντο σπλάγχνα κατατετμημένα.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

εἰσὶν γὰρ ἕτεροι βάρβαροι θεοί τινες
ἄνωθεν ὑμῶν;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

οὐ γάρ εἰσι βάρβαροι,
ὅθεν ὁ πατρῷός ἐστιν Εξηκεστίδης;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὄνομα δὲ τούτοις τοῖς θεοῖς τοῖς βαρβάροις
τί ἐστιν;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

ὅ τι ἐστίν; Τριβαλλοί.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

μανθάνω.
ἐντεῦθεν ἆρα τὸ ΕΠΙΤΡΙΒΕΙΗΣ ἐγένετο.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

μάλιστα πάντων· ἓν δέ σοι λέγω σαφές.
ἥξουσι πρέσβεις δεῦρο περὶ διαλλαγῶν
παρὰ τοῦ Διὸς, καὶ τῶν Τριβαλλῶν τῶν ἄνω·
ὑμεῖς δὲ μὴ σπένδησθ', ἐὰν μὴ παραδιδῷ
τὸ σκῆπτρον ὁ Ζεὺς τοῖσιν ὄρνισιν πάλιν,
καὶ τὴν Βασιλείαν σοι γυναῖκ' ἔχειν διδῷ.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τίς ἐστιν ἡ Βασιλεία;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

καλλίστη κόρη,
ἥπερ κεραμεύει τὸν κεραυνὸν τοῦ Διὸς,
καὶ τἄλλ' ἁπαξάπαντα, τὴν εὐβουλίαν,
τὴν εὐνομίαν, τὴν σωφροσύνην, τὰ νεώρια,
τὴν λοιδορίαν, τὸν Κωλακρέτην, τὰ τριώβολα.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἅπαντά γ' ἅρ' αὐτῷ ταμιεύει.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

φήμ' ἐγώ.

ἢν γ' ἣν σὺ παρ' ἐκείνου λάβῃς, ἅπαντ' ἔχεις.
τούτων ἕνεκα δεῦρ' ἦλθον, ἵνα φράσαιμί σοι.
ἀεί ποτ' ἀνθρώποις γὰρ εὔνους εἰμ' ἐγώ.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

μόνον θεῶν γάρ διά σ' ἀπανθρακίζομεν.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

μισῶ δ' ἅπαντας τοὺς θεούς, ὡς οἶσθα σύ.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

νὴ τὸν Δί' αἰεὶ δῆτα θεομισὴς ἔφυς.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Τίμων καθαρός. ἀλλ', ὡς ἂν ἀποτρέχω πάλιν,
φέρε τὸ σκιάδειον, ἵνα με κἂν ὁ Ζεὺς ἴδῃ
ἄνωθεν, ἀπολουθεῖν δοκῶ κανηφόρῳ.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

καὶ τὸν δίφρον γε διφροφόρει τονδὶ λαβών.

ΧΟΡΟΣ.

πρὸς δὲ τοῖς Σκιάποσι
λίμνη τις ἔστ' ἄλουτος, οὗ
ψυχαγωγεῖ Σωκράτης·
ἔνθα καὶ Πείσανδρος ἦλθε
δεόμενος ψυχὴν ἰδεῖν, ἣ
ζῶντ' ἐκεῖνον προὔλιπε·
σφάγι' ἔχων κάμηλον,
ἀμνόν τιν', ἧς λαιμοὺς τεμών,
ὡς Ὀδυσσεύς, πάλιν ἔβη·
κἆτ' ἀνῆλθ' αὐτῷ κάτωθεν
πρὸς τὸ λαῖμα τῆς καμήλου
Χαιρεφῶν ἡ νυκλερίς.

ΠΟΣΕΙΔΩΝ, ΤΡΙΒΑΛΛΟΣ, ΗΡΑΚΛΗΣ, ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ, ΟΙΚΕΤΗΣ Πεισθεταίρου, ΧΟΡΟΣ.

ΠΟΣΕΙΔΩΝ.

Τὸ μὲν πόλισμα τῆς Νεφελοκοκκυγίας,
ὁρᾷς, τοδὶ πάρεσθλιν, ᾗ πρεσβεύομεν.
οὗτος, τί δρᾷς; ἐπ' ἀριστερ' οὕτως ἀμπέχει;
οὐ μεταβαλεῖς θοιμάτιον ὡς ἐπὶ δεξιά;
τί, ὦ κακόδαιμον, Λαισποδίας εἶ τὴν Φύσιν;
ὦ δημοκρατία, ποῖ προβιβᾷς ἡμᾶς ποτε,
εἰ τουτονί γ' ἐχειροτόνησαν οἱ θεοί;

ΤΡΙΒΑΛΛΟΣ.

ἔξεις ἀτρέμας;

ΠΟΣΕΙΔΩΝ.

οἴμωξε· πολὺ γὰρ δή σ' ἐγὼ
ὥρακα πάντων βαρβαρώταλον θεῶν.
ἄγε δή, τί δρῶμεν, Ηράκλεις;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἀκήκοας
ἐμοῦ γ', ὅτι τὸν ἄνθρωπον ἄρχειν βούλομαι,
ὅστις ποτ' ἔσθ' ὁ τοὺς θεοὺς ἀποστειχίσας.

ΠΟΣΕΙΔΩΝ.

ἀλλ', ὦ 'γάθ', ἡρήμεσθα περὶ διαλλαγῶν
πρέσβεις.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

διαλασίως μᾶλλον ἄρχειν μοι δοκεῖ.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τὴν τυρόκνησίν τις δότω· φέρε σίλφιον·
τυρὸν φερέτω τις· πυρῶσλει τοὺς ἄνθρακας.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

τὸν ἄνδρα χαίρειν οἱ θεοὶ κελεύομεν,
τρεῖς ὄντες ἡμεῖς.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἀλλ' ἐπικνῶ τὸ σίλφιον.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

τὰ δὲ κρέα τοῦ ταῦτ' ἐσλίν;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὄρνιθές τινες
ἐπανισλάμενοι τοῖς δημοσικοῖσιν ὀρνέοις,
ἔδοξαν ἀδικεῖν.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

εἶτα δῆτα σίλφιον
ἐπικνᾷς πρότερον αὐτοῖσιν;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὦ χαῖρ' Ηράκλεις.
τί ἐσλι;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

πρεσβεύονλες ἐνθάδ' ἥκομεν
παρὰ τῶν θεῶν περὶ πολέμου καταλλαγῆς—

ΟΙΚΕΤΗΣ.

ἔλαιον οὐκ ἔνεσλιν ἐν τῇ ληκύθῳ.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

καὶ μὴν τά γ' ὀρνίθια λιπαρά γ' εἶναι πρέπει.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἡμεῖς τε γὰρ πολεμοῦντες οὐ κερδαίνομεν·
ὑμεῖς τ' ἂν, ἡμῖν τοῖς θεοῖς ὄντες φίλοι,
ὄμβριον ὕδωρ ἂν εἶχετ' ἐν τοῖς τέλμασιν,
ἀλκυονίδας τ' ἂν ἤγεθ' ἡμέρας ἀεί.
τούτων περὶ πάντων αὐτοκράτορες ἥκομεν.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἀλλ' οὔτε πρότερον πώποθ' ἡμεῖς ἤρξαμεν
πολέμου πρὸς ὑμᾶς· νῦν τ' ἐθέλομεν, εἰ δοκεῖ,
ἐάν τι δίκαιον ἄλλο νῦν ἐθέλητε δρᾶν,
σπονδὰς ποιεῖσθαι· τὰ δὲ δίκαι' ἐστὶν ταδί.
τὸ σκῆπτρον ἡμῖν τοῖσιν ὄρνισιν πάλιν
τὸν Δί' ἀποδοῦναι· καὶ διαλλατώμεθα.
ἐπὶ τοῖσδε τοὺς πρέσβεις ἐπ' ἄριστον καλῶ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἐμοὶ μὲν ἀπόχρη ταῦτα, καὶ ψηφίζομαι.

ΠΟΣΕΙΔΩΝ.

τί, ὦ κακοδαίμον; ἠλίθιος καὶ γάστρις εἶ.
ἀποστερεῖς τὸν πατέρα τῆς τυραννίδος;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἆλιθες; οὐ γὰρ μεῖζον ὑμεῖς οἱ θεοὶ
ἰσχύσετ', ἢν ὄρνιθες ἄρξωσιν κάτω;
νῦν μέν γ' ὑπὸ ταῖς νεφέλαισιν ἐγκεκρυμμένοι
κύψαντες ἐπιορκοῦσιν ὑμᾶς οἱ βροτοί·
ἐὰν δὲ τοὺς ὄρνις ἔχητε συμμάχους,
ὅταν ὀμνύῃ τις τὸν κόρακα, καὶ τὸν Δία,
ὁ κόραξ παρελθὼν τοῦ ἐπιορκοῦντος, λάθρα
προσπτάμενος, ἐκκόψει τὸν ὀφθαλμὸν θένων.

ΠΟΣΕΙΔΩΝ.

νὴ τὸν Ποσειδῶ, ταῦτά γε σὺ καλῶς λέγεις.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

κἀμοὶ δοκεῖ.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τί δαὶ σὺ φής;

ΤΡΙΒΑΛΛΟΣ.

καβαισατρεῦ.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὁρᾷς; ἐπαινεῖ χ' οὗτος. ἕτερον νῦν ἔτι
ἀκούσαθ', ὅσον ὑμᾶς ἀγαθὸν ποιήσομεν.

ἐάν τις ἀνθρώπων ἱερεῖόν τῳ θεῶν
εὐξάμενος, εἶτα διασοφίζηται λέγων,
ΜΕΝΕΤΟΙ ΘΕΟΙ, καὶ μὴ ᾽ποδιδῷ, μισητίαν,
ἀναπράξομεν καὶ ταῦτα.

ΠΟΣΕΙΔΩΝ.

φέρ᾽ ἴδω, τῷ τρόπῳ;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὅταν διαριθμῶν ἀργυρίδιον τύχῃ
ἄνθρωπος οὗτος, ἢ κάθηται λούμενος,
καταπλόμενος ἴκλινος, ἁρπάσας λάθρα,
προδάτοιν δυοῖν τιμὴν ἀνοίσει τῷ θεῷ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

τὸ σκῆπτρον ἀποδοῦναι πάλιν ψηφίζομαι
τούτοις ἐγώ.

ΠΟΣΕΙΔΩΝ.

καὶ τὸν Τριβαλλὸν νῦν ἔρου.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ὁ Τριβαλλός, εἰμώζειν δοκεῖ σοι;

ΤΡΙΒΑΛΛΟΣ.

σαυνάκα
βακλαξικρούσα.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

φησὶν εὖ λέγειν πάνυ.

ΠΟΣΕΙΔΩΝ.

εἴ τοι δοκεῖ σοφῶν ταῦτα, κἀμοὶ ξυνδοκεῖ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

οὗτος, δοκεῖ δρᾶν ταῦτα τοῦ σκήπτρου πέρι.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

καὶ, νὴ Δί᾽, ἕτερόν γ᾽ ἐστίν, οὐ μνήσθην ἐγώ.
τὴν μὲν γὰρ Ἥραν παραδίδωμι τῷ Διί·
τὴν δὲ Βασιλείαν τὴν κόρην γυναῖκ᾽ ἐμοὶ
ἐκδοτέον ἐστίν.

ΠΟΣΕΙΔΩΝ.

οὐ διαλλαγῶν ἐρᾷς.
ἀπίωμεν οἴκαδ' αὖθις.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὀλίγον μοι μέλει.
μάγειρε, τὸ κατάχυσμα χρὴ ποιεῖν γλυκύ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ὦ δκιμόνι' ἀνθρώπων Πόσειδον, ποῖ φέρει;
ἡμεῖς περὶ γυναικὸς μιᾶς πολεμήσομεν;

ΠΟΣΕΙΔΩΝ.

τί δαὶ ποιῶμεν;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ὅ τι; δικλατίωμεθα.

ΠΟΣΕΙΔΩΝ.

τί, ὦ 'ζύρ'; οὐκ οἶσθ' ἐξαπαλώμενος πάλαι;
βλάπλεις δέ τοι σὺ σαυτόν. ἢν γὰρ ἀποθάνῃ
ὁ Ζεὺς, παραδοὺς τούτοισι τὴν τυραννίδα,
πένης ἔσει σύ. σοῦ γὰρ ἅπαντα γίγνεται
τὰ χρήμαθ', ὅσ' ἂν ὁ Ζεὺς ἀποθνήσκων καταλίπῃ.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οἴμοι τάλας· οἷόν σε περισοφίζεται.
δεῦρ' ὡς ἐμ' ἀποχώρησον, ἵνα τι σοὶ φράσω.
διαβάλλεταί σ' ὁ θεῖος, ὦ πόνηρε σύ.
τῶν γὰρ πατρῴων οὐδ' ἀκαρῆ μέτεσθί σοι
κατὰ τοὺς νόμους. νόθος γὰρ εἶ, κοὐ γνήσιος.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἐγὼ νόθος; τί λέγεις;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

σὺ μέντοι, νὴ Δία,
ὃν γε ξένης γυναικός. ἢ πῶς ἄν ποτε
ἐπίκληρον εἶναι τὴν Ἀθηναίαν δοκεῖς,
οὖσαν θυγατέρ', ὄντων ἀδελφῶν γνησίων;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

τί δ', ἢν ὁ πατὴρ ἐμοὶ διδῷ τὰ χρήματα
τὰ νοθεῖ' ἀποθνήσκων;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὁ νόμος αὐτὸν οὐκ ἐᾷ.
οὗτος ὁ Ποσειδῶν πρῶτος, ὃς ἐπαίρει σε νῦν,
ἀνθέξεταί σου τῶν πατρῴων χρημάτων,
φάσκων ἀδελφὸς αὐτὸς εἶναι γνήσιος.
ἐρῶ δὲ δὴ καὶ τὸν Σόλωνός σοι νόμον.
Νόθῳ δὲ μὴ εἶναι ἀγχι-
στείαν, παίδων ὄντων γνη-
σίων· ἐὰν δὲ παῖδες
μὴ ὦσι γνήσιοι, τοῖς
ἐγγυτάτω τοῦ γένους
μετεῖναι τῶν χρημάτων.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἐμοὶ δ' ἄρ' οὐδὲν τῶν πατρῴων χρημάτων
μέτεστιν.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οὐ μέντοι, μὰ Δία. λέξον δ' ἐμοί,
ἤδη σ' ὁ πατὴρ ἐτήγαγ' ἐς τοὺς Φράτορας;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

οὐ δῆτ' ἐμέ γε. καὶ δῆτά γ' ἐθαύμαζον πάλαι.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τί δῆτ' ἄνω κέχηνας, αἰκίαν βλέπων;
ἀλλ' ἢν μεθ' ἡμῶν σῇς, κατασῄσω σ' ἐγὼ
τύραννον, ὀρνίθων παρέξω σοι γάλα.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

δίκαι' ἔμοιγε καὶ πάλαι δοκεῖς λέγειν
περὶ τῆς κόρης, κἄγωγε παραδίδωμί σοι.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τί δαὶ σὺ φῄς;

ΠΟΣΕΙΔΩΝ.

τἀναντία ψηφίζομαι.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἐν τῷ Τριβαλλῷ πᾶν τὸ πρᾶγμα. τί σὺ λέγεις;

ΤΡΙΒΑΛΛΟΣ.

καλάνι κόραυνα καὶ μεγάλα βασιλίσσανα
ὄρνιθι παραδίδωμι.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

παραδοῦναι λέγεις;

ΠΟΣΕΙΔΩΝ.

μὰ τὸν Δί' οὐχ οὗτός γε παραδοῦναι λέγει,
εἰ μὴ τίλυβίζοι γ', ὥσπερ αἱ χελιδόνες.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οὐκοῦν παραδοῦναι ταῖς χελιδόσιν λέγει.

ΠΟΣΕΙΔΩΝ.

σφὼ νῦν διαλλάττεσθε, καὶ ξυμβαίνετε·
ἐγὼ δ', ἐπειδὴ σφῷν δοκεῖ, σιγήσομαι.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἡμῖν, ἃ λέγεις σύ, πάνυ συγχωρεῖν δοκεῖ.
ἀλλ' ἴθι μεθ' ἡμῶν αὐτὸς ἐς τὸν οὐρανόν,
ἵνα τὴν Βασιλείαν καὶ τἆλλ' ἐκεῖ λάβῃς.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἐς καιρὸν ἄρα κατεκόπησαν οὗτοιἰ
ἐς τοὺς γάμους.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

βούλεσθε δῆτ' ἐγὼ τέως
ὀπλῶ τὰ κρέα ταυτὶ μένων; ὑμεῖς δ' ἴτε.

ΠΟΣΕΙΔΩΝ.

ὀπλᾷς τὰ κρέα; πολλήν γε τενθείαν λέγεις.
οὐκ εἶ μεθ' ἡμῶν;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

εὖ γε μέντ' ἂν διετέθην.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἀλλὰ γαμικὴν χλανίδα διδότω τις δεῦρό μοι.

ΧΟΡΟΣ.

ἔστι δ' ἐν Φανκαῖσι πρὸς τῇ
Κλεψύδρᾳ πανοῦργον ἐγ-
γλωττογασπόρων γένος,
οἳ θερίζουσίν τε, καὶ σπεί-
ρουσι, καὶ τρυγῶσι ταῖς γλώτ-
ταισι, συκάζουσί τε·
βάρβαροι δ' εἰσὶν γένος,
Γοργίαι τε καὶ Φίλιπποι.
κἀπὸ τῶν ἐγγλωττογασπό-
ρων ἐκείνων τῶν Φιλίππων
πανταχοῦ τῆς Ἀτικῆς ἡ
γλῶττα χωρὶς τέμνεται.

ΑΓΓΕΛΟΣ, ΧΟΡΟΣ, ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Ω πάντ' ἀγαθὰ πράττοντες, ὦ μείζω λόγου,
ὦ τρισμακάριον πλῆνὸν ὀρνίθων γένος,
δέχεσθε τὸν τύραννον ὀλβίοις δόμοις.
προσέρχεται γὰρ οἷος οὔτε παμφαὴς
ἀστὴρ ἰδεῖν ἔλαμψε χρυσαυγεῖ δόμῳ·
οὐδ' ἡλίου τηλαυγὲς ἀκλίνων σέλας
τοιοῦτον ἐξέλαμψεν. οἷον δ' ἔρχεται
ἔχων γυναικὸς κάλλος οὐ φατὸν λέγειν,
πάλλων κεραυνόν, πτεροφόρον Διὸς βέλος·
ὀσμὴ δ' ἀνωνόμαστος ἐς βάθος κύκλου
χωρεῖ, καλὸν θέαμα· θυμιαμάτων δ'
αὖραι διαψαίρουσι πλεκτάνην κάπνου.
ὁδὶ δὲ καὐτός ἐστιν. ἀλλὰ χρὴ θεᾶς
Μούσης ἀνοίγειν ἱερὸν εὔφημον στόμα.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

ἄναγε, δίεχε, πάραγε, πάρεχε,
περιπέτεσθε τὸν μάκαρ'
ἄνδρα μάκαρι σὺν τύχᾳ.
φεῦ, φεῦ τῆς ὥρας, τοῦ κάλλους.
ὦ μακαριστὸν σὺ γάμον γήμας
τῇδε τῇ πόλει.
μεγάλαι, μεγάλαι καλέχουσι τύχαι
γένος ὀρνίθων διὰ τόνδε τὸν ἄνδρ'·
ἀλλ' ὑμεναίοις καὶ νυμφιδίοις
δέξασθ' ᾠδαῖς
αὐτὸν καὶ τὴν Βασιλείαν.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

Ηρα ποτ' Ολυμπία
τῶν ἡλιδάτων θρόνων
ἄρχοντα θεοῖς μέγαν
Μοῖραι ξυνεκοίμισαν
ἐν τοιῷδ' ὑμεναίῳ.
Υμὴν ὦ, Υμέναι' ὦ.
ὁ δ' ἀμφιθαλὴς Ερως
χρυσόπλεκος ἡνίας
εὔθυνε παλιντόνους,
Ζηνὸς πάροχος γάμων,
τῆς τ' εὐδαίμονος Ηρας.
Υμὴν ὦ, Υμέναι' ὦ.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἐχάρην ὕμνοις, ἐχάρην ᾠδαῖς·
ἄγαμαι δὲ λόγων. ἄγε νῦν αὐτοῦ
καὶ τὰς χθονίας κλήσατε βροντάς,
τάς τε πυρώδεις Διὸς ἀστεροπάς,
δεινόν τ' ἀργῆτα κεραυνόν.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ μέγα χρύσεον ἀστεροπῆς φάος,
ὦ Διὸς ἄμβροτον ἔγχος πυρφόρον,
ὦ χθόνιαι βαρυαχέες ὀμβροφόροι θ' ἅμα
βρονταί, αἷς ὅδε νῦν χθόνα σείει,
διά σε τὰ πάντα κρατήσας, καὶ
πάρεδρον Βασιλείαν ἔχει Διός.
Υμὴν ὦ, Υμέναι' ὦ.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἔπεσθε νῦν γάμοισιν, ὦ
φῦλα πάντα συννόμων
πτεροφόρ', ἐπὶ πέδον Διὰς
καὶ λέχος γαμήλιον.
ὄρεξον, ὦ μάκαιρα, σὴν

χεῖρα, καὶ πτερῶν ἐμῶν
λιβοῦσα συγχόρευσον·
αἴρων δὲ κουφιῶ σ' ἐγώ.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλαλαὶ, ἰὴ Παιών,
Τήνελλα καλλίνικος, ὦ
δαιμόνων ὑπέρταλε.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΟΡΝΙΘΩΝ.

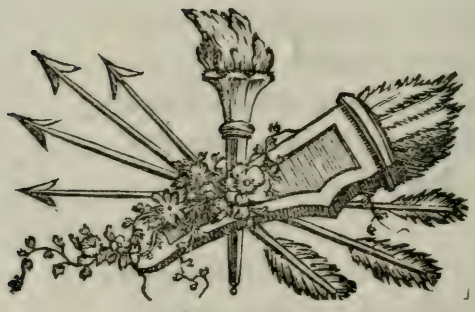

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΣΦΗΚΕΣ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Φιλοκλέων Αθηναῖος, φιλοδικαστὴς ὢν τὴν φύσιν, ἐφοίτα εἰς δικαστήρια συνεχῶς. Βδελυκλέων δὲ ὁ τούτου παῖς, ἀχθόμενος ταύτῃ τῇ νόσῳ, καὶ πειρώμενος τὸν πατέρα παῦσαι, ἐγκαθείρξας τοῖς οἴκοις καὶ δίκτυα περιβαλὼν, ἐφύλαττε νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν. ὁ δὲ, ἐξόδου αὐτῷ μὴ προκειμένης, ἔκραζεν. οἱ δὲ συνδικασταὶ, σφῆξιν αὐτοὺς ἀφομοιώσαντες, παρεγένοντο, βουλόμενοι διὰ ταύτης τῆς τέχνης ὑποκλέπτειν τὸν συνδικαστήν· ἐξ ὧν καὶ ὁ Χορὸς συνέστηκε, καὶ τὸ δρᾶμα ἐπιγέγραπται. ἀλλ' οὐδὲν ἦσυν οὐδὲ οὗτοι. πέρας δὲ τοῦ νεανίσκου θαυμάζοντος, τίνος ἕνεκα ὁ πατὴρ οὕτως ἥπτηται τοῦ πράγματος, ἔφη ὁ πρεσβύτης εἶναι τὸ πρᾶγμα σπουδαῖον καὶ σχεδὸν ἀρχῆς τὸ δικάζειν. ὁ δὲ παῖς ἐπειρᾶτο τὰς ὑποψίας ἐξαίρειν τοῦ πράγματος, νουθετῶν τὸν γέροντα. ὁ δὲ πρεσβύτης μηδαμῶς νουθετούμενος, οὐ μεθίει τὸ πρᾶγμα· ἀλλ' ἀναβιβάζεται ὁ νέος ἐπιτρέπειν αὐτῷ φιλοδικεῖν, καὶ ἐπὶ τῆς οἰκίας τοῦτο ποιεῖν μόνον, καὶ τοὺς καλοὺς τὴν οἰκίαν δικάζειν. καὶ δύο κύνες παρεισάγονται παρ' αὐτῷ πολιτευτικῶς κρινόμενοι· καὶ κατὰ τοὺς φεύγοντας ἐκφέρειν συνεχῶς τὴν ψῆφον μέλλων, ἀπαληθεὶς, ἄκων τὴν ἀποδικάζουσαν φέρει ψῆφον. περιέχει δὲ καὶ δικαιολογίαν τινὰ τοῦ Χοροῦ ἐκ τοῦ ποιητοῦ προσώπου, διὰ τὸ σφῆξιν ἐμφερεῖς εἶναι τοὺς τοῦ Χοροῦ· ἐξ ὧν καὶ τὸ δρᾶμα. οἵ ὅτε μὲν ἦσαν νέοι, πικρῶς ταῖς δίκαις ἐφήδρευον· ἐπεὶ δὲ γέροντες γεγόνασι, κεντοῦσι τοῖς κέντροις. ἐπὶ τέλει τοῦ δράματος ὁ γέρων ἐπὶ δεῖπνον καλεῖται, καὶ ἐπὶ ὕβριν τρέπεται, καὶ κρίνει αὐτὸν ὕβρεως ἁλόντα ὠλῆ· ὁ δὲ γέρων πρὸς αὐλὸν καὶ ὄρχησιν τρέπεται, καὶ γελοιοποιεῖ τὸ δρᾶμα.

Τοῦτο τὸ δρᾶμα πεποίηται αὐτῷ οὐκ ἐξ ὑποκειμένης ὑποθέσεως, ἀλλ' ὡσανεὶ γενομένης. πέπλασται δὲ τὸ ὅλον. διασύλλει δὲ Αθηναίους ὡς φιλοδικοῦντας, καὶ σωφρονίζει τὸν δῆμον ἀποσπᾶναι δικῶν, καὶ διὰ τοῦτο καὶ τοὺς δικαστὰς σφῆξιν εἰκάζει, κέντρα ἔχουσι, καὶ πλήττουσι..... δ' αὐτῷ χαριέντως. ἐδιδάχθη ἐπὶ Αρχοντος Αμυνίου, διὰ Φιλωνίδου, ἐν τῇ πόλει Ολυμπίων ἦν β', εἰς Λήναια. καὶ ἐνίκα πρῶτος Φιλωνίδης..... προάγων Γλευκεῖς Πρεσβεῖς τεῖς.....

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Φιλοῦνλα δικάζειν πατέρα παῖς εἵρξας ἄφνω
αὐτὸς ἐφύλατλεν ἔνδον οἰκοῦντά γ', ὅπως
μὴ λανθάνῃ, μηδ' ἐξίῃ, διὰ τὴν νόσον.
ὁ δ' ἀντιμάχελαι πάντὶ τρόπῳ καὶ μηχανῇ.
εἶθ' οἱ συνήθεις καὶ γέροντες, λεγόμενοι
σφῆκες, παραγίνονλαι βοηθοῦνλες σφόδρα,
ἐπὶ τῷ δύνασθαι κέντρον ἔναι τισὶ
φρενοῦνλες ἱκανόν. ὁ δὲ γέρων τηρούμενος.
ξυμπείθετ' ἔνδον διαδικάζειν καὶ βιοῦν,
ἐπεὶ τὸ δικάζειν κέκρικεν ἐκ παντὸς τρόπου.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΣΩΣΙΑΣ
ΞΑΝΘΙΑΣ } οἰκέται Φιλοκλέωνος.
ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.
ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.
ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ ΣΦΗΚΩΝ.
ΠΑΙΔΕΣ.
ΚΥΩΝ.
ΑΡΤΟΠΩΛΙΣ.
ΑΝΗΡ ΤΙΣ ΚΑΤΗΓΟΡΟΣ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΣΦΗΚΕΣ.

ΣΩΣΙΑΣ, ΞΑΝΘΙΑΣ, ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ, ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ, ΧΟΡΟΣ, ΠΑΙΔΕΣ.

ΣΩΣΙΑΣ.

Οὗτος, τί πάσχεις, ὦ κακόδαιμον Ξανθία;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Φυλακὴν καλαλύειν νυκτερινὴν διδάσκομαι.

ΣΩΣΙΑΣ.

κακὸν ἄρα ταῖς πλευραῖς τι προὔφειλες μέγα.
ἆρ' οἶσθας οἷον κνώδαλον φυλάττομεν;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οἶδ· ἀλλ' ἐπιθυμῶ σμικρὸν ἀπομερμηρίσαι.

ΣΩΣΙΑΣ.

σὺ δ' οὖν παρακινδύνευ', ἐπεὶ καὐτοῦ γ' ἐμοῦ
κατὰ ταῖν κόραιν ἤδη τι καταχεῖται γλυκύ.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ἀλλ' ἢ παραφρονεῖς ἑτεόν, ἢ κορυβαντιᾷς.

ΣΩΣΙΑΣ.

οὔκ· ἀλλ' ὕπνος μ' ἔχει τις ἐκ Σαβαζίου.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

τὸν αὐτὸν ἆρ' ἐμοὶ βουκολεῖς Σαβάζιον.
κἀμοὶ γὰρ ἀρτίως τις ἐπεσπρατεύσατο

Μῶδός τις ἐπὶ τὰ βλέφαρα νυσταλὴς ὕπνος·
καὶ δῆτ' ὄναρ θαυμαστὸν εἶδον ἀρτίως.

ΣΩΣΙΑΣ.

κἀγὼ γ' ἀληθῶς οἷον οὐδεπώποτε.
ἀτὰρ σὺ λέξον πρότερος.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ἐδόκουν ἀετὸν
καταπλόμενον ἐς τὴν ἀγορὰν μέγαν πάνυ,
ἀναρπάσαντα τοῖς ὄνυξιν ἀσπίδα
φέρειν ἐπίχαλκον ἀνεκὰς ἐς τὸν οὐρανόν.
κἄπειτα ταύτην ἀποβαλεῖν Κλεώνυμον.

ΣΩΣΙΑΣ.

οὐδὲν ἄρα γρίφου διαφέρει Κλεώνυμος.
Πῶς δή, προσερεῖ τις τοῖσι συμποταις λέγων,
ὅστι ταυτὸν ἐν γῇ θηρίον, κἀν οὐρανῷ,
κἀν τῇ θαλάττῃ γ' ἀπέβαλεν τὴν ἀσπίδα;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οἴμοι, τί δῆτά μοι κακὸν γενήσεται,
ἰδόντι τοιοῦτον ἐνύπνιον;

ΣΩΣΙΑΣ.

μὴ φροντίσῃς.
οὐδὲν γὰρ ἔσται δεινόν, οὐ μὰ τοὺς θεούς.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

δεινόν γέ που 'στ' ἄνθρωπος ἀποβαλὼν ὅπλα.
ἀτὰρ σὺ τὸ σὸν αὖ λέξον.

ΣΩΣΙΑΣ.

ἀλλ' ἐστὶν μέγα.
περὶ τῆς πόλεως γάρ ἐστι τοῦ σκάφους ὅλου.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

λέγε νυν ἀνύσας τι τὴν τρόπιν τοῦ πράγματος.

ΣΩΣΙΑΣ.

ἔδοξέ μοι περὶ πρῶτον ὕπνον ἐν τῇ Πνυκὶ
ἐκκλησιάζειν πρόβατα συγκαθήμενα,

βακτηρίας ἔχοντα καὶ τριβώνια·
κἄπειτα τούτοις τοῖς προβάτοισί μοι δόκει
δημηγορεῖν Φάλαινα πανδοκεύτρια,
ἔχουσα φωνὴν ἐμπεπερκασμένης ὑός.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

αἰβοῖ.

ΣΩΣΙΑΣ.

τί ἐστι;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

παῦε, παῦε, μὴ λέγε·
ὄζει κάκιστον τοὐνύπνιον βύρσης σαπρᾶς.

ΣΩΣΙΑΣ.

εἶθ' ἡ μιαρὰ Φάλαιν', ἔχουσα τρυτάνην,
ἵστη βόειον δημόν.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

εἴμοι δείλαιος·
τὸν δῆμον ἡμῶν βούλεται διϊστάνειν.

ΣΩΣΙΑΣ.

ἐδόκει δ' ἐμοὶ Θέωρος αὐτῆς πλησίον
χαμαὶ καθῆσθαι, τὴν κεφαλὴν κόρακος ἔχων.
εἶτ' Ἀλκιβιάδης εἶπε πρός με τραυλίσας·
Ὅλας; Θέωλος τὴν κεφαλὴν κόλικος ἔχει.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ὀρθῶς γε τοῦτ' Ἀλκιβιάδης ἐτραύλισεν.

ΣΩΣΙΑΣ.

οὔκουν ἐκεῖν' ἀλλόκοτον, ὁ Θέωρος κόραξ
γιγνόμενος;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

κἀλλ' ἄριστον.

ΣΩΣΙΑΣ.

πῶς;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ὅπως;

ἄνθρωπος ἦν· εἶτ' ἐγένετ' ἐξαίφνης κόραξ·
οὐκοῦν ἐναργὲς τοῦτο συμβαλεῖν, ὅτι
ἀρθεὶς ἀφ' ἡμῶν ἐς κόρακας οἰχήσεται;

ΣΩΣΙΑΣ.

εἶτ' οὐκ ἐγώ, δοὺς δύ' ὀβολούς, μισθώσομαι
οὕτως ὑποκρινόμενον σαφῶς ὀνείρατα;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

φέρε νυν κατείπω τοῖς θεαταῖς τὸν λόγον,
ὀλίγα γ' ὑπειπὼν πρότερον αὐτοῖσιν ταδί·
μηδὲν παρ' ἡμῶν προσδοκᾶν λίαν μέγα·
μηδ' αὖ γέλωτα Μεγαρόθεν κεκλεμμένον.
ἡμῖν γὰρ οὐκ ἔστ' οὔτε κάρυ' ἐκ Φορμίδος
δούλω παραῤῥιπτοῦντε τοῖς θεωμένοις,
οὔθ' Ηρακλῆς τὸ δεῖπνον ἐξαπατώμενος,
οὐδ' αὖθις ἀναστελγαινόμενος Εὐριπίδης·
οὐδ', εἰ Κλεών γ' ἔλαμψε τῆς τύχης χάριν,
αὖθις τὸν αὐτὸν ἄνδρα μυτιλωτεύσομεν.
ἀλλ' ἔστιν ἡμῖν λογίδιον γνώμην ἔχον,
ὑμῶν μὲν αὐτῶν οὐχὶ δεξιώτερον,
κωμῳδίας δὲ Φορτικῆς σοφώτερον.
ἔστιν γὰρ ἡμῖν δεσπότης ἐκεινοσὶ,
ἄνω καθεύδων, ὁ μέγας, οὐπὶ τοῦ τέγους.
οὗτος φυλάττειν τὸν πατέρ' ἐπέταξε νῷν,
ἔνδον καθείρξας, ἵνα θύραζε μὴ 'ξίῃ.
νόσον γὰρ ὁ πατὴρ ἀλλόκοτον αὐτοῦ νοσεῖ,
ἣν οὐδ' ἂν εἷς γνοίη ποτ', οὐδὲ ξυμβάλοι,
εἰ μὴ πύθοιθ' ἡμῶν· ἐπεὶ τοπάζετε.
Ἀμυνίας μὲν ὁ Προνάπου φήσ' οὑτοσὶ
εἶναι φιλόκυβον αὐτόν· ἀλλ' οὐδὲν λέγει.

ΣΩΣΙΑΣ.

μὰ Δί', ἀλλ' ἀφ' αὐτοῦ τὴν νόσον τεκμαίρεται.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οὔκ· ἀλλὰ ΦΙΛΟ μέν ἐστιν ἀρχὴ τοῦ κακοῦ.

οὐδὲ δέ φησι Σωσίας πρὸς Δερκύλον,
εἶναι φιλοπότην αὐτόν.

ΣΩΣΙΑΣ.

οὐδαμῶς γ', ἐπεὶ
αὕτη γε χρησίων ἐστὶν ἀνδρῶν ἡ νόσος.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Νικόστρατος δ' αὖ φησιν, ὁ Σκαμβωνίδης,
εἶναι φιλοθύτην αὐτόν, ἢ φιλόξενον.

ΣΩΣΙΑΣ.

μὰ τὸν κύν', ὦ Νικόστρατ', οὐ φιλόξενος,
ἐπεὶ κατάπυγων ἐστὶν ὅ γε φιλόξενος.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ἄλλως φλυαρεῖτ'· οὐ γὰρ ἐξευρήσετε.
εἰ δὴ 'πιθυμεῖτ' εἰδέναι, σιγᾶτε νῦν.
φράσω γὰρ ἤδη τὴν νόσον τοῦ δεσπότου.
φιληλιαστής ἐστιν, ὡς οὐδεὶς ἀνήρ·
ἐρᾷ τε τούτου, τοῦ δικάζειν, καὶ σθένει,
ἢν μὴ 'πὶ τοῦ πρώτου καθίζηται ξύλου.
ὕπνου δ' ὁρᾷ τῆς νυκτὸς οὐδὲ πασπάλην·
ἢν δ' οὖν κοιλαμύσῃ κἂν ἄχνην, ὅμως ἐκεῖ
ὁ νοῦς πέτεται τὴν νύκτα περὶ τὴν κλεψύδραν.
ὑπὸ τοῦ δὲ τὴν ψῆφόν γ' ἔχειν εἰωθέναι,
τοὺς τρεῖς ξυνέχων τῶν δακτύλων ἀνίσταται,
ὥσπερ λιβανωτὸν ἐπιτιθεὶς νουμηνίᾳ.
καὶ, νὴ Δί', ἢν ἴδῃ γέ που γεγραμμένον
τὸν Πυριλάμπους ἐν θύρᾳ Δῆμον καλόν,
ἰὼν παρέγραψε πλησίον ΚΗΜΟΣ ΚΑΛΟΣ.
τὸν ἀλεκτρυόνα δ', ὃς ἤδεν ἐφ' ἑσπέρας, ἔφη,
ὡς ὄψ' ἐγείρειν αὐτὸν ἀναπεπεισμένον,
παρὰ τῶν ὑπευθύνων ἔχοντα χρήματα.
εὐθὺς δ' ἀπὸ δορπησίου κέκραγεν ἐμβάδας·
κἄπειτ' ἐκεῖσ' ἐλθών, προκαθεύδει πρὸ πάνυ,
ὥσπερ λεπὰς προσεχόμενος τῷ κίονι.

ὑπὸ δυσκολίας δ' ἅπασι τιμῶν τὴν μακρὰν,
ὥσπερ μέλιτ' ἢ βομβυλιὸς εἰσέρχεται,
ὑπὸ τοῖς ὄνυξι κηρὸν ὑποπεπλασμένος.
ψήφων δὲ δείσας μή δεκαθείη ποτὲ,
ἵν' ἔχῃ δικάζειν, αἰγιαλὸν ἔνδον τρέφει.
τοιαῦτ' ἀλύει· νουθετούμενος δ' ἀεὶ
μᾶλλον δικάζει. τοῦτον οὖν φυλάττομεν,
μοχλοῖσιν ἐγκλείσαντες, ὡς ἂν μὴ ξίῃ.
ὁ γὰρ υἱὸς αὐτοῦ τὴν νόσον βαρέως φέρει.
καὶ πρῶτα μὲν λόγοισι παραμυθούμενος,
ἀνέπειθεν αὐτὸν μὴ φορεῖν τριβώνιον,
μηδ' ἐξιέναι θύραζ'· ὁ δ' οὐκ ἐπείθετο.
εἶτ' αὐτὸν ἀπέλου, κἀκάθαιρε, καὶ μάλα
μετὰ ταῦτ' ἐκορυβάντιζ'· ὁ δ' αὐτῷ τυμπάνῳ
ἄξας, ἐδίκαζεν ἐς τὸ Καινὸν ἐμπεσών.
ὅτε δὴ δὲ ταύταις ταῖς τελεταῖς οὐκ ὠφέλει,
διέπλευσεν εἰς Αἴγιναν· εἶτα συλλαβὼν
νύκλωρ κατέκλινεν αὐτὸν εἰς Ασκληπιοῦ·
ὁ δ' ἀνέφανη κνέφαιος ἐπὶ τῇ κιγκλίδι.
ἐντεῦθεν οὐκέτ' αὐτὸν ἐξεφρείομεν.
ὁ δ' ἐξεδίδρασκε διά τε τῶν ὑδρορρόων,
καὶ τῶν ὀπῶν· ἡμεῖς δ' ὅσ' ἦν τετρημένα
ἐνεβύσαμεν ῥακίοισι, κἀπακλώσαμεν.
ὁ δ', ὥσπερεὶ κολοιὸς, αὐτῷ πατάλους
ἐνέκρουεν εἰς τὸν τοῖχον· εἶτ' ἐξήλετο.
ἡμεῖς δὲ τὴν αὐλὴν ἅπασαν δικτύοις
καταπετάσαντες ἐν κύκλῳ, φυλάττομεν.
ἔστιν δ' ὄνομα, τῷ μὲν γέροντι, Φιλοκλέων,
καὶ μὰ Δία· τῷ δ' υἱεῖ γε τῷδε, Βδελυκλέων,
ἔχων τρόπους φρυαγμοσεμνάκους τινάς.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὦ Ξανθία, καὶ Σωσία, καθεύδετε;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οἴμοι.

ΣΩΣΙΑΣ.

τί ἐστί;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Βδελυκλέων ἀνίσταται.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οὐ περιδραμεῖται σφῶν ταχέως δεῦρ' ἄτερος;
ὁ γὰρ πατὴρ εἰς τὸν ἵππον εἰσελήλυθε,
καὶ μυστιολεῖ τι καταδεδυκώς. ἀλλ' ἄθρει,
κατὰ τῆς πυέλου τὸ τρῆμ' ὅπως μὴ 'κδύσεται·
σὺ δὲ τῇ θύρᾳ πρόσκεισο.

ΣΩΣΙΑΣ.

ταυτί, ὦ δέσποτα.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἄναξ Πόσειδον, τί ποτ' ἄρ' ἡ κάπνη ψοφεῖ;
οὗτος, τίς εἶ σύ;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

καπνὸς ἔγωγ' ἐξέρχομαι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

καπνός; φέρ' ἴδω τίνος ξύλου σύ.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

συκίνου.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

νὴ τὸν Δί', ὅσπερ γ' ἐστὶ δριμύτατος καπνῶν.
ἀτὰρ οὐκ ἐσερβήτεις γε; ποῦ 'σθ' ἡ τηλία;
δύου πάλιν. φέρ', ἐπαναθῶ σοι καὶ ξύλον.
ἐνταῦθα νῦν ζητεῖ τιν' ἄλλην μηχανήν.
ἀτὰρ ἄθλιός γ' εἰμί, ὡς ἕτερος οὐδεὶς ἀνήρ,
ὅστις πατρὸς νυνὶ Καπνίου κεκλήσομαι.

ΣΩΣΙΑΣ.

παῖ, τὴν θύραν ὤθει· πίεζε νῦν σφόδρα
εὖ καὶ ἀνδρικῶς. κἀγὼ γὰρ ἐνταῦθ' ἔρχομαι·

καὶ τῆς κατακλεῖδος ἐπιμελοῦ καὶ τοῦ μοχλοῦ·
φύλαττέ θ' ὅπως μὴ τὴν βάλανον ἐκτρώξεται.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

τί δράσετ'; οὐκ ἐκφρήσετ', ὦ μιαρώτατοι,
δικάσοντά μ'; ἀλλ' ἐκφεύξεται Δρακοντίδης.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

σὺ δὲ τοῦτο βαρέως ἂν φέροις;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ὁ γὰρ θεὸς
μαντευομένῳ μοι ἔχρησεν ἐν Δελφοῖς ποτὲ,
ὅταν τις ἐκφύγῃ μ', ἀποσκλῆναι τότε.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

Απολλον Αποτρόπαιε, τοῦ μαντεύματος.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἴθ', ἀντιβολῶ σ', ἔκφερέ με, μὴ διαῤῥαγῶ.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

μὰ τὸν Ποσειδῶ, Φιλοκλέων, οὐδέποτέ γε.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

διατρώξομαι τοίνυν ὀδὰξ τὸ δίκτυον.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἀλλ' οὐκ ἔχεις ὀδόντας.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οἴμοι δείλαιος·
πῶς ἄν σ' ἀποκτείναιμι; πῶς; δότε μοι ξίφος
ὅπως τάχιστ', ἢ πινάκιον τιμητικόν.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἄνθρωπος οὗτος μέγα τι δρασείει κακόν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

μὰ τὸν Δί' οὐ δῆτ'· ἀλλ' ἀποδόσθαι βούλομαι
τὸν ὄνον ἄγων αὐτοῖσι τοῖς κανθηλίοις.
νουμηνία γάρ ἐστιν,

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οὐκοῦν καὐτὸς ἂν

αὐτὸν ἀποδοίμην δῆτ' ἄν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οὐχ ὥσπερ γ' ἐγώ.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

μὰ Δί' ἀλλ' ἄμεινον. ἀλλὰ τὸν ὄνον ἔξαγε.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οἵαν πρόφασιν καθῆκεν, ὡς εἰρωνικῶς,
ἵνα θᾶττον ἐκπέμψειας.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἀλλ' οὐκ ἔσπασας
ταύτῃ γ'· ἐγὼ γὰρ ἠσθόμην τεχνωμένου.
ἀλλ' εἰσιὼν μοι τὸν ὄνον ἐξάγειν δοκῶ,
ὅπως ἂν ὁ γέρων μηδὲ παρακύψῃ πάλιν.
κἄνθων, τί κλάεις; ὅτι πεπράσει τήμερον;
βάδιζε θᾶττον. τί σλένεις; εἰ μὴ φέρεις
Ὀδυσσέα τινά γ';

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ἀλλά, ναὶ μὰ Δία, φέρει
κάτω γε τουτανί τιν' ὑποδεδυκότα.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ποῖον; φέρ' ἴδωμαι.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

τουτονί.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

τουτὶ τί ἦν;
τίς εἶ ποτ', ὦ 'νθρωπ', ἐτεόν;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

Οὔτις, νὴ Δία.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

Οὔτις σύ; ποδαπός;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

Ἰθακὸς ἀπὸ Δρασιππίδου.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

Οὔτις, μὰ τὸν Δί', οὔ τι χαιρήσων γ' ἔσει.
ὕφελκε θᾶττον αὐτόν. ὦ μιαρώτατος,
ἵν' ὑποδέδυκεν· ὥσθ' ἑμοὶ ἐνδάλλεται
ὁμοιότατος κλητῆρος εἶναι πωλίῳ.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

εἰ μή μ' ἐάσεθ' ἥσυχον, μαχούμεθα.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

περὶ τοῦ μάχει νῷν δῆτα;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

περὶ ὄνου σκιᾶς.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

πονηρὸς εἶ πόρρω τέχνης, καὶ παράβολος.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἐγὼ πονηρός; οὐ μὰ Δί', ἀλλ' οὐκ οἶσθα σὺ
νῦν μ' ὄντ' ἄριστον· ἀλλ' ἴσως, ὅταν φάγῃς
ὑπογάστριον γέροντος Ἡλιαστικοῦ.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὤθει τὸν ὄνον καὶ σαυτὸν ἐς τὴν οἰκίαν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ὦ ξυνδικασταὶ, καὶ Κλέων, ἀμύνατε.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἔνδον κέκραχθι, τῆς θύρας κεκλεισμένης.
ὤθει σὺ πολλοὺς τῶν λίθων πρὸς τὴν θύραν,
καὶ τὴν βάλανον ἔμβαλλε πάλιν εἰς τὸν μοχλόν,
καὶ τῇ δακῷ προσθεὶς τὸν ὄλμον τὸν μέγαν,
ἀνύσας τι προσκύλιέ γ'.

ΣΩΣΙΑΣ.

οἴμοι δείλαιος·
πόθεν ποτ' ἐμπέπλωκέ μοι τὸ βώλιον;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ἴσως ἄνωθεν μῦς ἐνέβαλέ σοι πυθέν.

ΣΩΣΙΑΣ.

μῦς; οὐ μὰ Δί', ἀλλ' ὑποδυόμενός τις οὑτοσὶ
ὑπὸ τῶν κεραμίδων Ηλιαστὴς ὀροφίας.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οἴμοι κακοδαίμων, στρουθὸς ὠνὴρ γίγνεται·
ἐκκλήσεται. ποῦ, ποῦ 'στι μοι τὸ δίκτυον;
σοῦ, σοῦ, πάλιν σοῦ.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

νὴ Δί', ἦ μοι κρεῖττον ἦν
τηρεῖν Σκιώνην, ἀντὶ τούτου τοῦ πατρός.

ΣΩΣΙΑΣ.

ἄγε νῦν, ἐπειδὴ τουτονὶ σεσοβήκαμεν,
κοὐκ ἔσθ' ὅπως διαδὺς ἂν ἡμᾶς ἔτι λάθοι,
τί οὐκ ἀπεκοιμήθημεν ὅσον ὅσον στίλην;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἀλλ', ὦ πόνηρ', ἥξουσιν ὀλίγον ὕστερον
οἱ ξυνδικασταὶ παρακαλοῦντες τουτονὶ
τὸν πατέρα.

ΣΩΣΙΑΣ.

τί λέγεις; ἀλλὰ νῦν ὀρθρος βαθύς.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

νὴ τὸν Δί'· οὐδὲ γοῦν ἀνεστήκασι νῦν.
ὡς ἀπὸ μέσων νυκτῶν παρακαλοῦσίν γ' ἀεὶ,
λύχνους ἔχοντες, καὶ μινυρίζοντες μέλη
ἀρχαιομελησιδωνοφρυνιχήρατα,
οἷς ἐκκαλοῦνται τοῦτον.

ΣΩΣΙΑΣ.

οὐκοῦν, ἢν δέῃ,
ἤδη ποτ' αὐτοὺς τοῖς λίθοις βαλοῦμεν.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἀλλ', ὦ πόνηρε, τὸ γένος, ἢν τις ὀργίσῃ,
τὸ τῶν γερόντων, ἔσθ' ὅμοιον σφηκιᾷ.
ἔχουσι γὰρ καὶ κέντρον ἐκ τῆς ὀσφύος

*

ὀξύτατον, ᾧ κεντοῦσι, καὶ κεκραγότες
πηδῶσι, καὶ βάλλουσιν, ὥσπερ φέψαλοι.

ΣΩΣΙΑΣ.

μὴ Φροντίσῃς· ἐάνπερ ἐγὼ λίθους ἔχω,
πολλῶν δικασθῶν σφηκιὰν διασκεδῶ.

ΧΟΡΟΣ.

χώρει, πρόβαιν' ἐρέμενος. ὦ Κωμία, βραδύνεις;
μὰ τὸν Δί', οὐ μέντοι πρὸ τοῦ γ'· ἀλλ' ἧσθ' ἡμὰς κύνεος·
νυνὶ δὲ κρείττων ἐσθί σου Χαρινάδης βαδίζειν.
ὦ Στρυμόδωρε Κονθυλεῦ, βέλτισθε συνδικασθῶν,
Εὐεργίδης ἆρ' ἐσθί που 'νθαῦθ', ἢ Χάβης ὁ Φλυεύς;
πάρεσθ', ὃ λοιπόν ἐσθιν, ἀππαπαὶ, παπαὶ, παπαιάξ,
ἦβης ἐκείνης, ἡνίκ' ἐν Βυζαντίῳ ξυνῆμεν
φρουροῦντ' ἐγώ τε καὶ σύ· κᾆτα περιπατοῦντε νύκλωψ
τῆς ἀρτοπώλιδος λαθόντ' ἐκλέψαμεν τὰν ὅλμον·
κᾆθ' ἥψαμεν τοῦ κορκόρου, κατασχίσαντες αὐτόν.
ἀλλ' ἐξηνῶμεν, ἄνδρες, ὡς ἔσται λάχνῃ νυνί·
σίμβλον δέ φασι χρημάτων ἔχειν ἅπαντες αὐτόν.
χθὲς οὖν Κλεὼν ὁ κηδεμὼν ἡμῖν ἐφεῖτ' ἐν ὥρᾳ
ἥκειν, ἔχοντας ἡμερῶν ὀργὴν τριῶν πονηρὰν
ἐπ' αὐτόν, ὡς κολουμένους, ὧν ἠδίκησεν. ἀλλὰ γὰρ
σπεύδωμεν, ὦ 'νδρες ἥλικες, πρὶν ἡμέραν γενέσθαι.
χωρῶμεν, ἅμα τε τῷ λύχνῳ πάντη διασκοπῶμεν,
μή που λαθὼν ἡμᾶς τις ἐμποδὼν κακόν τι δράσῃ.

ΠΑΙΣ.

τὸν πηλόν, ὦ πάτερ, πάτερ, τουτονὶ φύλαξαι.

ΧΟΡΟΣ.

κάρφος χαμάθεν σύ νυν λαβὼν, τὸν λύχνον πρόβυσον.

ΠΑΙΣ.

οὔκ· ἀλλὰ τῳδί μοι δοκῶ τὸν λύχνον προβύσειν.

ΧΟΡΟΣ.

τί δὴ παθὼν τῷ δακτύλῳ τὴν θρυαλλίδ' ὠθεῖς;
καὶ ταῦτα τουλαίου σαπίζαντος, ὦ νόητε.
οὐ γὰρ δάκνει σ', ὅταν δέῃ τίμιον πρίασθαι.

ΠΑΙΣ.

εἰ νὴ Δί' αὖθις κονδύλοις νουθετήσετ' ἡμᾶς,
ἀπασβέσαντες τοὺς λύχνους, ἅπιμεν οἴκαδ' αὐτοί·
κἄπειτ' ἴσως ἐν τῷ σκότῳ τουτουὶ σλεγηθεὶς,
τὸν πηλὸν, ὥσπερ ἀτλαγᾶς, τυρβάσεις βαδίζων.

ΧΟΡΟΣ.

ἦ μὴν ἐγώ σου χ' ἁτέρους μείζονας κολάζω.
ἀλλ' οὑτοσί μοι βόρβορος φαίνεται πατοῦντι·
κοὐκ ἔσθ' ὅπως οὐχ ἡμερῶν τεττάρων τὸ πλεῖσλον
ὕδωρ ἀναλκαίως ἔχει τὸν θεὸν ποιῆσαι.
ἔπειτα γοῦν τοῖσιν λύχνοις οὑτοιὶ μύκητες·
φιλεῖ δ', ὅταν ἡ τοῦτ' ποιεῖν ὑετὸν μάλισλα.
δεῖται δὲ καὶ τῶν καρπίμων ἄτλα μή 'σλι πρῶμα,
ὕδωρ γενέσθαι, κἀπαπνεῦσαι Βορέιον αὐτοῖς.
τί χρῆμ' ἄρ' οὐκ τῆς οἰκίας τῆσδε συνδικασλὴς
πέπονθεν, ὡς οὐ φαίνεται δεῦρο πρὸς τὸ πλῆθος;
οὐ μὴν πρὸ τοῦ γ' ἐφολκὸς ἦν· ἀλλὰ πρῶτος ἡμῶν
ἡγεῖτ' ἂν ᾄδων Φρυνίχου· καὶ γάρ ἐσλιν ἀνὴρ
φιλῳδός. ἀλλά μοι δοκεῖ σλάντας ἐνθάδ', ὦ "νδρες,
ᾄδοντας αὐτὸν ἐκκαλεῖν· ἤν τι πως ἀκούσας
τοῦ μοῦ μέλους, ὑφ' ἡδονῆς ἐρπύσῃ θύραζε.
τί πρὸ' οὐ πρὸ θυρῶν φαίνετ' ἄρ' ἡμῖν
ὁ γέρων, οὐδ' ὑπακούει; μῶν ἀπολώλεκε τὰς ἐμ-
βάδας, ἢ πρισέκοψε τῷ σκότῳ τὸν δάκτυλόν που;
εἶτ' ἐφλέγμηνεν αὐτοῦ τὸ σφυρὸν γέροντος ὄντος;
καὶ τάχ' ἂν βουβωνιῶν γ'· ἦ μὴν πολὺ δριμύταλός γ'
ἦν τῶν παρ' ἡμῖν, καὶ μόνος οὐκ ἂν ἐπείθετ'·
ἀλλ' ὁπότ' ἀντέσλοιν τις, κάτω κύπτων ἂν οὕτω,
Λίθον ἕψεις, ἔλεγεν. τάχα δ' ἂν
διὰ τὸν χθεσινόν γ' ἄνθρωπον, ὃς ἡμᾶς διεδύετ'
ἐξαπαλῶν, καὶ λέγων, ὡς Φιλαθήναιος ἦν, καὶ
τὰν Σάμῳ πρῶτος κατείποι, διὰ τοῦτ' ὀδυνηθεὶς
εἶτ' ἴσως κεῖται πυρέσσων.

ἔστι γὰρ τοιοῦτος ἀνήρ.
ἀλλ', ὦ γάθ', ἀνίστασο, μηδ' οὕτως
ἔσθιε σαυτὸν, μηδ' ἀγανάκτει.
καὶ γὰρ ἀνὴρ παχὺς ἥκει τῶν προδόντων
τἀπὶ Θράκης· ἐν ὅπως αἰσχυνεῖς, ἐξχυτριεῖς.
ὔπαγ', ὦ παῖ, ὔπαγε.

ΠΑΙΣ.

ἐθελήσεις τι μοι οὖν, ὦ
πάτερ, ἤν σου τι δεηθῶ;

ΧΟΡΟΣ.

πάνυ γ', ὦ παιδίον· ἀλλ' εἰ-
πὲ τί βούλει με πρίασθαι
καλόν· οἶμαι δέ σ' ἐρεῖν ἀ-
στραγάλους δήπουθεν, ὦ παῖ.

ΠΑΙΣ.

μὰ Δί', ἀλλ' ἰσχάδας, ὦ παππία· ἥδιον γάρ.

ΧΟΡΟΣ.

οὐκ ἂν, μὰ τὸν Δί', εἰ κρέμαισθέ γ' ὑμεῖς.

ΠΑΙΣ.

μὰ Δί' οὐκ ἄρα προσπέμψω σὲ τολυπόν.

ΧΟΡΟΣ.

ἀπὸ γὰρ τοῦδ' ἐμὲ τοῦ μισθαρίου
τρίτον αὐτὸν ἔχειν ἄλφιτα δεῖ, καὶ
ξύλα, κἄψον· σὺ δὲ νῦν σὺκ αἰτεῖς;

ΠΑΙΣ.

ἄγε νῦν, ὦ πάτερ, ἢν μὴ
τὸ δικαστήριον ὦ ἄρχων
καθίσῃ νῦν, πόθεν ὠνη-
σόμεθ' ἄριστον; ἔχεις ἐλ-
πίδα χρηστήν τινα νῷν, ἢ
ΠΟΡΟΝ ΕΛΛΑΣ ΙΕΡΟΝ;

ΧΟΡΟΣ.

ἀπαπαὶ, φεῦ.
μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε νῷν
οἶδ' ὁπόθεν δεῖπνον ἔσται.

ΠΑΙΣ.

τί με δῆτ', ὦ μελέα μῆτερ, ἔτικτες,
ὥν ἐμοὶ πράγματα βόσκειν παρέχῃς.

ΧΟΡΟΣ.

ἀνόητόν σ' ἄρ', ὦ θυλάκιόν γ',
εἶχον ἄγαλμα.

ΠΑΙΣ.

ἔ, ἔ· πάρα νῷν σιναίζειν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ, ΧΟΡΟΣ, ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ, ΣΩΣΙΑΣ, ΞΑΝΘΙΑΣ, ΚΥΩΝ.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

Φίλαι, πάλαι μὲν τήκομαι, διὰ τῆς ὀπῆς
ὑμῶν ὑπακούων· ἀλλὰ γὰρ οὐχ οἷός τ' εἰμὶ
ᾄδειν. τί ποιήσω; τηρεῦμ' ὑπὸ τῶνδ', ἐπεὶ
βούλομαί γε πάλαι πάνυ μεθ' ὑμῶν
ἐλθὼν ἐπὶ τοὺς καδίσκους
κακόν τι ποιῆσαι.
ἀλλ', ὦ Ζεῦ, μέγα βρόντα, κἀμὲ ποίησον
καπνὸν ἐξαίφνης,
ἢ Προξενιάδην, ἢ τὸν Σέλ-
λου, τοῦτον τὸν ψευδαμάμαξυν.
τόλμησον, ἄναξ, χαρίσασθαί μοι,
πάθος εἰπεῖρας· ἤ με κεραυνῷ
δικτυνθαλέῳ σπόδισον ταχέως·
κἄπειτ' ἀνελὼν μ' ἀποφυσήσας
εἰς ὀξάλμην ἔμβαλε θερμήν·
ἢ δῆτα λίθον με ποίησον, ἐφ' οὗ
τὰς χοιρίνας ἀριθμοῦσιν.

ΧΟΡΟΣ.

τίς γὰρ ἔσθ' ὁ ταῦτά σ' εἴργων, κἀποκλείων τὰς θύρας;
λέξον· πρὸς εὔνους γὰρ φράσεις.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ὑμὸς υἱός. ἀλλὰ μὴ βοᾶτε· καὶ γὰρ τυγχάνει
οὑτοσὶ πρόσθεν καθεύδων. ἀλλ' ὕφεσθε τοῦ τόνου.

ΧΟΡΟΣ.

ΧΟΡΟΣ.

τοῦ δ' ἐφέξειν, ὦ μάταιε, ταῦτα δρῶν, σε βούλεται;
τίνα πρόφασιν ἔχων;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οὐκ ἐᾷ μ', ὦ ἄνδρες, δικάζειν, οὐδὲ δρᾶν οὐδὲν κακόν·
ἀλλά μ' εὐωχεῖν ἕτοιμός ἐστ'· ἐγὼ δ' οὐ βούλομαι.

ΧΟΡΟΣ.

τοῦτ' ἐτόλμησ' ὁ μιαρὸς χανεῖν, ὁ Δημολογοκλέων,
ὅτι λέγεις περὶ τῶν νεῶν τἀληθές;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οὐ γὰρ ἄν ποθ' οὗτος ἀνὴρ τοῦτ' ἐτόλμησεν λέγειν,
εἰ μὴ ξυνωμότης τις ἦν.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ἐκ τούτων ὥρα τινά σοι ζητεῖν καινὴν ἐπίνοιαν,
ἥτις σε λάθρα τἀνδρὸς τουδὶ καταδῆναι δεῦρο ποιήσει.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

τίς ἂν οὖν εἴη; ζητεῖθ' ὑμεῖς· ὡς πᾶν ἂν ἔγωγε ποιοίμην·
οὕτω κιτῶ διὰ τῶν σανίδων μετὰ χοιρίνης περιελθεῖν.

ΧΟΡΟΣ.

ἔστιν ὀπὴ δῆθ', ἥντιν' ἂν ἔνδοθεν οἷός τ' εἶης διορύξαι,
εἶτ' ἐκδῦναι ῥάκεσιν κρυφθείς, ὥσπερ πολύμητις Ὀδυσσεύς.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

πάντα πέφρακται, κοὐκ ἔστιν ὀπῆς οὐδ' εἰ σέρφῳ δικδῦναι.
ἀλλ' ἄλλο τι δεῖ ζητεῖν ὑμᾶς· ὀπίαν δ' οὐκ ἔστι γενέσθαι.

ΧΟΡΟΣ.

μέμνησαι δῆθ', ὅτ' ἐπὶ στρατιᾶς κλέψας ποτὲ τοὺς ὀβελίσκους,
ἧεις σαυτὸν κατὰ τοῦ τείχους, ὅτε δή γ' ἡ Νάξος ἑάλω;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οἶδ'· ἀλλὰ τί τοῦτ'; οὐδὲν γὰρ τοῦτ' ἐστὶν ἐκείνῳ προσόμοιον.
ἤδειν γάρ, κἀδυνάμην κλέπτειν, ἰσχυόν τ' αὐτὸς ἐμαυτοῦ·
κοὐδείς μ' ἐφύλαττ', ἀλλ' ἐξῆν μοι
φεύγειν ἀδεῶς. νῦν δ' ἐξύν ὅπλοις
ἄνδρες ὁπλῖται διαταξάμενοι,

καὶὰ τὰς διόδους σκοπιωροῦνται.
τὼ δὲ δύ' αὐτῶν ἐπὶ ταῖσι θύραις
ὥσπερ με γαλῆν κρέα κλέψασαν
τηροῦσιν, ἔχνη' ὀξελίσκους.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλὰ καὶ νῦν ἐκπόριζε μηχανὴν ὅπως τάχιστ'·
ἕως γάρ, ὦ μελίτιον.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

διατραγεῖν τοίνυν κράτιστόν ἐστί μοι τὸ δίκτυον.
ἡ δ' ἐμοὶ Δίκτυννα συγγνώμην ἔχοι τοῦ δικτύου.

ΧΟΡΟΣ.

ταῦτα μὲν πρὸς ἀνδρὸς ἔσθ' ἅπαντος ἐς σωτηρίαν.
ἀλλ' ἔπαγε δὴ τὴν σὴν γνάθον.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

διατέτρωκται τοῦτό γ'. ἀλλὰ μὴ βοᾶτε μηδαμῶς·
ἀλλὰ τηρώμεσθ', ὅπως μὴ Βδελυκλέων αἰσθήσεται.

ΧΟΡΟΣ.

μηδέν, ὦ τᾶν, δέδιθι, μηδέν· ὡς ἐγὼ τοῦτόν γ', ἐὰν
γρύξῃ τι, ποιήσω δακεῖν
τὴν καρδίαν,
καὶ τὸν περὶ ψυχῆς δρόμον
δραμεῖν· ἵν' εἰδῇ μὴ πατεῖν
τὰ ταῖν θεαῖν ψηφίσματα.
ἀλλ' ἐξάψας διὰ τῆς θυρίδος τὸ καλώδιον, εἶτα καθίμα
δήσας σαυτόν, καὶ τὴν ψυχὴν ἐμπλησάμενος Διοπείθους.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἄγε νῦν, ἢν αἰσθομένω τούτω ζητητόν μ' ἐκκαλαμᾶσθαι,
κἀνάσπαστον ποιεῖν εἴσω, τί ποιήσετε; φράζετε νυνί.

ΧΟΡΟΣ.

ἀμυνούμεν' σοι, τὸν πρινώδη θυμὸν ἅπαντες καλέσαντες,
ὥστ' οὐ δυνατόν σ' εἴργειν· τὰ τοιαῦτα ποιήσομεν ἡμεῖς.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

δράσω τοίνυν, ὑμῖν πίστις· καὶ μανθάνετ'· ἤν τιν' ἁφῶ γώ,

ἀνελόντες καὶ κατακλαύσαντες θεῖναί μ' ὑπὸ τοῖσι δρυφάκτοις.

ΧΟΡΟΣ.

οὐδὲν πείσει· μηδὲν δείσῃς. ἀλλ', ὦ βέλτιστε, καθίει
σαυτὸν θαρρῶν, κἀπευξάμενος τοῖσι πατρῴοισι θεοῖσιν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ὦ Λύκε δέσποτα, γείτων ἥρως· σὺ γάρ, οἷσπερ ἐγώ, κεχάρησαι,
τοῖς δακρύοισιν τῶν φευγόντων αἰεὶ καὶ τοῖς ὀλοφυρμοῖς·
ᾤκησας γοῦν ἐπίτηδες ἰὼν ἐνταῦθ', ἵνα ταῦτ' ἀκροῷο,
κἀβουλήθης μόνος ἡρώων παρὰ τὸν κλάοντα καθῆσθαι.
ἐλέησον καὶ σῶσον νυνὶ τὸν σαυτοῦ πλησιόχωρον·
κοὐ μήποτέ σου παρὰ τὰς κάννας οὑρήσω, μηδ' ἀποπαρδῶ.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οὗτος, ἐγείρου.

ΣΩΣΙΑΣ.

τί τὸ πρᾶγμ';

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὥσπερ φωνή με τις ἐγκεκύκλωται.

ΣΩΣΙΑΣ.

μῶν ὁ γέρων ὅδε πῆ διαδύεται;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

μὰ Δί' οὐ δῆτ', ἀλλὰ καθιμᾷ
αὑτὸν δήσας.

ΣΩΣΙΑΣ.

ὦ μιαρώτατε, τί ποιεῖς; οὐ μὴ καταβήσει;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἀνάβαιν' ἀνύσας κατὰ τὴν ἑτέραν, καὶ ταῖσιν φυλάσι παῖε,
ἤν πως πρύμναν ἀνακρούσηται, πλαγιεῖς ταῖς εἰρεσιώναις.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οὐ ξυλλήψεσθ', ὁπόσοις δίκαι τῆτες μέλλουσιν ἔσεσθαι,
ὦ Σμικυθίων, καὶ Τισιάδη, καὶ Χρήμων, καὶ Φερέδειπνε;
πότε δ', εἰ μὴ νῦν, ἐπαρήξετέ μοι, πρίν μ' εἴσω μᾶλλον ἄγεσθαι;

ΧΟΡΟΣ.

εἰπέ μοι, τί μέλλομεν κινεῖν ἐκείνην τὴν χολήν,

ἥνπερ, ἡνίκ' ἄν τις ἡμῶν ὀργίσῃ τὴν σφηκιάν;
νῦν ἐκεῖνο, νῦν ἐκεῖνο τοὐξύθυμον,
ᾧ κολαζόμεσθα, κέντρον
ἐντέταλ' ὀξύ.
ἀλλὰ θαιμάτια βαλόντες, ὡς τάχιστα, παιδία,
θεῖτε, καὶ βοᾶτε, καὶ Κλέωνι ταῦτ' ἀγγέλλετε,
καὶ κελεύετ' αὐτὸν ἥκειν;
ὡς ἐπ' ἄνδρα μισόδολιν
ὄντα, κἀπολούμενον,
ὅτι λόγον τόνδ' εἰσφέρει,
ὡς δίκας χρὴ μὴ δικάζειν.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὦ 'γαθοί, τὸ πρᾶγμ' ἀκούσατ'· ἀλλὰ μὴ κεκράγετε.

ΧΟΡΟΣ.

νὴ Δί', ἐς τὸν οὐρανόν γ'· ὡς τόνδ' ἐγὼ οὐ μεθήσομαι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ταῦτα δῆτ' οὐ δεινά, καὶ τυραννίς ἐστιν ἐμφανής;

ΧΟΡΟΣ.

ὦ πόλις, καὶ Θεώρου θεοτεχθρία,
κεἴ τις ἄλλος προέστηκεν ὑμῶν κόλαξ.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Ἡράκλεις, καὶ κέντρ' ἔχουσιν. οὐχ ὁρᾷς, ὦ δέσποτα;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οἷς γ' ἀπώλεσαν Φίλιππον ἐν δίκῃ τὸν Γοργίου;

ΧΟΡΟΣ.

καὶ σέ γ' αὖτις ἐξολοῦμεν· ἀλλ' ἅπας ἐπίστρεφε
δεῦρο, κἀξείρας τὸ κέντρον, εἶτ' ἐπ' αὐτὸν ἴεσο,
ξυστὰς εὐτάκτως, ὀργῆς καὶ μένους ἐμπλήμενος,
ὡς ἂν εὖ εἰδῇ τὸ λοιπόν, σμῆνος οἷον ὤργισεν.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

τοῦτο μέντοι δεινὸν ἤδη, νὴ Δί', εἰ μαχούμεθα·
ὡς ἔγωγ' αὐτῶν ὁρῶν δέδοικα τὰς ἐγκεντρίδας.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ἀφίει τὸν ἄνδρ'· εἰ δὲ μή, φήμ' ἐγὼ
τὰς χελώνας μακαριεῖν σε τοῦ δέρματος.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

εἶα νῦν, ὦ ξυνδικασταὶ, σφῆκες ὀξυκάρδιοι,
οἱ μὲν εἰς τὸν πρωκτὸν αὐτῶν εἰσπέτεσθ' ὠργισμένοι·
οἱ δὲ τὼ φθαλμῶν κύκλω κεντεῖτε καὶ τοὺς δακτύλους.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὦ Μίδα, καὶ Φρυξ, βοηδρομεῖτε, καὶ Μασυντία·
καὶ λάβεσθε τουτουί, καὶ μὴ μεθῆσθε μηδενί·
εἰ δὲ μή, 'ν πέδαις παχείαις οὐδὲν ἀριστήσετε.
ὡς ἐγὼ πολλῶν ἀκούσας οἶδα θρίων τὸν ψόφον.

ΧΟΡΟΣ.

εἰ δὲ μὴ τοῦτον μεθήσεις, ἔν τι σοι παγήσεται.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ὦ Κέκροψ ἥρως ἄναξ, τὰ πρὸς ποδῶν Δρακοντίδη,
περιορᾷς οὕτω μ' ὑπ' ἀνδρῶν βαρβάρων χειρούμενον,
οὓς ἐγὼ 'δίδαξα κλαίειν τέτταρ' ἐς τὴν χοίνικα;

ΧΟΡΟΣ.

εἶτα δῆτ' οὐ πόλλ' ἔνεστι δεινὰ τῷ γήρᾳ κακὰ
δηλαδή; καὶ νῦν γε τοῦτο τὸν παλαιὸν δεσπότην
πρὸς βίαν χειροῦσιν, οὐδὲν τῶν πάλαι μεμνημένοι
διφθερῶν, κἀξωμίδων, ἃς οὗτος αὐτοῖς ἠμπόλα,
καὶ κυνᾶς· καὶ τοὺς πόδας χειμῶνος ὄντος ὠφέλει,
ὥστε μὴ ῥιγῶν γ' ἑκάστοτ'. ἀλλὰ τούτοις γ' οὐκ ἔνι
οὐδ' ἐν ὀφθαλμοῖσιν αἰδὼς τῶν παλαιῶν ἐμβάδων.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οὐκ ἀφήσεις οὐδὲ νυνί μ', ὦ κάκιστον θηρίον;
οὐδ' ἀναμνησθεὶς, ὅθ' εὑρὼν τοὺς βότρυς κλέπτοντά σε,
προσαγαγὼν πρὸς τὴν ἐλάαν, ἐξέδειρ' εὖ κἀνδρικῶς,
ὥστε σε ζηλωτὸν εἶναι, σὺ δ' ἀχάριστος ἦσθ' ἄρα.
ἀλλ' ἄνες με, καὶ σὺ, καὶ σὺ, πρὶν τὸν υἱὸν ἐκδραμεῖν.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλὰ τούτων μὲν τάχ' ἡμῖν δώσετον καλὴν δίκην,
οὐκέτ' ἐς μακρὰν, ἵν' εἰδῆθ', οἷόν ἐσθ' ἀνδρῶν τρόπως
ὀξυθύμων, καὶ δικαίων, καὶ βλεπόντων κάρδαμα.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

παῖε, παῖ', ὦ Ξανθία, τοὺς σφῆκας ἀπὸ τῆς οἰκίας.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ἀλλὰ δρῶ τοῦτ'· ἀλλὰ καὶ σὺ τῦφε πολλῷ τῷ καπνῷ.

ΣΩΣΙΑΣ.

οὐχὶ σοῦσθ' ἐς κόρακας; οὐκ ἀπίεσθε; παῖε τῷ ξύλῳ.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

καὶ σὺ προσθεὶς Αἰσχίνην ἔντυφε τὸν Σελαρτίου.
ἆρ' ἐμέλλομέν ποθ' ὑμᾶς ἀποσοβήσειν τῷ χρόνῳ.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἀλλὰ μὰ Δί' οὐ ῥᾳδίως οὕτως ἂν αὐτοὺς διέφυγες,
εἴπερ ἔτυχον τῶν μελῶν τῶν Φιλοκλέους βεβρωκότες.

ΧΟΡΟΣ.

ἆρα δῆτ' οὐκ αὐτὰ δῆλα
τοῖς πένησιν, ἡ τυραννὶς
ὡς λάθρα μ' ἐλάνθαν' ὑπιοῦσ';
εἰ σύ γ', ὦ πόνῳ πονηρὲ, καὶ κομηταμυνία,
τῶν νόμων ἡμᾶς ἀπείργεις, ὧν ἔθηκεν ἡ πόλις'
οὔτε τιν' ἔχων πρόφασιν,
οὔτε λόγον εὐτράπελον,
αὐτὸς ἄρχων μόνος.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἔσθ' ὅπως ἄνευ μάχης καὶ τῆς κατοξείας βοῆς,
ἐς λόγους ἔλθωμεν ἀλλήλοισι, καὶ διαλλαγάς;

ΧΟΡΟΣ.

σοὶ λόγους, ὦ μισόδημε,
καὶ μοναρχίας ἐρασθὰ,
..... καὶ ξυνὼν Βρασίδᾳ, καὶ Φορῶν

κράσπεδα σιεμμάτων, τὴν θ' ὑ-
πήνην ἄκουρον τρέφων;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

νὴ Δί' ἦ μοι κρεῖττον ἐκσῆναι τοπαράπαν τοῦ πατρὸς
μᾶλλον, ἢ κακοῖς τοσούτοις ναυμαχεῖν ὁσημέραι.

ΧΟΡΟΣ.

οὐδὲ μέν γ' οὐδ' ἐν σελίνῳ που σῖν, οὐδ' ἐν πηγάνῳ·
τοῦτο γὰρ παρεμβαλοῦμεν τῶν τριχοινίκων ἐπῶν.
ἀλλὰ νῦν μὲν οὐδὲν ἀλγεῖς· ἀλλ' ὅταν ξυνήγορος
ταυτὰ ταῦτά σου καταῦλῃ, καὶ ξυνωμότας καλῇ.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἆρά γ' ἂν, πρὸς τῶν θεῶν, ὑμεῖς ἀπαλλαχθεῖτέ μου;
ἢ δέδοκταί μοι δέρεσθαι καὶ δέρειν δι' ἡμέρας.

ΧΟΡΟΣ.

οὐδέποτέ γ'· οὐχ, ἕως ἄν τι μου λοιπὸν ᾖ·
ὅσις ἡμῶν ἐπὶ τυραννὶδ' ἐσβάλης.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὡς ἅπανθ' ὑμῖν τυραννὶς ἐστι καὶ ξυνωμόται,
ἤν τε μεῖζον, ἤν τ' ἔλαττον πρᾶγμά τις κατηγορῇ,
ἧς ἐγὼ οὐκ ἤκουσα τοὔνομ· οὐδὲ πεντήκοντ' ἐτῶν·
νῦν δὲ πολλῷ τοῦ ταρίχους ἐστὶν ἀξιωτέρα·
ὥστε καὶ δὴ τοὔνομ' αὐτῆς ἐν ἀγορᾷ κυλίνδεται.
ἤν μὲν ὠνῆταί τις ὀρφῶς, μεμβράδας δὲ μὴ θέλῃ,
εὐθέως εἴρηχ' ὁ πωλῶν πλησίον τὰς μεμβράδας·
Οὗτος ὀψωνεῖν ἔοικ' ἄνθρωπος ἐπὶ τυραννίδι. —
ἢν δὲ γήτειον προσαιτῇ τις ἀφύαις ἡδύσμά τι,
ἡ λαχανόπωλις παραβλέψασα φησὶ θατέρῳ·
Εἰπέ μοι, γήτειον αἰτεῖς· πότερον ἐπὶ τυραννίδι;
ἢ νομίζεις τὰς Ἀθήνας σοὶ φέρειν ἡδύσματα; —

ΞΑΝΘΙΑΣ.

καὐμέ γ' ἡ πόρνη χθὲς εἰσελθόντα τῆς μεσημβρίας,
ὅτι κελητίσαι κέλευον· ὀξυθυμηθεῖσά μοι,
ἤρετ', εἰ τὴν Ἰππίου καθίσαμαι τυραννίδα.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ταῦτα γὰρ τούτοις ἀκούειν ἡδέα γε. καὶ νῦν ἐγὼ
τὸν πατέρ' ὅτι βούλομαι, τούτων ἀπαλλαχθέντα τῶν
ὀρθροφοιτοσυκοφαντοδικοταλαιπώρων τρόπων,
ζῆν βίον γενναῖον, ὥσπερ Μόρυχος, αἰτίαν ἔχω
ταῦτα δρᾷν, ξυνωμότης ὢν, καὶ φρονῶν τυραννίδα.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

νὴ Δί' ἐν δίκῃ γ'. ἐγὼ γὰρ οὐδ' ἂν ὀρνίθων γάλα
ἀντὶ τοῦ βίου λάβοιμ' ἄν, οὗ με νῦν ἀποστερεῖς·
οὐδὲ χαίρω βατίσιν, οὐδ' ἐγχέλυσιν· ἀλλ' ἥδιον ἂν
δικίδιον σμικρὸν φάγοιμ' ἄν, ἐν λοπάδι πεπνιγμένον.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

νὴ Δί' εἰθίσθης γὰρ ἥδεσθαι τοιούτοις πράγμασιν·
ἀλλ' ἐὰν σιγῶν ἀνάσχῃ, καὶ μάθῃς ἃ 'γὼ λέγω,
ἀναδιδάξειν σ' οἴομαί γ', ὡς πάντα ταῦθ' ἁμαρτάνεις.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἐξαμαρτάνω δικάζων;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

καταγελώμενος μὲν οὖν
οὐκ ἐπαΐεις ὑπ' ἀνδρῶν, οὓς σὺ μονονοὺ προσκυνεῖς.
ἀλλὰ δουλεύων λέληθας.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

παῦε δουλείαν λέγων,
ὅστις ἄρχω τῶν ἁπάντων.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οὐ σύ γ'· ἀλλ' ὑπηρετεῖς,
οἰόμενος ἄρχειν· ἐπεὶ δίδαξον ἡμᾶς, ὦ πάτερ,
ἥτις ἡ τιμή 'στί σοι, καρπουμένῳ τὴν Ἑλλάδα.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

πάνυ γε· καὶ τούτοισιν ἐπιτρέψαι θέλω.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

καὶ μὴν ἐγώ.
ἄφετε νῦν ἅπαντες αὐτὸν, καὶ ξίφος γ' ἐμοὶ δότε.

ἢν γὰρ ἡτ]ηθῶ λέγων σου, περιπεσοῦμαι τῷ ξίφει.
εἰπέ μοι· τί δ', ἢν, τὸ δεῖνα, τῇ δικαίτῃ μὴ 'μμένης;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

μηδέποτε πίοιμ' ἀκράτου μισθὸν Ἀγαθοῦ Δαίμονος.

ΧΟΡΟΣ.

νῦν δὲ τὸν ἐκ θημετέρου
γυμνασίου λέγειν τι δεῖ
καινὸν, ὅπως φανήσει—

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

(ἐνε]κάτω μοι δεῦρο τὴν κίσ]ην τις ὡς τάχισ]α.

ΧΟΡΟΣ.

ἀτὰρ φανεῖ ποῖός τις ὢν,
ἢν ταῦτα παρακελεύῃ.)
μὴ κατὰ τὸν νεανίαν
τόνδε λέγειν. ὁρᾷς γὰρ ὡς
σοὶ μέγας ἔσ]' ἀγὼν,
καὶ περὶ τῶν ἁπάντων,
εἴπερ, ὃ μὴ γένοιτο νῦν,
οὗτος ἐθέλει κρατῆσαι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

καὶ μὴν ὅσ' ἂν λέξῃ γ' ἁπλῶς, μνημόσυνα γράψομαι 'γώ.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

τί γὰρ φάθ' ὑμεῖς, ἢν ὁδί με τῷ λόγῳ κρατήσῃ;

ΧΟΡΟΣ.

οὐκέτι πρεσβυτῶν ὄχλος
χρήσιμος ἔσ]' οὐδ' ἀκαρῆ.
σκωπ]όμενοι γὰρ ἂν, ἐν
ταῖσιν ὁδοῖς ἁπάσαις
θαλλοφόροι καλούμεθ', ἀν-
]ωμοσιῶν κελύφη.
ἀλλ' ὦ περὶ τῆς πάσης μέλλων βασιλείας ἀντιλογήσειν
τῆς ἡμετέρας, νυνὶ θαρρῶν πᾶσαν γλῶτ]αν βασάνιζε.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

καὶ μὴν εὐθὺς γ' ἀπὸ βαλλείων περὶ τῆς ἀρχῆς ἀποδείξω
τῆς ἡμετέρας, ὡς οὐδεμιᾶς ἥπλων ἐστὶν βασιλείας.
τί γὰρ εὐδαιμόν', ἢ μακαριστὸν μᾶλλον νῦν ἐστὶ δικαστοῦ,
ἢ τρυφερώτερον, ἢ δεινότερον ζῶον, καὶ ταῦτα γέροντος;
ὃν πρῶτα μὲν ἕρποντ' ἐξ εὐνῆς τηροῦσ' ἐπὶ τοῖσι δρυφάκτοις
ἄνδρες μεγάλοι καὶ τετραπήχεις· κἄπειτ' εὐθὺς προσιών τις
ἐμβάλλει μοι τὴν χεῖρ' ἀπαλήν, τῶν δημοσίων κεκλοφυίαν·
ἱκετεύουσίν θ' ὑποκύπτοντες, τὴν φωνὴν οἰκτροχοοῦντες·
Οἴκτειρόν μ', ὦ πάτερ, αἰτοῦμαί σ', εἰ καὐτὸς πώποθ' ὑφείλου,
ἀρχὴν ἄρξας, ἢ 'πὶ στρατιᾶς τοῖς ξυστίτοις ἀγοράζων. ---
ὡς ἐμὲ οὐδ' ἂν ζῶντ' ἤδειν, εἰ μὴ διὰ τὴν προτέραν ἀποφευξιν.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

τοῦτ' περὶ τῶν ἀντιβολούντων ἔσθ' τὸ μνημόσυνόν μοι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

εἶτ' εἰσελθὼν, ἀντιβοληθεὶς, καὶ τὴν ὀργὴν ἀπομορχθεὶς,
ἔνδον, τούτων, ὧν ἂν φάσκω, πάντων οὐδὲν πεποίηκα·
ἀλλ' ἀκροῶμαι πάσας φωνὰς ἰέντων εἰς ἀποφευξιν.
φέρ' ἴδω· τί γάρ οὐκ ἔστιν ἀκοῦσαι θώπευμ' ἐνταῦθα δικαστῇ;
οἱ μέν γ' ἀποκλάονται πενίαν αὑτῶν, καὶ προσλιθέασι
κακὰ πρὸς τοῖσίν γ' οὖσιν, ἕως ἂν παρισώσῃ τοῖσιν ἐμοῖσιν·
οἱ δὲ λέγουσιν μύθους ἡμῖν· οἱ δ' Αἰσώπου τι γέλοιον·
οἱ δὲ σκώπτουσ', ἵν' ἐγὼ γελάσω, καὶ τὸν θυμὸν καταθῶμαι.
κἂν μὴ τούτοις ἀναπειθώμεθα, τά γε παιδάρι' εὐθὺς ἀνέλκει,
τὰς θηλείας, καὶ τοὺς υἱεῖς, τῆς χειρὸς· ἐγὼ δ' ἀκροῶμαι·
τὰ δὲ συγκύπτονθ' ἅμα βληχᾶται· κἄπειθ' ὁ πατὴρ ὑπὲρ αὐτῶν,
ὥσπερ θεὸν, ἀντιβολεῖ με, τρέμων, τῆς εὐθύνης ἀπολῦσαι·
Εἰ μὲν χαίρεις ἀρνὸς φωνῇ, παιδὸς φωνὴν ἐλέησαις· ---
εἰ δ' αὖ τοῖς χοιριδίοις χαίρω, θυγατρὸς φωνῇ με πιθέσθαι.
χ' ἡμεῖς αὐτῷ τότε τῆς ὀργῆς ὀλίγον τὸν κόλποθ' ἀνεῖμεν.
ἆρ' οὐ μεγάλη τοῦτ' ἔστ' ἀρχὴ, καὶ τοῦ πλούτου καταχήνη;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

δεύτερον αὖ σου τοῦτ' γράφομαι, τὴν τοῦ πλούτου καταχήνην·

καὶ τἀγαθά μοι μέμνησ', ἄχεις, φάσκων τὴν Ἑλλάδος ἀρχήν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

παίδων τοίνυν δοκιμαζομένων αἰδοῖα πάρεσθι θεᾶσθαι.
κἂν Οἴαγρος εἰσέλθῃ φεύγων, οὐκ ἀποφεύγει, πρὶν ἂν ἡμῖν
ἐκ τῆς Νιόβης εἴπῃ ῥῆσιν, τὴν καλλίστην ἀπολέξας.
κἂν αὐλητής γε δίκην νικᾷ, ταύτης ἡμῖν ἐπίχειρα
ἐν Φορβείᾳ τοῖσι δικασταῖς ἔξοδον ἤυλησ' ἀπισῦσι.
κἂν ἀποθνήσκων ὁ πατὴρ τῷ δῷ καταλείπων παῖδ' ἐπίκληρον,
κλάειν ἡμεῖς μακρὰ τὴν κεφαλὴν εἰπόντες τῇ διαθήκῃ,
καὶ τῇ κόρῃ τῇ πάνυ σεμνῶς τοῖς σημείοισιν ἐπούσῃ.
ἔδομεν ταύτην, ὅστις ἂν ἡμᾶς ἀντιβολήσας ἀναπείσῃ.
καὶ ταῦτ' ἀνυπεύθυνοι δρῶμεν· τῶν δ' ἄλλων οὐδεμί' ἀρχή.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

τουτὶ γάρτοι σεμνὸν τούτων, ὧν εἴρηκας, μακαρίζω·
τῆς δ' ἐπικλήρου τὴν διαθήκην ἀδικεῖς ἀνακοσχυλιάζων.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἔτι δ' ἡ Βουλή, χὦ δῆμος, ὅταν κρῖναι μέγα πρᾶγμ' ἀπορήσῃ,
ἐψήφισθαι τοὺς ἀδικοῦντας τοῖσι δικασταῖς παραδοῦναι·
εἶτ' Εὔαθλος, χὦ μέγας οὗτος κολακώνυμος ἀσπιδαποβλής,
οὐχὶ πρόδωσειν ὑμᾶς φασὶν, περὶ τοῦ πλήθους δὲ μαχεῖσθαι.
κἂν τῷ δήμῳ γνώμην οὐδεὶς πώποτ' ἐνίκησεν, ἐὰν μὴ
εἴπῃ τὰ δικασταῖς ἀφεῖναι πρώτιστα μίαν δικάσαντας·
αὐτὸς δ' ὁ Κλέων ὁ κεκραξιδάμας μόνον ἡμᾶς οὐ περιτρώγει.
ἀλλὰ φυλάττει διὰ χειρὸς ἔχων, καὶ τὰς μυίας ἀπαμύνει.
σὺ δὲ τὸν πατέρ' οὐδ' ὁτιοῦν τούτων τὸν σκυτοῦ πώποτ' ἔδρασας.
ἀλλὰ Θέωρος, καίτοι σὴν ἀνὴρ Εὐφημίου οὐδὲν ἐλάττων,
τὸν σπόγγον ἔχων ἐκ τῆς λεκάνης τἀμβαδ' ἡμῶν περικωνεῖ.
σκέψαι δ' ἀπὸ τῶν ἀγαθῶν οἷων ἀποκλείεις καὶ κατερύκεις,
ἣν δουλείαν οὖσαν ἔφασκες χὑπηρεσίαν ἀποδείξειν.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἔμπλησο λέγων· πάντως γάρ τοι παύσει ποτέ, κἀναφανήσει
πᾶσιν λουτροῦ περιγιγνόμενος τῆς ἀρχῆς τῆς περισέμνου.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ὃς δέ γ' ἥδιστον τούτων ἐστὶν πάντων, οὔ 'γὼ 'πιλελήσμην·
ὅταν οἰκαδ' ἴω τὸν μισθὸν ἔχων, κἄπειθ' ἥκωθ' ἅμα πάντες
ἀσπάζονταί διὰ ταῤγύριον· καὶ πρῶτα μέν ἡ θυγάτηρ με
ἀπονίζῃ, καὶ τὼ πόδ' ἀλείφῃ, καὶ προσκύψασα φιλήσῃ,
καὶ παππάζουσ' ἅμα τῇ γλώττῃ τὸ τριώβολον ἐκκαλαμᾶται·
καὶ τὸ γύναιόν μ' ὑποθωπεῦσαν φυσὴν μᾶζαν προσενέγκῃ,
κἄπειτα κυθεζομένη παρ' ἐμοὶ προσαναγκάζῃ· Φάγε τουτί.
Εντραγε τουτί — τούτοισιν ἐγὼ γάνυμαι, καὶ μή με δείσει,
εἰς σὲ βλέψαι, καὶ τὸν ταμίαν, ὁπότ' ἄριστον παραθήσει,
καταρασάμενος, καὶ τονθορύσας, ἄλλην μή μοι ταχὺ μάξῃ.
τάδε κέκλημαι, πρόβλημα κακῶν, σκευὴν βελέων ἀλεωρήν.
κἂν οἴνόν μοι μὴ 'γχῇς σὺ πιεῖν, τὸν ὄνον τόνδ' ἐσκεκόμισμαι
οἴνου μεστόν· κἄτ' ἐγχέομαι κλίνας· οὗτος δὲ κεχηνὼς
βρωμησάμενος τοῦ σοῦ δίνου μέγα καὶ σῖράτιον κατέπαρδεν.
ἆρ' οὐ μεγάλην ἀρχὴν ἄρχω,
καὶ τῆς τοῦ Διὸς οὐδὲν ἐλάττω,
ὅστις ἀκούω ταῦθ', ἅπερ ὁ Ζεύς;
ἢν γοῦν ἡμεῖς θορυβήσωμεν,
πᾶς τις φησὶν τῶν παριόντων·
Οἷον βροντᾷ τὸ δικαστήριον,
ὦ Ζεῦ βασιλεῦ. — κἂν ἀστράψω,
ποππύζουσιν, κἀγκεχόδασί με
οἱ πλουτοῦντες καὶ πάνυ σεμνοί.
καὶ σὺ δέδοικάς με μάλιστ' αὐτός·
νὴ τὴν Δήμητρα, δέδοικας· ἐγὼ δ'
ἀπολοίμην, εἴ σε δέδοικα.

ΧΟΡΟΣ.

οὐπώποθ' οὕτω καθαρῶς
οὐδενὸς ἠκούσαμεν, οὐ-
δὲ ξυνετῶς λέγοντος.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

φύκ, ἀλλ' ἐρήμας ὤφθ' οὗτος ῥᾳδίως τρυγήσειν.

καλῶς γὰρ ᾔδειν, ὡς ἐγὼ ταύτῃ κράτιστός εἰμι.

ΧΟΡΟΣ.

ὡς δὲ πάντ' ἐπελήλυθε,
κοὐδὲν παρῆλθεν, ὥστ' ἔγωγ'
ηὐξανόμην ἀκούων·
κἀν Μακάρων δικάζειν
αὐτὸς ἔδοξα νήσοις,
ἡδόμενος λέγοντι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ὥσθ' οὗτος ἤδη σκορδινᾶται, κἄστιν οὐκ ἐν αὑτοῦ.
ἦ μὴν ἐγώ σε τήμερον βλέπειν σκύτη ποιήσω.

ΧΟΡΟΣ.

δεῖ δέ σε παντοίας πλέκειν
εἰς ἀπόφευξιν παλάμας.
τὴν γὰρ ἐμὴν ὀργὴν πεπά-
ναι χαλεπὸν μὴ πρὸς ἐμοῦ λέγοντι.
πρὸς ταῦτα μύλην ἀγαθὴν ὥρα ζητεῖν σοι, καὶ νεόκοπτον,
ἢν μή τι λέγῃς, ἥ τις δυνατὴ τὸν ἐμὸν θυμὸν κατερεῖξαι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

χαλεπὸν μὲν, καὶ δεινῆς γνώμης, καὶ μείζονος, ἢ 'πὶ τρυγῳδοῖς,
ἰάσασθαι νόσον ἀρχαίαν ἐν τῇ πόλει ἐντετοκυῖαν.
ἀλλ', ὦ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη —

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

παῦσαι, καὶ μὴ πατέριζε.
εἰ μὴ γὰρ, ὅπως δουλεύω 'γὼ, τουτὶ ταχέως με διδάξεις,
οὐκ ἔστιν ὅπως οὐχὶ τεθνήξει, κἂν χρῇ σπλάγχνων μ' ἀπέχεσθαι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἀκρόασαι νῦν, ὦ παππίδιον, χαλάσας ὀλίγον τὸ μέτωπον·
καὶ πρῶτον μὲν λόγισαι φαύλως, μὴ ψήφοις, ἀλλ' ἀπὸ χειρὸς,
τὸν φόρον ἡμῖν ἀπὸ τῶν πόλεων ξυλλήβδην τὸν προσιόντα·
κἄξω τούτου τὰ τέλη χωρὶς, καὶ τὰς πολλὰς ἑκατοστὰς,
πρυτανεῖα, μέταλλ', ἀγορὰς, λιμένας, μισθοὺς, καὶ δημιόπρατα.
τούτων πλήρωμα, τάλαντ' ἐγγὺς δισχίλια γίγνεται ἡμῖν.

ἀπὸ τούτων νυν μισθὸν κατάθες τοῖσι δικασταῖς ἐνιαυτοῦ,
ἓξ χιλιάσιν, κοὔπω πλείους ἐν τῇ χώρᾳ κατένασθε,
γίγνεται ὑμῖν ἑκατὸν δήπου καὶ πεντήκοντα τάλαντα.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οὐδ' ἡ δεκάτη τῶν προσιόντων ἡμῖν ἄρ' ἐγίγνεθ' ὁ μισθός.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

μὰ Δί' οὐ μέντοι· καὶ ποῖ τρέπεται δὴ ταῦτα τὰ χρήματα τἄλλα;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

εἰς τούτους τοὺς --- Οὐχὶ προδώσω τὸν Αθηναίων κολοσυρτόν,
ἀλλὰ μαχοῦμαι περὶ τοῦ πλήθους αἰεί.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

σὺ γάρ, ὦ πάτερ, αὐτοὺς
ἄρχειν αἱρεῖ σαυτοῦ, τούτοις τοῖς ῥηματίοις περιπεφθείς.
κᾆθ' οὗτοι μὲν δωροδοκοῦσιν κατὰ πεντήκοντα τάλαντα
ἀπὸ τῶν πόλεων, ἐπαπειλοῦντες τοιαυτί, κἀναφοβοῦντες·
Δώσετε τὸν φόρον, ἢ βροντήσας τὴν πόλιν ὑμῶν ἀνατρέψω. ---
σὺ δὲ τῆς ἀρχῆς ἀγαπᾷς τῆς σῆς, τοὺς ἀγελαίους περιτρώγων.
οἱ δὲ ξύμμαχοι, ὡς ἤσθοντό γε τὸν μὲν σύρφακα τὸν ἄλλον
ἐκ κηθαρίου λαγαρυζόμενον, καὶ τραγαλίζοντα τὸ μηδέν,
σὲ μὲν ἡγοῦνται Κόννου ψῆφον· τούτοισι δὲ δωροδοκοῦσιν
ὕρχας, οἶνον, δάπιδας, τυρὸν, μέλι, σήσαμα, προσκεφάλαια,
φιάλας, χλανίδας, στεφάνους, ὅρμους, ἐκπώματα, πλουθυγίειαν.
σὺ δέ γ' ὧν ἄρχεις, πολλὰ μὲν ἐν γῇ, πολλὰ δ' ἐφ' ὑγρᾷ πιλεύσας,
οὐδεὶς οὐδὲ σκορόδου κεφαλὴν τοῖς ἐψητοῖσι δίδωσι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

μὰ Δί', ἀλλὰ παρ' Εὐχαρίδου καὐτὸς τρεῖς ἀγλίθας μετέπεμψα.
ἀλλ' αὐτήν μοι τὴν δουλείαν οὐκ ἀποφαίνων ἀποκναίεις.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οὐ γὰρ μεγάλη δουλεί' ἐστὶν, τούτους μὲν ἅπαντας ἐν ἀρχαῖς
αὐτούς τ' εἶναι, καὶ τοὺς κόλακας τοὺς τούτων, μισθοφοροῦντας;
σοὶ δ' ἤν τις γε διδῷ τρεῖς ὀβολοὺς, ἀγαπᾷς· οὓς αὐτὸς ἐλαύνων,
καὶ πεζομαχῶν, καὶ πολιορκῶν ἐκλήσω, πολλὰ πονήσας.
καὶ πρὸς τούτοις ἐπιτατούμενος φοιτᾷς, ὃ μάλιστά μ' ἀπάγχει,

ὅταν εἰσελθὼν μειρακίσκον σοι κατάπυγον, Χαιρέου υἱός,
ὠδὶ διαβάς, διακινηθεὶς τῷ σώματι, καὶ τρυφερανθείς,
ἥκειν εἴπῃ πρῲ, κἂν ὥρᾳ, δικάσονθ' · ὡς ὅσλις ἂν ὑμῶν
ὕσλεγος ἔλθῃ τοῦ σημείου, τὸ τριώβολον οὐ κομιεῖται.
αὐτὸς δὲ φέρει τὸ συνηγορικὸν, δραχμὴν, κἂν ὕσλεγος ἔλθῃ·
καὶ κοινωνῶν τῶν ἀρχόντων ἑτέρῳ τινὶ τῶν μεθ' ἑαυτοῦ,
ἤν τις τἰ διδῷ τῶν φευγόντων, ξυνθέντε τὸ πρᾶγμα δύ' ὄντε,
ἐσπουδάκατον · κἄθ', ὡς πρίων, ὁ μὲν ἕλκει, ὁ δ' ἀντανέδωκε.
σὺ δὲ χασκάζεις τὸν Κωλακρέτην · τὸ δὲ πραττόμενόν σε λέληθε.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ταυτί με ποιοῦσ'; οἴμοι, τί λέγεις; ὥς μου τὸν θῖνα ταράττεις,
καὶ τὸν νοῦν μου προσάγεις μᾶλλον · κοὐκ οἶδ' ὅ τι χρῆμά με ποιεῖς.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

σκέψαι τοίνυν, ὡς, ἐξὸν σοι πλουτεῖν, καὶ τοῖσιν ἅπασιν,
ὑπὸ τῶν αἰεὶ δημιζόντων οὐκ οἶδ' ὅπως ἐξεκύκλησαι·
ὅσλις πόλεων ἄρχων πλείσλων, ἀπὸ τοῦ Πόντου μέχρι Σαρδοῦς,
οὐκ ἀπολαύεις, πλὴν τοῦθ', ὃ φέρεις, ἀκαρές · καὶ τοῦτ' ἐρίφοισι
ἐνσλάζουσιν κατὰ μικρὸν αἰεὶ, τοῦ ζῆν ἕνεχ', ὥσπερ ἄλευρον.
βούλονται γάρ σε πένητ' εἶναι · καὶ τοῦθ', ὧν οὕνεκ', ἐρῶ σοι ·
ἵνα γιγνώσκῃς τὸν τιθασευτήν · κἄθ' ὅταν οὗτός γ' ἐπισίζῃ,
ἐπὶ τῶν ἐχθρῶν τιν' ἐπιβρύξας, ἀγρίως αὐτοῖς ἐπιπηδᾷς.
εἰ γὰρ ἐβούλοντο βίον πορίσαι τῷ δήμῳ, ῥᾴδιον ἦν ἄν.
εἰσίν γε πόλεις χίλιαι, αἳ νῦν τὸν φόρον ἡμῖν ἀπάγουσι.
τούτων εἴκοσιν ἄνδρας βόσκειν εἴ τις προσέταττεν ἑκάστῃ,
δύο μυριάδες τῶν δημοτικῶν ἔζων ἂν πᾶσι λαγῴοις,
καὶ σλεφάνοισιν παντοδαποῖσιν, καὶ πύῳ, καὶ πυκίτῃ,
ἄξια τῆς γῆς ἀπολαύοντες, καὶ τοὺ 'ν Μαραθῶνι τροπαίου.
νῦν δ', ὥσπερ ἐλαιολόγοι, χωρεῖθ' ἅμα τῷ τὸν μισθὸν ἔχοντι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οἴμοι · τί ποθ', ὥσπερ νάρκη, μου κατὰ τῆς χειρὸς καταχεῖται,
καὶ τὸ ξίφος οὐ δύναμαι κατέχειν; ἀλλ' ἤδη μαλθακός εἰμι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἀλλ' ὁπόταν μὲν δείσωσ' αὐτοὶ, τὴν Εὔβοιαν διδόασιν

ὑμῖν, καὶ σῖτον ὑφίσανται κατὰ πεντήκοντα μεδίμνους
πορίειν· ἔδοσαν δ' οὐπώποτέ σοι, πλὴν πρώην, πέντε μεδίμνους
(καὶ ταῦτα μόλις, ξενίας φεύγων, ἔλαβες κατὰ χοίνικα) κριθῶν.
ὧν οὕνεκ' ἐγώ σ' ἀπέκλειον ἀεὶ,
βόσκειν ἐθέλων, καὶ μὴ τούτους
ἐξχάσκειν σοι σομφάζοντας.
καὶ νῦν ἀτεχνῶς ἐθέλω παρέχειν,
ὅ τι βούλει, σοι,
πλὴν Κωλακρέτου γάλα πίνειν.

ΧΟΡΟΣ.

ἥπου σοφὸς ἦν, ὅστις ἔφασκεν· Πρὶν ἂν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς,
οὐκ ἂν δικάσαις. σὺ γὰρ οὖν νῦν μοι νικᾷν πολλῷ δεδόκησαι·
ὥσθ' ἥδη τὴν ὀργὴν χαλάσας, τοὺς σκίπωνας καταβάλλω.
ἀλλ', ὦ τῆς ἡλικίας ἡμῖν τῆς αὐτῆς ξυνθιασῶτα,
πιθοῦ, πιθοῦ λόγοισι, μηδ' ἄφρων γένῃ,
μηδ' ἀτενὴς ἄγαν ἀτεράμων τ' ἀνήρ.
εἴθ' ὤφελέν μοι κηδεμὼν ἢ ξυγγενὴς
εἶναί τις, ὅστις δὴ τοιαῦτ' ἐνουθέτει.
νῦν δ' αὖ παρών τις ἐμφανής σοι τῶν θεῶν
ξυλλαμβάνει τοῦ πράγματος,
καὶ δῆλος εὖ ποιῶν· σὺ δ' αὖ παρὼν δέχου.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

καὶ μὴν θρέψω γ' αὐτὸν, παρέχων
ὅσα πρεσβύτῃ ξύμφορα· χόνδρον
λείχειν, χλαῖναν μαλακὴν, σισύραν,
πόρνην, ἥ τις τὸ πέος τρίψει,
καὶ τὴν ὀσφύν. ἀλλ' ὅτι σιγᾷ,
κοὐδὲν γρύζει,
τοῦτ' οὐ δύναταί με προσέσθαι.

ΧΟΡΟΣ.

νενουθέτηκεν αὐτὸν ἐς τὰ πράγματα.
οἷα γὰρ ἐμαίνετ' ἀρτίως, ἔγνωκε νῦν·
λογίζεταί τ' ἐκεῖνα πάνθ' ἁμάρτια,

ἃ, σοῦ

ἆ, σοῦ παρακελεύοντος, οὐκ ἐπείθετο.
νῦν οὖν ἴσως τοῖς σοῖς λόγοισι πείθεται,
καὶ Φρονεῖ μέντοι, μεθισλὰς ἐς τολοιπὸν τὸν τρόπον,
πιθόμενός τε σοί γ'.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἰώ μοι μοι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οὗτος, τί μοι βοᾷς;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

μή μοι τούτων μηδὲν ὑπισχνου.
ΚΕΙΝΩΝ ΕΡΑΜΑΙ· ΚΕΙΘΙ ΓΕΝΟΙΜΑΝ,
ἵν' ὁ κήρυξ φησί· Τίς ἀψήφισ-
τος; ἀνισλάσθω. —
κἀπισλαίην ἐπὶ τοῖς κημοῖς,
ψηφιζομένων ὁ τελευταῖος.
σπεῦδ', ὦ ψυχή. ποῦ μοι ψυχή;
ΠΑΡΕΣ Ω ΣΚΙΕΡΑ. μὰ τὸν Ηρακλέα,
μὴ νῦν ἔτ' ἐγὼ 'ν τοῖσι δικασλαῖς
κλέωντα Κλέωνα λάζομι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἴθ', ὦ πάτερ, πρὸς τῶν θεῶν, ἐμοὶ πιθοῦ.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

τί πείθομαί σοι; λέγ' ὅ τι βούλει, πλὴν ἑνός.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ποίου; φέρ' ἴδω.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

τοῦ μὴ δικάζειν. τοῦτο δὲ
Ἅιδης διακρινεῖ πρότερον ἢ 'γὼ πείσομαι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

σὺ δ' οὖν, ἐπειδὴ τοῦτο κεχάρηκας ποιῶν,

ἐκεῖσε μὲν μηκέτι βάδιζ', ἀλλ' ἐνθάδε,
αὐτοῦ μένων, δίκαζε τοῖσιν οἰκέταις.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

περὶ τοῦ; τί λῆρεῖς;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ταῦθ' ἅπερ ἐκεῖ πράττεται.
ὅτι τὴν θύραν ἀνέῳξεν ἡ σηκὶς λάθρα,
ταύτης ἐπιζολὴν ψηφιεῖ μίαν μόνην.
πάντως γε κἀκεῖ ταῦτ' ἔδρας ἑκάστοτε.
καὶ ταῦτα μέν νυν εὐλόγως, ἢν ἐξέχῃ
εἴλη κατ' ὄρθρον, ἡλιάσει πρὸς ἥλιον·
ἐὰν δὲ νίφῃ, πρὸς τὸ πῦρ καθήμενος,
ὄντος, εἶσει· κἂν ἔγρῃ μεσημβρινός,
συδείς σ' ἀποκλείσει Θεσμοθέτης τῇ κιγκλίδι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

τουτί μ' ἀρέσκει.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

πρὸς δὲ τούτοις, ἢν δίκην
λέγῃ μακράν τις, οὐχὶ πεινῶν ἀναμενεῖς,
δάκνων σεαυτὸν, καὶ τὸν ἀπολογούμενον.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

πῶς οὖν διαγιγνώσκειν καλῶς δυνήσομαι,
ὥσπερ πρότερον, τὰ πράγματ', ἔτι μασώμενος;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

πολλῷ γ' ἄμεινον· καὶ λέγεται γάρ τουτογὶ,
ὡς οἱ δικασταὶ, ψευδομένων τῶν μαρτύρων,
μόλις τὸ πρᾶγμ' ἔγνωσαν ἀναμασώμενοι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἀνά τοί με πείθεις. ἀλλ' ἐκεῖν' οὔπω λέγεις·
τὸν μισθὸν ὁπόθεν λήψομαι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

παρ' ἐμοῦ.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

καλῶς,
ὁτιὴ κατ' ἐμαυτὸν, κοὐ μεθ' ἑτέρου λήψομαι.
αἴσχιστα γάρ τοι μ' εἰργάσατο Λυσίστρατος
ὁ σκωπτόλης. δραχμὴν μετ' ἐμοῦ πρώην λαβὼν,
ἐλθὼν διεκερμάτιζεν ἐν τοῖς ἰχθύσι·
κἄπειτ' ἐπέθηκε τρεῖς λοπίδας μοι κεστρέων·
κἀγὼ 'νέκαψ'· ὀβολοὺς γὰρ ᾠόμην λαβεῖν·
κἆτα βδελυχθεὶς, ὀσφρόμενος ἐξέπτυσα·
κἆθ' εἶλκον αὐτόν.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὁ δὲ, τί πρὸς ταῦτ' εἶφ';

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ὅ τι;
ἀλεκτρυόνος μ' ἔφασκε κοιλίαν ἔχειν·
Ταχὺ γοῦν καθέψεις ἀργύριον, ἦδ' ὃς λέγων.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὁρᾷς ὅσονπερ δῆτα τοῦτο κερδανεῖς.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οὐ πάνυ τι μικρόν. ἀλλ' ὅπερ μέλλεις ποίει.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἀνάμενε νυνί· ἐγὼ δὲ ταυθ' ἥξω φέρων.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ὅρα τὸ χρῆμα· τἀλόγι' ὡς περαίνεται.
ἠκηκόη γάρ, ὡς Ἀθηναῖοι ποτὲ
δικάσοιεν ἐπὶ ταῖς οἰκίαισι τὰς δίκας,
κἂν τοῖς προθύροις ἀνοικοδομήσοι πᾶς ἀνὴρ
αὑτῷ δικαστηρίδιον μικρὸν πάνυ,
ὥσπερ Ἑκάταιον, πανταχοῦ πρὸ τῶν θυρῶν.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἰδού, τί ἔτ' ἐρεῖς; ὡς ἅπαντ' ἐγὼ φέρω,

ὅσαπέρ γ' ἔφασκον, κᾆτι πολλῷ πλείονα.
ἀμὶς γάρ, ἣν οὑρητιάσῃς αὐτῇ
παρὰ σοὶ κρεμήσετ' ἐξυὺς ἐπὶ του πατἰάλου.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

σοφόν γε τουτὶ, καὶ γέροντι πρόσφορον
ἐξεύρες ἀτεχνῶς φάρμακον σιραξουρίας.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

καὶ πῦρ γε τουτὶ, καὶ προσέσηκεν φακῇ,
ῥοφεῖν ἐὰν δέῃ τι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

τοῦτ' αὖ δεξιόν.
κᾆν γὰρ πυρέτῳ, τόν γε μισθὸν λήψομαι.
αὐτοῦ μένων γὰρ τὴν φακῆν ῥοφήσομαι.
ἀτὰρ τί τὸν ὄρνιν ὡς ἐμ' ἐξηνέγκατε;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἵνα γ', ἢν καθεύδῃς, ἀπολογουμένου τινός,
ᾄδων ἄνωθεν ἐξεγείρῃ σ' οὑτοσί.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἓν ἔτι ποθῶ· τὰ δ' ἄλλ' ἀρέσκει μοι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

τὸ τί;

ΦΙΛΟΚΛΕΩ'Ν.

θηρῶν εἴ πως ἐκκομίσειας τοῦ Λύκου.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

πάρεσθι τουτί· καὐτὸς ὤναξ οὑτοσί.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ὦ δέσποθ' ἥρως, ὡς χαλεπὸς ἄρ' ἦσθ' ἰδεῖν·
οἷός περ ἡμῖν φαίνεται Κλεώνυμος.

ΣΩΣΙΑΣ.

εὐκοῦν ἔχει γ' οὐδ' αὐτὸς ἥρως ὢν ὄπλα.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

εἰ θᾶττον ἐκαθίζου σὺ, θᾶττον ἂν δίκην
ἐκάλουν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

κάλει νυν, ὡς κάθημ' ἐγὼ πάλαι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

φέρε νυν, τίν' αὐτῷ πρῶτον εἰσαγάγω δίκην;
τί τις κακὸν δέδρακε τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ;
ἡ Θρᾷττα προσκαύσασα πρώην τὴν χύτραν---

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἐπίσχες οὗτος· ὡς ὀλίγου μ' ἀπώλεσας.
ἄνευ δρυφάκτου τὴν δίκην μέλλεις καλεῖν,
ὃ πρῶτον ἡμῖν τῶν ἱερῶν κατεφαίνετο.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

μὰ τὸν Δί' οὐ πάρεσθιν· ἀλλ' ἐγὼ δραμὼν
αὐτὸς κομιοῦμαι τό γε παραυτίκ' ἔνδοθεν.
τί ποτε τὸ χρῆμ'; ὡς δεινὸν ἡ Φιλοχωρία.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

βάλλ' ἐς κόρακας. τοιουτονὶ τρέφειν κύνα.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

τί δ' ἐσθὶν ἑτέον;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οὐ γὰρ ὁ Λάβης ἀρτίως
ὁ κύων παράξας εἰς τὸν ἰωνὸν ἁρπάσας
τροφαλίδα τυροῦ Σικελικὴν κατεδήδοκε;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

τοῦτ' ἄρα πρῶτον τἀδίκημα τῷ πατρὶ
εἰσακλέον μοι· σὺ δὲ κατηγόρει παρών.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

μὰ Δί' οὐκ ἔγωγ'· ἀλλ' ἄτερος φησὶν κύων
κατηγορήσειν, ἤν τις εἰσάγῃ γραφήν.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἴθι νυν, ἄγ' αὐτῷ δεῦρο.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ταῦτα χρὴ ποιεῖν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ταυτὶ τί ἐστι;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

χοιροκομεῖον Ἐσθίας.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

εἶθ' ἱεροσυλήσας φέρεις;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οὔκ· ἀλλ' ἵνα
ἀφ' Ἐσθίας ἀρχόμενος ἐπιτρίψω τινά.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἀλλ' εἶσαγ' ἀνύσας· ὡς ἐγὼ τιμᾶν βλέπω.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

φέρε νυν, ἐνέγκω τὰς σανίδας, καὶ τὰς γραφάς.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

εἶμοι, διατρίψεις, κἀπολεῖς τριψημερῶν·
ἐγὼ δ' ἀλοκίζειν ἐδεόμην τὸ χωρίον.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἰδού.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

κάλει νῦν.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ταῦτα δή.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

τίς οὑτοσὶ
ὁ πρῶτός ἐστιν;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἐς κόρακας· ὡς ἄχθομαι,
ὅτιὴ 'πελαθόμην τοὺς καδίσκους ἐνφέρειν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οὗτος σύ, ποῖ θεῖς;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἐῶ καδίσκους.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

μηδαμῶς.

ἐγὼ γὰρ εἶχον τούσδε τοὺς ἀρυσλίχους.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

κάλλισλα τοίνυν· πάντα γὰρ πάρεσλι νῷν,
ὅσων δεόμεθα, πλὴν γε δὴ τῆς κλεψύδρας.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἠδὶ δὲ δή τίς ἐσλιν; οὐχὶ κλεψύδρα;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

εὖ γ' ἐκπορίζεις αὐτά, κἀπιχωρίως.
ἀλλ' ὡς τάχισλα πῦρ τις ἐξενεγκάτω,
καὶ μυρρίνας, καὶ τὸν λιβανωτὸν ἔνδοθεν,
ὅπως ἂν εὐξώμεσθα πρῶτα τοῖς θεοῖς.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ μὴν ἡμεῖς ἐπὶ ταῖς σπονδαῖς,
καὶ ταῖς εὐχαῖς, φήμην ἀγαθὴν
λέξομεν ὑμῖν, ὅτι γενναίως
ἐκ τοῦ πολέμου
καὶ τοῦ νείκους ξυνέβητον.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

εὐφημία μὲν πρῶτα νῦν ὑπαρχέτω.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ Φοῖβ' Απολλον Πύθι', ἐπ' ἀγαθῇ τύχῃ
τὸ πρᾶγμ', ὃ μηχανᾶται
ἔμπροσθεν οὗτος τῶν θυρῶν,
ἅπασιν ἡμῖν ἁρμόσαι,
ὡς παυσαμένοισι τῶν πλάνων.

Ιήϊε Παιάν.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὦ δέσποτ' ἄναξ, γεῖτον Αγυιεῦ τοῦ ἐμοῦ προθύρου,
δέξαι τελετὴν καινήν, ὦ ἄναξ, ἣν τῷ πατρὶ καινοτομοῦμεν·
παῦσόν τ' αὐτοῦ τουτὶ τὸ λίαν σιρυφνὸν καὶ πρίνινον ἦθος,
ἀντὶ σιραίου, μέλιτος σμικρὸν τῷ θυμιδίῳ παραμίξας.

ἤδη δ' εἶναι τοῖς ἀνθρώποις ἥπιον αὐτόν,
τοὺς φεύγοντάς τ' ἐλεεῖν μᾶλλον τῶν γραψαμένων,
κἀπιδακρύειν ἀντιβολούντων·
καὶ παυσάμενον τῆς δυσκολίας,
ἀπὸ τῆς ὀργῆς
τὴν ἀκαλήφην ἀφελέσθαι.

ΧΟΡΟΣ.

ξυνευχόμεθα, κἀπαάδομέν σοί γ' ἐν νέαισιν ἀρχαῖς,
ἕνεκά γε τῶν προλελεγμένων.
εὔνοι γὰρ ἐσμὲν, ἐξότου
τὸν δῆμον ἡσθόμεσθά σου
φιλοῦντος, ὡς οὐδεὶς ἀνὴρ
τῶν νῦν γε σοῦ νεωτέρων.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

εἴ τις θύραισιν Ηλιασῶν, εἰσίτω·
ὡς, ἡνίκ' ἂν λέγωσιν, οὐκ εἰσφρήσομεν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

τίς ἆρ' ὁ φεύγων οὗτος; ὅσον ἀλώσεται.

ΞΑΝΘΙΑΣ ὡς κατήγορος.

ἀκούετ' ἤδη τῆς γραφῆς· ἐγράψατο
κύων Κυδαθηναιεὺς Λάβητ' Αἰξωνέα,
τὸν τυρὸν, ἀδικεῖν, ὅτι μόνος κατήσθιε
τὸν Σικελικόν. τίμημα κλῳὸς σύκινος.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

θάνατος μὲν οὖν κύνειος, ἢν ἅπαξ ἁλῷ.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

καὶ μὴν ὁ φεύγων οὑτοσὶ Λάβης πάρα.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ὦ μιαρὸς οὗτος· ὡς δὲ καὶ κλέπτον βλέπει·
οἷον σεσηρὼς ἐξαπατήσειν μ' οἴεται.
ποῦ δ' ὁ διώκων, ὁ Κυδαθηναιεὺς κύων;

ΚΥΩΝ.

αὖ, αὖ.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

πάρεσθιν. ἕτερος οὗτος αὖ λάβῃς,
ἀγαθός γ' ὑλακτεῖν, καὶ διαλείχειν τὰς χύτρας.

ΣΩΣΙΑΣ ὡς κήρυξ.

σίγα, κάθιζε, σὺ δ' ἀναβὰς κατηγόρει.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

φέρε νυν, ἅμα τήνδ' ἐξεάμενος κἀγὼ ῥοφῶ.

ΞΑΝΘΙΑΣ ὡς κατήγορος.

τῆς μὲν γραφῆς ἠκούσαθ', ἧς ἐγραψάμην,
ἄνδρες δικασταί, τουτονί. δεινότατα γὰρ
ἔργων δέδρακε κἀμέ, καὶ τὸ ῥυπαπαπαί.
ἀποδρὰς γὰρ εἰς τὴν γωνίαν, τυρὸν πολὺν
κατεσικέλιζε, κἀνέπλητ' ἐν τῷ σκότῳ, ---

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

νὴ τὸν Δί', ἀλλὰ δῆλός ἐστ'· ἔμοιγέ τοι
τυροῦ κάκιστον ἀρτίως ἐνήρυγεν
ὁ βδελυρὸς οὗτος.

ΞΑΝΘΙΑΣ ὡς κατήγορος.

κοὐ μετέδωκ' αἰτοῦντί μοι.
καί τοι τίς ὑμᾶς εὖ ποιεῖν δυνήσεται,
ἢν μή τι κἀμοί τις προβάλλοι τῷ κυνί;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οὐδὲν μετέδωκεν;

ΞΑΝΘΙΑΣ ὡς κατήγορος.

οὐδὲ τῷ κοινῷ γ' ἐμοί.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

θερμὸς γὰρ ἀνὴρ οὐδὲν ἧττον τῆς φακῆς.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

πρὸς τῶν θεῶν, μὴ προκαταγίγνωσκ', ὦ πάτερ,
πρὶν ἄν γ' ἀκούσῃς ἀμφοτέρων.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἀλλ', ὦ γαθέ,
τὸ πρᾶγμα φανερόν ἐστιν. αὐτὸ γὰρ βαῖ.

ΞΑΝΘΙΑΣ ὡς κατήγορος.

μὴ νῦν ἀφῆτέ γ' αὐτὸν, ὡς ὄντ' αὖ πολὺ
κυνῶν ἁπάντων ἄνδρα μονοφαγίσταton,
ὅσlις περιπλεύσας τὴν θυείαν ἐν κύκλῳ,
ἐκ τῶν πόλεων τὸ σκίρρον ἐξεδήδοκεν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἐμοὶ δέ γ' οὐκ ἔσl' οὐδὲ τὴν ὑδρίαν πλάσαι.

ΞΑΝΘΙΑΣ ὡς κατήγορος.

πρὸς ταῦτα τοῦτον κολάσατ' · οὐ γὰρ ἄν ποτε
τρέφειν δύναιτ' ἂν μία λόχμη κλέπlα δύο ·
ἵνα μὴ κεκλάγχω διακενῆς ἄλλως ἐγώ ·
ἐὰν δὲ μή, τολοιπὸν οὐ κεκλάγξομαι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἰοὺ, ἰού ·
ὅσας κατηγόρευσε τὰς πανουργίας.
κλέπlον τὸ χρῆμα τἀνδρός · οὐ καὶ σοὶ δοκεῖ,
ὦ λεκηρυών; νὴ τὸν Δί', ἐπιμύει γέ τοι.
ὁ Θεσμοθέτης. ποῦ 'σθ' οὗτος; ἀμίδα μοι δότω.

ΣΩΣΙΑΣ ὡς Θεσμοθέτης.

αὐτὸς καθελοῦ · τοὺς μάρτυρας γὰρ ἐσκαλῶ.
Λάβητι μάρτυρας παρεῖναι, τρυβλίον,
δοίδυκα, τυροκνησlιν, ἐσχάραν, χύτραν,
καὶ τἄλλα τὰ σκεύη τὰ προσκεκαυμένα.
ἀλλ' ἔτι σύ γ' οὐρεῖς, κοὐ καθίζεις;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οὐδέπω ·
τοῦτον δέ γ', οἶμ' ἐγὼ χεσεῖσθαι τήμερον.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οὐκ ἂν σὺ παύσει χαλεπὸς ὢν καὶ δύσκολος,
καὶ ταῦτα τοῖς φεύγουσιν, ἀλλ' ὀδὰξ ἔχει;
ἀνάβαιν', ἀπολογοῦ. τί σεσιώπηκας; λέγε.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἀλλ' οὐκ ἔχειν οὗτός γ' ἔοικεν ὅ τι λέγῃ.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οὔκ· ἀλλ' ἐκεῖνό μοι δοκεῖ πεπονθέναι,
ὅπερ ποτὲ φεύγων ἔπαθε καὶ Θουκυδίδης.
ἀπόπληκτος ἐξαίφνης ἐγένετο τὰς γνάθους.
πάρεχ' ἐκποδών. ἐγὼ γὰρ ἀπολογήσομαι.
Χλεπὸν μέν, ὦ ἄνδρες, ἐστὶ διάβολημένου
ὑπεραποκρίνεσθαι κυνός· λέξω δ' ὅμως.
ἀγαθὸς γάρ ἐστι, καὶ διώκει τοὺς λύκους.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

κλέπτης μὲν οὖν οὗτός γε καὶ ξυνωμότης.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

μὰ Δί', ἀλλ' ἄριστός ἐστι τῶν νυνὶ κυνῶν,
οἷός τε ποιμαῖς προβατίοις ἐφεστάναι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

τί οὖν ὄφελος, τὸν τυρὸν εἰ κατεσθίει;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὅτι σοῦ προμάχεται, καὶ φυλάττει τὴν θύραν,
καὶ τἄλλ' ἄριστός ἐστιν· εἰ δ' ὑφείλετο,
ξύγγνωθι. κιθαρίζειν γὰρ οὐκ ἐπίσταται.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἐγὼ δ' ἐβουλόμην ἂν οὐδὲ γράμματα,
ἵνα μὴ κακουργῶν ἐνέγραφ' ἡμῖν τὸν λόγον.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἄκουσον, ὦ δαίμονι', ἐμοῦ τῶν μαρτύρων.
ἀνάβηθι, τυροκνησὶ, καὶ λέξον μέγα.
σὺ γὰρ ταμιεύουσ' ἔτυχες. ἀπόκριναι σαφῶς,
εἰ μὴ κατέκνησας τοῖς στρατιώταις ἅλαβες.
φησὶ κατακνῆσαι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

νὴ Δί' ἀλλὰ ψεύδεται.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὦ δαιμόνι', ἐλέει ταλαιπωρουμένους.
οὗτος γὰρ ὁ Λάβης καὶ τραχήλι' ἐσθίει,

καὶ τὰς ἀκάνθας· κοὐδέποτ' ἐν ταὐτῷ μένει.
ὁ δ' ἕτερος οἷός ἐστιν οἰκυρὸς μόνον.
αὐτοῦ μένων γὰρ, ἅτ' ἂν εἴσω τις φέρῃ,
τούτων μεταιτεῖ τὸ μέρος· εἰ δὲ μή, δάκνει.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

αἰβοῖ· τί κακὸν ποτ' ἔσθ', ὅτῳ μαλάττομαι;
κακόν τι περιβαίνει με, κἀναπείθομαι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἴθ', ἀντιβολῶ σ'· οἰκλείρατ' αὐτὸν, ὦ πάτερ,
καὶ μὴ διαφθείρητε. ποῦ τὰ παιδία;
ἀναβαίνετ', ὦ πόνηρα, καὶ κυνζούμενα
αἰτεῖτε, κἀντιβολεῖτε, καὶ δακρύετε.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

κατάβα, κατάβα, κατάβα, κατάβα.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

καταβήσομαι.
καίτοι τὸ ΚΑΤΑΒΑ τοῦτο πολλοὺς δὴ πάνυ
ἐξηπάτηκεν. ἀτὰρ ὅμως καταβήσομαι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἐς κόρακας. ὡς οὐκ ἀγαθόν ἐστι τὸ βοφεῖν.
ἐγὼ γὰρ ἀπεδάκρυσα νῦν. γνώμην ἐμὴν,
οὐδ' ἂν ποτέ γ', ἀλλ' ἢ τῆς Φακῆς πεπλησμένος.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οὔκουν ἀποφεύγει δῆτα;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

χαλεπὸν εἰδέναι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἴθ', ὦ πατρίδιον, ἐπὶ τὰ βελτίω τρέπου.
τηνδὶ λαβὼν τὴν ψῆφον, ἐπὶ τὸν ὕσλεγον
μύσας παρᾶξον, κἀπόλυσον, ὦ πάτερ.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οὐ δῆτα· κιθαρίζειν γὰρ οὐκ ἐπίσταμαι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

Φέρε νυν, σὲ τηνδὶ τὴν ταχίσλην περιάγω.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ὅδ' ἔσθ' ὁ πρότερος;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οὗτος.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

αὕτη 'ντευθενί.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἐξηπάτηται, κἀπολέλυκεν οὐχ ἑκών.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

Φέρ', ἐξεράσω, πῶς γὰρ ἠγωνίσμεθα;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

δείξειν ἔοικεν· ἐκπέφευγας, ὦ Λάβης.

πάτερ, πάτερ, τί πέπονθας;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οἴμοι· ποῦ 'σθ' ὕδωρ;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἔπαιρ', ἔπαιρε σαυτόν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

εἶπ' ἐκεῖνό μοι·

ὄντως ἀπέφυγε;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

νὴ Δί'.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οὐδὲν εἶμ' ἄρα.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

μὴ φροντίσῃς, ὦ δαιμόνι', ἀλλ' ἀνίσλασο.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

πῶς οὖν ἐμαυτῷ τοῦτ' ἐγὼ ξυνείσομαι,

Φεύγοντ' ἀπολύσας ἄνδρα; τί ποτε πείσομαι;

ἀλλ', ὦ πολυτίμητοι θεοὶ, ξύγγνωτέ μοι.

ἄκων γὰρ αὖτ' ἔδρασα, κοὐ τοῦ 'μοῦ τρόπου.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

καὶ μηδὲν ἀγανάκλει γ' · ἐγὼ γάρ σ', ὦ πάτερ,
θρέψω καλῶς, ἄγων μετ' ἐμαυτοῦ πανταχοῖ,
ἐπὶ δεῖπνον, εἰς ξυμπόσιον, ἐπὶ θεωρίαν,
ὥσθ' ἡδέως διάγειν σε τὸν λοιπὸν χρόνον ·
κοὐκ ἐξχανεῖταί σ' ἐξαπατῶν Υπέρβολος.
ἀλλ' εἰσίωμεν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ταῦτα νῦν γ', εἴπερ δοκεῖ.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ἴτε χαίροντες, ὅποι βούλεσθ',
ὑμεῖς ταχέως · ὦ μυριάδες δ'
ἀναρίθμητοι, νῦν μέν, τὰ μέλλοντ' εὖ λέγεσθαι,
μὴ πέσῃ φαύλως χάμαζ', εὐλαβεῖσθε.
τοῦτο γὰρ σκαιῶν θεατῶν
ἔσθ' πάσχειν, κοὐ πρὸς ὑμῶν.

Νῦν αὖτε λεῳ, προσέχετε τὸν νοῦν, εἴπερ καθαρόν τι φιλεῖτε.
μέμψασθαι γὰρ τοῖσι θεαταῖς ὁ ποιητὴς νῦν ἐπιθυμεῖ.
ἀδικεῖσθαι γάρ φησιν, πρότερος πόλλ' αὐτοὺς εὖ πεποιηκώς,
τὰ μὲν οὐ φανερῶς, ἀλλ' ἐπικουρῶν κρύβδην ἑτέροισι ποιηταῖς,
μιμησάμενος τὴν Εὐρυκλέους μαντείαν καὶ διάνοιαν,
εἰς ἀλλοτρίας γαστέρας ἐνδὺς, κωμῳδικὰ πολλὰ χέασθαι.
μετὰ τοῦτο δὲ καὶ φανερῶς ἤδη κινδυνεύων καθ' ἑαυτὸν,
οὐκ ἀλλοτρίων, ἀλλ' οἰκείων Μουσῶν σ[τ]όμαθ' ἡνιοχήσας.
ἀρθεὶς δὲ μέγας, καὶ τιμηθεὶς, ὡς οὐδεὶς πώποτ' ἐν ὑμῖν,
οὐκ ἐκλελέσαι φησὶν ἐπαρθεὶς, οὐδ' ὀκνῶσαι τὸ φρόνημα,
οὐδὲ παλαίστρας περικωμάζειν πειρῶν · οὐδ', εἴ τις ἐρασπὴς,
κωμῳδεῖσθαι παίδιχ' ἑαυτοῦ μισῶν, ἔσπευδε πρὸς αὐτὸν,
οὐδενὶ πώποτέ φησι πιθέσθαι, γνώμην τιν' ἔχων ἐπιεικῆ,
ἵνα τὰς Μούσας, αἷσιν χρῆται, μὴ προαγωγοὺς ἀποφήνῃ.
οὐδ', ὅτε πρῶτόν γ' ἦρχε διδάσκειν, ἀνθρώποις φήσ' ἐπιθέσθαι ·
ἀλλ' Ηρακλέους ὀργήν τιν' ἔχων, τοῖσι μεγίστοις ἐπιχειρεῖν,

θρασέως ξυσλὰς εὐθὺς ἀπ' ἀρχῆς αὐτῷ τῷ καρχαρόδοντι,
οὗ δεινόταται μὲν ἀπ' ὀφθαλμῶν Κύννης ἀκτῖνες ἔλαμπον,
ἑκατὸν δὲ κύκλῳ κεφαλαὶ κολάκων οἰμωξομένων ἐλιχμῶντο
περὶ τὴν κεφαλήν· φωνὴν δ' εἶχεν χαράδρας ὄλεθρον τετοκυίας,
Φώκης δ' ὀσμήν, Λαμίας δ' ὄρχεις ἀπλύτους, πρωκτὸν δὲ καμήλου.
τοιοῦτον ἰδὼν τέρας, οὐ φησὶν δείσας καταδωροδοκῆσαι·
ἀλλ' ὑπὲρ ὑμῶν ἔτι καὶ νυνὶ πολεμεῖ· φησίν τε μετ' αὐτοῦ
τοῖς ἡπιάλοις ἐπιχειρῆσαι πέρυσιν, καὶ τοῖς πυρετοῖσιν,
οἳ τοὺς πατέρας τ' ἤλχον νύκλωψ, καὶ τοὺς πάππους ἀπέπνιγον·
κατακλινόμενοί τ' ἐπὶ ταῖς κοίταις, ἐπὶ τοῖσιν ἀμφάγμοσιν ὑμῶν,
ἀντωμοσίας καὶ προσκλήσεις καὶ μαρτυρίας ξυγκόλλων,
ὥσθ' ἁναπηδᾶν δειμαίνοντας πολλοὺς ὡς τὸν Πολέμαρχον.
τοιόνδ' εὑρόντες ἀλεξίκακον, τῆς χώρας τῆσδε καθαρτήν,
πέρυσιν καταπρῴδοτε, καινοτάταις σπείρονθ' αὐτὸν διανοίαις,
ἃς ὑπὸ τοῦ μὴ γνῶναι καθαρῶς ὑμεῖς ἐποιήσατ' ἀναλδεῖς·
καί τοι σπένδων πόλλ' ἐπὶ πολλοῖς ὤμυνσιν τὸν Διόνυσον,
μὴ πώποτ' ἀμείνον' ἔπη τούτων κωμῳδικὰ μηδὲν ἀκοῦσαι.
τοῦτο μὲν οὖν ἔσθ' ὑμῖν αἰσχρόν, τοῖς μὴ γνοῦσιν παραχρῆμα·
ὁ δὲ ποιητὴς οὐδὲν χείρων παρὰ τοῖσι σοφοῖς νενόμισται,
εἴπερ ἐλαύνων τοὺς ἀντιπάλους, τὴν ἐπίνοιαν ξυνέτριψεν.
ἀλλὰ τοιοῦτον τῶν ποιητῶν,
ὦ δαιμόνιοι, τοὺς ζητοῦντας
καινόν τι λέγειν, κἀξευρίσκειν,
σπέργετε μᾶλλον, καὶ θεραπεύετε,
καὶ τὰ νοήματα σώζεσθ' αὐτῶν.
ἐσβάλλετε δ' εἰς τὰς κιβωτοὺς
μετὰ τῶν μήλων· κἂν ταῦτα ποιῆθ',
ὑμῖν δι' ἔτους τῶν ἱματίων
ὀζήσει δεξιότητος.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

Ὦ πάλαι ποτ' ὄντες ἡμεῖς ἄλκιμοι μὲν ἐν χοροῖς,
ἄλκιμοι δ' ἐν μάχαισι,
καὶ κατ' αὐτὸ τοῦτο δὴ μόνον ἄνδρες γε μαχιμώτατοι,

πρὶν ποτ' ἦν, πρὶν ταῦτα· νῦν δ'
οἴχεταί γε, κύκνου τε πολιώτεραι δὴ
αἷδ' ἐπανθοῦσιν τρίχες.
ἀλλὰ κἀκ τῶν λειψάνων
δεῖ τῶνδε ῥώμην νεανικὴν ἔχειν. ἐγὼ
τοὐμὸν νομίζω γῆρας εἶναι κρεῖττον, ἢ πολ-
λῶν κινίνους νεανιῶν,
καὶ σχῆμα, κεὐρυπρωκτίαν.

ΧΟΡΟΣ.

Εἴ τις ὑμῶν, ὦ θεαταὶ, τὴν ἐμὴν ἰδὼν φύσιν,
εἶτα θαυμάζει μ' ὁρῶν μέσον διεσφηκωμένον,
ἢ τίς ἐστιν ἡ ποίνικα τῆσδε τῆς ἐγκεντρίδος,
ῥᾳδίως ἐγὼ διδάξω, κἂν ἄμουσος ᾖ τὸ πρίν.
ἐσμὲν ἡμεῖς, οἷς πρόσεστι τοῦτο τοὐρρωπύγιον,
Ἀτλικοὶ, μόνοι δικαίως εὐγενεῖς αὐτόχθονες·
ἀνδρικώτατον γένος, καὶ πλεῖστα τήνδε τὴν πόλιν
ὠφελήσαν ἐν μάχαισιν, ἡνίκ' ἦλθ' ὁ βάρβαρος,
τῷ κατωπύγῳ τύφων ἅπασαν τὴν πόλιν, καὶ πυρπολῶν,
ἐξελεῖν ἡμῶν μενοινῶν πρὸς βίαν τἀνθρήνια.
εὐθέως γὰρ ἐκβαμόντες ξὺν δορὶ, ξὺν ἀσπίδι,
ἐμαχόμεσθ' αὐτοῖσι, θυμὸν ὀξίνην πεπωκότες,
σὰς ἀνὴρ παρ' ἄνδρ', ὑπ' ὀργῆς τὴν χελύνην ἐσθίων·
ὑπὸ δὲ τῶν τοξευμάτων οὐκ ἦν ἰδεῖν τὸν οὐρανόν.
ἀλλ' ὅμως ἀπεωσάμεσθα ξὺν θεοῖς πρὸς ἑσπέρᾳ.
γλαυξ γὰρ ἡμῶν, πρὶν μάχεσθαι, τὸν στρατὸν διέπτατο.
εἶτα δ' ἑσπόμεσθα θυννάζοντες εἰς τοὺς θυλάκους·
οἱ δ' ἔφευγον, τὰς γνάθους καὶ τὰς ὀφρῦς κεντούμενοι·
ὥστε παρὰ τοῖς βαρβάροισι πανταχοῦ καὶ νῦν ἔτι
μηδὲν Ἀτλικοῦ καλεῖσθαι σφηκὸς ἀνδρικώτερον.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

Ἆρα δεινὸς ἦ τόθ', ὥστε πάντα μὴ δεδοικέναι·
καὶ κατεστρεψάμην γε
τοὺς ἐναντίους, πλέων ἐκεῖσε ταῖς τριήρεσιν.

οὐ γὰρ

οὐ γὰρ ἦν ἡμῖν ὅπως
ῥῆσιν εὖ λέξειν ἐμέλλομεν τότ', οὐδὲ
συκοφαντήσειν τινὰ
φροντίς· ἀλλ' ὃς ἂν ἐρέτης
ἔσοιτ' ἄριστος. τοιγαροῦν πολλὰς πόλεις
Μήδων ἑλόντες, αἰτιώτατοι φέρεσθαι
τὸν φόρον δεῦρ' ἐσμὲν, ὃν
κλέπτουσιν οἱ νεώτεροι.

ΧΟΡΟΣ.

Πολλαχοῦ σκοποῦντες ἡμᾶς, εἰς ἅπανθ' εὑρήσετε
τοὺς τρόπους καὶ τὴν δίαιταν σφηξὶν ἐμφερεστάτους.
πρῶτα μὲν γὰρ οὐδὲν ἡμῶν ζῶον ἠρεθισμένον
μᾶλλον ὀξύθυμόν ἐστιν, οὐδὲ δυσκολώτερον·
εἶτα τἄλλ' ὅμοια πάντα σφηξὶ μηχανώμεθα.
ξυλλέγοντες γὰρ καθ' ἑσμοὺς, ὥσπερεὶ τἀνθρήνια,
οἱ μὲν ἡμῶν, οὗπερ ὤρχων, οἱ δὲ παρὰ τοὺς Ενδεκα,
οἱ δ' ἐν Ωδείῳ δικάζουσ'· οἱ δὲ πρὸς τοῖς τειχίοις
ξυμβεβυσμένοι, πυκνὸν νεύοντες εἰς τὴν γῆν, μόλις,
ὥσπερ οἱ σκώληκες, ἐν τοῖς κυττάροις κινούμενοι.
ἔς τε τὴν ἄλλην δίαιταν ἐσμὲν εὐπορώτατοι.
πάντα γὰρ κεντοῦμεν ἄνδρα, κἀκπορίζομεν βίον.
ἀλλὰ γὰρ κηφῆνες ἡμῖν εἰσὶν ἐγκαθήμενοι,
οὐκ ἔχοντες κέντρον· οἳ μένοντες ἡμῶν τοῦ φόρου
τὸν γόνον κατεσθίουσιν, οὐ ταλαιπωρούμενοι.
τοῦτο δ' ἔστ' ἄλγιστον ἡμῖν, ἤν τις ἀστράτευτος ὢν
ἐκφορῇ τὸν μισθὸν ἡμῶν, τῆσδε τῆς χώρας ὕπερ
μήτε κώπην, μήτε λόγχην, μήτε φλύκταιναν λαβών.
ἀλλ' ἐμοὶ δοκεῖ τολοιπὸν τῶν πολιτῶν ἔμβραχυ
ὅστις ἂν μὴ ᾔχῃ τὸ κέντρον, μὴ φέρειν τριώβολον.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ, ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ, ΧΟΡΟΣ.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

Οὔ τοι ποτ' ἐξῶν τοῦτον ἀποδυθήσομαι,
ἐπεὶ μόνος μ' ἔσωσε παρατεταγμένον,
ὅθ' ὁ Βορέας ὁ μέγας ἐπεστράτευσατο.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἀγαθὸν ἔοικας οὐδὲν ἐπιθυμεῖν παθεῖν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

μὰ τὸν Δί', οὐ γάρ οὐδαμῶς μοι ξύμφορον.
καὶ γὰρ πρότερον ἐπανθρακίδων ἐμπλήμενος
ἀπέδωκ' ὀφείλων τῷ γναφεῖ τριώβολον.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἀλλ' οὖν πεπειράσθω γ'; ἐπειδήπερ γ' ἄπαξ
ἐμοὶ σεαυτὸν παραδέδωκας εὖ ποιεῖν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

τί οὖν κελεύεις δρᾶν με;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

τὸν τρίβων' ἄφες·
τηνδὶ δὲ χλαῖναν ἀναβαλοῦ τριβωνικῶς.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἔπειτα παῖδας χρὴ φυτεύειν καὶ τρέφειν,
ὅθ' οὑτοσί με νῦν ἀποπνίξαι βούλεται;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἔχ', ἀναβαλοῦ τηνδὶ λαβών, καὶ μὴ λάλει.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

τουτὶ τὸ κακὸν τί ἐστι, πρὸς πάντων θεῶν;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οἱ μὲν καλοῦσι Περσίδ'· οἱ δὲ καυνάκην.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἐγὼ δὲ σισύραν ὠόμην Θυμαιτίδα.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

κοὐ θαυμά γ'· ἐς Σάρδεις γὰρ οὐκ ἐλήλυθας.
ἔγνως γὰρ ἄν· νῦν δ' οὐχὶ γιγνώσκεις.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἐγώ;
μὰ τὸν Δί' οὐ τοίνυν· ἀτὰρ δοκεῖ γ' ἐμοὶ
ἐοικέναι μάλισθα Μορύχου σάγματι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οὔκ· ἀλλ' ἐν Ἐκβατάνοισι ταῦθ' ὑφαίνεται.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἐν Ἐκβατάνοισι γίγνεται κρόκης χόλιξ;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

πόθεν, ὦ 'γάθ'; ἀλλὰ τοῦτο τοῖσι βαρβάροις
ὑφαίνεται πολλαῖς δαπάναις. αὕτη γέ τοι
ἐρίων τάλαντον κατατέτωκε ῥᾳδίως.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οὐκοῦν ἐριώλην δῆτ' ἐχρῆν ταύτην καλεῖν
δικαιότερόν γ', ἢ καυνάκην.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἔχ', ὦ 'γαθέ,
καὶ σῆθί γ' ἀμπισχόμενος.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οἴμοι δείλαιος·
ὡς θερμόν ἡ μιαρά τι μου κατήρυγεν.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οὐκ ἀναβαλεῖ;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

μὰ Δί' οὐκ ἔγωγ'. ἀλλ', ὦ 'γαθέ,
εἴπερ γ' ἀνάγκη, κρίβανόν μ' ἀμπίσχετε.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

φέρ', ἀλλ' ἐγώ σε περιβαλῶ· σὺ δ' οὖν ἴθι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

κατάθου γε μέντοι καὶ κρεάγραν.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

τιή, τί δή;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἵν' ἐξέλῃς με, πρὶν διερρυηκέναι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἄγε νῦν, ἀποδύου τὰς καταράτους ἐμβάδας,
τασδὶ δ' ἀνύσας ὑπόδυθι τὰς Λακωνικάς.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἐγὼ γὰρ ἂν τλαίην ὑποδύσασθαί ποτε
ἐχθρῶν παρ' ἀνδρῶν δυσμενῆ κατλύματα;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἔνθες πόδ', ὦ 'τὰν, κἄτα βαῖν' ἐρρωμένως,
ἐς τὴν Λακωνικὴν ἀνύσας.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἀδικεῖς γ' ἐμέ,
ἐς τὴν πολεμίαν ἀποβιβάζων τὸν πόδα.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

φέρε καὶ τὸν ἕτερον.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

μηδαμῶς τοῦτόν γ', ἐπεὶ
πάνυ μισολάκων αὐτοῦ 'στιν εἷς τῶν δακτύλων.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οὐκ ἔστι παρὰ ταῦτ' ἄλλα.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

κακοδαίμων ἐγώ,
ὅστις ἐπὶ γήρᾳ χίμετλον οὐδὲν λήψομαι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἄνυσόν ποθ' ὑποδυσάμενος· εἶτα πλουσίως
ὠδὶ προβάς, τρυφερόν τι διασαλακώνισον.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἰδού. θεῶ τὸ σχῆμα, καὶ σκέψαι μ', ὅτῳ

μάλιστ' ἔοικα τὴν βάδισιν τῶν πλουσίων.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὅτῳ; δοθιῆνι σκόροδον ἠμφιεσμένῳ.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

καὶ μὴν προθυμοῦμαί γε σαυλοπρωκλιᾶν.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἄγε νυν, ἐπιστήσει λόγους σεμνοὺς λέγειν,
ἀνδρῶν παρόντων πολυμαθῶν καὶ δεξιῶν;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἔγωγε.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

τίνας δῆτ' ἂν λέγοις;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

πολλοὺς πάνυ.
πρῶτον μέν, ὡς ἡ Λαμί' ἀλοῦσ' ἐπέρδετο·
ἔπειτα δ', ὡς ὁ Καρδοπίων τὴν μητέρα —

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

μὴ 'μοιγε μύθους. ἀλλὰ τῶν ἀνθρωπίνων,
οἵους λέγομεν μάλιστα τοὺς κατ' οἰκίαν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἐγῷδα τοίνυν τῶν γε πάνυ κατ' οἰκίαν
ἐκεῖνον, ὡς οὕτω ποτ' ἦν μῦς καὶ γαλῆ —

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

Ω ΣΚΑΙΕ, ΚΑΠΑΙΔΕΥΤΕ, Θεογένης ἔφη
τῷ κοπρολόγῳ, καὶ ταῦτα λοιδορούμενος.
μῦς καὶ γαλᾶς μέλλεις λέγειν ἐν ἀνδράσι;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ποίους τινὰς δὲ χρὴ λέγειν;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

μεγαλοπρεπεῖς.
ὡς ξυνεθεώρεις Ἀνδροκλεῖ καὶ Κλεισθένει.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἐγὼ δὲ τεθεώρηκα πώποτ' οὐδαμοῦ,

πλὴν ἐς Πάρον· καὶ ταῦτα δύ' ὀβολὼ φέρων.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἀλλ' οὖν λέγειν χρή σ', ὡς ἐμάχετό γ' αὐτίκα
Εφουδίων παγκράτιον Ασκώνδᾳ καλῶς,
ἤδη γέρων ὢν καὶ πολιός· ἔχων δέ τοι
πλευρὰν βαρυτάτην, καὶ χέρας, λαγόνας τε, καὶ
θώρακ' ἄριστον.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

παῦε, παῦ'· οὐδὲν λέγεις.
πῶς δ' ἂν μαχέσαιτο παγκράτιον, θώρακ' ἔχων;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οὕτως διηγεῖσθαι νομίζουτ' οἱ σοφοί.
ἀλλ' ἕτερον εἰπέ μοι; παρ' ἀνδράσι ξένοις
πίνων, σεαυτοῦ ποῖον ἂν λέξαι δοκεῖς
ἐπὶ νεότητος ἔργον ἀνδρικώτατον;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἐκεῖν', ἐκεῖν' ἀνδρειότατόν γε τῶν ἐμῶν,
ὅτ' Εργασίωνος τὰς χάρακας ὑφειλόμην.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἀπολεῖς με. ποίας χάρακας; ἀλλ' ὡς ἢ κάπρον
ἐδιώκαθές ποτ', ἢ λαγών, ἢ λαμπάδα
ἔδραμες, ἀνευρὼν ὅτι νεανικώτατον.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἐγῷδα τοίνυν τό γε νεανικώτατον·
ὅτε τὸν δρομέα Φάυλλον, ὢν βούπαις ἔτι,
εἷλον, διώκων λοιδορίας, ψήφοιν δυοῖν.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

παῦ'· ἀλλὰ δευρὶ κατακλινεὶς προσμάνθανε
ξυμποτικὸς εἶναι καὶ ξυνουσιαστικός.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

πῶς οὖν κατακλίνω, φράζ' ἀνύσας.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

εὐσχημόνως.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ὦδὶ κελεύεις κατακλιθῆναι;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

μηδαμῶς.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

πῶς δαί;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

τὰ γόνατ' ἔκτεινε, καὶ γυμνασιλικῶς
ὑγρὰν χύτλασον σεαυτὸν ἐν τοῖς στρώμασιν.
ἔπειτ' ἐπαίνεσόν τι τῶν χαλκωμάτων·
ὀροφὴν θέασαι· κρεκάδι' αὐλῆς θαύμασον·
ὕδωρ κατὰ χειρός· τὰς τραπέζας εἰσφέρειν·
δειπνοῦμεν· ἀπονενίμμεθ'· ἤδη σπένδομεν. —

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

πρὸς τῶν θεῶν, ἐνύπνιον ἐσλιώμεθα;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

αὐλητρὶς ἐνεφύσησεν. οἱ δὲ συμπόται
εἰσὶν, Θέωρος, Αἰσχίνης, Φανὸς, Κλεών,
ξένος τις ἕτερος πρὸς κεφαλῆς Ακέστορος.
τούτοις ξυνὼν, τὰ σκόλι' ὅπως δέξει καλῶς.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἀληθὲς, ὡς οὐδείς γε Διακρίων δεδέξεται.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἐγὼ εἴσομαι· καὶ δὴ γὰρ εἶμ' ἐγὼ Κλεών·
ᾄδω δὲ πρῶτος Αρμοδίου· δέξει δὲ σύ.
ΟΥΔΕΙΣ ΠΩΠΟΤ' ΑΝΗΡ ΕΓΕΝΕΤ' ΑΘΗΝΑΙΟΣ —

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ΟΥΧ ΟΥΤΩ ΓΕ ΠΑΝΟΥΡΓΟΣ ΚΛΕΠΤΗΣ —

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

τουτὶ σύ γ' ᾄδεις; παρακωλεῖ. βοώμενος
φήσει γὰρ ἐξολεῖν σε καὶ διαφθερεῖν,
καὶ τῆσδε τῆς γῆς ἐξελᾶν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἐγὼ δέ γε,
ἐάν γ' ἀπειλῇ, νὴ Δί', ἕτερον ᾄσομαι.
Ω' ΝΘΡΩΦ, ΟΥΤΟΣ Ο ΜΑΙΝΟΜΕΝΟΣ,
ΤΟ ΜΕΓΑ ΚΡΑΤΟΣ,
ΑΝΑΤΡΕΨΕΙΣ ΕΤΙ ΤΑΝ ΠΟΛΙΝ;
Α Δ' ΕΧΕΤΑΙ ΡΟΠΑΣ.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

τί δ'; ὅταν Θέωρος, πρὸς ποδῶν κατακείμενος,
ᾄδῃ, Κλέωνος λαβόμενος τῆς δεξιᾶς,
ΑΔΜΗΤΟΥ ΛΟΓΟΝ, Ω' ΤΑΙΡΕ, ΜΑΘΩΝ.
ΤΟΥΣ ΑΓΑΘΟΥΣ ΦΙΛΕΙ.
τούτῳ τί λέξεις σκόλιον;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ᾠδικῶς ἐγώ,
ΟΥΚ ΕΣΤΙΝ ΑΛΩΠΕΚΙΖΕΙΝ,
ΟΥΔ' ΑΜΦΟΤΕΡΟΙΣ ΓΙΓΝΕΣΘΑΙ ΦΙΛΟΝ.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

μετὰ τοῦτον Αἰσχίνης ὁ Σέλλου δέξεται,
ἀνὴρ σοφὸς καὶ μουσικός· κἄτ' ᾄσεται·
ΧΡΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΒΙΑΝ
ΚΛΕΙΤΑΓΟΡΑ ΤΕ ΚΑ-
ΜΟΙ ΜΕΤΑ ΘΕΤΤΑΛΩΝ —

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ΠΟΛΛΑ ΔΗ ΔΙΕΚΟΜΙΣΑΣ ΣΥ ΤΕ ΚΑ'ΓΩ.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

τουτὶ μὲν ἐπιεικῶς σύ γ' ἐξεπίσθασαι·
ὅπως δ' ἐπὶ δεῖπνον εἰς Φιλοκτήμονος ἴμεν.
παῖ, παῖ, τὸ δεῖπνον, Χρυσέ, συσκεύαζε νῷν,
ἵνα καὶ μεθυσθῶμεν διὰ χρόνου.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

μηδαμῶς.
κακὸν τὸ πίνειν. ἀπὸ γὰρ οἴνου γίγνεται

καὶ θυροκοπῆσαι, καὶ παταξαι, καὶ βαλεῖν·
κἄψειτ' ἀποτίνειν ἀργύριον ἐκ κραιπάλης.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οὐκ, ἢν ξυνῇς ἀνδράσι καλοῖς τε κἀγαθοῖς.
ἢ γὰρ παρῃτήσαντο τὸν πεπονθότα·
ἢ λόγον ἔλεξας αὐτὸς ἀστεῖόν τινα,
Αἰσωπικὸν γέλοιον, ἢ Συβαριτικὸν,
ὧν ἔμαθες ἐν τῷ ξυμποσίῳ· κἄτ' ἐς γέλων
τὸ πρᾶγμ' ἔτρεψας, ὥστ' ἀφείς σ' ἀπῇσχετο.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

μαθητέον γ' ἄρ' ἐστὶ πολλοὺς τῶν λόγων,
εἴπερ γ' ἀπόλισω μηδέν, ἤν τι δρῶ κακόν.
ἄγε νυν ἴωμεν, μηδὲν ἡμᾶς ἰσχέτω.

ΧΟΡΟΣ.

πολλάκις δὴ δόξα μαυλῷ δεξιὸς πεφυκέναι,
καὶ σκαιὸς οὐδεπώποτε·
ἀλλ' Αμυνίας ὁ Σέλλου μᾶλλον, οὐκ τῶν Κρωβύλου,
οὗτος, ὅντιν' ἐγώ ποτ' εἶδον ἀντὶ μήλου καὶ βοὸς
δειπνοῦντα μετὰ Λεωγόρου.
πεινῇ γὰρ, ἥπερ Αντιφῶν.
ἀλλὰ πρεσβεύων γὰρ ἐς Φάρσαλον ᾤχετ'· εἶτ' ἐκεῖ
μόνος μόνοισι τοῖς Πενέσταισι ξυνὴν τῶν Θετταλῶν,
αὐτὸς πενέστης ὢν ἑλκτῶν οὐδενός.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

ὦ μακάρι' Αὐτόμενες, ὥς σε μακαρίζομεν.
παῖδας ἐφύτευσας ὅτι χειροτεχνικωτάτους.
πρῶτα μὲν ἅπασι φίλον, ἄνδρα τε σοφώτατον,
τὸν κιθαραοιδότατον, ᾧ χάρις ἑφέσπετο·
τὸν δ' ὑποκριτὴν ἕτερον, ἀργαλέον ὡς σοφόν·
εἶτ' Αριφράδην, πολύ τι θυμοσοφικώτατον,
ὅντινά ποτ' ὤμοσε, μαθόντα παρὰ μηδενός,

ἀλλ' ἀπὸ σοφῆς φύσεος αὐτόματον ἐκμαθεῖν
γλωτ]οποιεῖν, εἰς τὰ πορνεῖ' εἰσιόνθ' ἑκάστοτε.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

εἰσί τινες, οἵ μ' ἔλεγον, ὡς καταδικλάγην,
ἡνίκα Κλέων μ' ὑπεταράτ]εν ἐπικείμενος,
καὶ με κακίαις ἔκνισε· κᾆθ', ὅτ' ἀπεδειρόμην,
οἱ ἱ]ὸς ἐγέλων μέγα κεκραγότα θεώμενοι,
οὐδὲν ἄρ' ἐμοῦ μέλον, ὅσον δ' μόνον εἰδέναι,
σκωμμάτιον εἴποτέ τι θλιβόμενος ἐκβαλῶ.
ταῦτα κατιδὼν, ὑπό τι μικρὸν ἐπιθήκισα·
εἶτα νῦν ἐξηπάτησεν ἡ χάραξ τὴν ἄμπελον.

ΞΑΝΘΙΑΣ, ΧΟΡΟΣ, ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ, ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ, ΑΡΤΟΠΩΛΙΣ, ΚΑΤΗΓΟΡΟΣ.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Ἰὼ χελῶναι μακάριαι τοῦ δέρματος,
καὶ τρισμακάριαι, τοῦ' πὶ ταῖς πλευραῖς ἐμαῖς·
ὡς εὖ κατηρέψασθε καὶ νουβυσλικῶς
κεράμῳ τὸ νῶτον, ὥσθ' τὰς πληγὰς σέγειν.
ἐγὼ δ' ἀπόλωλα σιζόμενος βακληρίᾳ.

ΧΟΡΟΣ.

τί δ' ἔσθ', ὦ παῖ; παῖδα γὰρ, κἂν ᾖ γέρων,
καλεῖν δίκαιον, ὅστις ἂν πληγὰς λάβῃ.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οὐ γὰρ ὁ γέρων ἀτηρότατον ἄρ' ἦν κακὸν,
καὶ τῶν ξυνόντων πολὺ παροινικώτατος;
καίτοι παρῆν Ἱππυλος, Ἀντιφῶν, Λύκων,
Λυσίστρατος, Θούφρασλος, οἱ περὶ Φρύνιχον.
τούτων ἁπάντων ἦν ὑβριστότατος μακρῷ.
εὐθὺς γὰρ, ὡς ἐνεπλήτο πολλῶν κἀγαθῶν,
ἐνήλατ', ἐσκίρτα, πεπόρδει, κατεγέλα,
ὥσπερ καχρύων ὀνίδιον εὐωχήμενον·
κἄτυπτε δή με νεανικῶς, παῖ, παῖ, καλῶν.
εἶτ' αὐτὸν ὡς εἶδ', ἤκασεν Λυσίστρατος·
Εἰκὰς, ὦ πρεσβῦτα, νεοπλούτῳ τρυγὶ,
κλητῆρί τ' εἰς ἀχυρῶνας ἀποδεδρακότι. —
ὁ δ' ἀνακραγὼν, ἀντήκασ' αὐτὸν πάρνοπι,
τὰ θρῖα τοῦ τρίβωνος ἀποβεβληκότι,
Σθενέλῳ τε τὰ σκευάρια διακεκαρμένῳ.

οἱ δ' ἀνεκρότησαν, πλὴν γε Θουφράστου μόνου·
οὗτος δὲ διεμύλλαινεν, ὡς δὴ δεξιός.
ὁ γέρων δὲ τὸν Θούφραστον ἤρετ'· Εἰπέ μοι,
ἐπὶ τῷ κομᾶς, καὶ κιμψὸς εἶναι προσποιεῖ,
κωμῳδολειχῶν περὶ τὸν εὖ πράττοντ' ἀεί; —
τοιαῦτα περιύβριζεν αὐτοὺς ἐν μέρει,
σκώπτων ἀγροίκως, καὶ προσέτι λόγους λέγων
ἀμαθέστατ', οὐδὲν εἰκότας τῷ πράγματι.
ἔπειτ', ἐπειδὴ 'μέθυεν, οἴκαδ' ἔρχεται
τύπτων ἅπαντας, ἤν τις αὐτῷ ξυντύχῃ.
ὁδὶ δὲ δὴ καὶ σφαλλόμενος προσέρχεται.
ἀλλ' ἐκποδὼν ἄπειμι, πρὶν πληγὰς λαβεῖν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἄνεχε, πάρεχε·
κλαύσεταί τις τῶν ὄπισθεν
ἑπακολουθούντων ἐμοί·
οἷον, εἰ μὴ 'ῤῥήσεθ', ὑμᾶς,
ὦ πονηροὶ, ταυτηὶ τῇ
δᾳδὶ Φρυνίους σκευάσω.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἦ μὴν σὺ δώσεις αὔριον τούτων δίκην
ἡμῖν ἅπασι, κεἰ σφόδ' εἶ νεανίας.
ἀθρόοι γὰρ ἥξομέν σε προσκαλούμενοι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἰὴ, ἰεῦ, καλούμενοι.
ἀρχαῖά γ' ὑμῶν· ἆρά γ' ἴσθ'
ὡς οὐδ' ἀκούων ἀνέχομαι
δικῶν; ἰαιβοῖ, αἰβοῖ.
ταδί μ' ἀρέσκει· βάλλε κημούς.
οὐκ ἄπιτε γάρ; ποῦ 'σθ' Ηλιασταί; ἐκποδών.
ἀνάβαινε δεῦρο χρυσομηλολόνθιον,
τῇ χειρὶ τουδὶ λαβομένη τοῦ σχοινίου.
ἔχου· Φυλάττου δ', ὡς σαπρὸν τὸ σχοινίον·

ὅμως γε μέντοι τριβόμενον οὐκ ἄχθεται.
ὅρα δ', ἐγώ σ' ὡς δεξιῶς ὑφειλόμην,
μέλλουσαν ἤδη λεσβιεῖν τοὺς ξυμποτας·
ὧν οὕνεκ' ἀποδος τῷ πέει τῷδὶ χάριν.
ἀλλ' οὐκ ἀποδώσεις, οὐδὲ φιαλεῖς, οἶδ' ὅτι·
ἀλλ' ἐξαπατήσεις, καὶ ζχανεῖ τοῦτῳ μέγα·
πολλοῖς γὰρ ἤδη χ' ἁτέροις αὖτ' εἰργάσω.
ἐὰν γένῃ δὲ μὴ κακὴ νυνὶ γυνή,
ἐγώ σ', ἐπειδὰν οὗμὸς υἱὸς ἀποθάνῃ,
λυσάμενος, ἔξω παλλακὴν, ὦ χοιρίον.
νῦν δ' οὐ κρατῶ γὼ τῶν ἐμαυτοῦ χρημάτων.
νέος γάρ εἰμι, καὶ φυλάττομαι σφόδρα.
τὸ γὰρ υἱΐδιον τηρεῖ με, κἄστι δύσκολον,
κἄλλως κυμινοπρισταξαδαμογλύφον.
ταῦτ' οὖν περί μου δέδοικε, μὴ διαφθαρῶ.
πατὴρ γὰρ οὐδείς ἐστιν αὐτῷ, πλὴν ἐμοῦ.
ὁδὶ δὲ καὐτὸς ἐπὶ σὲ κἄμ' ἔοικε θεῖν.
ἀλλ' ὡς τάχιστα σῆθι, τάσδε τὰς δετὰς
λαβοῦσ', ἵν' αὐτὸν τωθάσω νεανικῶς,
οἵως ποθ' οὗτος ἐμὲ πρὸ τῶν μυστηρίων.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὦ οὗτος, οὗτος, σιυφεδανέ, καὶ χοιρόθλιψ,
ποθεῖν, ἐρᾶν τ' ἔοικας ὡραίας σορυῦ.
οὔ τοι καταπροίξει, μὰ τὸν Ἀπόλλω, τοῦτο δρῶν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ὡς ἡδέως φάγοις ἂν ἐξ ὄξους δίκην;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οὐ δεινὰ τωθάζειν σε, τὴν αὐλητρίδα
τῶν ξυμποτῶν κλέψαντα;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ποίαν αὐλητρίδα;
τί ταῦτα λῃρεῖς, ὥσπερ ἀπὸ τύμβου πεσών;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

νὴ τὸν Δί', αὕτη που 'στὶ σοί γ' ἡ Δαρδανίς.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οὔκ· ἀλλ' ἐν ἀγορᾷ τοῖς θεοῖς δᾳὰς καίεται.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

δᾳὰς ἥδε;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

δᾳὰς δῆτ'. οὐχ ὁρᾷς ἐστιγμένην;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

τί δὲ τὸ μέλαν τοῦτ' ἐστὶν αὐτῆς τοὐν μέσῳ;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἡ πίτυα δήπου καομένης ἐξέρχεται.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὁ δ' ὄπισθεν, οὐχὶ πρωκτός ἐστιν οὑτοσί;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ὄζος μὲν οὖν τῆς δᾳδὸς οὗτος ἐξέχει.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

τί λέγεις σύ; ποῖος ὄζος; οὐκ εἶ δεῦρο σύ;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἆ, ἆ, τί μέλλεις δρᾶν;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἄγειν ταύτην λαβών

ἀφελόμενός σε, καὶ νομίσας εἶναι σαπρόν,
κοὐδὲν δύνασθαι δρᾶν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἄκουσον νῦν ἐμοῦ.

Ολυμπιάσι γὰρ ἡνίκ' ἐθεώρουν ἐγώ,
Εφουδίων ἐμαχέσατ' Ασκώνδᾳ καλῶς,
ἤδη γέρων ὤν· εἶτα τῇ πυγμῇ θένων
ὁ πρεσβύτερος κατέβαλε τὸν νεώτερον.
πρὸς ταῦτα τηροῦ μὴ λάβῃς ὑπώπια.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

νὴ τὸν Δί' ἐξέμαθές γε τὴν Ολυμπίαν.

ΑΡΤΟΠΩΛΙΣ.

ἴθι, μοι παράσηθ', ἀντίβολῶ πρὸς τῶν θεῶν.
ὁδὶ γάρ ἐστιν ὅς μ' ἀνὴρ ἀπώλεσε,
τῇ δαδὶ παίων, κἀξέβαλεν ἐντευθενὶ
ἄρτους δέκ' ὀβολῶν, κἀπιθήκην τέτταρας.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὁρᾷς ἃ δέδρακας πράγματ' αὖ; δεῖ καὶ δίκας
ἔχειν διὰ τὸν σὸν οἶνον.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οὐδαμῶς γ', ἐπεὶ
λόγοι διαλλάξουσιν αὐτὰ δεξιοί·
ὥσθ' οἷδ' ὁτιὴ ταύτῃ διαλλαχθήσομαι.

ΑΡΤΟΠΩΛΙΣ.

οὔ τοι, μὰ τὼ θεώ, καταπροίξει Μυρτίας,
τῆς Λγκυλίωνος θυγατέρος καὶ Σωσιράτης,
οὕτω διαφθείρας ἐμοῦ τὰ φορτία.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἄκουσον, ὦ γύναι. λόγον σοι βούλομαι
λέξαι χαρίεντα.

ΑΡΤΟΠΩΛΙΣ.

μὰ Δία, μή 'μοι γ', ὦ μέλε.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

Αἴσωπον ἀπὸ δείπνου βαδίζονθ' ἑσπέρας
θρασεῖα καὶ μεθύση τις ὑλάκτει κύων.
κἄπειτ' ἐκεῖνος εἶπεν· Ω κύον, κύον,
εἰ, νὴ Δί', ἀντὶ τῆς κακῆς γλώττης ποθὲν
πυροὺς πρίαιο, σωφρονεῖν ἄν μοι δοκοῖς.

ΑΡΤΟΠΩΛΙΣ.

καὶ καταγελᾷς μου; προσκαλοῦμαί σ', ὅστις εἶ,
πρὸς τοὺς Αγορανόμους βλάβης τῶν φορτίων,
κλητῆρ' ἔχουσα Χαιρεφῶντα τουτονί.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

μὰ Δί' ἀλλ' ἄκουσον, ἤν τι σοι δόξω λέγειν.

Λᾶσός ποτ' ἀνεδίδασκε καὶ Σιμωνίδης.
ἔπειθ' ὁ Λᾶσος εἶπεν ΟΛΙΓΟΝ ΜΟΙ ΜΕΛΕΙ.

ΑΡΤΟΠΩΛΙΣ.

ἀληθὲς, οὗτος;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

καὶ σὺ δή μοι, Χαιρεφῶν,
γυναικὶ κλητεύειν ἔοικας Φαψίνῃ
Ἰνοῖ κρεμαμένῃ πρὸς πεδῶν Εὐριπίδου.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὁδί τις ἕτερος, ὡς ἔοικεν, ἔρχεται
καλούμενός σε· τόν γε τοι κλητῆρ' ἔχει.

ΚΑΤΗΓΟΡΟΣ.

οἴμοι κακοδαίμων. προσκαλοῦμαί σ', ὦ γέρον,
ὕβρεως.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὕβρεως; μή, μὴ καλέσῃς, πρὸς τῶν θεῶν.
ἐγὼ γὰρ ὑπὲρ αὐτοῦ δίκην δίδωμί σοι,
ἢν ἂν σὺ τάξῃς, καὶ χάριν προσείσομαι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἐγὼ μὲν οὖν αὐτῷ διαλλαχθήσομαι
ἑκών· ὁμολογῶ γὰρ παταίξαι καὶ βαλεῖν.
ἀλλ' ἐλθὲ δευρὶ πρότερον, ἐπιτρέπεις ἐμοὶ,
ὅ τι χρή μ' ἀποτίσαντ' ἀργύριον τοῦ πράγματος,
εἶναι φίλον τοιοῦτον, ἢ σύ μοι φράσεις;

ΚΑΤΗΓΟΡΟΣ.

σὺ λέγε. δικῶν γὰρ οὐ δέομ', οὐδὲ πραγμάτων.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἀνὴρ Συβαρίτης ἐξέπεσεν ἐξ ἅρματος,
καί πως κατεάγη τῆς κεφαλῆς μέγα σφόδρα·
ἐτύγχανεν γὰρ οὐ τριῶν τῆς ἱππικῆς.
κἄπειτ' ἐπισλὰς εἶπ' ἀνὴρ αὐτῷ φίλος·
Ἐρρωσο τις, ἢν ἕκαστος ἂν εἰδείη τέχνην. —
οὕτω δὲ καὶ σὺ παράτρεχ' εἰς τὰ Πισλάλου.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὅμοιά σου καὶ ταῦτα τοῖς ἄλλοις τρόποις.

ΚΑΤΗΓΟΡΟΣ.

ἀλλ' οὖν σὺ μέμνησ' αὐτὸς οἵ' ἀπεκρίνατο.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἄκουε, μὴ φεῦγ'. ἐν Συβάρει γυνή ποτε
κατέαξ' ἐχῖνον—

ΚΑΤΗΓΟΡΟΣ.

ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οὐχῖνος οὖν ἔχων τιν' ἐπεμαρτύρατο.
εἶθ' ἡ Συβαρῖτις εἶπεν· Εἰ, ναὶ τὰν κόραν,
τὴν μαρτυρίαν ταύτην ἐάσας, ἐν τάχει
ἐπίδεσμον ἐπρίω, νοῦν ἂν εἶχες πλείονα.

ΚΑΤΗΓΟΡΟΣ.

ὕβριζ', ἕως ἂν τὴν δίκην ὦρχων καλῇ.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οὔ τοι, μὰ τὴν Δήμητρ', ἔτ' ἐνταυθοῖ μενεῖς.
ἀλλ' ἁράμενος ἔγωγε—

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

τί ποιεῖς;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὅ τι ποιῶ;
εἴσω φέρω σ' ἐντεῦθεν· εἰ δὲ μή, τάχα
κλητῆρες ἐπιλείψουσι τοὺς καλουμένους.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

Αἴσωπον οἱ Δελφοί ποτ'—

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ΟΛΙΓΟΝ ΜΟΙ ΜΕΛΕΙ.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

φιάλην ἐπῃτιῶντο κλέψαι τοῦ θεοῦ.
ὁ δ' ἔλεξεν αὐτοῖς, ὡς ὁ κάνθαρός ποτε—

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οἴμ', ὡς ἀπολεῖς αὐτοῖσι τοῖσι καινθάροις.

ΧΟΡΟΣ.

ξηλῶ σε τῆς εὐτυχίας,
τὸν πρέσβυν, οἵ μετέσθη
ξηρῶν τρόπων καὶ βιοτῆς·
ἕτερα δὲ νῦν ἀντιμαθών,
ἢ μέγα τι πείσεται
τρυφερόν τε καὶ μαλακόν.
τάχα δ' ἂν ἴσως οὐκ ἐθέλοι.
τὸ γὰρ ἀποσβῆναι χαλεπὸν
φύσεος, ἣν ἔχει τις ἀεί.
καί τοι πολλοὶ ταῦτ' ἔπαθον·
ξυνόντες γνώμαις ἑτέρων
μετεβάλοντο τοὺς τρόπους.
πολλοῦ δ' ἐπαίνου παρ' ἐμοὶ,
καὶ τοῖσιν εὖ φρενοῦσι,
τυχὼν ἄπεισιν, διὰ τὴν
φιλοπατρίαν καὶ σοφίαν
παῖς Φιλοκλέωνος. οὐ-
δενὶ γὰρ οὕτως ἀγανῷ
ξυνεγενόμην, οὐδὲ τρόποις
ἐπεμάνην, οὐδ' ἐξεχύθην.
τί γὰρ ἐκεῖνος ἀντιλέγων
οὐ κρείττων ἦν, βουλόμενος
τοὺς φύσαντας σεμνοτέροις
κατακοσμῆσαι πράγμασι;

ΞΑΝΘΙΑΣ, ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ, ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ, ΧΟΡΟΣ.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Νὴ τὸν Διόνυσον, ἄπορά γ' ἡμῖν πράγματα
δαίμων τις εἰσκεκύκληκεν εἰς τὴν οἰκίαν.
ὁ γὰρ γέρων, ὡς ἔπιε διὰ πολλοῦ χρόνου,
ἤκουσέ τ' αὐλοῦ, περιχαρὴς τῷ πράγματι,
ὀρχούμενος τῆς νυκτὸς οὐδὲν παύεται
τἀρχαῖ' ἐκεῖν', οἷς Θέσπις ἠγωνίζετο·
καὶ τοὺς τραγῳδοὺς φησιν ἀποδείξειν κρόνους
τοὺς νῦν, διορχησόμενος ὀλίγον ὕστερον.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

τίς ἐπ' αὐλείοισι θύραις θάσσει;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

τουτὶ καὶ δὴ χωρεῖ τὸ κακόν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

κλῆθρα χαλάσθω τάδε. καὶ γὰρ δὴ
σχήματος ἀρχή —

ΞΑΝΘΙΑΣ.

μᾶλλον δέ γ' ἴσως μανίας ἀρχή.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

πλευρὰν λυγίσαντος ὑπὸ ῥώμης,
οἷον μυκλὴρ μυκᾶται, καὶ
σφόνδυλος ἀχεῖ —

ΞΑΝΘΙΑΣ.

πῖθ' ἑλλέβορον.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

πλήσσει Φρύνιχος, ὥς τις ἀλέκτωρ, —

ΞΑΝΘΙΑΣ.

τάχα βαλλήσεις.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

σκέλος οὐράνιόν γ' ἐκλακπίζων.
πρωκλὸς χάσκει.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

κατὰ σαυτὸν ὅρα.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

νῦν γὰρ ἐν ἄρθροις τοῖς ἡμετέροις
σπᾶται χαλαρὰ κοτυληδών.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οὐκ εὖ, μὰ Δί' οὐδ' ἐγώ, ἀλλὰ μανικὰ πράγματα.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

φέρε νῦν ἀνείπω, κἀνταγωνιστὰς καλῶ.
εἴ τις τραγῳδὸς φησιν ὀρχεῖσθαι καλῶς,
ἐμοὶ διορχησάμενος ἐνθάδ' εἰσίτω.
φησίν τις, ἢ οὐδείς;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

εἷς γ' ἐκείνοσι μόνος.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

τίς ὁ κακοδαίμων ἐστίν;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

υἱὸς Καρκίνου
ὁ μέσατος.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἀλλ' οὗτός γε καταπεσθήσεται·
ἀπολῶ γὰρ αὐτὸν ἐμμελείᾳ κονδύλου.
ἐν τῷ ῥυθμῷ γὰρ οὐδέν ἐστ'.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἀλλ' ὦ ζυρέ,
ἕτερος τραγῳδὸς Καρκινίτης ἔρχεται,
ἀδελφὸς αὐτοῦ.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

νὴ Δί' ὠψώνηκ' ἄρα.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

μὰ τὸν Δί' οὐδέν γ' ἄλλο, πλὴν γε καρκίνους.
προσέρχεται γὰρ ἕτερος αὖ τῶν Καρκίνου.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

τουτὶ τί ἦν τὸ προσέρπον; ὀξὶς, ἢ φάλαγξ;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὁ πινοτήρης οὗτός ἐστι τοῦ γένους,
ὁ σμικρότατος, ὃς τὴν τραγῳδίαν ποιεῖ.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ὦ Καρκίν', ὦ μακάριε τῆς εὐπαιδίας·
ὅσον τὸ πλῆθος κατέπεσεν τῶν ὀρχίλων.
ἀτὰρ καταβατέον γ' ἐπ' αὐτούς, ὦ ζυρέ.
ἅλμην νύκα τούτοισιν, ἣν ἐγὼ κρατῶ.

ΧΟΡΟΣ.

φέρε νῦν ἡμεῖς αὐτοῖς ὀλίγον ξυγχωρήσωμεν ἅπαντες,
ἵν' ἐφ' ἡσυχίας ἡμῶν πρόσθεν βεμβικίζωσιν ἑαυτούς.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

ἄγ' ὦ μεγαλώνυμα
τέκνα τοῦ θαλασσίου,
πηδᾶτε παρὰ ψάμαθον,
καὶ θῖν' ἁλὸς ἀτρυγέτοιο,
καρίδων ἀδελφοί·
ταχὺν πόδ' ἐν κύκλῳ σοβεῖτε,
καὶ τὸ Φρυνίχειον
ἐκλακίσατω τις, ὅπως
ἰδόντες ἄνω σκέλος,
ὤζωσιν οἱ θεαταί.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

σπρόβει, παράβαινε κύκλῳ,
καὶ γάσπρισον σεαυτὸν,
βίπλε σκέλος οὐράνιον·

— βέμβικες ἐγενέσθων.
καὐτὸς γὰρ ὁ ποντομέδων
ἄναξ πατὴρ προσέρπει,
ἡσθεὶς ἐπὶ τοῖσιν ἑαυτοῦ παισὶ, τοῖσι τριόρχαις.
ἀλλ' ἐξάγετ', εἴ τι φιλεῖτ' ὀρχούμενοι, θύραζε
ἡμᾶς ταχύ· τοῦτο γὰρ οὐδείς πω πάρος δέδρακεν,
ὀρχούμενον ὄσθις ἀπήλαξεν χορὸν τρυγῳδῶν.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΣΦΗΚΩΝ.

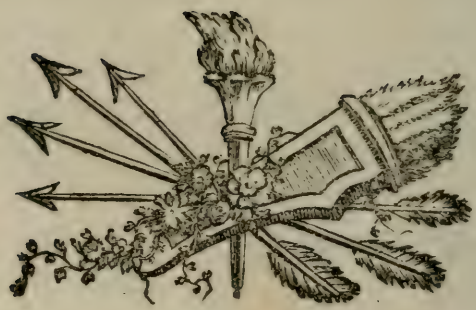

IN

ARISTOPHANEM

VARIÆ LECTIONES,

NOTÆ

ET

EMENDATIONES.

IN CONCIONANTES.

In membranis Regiis, seu cod. MMDCCXII. servati fuere hujus Fabulæ versus tantum 444. priores: reliqua pars, & quæ forte olim eodem in libro sequebantur alia dramata, temporis injuria periere.

In altero Regio MMDCCXV. exstat hæc Fabula, nec tamen integra: desinit in v. 1135. sed non itidem ob foliorum aliquot interitum. Extremam fabulæ partem non descripsit librarius: duo ultimi versus in summa pagina conspiciuntur, cujus reliquum spatium, ut & septem sequentium, vacuum: postea demum incipit fabula EIPHNH, quæ hujus codicis ultima est. In eo nec argumentum est nec personarum synopsis: quin etiam nullibi in fabulæ serie personæ notatæ. Mediis in versibus ubi persona mutatur, aliquantulum vacui relictum spatii: initio versuum nullus personarum index. Aristophanis Fabularum quæ supersunt, hæc omnium erat depravatissima.

ARGUMENTI l. 2. ἐκκλησιάσασαι. Sic membr. Vulgo ἐκκλησιάζουσαι.

L. 4. πώγωνας περιθέτους ποιοῦνται, καὶ — Hæc, quibus carent impressi, verba addunt membr. in quibus etiam ἀναλαμβάνονται pro vulgato ἀναλαμβάνουσι. Quæ mox sequuntur duo participia in ordinem suum reposui.

Vers. 2. ἐν εὐσκόποισιν ἐξηρτημένον. Sic legi debere in patulo est. Vide Jo. Jensii Lect. Lucian. p. 41. Mendose codd. & impressi ἐξηρτημένον, quod nihili prorsus est.

3. γονάς τε γὰρ σάς. Mendose in codd. γονάς τε γὰρ δισσάς.

8. Ἀφροδίτης τρόπων πειρωμέναισι. Depravata in codd. lectio τρόπω. Qui olim de *Schemis Venereis* scripsere, eorum in numerum

perperam refert ingenioſus Faber Cyrenen meretricem, cujus mentio in Ran. 1327. Ad figuras quascunque opus illa quidem edebat, ſed de illis aliquid ſcripſiſſe non comperitur. Obſcenarum iſtius generis deſcriptionum auctor nobiliſſimus fuit Polycrates Athenienſis, qui Philænidis nomen commentationi ſuæ inſcripſit, ut caſtam mulierem libidinis infamaret; at ejus calumniam contudit Æſchrio Samius in choliambis qui apud Athenæum leguntur p. 335. Quod addit Faber de *fratrum Caracciorum* elaboratiſſimo opere, id vero non eſt conſentaneum. Nam XVI. quas innuit figuræ ex *Julii Romani* delineatione æri inciſæ fuerunt a *Marco Antonio Bononienſi*. (*v. Dictionn. de Bayle art.* ARETIN.) Exſtant Bern. Monetæ in XV. tabulas diſticha, cum præfatione, & diſticho in *P. Aretini imaginem*. Venuſtos elegos impurus neſcio quis bibliopola non ita pridem in lucem edidit, fœdiſſimis mendis contaminatos. Lectoribus rem gratam facturum me arbitror, ſi illorum partem aliquam hîc exhibeam.

Aretine, tuæ memorantur ubique figuræ:
nam ſolet has vulgi dicere lingua tuas,
& quod ſcalptoris fieri commune decebat,
in ſolum vatem tranſtulit illa decus.
Tu verſus patrios ſub imagine quaque locaras
bis ſeptem, quos nunc vix reperire datur.
His ego, jacturæ parva heu ſolatia magnæ,
ſubſtitui Latio diſticha tincta ſale,
hortorum placitura Deo, qui, ruſtica quamvis
ſuetus verba loqui, frater Amoris erat.

IN P. ARETINI IMAGINEM.

Excudit Veneres Marcus, quas Julius ante
pinxerat; has ſcribens vicit utrumque Petrus.

10. λοξδουμένων. Sic bini codd. recte. Vulgo χοξδουμένων, quod fruſtra tuetur Faber. Vide Suidam in λοξδουμένη & λοξδουμένων, collato Toupio T. II. p. 134.

13. ἀφεύων. Sic bini codd. recte. Vulgo ἀφαύων. Vide Theſm.

216. 590. maxime vero Lyſ. 825. ubi gloriatur mulier ſe τὸν σάκκον habere οὐ κομήτην, ἀλλ' ἀπεψιλωμένον τῷ λύχνῳ.

14. Βακχίου τε νάματος. Sic codd. editio Bern. Juntæ, & Venetæ. Perperam Aldus, quem recentiores ſequuntur, Βακχείου, metro repugnante. De binis hujus nominis formis videndus præſtantiſſimus Valckenarius in egregio ad Eurip. Phœn. commentario p. 11.

17. ἀνθ' ὧν ξυνείσει. Sic Berglerus ad Biſeti aliorumque ſententiam: certa eſt emendatio. Codd. etiam male συνοίσει.

18. Σκίρα, ἑορτὴ πρὸ Ἀθηναίοις, ἀφ' ἧς καὶ ὁ μὴν Σκιροφοριών. Videndus de hoc feſto Meurſius in Græcia Feriata.

20. πρὸς ὄρθρον ἐστίν. Sic alter Reg. omiſſa particula, quam, ut impreſſi, inſertam exhibent membr. Poſt hæc verba in utroque cod. diſtinctum, ſcriptumque ἡ δ' ἐκκλ — Vulgo totus verſus ſic legitur, tanquam abſoluta phraſis:

καί τοι πρὸς ὄρθρον γ' ἐστὶν ἥδ' ἐκκλησία.

21. καταλαβεῖν δ' ἡμᾶς. Sic bini codd. Omiſſa vulgo particula connexiva. Subauditur δεῖ, aut repetendum proximum verbum ἔσται.

22. ὡς Σφυρομαχος. Vulgo ὃς Σφ — contra loci ſenſum. Alluditur ad plebiſcitum quoddam rogante Sphyromacho latum, cujus neſcio an alibi mentio occurrat.

23. ἐξαναθιζομένας λαθεῖν, idem eſt quod ἐξαναθίζεσθαι λάθρα, Theſm. 184. Sic recte emendaſſe videtur Scaliger. In codd. ſcriptum: δεῖ τὰς ἑταίρας καθαιμαξομένας πως λαθεῖν. Aldus edidit δεῖ τὰς ἑταίρας καθαιμαξομένας λαθεῖν, quæ lectio per ceteras deinceps editiones propagata fuit.

24. Hic verſus & duo ſeqq. in neutro cod. leguntur. Horum in ultimo male vulgo excuſum ϑοιμάτια, & κλεψιάσκις λαθεῖν. Frequens in permutatione verborum λαθεῖν, λαβεῖν, λαλεῖν librariorum lapſus.

29. μὴ καί τις ὢν ἀνὴρ ὁ προσιὼν τυγχάνῃ. Sic in altero Regio: at in membr. τυγχάνεις. Scribere debuit librarius τυγχάνει, quod & genuinum eſſe poſſit. μὴ, eo quo hic ponitur ſenſu, cum indicativo conſtrui poteſt; quod alibi oſtendetur.

31. ἡμῶν προσιόντων. Bene interpres ad manifestum loci sensum, poëtæque mentem, *prodeuntibus nobis domo*: sed leviter græca depravata sunt. Legendum προϊόντων. προσιὼν bene positum erat v. 29. quod librario fraudi fuit. Nihil frequentius permutatione verborum προϊέναι, προσιέναι: προελθεῖν, προσελθεῖν. Vide Abreschium ad Aristænetum p. 24. Quia autem mulier hîc de se loquitur, non ideo plurale participium genere feminino poni debuit, quod censebat Faber. Vide quæ notavimus ad Euripidis Med. 316.

32. ἐγρηγόρουν. Sic alter Reg. In membr. ἐγρηγορεῖν. Vulgo ἐγρηγορῶ.

34. τρυγονῶσα τὴν θύραν. Sic alter Reg. In membr. τρυγανῶσα. Primariæ editt. θρυγονῶσα: recentiorum quædam θρυγανῶσα. Postremam scripturam tuetur Hesychius: θρυγανᾷ. κνᾶται, ξύει. Nostram Suidas: τρυγονῶσα, ἠσύχως κνῶσα. Ἀριστοφάνης· τρυγονῶσα τὴν θύραν.

36. τὸ κνῦμα. Sic recte membr. In altero τὸ κνῆμα. Perperam vulgo τὸ κνίσμα. Suidas: κνῦμα, ὁ ἠρεμαῖος κνησμός. ubi hunc Comici locum profert. Nomen derivatum est a κνύω, quo verbo in hoc ipso sensu utitur Comicus Thesm. 481.

οὗτος πόθῳ μου κνυεῖ ἐλθὼν τὴν θύραν.

41. Hic & seq. versus eidem vulgo continuantur mulieri: in membr diversæ tribuuntur, præfixa persona, γυνή. Similis locus est in Lys. 65.

ἀτὰρ αἶδε καὶ δή σοι προτέρχονταί τινες.

45. ἡμῶν. Sic bini codd. & primariæ editt. Male in aliis ἡμῖν. Ordo est: τὴν ὑσλάτην ἡμῶν ἥκουσαν ἀποτίσειν τρεῖς χοᾶς οἴνου. Suidas etiam in χοᾶ, ubi hos versus profert, legit ἡμῶν.

46. Perperam rursus in impressis continuantur Praxagoræ hi verius, quos lineola in membr. præfixa indicat alius esse personæ. At id multo melius adhuc monstrat ipsa dialogi ratio.

48. κατὰ σχολήν. Suidas: ἀντὶ τοῦ μόλις, ἢ ἀψοφητί. Non placent istæ interpretationes. κατὰ σχολὴν est *otiose*, eo sensu quo dixit Terentius in Andria: *aliam otiosus quæret.* ἑτέραν κατὰ σχολὴν ζητήσει. *A suis aise.*

51. Φιλοδωρήτου — Χαιρητάδου. Sic recte scripta virorum hæc nomina exhibent membr. In altero Χωρητάδου.

56. ἐμπλήμενος. Membr. ἐμπεπλησμένος: alter, ut vulgo, omisso augmento, ἐμπλησμένος. Suidas nostram lectionem habet in ἐμπλημένος. At in τριχίδες, ubi locum hunc iterum profert, habet πεπλησμένος. Proba est utraque lectio: at Comicus priorem frequentat. Vide Vesp. 424. 1127. Equit. 935.

57. ὡς ἂν ἀνέρωμαι τάδε. Certissima est Daweśii emendatio. Vulgo ὡς ἀνείρωμαι τάδε, duplici vitio. Primum εἴρομαι vel ἀνείρομαι dialectus Attica respuit. Tum ὡς, *ut* finale significans, non solet Noster sine particula ἄν cum subjunctivo adhibere, quod observavi ad Lys. 1305. & quantum ad hoc spectat emendatior est binorum codd. scriptura, ὡς ἂν εἴρωμαι τάδε.

61. λόχμης. Nescio quid cogitavit alterius R. librarius, quum scriberet λέχους.

63. δι' ἡμέρας. Hæc verba male vulgo cum ἀλειψαμένη conjunguntur, & in versione ab interprete neglecta fuerant.

65. τὸν ξυρόν. Sic Aldus: at bini codd. editio Bern. Juntæ, & utraque Veneta τὸ ξυρὸν, quod præstat, & reponi debuit. Neutro genere hoc nomen Comicum nostrum extulisse inde probabile est, quod masculinum ξυρὸς, tanquam rarius, notatione dignum judicaverit Pollux, eoque usum fuisse Archippum observet, L. X. 177. τὸ δὲ ξυρὸν πολλῶν εἰρηκότων, παρατηρητέον, ὅτι Ἀρχιππος ἐν τῷ Ῥίνωνι ἀρρενικῶς αὐτὸ εἴρηκε.

70. τὸν καλόν. Vulgo omissus articulus cum metri labe & contra Atticissimi rationem. Ignoranti poëtas Atticos in καλὸν primam semper corripere, melior videri posset alterius R. lectio.

νὴ τὴν Ἑκάτην, ἔγωγε καλὸν τουτονί.

Qui voces hoc ordine dispositi librarius metro se recte consulere arbitrabatur. Marklando, viro alioqui doctissimo, fucum forte fecisset. Is enim ad Euripidis Suppl. 728. dubitat an vera sit illa de quantitate nominis καλὸς observatio, Scenicorumque versus aliquot profert, quorum vulgata scriptura aliud quid suadere videtur. Sed

a corruptelis librorum non minus quam ab *hypotheſibus* cavendum eſt. In Iphigenia A. v. 21. recte edidit optimus Musgravius :

τοῦτο δέ γ' ἔστιν τὸ καλὸν σφαλερόν.

In Euripidis verſu ex Archelao, quem ignorans Musgravius undenam deſumtus eſſet inter incerta fragmenta retulit XXXIV. Regius Stobæi cod. præter dramatis titulum ſinceram lectionem exhibet, quæ absque eo etiam reponi poterat & debebat :

σὺν μυρίοισι τἀ καλὰ γίγνεται πόνοις.

In Sophoclis Philoct. v. 1304. (vulgo 1342.) e codd. legendum eſt :

ἀλλ' οὔτ' ἐμοὶ καλὸν τόδ' ἔστιν, οὔτε σοι.

Verſum autem 1381. (vulgo 1421.) quomodo legi debeat jamdudum declaravi ad Æſchyli S. Th. 784.

ἃ σοί τε κἀμοὶ κἀλ' ἐσορῶ τελούμενα.

Nec harum rerum perito cuiquam non probabitur illa emendatio, quam abunde confirmant quæ ad Lyſ. 408. & alibi obſervavi, præ inepta τοῦ δεῖνα conjectura,

ἃ σοί τε κἀμοὶ κἀλ' ἂν ὁρῶ τελούμενα.

Quid, malum, ſibi vult eo loco particula ἄν in certa affirmatione? Anne dicere debuit Neoptolemus? *quæ tibique & mihi honeſta futura videre poſſim.* At dubitantis hoc eſt: ille vero minime dubitat, certusque ait: *quæ tibique & mihi honeſta futura eſſe perſpicio.* Emendationem hujus comici verſus præcepit Daweſius, quem adeas.

72. κατανεύουσι γάρ. Sic bene membr. In altero κατανεύσαιτε γάρ. Bern. Junta, κατανεῦσαι γάρ. Male Aldus, quem alii fere omnes ſequuntur pro γὰρ dedit γοῦν.

81. Vulgo legitur : εἴπερ τις ἄλλος βουκολεῖν τὸν δήμιον. In membran. vox ἄλλος omiſſa. At in altero ſcriptum : εἴπερ τι βουκολεῖν ἐθέλει τὸν δήμιον. Quod recepi, mutato tantum ἐθέλει in ἐθέλοι. — βουκολεῖν non pro *cuſtodire* accipio, ſed pro *decipere*. Ordo eſt : ἐπιτήδειος ἂν ἦν — βουκολεῖν τὸν δήμιον, εἴπερ τι ἐθέλοι. Referuntur autem iſta ad Λαμίαν, non vero ad ὁ σκύταλος, ut arbitratur Faber. Obſcurus eſt locus, quia rei tum publice notæ, ad quam Comicus alludit, non ſuperſunt hodie ſatis manifeſta veſtigia, quibus

insistentes, sensum deprehendere possimus. E scholiis colligere est Lamiam illum fuisse carceris custodem, & alludere Comicum ad Sophoclis Inachum, quo in dramate inducebatur Argus Ionem servans. Utique nomine πανόπλου Argus innuitur. Hoc fundamento nititur conjectura Viri elegantissimæ doctrinæ Erici Huberti van Eldik, locum sic legentis & explicantis:

ἐπιτήδειός γ' ἂν ἦν,
τὴν τοῦ πανόπλου διφθέραν ἐνημμένος,
εἴπερ τις ἄλλος βουκολεῖν τὸν δέσμιον.

JUVENCAM exspectasses, cujus custodia Lamias, Argi instar, dignetur: præter opinionem intulit, ni fallor, τὸν δέσμιον. *Schemate isthoc παρὰ προσδοκίαν gaudet Comicus, sæpius non animadverso.* At ego nullus video cur contra codd. fidem τὸν δήμιον loco moveri debeat; prorsusque me fugit, si quid faceti est in eo quod sic præter exspectationem infertur. In eadem allusione ad Sophoclis Inachum permanens, per τὸν δήμιον Mercurium intelligo, qui Argum obtruncans *carnificis* munere fungebatur. *Lamias iste, si Argi renonem indueret, nedum a carnifice obtruncaretur, ipse carnifici quibus vellet modis os sublineret.* Longe vero probabilius est quod primo ait Scholiastes Lamiam fuisse hominem pauperem ἐκ ξυλοφορίας victitantem, qui sæpe magna onera ferens pedebat, quod nimio pondere pressis contingere solet: vide Ran. 9. & Petronium cap. 117. Fingebatur autem fabula de larva quadam, cui nomen Λαμία, in qua narrabatur, ὡς ἡ Λαμί' ἁλοῦσ' ἐπερδοιτο, ut est in Vesp. 1177. Ex his omnibus collatis intelligendus est jocus, qui est in v. 78.

82. λέγοιτ' ἂν ὅπως. In membr. λέγεθ' ὅπως. Vulgo λέγοιθ' ὅπως. Particula potentialis hîc omnino requiritur. Mirum est quam sæpe illius omissio editores fefellerit. Exstant apud Stobæum Menandri versus ex Bœotia, misere depravati, qui sic ad codicis fidem legendi sunt:

πολλὰ δύσκολα
εὕροις ἂν ἐν τοῖς πᾶσιν· ἀλλ' εἰ πλείονα
τὰ συμφέροντ' ἔνεστι, τοῦτο δεῖ σκοπεῖν.

Vide jam quid sit in Floril. Grotii p. 455. λέγοιμ' ἄν, λέγοις ἄν centies in his fabulis occurrunt. Infra 132. Lys. 97. 119. Ran. 1401. & alibi passim.

92. ἐστί μου. Sic bini codd. Elegantius esset: γυμνὰ δ' ἐστί μοι τὰ παιδία.

102. Ἀγύρριος. Sic bene membr. ut in Pl. 176. At alter eodem errore qui ibi notatus fuit, Ἀργύριος. Similem mendam in Philemonis versibus apud Athenæum p. 340. E. corrigendam esse monuit summus Bentleius. Hujus Agyrrii meminit etiam Plato Comicus his versibus:

λαβοῦ, λαβοῦ τῆς χειρὸς ὡς τάχιστά μου·
μέλλω στρατηγὸν χειροτονεῖν Ἀγύρριον.

106. τοσοῦτον οὕνεκα. Sic bini codd. Immo in altero posita distinctio post τοσοῦτον, recte. Edit. B. Juntæ τοσοῦτον γ' οὕνεκα. male in ceteris τοσούτου γ' οὕνεκα. Verborum constructionem, & quomodo hyperbaton resolvi debeat, distinctio indicat: τούτου γέ τοι οὕνεκα, νὴ τὴν ἐπιοῦσαν ἡμέραν, τόλμημα τολμῶμεν τοσοῦτον, ἥν πως —

110. Θηλύφρων ξυνουσία. Sic bini codd. & editio Bern. Juntæ, recte. Vulgo Θηλύφρων ἐξουσία.

113. Hesych. σποδεῖσθαι. περαίνεσθαι. Isto sensu hîc accipiendum. hinc jocus in Equit. 425. & rursus 879.

115. δεινὸν δ' ἐστίν. Media particula in binis codd. omissa. Utique sine ullo incommodo abesse potest.

117. ὅπως προμελετήσωμεν. Rarissime apud Comicum occurrere ὅπως, *ut* finale significans cum subjunctivo constructum sine particula ἄν, observavi ad Lys. 384. & Ran. 1363. Aliud exemplum est in Vesp. 1525. Nihilominus hîc legi mallem:

ὡς ἂν προμελετήσωμεν, ἃ κεῖ δεῖ λέγειν.

118. οὐκ ἂν φθάνοις τὸ γένειον ἂν περιδουμένη; Observa particulam ἄν geminatam, ut in Eurip. versu ex Heraclidis, quem protuli ad Pl. 1133. φθάνοις δ' ἂν οὐκ ἂν τοῖσδε συσκρύπτων δέμας;
Hujus Comici versus si Musgravio in mentem veniisset, futilem inepti hominis conjecturam non recepisset.

128. τὴν γαλῆν. Comica licentia pro τὸ χοιρίδιον. Porcello enim luſtrabatur concio: qui autem luſtrabat περισίαρχος appellabatur. Pollux VIII. 104. περὶ Περισιάρχων. ἐκάθαιρον χοιριδίοις μικροῖς οὗτοι τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὸ θέατρον. καθάρσιον δὲ ἐκαλεῖτο τοῦτο τὸ χοιρίδιον. Sic conſtituendus videtur Onomaſtici locus. κάθαρμα etiam vocabatur illa hoſtia. Noſter Acharn. 44.

πάριθ', ὡς ἂν ἐντὸς ἦτε τοῦ καθάρματος.

Locus Æſchinis in Orat. c. Timarchum, quem Scholiaſtes ad illum verſum adducit, eſt in editione Reiskii p. 48.

129. Ariphrades notus ex Equit. 1280. & Veſp. 1280. Facete hîc fingit Comicus eum inter mulieres ſedere.

131. τύχῃ 'γαθῇ. Perperam membran. & primariæ editiones τύχ' ἀγαθῇ.

135. κἀκεῖ. Sic bene cod. uterque & editio Bern. Juntæ. Vulgo ἐκεῖ.

140. Vulgo legitur ἢ τίνος χάριν τοσαυτά γ' εὔχοντ' — quæ venuſtus Faber ſic reddidit: *Sin minus, cujus rei gratia ita diis ſupplicarent, vinum niſi adeſſet?* Recte ad poëtæ mentem & loci ſententiam: ſed depravata erant græca. Bern. Junta edidit: τοσαυτ' ἐπεύχοντ'. Potentialem particulam, quam linguæ ratio abeſſe non patitur, repoſui. Sed ἐπεύχοντ' in imperfecto indicativi ſervari debebat. Vide quæ notavi ad Lyſ. 149. & ad Pl. 583. locus itaque ſic legendus:

ἢ τίνος ἂν χάριν
τοσαῦτ' ἐπεύχοντ', εἴπερ οἶνος μὴ παρῆν;

In membr. ſcriptum τοσαῦτά γ' εὔχονται εἴπερ ἐμπεπωκότες — In altero τοσαῦτά γ' εὔχοντ' εἴπερ ἐκπεπωκότες, intermediis in utroque omiſſis. πεπωκὼς & πεπωκὼς in libris ſæpe permutantur, quod obſervavimus ad Lyſ. 395.

146. ὡς ἔοικεν, ἀφανιοῦμαι. In binis codd. ut in edit. Bern. Juntæ, ὡς ἔοικε φανιοῦμαι. Vide not. ad Ran. 1089.

150. τῇ βακλῃσίᾳ. Edit. Bern. Juntæ τῆς βακλῃσίας, qua in lectione rurſus conſentientes habet binos codd.

153. κατά γε τὴν ἐμὴν, (ſubaudi γνώμην) μίαν ſcilicet κάπηλον, quod nomen e proximo καπηλείοισι adſumendum. Sic, mutata ſolum diſtinctione, locum hunc, qui antea obſcurus erat, illuſtravit Toupius, quem vide in Suidam I. 80.

154. ἐν τοῖσι — Bini codd. ἐν τοῖς καπηλείοισι, quod mihi gratius aures accidit.

160. ὦ — Sic in binis codd. accentu notata admirandi hæc interjectio. In impreſſis ὦ.

161. Vulgo legitur metro prorſus corrupto :

ἐκκλησιάζουσ' οὐκ ἂν προσβαίην τὸν πόδα
τὸν ἕτερον, εἰ μὴ —

In altero Regio hæc eſt ſcriptura :

ἐκκλησιάζουσ' οὐ προσβαίην τὸν πόδα
τὸν ἕτερον, εἰ μὴ —

ad metri legem bene : ſed vides particulam potentialem quæ male vulgo in priore verſu ponitur, in altero propriam ſuam ſedem habere, & librarii culpa omiſſam fuiſſe ; proinde reſcribi debuiſſe, τὸν ἕτερον ἄν, εἰ μὴ —

162. εἰ μὴ τοῦτ' ἀκριβωθήσεται. Cum futuro indicativi εἰ bene conſtruitur, licet in altero membro verbum ſit optativi modi cum particula ἄν. Euripides Hippol. 484.

ἦτ' ἄρ' ἂν αὐτέ γ' ἄνδρες ἐξεύροιεν ἄν,
εἰ μὴ γυναῖκες μηχανὰς εὑρήσομεν.

In Philemonis verſibus e Rhodia, quos protuli ad Pl. 1064. bene legeretur :

εἰ πάντες ἀποθανούμεθ', οἷς μὴ γίγνεται
ἃ βουλόμεσθα, πάντες ἀποθανοίμεθ' ἄν.

Sed præſtat eo in loco codicis fidem ſequi.

167. ὀὶ Ἐπίγονόν γ' ἐκεῖνον. Sic optime bini codd. Vulgo μὰ Δί', Ἐπίγονόν γ' ἐκεῖνον, ſine ſenſu. μὰ repetiit oſcitabundus alius librarius e v. 158.

169. ἄπειρε καὶ σὺ, καὶ κάθησ' — Sic libri omnes, niſi quod mendoſe in codd. ut in primariis edit. eſt κάθησθ' — Sollicitandum

non erat καὶ σὺ, quod optime habet, nec cum Marklando ad Eurip. Suppl. 1181. legendum, ἄπειρός, χ' ἥσυχος κάθησ' ἐντευθενί. In hanc cogitationem non incidisset vir optimus, si Comici editione usus fuisset, quæ personas recte distinctas, uti nunc primum conspiciuntur, exhibuisset. Mulieri IX. hæc dicit Praxagora: quia vero mulieri VIII. jam dixerat v. 144. σὺ μὲν βάδιζε, καὶ κάθιζ'· οὐδὲν γὰρ εἶ. Huic, quæ post illam pro concione verba facere temere aggressa est, ait: καὶ σὺ, *& tu quoque, ut prior illa, facesse hinc.*

173. ἐμοί γ' ἴσον. Perperam vulgo ἐμοὶ δ' ἴσον. Vide not. ad Lys. 739.

175. ἅπαντα βαρέως πράγματα. Inconcinne in utroque codice, ἅπαντα πράγματα βαρέως.

178. γίγνεται est in primariis editt. & in binis codd. Nescio cujus editoris libidine vulgo legatur γίνεται.

179. πλείον' ἔτι — Corrige typothetæ errorem.

192. ἀλλ' οὐκ ἂν εἶπον. Sic bene uterque cod. Perperam impressi οὐκ ἂν εἶπω. Quum dixisset Praxagora: *Lepida vero & jocosa nobis faceres, in concione si id diceres*, respondet mulier: *At non dicerem*, ἀλλ' οὐκ ἂν εἶπον. Unde liquet bene me in superiore versu pro vulgato εἶπας, reposuisse εἶπες.

195. ὅτε δὴ δ' ἐγένετ' — Sic bene ambo codd. Vulgo ὅτε δή γ' —

196. ὁ ταῦτ' ἀναπείσας — In Cononem hoc minime cadere mihi videtur. Totus hic locus admodum obscurus est ob monumentorum historicorum penuriam. V. 199. Κορινθίους ἄχθεσθε. Legendum credo ἤχθεσθε: maxime si, ut Palmerio videtur, edita fuit hæc fabula post initam Athenienses cum Corinthiis, Argivis & Bœotis contra Lacedæmonios societatem. Præterea manifesta est oppositio temporum quibus diversimode erga se invicem affecti erant Corinthii & Athenienses, quæ nulla esset, si ἄχθεσθε in præsenti retineretur. V. 201. sensus hic esse videtur: *Argivus antea rudis audiebat: nunc vero Hieronymus rerum peritus esse comperitur.* Quibus in verbis rursus est oppositio opinionis quæ antea obtinuerat, & illius quæ tum fovebatur de Argivis. Proinde Hieronymus ille Argivus

fuerit, atque diverſus ab eo cujus meminit Diodorus Lib. XIV. cap. 81. qui Athenienſis erat. Porro qui ſequuntur duo verſus Cimmeriis tenebris involuti ſunt; nec dubito quin eorum ſcriptura depravata ſit. Vulgo legitur ἀλλ' ὁρίζεται. In membr. vero, ut in edit. B. Junræ, ἀλλ' οὐχ ὁρίζεται. Concedamus negationem inepte a librario additam fuiſſe; tamen ſenſum quem e vulgatis Faber elicuit, ea neutiquam admittunt: *Sed eam excludit Thraſybulus ipſe.* Nec ὁρίζω nec ὁρίζομαι *excludendi* ſignificatione usquam occurrit. Multo meliorem lectionem dat alter Regius, cui facile eſt ſequentem verſum accommodare: ἀλλ' οὐ χρῄζετε. Bini verſus itaque ſic legi poſſint:

σωτηρία παρέκυψεν· ἀλλ' οὐ χρῄζετε,
Θρασύβουλον αὐτὸν οὐχὶ παρακαλούμενοι.

Et hoc quidem in verſione ſecutus ſum: at in re obſcura & admodum incerta emendationem meam in textum inferre veritus fui, quo recipietur olim, ſi eruditorum virorum trium aut quatuor, quorum eſt hac de re ſententiam ferre, calculo comprobabitur. Thraſybulus autem hic intelligitur nobilis ille Athenienſium libertatis vindex, ſive ſuadeat Comicus civibus ſuis, ut eum, forte tum abſentem, arceſſant & reipublicæ præficiant, ſive metonymice Thraſybuli nomine quemvis alium ſignificare velit popularis ſtatus defenſorem, qui rempublicam tutam ab omni periculo præſtare poſſit. Nec priori interpretationi repugnat temporum ratio. Nam ſi, juxta Palmerium, prodiit hæc fabula poſtquam Conon a Tiribazo in vincula conjectus eſt, id eſt poſt annum 3. Ol. XCVI. nihil obſtat quin ipſum Thraſybulum hîc intelligamus, qui quarto poſt anno demum ab Aſpendiis interfectus fuit, ſcilicet anno 3. Ol. XCVII. Vide Diodorum L. XIV. cap. 99.

207. σκοπεῖθ' — Vulgo σκοπεῖσθ', quod retineri debebat. In binis codd. σκοπεῖς. Membr. ὅτι τί κερδανεῖς. Alter, ὅτι τί κερδανεῖ.

211. ἡμᾶς παραδοῦναι. Sic bini codd. & editio Bern. Juntæ. Perperam vulgo ὑμᾶς, quum ſequatur χρώμεθα, & mox rurſus ἡμῶν.

216. βάπτουσι, πλύνουσιν. Schol. & ex eo Suidas.

219. χρησῶς. ἀντὶ τοῦ φυλακικῶς. Ἀριστοφάνης. — ἀντὶ τοῦ, ἐφυλάττετο τὸν ἀρχαῖον νόμον, καὶ μὴ ἐπολυπραγμόνει, καὶ τὰς καινὰς ἔφερε (l. εἰσέφερε) πολιτείας. Verba ſunt Suidæ, qui hunc locum profert, *non in iis quæ hodie exſtant fabulis* reperiendum, ut Kuſterus videbatur.

226. αὐτοῖς παρεψωνοῦσιν. Id eſt τοῖς μοιχοῖς. Poſitum αὐτοῖς, pro αὐτῶν χάριν. Vide not. ad Ran. 615. Vulgo male legitur αὐταῖς. *Leviſſima mutatione* emendationem tentabat Kuſterus, αὐταί. At ego leviori, αὐτοῖς. Græca non adtigit ingenioſus Faber, ſed ſenſum perſpexit: *in obſonando fallunt. Gallice dicimus*: ELLES FERRENT LA MUIE. *Adde*, MŒCHORUM GRATIA.

231. τί ποτ' ἄρα. Sic bini codd. & primariæ editt.

234. σώζειν μάλ' ἐπιθυμοῦσιν. Sic bene Scaliger. Media vocula vulgo omiſſa cum verſus labe. In binis codd. σώζουσιν ἐπιθυμοῦσιν, conſtantibus quidem numeris, ſed corrupta ſententia.

239. Vulgo ſic legitur hic verſus: τὰ δ' ἄλλ' ἐάσω· ταῦτα κἂν πείθησθέ μοι. Iſtud κἂν mendoſum eſt, cui hîc nullus locus eſſe poteſt. Scripſerat poëta:

τὰ μὲν ἄλλ' ἐάσω· ταῦτα δ' ἂν πείθησθέ μοι.

243. ἐν Πυκνί. Sic bini codd. recte. Vulgo ἐν Πυκνί. Vide not. ad Theſm. 658. μετὰ τἀνδρὸς etiam in binis codd. ſcriptum eſt, quod jam repoſueram antequam eos inſpexiſſem. Articulum hîc prorſus flagitat Atticiſmi ratio. Supra v. 48. παρὰ τἀνδρός. Perperam in altero cod. ὥκισ'.

246. καί σε στρατηγεῖν. Sic bini codd. & editio Bern. Juntæ. Vulgo στρατηγόν.

248. προσφθαρεὶς, *accedens*. φθείρεσθαι Atticis ſcriptoribus ſignificat *ire*, *venire*, ſed in malam partem ſemper accipitur, de iis qui cum ſuo aut aliorum malo vel damno *eunt* aut *vagantur*. Noſter Av. 916.

ἀτὰρ, ὦ ποιητά, κατὰ τί δεῦρ' ἀνεφθάρης;

Pac. 72.

ἐχθὲς δὲ μετὰ ταῦτ' ἐκφθαρεὶς οὐκ οἶδ' ὅποι.

Demosthenes c. Midiam p. 560. ἀλλὰ δεινοί τινές εἰσιν φθείρεσθαι πρὸς τοὺς πλουσίους, καὶ παρεῖναι, καὶ μαρτυρεῖν. Bene Reiskius interpretatur: *cum contentione, quasi certatim, concurrere, ruere, ferri ad divites, ad horum divitum fraudem pestemque.* Plura de hujus verbi diversis significationibus vide Misc. Observatt. T. IV. p. 45[illegible].

255. Vulgo legitur: τούτῳ μὲν εἶπον ἐς κυνὸς πυγὴν ὀρᾶν. Quod significat, *huic quidem dixi*, sententia repugnante. Faber vertit, *huic ego dicam:* ad sensum recte, sed non ex Græcis. Jamdudum sinceram poëtæ manum restitueram: τούτῳ μὲν ἂν εἴποιμ'. Emendationem hanc plane confirmavit alter Regius, in quo perspicue scriptum, τούτῳ μὲν εἴποιμ', male omissa particula potentiali, qua in re tot jam librariorum socordiæ exempla enotavi, ut pigeat crambem hanc recoquere. Nisi quis prorsus Attici sermonis imperitus sit, statim animadvertit a Comico non aliter scribi potuisse. Mendosa impressorum lectione usus est nuper Parisinus Professor in nota ad Sophoclis Aj. 183. ubi pro solito suo more ineptissime nugatur:

πεπλάνηται ἐκεῖνος, καὶ φρένας κούφας ἔχει.

Notam illam alibi ad examen revocabo: nunc unica observatione defungar. Nihil verius est, quam quod alicubi ait Dawesius, apud solos poëtas certam reperiri sermonis Attici normam. Hos ab infinitis corruptelis, quibus scatent oratores, vix apud eos animadversis, incolumes præstitit metrorum ratio. Æschinis orationem c. Timarchum hisce forte diebus legebam, cujus statim initio offendit me solœcismus, quem librarii imperitiæ deberi neminem fugiet, qui cum Aristophane familiaritatem contraxerit. προσήκειν δ' ἔγωγε νομίζω, ὅταν μὲν νομοθετῶμεν, τοῦθ' ἡμᾶς σκοπεῖν, ὅπως καλῶς ἔχοντας καὶ συμφέροντας νόμους τῇ πολιτείᾳ ΘΗΣΟΙΜΕΘΑ. Certum est oratorem scripsisse ΘΗΣΟΜΕΘΑ. Horum θησοίμεθα, θησόμεθα, in versu vix fieri posset, ut alterum in alterius locum irrepsisset salva metri lege, cujus indicio fraus detegeretur. At in solutæ orationis scriptore ad ista non advertunt, qui singulorum græcorum vocabulorum significationem norunt, græci tamen sermonis proprietatem & indolem ignorant.

256.

256. προσκινήσομαι. In Lyſ. 227. κακῶς παρέξω, κοὐχὶ προσκινήσομαι. Jocus eſt in ambiguo. ὑποκρούειν *pulſare* ſignificat, *verberare*; ſed & verbum eſt palæſtræ venereæ, *ſubagitare*. Quod priori ſenſu mulier dixerat, altero Praxagora accipit, ideo reſpondet προσκινήσομαι.

259. ἕλκωσιν, *trahere velint*. Duplicem mendam, quarum prior eſt editt. omnium, altera typographi mei, corrige: ποτ'. — ἐξασκωνῶ. Diverſo ſenſu ἐξασκωνίζεσθαι apud Diodorum occurrit L. XIII. cap. 27. ubi a Weſſelingio illuſtratur.

265. αἴρειν τὰ σκέλη. In Lyſ. 229. οὐ πρὸς τὸν ὄρροφον ἀνατενῶ τὰς Περσικάς. Quid ſit *tollere pedes*, oſtendit verſu illo Ovidius de A. A. III. 775.

Milanion humeris Atalantes crura ferebat.

Conſ. de Salas ad Petron. cap. 55. ubi plura dabunt alii interpretes.

268. τὰ χιτώνια male redditum in verſione per *veſtes*. Verti debuit, *tunicas ſuccingite*. Hunc locum explicat Oct. Ferrarius de Re Veſtiaria Partis II. Lib. IV. p. 149. ſeqq.

275. τἀνδρεῖά γ' ἅπερ. Perperam vulgo τἀνδρεῖα τἅπερ. In binis codd. τἀνδρεῖα θ' ἅπερ. Articulo præpoſitivo ὁ vice relativi ὅς, Tragici quandoque utuntur, Ariſtophanes nunquam; ut nec eodem articulo utitur vice pronominis οὗτος vel αὐτός, quod obſervavi ad Pl. 44. ubi male excuſum ὃς pro ὁ.

276. ἐπαναβάλεσθε. Sic bene alter Reg. Sed ſine codicis ope tolli poterat editionum menda ἐπαναβάλλεσθε. Hunc locum jam emendaverat Toupius ad Suidam I. 146.

282. σπεύσασθ'. Vulgo corrupto metro σπεύσασθ', quod etiam ſine codice emendari poterat. Illud eſt in altero Reg.

284. μηδὲ πάτταλον. Sic etiam bini codd. nec ſollicitari debet, παστάλην, quod a poëtæ manu eſſe ſuſpicari quis poſſit, occurrit Veſp. 91. diverſo modo conſtructum:

ὕπνου δ' ὁρᾷ τῆς νυκτὸς οὐδὲ παστάλην.

Vide Pierſon. ad Mœrin p. 330.

287. ἡμᾶς. Pronomen hoc non pendet ab ἐξολίσθῃ. Ordo eſt:

τοῦτο γάρ' χρὴ μεμνημένας ἡμᾶς ἀεὶ λέγειν, ὡς μή ποτ' ἐξολίσθῃ.

288. ἐνδυόμεναι. Sic recte Faber. Vulgo ἐνδύμεναι, quod nihili est.

290. ὃς ἂν μὴ πρῳ — Sic bini codd. recte. Vulgo ὃξ ἄν. Fabri certissima emendatio in novissima Batava recepta fuit.

291. κεκονιμένος. Sic bene uterque cod. ut legi volebat Kusterus. Minus bene vulgo κεκονισμένος.

292. μὴ δώσειν τὸ τριώβολον. Articulum, qui in impressis omissus est, exhibent ambo codd.

293. Sic in primariis editt. legitur hic versus, ut & in membr.

ἀλλ' ὦ χάριτι μία ἢ καὶ σμίκυθε καὶ δράκη.

In recentioribus vero alia syllabarum distinctio, quam exhibet etiam alter Regius:

ἀλλ' ὦ Χάρι τιμία, ἢ καὶ Σμίκυθε, καὶ Δράκη.

Depravatam scripturam alii aliter restituere tentarunt, sed pariter omnes luserunt operam. Literis capitalibus, quæ olim solæ in usu erant, ista scribas, & verum facile deprehendes nomen:

ΑΛΛΩΧΑΡΙΤΙΜΙΑΗΚΑΙ

Perperam A aut scriptum, aut lectum fuit pro Δ, quod millies contigisse tironibus jam notum, cujusque rei exemplum enotavi ad Thesm. 456. Scriptum erat in antiquioribus libris Ω ΧΑΡΙΤΙΜΙΔΗ ΚΑΙ. Hoc certissimum est. Bisetus emendabat ὦ Χαριτιμία, ἢ καὶ— Sed Fabrum merito offendit istud ἢ, quod quid sibi velit, ne Bisetus ipse dixerit. Proinde reponebat ille, longius a vestigiis scripturæ veteris recedens:

ἀλλ' ὦ Χαρίδημε, καὶ Σμίκυθε, καὶ σὺ Δράκη.

Pronomen σὺ inferebat, minime dubius quin ante literas δρ produci posset, sicque bonum senarium Comico se restituisse arbitrabatur. Sed fallebatur in omnibus. Nam ut in μικρὸς, σμικρὸς prima semper producitur, ita derivata inde nomina propria Σμίκυθος, Σμικυθίων, Σμικύθη prima longa semper efferuntur. Equit. 969.

χρυσου | διω | ξεις Σμι | κυθην | και κυ | ριον.

Vides quam facile erat mendam illam eluere, modo quis recta

methodo usus fuisset. Hac occasione ridiculum errorem ostendam, quo obscuratur lex Attica ab Æschine prolata in Orat. c. Timarchum p. 23. edit. Cantabrig. Τῶν ῥητόρων ἐάν τις λέγῃ ἐν βουλῇ ἢ ἐν δήμῳ περὶ τοῦ εἰσφερομένου, μὴ χωρὶς περὶ ἑκάστου, ἢ δὶς περὶ τοῦ αὐτοῦ ὁ αὐτὸς τοῖς αὐτοῖς, ἢ λοιδορῆται, ἢ κακῶς ἀγορεύῃ τινά, ἢ ὑποκρούῃ, ἢ χρηματιζόντων μεταξὺ ΑΝΗΚΕΣΤΩΣ λέγῃ περὶ τῶν μὴ ἐπὶ τοῦ βήματος, ἢ παρακελεύηται, ἢ ἕλκῃ τὸν ἐπισιάτην ἀφειμένης τῆς ἐκκλησίας ἢ τῆς βουλῆς, κυριευέτωσαν οἱ πρόεδροι μέχρι πεντήκοντα δραχμῶν εἰς ἕκαστον ἀδικημα ἐπιγράφειν τοῖς πράκτορσιν. Istud ΑΝΗΚΕΣΤΩΣ torsit interpretes, idque qui melius eorum explicare sibi visus est, nihil adtulit sani. Transpositæ literæ sunt librarii culpa: scribere debebat ΑΝΕΣΤΗΚΩΣ. Ut autem e diverticulo in viam revertar, observandum superest codicem utrumque exhibere Δράκης. Sic Lys. 254. χώρει, Δράκης, ἡγοῦ βάδην.

295. ὅπως μηδὲν παραχορδιεῖς. Vulgo παραχορδιῇς, quod non solœcum modo, sed etiam barbarum est: dedissent saltem παραχορδίσῃς. Sed ὅπως cum futuro indicativi construi debet, ut jam sæpius monui, & παραχορδιεῖς ad certam Atticismi normam reposuissem, etiamsi alter Regius cum Suida id non subministrasset. In præc. versu bini codd. ut & Suidas & editio Bern. Juntæ, habent:

ἔπου κατεπείγων, σαυτῷ προσέχων, ὅπως.

quod Aldinæ lectioni κατεπείγων σαυτὸν, προσέχων — præferri debuit, & reponi velim.

299. χρῆν μ' ὀνομάζειν. Sic bini codd. & primariæ editt. In recentioribus pronomen omissum. Supra v. 296. in membr. & in editione Bern. Juntæ pro πλησίον est πλησία, quod Atticum & genuinum esse possit, ut πότερα pro πότερον. In editione Aldina, aliisque est πλησίοι. Male uterque cod. καθεδούμεν, & seq. v. ὅπως ἂν δέῃ.

300. Huic versui in membr. præfixa nota χορὸς ἕτερος, quod idem est ac ἡμίχορος: quæ nota versui etiam 289. præponi debuit. ὠθήσομεν est in membr. In altero ὀνήσομεν: vulgo ὠθήσομαι. In utroque τούσδε τοὺς ξένους. Melior est Aldina lectio τούσδε τοὺς ἐξ ἄστεως, modo ἄστεως per ο scribatur.

301. ἐλθόντας. Sic bini codd. Vulgo ἐλθόντ'.

302. In utroque cod. ut in editione Bern. Juntæ, pro vulgato ἐκάθηντο λαλοῦντες est κάθηντο λαλοῦσαι. Prius adsumi potuit; sed καθῆντο excudi debuit. Vide not. ad Thesm. 479.

305. ἀργύριον λαβών. Vulgo φέρων, quod poëta pro suo agnoscí nolit, quum sequens versus in idem participium φέρων desinat, quæ librario causa fuit erroris. λαβὼν propriam in suam sedem revocavi. Vide 186. 187. 302. & 309. & confer not. ad v. 614.

307. ἄρτον καὶ — Quod insertum exhibent impressi αὖ, non agnoscunt codd. In membr. δύω: recte alter δύο.

Quæ a binis Semichoris hîc recitantur, nullam fere metri formam habere, recte observavit Daweſius, qui ea in XL. versiculos divisit, sibi antistrophice respondentes: quod ut procederet, necesse habuit quædam recidere, quædam inserere, alia immutare. Vix ego credam verba μὴ δώσειν τὸ τριώβολον, v. 292. glossema esse, quo carere sententia possit. In codd. distincti sunt postremi duo versus, ut vulgo:

ζητοῦσι λαβεῖν, ὅταν πράτλωσί τι κοινὸν, ὥσ-
περ πηλοφοροῦντες.

Primus in utroque Semichoro versus asynartetus est ex dimetro jambico & dimetro trochaico catal. utque duo isti sibi congruunt, probabile est decem sequentes singulis singulos olim congruisse. Librariorum fraude luxata sunt metra, quæ cujusnam fuerint generis quum ignoremus, eorum restitutionem tentare temerarium esset. In altero Semichoro quædam deesse videntur. Prioris duo ultimi versus ad senariorum formam facile redigi possunt:

ἅπανθ', ὁπόσ' ἂν τὰς ἡμετέρας φίλας δέῃ.
καί τοι τί λέγω; φίλους γὰρ ὀνομάζειν μ' ἐχρῆν.

Sed hoc nihil expedit.

315. ὅτε δὴ δ' ἐκεῖνο. Perperam vulgo ὅτε δ' ἤδ' ἐκεῖνο: id est, ὅτε δὲ ἤδη ἐκεῖνος, ubi ultima in ἤδη eliditur, quæ elisionem non patitur. Recte in membran. scriptum, ut edidimus: in altero ὅτε δῆτ' ἐκεῖνο. Sic supra 195. ὅτε δὴ δ' ἐγένετ', ἤχθοντο. Vesp. 121. vulgo

etiam legitur ὅτε δὴ δὲ ταύταις ταῖς τελεταῖς οὐκ ὠφέλει. Neceſſe non eſt itaque reſcribere ὅτε δ' οὐδ' ἐκεῖνο, quæ conjectura eſt Toupii ad Suidam III. 312.

317. ὁ κοπρεαῖος. Perperam codd. & B. Junta κοπραῖος.

319. ὑφέλκομαι. Perperam membr. ἐφέλκομαι : pejus alter ἀφειλόμην.

320. ἐν καθαρῷ, in loco *puro* ab hominibus. Horatius Epiſt. II. 271.

Puræ ſunt plateæ, nihil ut meditantibus obſtet.

Significandi vim explicat Apollonius III. 1201.

ἀλλ' ὅτε δὴ ἴδε χῶρον, ὅτις πάτου ἔκλοθεν ἦεν
ἀνθρώπων, καθαρῇσιν ὑπευδίοις εἰαμενῇσιν.

inde ἀποπατεῖν, quia alvum exoneraturi loca ſecreta quærere ſolent.

321. ἐσθὶν ἐν κυλῷ. Theſm. 292. ποῦ καθίζωμ' ἐν καλῷ, τῶν ῥητόρων ἵν' ἐξακούω;

328. νὴ τὸν Δί', αὐτὸς ὃπτ' ἐκεῖνος. Perperam vulgo hæc verba Blepyro tribuuntur : alteri viro continuantur in membr. recte. Sic Myſis in Terentii Andria IV. 5. 6.

Quem video? eſtne hic Crito ſobrinus Chryſidis?
is eſt.

Eun. III. 4. 7.

Sed quisnam a Thaïde exit?
is eſt, annon eſt? ipſus eſt.

329. τοῦτο τὸ πυῤῥόν. His ſignificatur color muliebris pallæ qua indutus eſt Blepyrus ; quam priusquam diſcernat ille neſcio quis, Blepyrum quem rubentem conſpicit, a Cineſia cinædo concacatum fuiſſe arbitratur. Adpoſita nomini Κινησίας in membran. nota, οὗτος μάλακός.

330. Ultima hujus verſus vox Blepyro vulgo tribuitur, ſic ſcripta, πόθεν; pro morata negatione, de qua vide not. ad Ran. 1455. Sed hic illa locum non habet, quum ſequatur abſoluta negatio οὐκ.

332. τὸ κροκωτίδιον. Sic omnino legendum, ne titubet verſus.

Vulgo cum metri labe τὸ κροκώτιον. Mendosius in utroque cod. τὸ κροκώπιον. Lys. 47.

τὰ κροκωτίδια, καὶ τὰ μύρα, καὶ περιβαρίδες

οὐνδύεται. Sic bini codd. recte. Iidem etiam v. 341. οὔγω' Φόρουν, pro ὃ ἐνδύεται, & ὃ ἐγώ.

338. ὃ — Sic etiam bini codd. id est δι' ὅ. Fallitur Faber legendum censens ᾧ. Vide quæ notavi ad Euripidis Hecubam 13. & Phœnissas 270. Apollonius I. 205.

ὃ καὶ μεταρίθμιος ἦς

πᾶσιν ἀριστήεσσιν —

Similis sententiæ versus est in Euripidis Medea 37.

δέδοικα δ' αὐτήν, μή τι βουλεύσῃ νέον.

Ad quem vide quæ notavi. Sæpe νέον ponitur eodem sensu quo κακόν. Sic Bac. 358.

κἀξαιτώμεθα

ὑπέρ τε τούτου, καίπερ ὄντος ἀγρίου,

ὑπέρ τε πόλεως, τὸν θεὸν, μηδὲν νέον

δρᾶν.

342. κοὐ τοῦτο λυπεῖ μ' — Subauditur μόνον, cujus frequens est ellipsis. καὶ οὐ τοῦτο μόνον λυπεῖ με, ἀλλὰ καὶ — Mox v. 358. plena phrasis est: οὐδὲ τοῦτό με μόνον τὸ λυποῦν ἐστιν, ἀλλ' —

344. οὐδ' ἄρ' ἔγωγε τὰς ἐμάς. Vulgo οὐδ' ἐγὼ γὰρ τὰς ἐμάς.

346. ἰέμην. Sic Regius alter optime. Vulgo ἵεμαι, quod triplici ex causa mendosum est. Prima, quia non constat temporum ratio: ὡς ἔτυχον χεζητιῶν, ἵεμαι. Sed hoc utcunque defendi posset, quia in narrationibus solent tempora variari. Secunda quia præsens ἵεμαι orationem solœcam reddit, sequente ἵνα cum optativo, quod sic nonnisi præteriti temporis verbo subjungi potest. Sed hoc negant etiam homines quidam, qui lexicon aliquod devorarunt, & ideo se græce doctissimos esse autumant. Denique quod nullum colorem recipit, hoc est: ἵεμαι metrum pessundat. Prima hujus verbi semper brevis est, nisi in temporibus quæ augentur, in quibus ι vi augmenti producitur. Sic Equit. 625.

εὐθὺς γὰρ αὐτοῦ κατόπιν ἐνθένδ' ἰέμην.

Hac occasione similem mendam, quam imprudens in Euripidis Bac. reliqui, tollam. Ibi v. 618. tetrameter est trochaicus, qui ut rectis incedat pedibus, sic legendus est:

ἴετο, ξίφος κελαινὸν ἁρπάσας, δόμων ἔσω.

Male in mea editione, ut in ceteris, legitur ἴεται.

350. Perperam hic versus alteri viro vulgo tribuitur. In altero R. ὅσον κἄμ' εἰδέναι.

352. εἰς ἐκκλησίαν. Vulgo inseritur articulus invito metro: eum neuter agnoscit codd.

354. νῦν δ' ἐμοῦ. Vulgo syllaba extra numerum excurrente, νυνὶ δέ μου. In altero R. est νῦν. Sic etiam a prima manu scriptum fuerat in membr. ubi post νῦν in vocum exigua intercapedine ι postmodo additum, & accentus super ῦ litura inductus. Sed mendæ, quales sunt istæ duæ postremæ, codicum non exspectant opem.

362. ἄνθρωπος Ἀχραδούσιος idem valet quod v. 317. ὁ κωμικός. Finxit autem a præcedenti ἀχράς gentile nomen, quasi a pago aliquo Attico. Ita Berglerus, haud improbabiliter. Pro vero tamen nomine hoc habet Stephanus, quem vide in Ἀχραδοῦς. Sæpe jocum petit e pagorum nominibus Comicus. Vide not. ad Ran. 426.

364. τίς τῶν κατὰ πρωκλῆν δεινός ἐστι τὴν τέχνην. Sic distincte & perspicue scriptum in altero R. In membr. τῶν κατὰ πρωκλῶν mendose. At mendosius in impressis τῶν καταπρώκλων, quod sensu prorsus caret. Hujus loci emendationem tentavit Toupius, quem non frustra lector adiverit ad Suidam III. 311. licet eruditissimi viri conjecturam non receperim, cui præstat codicis lectio. οἱ κατὰ πρωκλῆν sunt ii, qui circa partem illam occupantur, qui in ea operam suam ponunt, sicque non minus quam medici, innui possunt drauci, qua in ambiguitate consistit jocus.

366. Αντισθένη. Sic alter Reg. ut Suidas in χεζητιάων. Vulgo Ἀντισθένην.

367. οὗτος γὰρ ἀνής. Sic bini codd. & Suidas cum impressis. Scribi posset οὗτος γὰρ ὠνής, quod Toupius voluisse videtur. Sed

ἀνὴρ sic, vel comite, vel abſente pronomine, ſine articulo tam ſæpe apud Comicum occurrit, ut vix dubitem, quin id tulerit familiaris Atticorum ſermo. Porro *notandum illud* σλενκγμάτων, *quo feſtive adluſit Comicus ad* τὸ σλενὸν τοῦ πρωκλοῦ. Verba ſunt Toupii loco modo laudato.

374. Vulgo legitur τὸ τῆς γυναικὸς δ' ἀμπέχει χιτώνιον. In membran. τὸ τῆς γυναικὸς ἀμπέχη τριβώνιον. Paulo melius alter τί τῆς γυναικὸς ἀμπέχει τριβώνιον; Deſideratur particula connexiva δὲ, quam alieno loco poſitam exhibent impreſſi. Legendum:

τί δὲ τῆς γυναικὸς ἀμπέχει τὸ χιτώνιον.

Primariæ editt. etiam τριβώνιον habent perperam. χιτώνιον, etſi nulla, quod ſciam, veteris codicis auctoritate, bene repoſitum.

377. νὴ Δί'. Perperam vulgo νὴ τὸν Δί'. Articulum verſus recipere gravatur, eumque ejeciſſet quilibet editor, niſi fungus aut ſtipes fuiſſet: eum neuter agnoſcit codicum.

380. τὸ τριώβολον. Sic bini codd. & editio B. Juntæ. Perperam in aliis omiſſus eſt articulus.

382. Vulgo legitur perquam abſurde:

ἅσθ' αἰσχύνομαι
μὰ τὸν Δί' οὐδέν' ἄλλον ἢ τὸν θύλακον.

Quod profecto miror editores concoxiſſe. In utroque cod. ſcriptum: θὐδὲν ἄλλο ἢ — Ex vi ſententiæ repoſui:

ἔχων μὰ Δί' οὐδέν' ἄλλο γ', ἢ τὸν θύλακον.

384. Vulgo legitur mendoſiſſime ex neſcio cujus interpolatione:

ὅσος οὐδέποθ' ἥλθεν ἀθρόως ἐς τὴν Πνύκα.

Verſum non male emendaverat Daweſius, cujus criſin plane confirmant bini codd. In altero ſcriptum, ut edidimus:

ὅσος οὐδεπώποτ' ἦλθ' ἀθρόος ἐς τὴν Πνύκα.

Sic etiam eſt in membranis, niſi quod pro ἦλθ' plene ſcriptum eſt ἦλθεν, repugnante metro. In primariis vero editt. verſus ſic legitur:

ὅστις οὐδεπώποτ' ἦλθεν ἀθρόως ἐς τὴν Πνύκα.

Vides ex indole linguæ poſitum nomen adjectivum ἀθρόος, quod male in adverbium ἀθρόως mutatum fuerat. In mendoſa interpolatoris

lectione prima illius adverbii producitur, licet juxta artis præscriptum apud Comicum non aliter uspiam occurrat, quam prima correpta. Denique οὐδέποτε cum futuro tantum construitur; nusquam apud Comicum cum præterito reperitur, quod observavimus ad Thesm. 32. Cum præterito adhibetur οὐδεπώποτε, ut vides hîc a Comico factum fuisse. Nec aliter alii scriptores solent. Quæ pauca afferuntur e solutæ orationis scriptoribus contraria loca, aut editorum libidinem, aut malam librariorum manum experta sunt, & a peritiore manu facilem emendationem exspectant. In Xenophontis Hellenicis edit. Stephani p. 362. lin. ult. ubi vulgo legitur: εἶχε γὰρ λέγειν καὶ ὅτι μόνοι τῶν Ελλήνων βασιλεῖ συνεμάχοντο ἐν Πλαταιαῖς, καὶ ὅτι ὕστερον ΟΥΔΕΠΟΤΕ στρατεύσαιντο ἐπὶ βασιλέα — in Regio codice, ad quem nuper amicissimi Valckenarii, seu potius, ut in votis est, literatorum omnium in gratiam, præstantissimum illud opus contuli, scriptum est ΟΥΔΕ ΠΩΠΟΤΕ. Hinc liquet sinceram eam esse lectionem Theocriti versus in Pharmaceutria 157. quam reposueram:

νῦν δέ τε δωδεκαταῖος ἀφ' ὥτε νιν οὐδὲ ποτεῖδον.

Quod alii præferunt οὐδέποκ' εἶδον depravatum mihi videtur. Reperientur in poëtis loca pauciſſima, ubi metri necessitas huic regulæ vim intulit, quod jam olim observavit Phrynichus laudatus Piersono ad Excerpta ex Herodiano p. 461. In Stratonis Epigramm. XXI. μηπώποτε positum est pro μήποτε.

385. καὶ δῆτα πάνλας σκυλοτόμοις ἠκάζομεν. Sic jam ex Kusteri sententia excusum fuit in novissima Batava. Priores editt. ut codd. habent καὶ δῆτα πάντες σκυλοτόμοι. ἠκάζομεν —

392. Hic versus & sequens facete traducti sunt ex Æschyli Myrmidonibus, in quibus erat:

Αντίλοχ', ἀποίμωξόν με τοῦ τεθνηκότος
τὸν ζῶντα μᾶλλον.

Nec dubito quin versus clausula τἀμὰ γὰρ διοίχεται ex Æschylo etiam sit: capitalibus itidem literis excudi debuerat.

399. πόσον δοκεῖς. Vide not. ad Pl. 742.

400. ὡς δεινὰ τολμᾷν — Sic alter Reg. Vulgo οὐ δεινά — In membr. nec οὐ, nec ὡς comparet.

402. ὃς αὐτὸς — Sic bene uterque cod. Mendose vulgo ὡς.

415. οἱ κναφῆς. Perperam codd. κναφεῖς neglecto dialecti idiotismo. Sed monui ad Pl. 166. scribendum esse οἱ γναφῆς.

420. ἢν δ' ἐπικλίνῃ τὴν θύραν. Sic omnino legendum, ut Kusterus vidit, quod ad membran. mendosam scripturam proxime accedit. Est in illis, ut apud Suidam in ἀλφιταμοιβούς, ἢν δ' ἀποκλίνῃ τὴν θύραν. Proprium est in hac re verbum ἐπικλίνειν, oppositum τῷ ἀνακλίνειν. In altero Regio scriptum: ἐς τὸν σκυλοδέψου. ἢν δ' ἀποκλίνῃ τῆς θύρας. In Comici vero editionibus mendosissime legitur, ut & apud Suidam in τελωνοσλατήρου, ἢν δ' ἀποκλίνῃ τῇ θύρᾳ. Pronum esset emendare ad alterius Regii scripturam, ἢν δ' ἀποκλείσῃ τῆς θύρας. Sic Lys. 423.

ὑπὸ τῶν γυναικῶν ἀποκέκλεισμαι τῶν πυλῶν.

Æschylus Prom. 675.

ἐξήλατέν με, κἀπέκλεισε δωμάτων.

Sed probabilior & præstantior est altera lectio.

426. Nausicydis farinarum venditoris meminit Xenophon Memor. Socratis II. 7.

427. εὐπρεπής. In altero R. εὐτρεπής. Nomina hæc sæpissime commutari, tironibus notum. Sic etiam πρέπω & τρέπω. Scripserat Euripides in Danaë:

φεῦ· τοῖσι γενναίοισιν ὡς ἀπαύλαχοῦ
πρέπει χαρακλὴρ χρησὸς εἰς εὐψυχίαν.

Sic in Stobæi cod. Mss. & in Musgravii editione & in Grotii Florileg. legitur τρέπει. Nicias, cujus hîc mentio, diversus est a nobili expeditionis Siculæ duce, hujus forte nepos, ut censet Palmerius.

429. κἀπεχείρησεν. Sic bini codd. Claudicat vulgo metrum ob omissionem ν paragogici.

440. τίς δὲ τοῦτ' ἄλλως λέγει; Sic codd. & primariæ editt. Perperam in recentioribus ἄλλος.

442. κοὐχὶ τἀπόῤῥητ' — Legebatur in impressis κοὔτ' ἀπόῤῥητ'

labante versu. Fabri emendatio οὔτε τἀπόῤῥητ' recepta fuit in novissima Batava: huic patrocinantur membr. in quibus ad eum modum perspicue scriptum, κοὔτε τἀπόῤῥητ'. Sed mendosa est ea lectio, absolute posito οὔτε, sine relatione ad alterum vel οὔτε, vel τε, vel καί. In altero R. scriptum καί γε τἀπόῤῥητ' — Ob oculos procul dubio habebat librarius κοὔ γε, quod locum tueri posset: sed longe melius est quod dedimus ex Daweſii emendatione.

443. ἐκ Θεσμοφόροιν. Bini codd. ἐκ Θεσμοφόρων. Bern. Junta, ἐκ Θεσμοφόρω. V. seq. veteres editt. cum codd. δουλεύοντε. In permutatione literarum Β Δ, quæ hîc casu & librarii oscitantia facta, jocum quæsivit auctor nescio quis epigrammatis, cujus acumen prava scriptura obtusum est cum alibi, tum in Analectis nostris T. III. p. 169. Sic autem scribendum est:

Τοῦτο τὸ ΟΥΑΕΥΕΙΝ εἶχες πάλαι. ἀλλὰ τὸ Βῆτα
οὐκ ἐπιγιγνώσκω· Δέλτα γὰρ ἐγράφελο.

In eodem Comici versu libri omnes habent τοῦτο δρᾶν, bene. ταῦτα me imprudente & invito irrepsit.

448. μόνας μόναις γ', οὐ μαρτύρων ἐναντίων. Sic. cod. In Aldina μόνας μόναις οὐ μαρτύρων γ' ἐναντίον. In edit. Bern. Juntæ, μόνας μόναις γ' οὐ μαρτύρων γ' ἐναντίον.

453. ἄλλα τε πολλὰ κἀγαθά. Vulgo corrupto metro ἄλλα πολλά τε κἀγαθά. In cod. ἄλλα πολλὰ κἀγαθά, male omisso τε.

455. ἐπιτρέπειν γε τὴν πόλιν αὐταῖς. Pessime vulgo ἐπιτρέπειν σε τὴν πόλιν ταύταις. Quod reposuimus γε est in codice.

462. ἔτι πρᾶγμ' ἔστι μοι. Sic cod. Vulgo ἔτι πρᾶγμ' ἄρά μοι.

464. ἀσλενακλί. Sic cod. Perperam impressi ἀσλενακλεί. Sincera est prior forma, ut ἀσλακλὶ, ἀνοιμωκλί. De his adverbiis in ὶ & εἰ legisse operæ pretium erit quæ notavit Valckenarius ad Theocr. Sel. Idyll. p. 228.

468. κινεῖν, & versu abhinc altero κινῇς habent cod. & primariæ editt. Huic verbo suffectum a nescio quo recentiore editore alterum ejusdem potestatis βινεῖν βινῇς, absque ulla necessitate.

469. Hic versus & sequens non erant in codice e quo descripta

fuit hæc fabula in Aldina officina: proinde desunt in editione principe. Qui alium melioremque codicem nactus fuerat B. Junta, ut ex infinitis lectionibus, Aldinis longe præstantioribus, colligere est, binos versus in suum locum reposuit. Inde recepti fuerunt in Basileensem Cratandri, in utramque Venetam, porro in Parisinam Wecheli. Jam mirare Kusteri socordiam; sic ille ad hunc locum: *In edit. Paris. & aliis quibusdam sequentes duo στίχοι inserti leguntur: — Sed duo illi versus in duabus antiquiss. editt. Aldina & Florent. non reperiuntur, quarum auctoritas potior apud nos fuit, quam aliarum editt. recentiorum.* Vides vere me alicubi in his notis dixisse, Kusterum de optima editione Bern. Juntæ ne fando quidem audivisse. Saltem Cratandrianam, aut Venetarum alterutram ad hunc locum consuluisset, unde didicisset hos versus in Parisina Wecheli officina non cusos fuisse. Sed hoc negligentiæ est: istud autem stoliditatis, non persensisse nullam esse sententiarum connexionem, si, sublatis his versibus, Chremis quæstioni ἢν δὲ μὴ δυνώμεθα; respondeat Blepyrus, τὸ πρὸς βίαν δεινόταλον. Spreta Kusteri crisi binos illos versus in textu restitui voluit Berglerus, insertique sunt in novissima Batava, uncis inclusi, quod nescio an ex Bergleri sententia factum fuerit: hoc solum scio, signa illa, quæ νοθείας suspicionem injiciunt, inepte fuisse posita. Sunt autem duo illi versus in Reg. cod. scripti, ut eos exhibui ne una mutata litera. Perperam in edit. Bern. Juntæ excusum δώσουσιν — ἀρισθᾶ — κινεῖς. Personas absurde Faber, & post eum Berglerus, distinxerat.

474. ἀνόητ' ὅσ' ἂν καὶ μῶρα βουλευσώμεθα. Sic optime cod. In impressis prorsus ἀμέτρως legitur, ὅσ' ἂν ἀνόητα καὶ μῶρα βουλευσώμεθα. Eandem sententiam vide Nub. 587. & Suidam in Ἀθηναίων δυστβουλία, ubi qui laudatur Eupolidis versus, est ex fragmento quod protulimus ad Ran. 733.

481. φύλαττε σαυτήν. Male cod. φύλασσε σεαυτήν.

482. τὸ σχῆμα καὶ φυλάξῃ. In cod. verbum est simplex φυλάξῃ, omissa præpositione, quæ solemnis librariorum culpa.

484. Vulgo legitur ὑμῖν δ' αἰσχύνην φέρει, soloœca phrasi, &

corrupto metro. Versus est dimeter jambicus, qui saltem in codice rectis incedit pedibus, ἡμῖν δέ γ' αἰσχύνην φέρει. Sed vera est lectio quam reposui:

ἡμῖν δ' ἂν αἰσχύνην φέροι.

Omissa fuerat particula potentialis ἄν, quod centies ad minimum in his fabulis contigisse animadvertas.

485. τοῖς ἀνδράσιν. Vulgo claudicat versus propter omissionem ν paragogici.

487. Hunc & seq. versum ex præclara Valckenarii emendatione, prolata ad Eurip. Phœn. p. 96. exhibui. Vulgo legitur numeris prorsus corruptis:

καὶ περισκοπουμένη κἀκεῖσε, καὶ τά γ' ἐκ δεξιᾶς,
μὴ ξυμφορὰ —

At in codice scriptum:

περισκοπουμένη κἀκεῖσε καὶ τά τ' ἐκ δεξιῶν
μὴ ξυμφορὰ γένηται τὸ πρᾶγμα.

Inde præeunte viro doctissimo edidi:

κύκλῳ περισκοπουμένη κἀκεῖσε, καὶ τὰ τῇδε
ἐκ δεξιῶν, μὴ ξυμφορὰ γενήσεται τὸ πρᾶγμα.

Optime καὶ τὰ τῇδε restitutum, revocatis tribus quæ aufugerant literis: nam primariæ etiam editt. ut cod. habent τα τ' — non τκ γ' — Sic Thesm. 666.

καὶ τὰ τῇδε καὶ τὰ δεῦρο πάντ' ἀνασκόπει καλῶς.

& Av. 423. σὰ ταῦτα γὰρ δὴ πάντα, καὶ
τὸ τῇδε, καὶ τὸ κεῖσε, καὶ
τὸ δεῦρο —

Quod autem ad illud καὶ attinet, quod initio versus exhibent impressi, codex vero non agnoscit, ex ipsa phrasi manifestum est inepti interpolatoris esse additamentum, vel potius e genuina voce depravationem. Si quid velis, quod ad illud propius accedat, pro κύκλῳ, repone ex Thesm. supra laudato versu καλῶς, cujus evanida posterior syllaba isti καὶ ortum dare potuit.

495. Pessime vulgo e quatuor versiculis, quorum primus dimeter

ſt catalecticus, tres alii dimetri ſunt acatalecti, duas lineas fecerunt, nobisque pro verſibus obtruſerunt. Hîc autem ſcriptura codicis hæc eſt: χήμῶν εἴσω κατέπλη. In Aldina excuſum χήμῶν ἴσως κατέπλη: in edit. B. Juntæ, χ' ἡμῶν ἴσω κατέπλη. Quod ex Kuſteri conjectura in textum intulit Berglerus, χ' ἡμῶν ἴσως κατείπῃ, ineptiſſimum eſt. Multo ſatius erat corruptam lectionem intactam relinquere, quam ſententiam tam abſurdam ingenioſo Comico affingere. Levis menda cuivis paulo acutius cernenti ſtatim in oculos incidit. Scribendum erat: χ' ἡμῶν ἔσω κατάπλη.

& medium in noſtrum agmen involet.

496. ἐπὶ σκιᾶς. Male cod. ἐπὶ σκιᾷ. ἐπὶ motum ad locum ſignificans cum genitivo conſtruitur.

499. ᾗπερ ἥσθα. Male cod. ὅπερ ἥσθα.

502. σάκον. Schol. τὸν πώγωνα λέγει. Inde petenda origo & ratio nominis σάκανδρος, quod ſignificat τὸ τῆς γυναικὸς αἰδοῖον. Vide Lyſ. 824. Hinc intelligendum acumen in Frontonis Epigrammate, quod ante nos ediderant Orvillius ad Charit. p. 615. & Heſychii præſtantiſſimus interpres T. II. col. 1140. demumque poſt nos Toupius Cur. Nov. in Suidam p. 141.

Μέχρι τίνος πολεμεῖς μ', ὦ φίλτατε ΚΥΡΕ; τί ποιεῖς;
τὸν σὸν ΚΑΜΒΥΣΗΝ οὐκ ἐλεεῖς; λέγε μοι.
μὴ γίγνου ΜΗΔΟΣ. ΣΑΚΑΣ γὰρ ἔσῃ μετὰ μικρὸν,
καί σε ποιήσουσιν αἱ τρίχες ΑΣΤΥΑΓΗΝ.

Quidquid Toupio libeat, ita legendum eſt ad Vaticanarum membranarum fidem hoc carmen. πολεμεῖς με quam bene græce dicatur, abunde oſtendit Orvillius. Quia in ſequenti epigrammate ſcripſit Fronto ποιήσει σ' ὁ χρόνος ΜΙΣΟΥΜΕΝΟΝ, non inde inferri poteſt eum in alio carmine, diverſo tempore ſcripto, eadem forma uſum fuiſſe: καί σε ποιήσουσιν dant eædem membranæ, quod tam bonum eſt ac καὶ ποιήσουσίν σ'. Veteribus poëtis haud credo vitio daturum Toupium, quod formulas ſuas variaverint. Sumta ſunt nomina propria illius carminis omnia ex Xenophontis Cyropædia, & ad alium ſenſum deflexa. Μῆδος alludit ad τὸν μὴ δόντα, μὴ χαριζόμενον: nomen

eſt gentile, cui gentile alterum opponi debet: eſt autem hoc Σάκας: frequens Sacarum ſeu Scytharum in illa hiſtoria mentio: barbari erant, horridi & inculti, barbam alentes. Eo reſpicit Fronto, non autem ad Sacam Aſtyagis pocillatorem, qui pulcher erat, Regique in deliciis. Σάκας ἔσῃ, *hiſpidus fies*, quod declarat ſequens verſiculus, καί σε ποιήσουσιν αἱ τρίχες Ασλυάγην. Poſtremi nominis ratio explicata ad Lyſ. 152. Non aliud gentile nomen in Xenophontis hiſtoria reperire poterat, quod τῷ Μῆδος opponeret, & τὸ Σάκας adſumens, ad σάκος barbam manifeſto reſpexit.

503. ἥκουσιν ob metrum ſcribendum erat. Perperam vulgo ἥκουσι.

513. ὅθεν περ ἔλαβον, τἄλλα θ', ἃ 'ξηνεσκάμην. (corrige typothetæ errorem) Sic legendus eſt hic verſus. ὅθεν περ ἔλαβον eſt in cod. & in edit. B. Juntæ. In ea etiam, ut in Aldina, eſt ἃ 'ξηνέσκαμεν, activa forma pro media male poſita: mendoſius in cod. ἃ ξυνέκαμεν. In recentioribus editt. neſcio quo corruptelæ auctore, legitur: ὅθεν παρέλαβον, τἄλλα θ', ἃ 'πηνέσκαμεν.
Quod hîc perperam fecerunt, ut περ in præpoſitionem mutatum ſequenti verbo jungerent, id fieri debet in Veſp. v. 1050. ubi pro εἴπερ ἐλαύνων legendum eſt εἰ παρελαύνων. Frequentes ſunt ejusmodi errores.

514. Hic & qui ſequuntur usque ad actus finem verſus tetrametri ſunt anapæſtici, quorum primus fractis pedibus incedebat, deficiente in priore colo ſyllaba: κεῖται δὴ πάνθ' ἅπερ εἶπας. Legendum ἤδη κεῖται πάνθ' ἅπερ εἶπας. Pejus in cod. κεῖται δὲ —

516. ξυμμίξασ' οἶδα. Sic codex & editt. ſeptem primariæ. In Frobeniana primum, typothetæ, ut videtur, errore, excuſum fuit ξυμμίξας, maſculino genere pro feminino. Suidas: Ξυμμίξασα, ξυντυχοῦσα, οὐδὲ μιᾷ γὰρ δεινοτέρᾳ σου ξυμμίξασα οἶδα γυναικί. Nec ulla vetere inſpecta editione, nec Suida conſulto, monuerat Faber, ξυμμίξασ' in feminino ſcribendum eſſe. At Kuſterus nec Fabri, nec Suidæ ſui, nec veterum editionum ullam rationem habuit, & ſicco pede mendam tranſiit. Sinceram ſcripturam ſcite revocavit Berglerus, ut & eam reſtituendam eſſe monuerunt Daweſius & Toupius.

Nollem Th. Burgeſſium ea ſcripſiſſe quæ in Daweſii emendationem adnotavit. ξυμμίξας ſolœcismus eſt nullo exemplo defendendus.

518. ξυμβούλοισιν ἁπάσαις ὑμῖν. Sic quidem libri omnes: vitium tamen eſt in hac lectione. Solutos pedes amare verſum anapæſticum norunt tirones, vitaruntque poëtæ, quantum fieri potuit, cæſuram poſt ſecundum pedem. Scripſerat Comicus: ξυμβούλοισιν πάσαις ὑμῖν —

521. ὡς εὐηθικῶς. Hæc verba recte viro continuantur in cod.

522. περί του μοιχοῦ. Perperam vulgo περὶ τοῦ μοιχου, diverſo & perquam abſurdo ſenſu.

527. πῶς οὖν ὄρθριον ᾤχου σὺ καὶ πῇ; Sic cod. optime. Tres ultimæ voculæ in unam coaluerant in Aldino codice, niſi ipſius Aldi interpolatio eſt, σιωπῇ. In edit. B. Juntæ eſt ᾤχουσι πῇ — θυμάτιον λαβοῦσά μοι. Sic libri omnes. At hîc mallem λαβοῦσά μου.

531. τῆς λεχοῦς δ' ἣν φρονῖσαι. Sic cod. Vim & venuſtatem habet iſtud ἣν quod mulier marito regerit. Vulgo τῆς λεχοῦς δ' οὐ φρονῖσαι — cum interrogatione.

536. ἐπιλαβοῦσα. Me imprudente & invito menda hæc e prioribus editionibus irrepſit. Nemo non videt legendum eſſe ἐπιβαλοῦσα, quod in verſione expreſſi. Sic etiam eſt in cod. ubi hic verſus ſic ſcriptus conſpicitur:

ἀλλ' ἔμ' ἀποδύσασ' ἐπιβαλοῦσα τοῦ κύκλου.

In primariis editt. eſt ἐπιλαβοῦσα τοὔγκυκλον, ſine copula, quæ in recentioribus inſerta fuit. Mulier ſumta mariti veſte, ei pallam ſuam reliquerat, qua indutus ille prodiit in ſcenam. Vide v. 331. Miror œconomiam fabulæ non melius perſpectam fuiſſe Fabro, qui locum hunc inepte vertit.

543. κἄτι χ' ἡ βακληρία. Sic legendum eſſe perite vidit Kuſterus. In cod. ſcriptum eſt: μετὰ σοῦ. κἄσλι χἡ βακληρία. Inde depravata eſt B. Juntæ lectio, κἄσλιχ' ἡ βακληρία. In vetuſtiſſimis codd. ſic exaratum erat KAITIXH — ι in σ mutatum fuit, κἄσλι pro κἄτι. Depravatiſſima eſt Aldinæ edit. lectio: μετὰ σοῦ καὶ κατίσχ' ἡ βακληρία.

547.

547. ἐκλέα, ὃν χρῆν. In cod. ἐκλέον ὃ χρῆν. Inusitata forma est ἐκλέον pro ἐκλεύς. At compositum ἠμεκλέον in usu est. Vide Nub. 645.

550. μὰ Δί', ἀλλ' ἐφ' ἥνπερ ᾠχόμην. Vulgo legitur sententia nulla & corrupto metro: μὰ Δί', ἀλλ' ἔγωγ' ᾠχόμην. In cod. sic scriptum: μὰ Δί'. ἀλλ' ἐφ' ἣν 'γώ γ' ᾠχόμην. Inde, ni fallor, veram poëtæ manum restitui. In primariis editt. est: μὰ Δί' ἀλλ' ἔφην ἔγωγ' ᾠχόμην. A mala manu est pronomen illud personale, quod nullo pacto versui aptari potest, & sensui prorsus est inutile.

551. οὐκ ᾔδησθα. Vulgo ᾔδεισθα. Atticam formam revocavi. Auctor Etymol. M. p. 420. l. 12. ᾔδεισθα. τὸ κοινότερον διὰ τοῦ ε· τὸ δὲ Ἀττικώτερον, διὰ τοῦ η, ᾔδησθα. Εὔπολις. Vide eruditam Valckenarii notam ad Iliad. XXII. 280.

556. τίνων; Sic bene cod. & edit. B. Juntæ. Vulgo τίνος;

557. κατὰ πόλιν. Perperam cod. κατὰ τὴν πόλιν. V. seq. pro vulgato γὰρ dedi γ' ἄρ' —

559. Hic versus & sequens in cod. omissi. Causa manifesta.

564. Hunc versum ut & 568. alii viro vulgo tribuunt, cujus non video quænam hîc esse possint partes, nec cui rei in scenam induceretur. Eos ego Choro tribuo.

569. ὥσθ' ἑμοί σε μαρτυρεῖν. Ad Chorum pertinet pronomen σε, ad Blepyrum autem τοῦτον, v. seq. Vulgo legitur ὥσθ' ἕμοιγε. Longe diversa est cod. scriptura ἀλλ' ἀποφανῶ τόνδ'. ὅστις ἄν μοι μαρτυρῇ. Facile commutantur γε & σε: versu abhinc secundo, ubi in impressis bene legitur δεῖ σε, cod. habet δεῖ γε.

571. πυκνάν. Doricam formam non agnoscit cod. in quo scriptum δεῖ γε πυκνήν. Postremum hoc recipi debebat.

574. γνώμης ἐπίνοια. Vulgo γλώττης. Nomina ista facile permutantur. Vide Markland ad Eurip. Suppl. 547. & not. ad Ran. 355.

577. Vulgo sic legitur hic versus, quem frustra pro tetrametro anapæstico aliquis venditaret:

δεῖται γάρ τοιγε σοφοῦ τινος ἐξευρήματος ἡ πόλις ἡμῶν.

In cod. scriptum γάρτοι σοφοῦ. Inde recisa inutili voce τινὸς & mutato τοι in τι, quorum alterum quam sæpe in alterius locum

irrepserit, tironibus notum, pulcher emergit hexameter heroicus:

δεῖται γάρ τι σοφοῦ ἐυρήματος ἡ πόλις ἡμῶν.

581. χρὴ ταῖς διανοίαις. Sic cod. Vulgo χρῆν.

582. χαρίτων μετέχει πλεῖστον. Subauditur μέρος, qua ellipsi nihil frequentius. Alibi id nomen expressum occurrit. Plenam locutionem observes in Pl. 226.

ἡμῖν μετάσχῃ τοῦδε τοῦ πλούτου μέρος.

Ran. 334. Φιλοπαίγμονα τιμάν,
χαρίτων πλεῖστον ἔχουσαν
μέρος.

Qui locus nostro simillimus. Idcirco minime necesse est πλείστων legere, ut placet Toupio ad Suidam III. 228.

584. τοῖς ἤθεσι λίαν τοῖς ἀρχαίοις ἐνδιατρίβειν. Vel cœco apparet sic legendum esse. Mendose vulgo: τοῖς ἠθάσι λίαν, τοῖς τ' ἀρχαίοις ἐνδιατρίβειν. In cod. copula non est: τοῖς ἠθάσι λίαν τοῖς ἀρχαίοις — & super ἠθάσι scriptum ab eadem manu pro diversa lectione, γρ. ἤθεσι. Istud ἠθάσι librarii errore primum invectum fuit.

587. ἐστί menda est priorum editionum, quæ me imprudente relicta est. Scr. ἐστιν.

593. τὸν δ' οὐδ' ἀκολούθῳ. Sic bene edidit B. Junta. In codice τὸν δ' οὐδ' ἀκολούθοις. In ceteris editt. est τὸν δ' ἀκολούθῳ, claudicante versu, sententiaque minus bona. Depravatam lectionem, cujus tamen vitium sensit, in versione expressit Faber: *illum autem uno pedissequo.* Nos vero: *illum autem ne pedisequum quidem habere.*

595. κατεδεῖ σπέλεθον πρότερός μου. Sic in cod. scriptum, ut legendum esse conjecerat Faber; non, ut vulgo, μοι. Proverbialis locutio esse videtur in eos qui loquentem intempestive interpellant: Levis menda hîc est in accentu. Libri omnes habent κατεδεῖ. Oportuit κατέδει. Atticis ἔδομαι futurum est, cujus secunda est ἔδει, κατέδει. Phrynichus: βρώσομαι, κακῶς ὁ Φαβωρῖνος. οἱ γὰρ Ἀττικοὶ ἀντ' αὐτοῦ τῷ ἔδομαι καὶ κατέδομαι χρῶνται. Auctor Etym. M. p. 786.

l. 23. φάγομαι — ὁ μέτος μέλλων β' φαγοῦμαι ὤφειλεν εἶναι. ἀλλὰ σεσημείωται τὸ φάγομαι, πίομαι, ἔδομαι.

602. ταῦτ' ἐς τὸ μέσον. Vulgo τοῦτ' —

604. ἀλλ' οὐδέν τοι. Perperam cod. ἀλλ' οὐδέν τι. Modo monui has voculas ſæpiſſime commutatas reperiri, quia eodem ſono Græculi eas efferebant, ut & hodie multi faciunt.

605. οὐδεὶς οὐδὲν πενίᾳ δρᾶσει. Perperam vulgo οὐδ' ἐν πενίᾳ. Ridiculo librarii errore in cod. ſcriptum eſt, οὐδεὶς οὐδὲν πνεύματι δρᾶσει.

609. ὦ 'τὰν, ſic bene cod. Vulgo ὦ 'ταῖς' — νόμοις διεχρώμεθα. Ad hæc verba ita commentatur Faber. *Prava lectio. Scribe*, τοῖσι νόμοισιν ἐχρώμεθα. *Ita poſtulat verſus & helleniſmus. Nam* διεχρώμεθα *aliud eſt quam* ἐχρώμεθα. In metris parum intelligebat Faber, quod paſſim oſtendunt ejus notæ. Vide quam bellus eſſet tetrameter ſic, ut ille volebat, ſcriptus:

πρῶτον γ' | ὦ 'τὰν | ὅτε τοι | σι νομοι | σιν ἐχρω | μεθα τοῖς | πρῶτεροι | σι.

in quo cæſura eſt poſt quartum pedem contra artem. Quod autem ad *helleniſmum* adtinet, illius eum non minus fugit ratio. Meliora ab H. STEPHANO edoceri poterat, ſi illius *Theſaurum* conſuluiſſet, ubi T. IV. col. 615. διαχρῶμαι, *vacante præpoſitione pro* χρῶμαι UTOR, *paſſim apud Herodotum, ut* διαχρώμενοι ἐσθῆτι. *Et* διαχρῶνται οἴνῳ. *Item* διαχρῶνται τρόπῳ ζωῆς τοιῇδε. *Et* διεχρήσαλο ἔθεσι ξεινικοῖσι. *Et* διαχρᾶσθαι τῷ αὐτῷ τρόπῳ. Alia exempla profert in vocum Herodoti recenſione & interpr. p. 12. appendicis edit. Weſſelingii. Compoſita verba ſæpiſſime occurrunt cum apud alios ſcriptores, tum apud Comicum noſtrum, in quibus præpoſitio multum ad ornatum, nihil ad ſignificationem conſert, qua de re opportunior erit ad Nubes dicendi occaſio.

611. σκαλαθῦραι. Schol. συνουσιάσαι. Quod autem addit μείραια hic *marem* ſignificare, ineptum eſt. Fraudi fuit Græculo, nam ſcholion illud recentioris eſt monetæ, nec antiquum Grammaticum ſapit, interpolata horum verſuum lectio, quos ſic exhibent editiones primariæ.

ἢν μείρακ' ἰδὼν ἐπιθυμήσῃ καὶ βούλεται ΤΟΥΤΟΝ σκαλαθύραι,
ἔξει τούτων ἀφελῶν δοῦναι. τῶν ἐκ κοινοῦ δὲ μετέξει.

Quæ in recentioribus emendatius repræsentantur βούληται & μεθέξει, sic recte scripta sunt in cod. ubi mendose σκωλωθύραι. Pronomen τοῦτον, quod metrorum imperito Græculo suspectum non fuit, ei persuadere debuit μείρακα hîc *puerum* significare. Sed uno ore clamarunt eruditi omnes, istud τοῦτον, quod versus respuit, tollendum esse: nihilominus id in textu reliquit vel Berglerus, vel illius lucubrationum caupo. At in altero versu pro τούτων Berglerus ipse reposuit ταύτην, *audacter*, ut ait, *invitis editt. omnibus, & insuper Scholiaste.* At ego aio: *stultissime, invita sententia, & insuper communi sensu.* Quid enim sibi vult ταύτην ἀφελών, *puellam hanc eximens?* ineptum est. ἔξει (i. e. δυνήσεται) δοῦναι (scilicet τῇ μείρακι) ἀφελών, *demens, detrahens, decerpens,* τούτων, *ex iis quæ ille sibi reservarit, nec in commune deposuerit.*

614. τοῖς ἀνδράσι συσκατακεῖσθαι. Sic scribendum; non, ut vulgo, ξυσκ — Atticam literam hîc respuit metri lex. In cod. ut in edit. B. Juntæ pro ξυσκατακεῖσθαι, repetitum e præc. v. ξυσκαλαδαρθεῖν. Hoc modo sæpe contigit, ut idem vocabulum in duorum continuorum versuum fine scriberetur, ubi fere semper se prodit oscitantis librarii culpa. Aldus edidit ξυσκατακεῖσθαι, e scripto libro, ut probabile est; sin ex conjectura, laudandum est illius acumen, bonaque retinenda emendatio. Similem mendam sustuli in Apollonii Arg. I. ubi vers. 593. & sequens eodem participio εἰσορόωντες claudebantur. Emendationem, quam haud vereor luculentam appellare, in indicem flagitiorum meorum retulit Flos Criticorum nostratium. (*V. Journal des Sçavans, mai* 1781.)

616. ἐρείδειν, συνουσιάζειν. Vide fragm. Inc. II. & Eustathium ibi laudatum.

619. συνῶμεν. Perperam vulgo ξυνῶμεν.

621. Hunc & seq. versum ad fidem codicis in integrum restitui, qui dimidia fere sui parte mutili erant. Sic legebantur:

οὐχὶ μαχοῦνται. — περὶ τοῦ; — τοῦ μὴ ξυσκαταδαρθεῖν.

καί σοι τοιοῦτον ὑπάρξει.

In codice vero ſic ſcripti ſunt:

οὐχὶ μαχοῦνται περί σου θάρρει. μὴ δείσης. οὐχὶ μαχοῦνται. περὶ τοῦ; — τοῦ μὴ ξυγκαταδαρθεῖν. καί σοι τοιοῦτον ὑπάρχει.

Juxta codicis ſcripturam prior horum verſuum totus eſt mulieris. Fraudi fuit librario prava lectio περί σου, pro περὶ τοῦ. Illud eſt etiam in edit. B. Juntæ At Aldus dedit περί του. Loquendi vices perſonis melius me diviſiſſe arbitror, marito bis περὶ τοῦ; tribuendo. Si priore loco dixiſſet mulier περί σου, nihil fuiſſet cauſæ cur maritus iterum percontaretur περὶ τοῦ; In minore Batava ſic interpolatus fuit poſterior verſus:

καί σοι τοιοῦτον ὑπάρξει. καί σοι τὸ περὶ τῶνδε μάχεσθαι.

Omiſſis ſinceris, ſpuria in editione ſua exhibuit Kuſterus, ſic denuo immutata: καί σοι τὸ περὶ τούτων δὴ μάχεσθαι. Egregium ſane judicii ſpecimen! Quæ in ſequentibus obtinebat perſonarum diſtinctio erat abſurdiſſima. Nihil prorſus hîc viderunt interpretes: poſtremus omnium Berglerus prioribus non fuit acutior. Iſta τοῦ μὴ ξυγκαταδαρθεῖν preſſius verti debuerunt: *Si cum illis non concubueritis;* vel, *quia cum illis non concumbetis.*

623. τὸ μὲν ἡμέτερον. Sic cod. & Aldina editio. Mendoſe Bern. Junta ὑμέτερον, quod inepte revocavit Berglerus, non videns hæc ex ipſa ſententia mulieri continuari debere.

624. μηδεμιᾶς ἢ τρύπημα κενόν. Scripſiſſet, ſi per metrum licuiſſet, τὸ τρύπημα. Hic locus, ut multi alii, exemplo eſſe poſſit Comicis licuiſſe nomen ſubſtantivum efferre ſine articulo, quem ſolutæ orationis ſcriptores non omitterent. Vide not. ad Lyſ. 152.

628. Hic verſus in cod. omiſſus. Primariæ editt. recte habent τοῖσι καλοῖς, ut etiam excuſum fuit in noviſſima Batava: mendoſe recentiores quædam τοῖς καλοῖς. At quod v. ſeq. dedi τοῖσι μικροῖς, id inſigne peccatum eſt. Libri omnes habent τοῖς, quod lectorem, ut reponat, oro. Vide quæ notavi ad Pl. 147. 240.

631. καταχήνη, κατάγελως. Vide Veſp. 575.

633. Hic verſus in codice omiſſus. Cauſa manifeſta: ad ὅταν

sequentis versus aberravit librarii oculus. Vulgo autem sic legitur metro prorsus corrupto, & sententia nulla:

ὅταν ἐμβάδι γ' εἴπῃ, πρότερος παραχώρει· κἄτ' ἐπιτήρει.

Qua in scriptura ne forma quidem apparet tetrametri anapæstici. Deinde quisnam est nominativus verbi εἴπῃ? non alius esse possit, quam κατυχήνη, quod ineptissimum est. Metro & sententiæ subvenit Faber, acuteque genuinam detexit lectionem:

ὅταν ἐμβὰς δή γ' εἴπῃ· Πρότερῳ παραχώρει, κἄτ' ἐπιτήρει.

Per embadem *intellige id hominum genus qui* ἐμβάδι *utebantur: ii autem erant senes.* Plut. 759.

ἐκλυπεῖτο δὲ
ἐμβὰς γερόντων εὐρύθμοις προβήμασιν.

634. δευτεριάζειν, *secundas partes agere.* Metaphora a scena sumta. Pro διαπραξάμενος, ridiculo errore in cod. scriptum παρατα-ξάμενος, quod exhibet etiam edit. B. Juntæ.

638. ἐξῆς. Vox hæc in cod. omissa.

644. τὰ μὲν ἄλλα λέγεις οὐδὲν σκαιῶς. Id est οὐ σκαιῶς. Familiare est Atticis οὐδὲν adhibere pro οὐ.

645. πάππαν με καλεῖ. Mendose vulgo πάπαν με καλεῖ. Sequitur mox εἴ σε φιλήσειεν.

647. Ἀρίσυλλος. Homo erat αἰσχροποιός, lingua & ore aliorum subserviens libidini, cujus mentio in Pluto 314.

649. γέγονεν ob metrum scribi debuit. Perperam vulgo γέγονε.

650. μή σε φιλήσῃ. Cod. οὐ μή σε φιλήσει. Hinc οὐ μὴ est etiam in edit. B. Juntæ, reclamante metro. — δεινὸν μέντ' ἄν γ' ἐπεπόνθη. Vulgo δεινὸν μέντ' ἂν ἐπεπόνθειν. Primo post ἄν inseri debuit γε ob metrum. Tum ἐπεπόνθη e puriori Atticismo reposui. Nec aliter hîc Suidas legisse videtur, cujus hæc est nota ex edit. Mediolan. descripta: ἐπεπόνθη, ἀντὶ τοῦ ἐπεπόνθειν· καὶ ἐωράκη, ἀντὶ τοῦ ἑωράκειν· καὶ ἤδη, ἀντὶ τοῦ ἤδειν. Omnia ista sunt tertiæ personæ, quam Attici terminatione a prima non distinguebant. Vide Kœnium ad Corinthum de Dial. Att. §. LVIII. & confer not. ad Pl. 696. In edit. B. Juntæ pro ἐπεπόνθειν est ἐπεπόνθην, quod ad verum pro us

accedit. Prioris coli vulgata lectio bona est, ὥσθ' οὐχὶ δέος, μή σε φιλήσῃ. E codicis scriptura diversa hæc concinnari posset: ὥσθ' οὐ δέος, οὐ μή σε φιλήσει. *Ita ut nihil causæ sit cur metuas; non te osculabitur.*

652. δεκάπουν τὸ σποιχεῖον. Hoc explicat Casaubonus ad Athen. VI. 10. ubi Scholiastem emendat, cujus nota sic scribenda: ἡ τοῦ ἡλίου σκιά, ὅταν ᾖ δέκα ποδῶν. θέλει δὲ εἰπεῖν, ὅτε γίνεται ὑψέ. — Τὸ παλαιὸν οἱ καλοῦντες ἐπὶ δεῖπνον, καὶ οἱ καλούμενοι παρεσημαίνοντο τὴν σκιάν. καὶ οὕτως οἱ μὲν ἀνέμενον τοὺς κληθέντας, οἱ δ' ἀπῆεσαν ἐπὶ τὰς ἐστιάσεις· οὐδέπω τηρήσεως οὔσης ἑτέρας, ἀφ' ἧς οἷόν τε ἦν τεκμήρασθαι εἰς πόσας ὥρας προήκει. Huc respexisse videtur Pollux VI. 44. τῇ σκιᾷ δ' ἐτεκμαίροντο τὸν καιρὸν τῆς ἐπὶ τὸ δεῖπνον ὁδοῦ, ἣν καὶ σποιχεῖον ἐκάλουν. καὶ ἔδει σπεύδειν, εἰ δεκάπουν τὸ σποιχεῖον εἴη. — λιπαρὸν χωρεῖν. Sic bene cod. Vulgo λιπαρῶς.

659. ἑνὸς οὕνεκα. Perperam vulgo εἵνεκα. Vide not. ad Pl. 329.

662. τουτὶ τοίνυν σὺ φράσον μοι. Vulgo τουτὶ τοίνυν φρασάτω μοι, perquam inficete illata tertia persona statim post secundam, in eodem ad eandem personam sermone: διδάσκεις — φρασάτω.

663. τῆς αἰκίας πόθεν ἐκλίσευσιν; Subauditur τὴν δίκην, seu potius τὸ τίμημα. Pl. 480.

τί δῆτά σοι τίμημ' ἐπιγράψω τῇ δίκῃ;

Piget me eorum, quæ ad hunc versum scripsit Dawesius. Oratorum Græcorum ne unam quidem paginam legisse videtur. αἰκία producta media apud Poëtas Atticos sæpe occurrit. Vide Æschylum Prom. 93. 117.

666. Vocem οὐδεὶς addidi, sententia flagitante & metro. Toto pede mutilus erat versus. Faber reponebat ἑξῆς, ut supra 638. Kusterus, πώποτε: quorum illud frigidum, hoc solœcum. Neuter animadverterat deesse nominativum verbi ὑβρίσθαι. Eadem diphthongus initio utriusque vocis, alterius omittendæ causa fuit. Genuinum hoc esse ostendit alterum quod infertur v. seq. οὐδείς.

667. πῶς γὰρ κλέψει, μετὸν αὐτῷ; In impressis erat, πῶς γὰρ κλέψαιμι τὸ 'μαυτοῦ; E Suida, qui locum hunc profert in μετὸν,

monuit Kusterus legendum esse, πῶς γὰρ κλέψαι, μετὸν αὐτῷ; quam lectionem in textu exhibet noviſſima Batava: ſic quoque in cod. ſcriptum eſt. Sed ſolœca eſt oratio. Oporteret πῶς ἂν κλέψαι, immo Attice κλέψειε — Scripſerat Comicus, quod repoſui, κλέψει.

672. οὐδὲ κυβεύσουσιν ἄρ' ἄνθρωποι. Sic ſcriptum in cod. In impreſſis eſt, οὐδὲ κυβεύσουσ' ἄρ' ἄνθρωποι. Accentu tantum mutato voculæ ἄρ' præſtabat forte edere, οὐδὲ κυβεύσουσ' ἆρ' ἄνθρωποι, ob rationem allegatam ad v. 518.

675. παραθήσεις. Sic cod. ut impreſſi. Marklandus ad Eurip. Suppl. 932. legendum cenſet παραθήσει in forma media, cujus rei me fugit ratio.

676. τὰς σλωάς. Hîc & infra ubicunque hæc vox occurrit, ſcriptum in cod. σλοάς. In impreſſis eſt σλοιάς. Prior ſyllaba ob metrum produci debet. Analogiæ magis congruum mihi videtur σλωά, quam σλοιά. Ab illo, σλωά, derivatur nomen Στωϊκοί. Formam σλοιά, cujus neſcio, an apud ſcriptorem quempiam exemplum occurrat, cujusque non meminerunt Lexicographi, adfirmare videtur auctor Etymol. M. p. 550. l. 7. Sed voces fingere, quas uſus nunquam admiſit, Grammaticis ſolemne eſt.

682. κἄτα σλήσασα. In cod. κατασλήσασα.

685. τοὺς Θῆτ' ἐς τὴν παρὰ ταύτην. Subaudi λαχόντας: τοὺς Θῆτα λαχόντας. Vulgo legitur, τὸ δὲ Θῆτ' ἐς τὴν παρὰ ταύτην. At vero in cod. ſcriptum eſt, δειπνήσουλας. τοὺς δ' ἐκ τοῦ Θῆτα παρ' αὐτήν. Quam lectionem ſinceram eſſe credo, & verſum, qui ſequebatur, excidiſſe. Porticum Thracum deſignari arbitratur Meurſius Ath. Att. pag. 15. Scholiaſtes vero minus probabiliter, τὸ Θησεῖον, *Theſei templum.*

687. Perſonæ in hoc verſu perquam abſurde diſtinctæ erant.

688. ἀπελῶσιν ἅπαντες. Sic recte cod. non, ut vulgo, ἅπανλας.

692. ἅπεισι. Hæc rurſus menda e prioribus editt. me imprudente remanſit: ſcribe ob metrum ἅπεισιν.

701. εὐπρεπέσιν γ' — inſerenda fuit ob metrum particula.

702. αἱ φαυλότεραι sententia ipsa flagitante reponi debuit: vulgo absurde οἱ φαυλότεροι.

709. προθύροισι ob metrum scribendum fuit, non, ut vulgo, προθύροις. Emendata hîc est scriptura codicis.

711. βαδισέον τ' ἄρ' — Vulgo βαδισέον ἄρ' — Vide not. ad Ran. 656.

716. τήμερον. Vulgo minus bene σήμερον.

719. δῆλον τουτογί. Vulgo τοῦτο τί. Quæ scriptura retineri poterat, distinctis personis, ut in cod. distinctæ sunt:

ΒΛ. ἰνατί; ΠΡ. δῆλον τοῦτο. ΒΛ. τί;

Sed longe præstat τουτογί, quod reponendum esse acute vidit Kœnius ad Corinthum p. 56.

724. κατωνάκη servorum est vestis. Hîc metonymice ponitur res pro persona, quæ re utitur, ut supra 633. ἐμβάς. καλωνάκῃ valet igitur τῶν δούλων χάριν. Mentio καλωνακῶν. in Lys. v. 1151. ad quem locum respexit Hesychius. Ad metonymiam non adtenderant, nec ad usum dativi personam significantis pro genitivo cum ellipsi nominis χάριν, qui hoc aliter acceperunt, & optimam lectionem temere sollicitarunt.

727. Recitato hoc versu Blepyrus & Praxagora in forum ituri e scena egrediuntur. Hoc intellexere Faber & Kusterus, qui sequentes versus viro cuidam supellectilem suam in commune deposituro tribuerunt. In primariis editt. versus 728. & sequens perquam absurde Praxagoræ tributi erant: pravam illam distinctionem inepte revocavit Berglerus. Œconomiam fabulæ parum perspectam habuerunt editores, minime vero omnium postremus ille. Post versum 727. actus finitur, quo exacto, Chorus cantando & saltando partes suas agebat: sed temporis injuria & priscorum Grammaticorum socordia periere chorica cantica hujus fabulæ tantum non omnia.

728. ἔγωγ' — Sic legendum esse manifestum est. Perperam vulgo ἐγὼ δ' — Similis erat menda v. 173.

730. Supellectilem suam foras effert quidam, eamque ordine disponit ante ædes. Alloquitur autem singula vasa, ut in comœdia,

tanquam essent homines; assignatque singulis locum & officia, qualia in pompis esse solebant quarumdam personarum. Nam istud omnino tenendum, istæc ad imitationem pompæ fieri. Quodnam autem sit vas istud, quod primum effert, & κιναχύσαν vocat, incertum est; Faber admodum verosimiliter putat esse *cribri genus*, adductus, credo, etymologia vocis, παρὰ τὸ κινεῖν ἄχυρα. BERGLER. Scholiastæ κιναχύσα est ὄνομα δούλης. — καλὴ καλῶς. Pace 1330. χὤπως μετ' ἐμοῦ καλὴ καλῶς καὶ κεῖσει. Plautus Asin. III. 3. I sane bella belle. Curcul. IV. 2. Sequere istum bella belle.

732. De virginibus canephoris vide Meursium Panathen. c. 23. cujus in fine laudantur Comicorum versus, quos servavit Nostri Schol. ad Av. 1550. ubi Hermippi fragmentum depravatum est, quod vel aliter, vel hoc modo legendum est.

ὥσπερ αἱ κανηφόροι,
λευκοῖσιν ἀλφίτοισιν ἐντετριμμένοις.
ἐγὼ δ' ἕνεκα ψαλαγμάτων τὴν διφροφόρον.

Dativus ἐντετριμμένοις pertinet ad substantivum quod præcedebat in eodem casu.

737. Perperam vulgo legitur: δεῦρ' ἴθι κομμώτρια. Emendandi rationem vidit Faber, cujus crisin confirmat. cod. in quo δεῦρ' ἴθ' ἡ κωμώτρια. Suidas: κωμωτὴς, καλλωπισλής. κομμώτρια, ἐμπλέκλρια, ἡ κοσμοῦσα τὰς γυναῖκας.

738. De Hydriaphoris videndus Meursius Panathen. cap. 21.

739. ἡ κιθαρῳδός. Gallinaceum intelligit, qui ὄρθριος ᾄδων dormientes e somno excitat. Hunc v. 30. præconis nomine designat mulier: hic citharœdus est, unde intelligendus jocus in ὄρθιον νόμον, quo adluditur ad musicum modum, qui ὄρθιος appellatur.

742. ὁ τὴν σκάφην. Qua significatione σκάφην accipi debeat, valde incertum est. Meursius loco modo citato & Lect. Att. IV. 8. *ligonem* esse ait: alii *mactram*, in qua pinsitur farina. Hoc adfirmare videntur excerpta e Photii lexico prolata ab Hesychii interprete ad σκαφηφόροι; illud vero probabile reddit quod docet Harpocratio in Μετοίκιον: ἐκάλουν δὲ οἱ κωμικοὶ σκαφέας τοὺς μετοίκους, ἐπεὶ ἐν

τυῖς πομπαῖς τὰς σκάφας ἐκόμιζον οὗτοι. Sane σκαφεὺς *fossorem* notat, cujus instrumentum est *ligo*. Sed hoc comicæ licentiæ esse possit. Altera acceptio probabilior mihi videtur. Prava distinctione locus hic impeditus erat, & copula inepte inserta in seq. v. quam cod. non agnoscit. Sic legitur in Kusteri editione:

ὁ τὴν σκάφην λαβὼν προίτω τὰ κηρία·
κόμιζε τοὺς θαλλοὺς καὶ καθίσῃ πλησίον,
καὶ —

744. τῷ τρίποδ'. Infra 786. καὶ δὴ μὲν οὖν τωδὶ ξυνάπλω τῷ τρίποδε. Quod vulgatam hujus versus confirmat lectionem. In codice vero, τὸν τρίποδ'.

747. ἀνὴρ ἔσομαι. Sic cod. Harum vocum prior in impressis omissa cum versus ruina.

754. πότερα. Vulgo πότερον. Illud magis Atticum est, & Comico frequentatum.

756. ἐπὶ σοίχου. Sic cod. & editt. primariæ. In recentioribus ἐπὶ σίχου. — οὔτι που. Vulgo οὔτι μή, quod nescio an græce dicatur pro *num*. At οὔ τι που frequenter apud Poëtas Atticos occurrit. Vide not. ad Ran. 522. Euripid. Helena 95.

πῶς; οὔ τι που σῷ φασγάνῳ βίον σέρεις;
483. πότ'; οὔ τι που λελήσμεθ' ἐξ ἄντρων λέχος;
549. οὔ τι που κρυπτεύομαι
Πρωτέως ἀσέπτου παιδὸς ἐκ βουλευμάτων;

Herc. Fur. 968.

οὔ τι που Φόνος σ' ἐξάκχευτεν νεκρῶν,
οὓς ἄρτι καίνεις;

757. πομπὴν πέμπετι; Sic cod. & edit. B. Juntæ. In ceteris πομπὴ πέμπεται;

761. ὅπως; ῥᾳδίως. Scribe, ut est in libris omnibus, πῶς; ῥᾳδίως. Istud ὅπως, quod me nolente & imprudente irrepsit, metrum perimit.

772. ἀλλ' ἰδὼν ἂν ἐπιθόμην. Solœce vulgo ἀλλ' ἰδὼν ἐπειθόμην. Sæpissime a librariis istæ formæ ἐπιθόμην, ἐπειθόμην male commu-

tatæ, cujus rei exemplum enotatum fuit ad Ran. 1376. aliaque occurrent. Equidem quempiam novi, cui vulgata lectio, nedum vitii ſuſpecta ſit, digna viſa eſt, quæ tanquam exemplum proponeretur, ad cujus normam græcus ſermo exigi poſſet: ſed

μάταιός ἐσλι, καὶ φρονῶν οὐδὲν φρονεῖ.

Vide notam ſupra ad v. 255.

773. λέγουσι γοῦν — λέξουσι γοῦν. In repetitione earundem vocum ſita eſt venuſtas, cujus maxima pars perit, ſi legas, ut vulgo, λέξουσι γάρ. Poſtrema hæc particula rurſus perperam infertur in trium ſequentium verſuum fine; quo ſententiæ nexu, oſtendet qui eam tueri volet.

776. Vulgo ſic fertur hic verſus uno pede claudus:

ὁ Ζεύς σ' ἐπιτρίψειεν. — ἐπιτρίψειε γάρ.

At in cod. & in primariis editt. legitur:

ὁ Ζεύς σ' ἐπιτρίψειεν. — ἐπιτρίψουσι γάρ.

780. Hic verſus in Aldino codice mutilus erat; ſic legitur in editione principe:

γνώσει δ' ἀπὸ τῶν χειρῶν τε, καὶ

Sinceriore codice uſus Bern. Junta integrum verſum edidit:

γνώσει δ' ἀπὸ τῶν χειρῶν τε, καὶ ταὐγάλματα.

Totidem iisdemque literis ſcriptus eſt in Reg. cod. Hanc lectionem repræſentavit Cratander, quam poſtea imperite mutavit Zanettus, pro ταὐγάλματα poſito ταὐγαλμάτων. Bona lectio rurſus prodiit in Pariſina Wecheli. Ant. Fracinus & Frobenius mutilum Aldi verſum exhibuerunt. Kuſterus vero ex Fabro edidit:

γνώσει δ' ἀπὸ τῶν χειρῶν τε καὶ [ἀγαλμάτων].

Satius erat bellis illis editoribus poſtremam vocem, quam pro ſpuria habebant, prorſus omittere, quam pravum adeo ſenarium in Comici textum inferre. καὶ ante ἀγαλμάτων neceſſario eliditur, & ſcribendum erat κἀγαλμάτων, quo pacto verſus non ſtetiſſet. Quæ ad hunc locum commentatus eſt Faber nauci non ſunt, nec Abreſchii meminiſſe quidquam adtinet, qui in Dilucid. Thuc. p. 439. ridicule ſe torquet, ut pravam Fabri lectionem tueatur. At Kuſterum

nescio quo nomine appellem, qui alterius lectionis τἀγάλματα notitiam habuerit, nec tamen viderit eam unice veram esse. In codicis scriptura leve vitium est, librariorum solemni errore: τε mutandum in γε. Verba autem sic ordinari & suppleri debent: λαμβάνειν ἡμᾶς μόνον δεῖ. καὶ γὰρ οἱ θεοὶ (μόνον λαμβάνουσι.) γνώσει δὲ (τοῦτο) ἀπὸ τῶν χειρῶν γε (αὐτῶν.) καὶ γὰρ ὅταν εὐχώμεσθα (αὐτοῖς) διδόναι (ἡμῖν) τἀγαθὰ, τὰ ἀγάλματα ἕστηκεν ἐκτείνοντα τὴν χεῖρ' ὑπτίαν —

782. τὴν χεῖρ' ὑπτίαν, idem quod τὴν χεῖρα κοίλην, Thesm. 937.

784. σύ γ' ἔμ' ἔα. In cod. σύ γε ἔα, male omisso pronomine. In impressis minus concinne:

ὦ δαιμόνι' ἀνδρῶν, ἔα με τῶν προὔργου τι δρᾷν.

Mendas primariarum editt. referre nihil adtinet.

785. ποῦ μοι 'σθ' ἱμάς; Vulgo ποῦ μοὐσθ' ἱμάς;

795. καταθείην. Vulgo καταθείμην. — μὴ γὰρ οὐ λάβοις ὅποι. Vertit Faber: *Cave metuas, fieri non potest quin habeas ubi possis deponere, etiamsi ad ultimum mensis diem veneris.* Quod frigidum est & alienum a Græcorum significatione. Concisa phrasis est & elliptica, sic supplenda: ἀλλὰ δέδοικα μὴ οὐκ ἔχῃς ὅποι λάβοις. *Times ne habeas ubi deponas: at ego tibi timeo*, vel, *time vero potius, ne habeas ubi capere possis.* Dixerat supra idem homo v. 778. ἀλλὰ λαμβάνειν ἡμᾶς μόνον δεῖ.

796. ἔνην. Sic cod. Vulgo ἔνης.

797. ἐγῷδα. Sic cod. Vide ad Thesm. 502.

807. πολὺ γὰρ ἐμμελέστερον (sub. ἔσται vel δόξει αὐτῷ) πρότερον χέσαι — Fallitur Berglerus istud χέσαι accipiens pro tertia persona optativi, quum sit infinitivus. Si χέσαι esset optativi modi, oporteret πολύ γ' ἂν, tumque ἐμμελέστερον, sic adverbialiter accipiendum, nullo nexu cum ceteris orationis partibus cohæreret. Præterea forma illa optativi χέσαιμι, χέσαις, χέσαι, Attica non est.

810. τί πλεῖον. Sic cod. & edit. Bern. Juntæ. Male vulgo τί πλείω.

814. ἐκεῖν', ἄδοξε, τὰ περὶ τῶν ἁλῶν. Sic bene cod. Duo enim

fuisse decreta intelligitur, quorum posteriore prius abrogatum fuit. Vulgo οὕδοξε, τὸ —

816. ἐψηφισάμεθ'. Sic cod. & edit. B. Juntæ. In Aldina & aliis exinde ἐψηφισάμεσθ'. Vide not. ad Ran. 300.

823. τὸ δ' ἔναισχος οὐχ ἅπαντες ἡμεῖς ὤμνυμεν. Sic legitur hic versus in cod. & in edit. B. Juntæ. Immo sic legitur etiam in editione Kusteri, in quam nescio quo casu irrepsit bona lectio. Quin eam a sciente & volente receptam fuisse credam, facit ejus nota: *Placet conjectura Scaligeri, qui versum hunc sic supplet & emendat:*

τί δ'; οὐκ ἔναισχος τοῦθ' ἅπαντες ὤμνυμεν;

Diu mecum quæsivi, quid sibi hæc nota vellet: non enim videbam, quid causæ esset cur aut supplementi aut emendationis indigeret vulgata lectio. Rem altius repetendam esse suspicatus sum. Fabri editionem adii, in qua exstat:

τὸ δ' ἔναισχος οὐχὶ τοῦτο πάντες ὤμνυμεν;

Licet iners mihi τοῦτο videretur, nihil tamen in versu hiulci aut mendosi deprehendebam, aliudque a Scaligero lectum fuisse intellexi. Principem editionem consului, in qua demum versum hunc sic constitutum vidi:

τὸ δ' ἔναισχος οὐχ ἅπαντες ὤμνυμεν;

Aldi lectionem repræsentarunt Fracinus, Cratander, Veneti, Wechelus, Frobenius, Batavi, ita ut nesciam unde sincerum istud ἡμεῖς ab Aldo omissum in Kusteri editionem migrarit. Scaligerum itaque cum suo supplemento valere jubeamus.

825. τῆς τεσσαρακοσΐης. Sic libri: sed scribendum τῆς τετταρακοσΐης. — ἦν εὐπόριστ'. Sic bene cod. a themate πορίζω. Perperam vulgo ἦν εὐπόριστ' —

827. ὅτε δὴ δ' ἀνασκοπουμένοις. Sic recte cod. Mendose rursus impressi ὅτε δ' ἦδ', ut supra v. 315. — ἐφαίνετο. Cod. ἐμφαίνεται.

828. οὐκ ἤρκεσεν. Perperam Scaliger οὐκ ἤρεσεν. Equit. 524.

καὶ λυδίζων, καὶ ψηνίζων, καὶ βακτιζόμενος βατραχείοις
οὐκ ἐξήρκεσεν.

Præterea eo minus necessaria mutatio est, quod ἀρκεῖν & ἀρέσκειν

adfinis ſint ſignificationis, & *in nonnullis locutionibus permutentur*, ut obſervat Valckenarius ad Eurip. Hippol. 278.

833. φέρε σὺ τἀνάφορον, ὦ παῖς. Sic bene cod. quod ut reponeretur accedere neceſſe non erat codicis auctoritatem. Nam certum eſt ſenarium in quarta ſede ſpondeum non admittere. Editt. tamen omnium mendam σοὶ τἀνάφορον non eſt ullus editor qui ſubolfecerit. Fabri ſtuporem non miror: ſed Kuſteri veternum excitare poterat Suidas, quem ipſe laudat, quique ipſi ſinceram ſubminiſtrabat lectionem. Sic enim ille: Ἀνάφορον, ξύλον ἀμφίκοιλον, ἐν ᾧ τὰ φορτία ἐξαιρήσαντες οἱ ἐργάται βαστάζουσιν. Ἀριστοφάνης· φέρε σὺ τἀνάφορον, ὦ παῖς.

836. ὅπως ἂν ὑμῖν. Sic recte Faber edidit, ut ſententia flagitat: vulgo legitur ἡμῖν.

841. Vulgo ſic legitur hic locus: κρατῆρα συσκιρνῶσιν αἱ μυροπώλιδες ἑσθῶσ' ἐφεξῆς, quorum abſurditatem oſtendit Daweſius Miſc. Crit. p. 271. Ejus acumini debetur ſincera lectio κρατῆρας ἐσκιρνῶσιν, e qua vides alteram unius literæ mutatione depravatam fuiſſe, quod quidem ideo contigit, quia voces olim conjunctas male disjunxit librarius aliquis. Scriptum erat ΚΡΑΤΗΡΑΣΕΓΚΙΡΝΑΣΙΝ. Litera Σ quæ ad priorem pertinebat, poſteriori contributa fuit, quod mutationis Ε in Υ cauſa fuit. Res eſt manifeſta. Ad eundem fere modum in Pl. v. 707. ἐνεκαλυψάμην mutatum fuerat in σινεκαλυψάμην. Quod ſequitur ἑσθῶσ' ἐφεξῆς, id eſt plene ἑσθῶσαι ἐφεξῆς, minus feliciter ille mutabat in ἑσθῶτας ἐφεξῆς. Ad genuinam lectionem nobis viam aperuit Reg. cod. ſcriptura, quæ ſic habet:

κρατῖνα συσκιρνᾶσιν· αἱ μυροπώλιδες
ἑσθασ' ἐφεξῆς τὰ τεμάχη βιπίζεται.

In fine vocis ἑσθασ' ſuperne ad latus literæ σ poſitum eſt brevius ι. Et in vocum ſcriptura & in diſtinctione mendæ ſunt ibi multæ, ſed genuinam poëtæ manum facile eſt inde elicere:

κρατῆρας ἐσκιρνᾶσιν αἱ μυροπώλιδες,
ἑσθᾶσί τ' ἐφεξῆς.

Quis non meminit Virgilii canentis?

Crateras magnos ſtatuunt & vina coronant.

Sane crateres & magni & complures eſſe debebant, in quibus vinum miſceretur univerſo Athenienſi populo. Sagaci Britanno unicus crater merito ridiculus videtur.

844. φρύγεται τραγήματα. Lepida eſt vulgata lectio φρύγονται τραγήματα, quæ ſaltem in Kuſteriana repeti non debebat. Mendam non perſenſiſſe videtur Berglerus. In cod. ſcriptum φρύσσεται. Ran. 510. καὶ τραγήματα ἔφρυγε.

846. Smœus iſte erat αἰσχροποιὸς εἰς τὰς γυναῖκας, ut ait Scholiaſtes, qualis & Ariphrades, de quo ſimiliter in Pace 885.

τὸν ζωμὸν αὐτῆς προσπεσὼν ἐκλάψεται. BERGLER.

Per τὰ τρυβλία innuitur τὰ αἰδοῖα. Smœus autem inter equites meruerat, aut huic militiæ nomen ſuum dederat, in quam forte acceptus non fuerat, ideo mentione ἱππικῆς σολῆς eum notat Comicus.

848. κονίποδας. Perperam vulgo κονίποδα. Calceamenti levis genus quoddam κονίποδες.

849. καχάζων. Sic bene cod. Vulgo corrupto metro καϊχάζων. Illud reponendum eſſe jam monuerat Pierſonus ad Mœrin p. 215.

854. ἐπειδὴ τῇ πόλει ταυτὶ δοκεῖ. Sic cod. In impreſſis ἐπειδὴ ταῦτα τῇ πόλει δοκεῖ.

855. Præco, ſeu, ſi mavis, Præconiſſa, poſtquam cives ad epulum convocavit, partes ſuas abſolvit, nec ulla cauſa eſt cur in ſcena moretur: abit igitur proclamatione facta. Perquam abſurde vulgo quæ ſunt hominis probi, iſti Præconi tribuuntur, quo pacto perit omnis hujus diverbii lepor.

857. πρίν γ' ἂν ἀπενέγκῃς. Sic recte cod. Perperam in impreſſis cum verſus ruina omiſſa eſt particula ἄν, quæ fere ſemper apud Comicum πρὶν comitatur cum ſubjunctivo conſtructum. Vide not. ad Lyſ. 1005. In primariis editt. πρίν γ' ἀπενείκῃς. — ἀλλ' ἀπείσω. — πηνίκα; Sic recte cod. Perperam in impreſſis ὁπηνίκα;

867. ὦ Σίμων. Sic recte cod. Frequens in Comœdia nomen. Perperam in impreſſis Σίκων.

868. παμπησίαν. τὴν πᾶσαν κλῆσιν. πᾶσαν τὴν ὕπαρξιν. Huc reſpexit

respexit Pollux p. 1154. Sed παμπησία, non minus quam παῤῥησία vox est tragica, & sermone vulgi haud frequentata. Talibus cum in aliis fabulis, tum in hac maxime, multis utitur Comicus. Æschylus S. Theb. 819.

διέλαχον σφυρηλάτῳ
Σκύθῃ σιδήρῳ κλημάτων παμπησίαν.

Euripides Ione 1316.

ὅσ' ἀσπὶς, ἔῤῥιχος θ', ἥδε σοι παμπησία.

869. σύ; μὰ δαμῶς. Sic optime cod. In impressis μὴ, μὰ δαμῶς.

870. παρὰ τῇ σῤῥατηγίδι. Supra 835. ἐπείγεσθ' εὐθὺ τῆς σῤῥατηγίδος. Hoc substantivo augeantur lexica, in quibus σῤῥατηγὶς reperitur quidem, sed tantum adjective. Scribere poterat v. 491. Comicus, ὅθεν περ ἡ σῤῥατηγὶς ἔστ' — & v. 500. ὡς τήνδε καὶ δὴ τὴν σῤῥατηγίδ' ἡμῶν χαῤῥοῦσαν ὁῥῶμεν. Sed iis in locis æque bene dixit σῤῥατηγὸς & σῤῥατηγόν. Sic Thesm. 432. ἡ γραμματεὺς, ad quem modum tot substantiva masculina de feminis adhibentur, adeo ut mirer illud Pollucem tanquam rarum quid & insolitum enotasse. Vide notam ad eum locum.

880. μινύσομαι secundam producit, quæ in μινυρίζω corripitur. Illud forma tantum media adhibetur, hoc activa. Sic differunt μαρτύρομαι & μαρτυρέω, quod Clarkio observatum ad Il. α'. 338.

881. περιλάβοιμ'. In cod. παραλάβοιμ'.

884. Perperam hæc vulgo alii anui tribuuntur, quæ puellæ esse vere censuit Berglerus. In faceto hoc anuum, puellæ & adolescentis congressu personæ vulgo absurdissime notatæ. Eas ego clarius distinxi, & ad fabulæ œconomiam loquendi vices eis divisi, quod hîc semel tantum moneo.

885. ἐνθαδί. Vulgo ἐνθάδε. Illud magis est Atticum, hîcque reponi debuit ad vitandum ingratum hiatum ob concursum ejusdem vocalis. ἐνθαδὶ ἐμοῦ aures suavius accidit, quam ἐνθάδε ἐμοῦ. Nihil minutum est eorum quæ ad venustatem conferunt; nec scio an sæpius quam par erat ejusmodi minutias neglexerim.

887. ἢν τοῦτο δῤῥᾷς, ἀντάσομαι. In primariis editt. literis male

disjunctis, δρώσαντ' ἄσομαι. In cod. ἢν τοῦτο δρώσῃς ἄσομαι.

890. κἀπιχώρησον. Sic libri. Anus puellæ senem quemdam ostendit, eique dicit: *Cum hoc sene colloquere & ei permitte, seu, copiam fac tui.* Quia lege cautum fuerat ne formosæ puellæ adolescentem ullum admitterent, antequam seni alicui gratificatæ fuerint. Vide supra 705. Suspecta tamen est hæc scriptura, & cum Fabro malim κἀποχώρησον. Intelligenda phrasis tanquam si scriptum esset: ἀποχωρήσασα τούτῳ διαλέγου. Schema est quod vocant πρωθύστερον. Eaque ratione bene hîc διαλεχθῆναι eo sensu accipietur, quem in Pl. vers. 1082. minus probavi. *Abscede hinc & cum hoc seniculo rem habe.*

896. Versus hic est dimeter trochaicus, cujus corrupti sunt numeri: scribendum,

ἐσθιν, ἀλλ' ἐν ταῖς πεπείροις.

In cod. scriptum ἐν ταῖς ἐμπείροις, ad sensum non male, sed reclamante metro. ἐμπείροις glossema est.

900. ταῖσιν νέαισι. Sic ob metrum scribendum: est enim hic versus etiam trochaicus. Vulgo ταῖσι.

902. Mendose vulgo legitur τοῖς ἀπαλοῖς μηρίοις: in cod. μηροῖς. Versus est dimeter trochaicus.

906. Anus istæ imprecationes subobscuræ sunt, quibus luminis adtulit quantum potuit Bisetus. Quemadmodum ille, per τὸ τρῆμα intelligo τὸ αἰδοῖον: hoc enim puellis etiam accidit, quarum labefactata valetudo. ἐπίκλιντρον pars est lecti, ad quam pulvinum ponebant sustinendo capiti, qua de re vide Salmasium ad H. A. p. 63. cetera sensu naturali accipio: *& anguem pro mentula in lecto reperias.*

910. προσελκύσαιο. Perperam in cod. προσελκύσαις. Literam σ ad hunc modum pingebant veteres C, inde contigit ut C & O sæpissime commutarentur. In Ran. 437. observavimus αἵρεις pro αἵρεο: in Pl. 1140. ὑφέλοις pro ὑφέλοιο.

911. πείσομαι. In cod. πειράσομαι. — οὐχ ἥκει μοι ταῦρος. Inepte vulgo οὐχ ἥκει μου ταύρου, quod Faber vertit, *non venit mihi*

urinâ. Miſeret me puellæ δυτουρίᾳ laborantis ; nec tamen ſcio quid ſit τοὖρος : ſaltem ſcripſiſſet τοὖρον. Quid in re venerea ταῦρος ſignificet, ipſe oſtendit Comicus hoc verſu, qui eſt in Lyſ. 217.

οἵκοι δ' ἀταυρώτη διάξω τὸν βίον.

Qui plura cupiet, Valckenarium conſulat ad Ammonium p. 40.

914. καὶ τἄλλ' οὐδὲν μετὰ ταῦτα. Hæc eſt ſcriptura cod. In edit. B. Juntæ additæ ſunt duæ voces δεῖ λέγειν: in ceteris vero ſic legitur hic verſus:

καὶ τἄλλ' οὐδέν με ταῦτα δεῖ λέγειν.

Sincerum eſt μετὰ ταῦτα, quo admiſſo, duarum vocum additamentum ſponte ſua reſecari ſe patitur.

916. τὸν ὀρθαγόραν. Vide Heſychii interpretes ad gloſſas Ὀρθάνης, ὀρθαγορίσκος — οὕτως σαυτῆς κατόναι. Sic legendum eſt, quod vidit etiam Faber. Perperam vulgo ὅπως. In Theſm. 469. οὕτως ὀναίμην τῶν τέκνων.

919. κνηστιᾷς, *pruris*. Ejusdem originis ſunt κατακέκνησμαι & κνησμὸς in Pl. 973.

920. δοκεῖς δ' ἐμοὶ καὶ τοὺς ἄνδρας λεσβίσουσα. Vide Veſp. 1346. & not. ad Ran. 1308.

924. παράκυφον ὡς γαλῆ. Mendoſe in impreſſis: παράκυφ' ὥσπερ γαλῆ. In cod. & in edit. B. Juntæ παράκυφ' ὡς γαλῆ. Inde facile fuit ſinceram lectionem reſtituere.

927. Vulgo legitur: τί γὰρ ἂν γρᾶυς τάλαινά τις λέγοι; Frigidum eſt iſtud τάλαινα, quod nec genuinum eſſe videtur; illud enim non agnoſcit cod. in quo ſcriptum, τί γὰρ ἂν γραῦς μαινάς τις λέγοι; Mulierem libidine in furorem actam μαινάδα non raro appellant poëtæ. Sed etiamſi ſoccus appellationem hanc admitteret, metrum hîc repugnat. καπρῶσα ſubſtitui e Noſtro, in Pluto v. 1024.

ἀλλ' ἠπίσατο
γραὸς καπρώσης τἀφόδια κατεσθίειν.

932. Γέρης. Schol. φαλακρὸς οὗτος καὶ πένης.

942. Heſych. ἐπὶ Χαριξένης. ἐπὶ μωρίᾳ ἡ Χαριξένη διεβεβόητο,

ἀρχαία οὖσα. ἔνιοι δὲ καὶ ποιήτριαν αὐτὴν ἐρωτικῶν λέγουσιν. ἔστι δὲ καὶ παροιμία. οἷα τὰ ἐπὶ Χαριξένης.

945. Hic versus senarius est, cujus vulgo soluti sunt numeri: sic in impressis fertur:

ἐστὶ δίκαιον, εἰ δημοκρατούμεθα.

In cod. est εἴπερ δημ — & sensus & metrum εἴ γε flagitant.

948. ἔρχομαι ποθῶν πάλαι. In cod. ποθῶν πάλιν. Vulgo inversus est ordo vocum: ἔρχομαι πάλαι ποθῶν.

952. Φίλον ἐμόν. Cod. φίλον ἐμοί.

954. τὴν εὐφρόνην. Sic cod. Inepte vulgo τὴν εὐφροσύνην. Illud reponendum esse vidit Berglerus.

962. Theocritus in simili παρακλαυσιθύρῳ ᾠδῇ, Idyll. III. 54. κεισεῦμαι δὲ πεσών.

963. ἐν τῷ σῷ. Sic cod. Vulgo articulus omissus.

971. ἀσπάζου με. Sic bene cod. Vulgo ἀσπάζου τε. Vide infra 975.

972. χρυσοδαίδαλον. Me imprudente & invito hoc remansit. Legendum χρυσοδαίδαλτον, ut recte edidit B. Junta, quam scripturam adfirmat Suidas in δαίδαλον, ubi hunc locum profert. Mendose in Aldi edit. excusum χρυσοδαίδαλμον. Eurip. Iphig. A. 219. καλλίστους εἰδόμαν χρυσοδαιδάλτους στομίοισι πώλους. Metri lex omnino hic requirit χρυσοδαίδαλτον. Versus est antispasticus trimeter catal. seu hendecasyllabus phalæcius, qui in secundo pede titubaret, si legeretur χρυσοδαίδαλον. Sic eum dimetiri oportet:

ω χρυσοδαι | δαλτον εμον | μελημα.

Pes secundus est choriambus, qui antispasto ἰσόχρονος est, quemque hoc metrum admittit. δαλτον εμον quinque tantum constat temporibus, ac proinde metrum pessumdat.

976. τί κόπτεις; Corrige typothetæ errorem. — πόθεν; Vide ad Ran. 1455.

978. τοῦ δὲ σὺ δεόμενος. In cod. & in edit. B. Juntæ, τοῦ δὲ δεόμενος. Vulgo τοῦ δαὶ δεόμενος.

979. Ἀναφλύστιον. Vide ad Ran. 426.

980. αὐτήν τε κινοῦνθ' — Sic cod. Vulgo βινοῦνθ', quod perinde eſt. Vide ſupra ad v. 468.

984. τὰς ἐντὸς εἴκοσιν γὰρ ἐνδικάζομεν. Allegorice. Loquitur enim quaſi de litibus forenſibus, & intelligit ætates mulierum. Hoc Scholiaſtes breviter: ἀπὸ τῶν δικῶν. ἔλεγον γὰρ αἰεί· τὰ πρὸ τούτων ἐτῶν δικάζομεν. Nempe quum Athenis non tantum lites domeſticæ, ſive ipſorum Athenienſium, dijudicarentur, verum etiam exterorum, quicunque Athenienſium imperio erant ſubjecti, ita obruebantur multitudine negotiorum, ut uno tempore non poſſent omnes lites cognoſcere, ſed multas differrent in aliud tempus, deinde in aliud. BERGLERUS.

985. ἐπὶ τῆς πρότερον ἀρχῆς. Sic cod. Vulgo πρωτέρας.

987. κατὰ τὸν ἐν πεττοῖς νόμον. Sic optime cod. In impreſſis ἐν Παιτοῖς. Vetus eſt menda, cujus hæc fertur in ſcholiis interpretatio: Παιτοί. ἔθνος μέν ἐστι Θρᾳκικόν. ἔπαιζε δὲ Παιτοῖς, παρὰ τὸ παίειν. Sic ſcholion legendum videtur: ſed totum ineptum eſt. De *calculolorum*, ſeu *latronum*, quos Græci πεσσὰ, πεττοὺς vocant, ludo, ſeu de πεττείᾳ videndus Jo. Meurſius in *Græcia ludibunda*. πεττείαν cum κυβείᾳ aliquoties confudiſſe Grammaticos vere obſervat, quod etiam auctori Etymol. M. contigit, cujus notam hîc adponam, non prout vulgo fertur, ſed ſuppletam ex *Ori Thebani* Etymologico Mſ. ad quod vulgatum contulit familiaris meus, atque in Regia Academia ſocius, eruditiſſimus LARCHERUS, qui mihi obſervationes ſuas in Etymol. M. dedit, iisque, pro eo quo me amplectitur amore, ut tanquam meis uterer permiſit: quas ſi, ut fert animus, cum eruditis aliquando communicavero,

πλὴν γ' ἑνὸς ἂν οὐδεὶς ἐνδίκως μέμψαιτό μοι.

Scilicet gratum id non accidet nupero commentatori, qui Sophoclem illotis manibus attrectavit: hujus ineptias bene multas in Obſervationibus illis confutat optimus LARCHERUS. En autem locum Etymologici. Πεσσοὶ, βόλικα κυβευτῶν, πεσσὰ, ὁμωνύμως ἥ τε γραμμὴ, καὶ ὁ ψῆφος. πέντε δὲ ἦσαν, οἷς ἐχρῶντο, κατὰ Σοφοκλέα·

καὶ πεσσὰ πεντάγραμμα, καὶ κύβων βολαί.

καὶ τάχα ἡ πετλεία, οἱονεὶ πεντεία τις οὖσα. ἐπὶ δὲ τῶν πέντε γραμμῶν τὰς ψήφους ἐτίθουν, ὧν ἡ μέση γραμμὴ Ἱερὰ ἐκαλεῖτο. εὗρε δὲ αὐτὴν Παλαμήδης, ὡς εἴρηται ἐν ἠρωϊκῷ σίλιχῳ παλαιῷ γραμμάτων τριάκοντα ἓξ, πρὸς τοὺς τόπους οὓς ἔχει τὸ Παλαμήδειον ἀβάκιον·

εὗρε σοφὸς λιμοῦ με παρέμφασίην Παλαμήδης.

ἔστι πέτω, ὃ σημαίνει τὸ καταπίπτω· ὁ μέλλων πέσω. ἐξ αὐτοῦ ὄνομα πεσσὸς, ὁ πίπτων ἐν τῷ βάλλεσθαι, καὶ τροπῇ, πετλός. καὶ πετλεύειν, τὸ μεταφέρειν τὴν ψῆφον· ἀπὸ τῶν πετλῶν, τουτέστι τῶν κύβων. πετλεύειν δὲ καὶ τὸ ταβλίζειν. γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ πετλὸς, πετλεύω· δηλοῖ δὲ τὸ μετατιθέναι τὴν ψῆφον, καὶ παίζειν. Si in abaco quadrilatero, qualia sunt nostra ζατρίκια, (gallicum nomen *triārac* a græco barbaro ζατρίκιον originem ducere videtur.) quinque lineas transversas, totidemque perpendiculares ducas, areolæ efficientur XXXVI. quot numero sunt literæ in illo heroico versu. Etymologi errores, de calculorum jactu, tanquam si tesseræ aut tali essent, loquentis, ostendit Meursius. Confer Salmasium ad H. A. p. 459. seqq.

988. Hic versus in cod. omissus. ratio ob oculos posita.

993. Φύρκισι. Cod. Φύρησι.

994. ὦ μέλ' ὀρρώδω. Sic recte cod. Perperam vulgo ὦ μελέ' ὀρρωδῶ. Vide not. ad Lys. 56.

998. οἶδ', οἶδ' ὅ τι βούλει. Sic recte cod. & editt. primariæ. Perperam in recentioribus alterum οἶδ' omissum, cum versus labe. Sic sæpe peccatum fuit. Vide ad Lys. 524. 831. Thesm. 630. 689. 768. 1194. 1226. Ran. 1001.

999. ἤ μ' ἔλαχεν. Sic ob metrum scribi debuit. Perperam vulgo ἔλαχε.

1000. μή 'γώ σ' ἀφήσω. Vetans μή positum est hîc pro negante οὐ, quod non fert harum particularum indoles. Infra 1075. recte legitur, ἀλλ' οὐκ ἀφήσω σ' οὐδέποτ'. Rursus v. 1085. ἀλλ' οὐκ ἀφήσω μὰ Δία σ'. Sic Ranis 513. οὐ γάρ σ' ἀφήσω. Et sic semper in simili formula. Alter tamen succurrit locus, ubi itidem μή pro οὐ positum: est in Lys. 917.

μὰ τὸν Ἀπόλλω, μή σ' ἐγὼ,

καίπερ τοιοῦτον ὄντα, κατακλινῶ χαμαί.

Sed & ille locus & hic depravatus est. Scribendum in Lysistrata :

μὰ τὸν Ἀπόλλω, οὐ μή σ' ἐγὼ —

Sic Ranis 508.

μὰ τὸν Ἀπόλλω, οὐ μή σ' ἐγὼ
περιόψομ' ἀπελθόντ' —

Hic vero οὐ μή σ' ἀφήσω. Quis enim desiderare possit inutile pronomen ἐγώ? at μή σ' ἀφήσω, pro οὔ σ' ἀφήσω, vix me continere queo, quin solœcum esse pronuntiem.

1004. ἐκ τῶν φρεάτων. Quum apud Homerum aliosque poëtas legere meminissem φρέατα correpta media, mendam hîc subesse primo arbitratus fueram, excudique feceram ἐκ τῶν γε φρεάτων. Postea vero intellexi perperam me istud γε inferssisse, quod eo abire jussi, unde malum intulerat pedem. Atticis poëtis media in φρέατος longa est, ut in κόελος, φλύαρος infinitisque aliis, quod ostendit dimeter hic trochaicus in Pace 578.

τῷ φρέατι τῶν τ' ἐλαῶν.

1006. εἰ μὴ τῶν ἐμῶν τὴν πεντακοσιοστὴν κατέθηκας τῇ πόλει. Locus hic procul dubio corruptus est, quod ostendit sententiæ absurditas. Quis enim unquam audivit de civitate quempiam bene mereri & honoris commodive aliquid præ aliis apisci, quod de aliorum bonis in commune quicquam contulerit: immo de suis contulisse eum oportuit. Est igitur istud ἐμῶν librarii ineptiæ imputandum. Quid reponendum esset, non mihi succurrerat; sed bona fortuna, postquam jam typis descripta erat hæc fabula, opem mihi & Comico tulit Vir ingenii & doctrinæ laudibus celebratissimus THOMAS TYRWHITT, cujus erga me benevolentiam & studium sæpe expertus sum. Is literis ad me datis ultro mecum conjecturam communicavit eo probabiliorem, quod leniissima medicina, ἑτῶν pro ἐμῶν scribendo, lepidam & faceram Comico sententiam reddit. Hoc in versione expressi, & dignum censeo, quod in textu reponatur.

1013. καθ' ὅ σε. Sic emendate scriptum in cod. Aliæ editiones

καθ' ὅσε, aliæ καθ' σε habent. Itane ſocordes fuiſſe homines, ut tam apertas mendas non viderent!

1020. ἀνατεί. Perperam vulgo ἀνατὶ, forma inſolita. Sophocles Antig. 485.

εἰ ταῦτ' ἀνατεὶ τῇδε κείσεται κράτη.

Euripides Med. 1357.

Κρέων ἀνατεὶ τῇσδέ μ' ἐκβαλεῖν χθονός.

— λαξομένας τοῦ παιδάλου. Lyſ. 1119.

ἢν μὴ διδῷ τὴν χεῖρα, τῆς σάθης ἄγε.

1021. Προκρούσης. Faceta paronomaſia e verbo προκρούειν, quod bis occurrit in ſuperiore decreto. Fuit autem Προκρούσης latro, non *aliquis*, ſed inſignis, e Theſei hiſtoria notiſſimus. Vide Plutarchum in Theſeo p. 9. edit. Bryani. Ovidius Metam. VII. 438. ubi egregia Theſei facinora recenſet:

Vidit & immitem Cephiſias ora Procruſten.

1027. κλαύσει γε σύ. In cod. κλαύσεις γε σύ. Forma activa futuri κλαύσω apud Comicum non reperitur: media ſemper utitur. Vide Pac. 255. 1277. Nub. 58. Pl. 174. 425. 572. Sæpiſſime autem permutatæ verborum terminationes ει & εις, quod obſervavi ad Pl. 932. Peſſime vulgo legitur, κλᾷε σύ.

1030. Hæc omnia, quæ adoleſcens jubet anum apparare, ad funerum ritus pertinent, quorum plerique etiamnum nobis obſervantur, ab ultima antiquitate transſumti. Quibus iſta minus nota ſunt Kirchmannum adeant.

1035. ἢν περιῇς γέ που τῶν κηρίων. Sic optime cod. Vulgo ſine metro & ſenſu ἢν περί γε που τῶν κηρίων. *Si conſumtis cereis ſuperſtes ſis.* Quod Faber dederat, *præterea etiam, ſi quid opus cereis, emam:* ineptum eſt, & ne quidem eſt in Græcis. At ſuſpectum eſt mihi κηρίων, quod nullibi legiſſe memini ea ſignificatione, quam hujus loci ſententia flagitat, nempe pro *cereis candelis.* Scribendum κηρίνων, & notanda ellipſis ſubſtantivi λαμπάδων. Antipater Theſſal. Epigramm. XIII.

λαμπάδα κηροχίτωνα, Κρόνου τυφήρεα λύχνον
σχοίνῳ καὶ λεπίδι σφιγόμενον παπύρῳ.

Candelæ iſtæ e papyro vel ſcirpi cortice fiebant cera circumdato. Vide Salmaſium in Plin. Exerc. p. 705. extrema: & Harduinum ad iſta Plinii T. II. p. 30. edit. in fol. Scirpi fragiles paluſtresque, ad tegulum, tegetesque, e quibus detracto cortice candelæ luminibus & *funeribus* ſerviunt. Ibi merito Harduinus veterem lectionem *funeribus* retinuit.

1040. μήτηρ ἂν αὐτοῦ. Sic cod. Vulgo αὐτῷ.

1043. τόνδε τὸν λόγον. Sic recte Faber. Vulgo τόνδε τὸν νόμον. *Illa vox* νόμον *defluxit per incogitantiam exſcriptoris ex verſu paulo ſuperiori.*

1047. εἰς ἑσπέραν. Sic cod. Vulgo ἐς ἑσπέραν, ſono minus ſuavi.

1049. Trajectæ voces ſic ordinandæ: αὕτη σὺ, ποῖ, πυραῦσται τὸν νόμον, ἕλκεις τόνδε;

1056. ἕλκει σ' — Sic optime cod. In edit. B. Juntæ ἕλκει σε. In ceteris pronomen perperam omiſſum. — οὐκ ἐμέ γ', ἀλλ' — In cod. οὐκ ἐμ', ἀλλ' —

1065. ἀξιόχρεως. Sic perſpicue & emendate cod. ut recte edidit Kuſterus. In prioribus editt. erat ἀξιόχρεως, quod defendit & genuinum cenſet Bergler us, *quia alluditur ad* ὄχεις. Sed ſic oportuiſſet ἀξιόχεως. Verum hoc eſt ingenio abuti. Iſtud ἀξιόχρεως nihil aliud eſt, quam librarii vel typothetæ error.

1068. ὦ Ἡράκλεις. Ut antea Vetulæ II. ereptus fuerat a puella, nondum conſpecta femina, cujus ſtudio nunc Vetulæ I. eripitur, credit etiam puellam eſſe: ſed poſtquam eam intuitus eſt, cognovitque anum etiam eſſe, & inſuper altera fœdiorem, in has erumpit exclamationes. Non ſatis diſtinctæ erant in prioribus editt. tres vetulæ: quin etiam neſcio an ullus editor ſuſpicatus fuerit trinas eas eſſe.

1073. πυρὰ τῶν πλειόνων. Sic cod. quod e Suida bene repoſuit Kuſterus. In prioribus editt. erat πυρὰ τῶν νεκρῶν, quod purum putum eſt gloſſema. Sic eſt apud Suidam: Πλειόνων, τῶν νεκρῶν. ἢ

γραῦς ἀνεσηκυῖα παρὰ τῶν πλειόνων. Vera lectio apud Scholiastem etiam deprehendi poterat, cujus verba ad depravatum textum accommodata fuere; scripserat ille: παρὰ τῶν πλειόνων, παρὰ τῶν νεκρῶν. Sed postquam νεκρῶν in textum immigravit, scholion inverterunt, quod sic Aldus edidit: παρὰ τῶν νεκρῶν, παρὰ τῶν πλειόνων: tanquam si vox νεκρῶν explicatione indiguisset. Jam stipitem esse oportet, si quis non intelligat, qui glossæ in causa fuere cur textus depravarentur. Vide not. ad Ran. 874. Eustathius initio commentarii ad Odyss. p. 1382. l. 18. ὡς δὲ καὶ νεκροῖς προσφυὲς τὸ, οἱ πολλοί, καὶ τὸ, οἱ πλείους, δηλοῖ ὁ εἰπὼν τό, ἀπελεύσομαι παρὰ τοὺς πλείονας, ὅ ἐστι, θανοῦμαι. πλείονας γὰρ, τοὺς τεθνεῶτας ἐκεῖνος ἔφη.

1077. Male hoc & seq. versu notatæ sunt personæ. Huic versui præponi debuit ΓΡΑΥΣ Α. Sequenti vero ΓΡΑΥΣ Γ. Quippe Anus I. jam antea adolescentem sollicitaverat ut secum esset, quocirca ei dicit: ἐμοὶ γὰρ ἀκολουθεῖν σ' ἔδει κατὰ τὸν νόμον. Tum Anus III. quæ postrema supervenit omnium fœdissima est, quod ex iis intelligitur, quæ dicit Adolescens v. 1069. Ideo excipit illa: οὐκ, ἢν ἑτέρα γε γραῦς ἔτ' αἰσχίων φανῇ.

1084. Vulgo sic legitur hic versus:

δευρὶ μὲν οὖν ἴθ' ὡς ἐμέ. — ἦν νὴ Δία γ' ἀφῇ.

In cod. scriptum ἦν μὰ Δία μ' ἀφῇ. Sed quid, malum, sibi vult istud sive νὴ Δία, sive μὰ Δία, quod nemo non videt e sequenti versu huc retractum fuisse? At vero desideratur nomen vel pronomen a quo regatur verbum ἀφῇ. Emendo certissime:

δευρὶ μὲν οὖν ἴθ' ὡς ἔμ'. — ἦν γ' ἠΐ μ' ἀφῇ.

1085. ἀλλ' οὐκ ἀφήσω μὰ Δία σ'. Sic optime cod. Solœce in impressis νὴ Δία, in negativa phrasi adhibita particula affirmativa. Ista μὰ & νὴ sæpissime permutantur, quod præter superiorem notam ostendunt notata ad Lys. 465. Pl. 764.

1089. Κανώνου ψήφισμα. Hesychius: εἰσήνεγκε γὰρ οὗτος ψήφισμα, ὥστε διειλημμένους τοὺς κρινομένους ἑκατέρωθεν ἀπολογεῖσθαι. Male apud Lexicographum excusum Κανόνου. Veram hujus nominis scripturam adstruit hic Comici locus. Ejusdem Cannoni decreti meminit

Xenophon Hellen. I. ſub finem. Ταῦτ' εἰπὼν Εὐρυπτόλεμος, ἔγραψε γνώμην, κατὰ τοῦ Καννώνου ψήφισμα κρίνεσθαι τοὺς ἄνδρας δίκα ἑκάστου. ἡ δὲ τῆς Βουλῆς ἦν, μιᾷ ψήφῳ ἅπαντας κρίνειν. In Reg. cod. recte ſcriptum eſt Καννώνου. Si ejusdem criminis plures eſſent rei, Cannoni decreto cautum erat, ut ſingulorum ſeorſum cauſa cognoſceretur: eo facete adludit Comicus; non enim aliud decretum in animo habuit. Juxta Cannoni decretum ait adoleſcens ſibi impoſitam eſſe neceſſitatem δίκα ἑκάστην, non κρίνειν *judicare*, ſed βινεῖν *permolere*. Jocus in eo conſiſtit, quod quum in decreto eſſet reos διειλημμένους ἀπολογεῖσθαι, *ſeorſum cauſam dicere*, adoleſcens dicat ſe διαλελημμένον tanquam in *diverſa diductum* binis ſubantibus vetulis ſimul morigeraturum. Mendoſe in cod. ſcriptum κατὰ τὸ Διαγόρου σαφῶς.

1094. ἑλκόμενος εἶμ' — Sic bene cod. Vulgo εἰμι.

1101. Φρύννην. Hoc nomine meretrices fuere complures. Adluditur hic forte ad φρύνη ſeu φρῦνος, quod *rubetam venenoſam* ſignificat.

1105. ἐάν τι πολλὰ πολλάκις πάθω. Sic cod. optime. Vox πολλὰ vulgo omiſſa cum verſus labe. πολλὰ πολλάκις duo ſunt adverbia ἐν παρεμπλήκτου poſita, ut αὖθις αὖ. Notus eſt εὐφημισμὸς, ſeu formula bene ominata, ἤν τι πάθω, *ſi quid obtigerit*, id eſt, *ſi moriar*. Theocr. Idyll. VIII. 10.

οὔ ποτε νικαξεῖς, οὐδ' εἴ τι πάθοις τύ γ' ἀείδων.

Meleager Epigr. XVI.

ἤν τι πάθω, Κλεόβουλε, (τὸ γὰρ πλέον ἐν πυρὶ παίδων
βαλλόμενος, κεῖμαι λείψανον ἐν σποδιῇ)
λίσσομαι, ἀκρήτῳ μέθυσον, πρὶν ὑπὸ χθόνα θέσθαι,
κάλπιν, ἐπιγράψας· ΔΩΡΟΝ ΕΡΩΣ ΑΙΔΗ.

Sic Philocleon in Veſpis 385.

ἤν τι πάθω 'γὼ,
ἀνελόντες καὶ κατακλαύσαντες θεῖναί μ' ὑπὸ τοῖσι δρυφάκτοις.

1108. καὶ τὴν ἄνωθεν. Sic bene cod. Vulgo καὶ τῶν ſine ullo ſenſu. Intelligendum eſt adoleſcentem hæc ad ſpectatores converſum dicere. Oratio elliptica eſt; ſupplendum λίσσομαι ὑμᾶς, θάψαι με — καὶ καταπιπλώσαντας —

1114. ὅσαι πάρεσθ' ἐπὶ ταῖσδε ταῖς θύραις. In cod. ὅσαι πάρεσθ' ἐπὶ ταῖσι θύραις. In impreſſis, ὅσαι παρέσταθ' ἐπὶ ταῖσι θύραις. Veram lectionem reſtituimus.

1115. οἱ γείτονές θ' ἅπαντες. Sic eſt in cod. qui, ut impreſſi, in verſus fine mendoſus eſt. Sic illi habent:

οἱ γείτονές τε πάντες οἱ τῶν δημοτῶν.

quod, quidquid Faber cenſuerit, ineptum eſt.

1117. ἤ τις μεμύριται. Sic Athenæus p. 691. Vulgo μεμύρωται. Uſitatior eſt altera forma.

1118. ὑπερπέπαικεν αὖ τούτων. In cod. ὑπεπέπαικε νῦν αὐτῶν.

1122. Anus bibacula apud Plautum Curcul. I. 2.

Nam omnium unguentûm odor præ tuo, nautea eſt.

1124. ἐκλεγομένη. Sic cod. bene: refertur enim ad κέρατον. Vulgo ἐκλεγομένας. — ἔχῃ. Male cod. ἔχοι.

1125. φράσατέ μοι τὸν δεσπότην, ὅπου 'στί. Uſitatiſſimam hanc conſtructionem ſemel obſervaſſe ſatis erit. Verbis cogitandi, & dicendi ſubſtantivum adjungunt, quod ſequenti verbo adjungi debuiſſet: φράσατέ μοι τὸν δεσπότην, ὅπου ἐστίν. Pro φράσατέ μοι ὅπου ὁ δεσπότης ἐστίν. Exempla multa congeſſit Taylorus in Indice Attico ad Lyſiam, tametſi hæc loquendi ratio Atticis propria non eſt, ſed apud quosvis ſcriptores obvia. Homerus Ιλ. β'. 409.

ὣδε γὰρ κατὰ θυμὸν ἀδελφεὸν, ὡς ἐπονεῖτο.

υ'. 310. Ἐννοσίγαι', αὐτὸς σὺ μετὰ φρεσὶ σῇσι νόησον
Αἰνείαν, ἤ κέν μιν ἐρύσσεαι.

Odyſſ. α'. 115.

ὀσσόμενος πατέρ' ἐσθλὸν ἐνὶ φρεσὶν, εἴ ποθεν ἐλθών—

1126. τῆς ἐμῆς κεκλημένης, *heræ meæ*. Sic Pl. 4. τῷ κεκλημένῳ, *hero*.

1127. ἡμῖν γ' ἂν ἐξευρεῖν δοκεῖς. Sic omnino legendum. Vulgo ἡμῖν γὰρ ἐξευρεῖν δοκεῖς. Primo iſtud γὰρ prorſus abſurde hîc poſitum. Deinde niſi adſit particula ἄν, verbum ἐξευρεῖν nihil aliud ſignificare poterit quam *reperiſſe*, quod falſum eſt; at cum illa futuri ſignificationem induit. Vide not. ad Pl. 380. qua ex fabula hoc etiam exemplum notabo v. 465.

καὶ τί ἂν νομίζετον
κακὸν ἐργάσασθαι μεῖζον ἀνθρώπους;

ubi infinitivi aoristo significationem futuri particula ἂν tribuit.

1131. μᾶλλον ὀλβιώτερος. Comparativus auctus per pleonasmum. Sic Euripides Hecuba 377.

θανὼν δ' ἂν εἴη μᾶλλον εὐτυχέστερος,
ἢ ζῶν. τὸ γὰρ ζῆν μὴ καλῶς, μέγας πόνος.

Plautus in lepidissimo Menæchmorum prologo 55.

Nam nisi qui argentum dederit, nugas egerit,
qui dederit, magis majores nugas egerit.

Et V. 6. 13. nam magis multo
patior facilius verba.

1145. καὶ μὴ παρακλείψεις. Vulgo παρακλείψῃς.

1148. ἢν ἀπίωσιν οἴκαδε. Jocus præter exspectationem, quales sunt in Lysistrata 1071. 1213. frequentesque alii in comœdiis. Sic clauditur Plauti Stichus:

Intro hinc abeamus. Nunc jam saltatum satis pro vino est.
Vos spectatores, plaudite, atque ite ad vos comissatum.

Confer finem Pseudoli & Rudentis.

1154. Versus hic, ut sequentes, tetrameter trochaicus esse deberet, cui tres desunt syllabæ. Hoc Kusterus observato versum sic complet: σμικρόν ἐστιν, ὅ τι γ' ὑποθέσθαι τοῖς κιταῖσι βούλομαι.

1155. τοῖς σοφοῖς μὲν — Vulgo τοῖς σοφοῖσι.

1157. Versum hunc in priore meo apographo scripseram. Postea quum fabulam quantum potest emendatam nitidius describerem, ut ad id exemplum operæ typos ordinarent, contigit mihi, quod olim librariis sæpe: quia tres continui versus eadem voce ἐμὲ claudebantur, aberravit oculus meus, versumque hunc transgressus sum: quod nec animadverti, quum madidum e prelo folium semel iterumque & tertio corrigerem, licet suo loco numerus 1160. positus esset, sicque inter illum & præcedentem numerum tres tantum essent versus, qui quatuor esse debebant. Etiam quum versionem reconcinnarem, quia textum meum ob oculos habebam, nec illius versus omissio

hiulcam ſententiam reddebat, nullam ejus rationem habui. Demum quum has notas ſcribo, quam imprudens Comico feci injuriam, ejus conſcius fio, cujus ne mihi actio intentetur, folium hoc typis iterum deſcribi jubeo. At verſionis ad marginem reponat lector: *Itaque, ni fallor, fere omnes de me ferre ſententiam jubeo.*

1159. ὅτι πρώϊλιχ'. Uno die Athenis plures diverſorum poëtarum exhibebantur populo fabulæ, quarum in commiſſione ſorte ducebant Chori ordinem, quo alii poſt alios prodirent. Ex hoc loco apparet meliorem illius chori fuiſſe conditionem, qui prodiret poſtremus, quia recens illius memoria & voluptas judicum animis inhærens, priorum merita obliterabat. Hinc facete Comicus judices orat, ne male moratas meretriculas imitentur, quæ benefactorum meminiſſe non ſolent, niſi quæ poſtrema acceperunt. De fabularum commiſſionibus Athenis fieri ſolitis, legiſſe operæ pretium fuerit, quæ vir ingenioſus & elegantiſſimæ doctrinæ commentatus eſt in Actis Academiæ noſtræ T. XXXIX. p. 172.

1169. Ad hunc locum reſpexiſſe credo Euſtathium cujus verba proferam ex Commentario in Iliadem p. 1277. Ισέον δὲ, ὡς, εἰ καὶ Ομηρος μὴ φιλεῖ χρῆσθαι πολυσυνθέτοις λέξεσιν, ἀλλ' οἱ μετ' ἐκεῖνον ἐπλεόνασαν τοῖς τοιούτοις, καὶ μάλιστα οἱ Αττικοί. τῇ δὲ κωμῳδίᾳ λίαν πάνυ τὸ τοιοῦτον ὑπερεσπούδασται. εὕρηται γοῦν παρὰ τῷ Κωμικῷ χωρίον ἔν τινι ἀσυνήθει κωμῳδίᾳ, οὕτω συγχυσύνθετον, ὅστε ὁ καλαξάμενος αὐτὸ ἀναγνῶναι, ἢ οὐ δύξεται τὸ πᾶν ἀπνευστὶ, ἢ ἀλλὰ πνευστιῶν αὐτοῦ ἀπαλλαγήσεται

1176. κόνισαι, *feſtina*. Sic bene Faber, ſpreta Scholiaſtæ explicatione γυμνάσθητι. Supra 291. ὃς ἂν μὴ πρῳ̃ πάνυ τοῦ κνέφους ἥκῃ κεκονιμένος.

Mutila eſt in fine hæc fabula. Notarum in proœmio dixi verſum 1135. ultimum in cod. Reg. eſſe. Nullum aliud vetus exemplar Mſ. nanciſci potui: quibus alia conſulere commodum erit, forte plura reperient iis quæ Aldus edidit.

FINIS NOTARUM IN CONCIONANTES.

IN NUBES.

Exacta fuit hæc fabula ad quatuor eosdem codices, quorum ſyllabus præmiſſus eſt notis in Ranas.

Hæc eſt omnium Ariſtophanis Comœdiarum nobiliſſima & artificioſiſſima, cujus in inveniundo argumento & diſponendis partibus vim comicam exſeruit admirabilem. Sed ingenii laudem pæne exſtinxit invidia, quam auctori apud bonos multos conflavit Socratis deriſio, cum præteritis ætatibus, tum maxime hac noſtra, qua tam multi perhibentur ſapientes, quia nihil magis quam ſapientiam crepant. Scilicet imperitis hominibus perſuaſum eſt ab accuſatoribus Socratis Anyto & Melito, periculum ſuæ in illum calumniæ facere cupientibus, pretio ſubornatum fuiſſe Comicum, ut Sophiſtam in ſcena exagitaret, ejusque maledictis populi odium in Socratem, iramque judicum ita exarſiſſe, ut ſtatim poſtea capitali judicio condemnatus fuerit. Ineptam hiſtoriolam neſcio cujus fide in farraginem ſuam retulit Ælianus, cum aliis quibusdam ad hujus comœdiæ fata pertinentibus, quæ itidem falſi arguuntur. Ignorant quoque boni iſti Ariſtophanis obtrectatores, exſtitiſſe illius ætate acerrima jurgia inter philoſophos, ſcenicosque poëtas, maxime vero Comicos: Sophiſtas plurimos in ſcena traductos fuiſſe a diverſis poëtis, ipſumque in primis Socratem. Fabulæ, quam contra eum fecerat Amipſias, memini ad Ran. 13. Bis commiſſæ fuerunt Nubes. Primo an. 1. Ol. LXXXIX. Archonte Iſarcho. Aſpere acceptæ fuerunt: iis prætulere judices chororum Cratini *Pytinam* & Amipſiæ *Connum*, quam Menagius admodum probabiliter eam eſſe autumat fabulam, in qua Socratem traducebat, ita ut bis uno die a duobus poëtis comico ſale defricatus fuerit Socrates. Quocirca miror egregium illum ſcriptorem, e quo ſua hauſit Ælianus, non potius de Amipſia victore cogitaſſe, quam de Ari-

ſtophane victo, ut in eum crimen conferret præparatæ Socratis condemnationis. Sequenti anno Archonte Aminia Pronapi filio, Nubes emendatas iterum docuit, verum eventu haud feliciori: nec amplius poſtmodo eas produxit, licet ſubinde eas expoliviſſe videatur. Jam vero Socratis accuſatio & mors incidit in an. 1. Ol. XCV. quo Laches fuit Archon. Itaque inter primam hujus fabulæ commiſſionem & Socratis condemnationem interceſſere anni XXIII. Quo tempore vero actæ fuerunt Nubes, hominem natum Athenis non exſtitiſſe credo, cui præſagire animus potuerit fore, ut poſt XXIII. annos impietatis reus ageretur Socrates. Sane ſi tum illas cum eo ſimultates geſſiſſent ejus accuſatores, ſtatim eodem anno diem ei dixiſſent, nec populi & judicum exaſperaſſent animos in hominem poſt XXIII. annos demum deferendum. Sed quid pluribus calumniam iſtam confutem, quam ſua ſatis refellit abſurditas? Et hæc tamen ratio eſt, cur tot hodie ſapientiæ amatores infenſi ſint Comico noſtro, quem Socratis condemnationis vel cauſam vel inſtrumentum fuiſſe opinantur, qua de re ne cogitare quidem potuit unquam. Euripidem eodem quo Socratem defricuit ſale, quod ad Theſm. 451. obſervavi, nec tamen eum unquam in capitis periculum adducere voluit. Comicorum procacitatem, obſcenam laſciviam vituperabant Sophiſtæ: horum Comici deridebant exiles diſputationes; inde eorum jurgia & perpetuæ concertationes, ab ira tamen & odio longe remotæ. Singuli, ut ſolent agyrtæ, artem ſuam præ aliorum arte laudibus evehebant, quod apparet ex hoc Comici loco in Ran. 1491.

χαρίεν οὖν, μὴ Σωκράτει
παρακαθήμενον λαλεῖν,
ἀπορραλόντα μουσικήν,
τά τε μέγιστα παραλιπόντα
τῆς τραγῳδικῆς τέχνης.
τὸ δ' ἐπὶ σεμνοῖσιν λόγοισι
καὶ σκαριφισμοῖσι λήρων
διατριβὴν ἀργὸν ποιεῖσθαι,
παραφρονοῦντος ἀνδρός.

Ranæ eodem anno exhibitæ fuere, quo Socrates, Prytanis quum eſſet, pro optimo cive ſe geſſit in cognitione cauſæ Præfectorum claſſis ad Arginuſas: quod ob factum Ariſtophani carus eſſe debuit: nihilo tamen minus eum ſugillavit ob differendi de rebus ſubtilibus conſuetudinem, & quia auditores ſuos a ſpectandis ſcenicis ludis avertebat. Sed non obſtabat hæc ſophiſtarum & poëtarum æmulatio, quin una converſarentur, officiisque ſibi reſponderent mutue.

Ni vera iſta ſunt, philoſophos iſtius ævi eorum quos hodie videmus longe diſſimiles fuiſſe oportet, prorſusque immutatam exinde fuiſſe hominis indolem. Quis enim animum inducat, Platonem in Sympoſio Comicum noſtrum cum Socrate eidem menſæ accumbentem repræſentaturum fuiſſe, ſi credidiſſet Ariſtophanem aliquid momenti ad Socratis condemnationem adtuliſſe, idque *pretio ſubornatum?* Si Socratis morte gaviſus fuiſſet Ariſtophanes, quis non miraretur eundem Platonem epigramma hoc feciſſe Comici inſcribendum ſepulchro?

Αἱ Χάριτες τέμενός τι λαβεῖν, ὅπερ οὐχὶ πεσεῖται,
ζητοῦσαι, ψυχὴν εὗρον Ἀριστοφάνους.

Id eſt, interprete Raymundo Cunichio:

Quærebant Charites templum, quod nulla vetuſtas
ſolveret. Inventum eſt pectus Ariſtophanis.

VOLTARIO hæc noſtro perſpecta non fuere, quo iniquiorem Ariſtophani novi neminem. Multa ille in Comicum, quem græce nunquam legerat, temere & ſiniſtre ſcripſit, quæ in vaſta & indigeſta operum mole quærere non vacat. Unicus mihi ſuccurrit locus in *Lexico philoſophico*, cui poſtmodo titulum fecit *La Raiſon par Alphabet*, in voce *Athée*, *Athéiſme*. In una pagella, ubi de Ariſtophane agit, multi ſunt errores, quos ingenioſo ſeni lubens condono; at iſta nollem ibi legi: *Ce poëte comique, qui n'eſt ni comique, ni poëte, n'aurait pas été admis parmi nous à donner ſes farces à la foire St. Laurent.* Iſta, ſi quid ſapiunt literati illi, qui editionem integram ſummi Viri operum, ab omni interpolatione purgatam digerunt, quæ in Germania ad Rheni pontem, quo Alſatiæ noſtræ

ſub hac urbe committitur, maximis ſumtibus ſummaque cum cura pulcherrimis typis deſcribitur, iſta, inquam, pro ſpuriis habebunt, furcillisque ejicient. Niſi enim Ariſtophanes *poëta* eſt, nobis dicant quem comœdiarum ſcriptorem poëtæ nomine dignari oporteat: niſi *comicus* idem eſt, nobis rurſus dicant, ubinam gentium uberior ſalium, jocorum, facetiarumque fons reperiri queat. Quam facile iſta in Voltarium retorqueri poſſint, ſciunt qui antiqua & nova perinde intelligunt, eoque pollent ſenſu, qui ad eorum comparationem bene inſtituendam requiritur. Sane Ciceroni idoneo judici nuncupatur Ariſtophanes *facetiſſimus poëta veteris comœdiæ*. VOLTARIO fraudi fuit pravum Plutarchi judicium, qui in mutilo illo fragmento quod exſtat comparationis Ariſtophanis cum Menandro, philoſophiæ amorem, partiumque ſtudium magis oſtendit, quam criticum acumen. Illius criminationes perite refutavit Nicod. Friſchlinus. Si apud Comicum multa occurrunt, quæ noſtris moribus repugnant, id illi vitio vertendum non eſt: popularibus enim ſuis, non nobis, ſcripſit. Quæ autem divino Platonis ingenio valde accepta fuiſſe compertum eſt, ſi cui hodie illa placeant, is ſtulte ſapere mihi non videtur. Plato etenim, ut refert Olympiodorus in ejus vita, ἔχαιρε πάνυ καὶ Ἀριστοφάνει τῷ Κωμικῷ, καὶ Σώφρονι, παρ' ὧν καὶ τὴν μίμησιν τῶν προσώπων ἐν τοῖς διαλόγοις ὠφελήθη. λέγεται δὲ οὕτως αὐτοῖς χαίρειν, ὥστε καὶ νίκα ἐτελεύτησεν, εὑρεθῆναι ἐν τῇ κλίνῃ αὐτοῦ Ἀριστοφάνην καὶ Σώφρονα. Hæc forte olim alio in opere uberius exſequar: nunc vero diſputatiunculam hancce Quintiliani, magni illius eloquentiæ magiſtri, cui neminem arbitror Voltarium in hac arte parem eſſe cenſere, judicio concludam. "Antiqua comœdia cum ſinceram illam ſermonis Attici „gratiam prope ſola retinet, tum facundiſſimæ libertatis, etſi eſt in „infectandis vitiis præcipua, plurimum tamen virium etiam in ce„teris partibus habet. Nam & grandis, & elegans, & venuſta, & „neſcio an ulla, poſt Homerum tamen, quem, ut Achillem, ſem„per excipi par eſt, aut ſimilior ſit oratoribus, aut ad oratores fa„ciendos aptior. Plures ejus auctores: *Ariſtophanes* tamen, & *Eu„polis*, *Cratinus*que præcipui."

ARGUMENTUM ad fidem codd. edidi. In C. pro τελεῖ l. 9. eſt διδάσκει, quod prioris verbi interpretatio eſt. Alias varietates obſervare nihil adtinet. Perperam vulgo pro παφλαζῶν l. 18. legitur περιλαζῶν, & pro σύζφουσιν l. penult. inepte σύζφισιν.

Verſ. 3. ἀπέφαντον. Sic IV. codd. Gloſſæ, ἀπλήφωτον, ἀτελείωτον. Sic infra 393. codd. cum impreſſis eandem formam ἀπέφαντον exhibent. Quod ad hunc locum in ſcholiis legitur: εἰ δὲ ἀπέφαντον μετὰ τοῦ ν γράφουσι ἁμαρτανοῦσι, imperiti Græculi eſt. In Æſchyli Prom. 1086. εἰς ἀπέφαντον δίκτυον ἄτης. Gl. οὗ τέλος οὐχ εὑρίσκεται. Utraque forma perinde bona eſt. Nec eam differentiam agnoſcunt boni ſcriptores, quam ille ſtatuit in integra nota, quam e cod. C. deſcribo: ἀπέφατον, τὸ μὴ ἔχον πέρας· ἀπέφαντον δὲ, τὸ μὴ περαινόμενον, καὶ τὸ ὅπερ μὴ δύναιτ' ἄν τις ἐξελθεῖν. Quemadmodum hîc de longa nocte queritur Strepſiades, ita Soſia apud Plaut. in *Amphitr.* I. 1.

Neque ego hac nocte longiorem me vidiſſe cenſeo:
niſi item unam, verberatus quam pependi perpetem.

Nec mirum Strepſiadem hunc noctes inſomnes ducere: hoc enim evenire ſolet iis, qui in magno ære alieno ſunt. Apud Plautum Menæ. V. 5. rogat medicus Menæchmum:

Perdormiſcin' usque ad lucem? facilen' tu dormis cubans?

Cui ille reſpondet:

Perdormiſco, ſi reſolvi argentum, quoi debeo.

Ex Lamb. Bos Obſervatt. critt. p. 61.

7. ὅτι οὐδὲ κολάσαι ξεσθι. Vide not. ad Lyſ. 611. & Theſm. 217. Perperam in impreſſis ὅτ' οὐδὲ κολάσ' ἔξεσθι. In plerisque codd. ſcriptum eſt plene κολάσαι ἔξεσθι. Mallem vero ὅτι τ' οὐδὲ, vel ὅτι δ' οὐδὲ. Copula enim deſideratur: ἀπόλοιο πολλῶν οὕνεκα, καὶ ὅτι — vel ὅτι δὲ — Sic extrema in fabula: παῖε, πολλῶν οὕνεκα, μάλιστα δ' εἰδώς — In bellum imprecatur, quod non ſinat ſervos caſtigare, quia quum prope hoſtes eſſent, ab heris male habiti facile transfugiebant. Idcirco inter eos, quibus bellum commodum eſt, ſervos recenſet, Pace 451.

ἢ δοῦλος αὐτομολεῖν παρεσκευασμένος.

Male hæc unus e Scholiastis refert ad libertatis promissionem factam servis ante pugnam ad Arginusas, quæ contigit an. 3. Olymp. XCIII. diu post editam hanc fabulam.

10. ἐγκεκορδυλημένος. Gl. ἐνπετυλιγμένος, ἐγκεκρυμμένος.

12. δακνόμενος. Gl. ἐνοχλούμενος.

15. Glossæ: ἱππάζεται, ἐν ἵππῳ ὀχεῖται. ξυνωρικεύεται, ἐπὶ δίφρου φέρεται. ὀνειροπολεῖ, ἐν ὀνείρασι φαντάζεται.

20. λογίσωμαι. Gl. λογαριάσωμαι, λογαριάσω.

22. τοῦ. Gl. ἕνεκεν τίνος πράγματος — τί ἐχρησάμην; Gl. ἐς τί, κατὰ τί.

25. In somnis loquitur adolescens.

29. ἐλαύνεις. Gl. σῖρέφεσθαί με ποιεῖς, ἤγουν πολλὰς σῖροφὰς φροντίδων διεγείρεις.

30. ἔδα με. Gl. κατέλαβε. Translata loquendi forma ex Euripidis Tragœdia, in qua erat juxta Scholiastem: τί χρέος ἔδα δῶμα. In Herc. Fur. legitur hic versus 531.

γύναι, τί καινὸν ἦλθε δώμασιν χρέος;

Vide Phrynichum in χρέως, p. 172.

31. τρεῖς μναῖ. Supple ὀφείλονται ἕνεκα —

35. ἐνεχυράσεσθαι, forma media, *pignora ablaturos*. Gl. ἐνέχυρον ἐξ ἐμοῦ λαβεῖν. At infra v. 241. τὰ χρήματ' ἐνεχυράζομαι, significatione passiva, *pignora a me capiuntur*. Vide Salmasium de modo usurarum p. 549.

36. καὶ σῖρέφει. Perperam vulgo σῖρέφῃ. Illud est in membr. & absque iis etiam repositum fuisset.

37. δήμαρχος. scholion Mss. cod. C. δέον εἰπεῖν κόρεις. οἱ γὰρ κόρεις ἐν τοῖς σῖρώμασιν ὄντες τοὺς ὑπνοῦντας δάκνουσιν. ὁ δὲ μεμνημένος, ὅτι εἰς δικασῖήριον ἥξει ὑπὸ τῶν δανεισῖῶν, δήμαρχος φησί. δήμαρχος δέ ἐσῖιν, ὁ τοῦ δήμου προσῖάτης, ὃν φασὶν ἰδιώτικῶς δοῦκαν.

41. εἰθ' ὤφελ'. Parodia primi versus Euripidis Medeæ:

εἰθ' ὤφελ' Ἀργοῦς μὴ διαπλῆσθαι σκάφος.

προμνήσῖρια. Gl. ἡ τοῦ γάμου πρόξενος.

42. γῆμαι ἐπῆρε. Gl. παρεκίνησε, κατέπεισε. Perperam vulgo, γημ' ἐπῆρε. Vide ſupra ad v. 7.

44. εὐρωτιῶν. ἐξήγησίς ἐστι τοῦ εἰκῆ κείμενος. τοῖς γὰρ εἰκῆ καὶ ἀμελῶς κειμένοις ἱδρὼς προσίζει καὶ νοτίς. τοιοῦτος δὲ ὁ τῶν ἀγροίκων βίος· ὥσπερ αὖ ἐπιμελὴς καὶ καθάριος ὁ τῶν ἀστικῶν. διόπερ καὶ εἰς πενίαν συνεχῶς ὑπὸ τῶν ποιητῶν τύπτεται καὶ ὀνειδίζεται, ὥς φησι Μένανδρος·

ὡς εἰς τὰ καθαρὰ λιμὸς εἰσοικίζεται.

Suidas. — ἀκόρητος. Gl. ἀκαλλώπιστος. Euſtathius ad Il. p. 951. I. 41. Ιστεὸν δὲ καὶ ὅτι οἱ Αττικοὶ ἀκόρητόν φασι τὸ ἀκαλλώπιστον καὶ ἀφιλοκάλητον, ὡς δηλοῖ καὶ ὁ Κωμικὸς ἐν τῷ, βίον ἀκόρητον, εἰκῆ κείμενον. τοῦ δὲ τοιούτου ἀκορήτου θέμα τὸ κορῶ. ἐξ οὗ ἐκκορεῖν Ελλάδα ἡ κωμῳδία λέγει, τὸ ἐκκενοῦν καὶ καθαίρειν ὡσεὶ καὶ ἐσαροῦτο κατὰ τὰς φιλοκαλουμένας οἰκίας. Reſpicit verſum Pacis 59.

45. στεμφύλων. Gl. τεταριχευμέναις σταφύλαις. Falſo. Phrynichus: στέμφυλα. οἱ μὲν πολλοὶ, τὰ τῶν βοτρύων ἐκπιέσματα, ἀμαθῶς· οἱ δ' Αττικοὶ, στέμφυλα τὰ τῶν ἐλαῶν. Thomas M. στέμφυλα οἱ πολλοὶ, τὰ τῶν βοτρύων μετὰ τὸ ἐκπιεσθῆναι· οἱ δ' Αττικοὶ, στέμφυλα τὰ τῶν ἐλαῶν.

48. σεμνήν. Gl. σοβαρὰν τὸ ἦθος. ἐγκεκοισυρωμένην. Schol. Mſ. περισσῶς κεκοσμημένην, κεκαλλωπισμένην, ὁμοίως τῇ Κοισύρᾳ. αὕτη δὲ ἦν γυνή τις πάνυ ἑαυτὴν κοσμοῦσα ἱματίοις καὶ τῇ ἄλλῃ διαίτῃ, ὡς τοὺς ὁρῶντας ἐκπλήττεσθαι. Suidas ex antiquis ſcholiis Cœſyram Piſiſtrati uxorem fuiſſe dicit; juxta alios, Alcmœonis, quod probabilius eſt. Namque in Acharn. 614. ὁ Κοισύρας Megacles appellatur.

50. τρυγός. Bene Schol. νέου οἴνου. Heſych. τρύγα. οἶνον ἀδιήθητον ἀπὸ ληνοῦ. — τρασιᾶς. Gl. ξύλου ἐν ᾧ τὰς ὀπώρας ἐξήραινον.

51. Schol. Mſ. καταγλώττισμά ἐστιν, ὅταν ἐν τῷ καιρῷ τῆς συνουσίας ὁ ἀνὴρ τὴν γλῶτταν αὐτοῦ τῷ τῆς γυναικὸς ἐμβάλλῃ στόματι. ἔστι δὲ καὶ ὁ λαφυγμὸς κατὰ μέν τινας τὸ αὐτό· κατὰ δέ τινας, ἡ ἄλογος καὶ καθ' ὑπερβολὴν δαπάνη. ἔστι γὰρ λάπτω καὶ λαφύσσω τὸ ῥοφῶ, κυρίως ἐπὶ κυνῶν καὶ χοίρων. ὅθεν παράγεται καὶ ὁ λαφυγμός. εἰκότως δὲ ταῦτα καταλέγει, δεικνὺς ὅτι αἱ εὐγενεῖς γυναῖκες ὑπὸ τῆς λίαν τρυφῆς τοιαῦτα πράττουσι.

53. ἐσπάθα, *telam texebat:* proprie *telam ſpatha denſabat.* In ambiguitate hujus verbi ludit, quod ſignificat etiam *prodigere.* Heſych. σπαθᾷ. τρυφᾷ, ἀναλίσκει, ἀσώτως καὶ ἀφειδῶς ἀλαζονεύεται.

57. Suidas: πότης λύχνος, παρὰ Ἀττικοῖς, ὁ πολὺ ἔλαιον ἀναλίσκων. Confer Herodiani Philetærum p. 432.

58. διατί δῆτα κλαύσομαι. Sic recte codd. A. B. Vulgo διατί δὴ κλαύσομαι, claudicante verſu.

61. τῇ γαθῇ. Male in A. C. τἀγαθῇ.

66. τέως. Gl. μέχρι τινός. τῷ χρόνῳ, μόλις.

68. ἐκορίζετο. Gl. ἐκολάκευε.

70. ξυσλίδ'. Schol. Mſ. ξυσλὶς εἶδος ἱματίου πορφυροῦ. ἄλλοι δέ φασι τὸ ἰδιωτικῶς λεγόμενον σωσάνιον καὶ σῶζον τοὺς ἄνδρας.

73. ἐπίθετο. Sic cum Bentleio lego. Vulgo minus numeroſe ἐπείθετο.

74. ἵππερον. Gl. ἱππικὸν ἔρωτα, ἀφανισμόν. Recte in membr. ſcriptum eſt κατέχεεν, quod absque iis etiam ob verſum reponi debebat. Male vulgo κατέχεε.

81. κύσον με. Perperam vulgo κῦσόν με. Prima in κύω, κυνῶ corripitur ſemper. Vide Ran. 755. 788. Æſchylus Prom. 944.

οἱ προσκυνοῦντες τὴν Ἀδράσλειαν, σοφοί.

Confer not. ad Apollonium I. 1238. — τὴν δεξιάν. Schol. Mſ. ἔθος ἦν τοῖς παλαιοῖς τὰς δεξιὰς διδόναι ἀλλήλοις εἰς βεβαίωσιν τῶν συνθηκῶν. καὶ Ομηρος· (Ιλ. ζ'. 233.)

χεῖράς τ' ἀλλήλων λαβέτην, καὶ πιστώσαντο.

87. τί οὖν πίθωμαι; Sic recte Daweſius, cujus emendationi favet cod. C. in quo πίθομαι. Vulgo πιθοῦμαι. In meo πειθοῦμαι.

92. τῳκίδιον. τὸ οἰκίδιον. Ad hanc formam in Theſm. 349. ſcribi debuit:

κακῶς ἀπολέσθαι τοῦτον αὐτὸν κῳκίαν.

non, ut ibi reliquimus, κοικίαν. Sic Ran. 511. κῷνον pro καὶ οἶνον.

94. Φροντισλήριον. Heſych. διατριβὴ καὶ τὸ οἴκημα Σωκράτους, καὶ τὸ σχολεῖον. Ipſe etiam Socrates Φροντισλὴς appellabatur. Vide Lamb. Bos Obſervatt. critt. p. 63.

96. ὡς ἔστιν πνιγεύς. Sic ad metri legem scribendum fuit. Perperam vulgo ἔστι. Gl. πνιγεὺς, κάμινος.

98. ἀργύριον ἤν τις διδῷ. De Socrate vere dici hoc non potuit, qui nunquam ab auditoribus suis mercedem accepit. Sed hoc faciebant plerique alii Sophistæ. Hac autem fabula sub persona Socratis philosophos omnes traducit Aristophanes, & quæ singulis in ratione vitæ & doctrina inerant ridicula, ea simul omnia in Socratem confert. Sic solent etiamnum Comici nostri, qui in personam aliquam fictam vitia & ridicula congerunt in multis hominibus observata. Hoc non ignorabant Athenienses, quorum nulli non notus erat Socrates. Hujus observationis meminisse lectorem velim ad omnes locos, ubi Socrati, qui philosophorum omnium personam sustinet, vel dogmata vel actiones tribuuntur, a quibus eum scimus fuisse alieniſſimum.

105. νήπιον. Gl. μωρόν.

107. σχασάμενος. Gl. ἀφείς.

109. τοὺς Φασιανούς. Nulla est hic ambiguitas: de Phasianis gallinis hoc intelligendum. Enimvero absurdum esset adolescentem dicere: *equitandi studium non abjicerem, etiamsi mihi dares pulcherrimos equos.* Præterea notæ gulositatis Leogoras gallinas Phasianas saginabat; nihil illi cum equis fuit rei. Vid. not. ad Phrynichum p. 204.

114. In fine hujus versus τὸν ἥττονα scribi debuit, ut in superioris fine, & sic est in IV. codd. Perperam vulgo ἧττονα.

115. ταδικώτερα. Sic tres Regii. Vulgo ταδικώτατα. Comparativus sic eleganter adhibetur vice superlativi.

119. οὐκ ἂν πιθοίμην. In meo, licet reclamante metro, πειθοίμην. Frequentissima horum permutatio.

120. τὸ χρῶμα διακεκναισμένος. Gl. βεβλαμμένος, ἐφθαρμένος, ὠχρὸς, οἷόν ἐστι τὸ τῶν φιλοσόφων.

121. ἔδει. Confer not. ad Conc. 595.

126. Metaphora sumta a luctatoribus, qui nisi ter dejecti fuissent, pro victis non habebantur. Semel dejectus iterumque surgebat, certamenque integrabat. Vide Lucillii epigramm. XX. in Milonem,

Summo cum judicio nuperus Sophoclis commentator hunc Comici verſum Euripidi admovit, apud quem Oreſtis initio Electra de fratre ſuo ait juxta Musgravii emendationem, quam, licet codd. aliquot auctoritate ſuffultam, probandam non cenſui:

νοσεῖ
τλήμων Ὀρέσης· οὐδὲ πεσὼν ἐν δεμνίοις
κεῖται.

Quod, ut huic Comici loco aſſimuletur, ſignificare neceſſe eſt: *Neque cum morbo conflictatus, poſtquam in lecto cecidit, jacendo ſe victum profitetur; ſed exſurgit, & cum morbo denuo colluctatur.* Bella meherculè ſententia!

130. σχινδαλάμους. Perperam vulgo σκινδαλμοὺς, corruptis numeris. Ex uſu Atticæ dialecti litera aſperata pro tenui reponenda fuit. Vide not. ad Ran. 819. Productiorem formam σχινδαλάμους ſola metri neceſſitas tuetur: accedit etiam codicis auctoritas: in B. ſcriptum σκινδαλάμους. Heſych. σκινδάλαμος. σκόλοψ. τινὲς δὲ διὰ τοῦ χ, σχινδάλαμος. ἄλκαι, σκινδαλμός. Quæ ad hanc gloſſam voci explicandæ affert Lamb. Bos, ſunt bonæ notæ. Sed ſenariorum leges nec proſodiam græcam noverat, ſi δαλμους pro iambo habuit, aut ſi ſpondeum ibi ſtare poſſe credidit.

131. σῤαγεύομαι. Gl. ἀναβάλλω, καὶ διατρίβω. βραδύνω. In C. atramento ſcriptum σῤατ. reliqua vocis pars minio ſcripta ηγεύομαι. Primo librarius ſcribere voluit σῤατεύομαι, quod verbum ſæpe cum σῤαγεύομαι commutatum. Vide Heſychii interpretes ad gloſſam σῤατεύομαι, διατρίβω. in primis vero elegantiſſimum Valckenarium ad Ammonium L. II. cap. XIII.

136. τὴν θύραν κελαδήσας. Alia metaphora Plautus Truc. II. 2.

Quis illic eſt, qui tam proterve noſtras ædes arietat?

137. ἐξήμβλωκας. Gl. ἡμιτελῆ ἐποίησας διαφθείρας. Alluſio ad Socratis matrem quæ obſtetrix erat: ipſe autem dicere ſolebat ſe eandem artem exercere, ὅτι τέχνην ἔχω τὴν μαιευτικήν, καὶ διὰ ταύτης ποιῶ τοὺς νέους ἀποτίκτειν τὰ νοήματα ἐν τῇ ἑαυτῶν ψυχῇ. Schol.

145. τοὺς αὑτῆς. Sic tres codd. melius quam vulgo αὐτῆς.

146. τὴν ὀφρῦν. Corrige typothetæ errorem.

166. τοῦ διεντερεύματος. Gl. τῆς περὶ τοῦ ἐντέρου λεπτολογίας καὶ φυσιολογίας.

170. ὑπ' ἀσκαλαβώτου. *Stellio lacerti genus est, quo Galli, Germani, Anglique carent; cujus proinde nomen ii nullum habent.* Harduinus ad Plinium T. I. p. 606. Quin juxta Plinium T. II. p. 508. stellio, quem Græci coloten vocant, & ascalaboten, & galeoten, in Italia non nascitur.

179. Monui ad Plut. 985. legendum esse:

ἐκ τῆς παλαίστρας ἱμάτιον ὑφείλετο.

180. Plautus Capt. II. 2. 24.

Eugepæ! Thalem talento non emam Milesium.
nam ad sapientiam hujus nimius nugator fuit.

182. τὸν Σωκράτη. Codd. τὸν Σωκράτην. Hanc formam præfero ubi vitando hiatu servit: illa magis Attica est, ut κλεισθένη, Αντισθένη, aliaque: proinde hîc relinqui debuit. Vide not. ad Conc. 366.

185. τῷ σοι δοκοῦσιν εἰκέναι; Perperam vulgo ἐοικέναι. Mœris εἰκὼς, Αττικῶς. ἐοικῶς, Ελληνικῶς. In Conc. impressi etiam exhibebant v. 1161. προσεικέναι. In Vesp. 1321. εἰκότας. Quibus in locis altera forma metro non repugnabat. Sic etiam Av. 1298.

Ορτυξ ἐκαλεῖτο· καὶ γὰρ εἶκεν ὄρτυγι.

Ad hæc aliaque exempla εἰκέναι, εἰκότες ubique scribendum, ni metri lex obstet, ut Vesp. 1309.

ἔοικας, ὦ πρεσβῦτα, νεοπλούτῳ τρυγί.

1413. γυναικὶ κλητεύειν ἔοικας θαψίνῃ.

Eandem medelam feci Euripidi in Bac. 1273.

μῶν σοι λέοντι φαίνεται προσεικέναι;

Sic Sophocles Philoct. 903.

ὅταν λιπών τις, δρᾷ τὰ μὴ προσεικότα.

189. τοῦτ' ἔτι. Sic A. C. recte. In B. τοῦτο φροντίζετε. In meo τούτου φρ — Vulgo τοῦτό γε.

191. τί δ' ἄρ' οἶδε. Male vulgo τί γὰρ οἶδε. Vocula γὰρ quæ hîc locum non habet, e superiore versu repetita fuit.

192. οὗτοί γ' ἐρεξιδιφῶσιν. Sic tres Regii. Vulgo οὗτοι δ' — Gl. ἐρευνῶσι τὰ ὑπὸ —

199. ἄγαν ἐστὶν χρόνον. Vulgo ἄγαν γ' ἐστὶ χρόνον. Primo istud γε recte abest a tribus Regiis. Tum ἐστὶν ob metrum scribi oportuit. Insertum fuit γε ab inepto librario prosodiæ imperito. Ultima in ἄγαν poëtis Atticis semper producitur. Vide quæ notavi ad Euripidis Androm. 364. Quæ ibi proposita fuit Sophoclei versus in Ajace 965. emendatio, quam suo loco adferam, *Clarissimi Professoris Regii* suffragio comprobata non fuit. Tamen *certi satis nihil videt.* Huic ergo dico, ut Dicæopolis agricolæ illi qui flendo morbum oculorum contraxerat, κλαῖε πρὸς τοὺς Πιττάλου. At ego medico solvam mercedem, si mihi lippus ille unicum e poëtis Atticis versum indubiæ lectionis ostendat, in quo ἄγαν ultimam corripiat. Quod Eustathius ait ad Odyss. β'. 49. id est p. 1433. l. 64. cujus loci indicium Heathio debet: ὅρα δὲ καὶ τὸ πάμπαν συλλαλεῖν, ὡς τὸ ἄγαν καὶ λίαν. illud scribens humani quid passus est. ἄγαν omittere debebat & λίαν. Quod ad πάμπαν adtinet, ultimam istius adverbii corripi, ipse agnoscit auctor Etymol. M. quem laudavi, sed hoc de ἄγαν & λίαν diserte negat. ἄγαν, τὸ γαν μακρόν. τὰ εἰς αν λήγοντα ἐπιῤῥήματα μακρὰν ἔχουσι τὸ α, οἷον πέραν, λίαν, εὐάν· πλὴν τοῦ ὅταν καὶ πάμπαν. Nullibi apud poëtas Atticos λίαν occurrit ultima brevi. Primam modo producunt, modo corripiunt. Producitur in Antisthenis versibus, quos profero aliter ac leguntur in Floril. Grotii pag. 321.

τί φής; λαθεῖν ζητῶν τι, πρὸς γυναῖκ' ἐρεῖς
τὸ πρᾶγμα; καὶ τί τοῦτο λίαν διαφέρει,
ἢ πᾶσι τοῖς κήρυξιν ἐν ἀγορᾷ φράσαι;

Vide quæ notavi ad Androm. 860. & Med. 928. Adverbium μακρὰν ultimam etiam semper producit, ut dixi ad Ran. 434. Incerti Tragici versus apud Stobæum de R. N. edit. Grotii p. 127. sic legendus est:

καὶ τὴν Δίκην μακρὰν ἀπωκίσθαι βροτῶν.

Si legas που μακράν pes vel tertius, vel quartus creticus erit.

201. ἀσθενομία μὲν αὐτή. Gl. σφαῖραν δείκνυσι.

206. αὕτη δέ σοι. Venustam emphasin habet σοι abundans. Vide ad Ran. 1119.

210. καὶ ποῦ Κικυννῆς. Perperam vulgo Κικιεῖς. In A. C. Κικυννεῖς. Genuinam terminationem Atticam meus exhibet Κικυννῆς: sed ν geminari debuit. Pagi nomen est Κίκυννα, unde Κικυννόθεν supra v. 134. Pessime in B. καὶ ποῦ Κυνεῖς. Depravatæ sunt etiam Hesychii glossæ: Κικίνης. δῆμος τῆς Ακαμαντίδος Φυλῆς. Κικίννα. τριχόπλασίος. Scripserat Κίκυννα. δῆμος τῆς Ακαμαντίδος Φυλῆς. δημότης, Κικυννῆς. Tum nomen ad quod pertinet explicatio τριχόπλασίος epitomatoris culpa omissum fuit. Dicitur autem Κικυννῆς, ut Αχαρνῆς, Κεραμῆς, κωπῆς, ἀμφορῆς, γναφῆς, ἱππῆς, quæ forma est nominativi pluralis nominum omnium in εὺς desinentium. Vide Gregorium de Dial. Att. §. 43. In priore Hesychii glossa Atticam terminationem non animadverterunt interpretes: Κικίνης depravatum a Κικυννῆς. His nominativis ι olim non subscribebant.

213. ὑπὸ γὰρ ἡμῶν. Sic bene duo Regii. Perperam vulgo ὑμῶν. In scholio Mss. est etiam ἡμῶν. Scholii ultima verba apponam. παρασκευασάμενος γὰρ Περικλῆς τὴν Εὔβοιαν ἐξέτεινε τοὺς αὐτῆς φόρους ἐπιπολύ. τοῦτο οὖν ἔδοξε τῷ Στρεψιάδῃ νοεῖν τὸ, παρατέταλται μακρὰ πόρρω πάνυ. καὶ διὰ τοῦτο φησίν· οἶδα, ὑπὸ γὰρ ἡμῶν καὶ Περικλέους παρετάθη.

215. τοῦτο μέγα φροντίζετε. Sic olim Scholiastes legebat & Suidas in v. μέγα, ubi τὸ μέγα interpretatur πάνυ. Nimirum illud πάνυ, quod vulgo hic legitur, e glossemate irrepsit, & invenuste profecto, quum mox sequatur πόρρω πάνυ. BENTLEI. In B. scriptum τοῦτο πάνυ μέγα φροντίζετε.

217. οἰμώξεσθ' ἄρα. Gl. συνεχῶς ὑπ' αὐτῶν λοιδορούμενοι.

219. ὦ Σώκρατες. Sic IV. codd. ut Kusterus edidit. In prioribus editt. adverbium ὦ omissum erat. Est autem illud admirantis, non vocantis. Ut hic Socratem Comicus in corbe suspensum exhibet, sic Acharn. Euripidem in machina theatrali.

225. Quæ hic Socrati affinguntur, de aliis sophistis, quos sub

perſona Socratis univerſos irridet Comicus, vera ſunt: at ille, ut ait Cicero Academ. I. a rebus occultis & ab ipſa natura involutis avocavit philoſophiam, & ad vitam communem adduxit, ut de virtutibus & vitiis, omninoque de bonis rebus & malis quæreret. Cœleſtia autem vel procul eſſe a noſtra cognitione cenſebat, vel, ſi maxime cognita eſſent, nihil tamen ad bene vivendum.

227. εἴπερ — Strepſiadis ſermonem abrumpit Socrates: dicturus erat ille εἴπερ ἔξεσθι περιφρονεῖν τοὺς θεοὺς δηλονότι. Sic ſententiam ſupplet ſcholion Mſ. in membr.

248. θεοὶ ἡμῖν νόμισμ' οὐκ ἔσθι. Sic Euripides, qui philoſophus etiam erat, & inſuper poëta bonus, in Ranis ait v. 889.

ἔτεροι γάρ εἰσιν, οἵσιν εὔχομαι, θεοί.

Philoſophorum de Diis opiniones exagitat Comicus, absque ullo religionis ſtudio. Nam & ipſe deos paſſim in fabulis ſuis irridet. Qui autem deos ita ridicule traduxit, non ægre ferre potuit, ſi quis eos nihil eſſe doceret. Quod autem Socrates ait νόμισμα, id alio ſenſu accipit Strepſiades, nimirum pro *nummo*.

257. Alluſio eſt in hoc verſu ad Sophoclis *Athamantem coronatum*, quo in dramate introducebatur Athamas caput corona redimitus, aræque admovebatur Jovis, ut immolaretur, Phryxoque, qui mortuus eſſe credebatur, pœnas lueret; at interventu Herculis nuntiantis Phryxum vivere & apud Colchos eſſe, liberabatur.

262. καταπατῶμενος παιπάλη γενήσομαι. *Dum hæc dicit, comminuit ſuper Strepſiadis capite lapides friabiles, aut eum farina conſpergit, ut victimæ ſolebant* mola *conſpergi; nam & iſte tanquam victima coronatus erat.* Ita Berglerus e Scholiaſte. Sed aliter hæc acceperunt veteres magiſtri: gloſſa, καταπατῶμενος ὑπὸ σοῦ ταῖς πληγαῖς διὰ τὰ μαθήματα, παιπάλη γενήσομαι. *Ita me pugnis comminues, ut facile pollen fiam.*

268. κυνέην. Sic ob metrum ſcribi oportuit. Vulgo κυνῆν, corruptis numeris. Prima hujus nominis ſyllaba ſemper corripitur. Vide Lyſ. 751. 754. 757.

269. δῆτ' ὦ. In A. C. δὴ ὦ. Alibi δὴ pro δῆτ' male positum observare memini.

272. χρυσέης ἀρύτεσθε πρόχουσιν. Vulgo χρυσέοις ἀρύεσθε πρ. Feminini generis est nomen πρόχους. Vide Piersonum ad Mœrin p. 296. In duobus Regiis scriptum est χρυσέαις. Euphoniæ gratia præferri debuit Ionica forma poëtis Atticis frequentata, quam adfirmat Thomas M. in χοή. Atticam formam ἀρύτεσθε reposui e Suida in ἀρύτεσθαι. Conferatur Kœnius ad Corinthum p. 28. Ordo est: εἴτ' ἄρα ἐν ταῖς προχοαῖς ὑδάτων Νείλου ἀρύτεσθε χρυσέης πρόχουσιν.

277. δροσερὰν φύσιν εὐάγητοι. Vulgo εὐάγητον. Glossæ: πάντη φερόμενον. εὐκίνητον· τοιοῦτον γὰρ τὸ ὕδωρ. Sed vera est lectio εὐάγητοι, quam ex emendatione Jo. Toupii reposui, ad Suidam III. 305.

282. καρπούς τ' ἀλδομέναν ἱερὰν χθόνα. Vulgo legitur: καρπούς τ', ἀρδομέναν θ' ἱερὰν χθόνα. Id est, Berglero interprete; *fructusque & sacram tellurem, dum irrigatur.* Quod profecto ineptissimum est. In membr. copula post ἀρδομέναν non comparet. Unius itaque literæ mutatione, A pro P posito, genuinam elegantemque lectionem restitui.

287. μαρμαρέαισιν αὐγαῖς. Sic B. In duobus aliis Regiis μαρμαρέαις ἐν αὐγαῖς. Alterutra lectio recipienda fuit. Nam vulgatæ μαρμαρέαισιν ἐν αὐγαῖς metrum repugnat.

295. ἐστὶν νυνί. Sic bene membr. ut ex metri lege correxit Berglerus. In aliis editt. & in plerisque codd. ἐστὶ νυνί. Prius ν a sequente absorptum fuit.

296. οὐ μὴ σκώψεις, μηδὲ ποιήσεις. Solœce vulgo σκώψῃς — ποιήσῃς. Vide not. ad Lys. 704. Ran. 202. 298. 524. οἱ τρυγοδαίμονες οὗτοι. Id est οἱ κακοδαίμονες οὗτοι τρυγῳδοί. Comœdia olim τρυγῳδία appellabatur, nec unquam isto nomine tragœdia appellata fuit, quod videbimus ad Acharn. 400. Perperam in B. C. τραγοδαίμονες.

306. ὑψερεφεῖς. Sic A. C. Duo alii ὑψηρεφεῖς. Vulgo ὑψιρεφεῖς. Gl. ὑψηλοί.

310. παντοδαπαῖς. Sic tres Regii. Vulgo παντοδαπαῖσιν.

311. ἤρι. Gl. ἔαρι. τότε γὰρ ἐτελοῦντο τὰ Διονύσια.

316. ἀὐδράσιν ἀγνοῖς. Hoc ex oſcitantia mea irrepſit. Neſcio quo caſu, quum fabulam iterum deſcriberem, iſtud ἀγνοῖς in calamum mihi venit. Repone ἀφγοῖς. Sophiſtas intelligit.

318. καὶ τερατείαν. Hoc in IV. codd. reperi. Gl. παραδοξολογίαν. ἀλαζονείαν. Nec tamen infitior potuiſſe Comicum ſcribere τερθρείαν. Mœris, τερθρεία, Ατ̃τικῶς. τερατεία, Ελληνικῶς. Quam notam ad hunc Ariſtophanis locum refert Pierſonus. Sed non ideo a codd. ſcriptura recedere neceſſarium duxi. Confer Ruhnkenium ad Timæum p. 180.

319. τοῦτ' ἄρ' — Hoc etiam neſcio qua mea oſcitantia irrepſit. Scripſeram primo, ut eſt in vett. editt. & IV. codd. ταῦτ' ἄρ', quod reponi velim. Gloſſa διά. Scilicet ταὐτ' ἄρα valet διὰ ταῦτα ἄρα. Sic infra 335. 352. ubi eadem gloſſa in codd. adſcripta. Corinthus de Dial. Att. §. VI. Ταῦτ' ἄρα Ατ̃τικὸν ἀντὶ τοῦ διὰ ταῦτα· λείπουσι γὰρ αἱ προθέσεις παρὰ τοῖς Ατ̃τικοῖς, ὡς — Exempla paſſim obvia. Reponendum etiam ἀκούσασ', id eſt ἀκούσασα, relatum ad ψυχή, ut eſt in libris omnibus: nec aliter excudi volebam.

320. περὶ κάππου. Obſerves κάππου prima producta, contra artem, conſtantemque Comici uſum, a quo in anapæſtis tantum recedit, in quibus major ſcenicis poëtis conceſſa licentia. Gloſſa: περὶ τοῦ τυχόντος λεπτῶς Φιλοσοφεῖν, μικρολογεῖν.

323. πρὸς τὴν Πάρνηθ'. Sic legendum: ſic diſtincte ſcriptum in IV. codd. Sic etiam excuſum tribus literarum formis in edit. Bern. Juntæ. Jam vide quid ſit in edit. Kuſteri: neſcias τὸν ne an τὴν legere debeas, adeo ambigua eſt ſigla, ſeu compendii nota; nec mirum, ſi fefellit Batavum typothetam, qui Kuſterianam expreſſit; ille enim dedit τόν. Veteribus tachygraphis, qui deſcribendis libris victum ſibi comparabant, condonandum eſt, quod fœdiſſimis illis notis, complures literas uno nexu comprehendentibus, uſi fuerint: multum enim eorum intererat calamum cito currere, foliaque quam plurima uno die exarari, tum chartæ quam minimum diſpendium fieri. At hodie typothetis nullum temporis compendium afferunt iſti nexus; lectoribus vero ſæpe negotium faceſſunt: elegantibus autem viris,

viris, etiamsi eorum perplexitas moræ non sit legentibus, non est tamen ut non summe displiceant deformes illæ & invenustæ notæ, quas sordida excogitavit barbaries. Adeo ut mirer optimum virum, qui hodie in arte typographica principatum tenet, *Franc. Ambr. Didot* novas horum nexuum formas nuper in officinam suam intulisse, unde, si quas habuisset, omnes ejicere debuisset. Veneri & Gratiis nunquam litavit homo, quisquis ille sit, qui ei auctor fuit, ut tam fœdis formis pulcherrimos libros dehonestaret.

324. ἥσυχα ταύτας. Sic in meo cod. ut est etiam in primariis editt. Glossa ἡσύχως. In membr. ἥσυχος αὐτάς. In duobus aliis ἡσύχως αὐτάς. Pessime in Kusteriana correptis numeris ἥσυχ' αὐτάς.

326. Sic legitur hic versus in primariis editt.

ὡς οὐ καθεῤῥῶ. — Παρὰ τὴν εἴσοδον. — ἤδη νῦν μόλις ὁῤῥῶ.

& ita eum dedit Kusterus. In notis autem monuit e Mss. Vat. legendum esse: ἤδη νῦν καὶ μόλις ἀθῤῥῶ, quod in novissima Batava fuit repositum. Sic etiam scriptum est in membr. Quod in tribus aliis est, ὁῤῥῶ, e glossa irrepsit. At nec ἀθῤῥῶ scripserat Comicus, quod nullubi apud eum prima producta occurrit. Hîc, ut multis aliis in locis, peccavit librarius præpositionem verbi compositi omittendo. Vide not. ad Lys. 408. & similem mendam sublatam in Thesm. 658. ubi ἀθῤῆσαι pro διαθῤῆσαι male legebatur. Sed & metrum prorsus luxatum erat, transpositis aliis vocibus, aliis perperam scriptis, quibus omnibus, ut par erat, medentes, & numeros & veram poëtæ manum restituimus:

ὡς οὐ καθεῤῥῶ. — Παρὰ τὴν ἔσοδον. — Διαθῤῥῶ νυνὶ μόλις ἤδη.

A librario infertum καὶ ineptum est, nec ullo modo hîc stare poterat. Emendationem hujus versus tentavere Bentleius & Daweſius Misc. Crit. p. 321. uterque infeliciter. Reponebat ille, ἤδη νυνὶ μόλις ἐώρων. Hic vero, ἤδη νῦν μόλις ὁῤῥῶ αὐτάς.

329. οὐκ ἤδης. Sic perspicue cod. meus optime, e puriori Atticismo. Vide not. ad Conc. 551. ubi ἤδησθα pro vulgato ἤδεισθα reposui. Atticam illam formam adstruxerunt præstantissimus Valckenarius ad Il. XXII. 280. & ad Euripidis Hippol. p. 207. Piersonus ad

Mœrin p. 173. Kœnius ad Corinthum pag. 50. His, aliisque bene multis auctoribus, in Sophoclis Electra 1018. lego,

ἥδη σ' ἀπορρίψουσαν ἀπηγγελκόμην.

ubi vulgo legitur ἥδειν. Si catus ille Profeſſor, qui tam bene novit *quantum inter dicta & probata interſit*, (vide not. ad Ran. 1405.) ſolos, quos modo laudavi, Criticos adire velit, forte intelliget, tam *probatum* eſſe cum veterum Grammaticorum teſtimoniis, tum codicum ſcriptura, qui formam hanc, librariorum libidine ſæpiſſime obliteratam, multis tamen in locis repræſentant, ſic Atticos ſolitos fuiſſe loqui, quam quid in hac diſciplina probari poſſit. Sed quum bibliopolis, qui ejus conduxerant operam, raptim & ſine ulla cura notas ſuas ſcriberet, Heathii lectiones ob oculos habebat, qui, ſolo laudato Daweſio, cum quadam dubitatione ἥδη propoſuit pro ἥδειν. Ideo arbitratus eſt ſe doctiorem ſagacioremque Daweſio viſum iri, ſi illius emendationi nobile iſtud opponeret apophthegma: *INTER DICTA ET PROBATA MULTUM INTEREST.* Saltem vetus iſtud Homeri dictum exemplo aliquo, ſi opus eſſet, probari poſſet:

τόνδ' οὔτ' ἂρ σκαφῆρα θεοὶ θέσαν, οὔτ' ἀροτῆρα,
οὔτ' ἄλλως τι σοφόν· πάσης δ' ἡμάρτανε τέχνης.

330. καὶ κατνὸν εἶναι. Sic optime Regius B. ſine ullo alius lectionis veſtigio. In aliis libris legitur καὶ σκιὰν εἶναι, quæ lectio ſine minima ullius editoris offenſione per omnes editt. propagata fuit. Vitioſam eam eſſe primus monuit Daweſius, recte obſervans vocem σκιὰν, cujus ultima fieri non poteſt quin producatur, metri legem reſpuere. At in eo fallitur, quod reſcribendum eſſe pronuntiet:

μὰ Δί' ἀλλ' ὑμίχλην καὶ δρόσον αὐτὰς ἡγοῦμεν δάσκιον εἶναι.

Poëticum epitheton δάσκιος nemoribus tribuitur nemoroſisque montibus; ſicque illud adhibet Noſter in chorico cantico Theſm. 997. μελάμφυλλά τ' ὄρη δάσκια. Sed ſubſtantivo δρόσος minime convenit; & *ros umbroſus* res eſt pæne ridicula.

332. Auctor Etymol. M. p. 739. σφραγιδονυχαργοκομήτης, ὁ ἀσωλος, παρὰ Ἀριστοφάνει· ἀπὸ τοῦ σφραγὶς, καὶ ὄνυξ, καὶ ἀργὸς, καὶ κόμη, οἱονεὶ ὃς φέρει τοὺς δακτυλίους μέχρι τῶν ὀνύχων, καὶ ὃς ἄεργός ἐστι καὶ κομᾶται.

337. ἀερίους, διερούς, γαμψοὺς οἰωνούς. Vulgo ἀερίας, διερᾶς. In membr. ἀερίους, διερᾶς. Rectius C. utrumque adjectivum in masculino exhibet: referuntur enim ad οἰωνούς.

339. κρέατ' ὀρνίθεια κιχλᾶν. In primariis editt. erat κρέα τ' ὀρνίθια κιχλᾶν. Emendavit nescio quis κρέα τ' ὀνίθειά γε κιχλᾶν. Ineptissime insertum istud γε, in nullo cod. comparet. In membr. est, ut edidimus, κρέατ' ὀρνίθεια κιχλᾶν: quæ vera est & genuina lectio. In C. κεσῖρῶν τεμάχη μεγάλων, ἀγαθῶν, κρέατ' ὀρνίθεια κιχλῶν: male neglecto Dorismo, quem de industria affectavit Comicus ad dithyrambicorum imitationem derisionemque. Sincera lectio ex Eustathio reponi poterat, cujus hæc est observatio p. 1934. l. 15. Ὅτι δὲ τὰς κίχλας κιχήλας τρισυλλάβως ἔλεγον οἱ Δωριεῖς, καὶ ὡς ἐκ τῆς αὐτῶν φωνῆς, κιχλίζειν καὶ κιχλισμὸς ἐπὶ γυναικείου γέλωτος, οὐκ ἄδηλόν ἐστι· χρῆσις δὲ κιχηλῶν, οὐ μόνον παρὰ τῷ Κωμικῷ, ἀλλὰ καὶ παρ' Ἐπιχάρμῳ, ἐν τῷ τὰς ἐλαιοφιλοφάγους κιχήλας. ὃ κεῖται παρὰ τῷ Δειπνοσοφιστῇ. Scilicet p. 64. F. Συρακούσιοί δὲ τὰς κίχλας κιχήλας λέγουσιν. Ἐπίχαρμος· τάς τ' ἐλαιοφυλλοφάγους κιχήλας. μέμνηται τούτων καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις. Confer Kœnium ad Corinthum p. 102. κρέαθ' autem legendum pro κρέατα sine copula; non κρέα τ', pro κρέα τε. Hoc enim præterquam quod languidius est, in metrum peccat. κρέα contractum ex κρέαα ultimam producit, ut γέρα contractum ex γέραα. Vide quæ notavi ad Euripidis Bac. 921. In vulgata recentiorum editionum lectione, præter ineptum γε, hoc etiam incommodum est, quod κιχλᾶν primam producat contra artem & Comici usum.

341. εἴξασι. (typothetæ errore excusum εἴξαισι) Gl. ὡμοιώθησαν. Mœris: εἴξασιν, Ἀττικῶς· ἔοικασιν, Ἑλληνικῶς. Timæus: εἴξασι καὶ εἴκασι λέγει ἀντὶ τοῦ ἔοικασιν. Confer utriusque Grammatici eruditos interpretes.

344. αὗται δὲ ῥῖνας ἔχουσιν. Sic scriptum est in C. ut vulgati libri habent. At tres alii codd. αὗταί δέ γε ῥῖνας ἔχουσιν. Prava erga metrum solicitudo γε inserit. Vide ad Pl. 1065.

345. ἅτ' ἂν ἔρωμαι. Sic optime membr. In tribus aliis, ut in primariis editionibus, ἅτ' ἄν σ' ἔρωμαι. Pronomine carere

possumus, quod metrum labefactat. Perperam in recentioribus ἄτ' ἄν σ' ἔρομαι.

348. Vulgo sic legitur hic versus:

γίνονται πάνθ' ὅ τι ἂν βούλωνται· κἂν μὲν ἴδωσι κομήτην.

Vitium vides in cæsura. Membr. optime habent πάνθ' ὅ τι βούλονται. Tum eædem, ut & C. D. κᾆτ' ἢν μὲν ἴδωσι κομήτην. Unde venustus tetrameter Comico restitutus:

γίγνονται πάνθ' ὅ τι βούλονται· κᾆτ' ἢν μὲν ἴδωσι κομήτην.

349. ἄγριον. Huc respicit Eustathius p. 1448. l. 4. παιδοπίπαι δὲ, οὓς ἀγρίους ἔφη σεμνότερον ὁ Κωμικός. Harpocration: ἀγρίους, Αἰσχίνης ἐν τῷ κατα Τιμάρχου, τοὺς σφόδρα ἐσπουδακότας περὶ τὰ παιδικὰ, καὶ χαλεπούς παιδεραστὰς φησι. Locus Æschinis est p. 76. ed. Reiskii.

350. ἤκασαν. Sic membr. Alii, ut vulgo, minus bene εἴκασαν. Mœris: ἤκασα, Ἀττικῶς. εἴκασα, Ἑλληνικῶς. Sæpius apud Comicum illam formam vulgati libri exhibent, ut Conc. 385.

351. τί δ' ἄρ'. Vulgo τί γάρ.

352. τὴν φύσιν αὐτοῦ. In C. τὴν γνώμην αὐτοῦ. Quod merum est glossema.

356. τοίνυν ὦ. Sic IV. codd. sine particula, quæ vulgo inseritur. Vide not. ad Ran. 321. 1013. Pl. 567. 1161.

358. ὦ πρεσβῦτα παλαιογενὲς, θηρατὰ — Sic perspicue & optime membr. In impressis recentioribus invenustus est versus:

χαῖρ' ὦ πρεσβῦτα παλαιγενὲς, ὦ θηρατὰ λόγων φιλομούσων.

Tres alii codd. qui παλαιγενὲς habent, posterius ὦ non agnoscunt. Versui sustentando ab emendatore additum fuit nescio quo. Abest etiam a primariis editt.

360. οὐ γάρ ἂν ἄλλῳ γ' ὑπακούσαιμεν. Sic bene IV. codd. Solœce vulgo ὑπακούσωμεν.

367. οὐ μὴ ληρήσεις. Perperam vulgo οὐ μὴ ληρήσῃς.

372. τοῦτό γέ τοι τῷ νυνὶ λόγῳ εὖ προσέφυσας. Sic tres codices. Perperam in membran. ut in impressis legebatur, τούτῳ γε. Illud, metro & sensu flagitante, reposuit Berglerus, qui Daweso emendationem hanc non debet, cujus libellum non vidit. Ad προσέφυσας

gloſſæ : ἤρμοσας. καλῶς καὶ ὡς ἔδει προσήρμοσας. Æſchylus Suppl. 284.

καὶ ταῦτ' ἀληθῆ πάντα προσφύσω λόγῳ.

ubi ſchol. προσφύσω, ἀποδείξω.

377. κατακρημνάμεναι. In duobus codd. κᾆτα κρημνάμεναι. In C. κᾆτα κρημνώμεναι. In membr. κατὰκρημνούμεναι.

380. τουτί μ' ἐλελήθη. Vulgo ἐλελήθει. Vide not. ad Conc. 650. & ſupra ad 329.

382. οὐδέν πω. Perperam vulgo, claudicante verſu, οὐδέπω. Atticos οὐδέν frequentare pro οὐ obſervavi ad Conc. 644. — In membr. περὶ τοῦ πατάγου τῆς βρυντῆς, omiſſo καί: unde mihi oborta fuerat ſuſpicio Comicum ſcripſiſſe :

ἀτὰρ οὐδέν πω περὶ τοῦ πατάγου τῆς βρυντῆς μ' ἐξεδίδαξας.

Vulgatam tamen, quam tres alii adfirmant codd. præfero.

385. ἀπὸ σαυτοῦ γ', ὥς σε διδάξω. Sic optime membr. Vulgo ἀπὸ σαυτοῦ 'γώ σε διδάξω.

387. Suidas : διεκορυγήσε. κορκορυγεῖν λέγουσι τὸ λαλεῖν τὴν γαστέρα. ἐμιμήσαντο δὲ τῇ φωνῇ τῶν ἐντέρων τὸν ἦχον. Schol. ἤχησε. male. Verbum enim hic tranſitivum eſt : *agitatione ſonitum edere fecit.* Derivatum verbum a nomine κορκορυγή, quod ab Heſychio exponitur, κραυγή, βοή, ταραχὴ μετὰ θορύβου. Occurrit iſtud nomen Lyſ. 491. Pace 991.

390. Hunc verſum ex luculenta Daweſii emendatione dedi, Miſc. crit. p. 172. Vulgo ſic legitur :

ἀτρέμας πρῶτον παππάξ· κᾆπειτ' ἐπάγει παπαπαπαπάξ.

Totus pes deficit. In membr. ſcriptum :

ἀτρέμας πρῶτον παπὰξ παπάξ· κᾆπειτ' ἐπάγει παπαπαπαπάξ.

Hinc numeri quidem compleri poterant : ſed totus locus corruptelæ manifeſtus, quem feliciſſime reſtituit Daweſii acumen. Hoc ſi quis non ſentiat, eum omni ſenſu carere oportet. κλιμακηδὸν augetur ſonitus : παξ, παπάξ, παπαπάξ, παπαπαπάξ. Poſtremum hoc in vulgata lectione, ſecundum in membran. ſcriptura, ineptiſſime repetuntur. At obſerves velim in membr. & in tribus aliis codd. non παππάξ ſcriptum eſſe, ſed παπὰξ, unico π, priore brevi. Hæc

inquam est IV. codd. scriptura. Præterea in meo sic totus versus scriptus est:

ἀτρέμας πρῶτον παπάξ· κἄπειτ' ἐπάγει παπαπαπάξ.

quæ ipsissima est Daweſii lectio, si omissas voces, sine quibus numeri constare non possunt, nec sententiæ lepor, suo loco reponas.

ἀτρέμας πρῶτον πάξ, κἆτα παπὰξ ἐπάγει, κἄπειθ' παπαπαπάξ.

392. τοίνυν ἀπὸ — Sic codd. sine γε. A. B. τυννουτουὶ recte. Mendosa est vulgata scriptura, ut Thesm. 745.

395. πόθεν ἂν φέρεται; Sic C. ut Kusterus edidit. In prioribus editt. erat πόθεν αὖ, quod imperite revocavit Berglerus. Vide not. ad Pl. 885. Perperam in membr. πόθεν ἔρχεται.

396. καταφρύγει. Gl. κατακαίει. — τοὺς ζῶντας, τοὺς πλουσίους.

399. πῶς οὐχὶ — Sic membr. recte. Vulgo πῶς δῆτ' οὐχὶ — metrum perimit inserta particula. Pejus adhuc in C. πῶς δῆτ' οὐχὶ καὶ Σιμ —

401. καὶ Σούνιον ἄκρον Ἀθηνῶν. Sic bene membr. In aliis, ut vulgo, Ἀθηναίων, reclamante metro, & ad loquendi formam inepte. Alludit ad Homeri versum Odyss. γ'. 278.

ἀλλ' ὅτε Σούνιον ἱερὸν ἀφικόμεθ', ἄκρον Ἀθηνῶν.

Commutata fuerunt Ἀθηνῶν & Ἀθηναίων etiam Equ. v. 159. Lucret. VI. 386.

Quod si Jupiter atque alii fulgentia Divi
terrifico quatiunt sonitu cœlestia templa,
& jaciunt ignes, quo quoique est cumque voluptas,
cur, quibus incautum scelus aversabile cumque est,
non faciunt, icti flammas ut fulguris halent
pectore perfixo, documen mortalibus acre?

Et paulo post v. 416.

Postremo cur sancta Deûm delubra, suasque
discutit infesto præclaras fulmine sedes:
& bene facta Deûm frangit simulacra? suisque
demit imaginibus violento volnere honorem?
altaque cur plerumque petit loca? plurimaque hujus
montibus in summis vestigia cernimus ignis?

404. εἰς ταὐτας. Sic IV. codd. Vulgo εἰς αὐτάς.

405. φυσᾷ. Sic bene membr. Sic etiam B. a prima manu. Perperam vulgo φυσσᾷ.

409. ἔσχων, a themate σχάω, σχάζω. Male apud Euſtathium p. 842. l. 56. excuſum ἔσχον pro ἔσχων τὴν γαστέρα, ἤγουν ὀπλωμένην οὐκ ἔσχασα. καὶ ἔστι τοῦτο πρωτότυπον τοῦ σχάζω. In tribus Regiis eadem ſcripturæ menda, ἔσχον. Meus ἔσχων, cum gloſſa ἔσχισα, male pro ἔσχασα.

410. ἡ δ' ἀνεφυσᾶτ' — Sic meus, niſi quod literam ſibilantem male geminat. In membran. ἡ δ' ἄρ' ἐφυσᾶτ' — Vulgo ἡ δ' ἄρ' ἐφυσσᾶτ' —

412. Voces collocatæ ſunt in tribus Regiis eodem quo eas ordine exhibui. Vulgo legitur contra commatum anapæſticorum legem:

ὦ τῆς μεγάλης σοφίας ἐπιθυμήτας ἄνθρωπε παρ' ἡμῶν.

Hic autem verſus & ſequentes perperam vulgo Socrati tributi, in IV. codd. Choro adſcribuntur.

416. μήτε ῥιγῶν. Sic bene meus. In tribus Regiis μήτ' οὖν ῥιγῶν. Vulgo μήτε γε ῥιγῶν. Vide not. ad Pl. 1065. — μήτ' ἀρισᾷν. Sic meus & B. optime. In duobus aliis ſine eliſione μήτε ἀρισᾷν. Vulgo μήτε γ' ἀρισᾷν. Ab imperito homine inſerta fuit particula. Prima in ἄριστον prandium ſemper producitur. Vide Conc. 348. 470. Av. 1602. Veſp. 613. Eq. 815. Pac. 1281.

421. θυμβρεπιδείπνου. Gl. εὐτελοῦς περὶ τὰς τροφάς. Suidas: τὰ θύμβρα δυναμένης δειπνεῖν. ἔστι δὲ βοτάνης εἶδος.

422. οὕνεκα τούτων. Sic bene C. Perperam vulgo ἕνεκα reclamante metro.

423. Vulgo ſic legitur hic verſus:

ἄλλο τι δῆτ' οὐ νομιεῖς εἶναι θεὸν οὐδένα, πλὴν ἅπερ ἡμεῖς.

oportebat ſaltem οὐδέν, hac conſtructione: οὐ δῆτα νομιεῖς ἄλλο τι οὐδὲν εἶναι θεὸν, πλὴν — Sed depravata eſt illa lectio, cujus vitium ſenſit Daweſius. In membr. ſcriptum eſt, ut edidimus:

ἀλλ' ὅτι δῆτ' οὖν νομιεῖς ἤδη θεὸν οὐδένα, πλὴν ἅπερ ἡμεῖς.

Sic etiam eſt in tribus aliis, niſi quod in B. D. pro οὖν eſt οὐ: &

in C. ὅκτ' exscriptoris errore omissum fuit. Elliptica phrasis est per interrogationem efferenda: ἀλλὰ μῶν πρὸς τούτοις κελεύεις με θαῤῥεῖν, ὅτι ὅκτ' εὖν ἤδη νεμεῖς οὐδένα θεόν, πλὴν — Nostra lectio est etiam in editt. primariis, nisi quod perperam excusum ἄλλο τι —

425. οὐδ' ἂν διαλεχθείην ἀτεχνῶς τοῖς ἄλλοις. Numerosior esset versus, si transpositis vocibus legeretur: ἀτεχνῶς οὐδ' ἂν διαλεχθείην —

429. τοίνυν ὑμῶν. Sic IV. codd. omisso γε. Mox v. 435. tres Regii τοίνυν ὦν, ubi meus τοίνυν γ' ὦν.

434. ἀλλ' ὅσ' ἐμαυτῷ σῤρεψοδικῆσαι. Atticum est ὅσα pro ὅσον, id est μόνον, *solum*, *tantum*. ἐμαυτῷ, Gl. χάριν ἐμαυτοῦ. σῤρεψοδικῆσαι. Suidas: ἀντὶ τοῦ σῤρέψαι τὰς δίκας.

435. ἰμείρεις. Minus bene in C. forma media ἰμείρει.

439. νῦν οὖν χρήσθων ὅ τι βούλονται. Vulgo χρήσθων ἀτεχνῶς ὅ τι — Istud ἀτεχνῶς, quod metrum non admittit, imperite huc retractum fuit e v. 453.

440. αὐτοῖσιν. Sic ob metrum scribendum. Perperam vulgo αὐτοῖσι.

442. ἀτκὸν δαίρειν. Sic distincte, perspicue, & optime membr. Perperam vulgo, claudicante versu, δέρειν. In meo δέῤῥειν, quod nihili est. Suidas: δαίρω, τὸ τύπτω· δέρω δὲ, τὸ ἐκδέρω. Verane sit, annon hæc differentia, in medio relinquo. At inde constat probum esse verbum δαίρω, quod præter Suidam adfirmat metri hujus versiculi ratio, quæ δαίρειν omnino flagitat, & δέρειν respuit. Occurrit rursus hoc verbum Av. 365. ubi pro δαῖρε perperam legebatur δεῖρε.

447. εὑρησιεπὴς. Sic optime membr. cum gl. ἐφευρετὴς λόγων. Perperam vulgo εὑρετιεπὴς, claudicante versu.

451. ματιολοιχός. In tribus codd. ut vulgo, ματιολοιχὸς, quod nihili est. Glossæ, σμικρολόγος, φειδωλὸς, καὶ οὐ πρωϊέμενός τι τῶν αὐτοῦ. At in B. scriptum ματιολοιχὸς, quod propius ad Bentleii emendationem accedit, quam maximo suo merito recepi. υ & ι sæpissime commutarunt librarii: nec rarius iidem literam quæ geminari debebat semel tantum scripserunt, & contra. ματύη, ματυάζειν,

quid ſint docet Athenæus p. 662. quem deſcripſit Euſtathius ad Odyſſ. p. 1751. extrema: ubi alterum eorum, quæ modo memorabam peccata, commiſſum fuit: pro eo enim quod eſt apud Athenæum, ματτύην, Euſtathius habet ματύην, quod corrigendum. Locum deſcribere non pigebit. ματτύην ὠνόμαζον πᾶν πολυτελὲς ἔδεσμα. καὶ ματτυάζειν, τὸ σκευάζειν αὐτό. εἴτε ἰχθὺς εἴη, εἴτε ὄρνις, εἴτε λάχανον, εἴτε ἱερεῖον, εἴτε σπερμάτιον. Verbo uſus eſt Alexis Comicus in verſibus, quos profert Athenæus:

τοῦψον λαβοῦσαι τοῦτο τἀπεσταλμένον,
σκευάζετ', εὐωχεῖσθε, προπόσεις πίνετε,
λέπεσθε, ματτυάζετε.

Nomine autem in hisce ex alia fabula:

ἐγὼ δ' ἐπειδὰν ἀσχολουμένους λάβω,
ἀνέκραγον· Οὐ δώσει τις ἡμῖν ματτύην;

Ineptæ ſunt codd. gloſſæ. ματτυολοιχὸς, ut κνισσολοιχὸς, *mattyarum*, ſeu *lautitiarum linctorem* ſignificat. Euſtathius p. 1817. l. 38. κνισσολοιχός. ὃ πρὸς ὁμοιότητα εἴρηταί τινα τοῦ παρὰ τῷ Αριστοφάνει ματτυολοιχοῦ. Sic enim legendum, non, ut vulgo, ματιολοιχοῦ. Præcedentium nominum explicationes e gloſſis adponam: ἴτης, ὁρμητικός. βδελυρὸς, μιαρός. περίτριμμα δικῶν, τετριμμένος περὶ τὰς δίκας. κύρβις, νόμων πλήρης. κρόταλον, πολυλόγος. κίναδος, πανοῦργος. τρύμη, λεπτολόγος. μάσθλης, μεμαλαγμένος. γλοιὸς, γλίσχρος. κέντρων, πλήττων. στρόφις, στρέφων τὰ πράγματα. ἀργαλέος, λυπηρός.

453. χρῄζουσιν. Sic ob metrum ſcribendum. Perperam vulgo χρῄζουσι.

457. Quæ hic, ut & 462. 467. Choro tribuo, vulgo tribuuntur Socrati, manifeſto errore. — τῷδέ γ' οὐκ — Sic membr. In C. τῷδε δ' οὐκ — In B. τῷδ' οὐκ — Vulgo, ingrato cum hiatu, τῷδε οὐκ.

465. τοῦτ' ἂν ἐγώ ποτ' ὄψομαι; Sic optime C. Vulgo τοῦτ' ἄρ' ἐγώ. Potentiale ἂν cum præſente indicativi conſtrui oſtendimus ad Pl. 885. Cum futuro indicativi id conſtrui negat Daweſius Miſc. crit. p. 103. ſed fallitur. Ach. 392.

ὡς σκῆψιν ἂν ἀγὼν οὗτος οὐκ ἐσδέξεται.

Vesp. 942.

οὐκ ἂν σὺ παύσει χαλεπὸς ὢν καὶ δύσκολος;

Prorsus invenusta est vulgata lectio ἆρά γε τοῦτ' ἄρ' ἐγώ.

467. ὥσθ' γε σοῦ. Sic A. C. Vulgo ὥσθ' σοῦ.

471. ἐς λόγους. Sic IV. codd. In A. B. versus sic digesti sunt, ut eos exhibui. In duobus aliis nulla versuum distinctio, continuataque scriptura, tanquam si soluta oratio esset.

481. τί δέ; τειχομαχεῖν. Perperam A. D. τί δαὶ τειχομαχεῖν. Confer not. ad Pl. 1150.

483. δύο τρόπω. In IV. codd. δύω τρόπω. Quod ut pro mendoso agnoscatur, necesse non est argumentis adstruere Atticos δύω ultima longa nunquam adhibuisse. Sed ubi hæc forma occurrit sine versus labe, hinc intelligere est eam librariorum imperitiæ tribuendam esse. Confer not. ad Ran. 1405. Pl. 441.

484. ἢν μέν γ' ὀφείληταί τι μοι, μνήμων πάνυ. Sic optime membr. Meus, ut vulgo, corrupto prorsus metro: εἰ μέν γ' ὀφείλεταί μοι, μνήμων πάνυ. Integris pedibus incedit versus in B. εἰ μέν γ' ὀφείλεταί τι μοι — Sed pravum est εἰ, quum sequatur in altero membro ἐάν. In C. ἢν μέν γ' ὀφείλεταί τι μοι. Gl. χρεωστεῖταί μοι δάνεισμα παρ' ἑτέρου. Subjunctivum flagitat ἤν.

490. ὑφαρπάσεις. Sic bene membr. In C. ut vulgo, ὑφαρπάσει, voce media. In B. D. ὑφαρπάσῃς, solœce, quia ὅπως *quomodo*, pendens a suppresso σκόπει, vel simili verbo, cum futuro indicativi, non cum aor. 1. subjunctivi construitur. Vide ad Ran. 378. Conc. 295.

493. μὴ πληγῶν δέει. Sic bene A. C. Vulgo μὴ πληγῶν δέῃ. Semel tantum apud Lucianum μή cum præsente indicativi observatum sibi fuisse ait Thomas M. p. 613. Ὅρα γοῦν μὴ τὸ ἐναντίον ἐστί. Sed non ita rara sunt hujus constructionis exempla, ut bono Magistro visum est. Ad codd. fidem in Sophoclis El. 580. edidimus:

ὅρα, τιθεῖσα τόνδε τὸν νόμον βροτοῖς,
μὴ πῆμα σαυτῇ καὶ μετάγνοιαν τίθης.

Eurip. Phœn. 90.

μή τις πολιτῶν ἐν τρίβῳ φαντάζεται.

Idem Troad. 179.

μή με κλείνειν
δόξ' Ἀργείων κεῖται μελέαν.

In Or. 767. Reg. membranæ habent :

οὐ φοβῇ, μή σ' Ἀργος, ὥσπερ κἄμ', ἀποκλεῖναι θέλει.

Cum præterito indicativi μή conſtructum frequentiſſime occurrit. Vide Budæi Comment. L. Gr. pag. 953. & Th. Burgeſſ in præfatione novæ edit. Miſcell. crit. Daweſii p. XXVII.

504. ἠμιθνὴς γενήσομαι. Vox φύσις ambiguæ eſt ſignificationis. Pro *ingenio* accipit eam Socrates : at Strepſiades pro *figura*. Ideo timet ne ſemimortuus eſſe videatur, quia Chærephon, ut philoſophus, macilentus & pallidus erat. Schol. Mſ. Ισλέον ὅτι ἰσχνὸς καὶ ὠχρὸς τὴν ἰδέαν ὁ Χαιρεφῶν ἦν, ἅτε φιλοσοφίᾳ συζῶν, καὶ ἐκ ταύτης συνλετηκὸς ἔχων τὸ σῶμα. διὸ καὶ νυκλερὶς ἐκαλεῖτο, διὰ τὸ ἰσχνόν. Hujus loci acumen latine reddi non poteſt.

507. μελιτοῦτλαν. Sic recte ſcriptum in B. Perperam duo alii μελιτλοῦταν, ut eſt in primariis editt. Male etiam membr. μελιτοῦτων, ut edidit Kuſterus. Vide not. ad Lyſ. 601. & Valckenarium ad Herod. p. 638. αἰθαλοῦσσα contractum ex αἰθαλόεσσα, eſt apud Æſchylum Prom. 1000.

πρὸς ταῦτα, βιπλέσθω μὲν αἰθαλοῦσσα φλόξ.

Sic ex μελιλόεσσα, μελιτοῦσσα, μελιτοῦτλα; οἰνόεσσα, οἰνοῦσσα, οἰνοῦτλα. Mirum quam ſæpe in illius nominis ſcriptura peccarint & librarii & editores. Ridicule Spanhemius Guyetum caſtigat apud Heſychium recte legentem μελιτοῦτλαν. Hoc eſt, quod ajunt, *ſus Minervam*. De Trophonii oraculo videndus Hemſterhuſius ad Lucianum T. I. p. 339.

511. οὕνεκα ταύτης. Perperam vulgo εἵνεκα. In B. ἕνεκα.

518. Huic primæ Parabaſis parti præmiſſus eſt titulus in recentioribus editt. Τροχαϊκοὶ καταληκτικοὶ, qui latine etiam præmiſſus eſt verſioni Bergleri, licet ea metro non ſcripta ſit, *Trochaici catalectici*.

Scias tamen, amice lector, in XLV. verſibus, quibus conſtat pars illa, non unicum eſſe trochaicum catalecticum. Tetrametri ſunt choriambici polyſchematiſti Eupolidei, quo de metri genere videndus Hephæſtio p. 61. ubi in exemplum adfert verſum 529.

ὁ σωφρων τε | χῲ καλαπυ | γων αρισθ' η | κουσατην.

Pes ſecundus ſemper eſt choriambus: vel, quod eodem redit, ſi per μονοποδίαν ſcanſionem facias, in tertia ſede ſemper eſt dactylus. — πρὸς ὑμᾶς. Sic membr. & meus, bene. Vulgo πρός γ' ὑμᾶς. Pes eſt antiſpaſtus.

520. οὕτω νικήσαιμί γ' ἐγώ. Sic ad metri normam legendum. Mendoſe vulgo οὕτω νικήσαιμ' ἔγωγε.

527. ὑμᾶς. Sic membr. In aliis, ut vulgo, ὑμῶν.

529. ὁ σώφρων τε χῲ — Sic IV. codd. & Hephæſtio ſupra laudatus. Vulgo χῲ σώφρων τε χῲ — Comœdiam innuit, quæ inſcripta erat Δαιταλῆς.

531. παῖς δ' ἑτέρα. Schol. Mſ. δηλονότι ὁ Φιλωνίδης καὶ ὁ Καλλίστρατος, οἱ ὕστερον γενόμενοι ὑποκριταὶ τοῦ Ἀριστοφάνους.

535. ἦλθ', ἤν που ᾽πιτύχῃ. Sic recte B. ut metrum flagitat. Perperam vulgo ἦλθεν.

536. γνώσεται μὲν — Scribe, ut eſt in libris omnibus, γνώσεται γάρ — Iſtud μὲν ex oſcitantia mea irrepſit.

539. ἵν' ἦν γέλως. Codd. etiam, ut impreſſi, ἵν' ἦ, mendoſe, quum præcedat verbum temporis præteriti ἦλθε. Schol. Mſ. τοῦτο φησὶ διὰ τὸν Ἑρμιππον, καὶ τὸν Σιμέρμωνα τὸν τούτου ὑποκριτήν. Quod autem Hermippo exprobrat, ipſe admiſit in Lyſiſtrata & in Theſmophoriazuſis.

540. Schol. Mſ. τοῦτο διὰ τὸν Εὔπολιν. De comica ſaltatione, quæ κόρδαξ vocabatur, vide Meurſium in Orcheſtra. Caſaubonus ad Theophraſti Char. p. 177. putat ad reſtim ſolitum cordacem ſaltari, quia Comicus hîc dicit κόρδακα ἑλκύειν: Julianus & alii ἕλκειν κόρδακα. Sed & paulo infra Εὔπολις τὸν Μαρικᾶν παρείλκυσεν. Schol. Mſ. κόρδακα, τὸ λεγόμενον ἰδιωτικῶς καρυδᾶν λέγει. τὸ δὲ εἵλκυσεν, ἀντὶ τοῦ ἐσώτερον εἰσήγαγε νοεῖ. & ad παρείλκυσεν, v. 553. gloſſa εἰς τὸ θέαθρον

εἰσήγαγεν. Barbaram vocem καρυδᾶν non reperio in Car. Du Freſne gloſſario.

545. σὺ κομῶ. Gl. οὐκ ἐπαίρομαι. Seq. v. ταὖτ' valet τὰ αὐτά. Perperam vulgo ταῦτ' —

547. ἀλλ' ἀεὶ — Neceſſe non erat ob metrum legere αἰεί. — εἰσφέρων σοφίζομαι. Sic veteres editt. & tres codd. In B. a prima manu εἰσφέρειν, ſed emendatum εἰσφέρων. Male in Kuſteriana & exinde in noviſſima Batava εἰσφέρω, σοφίζομαι.

550. Mendoſa eſt hujus verſus ſcriptura in codd. omnibus. Tres habent κοὐκ ἐσαῦτις, vel ἐσαῦθις, vel κουκέτ' αὖθις ἐμπεπήδηκ' αὐτῷ κειμένῳ. B. κοὐκ ἐσαῦθις ἐπεπήδησ' —

552. ἀεὶ — Sic A. C. recte, ut ſupra v. 547. κολετρῶσ'. Gl. ὑξίζουσι. In C. ὃ φασὶν ἰδιωτικῶς κλοτζοκοποῦσι. Accuratior forte eſt ea ſcriptura, quam ea quæ reperta fuit Car. Du Freſne in cod. cujus meminit, Gloſſarii inf. Gr. col. 670. In meo τζκλαπαλοῦσι.

555. οὕνεχ' ἥν Φρύνιχος — Vulgo οὕνεκα in fine prioris verſus, & alterius initio ἦν Φρύνιχος πάλαι πεποίηχ', quo pacto ſoluti prorſus erant numeri, quos reſtituit Bentleius.

557. Vulgo legitur metro prorſus corrupto:

εἶθ' Ερμιππος αὖθις πεποίηκεν εἰς Υπέρβολον.

Bentleius metro conſulebat pro αὖθις legens αὖθι, ſententia reclamante. Diverſa ſunt αὖθις & αὖθι: illud πάλιν ſignificat, quod hîc ſenſus requirit: hoc αὐτόθι, & eſt poëticum. Vitium eſt in πεποίηκεν. Legendum

εἶθ' αὖθις Ερμιππος ἐποίησεν εἰς Υπέρβολον.

559. Auctor Etymol. M. p. 312. extrema. τὸ δὲ παρὰ Αριστοφάνει, τὰς εἰκοὺς τῶν ἐγχέλεων, ἀπὸ τοῦ ἔγχελυς ἐγχέλεως ἐστὶν, ὡς ὄφις ὄφεως. Innuit autem ſimilitudinem illam de anguillis, quæ eſt in Equit. v. 864.

ὅπερ γὰρ οἱ τὰς ἐγχέλεις θηρώμενοι πέτρονθάς.
ὅταν μὲν ἡ λίμνη καταστῇ, λαμβάνουσιν οὐδέν·
ἐὰν δ' ἄνω τε καὶ κάτω τὸν βόρβορον κυκῶσιν,
αἱροῦσι. καὶ σὺ λαμβάνεις, ἢν τὴν πόλιν ταράττῃς.

566. τριαίνης ταμίαν. Schol. Mſ. ἤγουν Φύλακα. τὸν Ποσειδῶνα φησὶν, ὃς τούς τε σεισμοὺς, καὶ τὰς ἐν θαλάσσῃ τρικυμίας ποιεῖ· τὰς μὲν, ὡς κύριος ὢν τῶν ἀνέμων· σείει δὲ τὴν γῆν διὰ τῶν αὐτῶν τούτων ἀνέμων, εἰσιόντων εἰς τοὺς ἀδήλους πόρους αὐτῆς.

576. ὑμῖν. Sic IV. codd. Perperam vulgo ὔμμιν.

580. βροντῶμεν ἢ ψεκάζομεν. Gl. δῆλον ἐνλεῦθεν ποιοῦσαι ὡς οὐκ ἀποδεχόμεθα ταύτην, ὡς ἀλυσιτελῆ τῆς πόλεως.

584. ἡ σελήνη δ' ἐκλέλοιπε τὰς ὁδούς. Sic optime membr. Vulgo, claudicante verſu, ἐξέλιπε.

587. φασὶ γὰρ δυσβουλίαν. Confer Conc. 474.

590. τοῦτο ξυνοίσει. Gl. λυσιτελήσει, ὠφελήσει. At aliter accipio. Mox ξυνοίσεται. Gl. συνδραμεῖται. Theſm. 139. τί λήκυθος καὶ σῆρόφιον; ὡς οὐ ξύμφορον. *Quam non conveniunt!*

593. εἴ τι κἀξημάρτετε. Sic optime membr. ad metri legem. Peſſime vulgo κἀξημάρτηται.

597. ὑψικέρατα. A. B. ὑψικεράταν.

604. σελαγεῖ. Sic etiam codd. Sed legendum σελαγεῖς.

608. ξυνλυχοῦσ'. Schol. Mſ. Οὐκ ἔστιν ἐνταῦθα τὸ συνλυχοῦσα ἀντὶ τοῦ συναντήσασα, ὥς τινες οἴονται, συντάττοντες πρὸς τοῦτο τὸ ἡμῖν. ἀλλὰ τὸ συντυχοῦσα λέγε ἀντὶ τοῦ κατὰ τύχην φανεῖσα καὶ εὑρεθεῖσα, συντάσσων τὸ ἡμῖν πρὸς τὸ ἐπέστειλεν. ἐντυγχάνει γὰρ τῷδε ὁ δεινὰ, λέγε· συντυγχάνει δὲ, ἀντὶ τοῦ κατὰ τύχην συμβαίνει. καὶ Θουκυδίδης· οὕτω ποι ξυντυχὸν, ἤτοι συμβάν. οἱ δὲ ἄλλως λέγοντες ἁμαρτάνουσιν. At vero fallitur ipſe Græculus. Differentiam quam ſtatuit non confirmat ſcriptorum uſus.

615. ἄλλα τ' εὖ δρᾷν φησίν· ὑμᾶς δ' οὐκ ἄγειν τὰς ἡμέρας. Sic legendum & diſtinguendum, quod monuit Bentleius. Perperam vulgo: ἄλλα τ' εὖ δρᾷν φησὶν ὑμᾶς, κοὐκ ἄγειν —

616. κυδοιδοπᾷν. Schol. Mſ. ταράσσειν, ἀνατρέπειν. καὶ γὰρ ἐν τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ τελαγμένον ἦν τὸν Δία τιμᾶν, ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ τὸν Ποσειδῶνα, καὶ τοὺς ἄλλους θεοὺς καθεξῆς. οὗτοι δὲ, ὅτε ἔδει τῷ Διὶ θύειν, τῷ Ποσειδῶνι ἔθυον· ὅτε δὲ τῷ Ποσειδῶνι, ἑτέρῳ θεῷ ἔθυον. καὶ διὰ τοῦτο λέγει τὸ κυδοιδοπᾷν.

621. ἀπασσίαν. Gl. νησίδιον, ἀστίδιον.

624. Harpocratio : Ιερομνήμονες. οἱ πεμπόμενοι εἰς τὸ τῶν Αμφικτυόνων συνέδριον ἐξ ἑκάστης πόλεως τῶν τοῦ συνεδρίου μετεχουσῶν. Ιsti proprie Πυλαγόραι nuncupabantur. Qui vero comes iis adjungebatur Scriba, is ἱερομνήμων audiebat. Suidas ἱερομνήμονες, οἱ εἰς Πυλαίαν ἐκπεμπόμενοι γραμματεῖς. Vide Fragm. Theſm. II. XIII.

627. Gloſſa : ἀνακωχὴν λέγει, τὴν τοῦ ἀέρος ἀνάπνευσιν, ἣν ἀναπνέουσιν ἄνθρωποι· Χάος δὲ, τὸν τόπον ἐν ᾧ ὁ ἀήρ.

629. Gloſſæ : ἄπορον, ἀφυῆ. σκαιὸν, ἀπαίδευτον, φαυλόνουν. σκαλαθυρμάτια, μικρὰ καὶ εὐτελῆ παίγνια. Thema eſt σκάλλω, unde σκαλαθύρω, *fodico*, quod in obſcenis eſt : vide Conc. 611. Qui prunas fodiunt, ſcintillas pulveremque excitant; unde σκαλαθυρμάτια, pro re quavis tenuiſſima.

631. ὅμως γε μὴν — Sic excudi debuit, ut eſt in libris omnibus. μὲν, me nolente & imprudente irrepſit.

633. τὸν ἀσκάντην. Gl. τὸν σκάμμονα, τὸν σκίμποδα.

638. ἢ περὶ ἐπῶν, ἢ ῥυθμῶν. Sic, ut impreſſi, tres codd. In membr. minus concinne, ἢ περὶ ῥυθμῶν, ἢ ἐπῶν.

642. πότερα vulgo πότερον. Illud reponi debuit, tum ob euphoniam, tum quia magis Atticum eſt, quod jam obſervatum fuit ad Conc. 754. Sic ſupra vulgati etiam libri habent, πότερα περὶ μετρῶν, ἢ περὶ ἐπῶν, ἢ ῥυθμῶν; ubi ob terminationis ον frequentiam ingratum eſſet πότερον.

643. ἡμιεκλέου, quod ex ruſtici ſententia idem eſt quod τετράμετρον. Quum Socrates de trimetro & tetrametro loquitur, metrorum ſeu carminum genera intelligit : ſed alter iſta pro menſurarum nominibus accipit. Ad hujus loci intelligentiam ſciendum eſt Atticorum *medimnum* in 48. *chœnices* dividi ſolitum fuiſſe. ἑκτεύς, *ſextarius*, ſexta pars medimni, ſeu *modius*, eſt chœnicum 8. Proinde ἡμιεκλέον, *ſemiſextarius* eſt quatuor chœnicum, ſeu menſurarum. Nam chœnix κατ' ἐξοχὴν *menſura* vocatur, quia tantum frumenti continet, quantum homini ſatis ſit ad diurnum victum.

644. Auctor Etymol. M. περιδώμεθα. καὶ Αριστοφάνης· περιδοῦ

νῦν ἐμοί. καὶ, Ἐμέθεν περιδώσομαι, ἀντὶ τοῦ, κατ' ἐμαυτὴν συνθήκας ποιήσομαι. εἴρηται ἀπὸ τοῦ δῶ, τὸ δεσμεύω. Homerum respicit duobus locis. Ιλ. ψ'. 485.

εἰ δ' ἄγε νῦν τρίποδος περιδώμεθον, ἠὲ λέβητος.

Odyss. ψ'. 78.

αὐτὰρ ἐγὼν ἐμέθεν περιδώσομαι αὐτῆς.

Ad priorem locum hæc adnotat Eustathius p. 1312. l. 20. περιδώμεθον δὲ, ἀντὶ τοῦ συνθώμεθα, συμφωνήσωμεν, καὶ, ὡς οἱ πολλοί φασι, θῶμεν σἰσίχημα. ἢ σαφέστερον καὶ κοινότερον εἰπεῖν, δώμεθα, ὅ ἐστι δεσμηθῶμεν συνθήκαις, ὧν ὁ διαιτητὴς καὶ κριτὴς, ἢ μάρτυς, ἴσως ἐλέγετο, παρὰ τὸ εἰδέναι. ὁποῖός τις κεῖται καὶ ἐν τῷ· (Ιλ. σ'. 501.) ἄμφω δ' ἰέσθην ἐπὶ ἴσλοι πεῖραρ ἑλέσθαι. Sed nugantur isti Grammatici, & cum eis insane bene Berglerus, περίδου derivans a δέω *ligo*. Est a περιδίδομαι, unde in Equit. 791. ἐθέλω περὶ τῆς κεφαλῆς περιδόσθαι. In codd. περιδοῦ scriptum est, minus bene. περίδου scribendum, ut ἀπόδου, Ran. 1235.

647. μανθάνειν περὶ ῥυθμῶν. Vulgo μανθάνειν σὺ περὶ ῥυθμῶν. A mala manu est istud σὺ, quod versui sustentando insertum fuit. Hoc fulcro non eget. Vide not. ad Pl. 1065. & Markland ad Euripidis Suppl. 94.

649. Glossæ: κομψὸν, πιθανὸν καὶ ἡδύν. ἐπαίειν, αἰσθάνεσθαι. κατ' ἐνόπλιον — κατὰ δάκτυλον, εἶδη ῥυθμῶν ἀμφότερα. Duo sunt veteris Musicæ rhythmi.

653. τουτωὶ τοῦ δακτύλου. Gl. τὴν πόσθην αὐτοῦ ἔδειξε. *Quis alius nisi penis hicce? antehac vero, quum puer essem, digitus hic præsto mihi erat.* Magna est in his nequitia, quam satis explicasse mihi videor. Quid sibi hæc vellent, non adsecuti fuerant interpretes. Licet manifesta sit oppositio inter binos, quos rusticus ostendit dactylos, unum quid longeque diversum ex his fecit Etruscus interpres Jo. Bapt. Terucci, cujus in Græcis nec vola vec vestigium est:

E un frutto di cert' albero,
che mel davano ancor quand'era piccolo.

Caute

Caute Fabri filia, quæ puellari ætate fabulam Gallice vertit, ſcopulum hunc declinavit.

655. ἀγρεῖος. Sic membr. Vulgo mendoſe ἀχρεῖος. Suidas: ἀγρεῖος, ὁ ἀγροῖκος, ὁ ἀμαθής, ἢ ἀπὸ τοῦ ἀγροῦ. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις· ὡς ἀγρεῖος εἶ καὶ σκαιός. Vide Theſm. 160. In C. ἀγροῖκος, e gloſſemate. In B. ἀρχεῖος, e quo ſuſpicari quis poſſet ſcriptum olim fuiſſe ἀρχαῖος.

662. ὁρᾷς ἃ πάσχεις; *viden' quid tibi eveniat, quid facias?* πάσχω eſt hîc pro πράττω. Vide not. ad Ran. 302. ἀλεκτρυόνα feminino genere *gallinam* vocarunt veteres, ut & *gallinaceum* τὸν ἀλέκτορα. Vide Amphiarai fragm. III. & Dædali IV. Ex aliis Comicis exempla plurima profert Athenæus p. 373. inter quæ hoc eſt Cratini in *Nemeſi*:

Λήδα, σὸν ἔργον, δεῖ σ' ὅπως εὐσχημόνως
ἀλεκτρυόνος μηδὲν διοίσεις τοὺς τρόπους,
ὅπως ἐπωάζουσ' ἂν ἐκλέψῃς καλὸν
ἡμῖν τι καὶ θαυμαστὸν ἐκ τοῦδ' ὄρνεον.

Tertius horum ſenarius miſere vulgo depravatus fertur. In R. cod. ſic ſcriptus eſt: ἐπὶ τῷδε πωάζουσα ὡς ἂν ἐκλέψῃς καλόν. Alii aliter emendarunt: mihi placet ratio, quam ſecutus ſum. Sic Noſter Lyſ. 1182.

νῦν οὖν ὅπως ἀγνεύσετε,
ὅπως ἂν αἱ γυναῖκες ὑμᾶς ἐν πόλει
ξενίσωμεν.

Theopompus etiam in *Pace*:

ἄχθομαι δ' ἀπολωλεκὼς
ἀλεκτρυόνα τίκτουσαν ὠὰ πάγκαλα.

672. A. C. ἄρρενα καλῶ 'γὼ τὴν κάρδοπον; Præſtaret forte ἄρρενα καλῶ τὴν κάρδοπον; Duo alii in vulgata lectione conſentiunt, ἄρρενα καλῶ 'γὼ κάρδοπον;

673. ὥσπερ γε καὶ Κλεώνυμον. Sic excudi debuit. Noſtra negligentia γε omiſſum fuit.

680. Cleonymum hîc facete irridet Comicus. Nomina quæ generis feminini ſint, Socrates ruſtico oſtendit a maſculinis terminatione etiam diſtingui debere: male eum τὴν κάρδοπον dixiſſe, dicen-

dum fuisse τὴν καρδόπην. Doctrinam hanc valde probat rusticus, & ex ea colligit Cleonymum, qui timidus erat, clypeoque abjecto, fuga se e pugna proripuerat, non viri nomine Κλεώνυμος, sed feminæ Κλεωνύμη appellandum esse. Multus est in exagitando hoc Cleonymo, cui falsè supra timiditatem exprobravit v. 353.

681. ἔτι δή γε περὶ τῶν — Sic recte meus, ut impressi. Mendosi sunt tres alii, in quibus ἔτ' ἔτι περὶ τῶν — ἔτι γε περὶ τῶν — ἔτι δὴ περὶ τῶν —

688. οὐκ ἄρρεν' ἐν ὑμῖν ἐστίν; Sic tres codd. Vulgo omissa præpositio ἐν.

691. γυναῖκα τὴν Ἀμυνίαν καλεῖς. Sic IV. codd. & primariæ editt. Male feriatus typotheta in officina heredum Phil. Juntæ contra metri legem δὴ inferfit, quod nec Cratander, nec Venetæ editt. nec Parisina Wecheli admisere. Id imperite revocavit Frobenius, cujus ex editione in ceteras deinceps transiit. Corruptos esse numeros ne sensit quidem Kusterus.

699. τήμερον. Sic IV. codd. quorum ob consensum id recepi. In impressis τήμερα e Scholiaste. Vide fragm. Holcadum V.

701. πάντας τρόπους σκυλόν. Vulgo πάντα τρόπον τε σκυλόν. In membr. πάντα τρόπον σκυλόν. Melius in C. πάντα τρόπον σκαιλόν. Sed obmetrum scribendum πάντας τρόπους, ut Pl. 306. Sunt enim omnes isti versiculi jambici. Eos autem exhibui ut digesti sunt in membranis, nugatorem istum non curans, cujus exstant metrica scholia.

703. ταχὺς δ' ὅταν εἰς ἄπορον. Vulgo ὅταν γ' εἰς. Istud γε nullus agnoscit codex.

704. ἐπ' ἄλλο. Sic bene C. Vulgo ἐς ἄλλο.

710. οἱ Κορίνθιοι. Schol. MS. δέον οἱ κόρεις εἰπεῖν, Κορίνθιοι εἶπεν· ἐπειδὴ οἱ Ἀθηναῖοι καὶ οἱ Κορίνθιοι κατ' ἐκεῖνο καιροῦ πόλεμον εἶχον, καὶ οἱ Κορίνθιοι τὰ τῆς Ἀττικῆς ἐδήουν.

711. Hi versiculi sunt dimetri anapæstici, qui male habiti erant in impressis.

712. ψυχὴν, Gl. αἷμα.

719. φρενὸς ψυχὴ, φρενὸς δ' ἐμᾶς. Sic legendum esse nemo

non videre poterat. Sic primariæ editt. nec aliter ſcriptum eſt in IV. codd. Ant. Fracino, vel typothetæ in officina Ph. Juntæ debetur alia lectio ineptiſſima. φρούδη δ' ἡ ψυχὴ, quam nec Cratander, nec Veneti admiſerunt. Ex editione Frobenii in ceteras tranſiit. Quis non miretur Kuſteri induſtriam?

721. φρουξᾶς. Gl. ἕνεκα. παροιμία ἐπὶ τῶν ἀγρυπνούντων.

728. εὐρητέος. Perperam in A. C. ἐξευρητέος. V. ſeq. κἀπαιόλημ'. Gloſſa ἀπάτη καὶ πανουργία.

730. ἀποσλεγητρίδα. Sic A. C. Vulgo ἀποσλεγητίδα. Priori formæ magis favere analogia videtur. Sic ab aliis verbalibus maſculinis in της fiunt feminina in τρις. αὐλητὴς, αὐλητρίς· ὀρχησλὴς, ὀρχησλρίς· ἀποσλεγητὴς, ἀποσλεγητρίς. Acumen hujus loci, quod in paronomaſia conſiſtit, verſio exprimere non poteſt. Schol. Mſ. ἀρνακὶς, τὸ τοῦ ἀρνὸς κώδιον. παίζει δὲ ἐνταῦθα, γνώμην ἐξ ἀρνακίδων εἰπὼν ἀποσλεγητίδα, ἤγουν γνώμην ἐξ ἀρνήσεως καὶ ἀποσλεγήσεως. ὤφειλε δὲ εἰπεῖν· τίς ἂν δῆτ' ἐπιβάλοι καὶ ἐπιθήσει σκέπασμα ἐξ ἀρνακίδων, ὡς ἂν γνώμην εὕροιμι ἀποσλεγητικήν; ὁ δὲ παίξας οὕτως ἐξήνεγκεν.

733. μὰ Δί', οὐ δῆτ' ἔγωγ'. Sic bene C. Vulgo claudicante verſu, μὰ Δί' οὐδὲν ἔγωγ. Suidas in ἔχεις τι locum hunc profert & explicat, ubi habet μὰ τὸν Δί', οὐδὲν ἔγωγ'. Quod codicis lectioni præferendum videtur, ob ſequentem Socratis interrogationem, οὐδὲν πάνυ; quæ ad ruſtici verba οὐδὲν ἔγωγ', refertur. Multum ineſt leporis repetitioni iſtius οὐδέν. οὐδὲν ἔγωγ'. — οὐδὲν πάνυ; — οὐδέν. Integram Suidæ notam deſcribere non gravabor. ἔχεις τι; ἐπὶ τῶν ἀγρευόντων ἤτοι ὄρνιν ἢ ἰχθῦν. λέγεται δὲ τὸ ἔχεις τι; ἀντὶ τοῦ, εἴληφάς τι; συνεβούλευε γὰρ αὐτῷ ὁ Σωκράτης ὥσπερ ἀναρτῆσαι τὴν διάνοιαν, ἐάσαντι τὴν Φροντίδα, τῇ τῶν ἀγρευόντων χρησάμενος λέξει. τοῖς γὰρ ἁλιεῦσι καὶ τοῖς ὀρνιθοθήραις οὕτω φασίν· ἔχεις τί; ὁ δὲ γέρων φησί· Μὰ τὸν Δί', οὐδὲν ἔγωγε. — οὐδὲν πάνυ; — οὐδέν, πλὴν τὸ πέος ἐν τῇ δεξιᾷ. τουτέσλι τὸ αἰδοῖον. καὶ μιμεῖται τὸν δερμύλλοντα ἑαυτόν.

745. κίνησον αὖθις ἐς αὐτό. In A. B. mendoſe εἰς αὐτό. Vulgo omiſſa eſt præpoſitio. — ζυγώθρισον. Gloſſa: σκόπησον, μελέτησον·

μεταφορικῶς. Si forte olim in aliquo codice pro καὶ ζυγώθριστον lectum fuit κἀναζύγωστον, prava erat ista lectio, quam metri lex respuit.

748. εἰπὲ δὴ νῦν μοι τοδί. Sic optime B. In tribus aliis τὸ τι. Sed in nullo præfixa his voculis Socratis persona.

751. λοφεῖον. Gl. ἀσγεῖον. Proprie est τοῦ κράνους ἡ θήκη, quo sensu occurrit Acharn. 1109. Pollux X. 126. κάτοπτρον, οὗ τὴν θήκην λοφεῖον καλοῦσι.

753. ὠφελήσειέν σ'; Sic scriptum oportuit ob metrum. Vulgo vacillat versus ob omissionem ν paragogici. Hac occasione monebo similem mendam, qualium in Comici editt. infinitus erat numerus, incogitantia mea relictam fuisse in Conc. 256. ubi legendum:

τί δ', ἢν ὑποκρούσωσίν σε; — προσκινήσομαι.

754. εἰ μηκέτ' ἀνατέλλοι. Sic tres Regii bene. Vulgo ἀντέλλοι. Vide not. ad Lys. 115.

755. οὐκ ἂν ἀποδοίην. Sic B. D. recte. Vulgo οὐκ ἄν γ' ἀποδοίην.

756. κατὰ μῆνα τἀργύριον δανείζεται. Sic legendum. Ineptissime vulgo κατὰ μῆνά γ' ἀργυρίων δανείζεται. In edit. Bern. Juntæ γ' ἀργύριον. Et hoc mendosum est, depravatum ex τἀργύριον pro τὸ ἀργύριον. Literas γ τ commutatas sæpius jam observavimus. In IV. codd. perspicue & distincte τἀργύριον scriptum est, & sic dudum emendaveram, antequam codicem ullum vidissem. Quæ in scholiis ad vocem ἀργυρίων leguntur, longe sunt absurdissima.

761. ἴλλε. Sic bene meus. Gl. σῖφε. In membr. ut vulgo εἴλλε, cum gl. ἀπόκλεις. In C. εἶλε. Pejus in B. εἶλς. Vide Ruhnkenium in aureo commentario ad Timæi Lexicon Platonicum v. γῆν ἱλλομένην.

763. μηλολόνθην. Gl. χρυσοκάνθαρον, ζίναν. Græce dicitur μηλόνθη & μηλολόνθη. Vide Eustathium p. 1329. l. 24.

767. ταύτην ἑώρας. Sic meus, ut impressi, recte. In tribus Regiis ταύτην ἑώρακας. Similem errorem observavi ad Pl. 713.

774. διαγέγραπται. Gl. ἠφάνισται. Lys. 676. διαγράφω τοὺς ἱππέας.

776. ἀποστρέψαις. Gl. ἀποδιώξαις. ἀντιδικῶν, ἀντεγκαλῶν, ἀντι-

λέγων. Male in meo κατηγόρων. A codd. ſcriptura diſcedere veritus ſum. Mallem tamen:

ὅπως ἂν ἀποσλρέψειας ἀντιδικῶν δίκην.

783. ὑθλεῖς. Gl. λῆρεῖς, φλυαρεῖς. — ἄπερρ'. Meus ἄπαις' cum gloſſa ἄπελθε. Vulgatum præſtat. De verbo ἀπαίρω vide not. ad Lyſ. 539.

784. ὁτιητὶ, ἀντὶ τοῦ διατί. Suidas.

786. τί δή γε πρῶτον ἐδιδάσκου; Sic meus, ut impreſſi. In membran. τί νῦν πρῶτον ἐδιδάσκου. In C. τί νῦν πρῶτον ἐδίδασκες, cum gl. niſi emendatio ſit, ἐδιδάχθης. In B. τί νῦν πρῶτον ἐδιδάχθης. Ex his ſincerum eſſe videtur νῦν. Legendum: ἐπεὶ τί νῦν γε πρῶτον ἐδιδάσκου;

797. ἀλλ' ἔσλι μοί γ'. Sic B. Vulgo ἀλλ' ἔσθ' ἔμοιγ' —

798. τί δ' ἐγὼ πάθω; Sic C. recte. Vulgo τί ἐγὼ — In A. B. τί 'γὼ πάθω;

800. εὐπλέρων. Gl. εὐγενῶν, ἐπηρμένων. — τῶν Κοισύρας. Gl. ἐκ ταύτης γὰρ ἡ τούτου γυνὴ κατήγετο. In meo: ἐκ ταύτης τῆς Κοισύρας ἡ τούτου γυνή· καὶ διὰ τοῦτο εὐγένιζεν ἑαυλήν. Vide not. ad v. 48.

802. ἐξελῶ. Gl. ἐξελάσω. Vide not. ad Ran. 202.

811. ἀπολάψεις. Sic IV. codd. Gl. ἀποκέρδησον, ἐμφορηθῇς. Vulgo ἀπολέψεις. Vide Suidam in ἀπολάψεις.

824. ὅπως. Gloſſa ſupplet ὅρα — διδάξεις. Perperam vulgo διδάξῃς.

827. ἀλλὰ τίς; In membr. ἀλλά τί;

830. Σωκράτης ὁ Μήλιος. Socratem Athenienſem fuiſſe conſtat. Melium eum vocat Comicus, innuens atheum eum eſſe, ut Diagoras, qui Melius erat.

833. πείθει. Sic A. C. Alii neglecta Attica terminatione πείθῃ. Pronus eſt ſenſus, & facillima phraſis, ita ut quivis intelligat non aliter a poëta ſcribi potuiſſe. Fuere tamen olim codd. in quibus legebatur πείθειν, ad quod refertur ſcholion in C. quod ideo profero, ut documen ſit Græculorum acuminis in explicandis ineptiſſimis lectionibus. Οὐκ ἔσλι τὸ πείθειν ἀντὶ τοῦ πείθεσθαι, ὥς τινές φασιν, ἵνα τὴν δοτικὴν συντάξωσιν. ἀλλ' ἔσλιν ἡ τοιαύτη δοτικὴ πρὸς τὸ ἐλήλυθας,

οὕτω· σὺ δὲ εἰς τοσοῦτον τῶν μανιῶν ἐλήλυθας ἀνδράσι χολῶσιν, ὥσθ' πείθειν αὐτοὺς σέ. τοιαύτην οὕτω τῆς αὐτῶν μανίας μετέσχες, ὥσθ' καὶ πείθειν σε περὶ τῶν ματαίων. Multo facilius erat πείθειν in πείθει mutare, quam ista excogitare.

838. ὥσπερ τεθνεῶτός μου καταλούει τὸν βίον. Sic legendum esse nemo non videre poterat; & ita scriptum est in membr. Turpiter in impressis claudicat versus ob duarum vocum transpositionem, καταλούει μου. Gl. ad καταλούει, δαπανᾷς, ἀφανίζεις.

841. ὅσπερ ἔστ' ἐν ἀνθρώποις. Sic meus, ut vulgo. In A. C. ἐστὶν ἀνθρώποις. In B. ὅσα παρ' ἀνθρώποις σοφά.

845. πότερα. Vulgo πότερον. Glossæ: παρανοίας, παραφροσύνης. εἰσαγαγών, εἰς δικαστήριον. ἕλω, νικήσω, λαβῶ. In C. scriptum ἑλῶ. τοῖς σοροπηγοῖς, τοῖς νεκροθάπταις· ἄξια γὰρ θανάτου πράττει.

853. Γηγενεῖς. Schol. Mf. Γηγενεῖς αὐτοὺς καλεῖ, ὡς ὑπὸ γῆν διατρίβοντας, ὥσπερ μύας· ἢ ὡς ἀσεβεῖς καὶ θεομάχους. τοιοῦτοι γὰρ ἦσαν καὶ οἱ γίγαντες.

855. ἐπελανθανόμην ἂν εὐθὺς ὑπὸ πλήθους ἐτῶν. Sic meus, ut impressi. In membr. ἐπελανθανόμην εὐθὺς ὑπὸ πλήθους τῶν ἐτῶν. Sic etiam duo alii Regii, nisi quod articulum τοῦ ante πλήθους inserunt, metro reclamante.

858. τέτροφας. Ineptæ glossæ, κατέφαγες, ἐτράφης. Est a τρέπω. Conc. 681. τὰ δὲ κληρωτήρια ποῖ τρέψεις; Vesp. 665. ποῖ τρέπεται δὴ "πειτα τὰ χρήματα τἄλλα; Codd. autem omnes & editt. veteres habent τέτροφας: Kusterus, nescio unde, τέτροπας.

859. Plutarchus in Pericle p. 363. τοῦ δὲ Περικλέους ἐν τῷ τῆς στρατηγίας ἀπολογισμῷ δέκα ταλάντων ἀνάλωμα γράψαντος, ἀνηλωμένων εἰς τὸ θέον, ὁ δῆμος ἀπεδέξατο, μὴ πολυπραγμονήσας, μηδ' ἐλέγξας τὸ ἀπόῤῥητον. Corrumpendis autem Lacedæmoniorum primoribus insumta fuerat ista pecunia.

862. ταυλίσαντι πιθόμενος. Perperam codd. ut vulgo, πειθόμενος, quod mendosum esse ipsa metri ratio evincit: repetitum fuit e superiore versu. In his formis commutandis frequentissimus librariorum error.

864. ὅτ' ἐπριάμην. Codd. etiam, ut impressi, τούτου πριάμην, sententia hiante. Illud e Suida reponendum esse perite monuit Bentleius, cui nedum auscultaretur Berglerus, ne quidem illius meminit. Suidæ nota hæc est: ἀμαξὶς, εἶδος πλακοῦντος, ἣν νῦν κοπλὴν φαμέν· Σύμμαχος δέ, καὶ τὸ μικρὸν ἁμάξιον. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις· ὅτ' ἐπριάμην σοι Διασίοις ἁμαξίδα. τούτου natum est ex glossemate interlineari, quod scripserat aliquis ad syntaxin expediendam. Locutio est Atticissima: ὅτε ἐπριάμην σοι ἁμαξίδα, ὃν πρῶτον ἐξολὸν ἔλαιον, pro ἐξολοῦ, ὃν πρῶτον. Sic Horatius Serm. II. 2. 59. *Cujus odorem olei nequeas perferre — cornu ipse bilibri caulibus instillat;* pro *instillat oleum, cujus* &c. E NOTIS BENTLEII. Magis appositа sunt ista Plauti in Menæchmis II. 2. 37.

Nummum illum, quem mihi dudum pollicitu's dare,
jubeas, si sapias, porculum afferri tibi.

Ubi, si per Janum Dousam stetisset, corrupta fuisset elegantis locutionis venustas: is enim emendabat, *nummo illo.* Noster Lys. 408.

ὦ χρυσοχόε, τὸν ὅρμον, ὃν ἐπεσκεύασας,
ὀρχουμένης μου τῆς γυναικὸς ἐσπέρας,
ἡ βάλανος ἐκπέπλωκεν ἐκ τοῦ τρήματος.

pro τοῦ ὅρμου ἡ βάλανος.

869. καὶ τῶν γε κρεμαθρῶν. Particulam inserui, flagitante metro. κρεμάθρα mediam corripit. Supra 218.

φέρε, τίς γὰρ οὗτος οὐπὶ τῆς κρεμάθρας ἀνήρ;

870. αὐτὸς πρίων. Sic duo Regii, bene omisso, quod vulgo inseritur, pronomine, σύ. In C. post ἀχθέσει v. 865. sequitur nullo lacunæ indicio versus 905. αἰεσὶ τουτὶ καὶ δή. Librarius qui codicem illum descripsit, duo folia archetypi simul imprudens vertit, unde duarum paginarum defectus.

872. ἰδοὺ κρέμαι· ὡς — Sic ad metri normam scriptum oportuit. Vulgo ἰδοὺ κρέμαιό γ'. ὡς —

873. διερρυηκόσι. Gl. διακεχηνόσι.

877. ἐστὶν φύσει. Sic bene membr. Vulgo, claudicante versu, ἐστὶ φύσει.

878. τυννουτονί. Sic libri veteres. Perperam in noviſſima Batava τυνουτονί.

880. ἀμαξίδας τε. Sic B. D. Minus bene vulgo ἀμαξίδας δὲ —

881. πῶς δοκεῖς. Vide ad Pl. 742.

884. Verſum hunc, quo carent vulgati libri, e membr. & codice meo repoſui. In hoc ita ſcriptus eſt ut eum exhibui: in membr. mendoſe ἀνατρέπειν.

887. τοῦτο γοῦν μέμνησ'. Sic membr. Vulgo τοῦτο δ' οὖν. Verſ. ſeq. τὰ δίκαια, *juſta*: eo ſenſu, quo Terentius Phorm. II. 1. 49.

An quisquam judex eſt, qui poſſit noſcere
tua juſta, ubi tute verbum non reſpondeas?

888. Poſt hunc verſum recte monuerunt primarii editores, Chorum aliquid interciniſſe, quod librariorum culpa ad nos non pervenit. Scilicet deeſt antiſtropha, ſtrophæ reſpondens, quæ incipit v. 804.

891. ὅποι. Sic membr. in quibus verſus digeſti ſunt ut eos exhibui; id eſt pronomen σ' priori verſiculo contributum. In B. D. ὅπη.

892. ἐν τοῖς πολλοῖσι. Gl. ἐνώπιον πολλῶν.

896. ἐξευρίσκων. Sic A. B. Meus, ut priſcæ editt. habet ἐφευρίσκων, manifeſta menda. Kuſterus metro conſulens, e conjectura, eaque ſatis inepta, dedit γνώμας καινὰς μὲν ἐφευρίσκων. Sed in notis monuit e Vat. codice legendum eſſe γνώμας καινὰς ἐξευρίσκων. Jam quid fecit fungus ille Tranſſilvanus? ſi vel minimum ſapuiſſet, iſtam Vaticani cod. lectionem repoſuiſſet; at priſcarum editionum mendoſam lectionem prætulit, hac munitam notula. καινὰς ἐφευρίσκων] *Ita editt. priſtinæ; non* καινὰς μὲν ἐφευρίσκων, *ut poſtea.* O hominem, qui ſe Ariſtophani edendo parem arbitratus eſt!

903. πού 'στιν; Sic bene ſcriptum in A. D. Perperam vulgo ποῦ 'στι;

907. χωρεῖ. Gl. αὔξει, προσαίνει. δότε μοι λεκάνην. Gloſſa ſupplet ἵν' ἐμέσω.

908. Gloſſæ: τυφογέρων, μάταιος γέρων, κενόδοξος. ἀνάρμοστος, ἄκοσμος, ἀνεπιτήδειος.

913. μολύβδῳ. Conc. 1110. μολυβδοχοήσαντας. Vulgo μολίβδῳ.

916. διὰ σὲ δὲ φοιτᾶν. Basis est anapæstica, ubi observes proceleusmaticum, temporibus anapæsto parem, quem rarissime adhibent. Equit. 503.

ὑμεῖς δ' ἡμῶν προσέχεἶε τὸν νοῦν —

Perperam in A. C. διὰ σὲ δὴ — In B. διὰ σὲ φοιτᾶν. Meus sinceram lectionem exhibet.

918. καὶ γνωσθήσει ποτ' Αθηναίοις. Sic recte B. C. Sic etiam membr. nisi quod in eis καὶ omissum est. Pessime vulgo γνωσθήσει ποτ' Αθηναίοισιν.

922. Τήλεφος. Euripidem Socratis amicum, studiisque philosophiæ deditum perstringit, cujus notissimum drama *Telephus*. In eo heros pannis vestitus, peramque gestans inducebatur tanquam mendicus, sed sermones habebat miro artificio compositos. Mox γνώμας Πανδελετείους schema est παρὰ προσδοκίαν. Exspectasses ἄρτους, vel simile quid. Pandeletus notus erat istius temporis vitiligator. Maxime autem in his demagogos taxat Comicus, qui simul ac reipublicæ administrationem capesserant, e pauperibus divites fieri solebant. Confer Pl. v. 567.

925. Hic & v. seq. IV. codd. & primariæ editt. habent ᾧ μοι. In recentioribus est οἴμοι.

929. Κρόνος. Gl. ἄφρων.

932. τοῦτον δ' ἔα μαίνεσθαι. Sic IV. codd. recte. Vulgo omissa est particula, quam sententia flagitat, sicque versus inconcinnus est. ἔα in unam syllabam coalescit. Vide not. ad Ran. 1243.

933. κλαύσει, τὴν χεῖρ' ἣν ἐπιβάλλῃς. Sic tres Regii, nisi quod mendose ἐπιβάλῃς, frequentissimo librariorum errore. Pessime vulgo: κλαύσει. τὴν χεῖρ' ἐπιβάλλεις;

940. πρότερός γ' ὑμῶν. Sic ob metrum legendum. Perperam vulgo πρότερος ὑμῶν. Mira est librariorum libido in inserenda vel eximenda præter sententiam & metricas leges illa particula γε. Supra in v. 921. καίτοι πρότερόν γ' ἐπλώχευες eundem, quem hîc, præstat

uſum γε, nempe fulciendo verſui, cujus ſalva integritate abeſſe non poteſt. Nec tamen ibi comparet in membr.

942. ῥηματίοισιν. Male vulgo omiſſum ν paragogicum.

949. Gloſſæ: τὼ πισύνω, οἱ θαῤῥοῦντες. Φρουτίσι, σκέψεσι. γνωμοτύποις, (perperam in membr. γνωμοτύπαις) ταῖς καλὰ νοῦν τυπουμέναις.

953. ὁπότερος αὐτοῖν λέγων. Sic tres Regii. In meo ὁπότερός γ' — Vulgo ὁππότερός γ' αὐτοῖν λέγων, ubi interpolatricem manum metrici Scholiaſtæ agnoſcas.

955. νῦν γὰρ ἅπας ἐνταῦθα κίνδυνος. Perperam vulgo ἐνθάδε, quod ex antithetico verſu 1030. manifeſtum eſt.

963. παιδὸς φωνὴν — Sic tres Regii: vulgo φωνὴν παιδός. — μηδέν' — Gl. ſupplet ἄνθρωπον. Perperam in duobus codd. μηδὲν — γρύξαντος. Gl. μουγξίσαντος. Vide Car. Du Freſne gloſſarium, hinc augendum, in μουγαλίζειν.

964. ἐς κιθαρισμοῦ. Sic B. D. Vulgo εἰς.

965. κωμήτας. Nugatur hîc Scholiaſtes. Heſychius: κωμήτης, γείτων. κῶμαι γὰρ, τὰ ἄμφοδα. Lyſ. 5. κωμῆτις, *vicina*.

966. ἐδίδασκεν. Perperam vulgo ἐδίδασκε.

967. ἢ Παλλάδα περσέπολιν δεινάν. Sic optime, & ut metrum flagitat, ſcriptum eſt in membr. Ride doctorem illum proſodiæ græcæ, qui in vulgato περσέπολιν antepenultimam corripi poſſe putat. Vide not. ad Theſm. 56.

970. Verſum hunc, quem neſcio quo caſu librarii omiſerunt, Comico e Suida in χιάζειν reſtituendum eſſe monuit ſummus Valckerius, Diatr. Eurip. p. 224. Gloſſæ: βωμολοχεύσαιτ', φλυαρήσαι. κάμψειεν, ἐν κεκλασμένῃ φωνῇ τὴν ᾠδὴν παραφέρει, παρηχήσειε παρήχησιν τοῦ μέλους.

971. De Phrynide videndus vir doctiſſimus Petrus Jo. *Burette* in Actis Academiæ noſtræ T. X. p. 268.

973. προβαλέσθαι. Gl. ἐνδύσθαι, περιβαλέσθαι. In alio προκαγεῖν, προτείνειν. Placet prior interpretatio, juxta quam προβαλέσθαι

τὸν μηρὸν, est *prætenta tunica*, vel *prætento cingulo femora obtegere*. V. seq. ἀπηνές. Gl. ἀναίσχυντον, ἀπαίδευτον.

976. Vulgo sic legitur, corrupta prorsus metri forma, hic versus:

εἴδωλον τοῖσιν ἑρασταῖς τῆς ἥβης μὴ καλαλείπειν γε.

Ineptissimum istud γε non comparet in ullo Regiorum codd. Est in meo, unde colligitur pravam istam emendationem jam ante aliquot sæcula a ludi quopiam magistro invectam fuisse. Nihil tamen facilius erat, quam numeros hujus versus explere, scribendo ἐρασταῖσιν. Emendationem hanc præcepit Toupius ad Suidam III. 176. ubi observare poterat γε in Suida additum fuisse a recentiore editore: non est enim in edit. Mediolanensi, ubi scriptura eadem est, quæ in Reg. codd.

εἴδωλον τοῖσιν ἑρασταῖς τῆς ἥβης μὴ καλαλείπειν.

Paragogen posterioris vocis omiserunt librarii, quod iis solemne fuit. Vide not. ad Lys. 487. ubi τοῖς μοχλοῖς scriptum fuerat pro τοῖσι μοχλοῖσιν. Metrorum imperitissimi sunt, si qui credant in tetrametris anapæsticis syllabam catalecticam spondeo subjici posse, qua in sententia erat bonus homo, cujus futilem conjecturam explodam ad Vesp. 349. Glossæ: συμψῆσαι, καθομαλίσαι τὴν κόνιν. εἴδωλον, τύπον. τῆς ἥβης, τῶν αἰδοίων.

978. Glossæ: μήλοισιν. In C. κυδωνίοις. In meo inepte πρόβατοις. — φυρασάμενος, μηκύνας τῇ μεταβολῇ. — προαγωγεύων, μασθοπεύων. — κιχλίζειν, ἀτάκτως γελᾶν.

984. Διπολιώδη. Sic A. B. Vulgo Διϊπολιώδη, ut sit proceleusmaticus pro dactylo. Placet forma contracta. Διπόλια, ut Διθύραμβος, Διάσια, quorum prima itidem producitur. Διϊπόλια & Βουφόνια diversa sunt ejusdem festi nomina, de quo videndus Meursius Gr. Fer. Hujus autem, ut & cicadarum, quas olim Athenienses capillorum cincinnis inserebant, & Cecidæ poëtæ dithyrambici vetustissimi mentione significat injustus orator, omnia quæ adversarius dixit, stulta & inepta esse, antiquam simplicitatem referentia. De cicadis aureis quas in comæ vertice prisci Athenienses gerebant, videndus Thucydides L. I. c. 6.

987. Vulgo sic legitur hic versus:

σὺ δὲ τοὺς νῦν εὐθὺς ἐν ἱματίοισι διδάσκεις ἐντετυλίχθαι.

inconcinne admodum & contra commatum legem. Emendo certissime:

σὺ δὲ τοὺς νῦν εὐθὺς ἐν ἱματίοις προδιδάσκεις ἐντετυλίχθαι.

Compositum προδιδάσκειν vice simplicis est, ut supra 476.

ἀλλ' ἐξχείρει τὸν πρεσβύτην, ὅ τι περ μέλλεις, προδιδάσκειν.

Sic v. 966. προμαθεῖν nihil plus valet quam simplex μαθεῖν. Confer not. ad Lys. 408. Conc. 609. Vacat in his compositis, ut in multis aliis, præpositio. Equit. 518.

ὑμᾶς τε πάλαι διαγιγνώσκων ἐπιτηδείους τὴν φύσιν ὄντας.

Vesp. 515. Bdelycleon patri suo dicit:

ἀνακαδιδάξειν σ' οἶμαί γ', ὡς πάντα ταῦθ' ἁμαρτάνεις.

Senex respondet: ἐξαμαρτάνω δικάζων; ubi manifestum est ἐξαμαρτάνειν non plus valere, quam præcedens ἁμαρτάνειν: ut & διαγιγνώσκων nihil aliud quam γιγνώσκων.

988. ὥστε μ' ἀπαίσχεσθ' — Daweſius legi volebat ὥστε μ' ἀπαίσχειν: & supra v. 780. πρὶν τὴν ἐμὴν καλεῖν, ubi ad librorum omnium fidem dedimus καλεῖσθ', ut hic ἀπαίσχεσθ'. Scilicet censebat ille diphthongum ante syllabam brevem nunquam elisisse poëtas Atticos. Verum est exempla istiusmodi elisionis rara esse: sunt tamen ab omni depravationis suspicione ita semota, ut contra codd. nihil immutari debeat. Canonem illum ignorabat Bentleius, qui in Menandro p. 86. versum sic emendat:

καίτοι τί λογίζομ' ὁ κακοδαίμων προσδοκῶν;

Tamen quia καλεῖν & ἀπαίσχειν tam bene ad sententiam ponere potuit Comicus, ea, si vel unus codex adstipulatus fuisset, lubens recepissem. In C. scriptum, quod nunc primum animadverto, ὥσθ' ἕμ' ἀπαίσχεσθ' — Gl. τότε δηλονότι. In meo gl. πνίγεσθαι.

989. προέχων. Subauditur τις, ut millies. τῆς κωλῆς. Gl. τοῦ ποδός· ἕτεροι δέ φασι τοῦ αἰδοίου.

993. θακῶν. Sic editt. primariæ. Minus bene IV. codd. θωκῶν. ὑπανίστασθαι. Gl. ὑπαναχωρεῖν, παραχωρεῖν. προσιοῦσι. Sic tres Regii

bene. In meo προϊοῦσι, cum gloſſa προεξχομένοις. Vide not. ad Conc. 31.

994. κακοεργεῖν. Forma hac rarius utuntur Attici, quibus familiaris eſt contractio, cui quum adſueti eſſent librarii, mirum non eſt, ſi in IV. codd. κακουργεῖν ſcriptum ſit, quam formam metrum non admittit. κακοεργεῖν bene dederunt primi editores. Sic Theſm. 56. ex emendatione noſtra γοῆγυλέει absque contractione.

995. τἄγαλμ' ἀναπλάτλειν. Vulgo legitur τἄγαλμ' ἀναπλήσειν, quod quid ſit nemo unquam dixit, neque dicet. In membr. μέλλεις τἄγαλμα, omiſſo verbo. In meo ὅτι τῆς αἰδοῦς μέλλεις πλάσσειν, omiſſo ſubſtantivo nomine, & ſimplici verbo pro compoſito invecto: gl. τυπώσειν. In C. τἄγαλμ' ἀναπλήσειν, cum gl. τυπώσειν, ἐργάσασθαι. Demum in B. ſcriptum perſpicue τἄγαλμ' ἀναπλάσσειν. Ad Atticiſmi normam oportuit ἀναπλάτλειν, quod repoſuimus. Nomen αἰδὼς Æſchini reſtituam in loco depravatiſſimo orationis c. Timarchum, qui ſic vulgo legitur edit. Reiskii p. 98. οὐκ ἐῦδηλον, ὅτι πᾶσα ἀνάγκη τὸν τὰ τηλικαῦτα ἐπιτάγματα τισὶν ἐπιτάττοντα, καὶ αὐτὸν ἀντὶ τούτων ἡδονάς τινας παρασκευάζειν τοῖς ΤΟ ΑΡΓΥΡΙΟΝ προαναλίσκουσιν; οὐ γὰρ ἔχω, μὰ τὸν Δία τὸν Ολύμπιον, τίνα τρόπον εὐφημότερον μνησθῶ τῶν σοι καταγελάστως πεπραγμένων ἔργων. Quid, malum, ſibi vult iſtud τὸ ἀργύριον? Nihil abſurdius, nihil a ſententia & veritate rei de qua ibi agitur, alienius excogitari poterat. Debetur id imperitiæ librarii, qui quum exemplaris quod deſcribebat, ſcripturam non diſcerneret, temere inepteque τὸ ἀργύριον invexit. Eo non acutior fuit Reiskius. Legendum τοῖς τὴν αἰδῶ προαναλίσκουσιν.

996. εἰσᾴτλειν. A. B. εἰσιέναι, ut in impreſſis, e gloſſemate. Meus εἰσάγειν, quod depravatum eſt e genuino εἰσᾴτλειν. Hoc e Suida repoſui, bene monente Daweſio, cujus notam vide. Apud Suidam tribus in locis εἰστᾶτλειν ſcriptum ſine ι ſubſcripto, quod veteres negligebant. Vide Pierſonum ad Mœrin p. 300. In C. hîc rurſus lacuna eſt, continuata ad hunc modum ſcriptura: τἄγαλμ' ἀναπλήσειν. καὶ δειλότατον ποιεῖ τὸν ἄνδρα. Deſunt ſcilicet omnia a v. 996. usque ad medium v. 1046.

997. Gloſſæ: ἀποθραυσθῇς, ἀποπέσῃς. Ιαπετὸν, ἀρχαῖον, μωρόν. ἐνεοτροφήθης, ὥσπερ νεοσσὸς ἐτράφης.

1001. υἱέσιν εἴξεις. *Ludit facetiſſimus Comicus in ſimilitudine vocum* υἱὸν *ab* ὗς, *&* υἱέσιν *ab* υἱεύς. *Quod interpretes non ſatis animadvertiſſe videntur.* RUHNKENIUS ad Timæi lexicon p. 187. Schol. οὗτοί εἰσι Τελέσιππος, Δημοφῶν, Περικλῆς, διαβαλλόμενοι εἰς ὑωδίαν. καὶ Εὔπολίς φησιν ἐν Δήμοις·

Ιπποκράτεός τε παῖδες ἐμβόλιμοί τινες,
βλιχηταὶ τέκεα, κουδαμῶς τοῦ 'μοῦ τρόπου.

Hinc intelligendum eſt acumen verſus Theſm. 273. ubi quum Mneſilochus innuat ſe Jovem & illius domum non pluris facere, quam Hippocratis & filiorum contubernium, non immerito videri poſſit verbum, ſi quod aliud, maxime impium in deos dicere. Nec iſtud tantum fecit Comicus, ut Euripidem taxaret; ſed ſic ubique ſolet, deorum, quos publice colebant Athenienſes, perpetuus irriſor. Et is Socratem in invidiam adducere voluerit, immo in capitis periculum, quod non eadem cum vulgo de diis ſentiret! — καλοῦσι futurum eſt Atticum. Inepta ſunt quæ ad hoc verbum adnotat ſchol. — βλιτομάμαν. Gl. μωρόν. Perperam in meo cod. βλιτλομάμαν. Pejus apud Suidam βλιτλομάμμαν. Egregie fallitur H. Stephanus in theſauri indice, ubi *poſtulante metro potius legendum eſſe* ait, καλέσουσί τε σε βλιτομάμαν. Optime ſe habet codicum lectio. Ultima in καλοῦσι producitur ob ſequentem mediam cum liquida. βλιτομάμαν derivatur a βλίτον, *blitum*, quod oleris genus eſt omnium inſipidiſſimum & fatuum, unde inſulſi & inutiles *blitei* appellantur. Plautus Truc. IV. 4. 1.

Blitea & lutea eſt meretrix, niſi quæ ſapit in vino ad rem ſuam. Gallos vocem ſuam qua ſocordes inertesque homines *blitres*, *belitres*, appellant, hinc deduxiſſe, viris quibusdam eruditis creditum fuit. Sed veriſimilius affertur etymon.

1003. τριβολεκπράπελ'. Gl. οὐδαμινά, ψευκλά. γλισχραντιλογεξεπιτρίπλου, γλίσχρου καὶ ἀντιλογίαν ἔχοντος καταλετριμμένην.

1005. Ακαδημίαν. Sic codd. At Suidas antiquiorem nominis

formam ſervavit Εκαδημίαν. De Minervæ ſacris oleis, quæ μορίαι dicebantur, vide Meurſium Att. Lect. IV. 6.

1007. σμίλακος. Sic tres codd. Vulgo μίλακος.

1010. προσέχης. Sic bene tres codd. Solœce vulgo προσέχοις.

1014. Gloſſæ. πόσθην, ψωλήν. Vide ad Lyſ. 143. ὠχρὰν, κίτρινον. κωλῆν, μηρόν. Male: κωλῆν μεγάλην opponitur τῷ πόσθην μικράν v. 1014. itaque hîc accipiendum pro *veretro*, ut ſupra 989. ψήφισμα μακρὸν, δικορραφίαν. Αντιμάχου, οὗτος λίαν πόρνος ἦν.

1025. κλεινοπάτην ἐπασκῶν. Sic tres codd. omiſſa, quæ vulgo inſeritur, copula.

1028. εὐδαίμονες ἄρ' ἦσαν οἱ. Vulgo εὐδαίμονες δ' ἄρ' — Inutilis eſt particula, quæ, ut γε in ſtrophico verſu 953. eximi debuit.

1030. πρὸς γοῦν ταῦθ'. Sic lego, ut hic verſus antithetico exæquetur. Vulgo πρὸς οὖν. In mea lectione ſinguli pedes ſingulis congruunt, quæ choricorum eſt metrorum perfectiſſima ratio. Nec tamen hoc neceſſarium eſt prorſus: ſatis eſt ſi bini verſus ejusdem ſint generis, etiamſi pedes examuſſim non quadrent. Erant itaque juxta vulgatam lectionem antithetici verſus iſti non damnandi:

νυν γαρ ἅπας | ενθαδε κιν | δυνος
των προτερων | προς ουν ταδ' ω | κομψο

Sunt trimetri choriambici brachycatal. quorum prior purus eſt: alter in ſecunda ſede pro choriambo dijambum habet. Superiores autem illi quos immutavi, ſic ſcribi poterant:

ὁπότερος γ' | αυτοιν λεγων
ευδαιμονες δ' | αρ' ησαν οι

Dimetri ſunt choriambici impuri. In priore primam ſedem tenet pæon quartus, cui reſpondet in altero epitritus tertius. Sed genuinæ non videntur putidæ iſtæ particulæ fulciendis metris inſertæ, quibus exemtis mollius fluunt verſus & vividior eſt oratio. Quod ad binos alios adtinet, quin antiqua lectio præferatur, non repugnabo.

1035. ὀφλήσεις. Sic bene duo Regii. Solœce vulgo ὀφλήσῃς, quod Daweſius recte emendaverat. ὑπερβαλεῖ eſt in membr. Perperam duo alii ὑπερβαλεῖς.

1036. καὶ μὴν πάλαι γ' ἐπνιγόμην. In membr. ſcriptum καὶ μὴν πάλαι γ' ἔγωγ' ἐπνιγόμην. Illud ἔγωγ' quod metrum turbat e varia alius codicis lectione invectum fuit, & eximi debuit. Præſtat legere καὶ μὴν πάλαι γ' ἐπνιγόμην, quam καὶ μὴν ἔγωγ' ἐπνιγόμην. Peſſime vulgo legitur καὶ μὴν πάλ' ἔγωγ' ἐπνιγόμην. Ultima in πάλαι elidi non poteſt: diphthongorum eliſio locum habet tantum in verbis.

1046. καὶ δειλὸν ποιεῖ τὸν ἄνδρα. Sic recte, ut impreſſi, B. Tres alii, metro repugnante, δειλόταλον.

1051. Ἡράκλεια λουτρά. Aquas natura calidas, θερμῶν ἄτεχνα ῥεύματα, *Herculis balnea* vocabant. Euſtathius ad Il. p. 1273. l. 2. Θέρμα δὲ λοετρὰ ἔφη, πρὸς διαφορὰν τῶν ψυχρῶν, οἷς οἱ καλοὶ ἥρωες ἐχρῶ ἀπεψύχοντο. τὰ δὲ τοιαῦτα, καὶ Ἡράκλεια λουτρὰ ἡ παροιμία ἔλεγεν. ἦσαν δὲ ταῦτα πρώτως καὶ κυρίως τὰ ἐκ γῆς αὐτοφυῶς ἀναδιδόμενα ἐπὶ ἀναψυχῇ, φασιν, Ἡρακλέος ἀθλοῦντος. ἀλλ' οὗτος μὲν ὁ λόγος, ὃν οἶδε καὶ ὁ Κωμικὸς ἐν Νεφέλαις, τοῖς ἀποσεμύνουσι τὴν τρυφὴν ἐθέλει συμφωνεῖν. Conf. eundem Euſtathium ad Od. p. 1594. l. 16.

1060. δύο κακώ. Mendoſe in IV. codd. δύω. Vide notam ſupra 483.

1063. Vide Heſychium in Πηλέως μάχαιρα, & Apollonii Rh. Scholiaſtam ad I. 224.

1065. Ὑπέρζεολος δ' ἐκ τῶν λύχνων. In IV. codd. Ὑπέρζεολος δ' οὐκ ἐκ τῶν λύχνων. Vulgo Ὑπέρζεολος δ' οὐκ ἐκ λύχνων. Pronomen retinendum erat & negatio expungenda.

1069. σῳώμασιν. Perperam vulgo σῳώμασι.

1070. συναμωξουμένη. Gl. συνουσιαζομένη. Male in C. ut apud Suidam συναμωξουμένη, quod exponit συνεχῶς ἀνδρὶ συνουσιάζουσα πρὸς μίξιν, ἀντὶ τοῦ γαμουμένη. — Κρόνιππος, ὁ μέγας λῆρος, κατ' ἐπίτασιν λαμβανομένου τοῦ ἵππου.

1076. ἐμοίχευσάς τι, κἄτ' ἐλήφθης. Vulgo ἐμοίχευσας. τί; κατελήφθης; claudicante verſu, quem perite emendavit Bentleius. In meo τί δὴ κατελήφθης. In B. τί δῆτα κατελήφθης. Ceteri ut vulgo, niſi quod in C. eſt κατελείφθης. Vides fluctuare lectionem. Poſtquam κἄτ' in præpoſitionem κατὰ verbo junctam mutatum fuit, librarii

librarii aliter alii metrum ſarcire ſtuduerunt, omnes imperite. Permutationis κἄτα & κατὰ exempla notavi ad Theſm. 482. Ran. 1440. Conc. 682. & alibi.

1077. ἀπόλωλας. Corrige typothetæ errorem.

1079. πρὸς αὐτὸν, πρὸς τὸν ἄνδρα τῆς γυναικός.

1080. ὡς οὐδὲν ἠδίκησας. Sic tres codd. In C. ut in impreſſis, ἠδίκηκας.

1082. Sic Jovis exemplo animum ſuum confirmat *Chærea*, ut puellæ, cui cuſtos additus fuerat, vim inferat, apud Terentium in Eunucho III. 5. Lectori gratum fecero, ſi lepidiſſimam adoleſcentis argumentationem hic proponam.

Dum apparatur, virgo in conclavi ſedet
ſuſpectans tabulam quandam pictam, ubi inerat pictura hæc; Jovem
quo pacto Danaæ miſiſſe ajunt quondam in gremium imbrem aureum.
Egomet quoque id ſpectare cœpi; & quia conſimilem luſerat
jam olim ille ludum, impendio magis animus gaudebat mihi,
deum ſeſe in pretium convertiſſe, & per alienas tegulas
veniſſe clanculum, per pluviam fucum factum mulieri.
At quem deum? qui templa cœli ſumma ſonitu concutit.
Ego homuncio hoc non fecerim? ego vero illud fecerim ac lubens.

1083. τί δ', ἢν ῥαφανιδωθῇ πιθόμενός σοι. Sic, ut recentiores impreſſi, C. recte. In tribus aliis πειθόμενος. Pejus in primariis editt. τί δ' ἢν ῥαφανιδωθῇ γε πειθόμενός σοι.

1089. Rhetores & cauſarum patronos, ut cinædos ſæpe perſtringit. Vide ad Conc. 113. In Acharn. 714.

ψηφίσασθε χωρὶς εἶναι τὰς γραφὰς, ὅπως ἂν ᾖ
τῷ γέροντι μὲν γέρων καὶ νωδὸς ὁ ξυνήγορος·
τοῖς νέοισι δ' εὐρύπρωκτος, καὶ λάλος, χὠ Κλεινίου.

1091. τραγῳδοῦσ'. Schol. εἰς Φρύνιχον φασὶν αὐτὸν ἀποτείνειν τὸν τραγικὸν χορευτήν· ἐπεὶ διεβάλλετο ἐπὶ μαλακίᾳ διὰ ποικιλίαν σχημάτων. Sed bene obſervat Berglerus ad Agathonem etiam hæc referri poſſe, cui Mneſilochus in Theſm. ait v. 200.

καὶ μὴν σύ γ', ὦ καταπύγον, εὐρύπρωκτος εἶ,
οὐ τοῖς λόγοισιν, ἀλλὰ τοῖς παθήμασιν.

1099. Hic & ſequens verſus numeris ſuis reſtituti ſunt. Sic exhibebantur in impreſſis:

τοὺς εὐρυπρώκτους.
καὶ τουτονὶ γοῦν οἶδ' ἐγώ, κἀκεινονὶ,
καὶ τὸν κομήτην τουτονί.

Primum καὶ ante τουτονὶ abeſt a tribus codd.

1101. ἡτλήμεθ'. Sic tres codd. Meus, ut vulgo, ἡτλώμεθ'. In A. C. D. Phidippidæ perſona præfixa eſt verſui 1102. quam diſtinctionem prætulit etiam Cratander, e cujus editione in Venetas transiit, aliasque aliquot. In B. unicum verbum ἡτλήμεθ' Juſto Oratori tributum, & Phidippidæ perſona ante ὦ κινούμενοι poſita. Primariæ editt. & recentiores pleræque omnia Juſto Oratori tribuunt, quod magis probo. Dicit autem δέξασθέ μου ῥοιμάτιον, non ut expeditius currat, quæ Scholiaſtæ eſt interpretatio, eaque ineptiſſima; ſed quia fingit Comicus Socratem diſcipulos veſtibus exuere ſolitum fuiſſe, priusquam in ſcholam admitterentur. Supra 498. ἀλλὰ γυμνοὺς εἰσιέναι νομίζεται.

1105. ἐπάγεσθαι. Mallem ἀπάγεσθαι. Gloſſa in meo ἀπελθεῖν. — ἢ διδάσκω σοι λέγειν; Sic recte in B. ut in impreſſis. In A. διδάσκω τοῦ λέγειν. In C. διδάξω τοῦ λέγειν. In D. διδάσκω τὸ λέγειν.

1108. σλομώσεις. Perperam meus & B. σλομώσης. — οἵαν. Suidas: δυνατήν. ubi hunc locum profert.

1113. Hic & ſequens verſiculus vulgo tribuuntur Choro, ad hunc modum ſcripti:

χώρει νῦν· οἴομαι δὲ
σοὶ ταῦτα μεταμελήσειν.

Verſus diſtinxi & perſonis diviſi, ut eſt in membr. ubi ſcriptum χωρεῖται νῦν. Emendate in C. χωρεῖτε νῦν. Quam ſæpe librarii αι & ε confuderint, norunt jam pueri. In C. ante χωρεῖτε nulla poſita eſt perſona, omnibus adoleſcenti continuatis. Sic etiam eſt in meo, ubi male ſcriptum χώρει. In B. duo hi verſus ineptiſſime Strepſiadi

tributi. In C. & in meo, ut in membran. ſcriptum eſt οἴμαι, non οἶομαι.

1117. νεᾶν. Sic A. C. recte. Perperam vulgo νεοῦν. Heſychius: νεᾶν, νεάσαι γῆν. ubi vide eruditum interpretem. Gloſſa: ἀροτριᾶν. novare, terram aratro vertere. — ἐν ὥρᾳ, gl. εὐκαίρως. Ego aliter accipio.

1120. μήτ' ἄγαν ἐπομβρίαν. Sic IV. codd. recte, omiſſa quæ in impreſſis inepte inſeritur particula. Vide not. ſupra 199.

1124. Peſſime vulgo hic locus interpunctus erat, quod quia Berglerus non animadvertit, ridicule eum convertit. Ordo eſt: ἡνίκ' ἂν βλασ]άνωσιν αἵ τε ἐλᾶαι καὶ αἱ ἄμπελοι, ἀποκεκόψον]αι αὐταί. Verbum βλασ]άνωσιν ad utrumque nominativum pertinet ἐλᾶαι & ἄμπελοι: alterumque verbum ἀποκεκόψον]αι tam de oleis quam de vitibus intelligendum. Verterat Berglerus: *Nam quando germinaverint oleæ, & vites amputabuntur, ejusmodi fundis eas cædemus.*

1134. ἔσ]' ἔνη. Sic membr. & meus, in quibus vox ἔνη ſemper tenui ſpiritu notata eſt.

1136. ἀπολεῖν τε φησί. Male vulgo ἀπολεῖν με — hiulca oratione, cujus partes abruptæ nullo nexu cohærent. Male etiam v. ſeq. legitur μέτριά τε. Scribi debuit τοι, quod adverſativum eſt. Vide verſionem. τοι & τε ſæpiſſime permutantur. με ex gloſſa invectum fuit.

1146. τουτονί. Gl. in C. τὸν θύλακον, ὃς ἐσ]ὶ μεσ]ὸς ἀλφίτων. Bene. Dixerat ſupra Socrati ruſticus v. 669.

διαλφιτώσω σου κύκλῳ τὴν κάρδοπον.

In meo gl. τὸν πλακοῦντα.

1147. ἐπιθαυμάζειν. Gl. θαυμασ]ῶς τιμᾶν καὶ δεξιοῦσθαι. Suidas: ἐπιθαυμάζειν, ἀντὶ τοῦ δώροις τιμᾶν. Hanc ſcripturam tuentur codd. omnes. At Euſtathius ad Iliad. p. 912. l. 58. ἀποθαυμάσαι habet. Ἀθηναῖοι μεταλαβόντες τὸ μισθὸς εἰς θαῦμα, θαυμάζειν φασὶ τὸ διδόναι μισθὸν, ὡς δηλοῖ καὶ παρὰ τῷ Κωμικῷ τὸ, χρὴ γὰρ ἀποθαυμάσαι τί τὸν διδάσκαλον· ὅπερ εὐφήμως εἰρέθη, ἀντὶ τοῦ μισθὸν δοῦναι. Utro

modo legas perinde est. Nam præpositio nihil addit verbi significationi, ornatui tantum servit. Vide not. ad v. 987.

1153. κεἰ παρῆσαν χίλιοι. Vulgo κἂν παρῶσι. In A. D. κἂν παρῆσαν. In C. κἂν παρῶσαν mendose. Legendum omnino κεἰ παρῆσαν. Lepor est in repetitione earumdem vocum, quibus usus fuerat rusticus. Ejusdem generis erat menda in v. 484.

1154. βούσομαί γ' ἄρα. Sic IV. codd. Vulgo βούσομ' ἄρα, metro corrupto. Senarius est.

1155. τἀρχαῖα. Sic bene C. Gl. τὰ κεφάλαια. Eadem est in meo glossa, licet perperam, ut in duobus aliis & in impressis scriptum sit τἀρχεῖα. Ad mendosam illam lectionem pertinet glossa in membr. τὰ δικαστήρια.

1157. οὐδὲν γὰρ ἄν με φλαῦρον ἐργάσεσθ' ἔτι. Sic legendum. Vulgo ἐργάσησθ', quod solœcum est. Vide supra ad 360. Melius in B. ἐργάσαισθ', ut & apud Suidam V. ἰὼ κλάετ' in editione principe: nam perperam Kusterus edidit ἐργάσασθ'. At genuinum est ἐργάσεσθ'. Exemplis quæ adtuli supra ad v. 465. potentialis particulæ ἄν cum futuro indicativi constructæ, hoc addatur.

1164. Asynartetus est ex duobus dochmaicis. Versus autem 1166. dimeter est anapæsticus. Hi versus male in impressis divisi erant. Sic, ut eos exhibui, sunt in membr.

1175. καὶ κακουργοῦντ' — Repete e præcedentibus δοκεῖν κακουργεῖσθαι.

1176. ἐπὶ τοῦ προσώπου τ' ἐστὶν Ατλικὸν βλέπος. Sic, ut in impressis, est in A. D. In B. versus hic omissus: mendose autem in C. ἐπὶ προσώπου τ' ἔνεστιν Ατλικὸν βλέπος. Dormitabat bonus Kœnius ista ad Corinthum scribens p. 17. extrema: *Vera scriptura videtur vel* γ' ἐστὶν, *vel potius* ἐπὶ τοῦ προσώπου γ' ἔνεστιν. Harum emendationum prior non inutilis modo, sed & falsa est. Nihil significaret γε, ubi copula omnino requiritur τε, siquidem præcedentia omnia membra eodem nexu cohærent. Alteram, quæ eodem incommodo laborat, metri præterea ratio prorsus respuit. Vide enim quam belle procedat Senarius:

ἐπι του | προσω | που γ' ενεσι | ιν Ατ | τικον | βλεπος.

Credebatne ille, ut *Clariſſimus Profeſſor noſter Regius*, vocalem ante literas σι corripi poſſe?

1177. ὅπως σώσεις μ' — Sic bene A. C. Perperam vulgo σώσῃς.

1181. ἀπολοῦντ' ἄρ' — Sic IV. codd. Daweſius, ne diphthongus elidatur ante ſyllabam brevem, legendum cenſet ἀπόλοιντ' ἄρ' — *male pereant*. Nihil ego muto. Si quid vero mutandum videretur, præferrem ἀπολοῦσιν ἄρ' αὖθ' οἱ θέντες. ut infra 1256.

προσαποβαλεῖς ἄρ' αὐτὰ πρὸς ταῖς δώδεκα.

1196. Hos verſus citat Athenæus L. IV. pag. 165. e prioribus Nubibus. Mendoſe arbitror πρωτέραις ibi ſcriptum pro δευτέραις.

1198. Gloſſæ: πρωτένθαι, λαίμαργοι. προυτένθευσαν, ἐλαιμάργησαν, προέλαβον. Heſychius: πρωτένθαι, λίχνοι προαρπάζοντες. Suidas: πρωτένθαι, οἱ πρὸ τοῦ καιροῦ τῶν προσφαγίων ἀπογευόμενοι· οἱ προαρπάζοντες, καὶ μεταπιπράσκοντες πλείονος, οἱ νῦν μετάβολοι καλούμενοι· οἱ προλαμβάνοντες τὰ ὄψα, πρὶν εἰς τὴν ἀγορὰν κομισθῆναι. προυτένθευσαν, προελιχνεύσαντο· προέλαβον τὴν προθεσμίαν, ὑπὸ τοῦ ἐπιθυμητικῶς ἔχειν, ἢ ὑπὸ τοῦ κερδαίνειν ἡττώμενοι. πρωτένθης, ὁ λίχνος. Sed aut ego fallor, aut falluntur quicunque in hoc Comici loco nomen πρωτένθαι eo ſenſu, nempe pro *guloſis*, vel *propolis*, *cocionibus*, *arilatoribus*, accipiunt. Frigida enim inde oritur ſententia. Fuit Athenis collegium, ſeu cœtus quispiam virorum, quorum officium ad ſacra pertinuiſſe videtur, qui Πρωτένθαι appellabantur. Hoc manifeſto apparet ex Athenæi verbis loco ſupra citato: εὑρίσκω δὲ καὶ ψήφισμα ἐπὶ Καλλισθένους ἄρχοντος γενόμενον, ἐν ᾧ ὥσπερ τι σύστημα οἱ Πρωτένθαι εἰσὶ, καθάπερ καὶ οἱ Παράσιτοι ὀνομαζόμενοι. Ad iſtos Πρωτένθας, quos ab iis qui Atticas antiquitates illuſtrarunt, neglectos fuiſſe doleo, certo certius eſt Comicum reſpicere. Vide Sam. Petiti Leg. Att. p. 274. Nominis etymon tradit Euſtathius ad Ιλ. p. 720. l. 19. πρωτένθης, ὁ ἐκ τοῦ τένδω γίνεται, τροπῇ τοῦ δ εἰς θ, δηλοῦν τὸν προγεύστην. Idem ad Odyſſ. p. 1874. l. 31. ἐκ τοῦ τένδειν, ὅπερ ἐστὶν ἐσθίειν κατὰ τὸ, (Heſ. ἔργ. 524.) ὃν πόδα τένδει, τὸν πρωτένθην ἐποίησαν, ὃς ἐστὶ προγεύστης.

1199. ἵν' ὡς τάχιστα. Sic recte B. ut est in impressis. In tribus aliis ὅπως τάχιστα.

1201. Glossæ: ἀβέλτεροι, ἀμαθεῖς. κέρδη, τρυφή, γέλως, ἀπάτη. Notus est e gallica Comœdia versus:

Les sots sont ici bas pour nos menus plaisirs.

λίθοι, ἀναίσθητοι. ἀριθμός, ματαιὸν πλῆθος. πρόβατ' ἄλλως, ἀπλούστατοι μάτην.

1203. ἀμφορῆς. Sic bene membr. Tres alii ἀμφορεῖς. — νενησμένοι. Sic tres codd. Mendose in B. νενισμένοι. Vulgo νενασμένοι. Vide Suidam in νενημένην, & in ἀμφορεαφόρους. Gl. Μεγαρικὰ σεσωρευμένα. Vide Lamb. Bos Observatt. crit. cap. 15.

1205. ἀστέον μοὐσκώμιον. Id est ἀστέον μοι ἐσκώμιον. Hic aurium judicio crasis probatur.

1216. Gl. ἀπερυθριάσαι ἐκ τοῦ μὴ διδόναι δάνειον, μᾶλλον ἢ λαβεῖν ὕστερον ὀχλήσεις ἐν τῇ ἀπαιτήσει.

1217. ἐμαυτοῦ γ' ἕνεκα νυνὶ — Sic bene A. C. Vulgo οὕνεκα. — ὅτε. Gl. ἐπεί.

1220. Gl. κατηγορεῖ Αθηναίων ὡς περὶ τὰς δίκας ἀεὶ διατριβόντων.

1225. ψαρόν. Gl. ποικίλον. Prava in meo glossa λευκόν.

1226. ὃν πάντες ὑμεῖς ἴστε μισοῦνθ' ἱππικήν; Sic bene tres Regii. In meo, ut in editt. veteribus omnibus: οὐ πάντες ὑμεῖς ἴστε μισοῦνθ' ἱππικήν; Sed primæ voculæ ad latus apposita emendatio γρ. ὅν. Elliptica phrasis est, quam sic supplet glossa vocibus οὐκ ἀκούετε superscripta in C. αὐτοῦ διαβάλλοντός με: in meo, αὐτὸν διαβάλλοντά με. Sententia ergo est: οὐκ ἀκούετε αὐτοῦ διαβάλλοντός με, ὃν πάντες ὑμεῖς γιγνώσκετε μισοῦντα τὴν ἱππικήν. Kusterus vero nulla auctoritate pronomen inferfit, ἴστε με μισοῦνθ'.

1227. Hic & sequens versus sic vulgo leguntur:

καὶ νὴ Δί' ἀποδώσειν γ' ἐπώμνυς τοὺς θεοὺς
τὸ χρέος. ΣΤΡ. μὰ Δί' οὐ γάρ πω τότ' ἐξηπίστατο.

Voces τὸ χρέος, quarum manifesta inutilitas, e glossa in textum illatæ fuerunt ab inepto librario: non comparent in B. nec in meo, in quibus scriptum optime, μὰ τὸν Δί' οὐ γάρ πω. In duobus aliis

non ſenarius, ſed ſeptenarius eſt verſus : τὸ χρέος — μὰ Δί' οὐ δῆτ', οὐ γάρ πω τότ' ἐξηπίσλατο. Ad δώδεκα μνῶν, ἃς ἔλαβες refertur verbum ἀποδώσειν.

1233. ἵν' ἂν — Gl. ὅπου τὸ ἵνα μεθερμηνευλικόν ἐσλι.

1235. A ſenſu in verſione aberravi. Strepſiades dicit: *Sane hercle. Immo tres obolos lubens perduim, ut mihi juramentum deferas.*

1237. ἀλσὶν — Perperam vulgo ἀλσί. Illud emendate ſcriptum eſt in C.

1243. ἀλλ' εἴτε γ' ἀποδώσεις τὰ χρήματ', εἴτε μή. Sic concinne tres codd. In B. ut vulgo, ἀλλ' εἴτ' ἀποδώσεις μοι τὰ χρήματ', εἴτε μή. E gloſſa μοι in textum irrepſit.

1246. Teſtem quem ſecum adduxerat percunctatur Paſias: τί σοι δοκεῖ δράσειν; Cui par eſt illum reſpondere δοκεῖ μοι, non, ut vulgo, ἀποδώσειν σοι δοκεῖ. MIHI *videtur eum pecuniam reddere velle.*

1247. ὤπαιτῶν. Sic recte primariæ editt. & C. Mendoſe in tribus aliis codd. ὑπαιτῶν. ο α in ω coaleſcunt, ut ὁ ἀνὴρ, ὠνήρ. Perperam in recentioribus editt. ὁ ἀπαιτῶν, ingrato hiatu, quem vitant ſemper ſcenici poëtæ.

1248. τοῦθ' ὅ τι ἐσλί; Sic bene IV. codd. & primariæ editt. Perperam in recentioribus τοῦθ' ὅτ' ἐσλί;

1250. οὐδ' ἂν ὀβολὸν οὐδενί. Sic tres codd. In C. ut vulgo, οὐδ' ὀβολὸν ἂν οὐδενί. Idem verſus eſt ſupra 118.

1252. ὅσον γ' ἔμ' εἰδέναι. Sic diſtincte ſcriptum in meo. Vulgo ὅσον γέ μ' —

1253. ἀπολιτυργιεῖς. Gl. ὑποχωρήσεις, ἀπέλθῃς. Etymolog. M. ἀπολιτυργεῖν, τὸ ἀπελθεῖν ταχέως· πυρὰ τὸ λίαν καὶ τὸ ἀργόν, ὅ ἐσλι ταχύ, περιτλεύονλος τοῦ τ.

1254. ἄπειμι· καὶ τοῦτ' ἴσθ' ὅτι. Sic tres codd. In B. ut vulgo, ἄπειμι· καίτοι γ' ἴσθ' ὅτι.

1258. ὁτιὴ 'κάλεσας. Melius videri poſſit ſcripturus fuiſſe ὅτι ἐκάλεσας. Sed illo modo numeroſior eſt verſus. Sic Eq. 236.

ὁτιὴ 'πὶ τῷ δήμῳ ξυνώμνυτον πάλαι.

& 428. ὁτιὴ 'πιώρκεις θ' ἡρπακὼς, καὶ κρέας ὁ πρωκλὸς εἶχεν.

1260. οὔ τι που. Sic bene A. C. Perperam vulgo ἦ τι που. Ante hunc verſum ter in meo cod. ſcriptum ἔα, bene, ut mihi videtur.

1263. Hic verſus recurrit in Acharn. 1019. Idem eſt ac κατ' ἐμαυτὸν ἐτρεπόμην, id quod bubulcus apud Theocritum ait VIII. 75.

ἀλλὰ κάτω βλέψας τὰν ἀμετέραν ὁδὸν εἶρπον.

1266. Notus Tlepolemus Herculis e captiva muliere filius, de quo ſic Homerus in catalogo:

Τληπόλεμος δ' ἐπεὶ οὖν τράφ' ἐνὶ μεγάρῳ εὐπήκλῳ,
αὐτίκα πατρὸς ἑοῖο φίλον μήτρωα κατέκτα
ἤδη γηράσκοντα Λικύμνιον, ὄζον Ἄρηος.

Argumentum hoc tractaverat vel Carcinus vel ejus filius Xenocles in quadam Tragœdia, ad quam alludit Comicus, & unde videtur iſta παῤῥῳδῆσαι, ἰὼ μοί μοι, ἀνὴρ κακοδαίμων, & ὦ σκληρὲ δαῖμον — quæ poſtrema deſumta ſunt ex iis quæ Alcmena dicebat, audita fratris ſui morte. Ideo Strepſiades iisdem verbis fortunas ſuas conquerentem Amyniam percunctatur: *Quid tandem tibi mali fecit Tlepolemus?*

1273. τί δῆτα λῆξεῖς, ὥσπερ ἀπ' ὄνου καλαπέσων. Jocus eſt in ambiguitate pronuntiationis, qui latine reddi non poteſt. A fœneratore intelligi vult Strepſiades ἀπ' ὄνου, at ipſe intelligit ἀπὸ νοῦ. Sic apud Diogenem Laërtium Stilpo Crateti dicit: ὦ Κράτης, δοκεῖς μοι χρείαν ἔχειν ἱματίου καινοῦ. Quod illius ſententia non eſt *pallii novi*, ſed *pallii & mentis*, καὶ νοῦ. Similis jocus eſt apud Plautum in Mil. Gl. IV. 7.

Maris cauſa hercle iſtoc ego oculo utor minus:
nam ſi abſtinuiſſem a mare, tanquam hoc uterer.

Ubi Pleuſides quum *a mare* duabus vocibus dicere videatur, aliud intelligit, nempe *ſi abſtinuiſſem amare*, *ſi amicam non habuiſſem.*

1285. ἀλλ' εἰ σπανίζεις, τἀργυρίου μοι τὸν τόκον ἀπόδος. Sic bene diſtinctum eſt in membran. Perperam vulgo, ἀλλ' εἰ σπανίζεις

τἀργυρίου, μοι τὸν τόκον — Vertit Berglerus: *Sed si eges æris, usuram saltem mihi da.* τἀργυρίου cum σπανίζεις salva linguæ indole construi non potest: obstat articulus. Dicendum enim fuisset, ἀλλ' εἰ σπανίζεις ἀργυρίου, μοι τὸν τόκον ἀπόδος γε. Et sic quidem scriptum est in meo codice. Sed præstat id quod dedi.

1288. γίγνεται. Sic duo codd. Vulgo γίνεται.

1289. ὑποῤῥέοντος. Sic IV. codd. Gl. τρέχοντος. Daweſio legendum videbatur ἐπιῤῥέοντος. Vide Miscell. crit. p. 159.

1297. ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι. Recte in tribus codd. verba hæc Amyniæ adscripta, quæ in impressis Testi inepte tribuuntur. Pejus adhuc in C. totus versus Phidippidæ tributus.

1299. ἄξεις; ἐπί σ' ἁλῶ. Vulgo ἄξεις; ἐπιαλῶ. Primo ἄξεις scribi debuit: est enim ab ἄγω, Attico pro ἄττω. Depravatissimum, quod sequitur, ἐπιαλῶ interpretes & veteres & novos misere torsit; nec tamen eorum ullus boni quidquam adtulit. *Dixerim*, ait Kusterus, *locum fore clarum, si scribatur*, ἐπεὶ ἑλῶ: *i. e.* nam agam, *vel* impellam te, equum funalem, stimulo podicem fodicans. *Obscœnitas autem aliqua in hoc loco latere videtur.* Berglerus: ἐπιαλῶ, *ab* ἰάλλω, *mitto, jacio. Sed mallem cum* Cl. Kustero *emendare*, ἐπεὶ ἑλῶ, *nam impellam te.* In C. scriptum est ἐπί σ' ἁλῶ, cum glossa συνθρίψω, unde liquet verbum tenui spiritu notari debuisse, ἐπί σ' ἁλῶ, quæ sincera est & optima lectio. In membr. inepte ἐπὶ ἅλω. In B. & in meo ἐπεὶ ἁλῶ. Glossa νικήσω, συντρίσεις. Ut textus, ita glossæ depravatæ sunt. Referuntur ad genuinam lectionem ἐπί σ' ἁλῶ, quam sic veteres magistri interpretati sunt, κινήσω, συντρίψω. ἁλεῖν verbum est nequam, *molere, subagitare.* Lepidum exstat distichon, quod primus edidi Analect. T. III. p. 154.

Εὐφαμεῖτε, νέοι· τὸν Ἔρωτ' ἁλεῖ Ἀρκεσίλαος,
πορφυρέῃ δήσας Κύπριδος ἁρπεδόνῃ.

Gloriolam ex emendatione hexametri, cujus & numeri corrupti erant & sententia, captasset forte quis alius: angustiis spatii concluso satis mihi fuit, versum, ut legi debet, exhibuisse. Nunc quomodo legatur in membr. unde descriptus fuit, dicam:

εὐφαμεῖτε, νέοι. τὸν ἔρωτα λέγει Αρκεσίλαος.

Eſt autem ἀλῶ in Comici verſu futurum Atticorum more formatum. ἀλέω, ἀλέσω, ἀλῶ. Vide not. ad Ran. 202. 298.

1301. ἔμελλόν σ' ἆρα κινήσειν ἐγώ. Sic tres codd. In B. ut vulgo, ἔμελλον ἆρα κινήσειν σ' ἐγώ. Sic loqui ſolent, qui multo labore tandem id effecerunt, quod contendebant. Ran. 208.

ἔμελλον ἄρα παύσειν ποθ' ὑμᾶς τοῦ κοάξ.

Veſpis 460.

ἆρ' ἐμέλλομέν ποθ' ὑμᾶς ἀποτοβήσειν τῷ χρόνῳ.

1304. ἐρασθεὶς — Sic IV. codd. & editt. veteres. In recentioribus, neſcio unde, ἐρασθής.

1307. τημερόν τι λήψεται. Sic A. C. recte. Senarius eſt, ut 1303. qui vulgo perperam diſtinctus erat. Hîc in impreſſis vocula τι omiſſa.

1311. οἶμαι γὰρ αὐτὸν αὐτίχ' εὑρήσειν, ὅπερ — Sic bene tres codd. Hic verſus etiam ſenarius eſt. In B. ut in impreſſis, pronomen αὐτὸν perperam omiſſum eſt.

1314. γνώμας ἐναντίας. Sic recte A. B. omiſſa copula, quæ inepte vulgo inſeritur. Sententia eſt: εἶναι τὸν υἱὸν αὐτοῦ δεινὸν λέγειν γνώμας — Nullus hîc locus copulæ, quam imperitus inſerſit librarius, ſyntaxeos rationem non perſpiciens.

1315. τοῖσιν δικαίοις. Sic A. C. bene. Verſus eſt jambicus. Vulgo τοῖσι —

1319. ἴσως δ', ἴσως — Sic tres codd. In B. ut in impreſſis, particula adverſativa perperam omiſſa. — βουλήσεται. Superſcripta gloſſa in C. ἐπὶ (ſcr. ἐπεὶ) μείζω κακὰ πείσεται, ἢ φέρειν οἷός τε εἶναι. Gloſſam hanc in textum intulit librarius cod. B. in quo ſic ſcripti & diſtincti verſus:

οἷσπερ ἂν ξυγγένηται. ἐπεὶ μείζω κακὰ πείσεται
ἢ φέρειν οἷός τ' εἶναι κἂν λέγῃ παμπόνηρα
ἴσως ἴσως βουλήσεται κἄφωνον αὐτὸν εἶναι.

Rationem reddere voluit gloſſator, cur futurum eſſet, ut pater optaret filium ſuum mutum eſſe, quam absque eo facile quivis conjicere poteſt. Ineptus librarius gloſſam illam verſus eſſe & textus partem

credidit, cui eam inſeruit, idque loco alieno. Gloſſarum in textum illatarum quæ protuli documenta bene multa in ſpem me adducunt fore, ut optimi viri, cujus memini in nota ad Ran. v. 874. ſenſus acuatur, tandemque percipiat, quî factum fuerit, ut e gloſſis inter codicum lineas ſcriptis tot ortæ ſint interpolationes & depravationes.

1329. πόλλ' ἀκούων καὶ κακά. Sic membr. & meus optime. In duobus aliis πόλλ' ἀκούων κακά. Quod in impreſſis fulciendo metro inſertum fuit δή, emendatori neſcio cui debetur. Vide not. ad Theſm. 351. Apud Suidam in μιαρὰ κεφαλὴ additum a Porto vel Kuſtero δή non agnoſcit princeps editio. Nusquam fere ſcias quid Suidas in auctoribus quos citat legerit, niſi editione illa Mediolanenſi utaris: Kuſterianæ nulla habenda fides.

1330. λακκόπρωκλε. Gl. εὐρύπρωκλε. Juvenalis Sat. II. 10.

Inter Socraticos notiſſima foſſa cinædos.

1338. ἐδιδαξάμην. Gl. ἤγουν εἰς διδάσκαλον ἔπεμψα. ἔστι δὲ κατ' εἰρωνείαν. Subauditur vero adverbium ὀρθῶς, καλῶς, vel ſimile quid.

1340. μέλλεις μ' ἀναπείθειν. Sic membr. In C. D. μέλλεις μ' ἀναπείσειν. In B. ut vulgo, omiſſo pronomine, μέλλεις ἀναπείσειν. In meo ſuperſcripta verbo μέλλεις gloſſa ἔμελλες. Male in recepta lectione. Bona eſſet interpretatio, ſi legeretur:

ἐδιδαξάμην μέντ' ἄν σε, νὴ Δί', ὦ μέλε,
τοῖσιν δικαίοις ἀντιλέγειν, εἰ ταῦτά γε
μέλλες μ' ἀναπείσειν —

Sed non eſt hic poëtæ ſenſus: bona eſt noſtra lectio, ſubaudito, ut mox aiebam, ὀρθῶς. *Iſtuc mehercle ex ſententia pulchre mihi evenit, quod te doceri curavi, ô perdite, juri contradicere, ſi mihi perſuaſurus es.* — Sic vertere debebam, expreſſa vividius ironia, quam in his obſervarunt veteres magiſtri. At vero qui gloſſam illam ἔμελλες adpoſuit, longe aliud quid volebat, quod minus adhuc procedit. Scilicet figuram ἀποσιώπησιν hîc ſtatuebat, poſt υἱέων poſita minima diſtinctione, ſeu virgula, & ſenſu hac gloſſa ſuppleto, οὐκ ἂν ἐδιδαξάμην: ita ut tota ſententia ea ſit. ἐδιδαξάμην μέντοι σε τοῖς δικαίοις ἀντιλέγειν· εἰ δὲ ταῦτα ἔμελλες μ' ἀναπείσειν, ὡς δίκαιόν ἐστιν τὸν παῖδα

τύπτεσθαι ὑπὸ τῶν υἱέων, οὐκ ἂν ἐδιδαξάμην σε. Sed frigida est hæc sententia, quæ ne verbis quidem textus accommodari potest.

1341. τύπτεσθαί 'στιν. Vulgo τύπτεσθ' ἐστίν.

1347. πεποίθειν. Vulgo πέποιθεν, neglecta temporum ratione. Certissimam Daweſii emendationem recepi. Glossa ἐθάρρει, quæ refertur ad πεποίθειν. Nam πέποιθεν est θαρρεῖ.

1353. ὅθεν γε πρῶτον. Sic C. D. In membr. ὅθεν πρῶτον. In B. ut vulgo, ὅθεν γε τοπρῶτον. Articulus, qui hîc inutilis est, e versu 1351. repetitus est.

1356. ὡς ἐπέχθη. Triplex fertur lectio. In B. D. ὡς ἐπαίχθη, quod Scholiastes etiam agnoscit. In B. C. tertia lectio adnotata: γρ. ἐπλέχθη. Quænam earum vera sit, nemo internoscat, nisi Simonidis reperiat canticum.

1357. εἶναι ᾽φασκε. Vulgo εἶν' ἔφασκε.

1358. κάχρυς. IV. codd. κάλχυς, quod perinde est. Gl. πεφρυγμένας κριθάς. Mulieres in pistrino molentes cantu laborem fallebant, erantque iis peculiares quædam cantilenæ, ἐπιμύλιοι ᾠδαὶ dictæ. Harum exemplum e Plutarcho enotat Casaubonus ad Athenæum XIV. 3. Αλει, μύλα, ἄλει· καὶ γὰρ Πιτθακὸς ἀλεῖ, μεγάλας Μιτυλάνας βασιλεύων.

1359. χρὴν σ' ἄρα τύπτεσθαί τε καὶ πατεῖσθαι. Sic bene A. C. ad metri normam. Vulgo χρὴν σέ γ' ἄρα τύπτεσθαι καὶ πατεῖσθαι, spondeo sextam sedem tenente, quod vitium sensit Bentleius.

1364. μυρρίνην λαβόντα. Scholiastes ex Dicæarcho: οἵ τε γὰρ ᾄδοντες ἐν τοῖς συμποσίοις ἐκ παλαιᾶς τινος παραδόσεως κλῶνα δάφνης ἢ μυρρίνης λαβόντες ᾄδουσιν.

1366. ἐγὼ γὰρ — Istud γὰρ refertur ad id quod reticuit & supplendum est. Glossa in C. οὐκ ἄτω δηλαδή. Vide versionem, ubi per ironiam melius hæc redduntur. Ironica affirmatione id negat se facturum, quod pater jusserat.

1367. ἀξύστατον. Sic Suidas. ἀξύστατον καὶ ἄστατον περὶ Αἰσχύλου λέγει Ἀριστοφάνης, ἀντὶ τοῦ οὐ ξυνεστῶτα οὐδὲ πυκνόν· ἀλλ' ἀραιὸν ἐν τῇ ποιήσει καὶ κομπώδη· ἢ ἀδιάθετον, ἢ ἀπιθάνως συντιθέντα.

Vulgo ἀσύσλατον. Gl. ἄνισον. σλόμφακα, μεγαλορρήμονα. κρημνοποιὸν, σκληρολέκλην.

1368. ὀρεχθεῖν. Gl. κινηθῆναι πρὸς ὀργήν. Homericum eſt verbum. Euſtathius ad Il. ψ'. 30. p. 1285. l. 60. τῶν δὲ Ομηρικῶν, τὸ μὲν ὀρέχθεσν, μίμημά ἐσλι τραχέος ἤχου γινομένου ἐν τῷ σφάζεσθαι βοῦν. Θεόκριτος δὲ (XI. 43.) ἐπὶ θαλάσσης τὴν λέξιν τίθησι καθ' ὁμοιότητα τοῦ (Odyſſ. ε'. 402.) ῥόχθει δὲ μέγα κῦμα. δῆλον δὲ ὅτι καὶ ἐπὶ πατάγου καρδίας ἡ λέξις τίθεσθαι, ὡς τὸ κραδίη δέ οἱ ἔνδον ὀρέχθει. Simile eſt Homericum κραδίη δέ οἱ ἔνδον ὑλάκλει.

1371. ὁ δ' εὐθὺς ἦσ' Εὐριπίδου. Sic bene C. Tres alii ἦσεν Εὐριπίδου. Vulgo ἦς ἐξ Εὐριπίδου. Utrumque mendoſiſſimum. Vide not. ad Ran. 771.

1372. ἀδελφὸς τὴν ἀδελφήν. Macareus Æoli filius Canacen ſororem ſuam vitiavit, quam ob rem a patre interfectus fuit. Erat hoc argumentum Æoli Euripidei. Ovidius Tr. II. 384.

Nobilis eſt Canace fratris amore ſui.

Fundus hujus fabulæ eſt apud Homerum Odyſſ. κ'. initio.

1373. ἐγὼ δ' ἔτ' οὐκ — Perperam vulgo ἐγὼ δέ τ' οὐκ — ut etiam ſcriptum eſt in C. In membr. κἀγὼ δ' οὐκέτ' ἐξηνειχόμην. In meo κἀγὼ δ' οὐκέτ' ἠνεσχόμην. In B. κἀγὼ οὐκέτ' ἐξηνεσχόμην.

1375. ἔπος πρὸς ἔπος ἠρειδόμεσθ'. Sic bene A. C. In meo ἠριδόμεθ'. In B. ἐριδόμεθ'. Quod vulgo legitur ἠριζόμεσθ' e gloſſa ſuppoſitum fuit. Noſtram lectionem in Vat. etiam cod. repertam perite adſtruxit Kuſterus Suidæ & Euſtathii auctoritate. Nec aliter in ejus editione legeretur, niſi poſt excuſum jam textum Vat. cod. collationem primum nactus fuiſſet; ſed eam lectionem in indicem retulit. Illius ne meminit quidem Berglerus, nedum eam in textum, ut par erat, repoſuerit. Sed ſtipes ille nihil ad Ariſtophanis emendationem contulit, præter paucas aliquot lectiones e Farrei editione, mendoſas plerasque.

1382. εἰ μέν γε βρῦν εἶπους. Sic IV. codd. bene. Vulgo ſolœce εἶπῃς.

1384. κακκᾶν. Sic tres codd. In B. ut vulgo, κακᾶν. Noſter Pace 162. ἀπὸ μὲν κάκκης τὴν βῖν' ἀπέχων.

1386. *βοῶντα καὶ κεκραγόθ'* — In IV. codd. omissa perperam copula, quam absorpsit adfinis soni sequens syllaba.

1388. *ἔξω 'ξενέγκειν.* Sic tres codd. In B. ut vulgo, *ἔξω γ' ἐνέγκειν.*

1396. *ἀλλ' οὐδ' ἂν ἐρεβίνθου.* Vulgo omissa est particula *ἄν*, solita librariorum socordia, cujus tot jam observavi exempla. Claudicabat versus, qui dimidiatus est senarius jambicus, seu dimeter brachycatal. ut strophicus, cui congruere debet, 1350. *λῆμ' ἐστὶ τἀνθρώπου.* In recentioribus editt. sex istis versiculis præmissus est titulus *Ἐπίρρημα κώλων ή'*. Ii autem, quibus isti respondent, titulo carent, editorum stoliditate. In Aldina edit. prioribus præfixus est titulus *Στροφὴ κώλων ή'*. His vero, *Αντιστροφὴ κώλων ή'*. Recte quidem, si denominationem spectes: sunt enim vere hi versus antistrophici. Sed in numero est error; nam tetrametri ad stropham & antistropham non pertinent. Neminem autem sanum arbitror crimini mihi daturum, quod ineptos omnes istos titulos eliminaverim. Certissima emendatione *ἄν* reposui. Hujus particulæ sic geminatæ centena occurrunt apud Comicum exempla, ut in illo versu, qui bis in hac fabula legitur:

οὐκ ἄν ἀποδοίην οὐδ' ἂν ὀβολόν οὐδενί.

Simillimus est locus in Pace 1223.

τῷ λόφῳ
οὐκ ἂν περιαίμην οὐδ' ἂν ἰσχάδος μιᾶς.

Voci *ἐρεβίνθου* inepta superscripta glossa, *τοῦ αἰδοίου*. Plautus Mil. II. 3. 45.

"— non ego nunc emam vitam tuam vitiosa nuce.

Vitium, quod hîc erat, non sensit Bentleius: versus tamen antitheticos neutiquam congruere bene animadvertit. Integrum mutilo exæquare aggressus est, versiculumque omnibus absolutum numeris, *λῆμ' ἐστὶ τἀνθρώπου*, sic emendare, seu potius corrumpere non dubitavit: *λῆμ' ἐστὶ τὸ τἀνδρός.* Illud est in codd. omnibus: hoc etiamsi codd. omnes exhiberent, non tamen sic crederem a Comico scriptum fuisse.

1398. ἔπως δόξεις. Sic C. D. bene. Sic etiam emendatum in B. ab eadem manu. In membr. ut vulgo, δόξῃς.

1399. πράγμασιν. Male vulgo πράγμασι.

1401. ἱππικῇ τὸν νοῦν μόνῃ. Sic recte Bentleius voces collocat. Perperam vulgo corruptis numeris ἱππικῇ μόνῃ τὸν νοῦν.

1407. ἵππων τρέφειν τέθριππον. Sic tres codd. In C. ut vulgo, ἵππον. Ad τέθριππον gloſſa ἅρμα.

1409. ἐρήσομαί σε τουτί. Sic tres codd. In membr. omiſſo pronomine, ἐρήσομαι τουτί. Quod vulgo inſeritur γε a mala emendatoris manu eſt.

1412. Hic verſus in antiquis editt. ſic legebatur:

τύπλειν τ', ἐπειδήπερ τοῦτ' ἔσθ' εὐνοεῖν τὸ τύπλειν.

Metro optime conſuluiſſe ſibi viſus eſt Berglerus, reponens ἐστὶν, quo pacto nihil quidem deſideratur in ſyllabarum numero, ſed in numeris verſus immane quantum: nam ſpondeus eſt in quarta ſede. Suſpicor tamen illud ἐστὶν in Bergleri textum caſu irrepſiſſe; alioqui præclaram illam emendationem pro merito ſuo jactaſſet. Nihil pronius erat quam τόδ' ἐστὶν reponere. τόδ' & τοῦτ' infinitis in locis commutata fuiſſe notum eſt. Sed certiora dant codd. Optime eſt in B. ἐπειδήπερ γε τοῦτ' ἔσθ'. Sic etiam in C. niſi quod librarius metri rationem non habens plene ἐστὶν ſcripſit. Duo alii mendoſe ἐπειδήπερ τοῦτ' ἐστίν. Solus meus pro τύπλειν τ' initio verſus habet τύπλουτ', quod præfero.

1415. τιὴ δή; Voces illæ non comparent in primariis editt. nec ſunt in ullo cod. ſaltem a prima manu. In C. repoſitæ fuerunt in margine. In membr. margine etiam minio adſcriptum τιὴ τί δή, redundante ſyllaba. In neutro cod. huic additamento adpoſita perſonæ nota. Primus illas voces in textum intulit Ant. Fracinus, unde in Pariſinam Wecheli, & in Frobenianam tranſierunt: reliquæ veteres eas non habent. Eſt autem verſus hic parodia verſus Euripidei quem adhibuit Comicus in Theſm. 194.

1416. νομίζεσθαι σὺ παιδός — Sic, ut vulgo, B. C. In membr.

pronomen omissum: in meo νομίζεσθαί γε παιδὸς — τοῦτο τοὔργον. Gl. τὸ κλάειν.

1418. εἰκὸς δὲ μᾶλλον. Sic optime A. C. Vulgo εἰκὸς δὲ μάλιστα. — ἢ νέους. Codd. omnes, ut edit. articulum inserunt, quem metrum non admittit: immo in B. D. scriptum ἢ τοὺς νεωτέρους. Kustero monenti in notis articulum delendum esse hîc obsecutus est Berglerus.

1428. καίτοι τί διαφέρουσιν — Sic optime A. C. In B. ut vulgo, sine interrogatione, proinde multo languidius, ne de corrupto metro loquar, καίτοι διαφέρουτ' οὐδὲν ἡμῶν ἐκεῖνοι. In meo καίτοι σφόδ' οὐδὲν διαφέρουσιν ἡμῶν —

1438. Hic versus in glossa sic explicatus: κἄμοιγε συγχωρεῖν ὑμᾶς δοκεῖ τοῖς παισὶ, ἃ ἐστὶ πρέποντα ποιεῖν εἰς ἡμᾶς.

1440. ἀπὸ γὰρ ὀλοῦμαι. Refertur γὰρ ad aliquid suppressum, quod glossa supplet, οὐ βούλομαι.

1442. τί μ' ἐκ τούτων ἐπωφελήσεις. Sic optime A. C. In omnibus editt. legebatur τί δή μ' ἐκ τούτων ἐπωφελήσεις, syllaba extra numerum excurrente. Kusterus ad eum locum: *Rectius Mss. Arund.* ἐκ τούτων ὠφελήσεις, *quam priores editt. in quibus legitur*, ἐκ τούτων ἐπωφελήσεις, *syllaba redundante.* Hic etiam præter solitum, Kustero morem gessit Berglerus. Neuter animadvertit corruptos esse numeros ob spondeum in sexto loco:

πως δῆ; | δίδα | ξον γαρ | τι δη μ' | εκ του | των ω | φελη | σεις.

Mendosam illam cod. Arund. lectionem meus etiam exhibet. Pejus adhuc in B. absque ulla metri forma: πῶς; δίδαξον γάρ ἤν τι μ' ἐκ τούτων ὠφελήσῃς. Facillima erat veteris lectionis emendatio. Non præpositio verbi compositi, sed alterum δή, quod invenuste admodum repetebatur, furcillis ejiciendum erat:

πῶς δή; δίδαξον γάρ, τί μ' ἐκ τούτων ἐπωφελήσεις.

Hoc non sensisse Bentleium, virum, si quem alium, naris emunctissimæ, profecto miror: emendabat ille, τί δή μ' ἐκ τῶνδ' ἐπωφελήσεις. Berglerum tamen, si aliquid sapuisset, Bentleii notula reprimere poterat, ne claudum versum Comico donaret. Sed Bentleianarum

emendationum

emendationum nullibi fungus ille meminit, nec eas quidem legisse videtur. Quinque tamen illæ summi Viri paginæ multis adversariorum plaustris præferendæ sunt, & Kusteri editioni majus pretium & ornamentum adferunt, quam longæ tædiosæque Girardi & Spanhemii nugæ. Ostendit autem Arund. cod. & mei scriptura, quam verum sit illud, quod in nota ad Lys. 408. dixi & sæpius postmodo inculcavi.

1443. τί φῄς; τί φῂς σύ; Vivide sic A. C. In aliis, ut vulgo, languide τί δῆτα φῂς σύ;

1444. τοῦθ' ἕτερον αὖ μεῖζον κακόν. Ad ista adolescentis, τὴν μητέρ', ὥσπερ καὶ σέ, τυπτήσω. faceta est Annæ Fabri observatio: *Cela est plaisant. Il y a aujourdhui bien des maris, qui se consoleroient d'être battus, si leurs femmes étoient battues.* Quid illa, quæso, ridicula nota ad hujus loci sententiam facit, cujus pulchritudinem & acumen non magis percepit bona puella, quam nequitiam illam in v. 653? Persuaderi sibi passus fuerat simplex rusticus, haud nefas esse, nec naturæ legibus adversari, patrem a filio verberari:

κλάειν γὰρ ἡμᾶς εἰκὸς ἔσθ', ἢν μὴ δίκαια δρῶμεν.

Sed ubi adolescens ait se matrem etiam verberaturum, ira excandescit pater, nec tantum flagitium audire sustinet, ratus hominum animis nihil a natura magis insitum esse quam pietatem erga maternum uterum. τί φῄς; τί φῂς σύ; τοῦθ' ἕτερον αὖ μεῖζον κακόν. Et hoc quidem verum est. Acumen autem hujus loci hoc est. Philosophorum Euripidisque dogma respicit Comicus, quod falsi arguit, non directis argumentis, sed, quod longe præstat, Strepsiadis affectu ab ipsa natura petito. Scilicet docebant illi auctorem originis patrem esse, matrem vero tanquam humum considerabant semen recipientem foventemque. Noti sunt hac de re Euripidis versus in Oreste, ubi infelix ille matricida Tyndareo scelus suum excusans ait:

πατὴρ μὲν ἐφύτευσέν με, σὴ δ' ἔτικλε παῖς,
τὸ σπέρμα δ' ἄρουρα παραλαβοῦσ' ἄλλου πάρα.
ἄνευ δὲ πατρὸς τέκνον οὐκ εἴη ποτ' ἄν.

Plura ad illud placitum pertinentia vide in egregia Valckenarii Diatribe Euripidea p. 29. Qui hac doctrina imbuti fuerant adolescentes,

vix fieri poterat, quin eorum aliquis, si quod forte jurgium incideret, minus decenter & pie erga matrem se gereret. Merito igitur sanis hominibus non minus damnosa, quam absurda visa est, quod testatur senarius iste, quem profert Scholiastes Euripidis ad locum modo citatum:

ἄνευ δὲ μητρὸς πῶς, κάθαρμ' Εὐριπίδη;

1455. σῳξέψας σεαυτόν — In membr. σῳξέψας ἑαυτόν, quod præferri debebat. Vide not. ad Pl. 390. Menander apud Stobæum:

ὅταν τι πράττῃς ὅσιον, ἀγαθὴν ἐλπίδα
πρόβαλλ' ἑαυτῷ.

Grotius Floril. p. 47. e Mſ. cod. cui concinit is quem versavimus, dedit πρόβαλλε σαυτῷ. At Bentleius Emendatt. p. 76. *Præstat*, ait, *recepta lectio* πρόβαλλ' ἑαυτῷ, *eodem quidem sensu, sed* Ἀττικωτέρως *& Menandro convenientius.* πράττῃς ad linguæ normam recte scriptum est in R. cod. Male vulgo πράττεις.

1456. τί δῆτα ταῦτ' οὖ μοι τότ' ἠγορεύτατε; Sic optime membr. In C. D. ut in veteribus edit. τί δῆτα ταῦτά γ' οὖ μοι τότ' ἠγορεύετε; redundante syllaba. In B. syllaba deficiente, τί δὴ ταῦτ' οὖ μοι τότ' ἠγορεύετε; In Kusteri edit. priorum lectio exhiberi debuit: sed μοι typothetæ errore omissum fuit, nec errorem correxit novissimus editor.

1462. ὦ μοι. Sic tres codd. Vulgo οἵ μοι, quod perinde est.

1465. Σωκράτην. Sic IV. codd. bene, vitato hiatu. Vulgo Σωκράτη. Vide notam supra 182.

1468. Vide Hesychii interpretes ad glossam πατρῷος Ζεύς.

1470. Ζεὺς γάρ τις ἔστιν; — ἔστιν. — οὐκ ἔστιν γ' ἐπεὶ — Sic optime scriptus est hic versus in B. & in meo, nisi quod in iis tertio loco est ἔστι γ', solita librariorum negligentia circa paragogicum ν. In veteribus edit. est: Ζεὺς γάρ τις ἔστιν; — ἔστιν. — οὐκ ἔστ', ἐπεὶ — In Kusteriana primo loco est ἔστι typothetæ errore, eademque menda repetita fuit in novissima Batava. Vulgatam scripturam manifesto depravatam aliter emendat e conjectura Toupius a me

laudatus ad Pl. 885. οὐκ ἂν ἔσθ', ἐπεὶ — Et certior & melior est nostra lectio, in qua verbum ἔσθιν eodem sono & plene ter repetitur. Sic οὐδὲν v. 733.

1472. ἀλλ' ἐγὼ τότ' ᾠόμην Δία τουτονὶ τὸν δῖνον. Sic optime mendosam scripturam correxere, sensumque expedivere Bentleius & Kusterus. In impressis erat ἀλλ' ἐγὼ τοῦτ' ᾠόμην διὰ τουτονὶ τὸν Δῖνον. Berglerus post editas utriusque notas vertit ineptissime: *sed ego ipsum arbitrabar propter hunc turbinem.* In membr. scriptum ταῦτ' ᾠόμην: in B. δία τουτονὶ — Hæc autem dicens Strepsiades, id quod per δῖνον intelligit ostendit. Est autem juxta veteres magistros κεφαμεοῦν βαθὺ ποτήριον, ὃ καλεῖται δῖνος, ὅπερ ἄνω εὐρύτερον ὄν, κάτω εἰς ὀξὺ λήγει. Glossa ad hunc locum καυκίον πήλινον. In vestibulo ædium solebant Athenienses columnam statuere in honorem Apollinis, quam Ἀγυιᾶ vocabant. Vide ad Thesm. 489. Probabile est Comicum, ut Socratem perstringeret, ostenderetque receptas religiones ab eo contemni, scholam illius in scena exhibuisse, cujus in vestibulo non Ἀγυιεὺς erat, sed fictile vas aliquod magnum, ad formam suprade-scripti κιττυβίου seu *poculi* effictum: idque ostendens rusticus ait: *sed ego tum arbitrabar Jovem esse turbinem hunc.* Nunc eo sensu nomen δῖνος accipit Strepsiades: at supra v. 380. ubi ait:

Δῖνος; τουτί μ' ἐλελήθη,
ὁ Ζεὺς οὐκ ὢν, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ Δῖνος νυνὶ βασιλεύων.

Nescius quid Physicis esset δῖνος, quo nomine Socrates usus fuerat, ad exprimendam *aëris & cœli rotationem*, Δῖνον arbitratur eum appellare deum aliquem Jove superiorem, qui eum e regno ejecerat, ut ipse olim Saturnum. Ideo filio suo dicit v. 828.

Δῖνος βασιλεύει, τὸν Δί' ἐξεληλακώς.

Quod nunc ei filius regerit.

1475. καὶ φλυᾷφα. Sic bene membr. Vulgo φλυάφει. Thema est φλυαφάω. Hesych. φλυαφᾷ, φλυαρεῖ, μωρολογεῖ. Pro quo Suidas habet φλυαφεῖ, φλυαρεῖ. Alteram formam præfert Noster Eq. 664.

ὁ δὲ ταῦτ' ἀκούσας, ἐκπλαγεὶς ἐφλυάφα.

1477. διὰ Σωκράτην. Sic IV. codd. Vulgo Σωκράτη.

1480. ἀδολεσχίᾳ. Gl. φλυαρίᾳ τῇ τοῦ Σωκράτους.

1483. ὀρθῶς παρακινεῖς. Ad hunc locum est παρεπιγραφή. Ὥσπερ εἰπόντος αὐτῷ τοῦ Ερμοῦ, ὡς οὐ χρὴ εἰς τὸ δικαστήριον αὐτοὺς ἀγαγεῖν. Sic apud Plautum Menæchmus Soſicles furere ſe aſſimulans, Apollinem, tanquam præſentem, alloquitur:

Pugnis me vetas in hujus ore quicquam parcere,
ni jam ex meis oculis abſcedat in malam magnam crucem?
faciam, quod jubes, Apollo.

Facetiſſima eſt tota illa Plautina ſcena, ubi iſta Soſiclis,

Ecce Apollo mihi ex oraculo imperat
ut ego illi oculos exuram lampadibus ardentibus.

comparari poſſunt cum iſtis Comici noſtri in Lyſ. 634.

αὐτὸς γάρ μοι γίγνεται,
τῆς θεοῖς ἐχθρᾶς πατάξαι τῆσδε γραὸς τὴν γνάθον.

1484. ἐμπιμπράναι. Vulgo ἐμπιπράναι. Vide not. ad Lyſ. 311.

1492. κεἰ σφόδρα γ' εἶσ' ἀλαζόνες. Sic bene in B. In A. C. κεἰ σφόδρ' εἶσ' ἀλαζόνες. In meo κᾆν σφόδρ' ὦσ' ἀλαζόνες. Quæ omnes bonæ ſunt lectiones: at vulgo ſolœce κᾆν σφόδρ' εἶσ' —

1506. τί γὰρ μαθόντ' ἐς τοὺς θεοὺς ὑβρίζετον; In primariis editt. legebatur, τί γὰρ μαθὼν ὑβρίζετόν γ' εἰς τοὺς θεούς; In recentioribus repoſitum μαθόνθ' ex Biſeti emendatione, quam confirmat ſcriptura cod. B. τί γὰρ μαθόνθ' ὑβρίζετον ἐς τοὺς θεούς; verſu in quarto pede vacillante. Sic etiam eſt in meo, cum levi menda μαθόντ'. In membr. & in C. τί γὰρ μαθόντες τοὺς θεοὺς ὑβρίζετε; quod ſane recipi poterat. Melior tamen eſt lectio, quam ex his omnibus reconcinnavi, μαθόντες duorum optimorum codd. mutans in μαθόντ' ἐς, & dualem ex aliis codd. adſumens pro plurali. Ad Socratem & Chærephontem directus hic ſermo. Hîc ut aliis in locis pro μαθόντ', legendum eſſe credo παθόντ'. Vide not. ad Lyſ. 599. Pl. 908. Veſp. 251.

1507. ἐσκοπεῖσθον. Sic A. C. Vulgo ἐσκοπεῖσθε.

1510. τόγε τήμερον ἡμῖν. Sic, ut impreſſi, IV. codd. Fuerunt olim exemplaria in quibus legebatur τόγε τήμερον εἶναι. Vide notas ad Mœridem p. 364. & Kœnium ad Corinthum de Dial. Att. §. XXIX.

FINIS NOTARUM IN NUBES.

ADDENDA notis in Nubes.

Inter Scripta Gallica politiſſimi auctoris *BERNARDI DE FONTENELLE* exſtat commentariolum, quod ille ſibi olim juvenis memoriæ cauſa ſcripſerat, nec luci deſtinaverat publicæ. Titulus eſt: *Remarques ſur quelques Comédies d'Ariſtophane, ſur le Théatre Grec* &c. Quæ de Comici noſtri fabulis tulit judicia, non usquequaque vera ſunt. Non videtur Græcæ antiquitatis & linguæ ſatis peritus fuiſſe vir ingenioſus, diverſisque variarum rerum diſtrictus ſtudiis, ut Dramatum ſcopum & alluſionem, actionem ſcenæ, permultarumque Ariſtophanis facetiarum acumen percipere potuerit: in eoque minus æquum ſe prodit, quod pleraque e ſui temporis moribus æſtimet. Sunt tamen in hac commentatione nonnulla, quæ tollere velis, quæque acre viri ingenium oſtendunt. Placent mihi iſta quæ in NUBES obſervat: *Le deſſein de cette piéce eſt fort plaiſant.* *STREPSIADE eſt le vrai BOURGEOIS GENTILHOMME, par la difficulté qu'il a d'apprendre, par ſes mépriſes continuelles, & par la naïveté avec laquelle il rend ce qu'il a appris. Il reſſemble fort auſſi à GEORGE DANDIN, quand il ſe plaint d'avoir épouſé une femme de la ville, lui qui étoit un homme de la campagne.* Primus e ſcriptoribus noſtris, neſcio an ſolus, perſenſiſſe videtur *BERNARDUS* ille, novæ Comœdiæ poëtarum qui exſtant ex omni ævo excellentiſſimum, ſolumque, qui ingenio & vi comica Ariſtophani æquiparari poſſit, *MOLIERIUM*, Comico noſtro quædam debere, multaque lineamenta facetiſſimi illius plebeji hominis, nobilium mores æmulantis, *MONSIEUR JOURDAIN*, in Dramate, cui titulus, *LE BOURGEOIS GENTILHOMME* e *STREPSIADE* adumbrata eſſe; quod veriſſimum eſſe, facile deprehendet, quicunque utramque fabulam diligenter leget.

V. 608. Levis in hoc verſu remanſit e prioribus editionibus menda. Scribi debuit ob metrum, ἐπέσ∫ειλεν φράσαι.

916. Quem in nota ad hunc locum citavi verſum ex Eq. 503. ὑμεῖς δ' ἡμῶν προσέχετε τὸν νοῦν. is C. A. Dukero, cujus poſt ſuperiores meas excuſas, raptim notas percurro, mendoſe ſcriptus viſus eſt, nec dubitavit quin reponendum foret προσχετε. Nempe ignoravit proceleusmaticum pedem in anapæſticum verſum admitti. Eandem verbi formam προσχετε, vulgatæ προσέχετε idem ille ſubſtituit in hujus fabulæ v. 575.

ὦ σοφώταλοι θεαταὶ, δεῦρο τὸν νοῦν προσέχετε.

In poëtis & maxime in Ariſtophane parum exercitatus ſit, qui ignoret, pedem tribrachyn ante ſyllabam catalecticam tetrametrum trochaicum admittere. Emendandus ergo erat verſus exinde ſeptimus,

ειτα | τον θε | οισιν | εχθρον | βυρσο | δεψην | Παφλαγο | να.

Emendandus iſte etiam in Eq. 319.

κἀμε | νη Δια | τοὔ' ε | δρασε | ταυλον | ὡσ∫ε | καλαγε | λων.

Multique ſunt apud Comicum alii, qui Dukeri alicujus opem exſpectant, a quibus paulo peritior quivis abſtinebit manum. Mirum adeo non eſt, ſi eum tantopere torſit interjectio ∫εῦ initio verſus 41. poſita, quæ centies apud ſcenicos ſic occurrit extra verſum. Hoc quum hodie tirones ſciant, ne dignum quidem erat quod obſervaretur ad Ran. 141. Aliud ſpecimen Dukeri in metris peritiæ exſtat in ejus nota ad v. 584. qui ſic in antiquis editt. legebatur:

ἡ Σελήνη δ' ἐξέλιπε τὰς ὁδούς· ὁ δ' Ηλιος.

Sic autem ille ad eum verſum: *Quarta ſede eſt pyrrichius, qui locum in hoc carmine non habet. Lege cum ſchol.* ἐξέλιπεν. *Nam jambum quartus locus peculiari ratione recipit, ut ſchol. ad v.* 518. *& ſunt aliquot exempla in illa πυρχεΐάσει.* PECULIARIS RATIO illa ineptum imperiti Græculi commentum eſt. Dukerum, ut alios, fefellit titulus initio parabaſis præmiſſus, quo choriambici verſus trochaici eſſe perhibentur, qua de re in nota ad eum locum egi. Nullibi trochaicum metrum iambum recipit. Proinde verſus ille, ſive ἐξέλιπεν, ſive ἐξέλιπε ſcribatur, turpiter claudicabit. Id non ignora-

bat Kusterus, quapropter, ut versum sustentaret, furtim suppositit, sed satis insulse, particulam γε, quam non recepit Berglerus, in nota monens, *metro satis consultum iri*, si scribatur ἐξέλειπε. Sed sic minus constat temporum ratio. Optimum & sincerum est, quod ex membr. reposuimus, ἐκλέλοιπε.

963. Locum hunc imitatus est Plautus in Bacchidibus, ubi Lydus pædagogus severam, qua olim educabantur pueri, disciplinam exponit & laudibus evehit, III. 3.

Eademne erat hæc disciplina tibi, cum tu adolescens eras?
nego tibi hoc annis viginti fuisse primis copiæ,
digitum longe a pædagogo pedem ut efferres ædibus;
id quoi obtigerat, hoc etiam ad malum arcessebatur malum,
& discipulus & magister perhibebantur improbi.
Ante Solem exorientem nisi in palæstram veneras,
gymnasi præfecto haud mediocris pœnas penderes.
Ibi cursu, luctando, hasta, disco, pugilatu, pila,
saliendo sese exercebant magis, quam scorto aut saviis:
ibi suam ætatem extendebant, non in latebrosis locis.
Inde de hippodromo & palæstra ubi revenisses domum,
cincticulo præcinctus in sella apud magistrum assideres:
cum librum legeres, si unam peccavisses syllabam,
fieret corium tam maculosum, quam est nutricis pallium.

Sarsinatis ista *cincticulo præcinctus assideres* ex Atheniensis verbis καθίζοντας τὸν μηρὸν ἔδει προζωλίσθαι adumbrata videntur, & interpretationem glossatoris nostri confirmant.

995. Diversæ lectionis in hoc versu meminit Scholiastes, cujus in codd. nec in glossis ne minimum quidem exstat vestigium, τἄγαλμ' ἀφανίζειν. Qui eam probavit Kusterus, saltem ostendere debuisset quo pacto universæ hujus loci sententiæ accommodari possit. Sane Justus iste Orator ineptissime rationem concludere mihi videatur, si dicat: *Discas nihil turpe quidquam admittere, quia debes Pudoris signum abolere.* Qui istud ἀφανίζειν audacter & imperite Comico olim obtruserat, legebat procul dubio: ἄλλο τε μηδὲν αἰσχρὸν ποιεῖν,

ὅ τι τῆς Αἰδοῦς μέλλοι (vel μέλλει) τἄγαλμ' ἀφανίζειν. Sed hoc nihili est. Quod autem Kusterus addit, *pro* τἄγαλμ', *METRI GRATIA per crasin Atticam legendum esse* τὤγαλμ', in eo ridicule fallitur, ea ignoratione, quæ poëtæ Græci editori vix condonari potest. τἄγαλμα per crasin ex τὸ ἄγαλμα factum primam producere tironibus etiam notum. Eundem tamen hunc errorem sæpius erravit: vide ejus notam ad Conc. 442. ob quam a Daweſio correptus fuit. Solent autem Attici articuli τὸ cum sequente α crasin facere in α, non in ω. Sophocles Œd. T. 356.

πέφευγα· ταληθὲς γὰρ ἰσχύον τρέφω.

Ibid. 111.

ἁλωτόν· ἐκφεύγει δὲ τἀμελούμενον.

Antig. 275.

πάλος καθαιρεῖ τοῦτο τἀγαθὸν λαβεῖν.

Ibid. 1059.

σοφὸς σὺ μάντις, ἀλλὰ τἀδικεῖν φιλῶν.

Menander apud Stobæum Floril. Grotii p. 29.

τυφλόν τι τἀνοητὸν εἶναί μοι δοκεῖ.

Centum paginæ similibus exemplis repleri possent.

IN AVES.

Collata fuit hæc fabula ad tres Mſſ. codd. Sunt autem:

A. Regius membranaceus MMDCCXII.

B. Regius chartaceus MMDCCXV.

C. Regius chartaceus MMDCCXVII.

ARGUMENTUM in A. C. exſtat, unde emendatum exhibetur.

L. 2. τὸ μηδέπω μηδεμιᾶς. Sic bini codd. Vulgo τῷ μηδεμιᾶς.

L. 4. Δεκελεικοῦ. Sic bini codd. Mendoſe vulgo Δικελεικοῦ. Decelea a Lacedæmoniis munita fuit anno 3. Olymp. XCI. anno poſt exhibitam populo hanc fabulam.

L. 8. οὐ γὰρ ἐπὶ τούτῳ ἦν, λεληθότως — Sic membr. Vulgo οὐ γὰρ ἐπὶ τούτου ἦν ἐκκλησία. Poſtrema vox a mala manu eſt. Eam tamen agnoſcit C. Sed in eo eſt etiam ἐπὶ τούτῳ.

L. 11. αἰνίττεται, ὡσανεὶ — Hic locus ad membr. fidem conſtitutus. Vulgo αἰνίττεται καὶ προεσθῶτας ἑτέρους, ὡσανεὶ τῶν ὄντων κακῶν καθεσθώτων. Oportuiſſet ſaltem ὡσανεὶ κακῶν ὄντων τῶν καθεσθώτων.

L. 13. καὶ ἡ μὲν ἀπότασις. Sic bini codd. Vulgo καὶ ἡμῖν ἀπότασις.

L. penult. τῶν ποιητῶν τὰς — Sic uterque cod. recte. Vulgo τὸν ποιητήν.

L. ult. ἐν μὲν ἄλλοις. Has voces vulgo omiſſas e cod. C. repoſui. In membr. hic locus ſic habetur: τῶν ποιητῶν τὰ ἐν ταῖς τραγῳδίαις τερατολογούμενα ἀεὶ μὲν διελέγχειν· ἐν δὲ τοῖς νῦν —

P. 147. L. 3. Quæ ſequuntur ex veteribus didaſcaliis excerpta in codd. meis non comparent. Καλλισθράτου bene repoſitum pro Καλλίου. Vide not. ad Nub. 531.

Argumenti metrici verſus 4. manifeſto corruptus eſt. Pro εἷς δ' ὄρνις aliud quid ſcriptum oportuit: forte εἷς πρέσβυς.

V. 1. Perſonæ huic verſui præfixæ in membr. nomen plene ſcriptum eſt Εὐελπίδης, recte: infra v. 645. nominatur Εὐελπίδης Θρῃξῖθεν. E compendio ſcripturæ orta eſt nominis depravatio, quam exhibent edit. omnes, Εὔελπις. Sic majoribus literis ſcriptum in B. Sed ultimæ ſyllabæ ſuperſcriptum ΔΗ. Graculum quem tenet alloquitur Euelpides. Gl. ὡς ἐν ἀπόπλῳ τινὸς δένδρου ὄντος, καὶ τοῦ κολοιοῦ σημαίνοντος δῆτα μεῖ' ἐκεῖνο πορευθῆναι.

2. ἥδε δ' αὖ — Gl. κορώνη κελευομένη εἰς τοὐναντίον.

3. Suidas: πλανύτομεν, πλανώμεθα. Κωμικῶς παρῆκται Ἀριστοφάνης Ὀρνισι. In C. gl. πλανώμεθα. Ἀττικῶς δὲ παρῆκται.

4. Gloſſæ: ἄλλως, μάτην. προβοσκουμένω, ὧδε κἀκεῖσε πορευόμενοι. Suidas: προβοσκουμένω. δεῦρο κἀκεῖσε πορευόμενοι εἰς τἀναντία. προβοσκεῖσθαι γάρ λέγεται τὸ παραφέρειν δεῦρο κἀκεῖσε τὸν σῖτον τοῖς διαζομένοις. Ἀριστοφάνης Ὀρνισι. *Viam euntes redeuntesque*; more *texentium*, qui, ut ſubtemen cum ſtamine connectant, fila ultro citroque ducere & reducere ſolent. KUSTERUS.

5. τὸ δ' ἐμὲ — πλεῖν ἢ χίλια. Gloſſa ſupplet οὐκ εὐήθες; & in fine ſequentis diſtichi, οὐ μωρίας πλέων;

8. ἀποσποδῆσαι. Gl. ἀφανίσαι. Suidas: ἀποσποδῆσαι, ἀφανίσαι. ἀπὸ τῆς σποδοῦ. αὕτη γὰρ ἀφανίζει τὴν προϋπάρξασαν ὕλην τῶν ξύλων. ἢ ἀποκερσῦσαι, ἀφανίσαι, καὶ τυπτόμενον ἐκβαλεῖν. Ἀριστοφάνης Ὀρνισιν· ἀποσποδῆσαι τοὺς ὄνυχας τῶν δακτύλων.

9. ἀλλ' οὐδ' ὅπου γῆς — Sic bene Daweſius. Solœce vulgo, οὐδὲ ποῖ γῆς. In membr. ſcriptum οὐδὲ πῇ γῆς. In duobus aliis, ad noſtram lectionem propius, οὐδὲ ποῦ γῆς.

10. In fine hujus verſus poni debuit interrogationis ſignum.

11. Ἐξηκεσῖδης. Vide infra ad v. 764. & Suidam in V.

13. οὐκ τῶν ὀρνέων. Heſych. ὄρνεα, ὀρνεοπώλια. καὶ πετεινά, καὶ τόπος. Vide not. ad Lyſ. 557. Theſm. 448. Ran. 1068.

14. Hesych. πινακοπώλης. ὀρνιθοπώλης. τίλλοντες γὰρ αὐτὰ, καὶ τιθέντες ἐπὶ πίνακος, ἐπώλουν, τὰ λεπτὰ ὁρμαθίζοντες. Ad quam glossam vide interpretem.

16. ὃς ὄρνις ἐγένετ', ἐκ τῶν ὀρνέων. Sic distinxi, ad constructionem indicandam, quam sic instituo: ὃς ἔφασκε τῷδε (μόνῳ) ἐκ τῶν ὀρνέων φράσειν νῷν τὸν Τηρέα τὸν ἔποπα, ὃς ὄρνις ἐγένετο. In impressis male ista cohærent, & quod in versione legebatur, *qui ales factus est ex avibus*, est sanequam insulsum. Præ aliis quæ prolatæ fuerunt explicationibus maluissem legere ἐκ τῶν Ορνεῶν. Sed procul dubio verus est sensus, quem expressi, quemque percepisse videtur unus e veteribus magistris, cujus hæc est nota: ὃς ἔφασκε μᾶλλον τῶν ἄλλων ὀρνέων δύνασθαι προηγήσασθαι τῆς ὁδοῦ, καὶ δεῖξαι ἡμῖν αὐτήν. Schema παρ' ὑπόνοιαν, quod alii comminiscuntur, ineptum est & nive frigidius.

17. τὸν μὲν Θαρρελείδου. Glossa supplet υἱόν.

18. τὴν δὲ δὴ — Vulgo, metro claudicante, τήνδε δὲ τριωβολοῦ. ε produci non potest ante literas τρ. Hoc certo certius: nec ullus codicum lectionem hanc agnoscit. In membr. scriptum τὴν δὲ δὴ τριωβολοῦ. In B. una voce τηνδεδί. In C. τήνδε δή, unde feci τὴν δὲ δή. Particulam adversativam δὲ præcedenti in priore membro μὲν reddi flagitat omnino linguæ indoles. Est tamen in hac scriptura aliquid, quod minus placeat, nimirum τὴν positum pro ταύτην, quod Comicis in usu non esse observavi ad Pl. 44. & ad Conc. 275. unde præstat legere τήνδε δ' αὖ τριωβολοῦ. Sic Thesm. 170.

ὁ δ' αὖ Θεόγνις ψυχρὸς ὢν ψυχρῶς ποιεῖ.

τὰ μὲν, τὰ δ' αὖ vide in Acharn. 974. passimque apud Comicum occurrit hæc particula. Supra v. 2. ἥδε δ' αὖ κρώζει πάλιν. Necessaria est & certa hæc emendatio.

19. τῷδ' οὐκ ἄρ' ἐστὶν οὐδὲν ἄλλο, πλὴν δακνεῖν. Primo excudi debuit τῷδ', ut est in tribus codd. & in primariis editt. τῷ δ', pro τούτῳ δ', e superiore nota mendosum esse intelligitur. ἐστὶν e codice B. adscivi, quæ lectio mihi optima videtur. Sic Ran. 227. οὐδὲν γὰρ ἔστ' ἄλλ' ἢ κοάξ. In impressis est ἦσθην, ut scriptum est in duobus

aliis codd. pro ἦσθην, omisso ι, quod sæpius observavi veteres librarios negligere solitos fuisse. Auctor Etymol. M. p. 438. extrema: ἥσμεν. ἰστέον ὅτι ἀπὸ τοῦ ἥδειν, ἥδεις, ἥδει, τὸ δυϊκὸν, ἥδειτον, ἡδείτην· καὶ κατὰ συγκοπὴν τῆς ει διφθόγγου, καὶ τροπῇ τοῦ δ εἰς σ, γίνεται ἥσθην· οἷον, τὸ δ' ἄρ' οὐδὲν ἥσθην ἄλλο πλὴν δακνεῖν. Inde depravata est altera lectio, cujus meminit Schol. ἴσθην.

38. ἐναποτῖσαι χρήματα. Præter exspectationem pro ἐμβιῶναι & ἐνοικεῖν. εἰς τὸ φιλόδικον τῶν Αθηναίων, ὅτι συκοφαντούμενοι οἱ πολλοὶ ἀπέτινον χρήματα.

45. ὅπου καθιδρυθέντε. Vulgo ὅποι. In B. ὅπῃ. Vide supra ad v. 9.

46. ἐσθ' πρὸς τὸν Τηρέα. Sic membr. Minus bene, ut vulgo, duo alii παρὰ τὸν Τ.

48. εἴ που τοιαύτην εἶδε πόλιν, ἣν 'πέπλετο. In vett. editt. erat οἶδε πόλιν, ἣν πέπλαται. Kusterus e conjectura, ut videtur, dedit ἣν πέπλατο. Prius, licet minus bonum, revocavit Berglerus, duabusque typographicis mendis vitiari sivit ejus propola. In B. scriptum εἶδε πόλιν, ἣν πέπλαται. Diphthongo superscripta litera ο, varia scilicet lectio πέπλατο. Sed neutrum sincerum est. Inde εἶδε adscivi, quod Daweſius etiam conjecerat, tum 'πέπλετο reposui, prout ille certissime emendavit, probante Piersono ad Mœridis notam p. 311. πέτομαι ἐν τῷ ο, καὶ πέτεται, Ατ̣ικῶς· πέταμαι ἐν τῷ α, Ελληνικῶς· Istud cod. B. πέπλατο depravatum est ex 'πέπλετο. Eadem forma in hac fabula sæpius recurrit. Supra 35. ἀνεπλόμεσθ'. Infra 1471. ἐπεπλόμεσθα. 1384. ἀνακπλόμενος. Tum etiam Conc. 899. πέτοιτο. Lys. 55. πετομένας. Vide infra ad v. 90. Perperam in membr. οἶδε πλόλιν, quod ideo observo, ut *Cl. Reg. Professor* inde argumentum sumat, quo probet vocalem corripi ante literas πλ. Vide not. ad Thesm. 56. Nub. 967. In duobus aliis recte πόλιν.

54. Ab hoc versu usque ad sextum deinceps perperam vulgo positæ sunt personæ, quas ad codd. fidem distinximus. οἶσθ' ὃ δρᾶσον. De hac formula poëtis Atticis familiari, & aliis in locis apud Comicum obvia, ut infra 80. Eq. 1158. Pac. 1061. videndus Kœnius ad Corinthum de Dial. Att. §. 11.

55. ἵν' ἡ διπλάσιος ὁ ψόφος. Sic bene A. ad metri & linguæ normam. In duobus aliis, ut in impressis, claudicat versus omissione articuli. Nam διπλάσιος quatuor brevibus syllabis constat. Infra 1578.

πρεσβεις | διπλασι | ως μαλλ | ον αγ | χειν μοι | δοκει.

59. ποιήσεις ἔτι με κόπλειν αὖθις αὖ. Sic B. In C. ut vulgo, ποιήσεις τι με — In membr. ποιήσεις τοι με.

63. οὗτος, τί δεινόν; οὐδὲ κάλλιον λέγεις; Vulgo legitur οὕτω 'στὶ δεινόν, οὐδὲ κάλλιον λέγειν. Quod connectunt cum præcedente Euelpidis sermone: *Qui rictus! adeo terribile quid hoc est, & infandum dictu.* ut posterior versus, tanquam glossema, priori interpretando serviat; quod frigidum & insulsum est. In membr. scriptum οὕτως τί δεινόν. Unde tantisper immutata scriptura bonam sententiam restitui.

66. ἔρου τὰ πρὸς ποδῶν. Fingit se præ timore cacasse, & defluente merda pedes inquinatos habere.

73. ἵν' — ἔχοι. Sic recte B. distincte & perspicue. Vulgo solœce ἔχῃ. Vide not. ad Ran. 24.

75. οὗτος γάρ, ἄτ', οἶμαι. Sic B. ut impressi: in duobus aliis ἄτ' omissum.

78. δεῖ τε τορύνης καὶ χύτρας. Sic A. B. In membr. claudicante versu, ut vulgo, omissa est vocula τε. Media in τορύνη syllaba corripitur.

84. οὕνεκ' — Perperam vulgo εἵνεκ'.

85. ὥς μ' ἀπέκλεινας — Sic duo codd. ut impressi. In membr. κακῶς σύ γ' ἀπόλοι', ὅς μ' ἀπέκλεινας δέει.

86. χὠ κολοιός μ' οἴχεται. Id est plene μοι οἴχεται. θηρίον. In C. θηρίων.

90. ἀπέπλετο. Vulgo ἀπέπλατο: in membr. ἀνέπλατο. Quam prætuli formam adstruunt observata ad v. 48. Male infra v. 1173. εἰσέπλατ' relictum fuit, pro εἰσέπλετ'. In Thesm. V. 1014. ubi altera forma e prioribus editt. remansit, reponendum οὐ γὰρ ἂν παρέπλετο. Sed in melicis tuetur illa locum, ut Ran. 1351. ὁ δ' ἀνέπλατ' ἀνέπλατ' ἐς αἰθέρα.

95. οἱ δώδεκα θεοὶ . . . abruptus est sermo. Hæc Epopi dicit Euelpides, additurus, ut videtur, πάντα σοι δοῖεν ἀγαθά, vel simile quid. Sed avertit se, & secum, ita ut ab Epope non exaudiatur, pergit εἴξασιν ἐπιτρίψαι σε. In tribus codd. scriptum εἴξασιν. Vide ad Nub. 341.

100. Σοφοκλέης. Sic, ut impressi, C. In duobus aliis perperam Σοφοκλῆς. Vide not. ad Thesm. 169. Sophoclem perstringit, qui in *Tereo* dramate Regem illum introduxerat in avem conversum, quem eodem, quo in Tragœdia, habitu ornatum exhibuisse videtur Comicus.

102. πότερον ὄρνις ἢ ταώς; *utrum ales an pavo?* Lusus est in ambiguitate nominis ὄρνις, quod in genere *avem qualemcunque* significat, & speciatim *gallinaceum*. Quærit Euelpides, *utrum gallinaceus, an pavo?* Epops respondet: *ales equidem*, sed generali significatione. Latinis *ales*, ut Græcis ὄρνις, *avem* in genere, & speciatim *gallum* significat. Hoc autem quærit Euelpides, sive respiciens ad Epopis speciem & ornamentum; sive quia gallinaceorum & pavonum spectacula publice Athenis exhibebantur. Ideo ex utro harum avium genere sit percunctatur. Non placent Scholiastarum interpretationes: ἔπαιξε, δέον εἰπεῖν ἄνθρωπος ἢ ταώς. — ἢ ἔπαιξε τὸ γενικὸν εἰπών, εἶτα ἐπαγαγὼν τὸ εἰδικόν. Istiusmodi lusibus nihil frigidius.

103. ὄρνις ἔγωγε. Corrige typothetæ errorem.

105. πάντα τἄρνεα. Sic bene scriptum in membr. Vulgo ingrato & insolito cum hiatu τὰ ὄρνεα. Minus bene in primariis editionibus τὰ ἄρνεα. αο in ω coalescunt. Vide ad Lys. 277.

109. μὰ Δία, θατέρου τρόπου. Vulgo μὴ ἀλλὰ θατέρου τρόπου. quam lectionem in nullo cod. reperi. In membr. μάλα θατέρου τρόπου. In B. οὐκ. ἀλλὰ θατέρου — In C. οὐ μάλα θατέρου — Primi codicis ΜΑΛΑ depravatum est ex ΜΑΔΙΑ. Aliæ depravationes e glossis ortæ sunt. Istud μὰ Δία simpliciter positum Grammaticus interpretatus fuerat per voces οὐκ ἀλλά, quæ postea in textum illatæ fuerunt, deinde οὐκ in μὴ ob metrum mutatum fuit. μὰ per se negat, ut

Theſm. 748. Ran. 951. Plut. 400. & paſſim. μὴ poſitum pro οὐκ nullo modo locum tueri poteſt. μάλα θατέρου eſt in edit. quam curavit Ant. Fracinus.

112. πράγους δὲ τοῦ δὴ — Sic membr. Vulgo δὲ δὴ τοῦ — In ſup. v. pro λάβοις, B. λάβῃς habet, quod ſolœcum eſt.

118. καὶ γῆν — Sic tres codd. Scribere potuit: κατὰ γῆν ἐπέτου κατά τε θάλατταν ἐν κύκλῳ. Quod ſane vulgato præſtat. Quorſum enim articulus cum θάλατταν, quum præcedens γῆν eo careat?

120. ταῦτ' οὖν. Id eſt διὰ ταῦτα οὖν. Vide ad Nub. 319.

123. Cranaæ antiquum Athenarum nomen a rege Cranao. Vide Meurſium Regn. Att. I. 13.

126. Scellii filio nomen erat *Ariſtocrates*. Luſus in paronomaſia.

128. τοιαδί. Sic recte B. Vulgo τοιάδε. Illud Atticum eſt & ſuavius. Vide not. ad Conc. 885. Vulgo etiam legitur Lyſ. 97.

λέγοιμ' ἂν ἤδη· πρὶν δὲ λέγειν, ὑμᾶς τοδὶ
ἐπερήσομαι — — ibid. 1010.
αὐτοκράτορας πρέσβεις ἀποπέμπειν ἐνθαδί.
ἐγὼ δ' — — Nub. 431.
ἀλλ' ἔσται σοι τοῦτο παρ' ἡμῶν· ὥστε τολοιπόν γ' ἀπὸ τουδὶ
ἐν τῷ δήμῳ —

His in exemplis, centumque aliis quæ proferri poſſent ſimilibus, quicunque teretes aures habet, percipit τοιάδε, ἐνθάδε, τόδε, τοῦδε, ab Attico poëta ſcribi non debuiſſe.

130. Oculis ſubjicienda eſt dimenſio hujus verſus:

λεγοι | ταδι· | προς του | Διος | τοὐλυμ | πιου.

Sic autem ſcriptus eſt non ſolum in tribus codd. ſed etiam in duabus primariis editt. Ant. Fracinus μοι primus inſerſit, quod e gloſſa, eaque inutili, manifeſto ſubornatum, & metrum jugulat. Satis mirari nequeo Kuſteri levitatem & negligentiam. Sic ille ad hunc verſum: *Metri gratia ſic legendum eſt:* λέγοι ταδί μοι· πρὸς Διὸς τοὐλυμπίου. Curnam vero in præfatione dixit ſe *Aldinæ editionis fidem in recenſendo textu præ aliis ſecutum fuiſſe?* Si eam inſpexiſſet, conjecturis parſiſſet, ſinceramque repoſuiſſet lectionem. Quid vero

Berglerus? Mendam intactam reliquit. Kusteri notam probabile est eum ne quidem intellexisse. Jambus an creticus in secunda senarii sede esset, floccum ille non interdabat.

133. καὶ μηδαμῶς ἄλλως ποιήσεις. Sic membr. Vulgo ποιήσῃς.

134. Proverbium est: μή μοι ποτ' ἔλθῃς, ὅταν ἐγὼ πράττω καλῶς. in eos qui amicos rebus in adversis deserunt. Facete Comicus verbum istud in contrarium sensum invertit.

140. εὑρὼν ἀπιόντ' — Sic libri omnes. Operarum errore in Kusteriana excusum ἀπόντ'. Mendam correxit Berglerus.

142. Suidas: ὠρχιπέδησας. τῶν ὄρχεων ἥψω αἰσχρῶς. Suaviores essent numeri, si ad istum modum versus legeretur:

οὐκ ὠρχιπέδησας, πατρικὸς ὢν ἐμοὶ φίλος.

143. ὦ δειλακρίων σύ. Suidas: ἀντὶ τοῦ, ὦ κακοδαιμονέστατε σὺ καὶ δειλότατε. Anus in Pluto v. 973. ἐγὼ δὲ καλακέκνησμαι δείλακρα. Id est ἄκρως ἀθλία. καὶ δειλακρίων, ὁ ἄκρως δειλός, ὁ ἐλεεινός, ὁ ταλαίπωρος, ἢ ὁ ἐπίπονος.

147. ἔωθεν. Sic codd. & primariæ editt. Ant. Fracini errore ἔσωθεν invectum fuit & in alias editt. transiit. Illud ex Kusteri nota reposuit Berglerus.

151. ἀπὸ Μελανθίου. Poëta is fuit Tragicus, cujus ideo meminit Comicus, quia lepram habebat.

153. ἀλλ' ἔγωγ' Ὀπούντιος. Hic nomen est proprium viri illius temporis, qui luscus erat. Hinc petitus jocus. Perinde est ac si diceret: *Equidem luscus esse nollem pro talento auri.*

160. καὶ μήκωνα. Sic A. C. & editt. primariæ ad metri normam. In Aldina emendate μήκωνα: in Juntina, frequenti literarum permutatione, μύκωνα. Reliquæ veteres omnes μήκωνα. Quia duo alia nomina pluralis erant numeri, μήκωνας edidit Kusterus, non animadvertens versum sic pessumdari, quod quia ne suspicabatur quidem Berglerus, μήκωνα ex editione Farrei non reposuit.

161. νυμφίων βίον. Quia illa omnia sponsis dabantur, sive ad coronas, sive in eduliis.

162. ἐσοφῶ. Imprudens & oscitabundus sic scripsi in posteriore apographo.

apographo. Libri omnes habent ἐνοῤῥῶ, quod mutare nolui, & reponendum eſt, licet id quod caſu dedi æque bonum ſit.

163. ἢ γένοιτ' ἄν, εἰ πίθοισθ' ἐμοί. Solœcum eſt quod vulgo legitur, εἰ πείθεσθέ μοι. Vide not. ad Pl. 1037. Emendationem præceperat Daweſius Miſc. crit. p. 218.

164. τί σοι πιθώμεσθ'; ὅ τι πίθησθε; Sic ſcriptum oportuiſſe in aperto eſt, ut recte emendavit Daweſius loco ſupra laudato. Perperam vulgo ὅ τι πίθοιτθε; In B. ut in edit. Bern. Juntæ, duo verba in optativo modo ſunt, πιθοίμεσθ'; πίθοισθε; Sed modus hic non adhibetur cum interrogandi particulis absque altera ἄν. Vide ad Lyſ. 912. Pl. 374. 438.

165. παντᾳχοῖ. Vulgo παντᾳχῆ. In membr. παντᾳχοῦ. Vide not. ad Lyſ. 1230.

169. ἄνθρωπος ἀσθάθμητος, ὄρνις πετόμενος. Perperam vulgo inverſo vocum ordine, ἄνθρωπος ὄρνις ἀσθάθμητος πετόμενος.

172. τί ἂν οὖν ποιεῖμεν; Sic A. B. Vulgo τί ἂν οὖν ποιῶμεν. Perinde ſolœca ſunt ὅ τι πίθοισθε verſu ante hunc octavo, & τί ἂν ποιῶμεν. Frequentiſſimus circa horum modorum permutationem librariorum error. Vide ad Nub. 360.

177. ἀπολούτομαί τι γ', εἰ διαθραφήσομαι. Sic codd. B. C. & primariæ editt. Ant. Fracinus, qui plus mendarum in textum invexit ſolus, quam alii editores ſimul omnes, dedit, ἀπολούσομαι δ', εἰ διαθρᾳφήσομαι. Sed in quatuor ſequentibus editt. prior lectio ſervata. Frobenius τι omiſit, quod etiam in membr. librarii errore omiſſum eſt: ἀπολούτομαί γ', εἰ διαθρᾳφήτομαι. Vocula τι, ſine qua verſus ſtare non poteſt, repoſita fuit in duabus minoribus Batavis, de quibus exemplum non cepit Kuſterus. Faceta eſt ejus nota: *Verſus claudicat, qui facile ſic ſuppleri & fulciri poteſt:*

ἀπολούτομαί τί γ', εἰ διαθραφήσομαι;

vel potius ſic:

ἀπολούσομαι γάρ, εἰ διαθραφήσομαι.

Sed, ô bone, parce conjecturis; harum tibi facimus gratiam. Promiſiſti editionem ad fidem Aldinæ recenſitam, & illam, ubi opus eſt,

nunquam inſpicis. Berglerus veterem repoſuit lectionem, addita notula erroris etiam plena: *Ita legitur hic verſus in edit. Farrei; in aliis deeſt τι, quod tamen metrum requirit.* Quis non crederet Farreum illum divinum pæne fuiſſe hominem, qui ſuperiorum editionum omnium mendas ingenii ſpongia abſterſerit? Editionem Barthol. Zanetti deſcripſit, in qua eſt illud τι, quod erat jam in edit. Cratandri, & in duabus primariis, quodque poſt Farreum repræſentarunt edit. Wechelı, duæ Batavæ, aliæque forte, de quibus haud immerito gallice dici poteſt:

Le reſte ne vaut pas l'honneur d'être nommé.

179. οὐχ οὗτος οὖν δήπου ἐστὶν ὀρνίθων πόλος; Sic tres codd. Vulgo δῆτ' ἐστὶν, immo mendoſe in Kuſteriana, & exinde in noviſſima Batava, δῆθ' ἐστίν.

180. ὥς τις εἰ λέγοι, τόπος. Perperam vulgo ὥσπερ εἴποι τις, τόπος. Particula εἰ ad ſententiam omnino requiritur, ut infra 282. ὥσπερ εἰ λέγοις. In codd. eadem eſt perſonarum diſtinctio, quam exhibui; & ſic jam notatæ fuerant in minoribus Batavis.

186. In proverbium apud Græcos abiit *fames Melia*, ut apud Romanos *fames Saguntina*. Verbi originem vide apud Thucydidis interpretes L. V. cap. ult.

193. διαφρήσεῖε. διαπέμψετε. Perperam in membr. διαφορήσετε. Eadem menda eſt in Suidæ editt. quem e literarum ſerie liquet διαφρήσετε ſcripſiſſe, non διαφορήσετε. Hunc verſum citat Auctor Etymol. M. p. 271. ubi male excuſum διαφρήσεται. Integram notam adponam: διαφρῶ, σημαίνει τὸ διακομίζω, καὶ εἰσιέναι καὶ ἀφιέναι ποιῶ. εἴρηται παρὰ τὸ ὦ, ὃ σημαίνει τὸ ἀφίημι, ὅπερ καὶ ἀφῶ λέγεται καὶ προῶ· εἶτα κατὰ συγκοπὴν, πρῶ, φρῶ· καὶ κατὰ δευτέραν σύνθεσιν διαφρῶ καὶ εἰσφρῶ. Ἀριστοφάνης· τῶν μηρίων τὴν κνίσσαν οὐ διαφρήσετε. γέγονε δὲ ἡ τροπὴ τῆς προ, ὡς ἐν τῷ προοίμιον φροίμιον, πρόουρος φρουρός. Male etiam ibi κνίσαν excuſum, qui error in codd. frequentiſſimus. Idem auctor alibi, pag. 522. κνίσα — τὸ κνι βραχύ. εἰσφρήσομεν occurrit Veſp. 892.

194. νεφέλας, *nebulas*. Retis eſt tenuiſſimi genus.

204. καλοῦμεν αὐτούς. Sic tres codd. & primariæ editt. recte. καλοῦμεν futurum eſt Attico more formatum. Vide ad Ran. 202. 298. *Ego & conjux mea luſcinia advocabimus eas.* Perperam Ant. Fracinus edidit καλεῖμ' ἂν αὐτούς. Bonam lectionem retinuerunt Cratander, Veneti, Wechelus. Binas confundunt minores Batavæ καλοῦμεν ἂν αὐτούς; quod neutiquam credas Scholiaſtam agnoſcere. Ad depravatam lectionem Portus, aut neſcio quis alius, Scholiaſtæ verba accommodavit: illud ἂν in ſcholiis Aldinæ editionis non comparet, nec in ſecunda ſcholiorum editione. Hîc rurſus Aldinam inſpicere dedignatus eſt Kuſterus, qui iſta neſcivit expedire. Nihil habet inſoliti tranſitio a ſingulari numero ad pluralem, quæ hîc omnino neceſſaria eſt, ut intelligatur Epopem & luſciniam conjunctim ceteras aves vocaturos eſſe: ſi enim legas καλοῖμ' ἂν αὐτούς, *advocabo eas*, quorſum plurale quod ſequitur pronomen, οἱ δὲ νῷν τοῦ φθέγματος ἦν ἐπακούσωσι? Si ſolus aves vocaturus eſt Epops, emendandum etiam erat οἱ δ' ἐμοῦ τοῦ φθέγματος — Sed libri omnes habent οἱ δὲ νῷν, quod aliter ſtare non poteſt, quam ſervata codd. & veterum editt. lectione καλοῦμεν αὐτούς. Loquendi ſchema librario cod. Vat. incognitum mutandæ lectioni anſam dedit, quod ſæpiſſime accidit in locis, ubi ἀνακολουθία eſt. Simile exemplum eſt apud Sophoclem in Philoctete v. 645.

ἀλλ', εἰ δοκεῖ, χωρῶμεν, ἔνδοθεν λαβὼν
ὅτου σε χρεία καὶ πόθος μάλιστ' ἔχει.

Quem locum, ut par erat, ſcilicet temere & imperite, nuper ſollicitavit ὁ δεῖνα. Ineptam ejus criſin, ubi opportunum erit, confutabo. Eam traditionem ſequitur Comicus, juxta quam Procne in luſciniam, Philomela in hirundinem converſa fuit. Manifeſtum eſt hoc e v. 665. Recte itaque Scholiaſta: ἀηδόνα, τὴν Πρόκνην γαμετὴν οὖσαν, ἥτις εἰς ἀηδόνα μετεβλήθη. Longa Palmerii nota omitti poterat. Non ſolo Ariſtophani Procne luſcinia eſt. Apollodorus Mythologicæ hiſtoriæ ſcriptor optimus L. III. cap. 13. in fine: καὶ Πρόκνη μὲν γίνεται ἀηδών· Φιλομήλα δὲ χελιδών. Sicque a plerisque Mythographis traditum eſt, quos laudat Hygini interpres ad fab. XLV.

212. τὸν ἐμὸν καὶ σὸν πολύδακρυν Ιτυν
ἐλελιζομένη διεροῖς μέλεσιν
γένυος ξουθῆς· καθαρὰ χώρει —

Secundi horum verſuum in fine μέλεσιν ſcriptum oportuit, ob metrum, ut eſt in duobus codd. B. C. In iisdem poſt ξουθῆς diſtinctum, quod & ſententia flagitat. Denique perperam χωρεῖ vulgo excuſum. Verbum eſt in imperativo: recte in B. notatus accentus χώρει. Sed ſupereſt in his verſibus menda. Ιτυν ultimam corripit. Legendum itaque:

τὸν ἐμὸν καὶ σὸν πολύδακρυν Ιτυν
διεροῖς μέλεσιν γένυος ξουθῆς
ἐλελιζομένη· καθαρὰ χώρει —

Frequentiſſimæ ſunt, præſertim in anapæſtis, hæ vocum trajectiones. Ultimam vero nominis Ιτυν corripi, poëtarum quotquot ſunt omnium uſu compertum eſt. Ex Atticis unicum advocabo, Sophoclem, cujus hi ſunt in Electra verſus 147.

ἀλλ' ἐμέ γ' ἁ σλονόεσσ' ἄραξε φρένας,
ἃ Ιτυν, αἰὲν Ιτυν γ' ὀλοφύρεται,
ὄρνις ἀτυζομένα, Διὸς ἄγγελος.

Quum hæc in theatro canebantur, recens erat memoria verſuum Euripidis in Helena 1116. quorum ex imitatione riſum captaſſe videtur Comicus:

Σὲ τὰν ἐναύλοις ὑπὸ δενδροκόμοις
μουσεῖα καὶ θάκους ἐνίζουσαν ἀνεβόασα,
σὲ τὰν ἀοιδοτάταν ὄρνιθα μελῳδὸν,
ἀηδόνα δακρυόεσσαν·
ἔλθ' ὦ διὰ ξουθᾶν
γενύων ἐλελιζομένα,
θρήνοις ἐμοῖς ξυνεργὸς,
Ελένας μελέας πόνους.

215. σμίλακος. Vulgo μίλακος. Vide ad Nub. 1007.

223. Perſonis loquendi vices diviſi ad fidem duorum codicum A. B.

227. ἐποποὶ, ποποπὸ, ποποὶ, ποποί. Sic B. C. & primariæ editt. In Kuſteriana ter ποποί.

231. νέμεσθε φῦλα μυρία κριθοβράγων. Senarius eſt jambicus, in quo bis vocalis brevis producitur ante tenuem & liquidam, contra Daweſii canonem. Sed in melicis hanc licentiam ſibi ſumit Comicus.

239. κατ' ὄρεα. Sic tres codd. & veteres editt. In Kuſteriana, neſcio unde, κατ' οὔρεα.

241. ἀνύσατε. Subauditur ὁδὸν, δρόμον, πορείαν, vel ſimile quid. Sic Veſp. 369.

ταῦτα μὲν πρὸς ἀνδρὸς ἔσθ' ἅπαντος ἐς σωτηρίαν.

Tragicis frequentiſſimus eſt uſus hujus verbi ellipticus. Plena locutio eſt apud Euripidem in Phœn. 164.

ἀνεμώκεος εἴθε δρόμον νεφέλας
ποτὶν ἐξανύσαιμι δι' αἰθέρος
πρὸς ἐμὸν ὁμογενέτορα.

257. καινῶν τ' ἔργων ἐγχειρητής. Sic tres codd. In impreſſis καινῶν ἔργων τ' —

260. Huic verſui præfixa in membr. perſona χορὸς ὀρνίθων. In B. χορὸς ὀρνίθων, ἢ γλαύξ.

265. Continuantur vulgo hi verſus Euelpidi. Melius in A. B. alteri ſodali tribuuntur.

267. Perſonam præpoſui Phœnicopteri avis, ut factum oportuiſſe ſequentia oſtendunt. Teſtis eſt etiam Scholiaſtes in antiquis exemplaribus verba hæc non Epopi, ſed avi cuidam adſcripta fuiſſe.

268. ὦ 'γάθ', ἀλλά γ' οὗτοσὶ καὶ δή τις ὄρνις ἔρχεται. Sic lectio hujus verſus emendari debuit, quæ depravata eſt in libris omnibus. Ab hoc verſu incipiunt tetrametri trochaici, & hic primus turpiter claudicabat, ὦ 'γάθ', ἀλλ' οὗτοσὶ —

275. νὴ Δί', ἕτερος δῆτα, χ' οὗτος ἕξεδρον χώραν ἔχων. Sic ſcriptum eſt in B. C. Vulgo ἕτερος δή τἀχ' οὗτος — E Sophoclis Tyrone poſteriore adumbratus hic verſus juxta Scholiaſtam:

τίς οὗτος ὄρνις ἕξεδρον χώραν ἔχων;
ὡς εἰ εἶπε, χρείαν. ἕξεδρον δὲ, παρηλλαγμένην. Σοφοκλῆς.

οὐκ ἔξεδρος,
ἀλλ' ἔντοπος ἀνήρ.

276. Sic legitur in impreſſis hic verſus:

τίς ποθ' ὁ μουσόμαντις ἄτοπος ὄρνις ὀρειβάτης;

cujus ita corrupti ſunt numeri, ut qui aures vel digitos habeat, ſtatim depravationem animadvertat: nec tamen belli noſtri interpretes minimum quid hic adnotarunt. In codd. paulo melius:

τίς ποτ' ἔσθ' ὁ μούσόμαντις ἄτοπος ὄρνις ὀρειβάτης;

rectis pedibus incedit prius comma, ſed poſterius in ſecundo pede claudicat. ὄρνις apud Comicum ultimam ſemper producit, niſi in hoc verſu, & forte in altero, qui itidem mendoſus eſt, ut ſuo loco declarabitur. Proinde reponi debuit, quod a poëtæ manu eſt:

τις ποτ' | εσθ' ὁ | μουσο | μαντις | ατοπος | ορνις | ορειβα | της.

Vocula ἔσθ', quæ hîc omiſſa fuerat, ut in Lyſ. v. 524. facile reponi poterat, etiam absque codd. ope, ex Æſchyli verſu, quem ex Edonis citat Scholiaſtes, ſed mendoſe: ſic autem legendus videtur:

τίς ποτ' ἔσθ' ὁ μουσόμαντις, ἄλαλος, ἄβρωτος, ὃν θένει;

278. ἐπέπλετο. Vulgo ἐπέπλατο. Vide ſupra 48. 90.

281. Vulgo ſic legitur hic verſus:

ἀλλά χ' οὗτος ἕτερος. — οὗτός ἐστι μὲν Φιλοκλέους.

Manifeſto depravata ſcriptura, quum titubet verſus in penultimo pede, qui pyrrichius eſt; nam in Φιλοκλέους ſecunda produci non poteſt. Vide not. ad Theſm. 169. Fluctuat etiam in codd. lectio. In membr. ſcriptum, οὗτος μέν ἐστι Φ. Alluſio eſt ad Philoclis Tragici poëtæ drama *Tereum*, cui ænigmatice objicit Comicus, quod Sophoclis ejusdem argumenti drama in alium habitum inverterit. Nam Tereus in hac Comœdia eodem exhibebatur ornatu, quo in Sophoclis Tragœdia, ut ſupra monui. Ideo avem, quam Piſthetærus percontabatur, quænam illa foret, dicit Comicus Tereus, *Epopem eſſe filium Philoclis*, *Epopis nepotem*, *ſe vero poſtremi hujus Epopis* (cujus non nominatur pater) *avum eſſe*, *eadem nominum ſucceſſione*, *qua in Calliæ proſapia alternis ſibi ſuccedebant Hipponici & Calliæ.* Vide Perizonium ad Æliani V. H. XIV. 16. Quia vero

altera illa avis, epopi forma similis, fœda aspectu erat, ideo etiam falsè Comicus epopem illum Philoclis filium esse fingit. Nam Philocles visu fœdus erat, sive quia προκέφαλος erat, sive ob quodvis aliud corporis vitium: utique fœdum eum fuisse constat e Comici versu in Thesm. 168.

ταῦτ' ἆρ' ὁ Φιλοκλῆς αἰσχρὸς ὢν αἰσχρῶς ποιεῖ.

284. Facete in his versibus perstringitur Callias, qui paternas maximas opes dilapidaverat.

287. ὡς ἕτερος αὖ βαπίδος — sic ad metri normam scriptum oportuit. Mendose vulgo αὖθις βαπίδος —

290. Ales ille, si Cleonymus est, quî factum, ut ei crista non defluxerit, quemadmodum Cleonymo periit clypeus? Vide not. ad Nub. 680.

291. Sic legitur hic versus in primariis editt. ut in cod. C. metro corrupto.

ἀλλὰ μέντοι τίς ποθ' ἡ λόφωσις ἡ 'πὶ τῶν ὀρνέων;

Ant. Fracinus ex alio cod. edidit, ut est in membr.

ἀλλὰ μέντοι τίς ποθ' ἡ λόφωσις ἔστ' ἡ 'πὶ τῶν ὀρνέων;

Quæ lectio priore adhuc pejor est. Sincera demum & genuina habetur in B.

ἀλλὰ μέντοι τίς ποθ' ἡ λόφωσις ἡ τῶν ὀρνέων;

Qua me mala fortuna hoc fugerit, dicere nequeo: numeros equidem restitui, sed poëtæ manum neutiquam. Comprobatam itaque illam lectionem diligens lector reponat, nulla habita ratione Kusterianæ emendationis: ἀλλὰ τίς ποθ' ἡ λόφωσις ἐστὶν ἐπὶ τῶν ὀρνέων; Quod membr. exhibent ἔστ' e glossa ortum est; ἐπὶ ab imperito librario e sequenti versu retractum: præpositio illa locum hîc non habet.

298. Distinctæ personæ ad fidem codd. A. B. nisi quod in iis avium declaratio Epopi tribuitur, cujus in locum quater Pisthetærum posui. Namque præter omnem verisimilitudinem ista, οὐ γάρ ἐστι Σποργίλος; Epops diceret.

299. κειρύλος. Vulgo κηρύλος. In membr. κιρύλος. Nostram

lectionem tuentur veteres critici, merito: namque jocus perit, nisi per diphthongum nomen scribatur. Alluditur ad verbum κείρω, proprium artis, quam exercebat Sporgilus tonsor.

304. πορφυρὶς, κέρχνη, κολυμβίς — Sic ob metrum legendum. Perperam vulgo κερχνίς.

308. ἀπειλοῦσιν — κεχήνασιν ob metrum. Perperam vulgo ν paragogicum omissum.

315. Hos versus citat Suidas in πάρει, cujus notam proponam. πάρει, ἐλήλυθας, παρεγένου. τίνα λόγον ἄρα ποτὲ πρὸς ἐμὲ φίλ' ἔχων πάρει; κοινὸν, ἀσφαλῆ, δίκαιον, ἡδὺν, ὠφελήσιμον. Quod olim ille in hoc loco legebat πάρει, hodie in libris non comparet. Sane fatendum est, eo bene sententiam carere posse: nihilo tamen minus reponendum est. In tribus codd. unicum versum conficiunt male nobis distincti duo versiculi. Tetrameter est pæonicus, quem sic scribere & dimetiri oportet:

τίνα λόγον ἄ | ρα ποτὲ πρός γ' | ἐμὲ φίλον ἔ | χων πάρει;

Perperam apud Suidam scriptum φίλ'. In tribus codd. ut in impressis, recte est φίλον. Tum πρός γ' ἐμὲ legendum, quod ipsa metri evincit ratio. Hoc errore admonitus, inquiro in binos superiores Chori versiculos 311. 312. qui perinde ac isti in tribus codd. unum conficiunt versum. Præterea in membr. scriptum, τίνα τόπον ἄρα ποτὲ νέμεται; In B. vocem ποτὲ quam primo omiserat, superne reposuit librarius minio scriptam. Versus itidem est tetrameter pæonicus, quem sic scribas & dimetiare:

ποῦ μ' ἄρ' ὃς ἐ | κάλεσε; τίνα | τόπον ἄρα πο | τὲ νέμεται;

318. δεῦρ' ἀφῖχθον. Sinceram hanc lectionem e prava membr. scriptura elicui, in quibus ἀφῖχθαι. Vulgo ἀφίκονθ'. Perperam in B. λεπτολογισθὰ, quod, metro licet reclamante, quædam editt. habent. Duo alii λεπτῶ λογισθὰ, ut editt. veteres. In Vat. cod. Kusterus reperit λεπτοσοφισθὰ, unde vulgato præfert Daweſius λεπτῶ σοφισθά. At ego alterum retinendum censeo.

326. παρ' ὑμῖν, εἰ παρ' ὑμῖν εἶμ' ἐγώ. Inepte vulgo παρ' ἡμῖν, εἰ παρ' ὑμῖν —

333. Hic & ſequens verſus ſunt etiam tetrametri pæonici, quorum poſterior claudicat. In vulgata lectione non conſentiunt codices. In C. ut in impreſſis ὅπερ ἐξότ' ἐγένετό γ' ἐπ' ἐμοὶ — In A. B. ὅπερ ἐξότ' ἐγένετ' ἐπ' ἐμοὶ (mendoſe in A. ἐπ' ἐμοῦ). Legendum eſt:

γένος ἀνόσι | ον, ὅπερ, ἐξ | ότου γ' ἐγέ | νετ', ἐπ' ἐμοί.

Non aliter numeri conſtare poſſunt, nec verſus hic antiſtrophico, ſcilicet v. 350. congruere. Ineptit hîc, ut fere ubique, Græculus, metrorum enarrator, catalecticos vocans tetrametros, qui ſunt acatalecti. Fieri tamen poſſit, ut menda ſit in ſcriptura.

336. Vulgo ſic legitur hic verſus:

πρὸς μὲν οὖν τὸν ὄρνιν ἡμῖν ἐστιν ὕστερος λόγος.

Corrupti ſunt numeri, ſpondeo in tertia ſede poſito. Quippe ultima in ὄρνιν producitur, quod liquet e vv. 73. 512. 515. 561. 721. In ſuam ergo ſedem reponendæ erant voces a librariis male inverſæ:

ἔστι πρὸς μὲν οὖν τὸν ὄρνιν ἡμὶν ὕστερος λόγος.

338. ὡς ἀπωλόμεσθ' ἄρα. Vulgo mendoſiſſime, & profligato metro, ὡς ἀπολούμεθ' ἄρα. Librariorumne an editorum ſtuporem magis mirer neſcio. Nihil ad hunc verſum adnotarunt belli noſtri Critici. Quod reponendum erat, ipſe ſuppeditavit Comicus. Vide Acharn. 333.

345. πάντα. Sic bene A. B. In hoc ultimæ vocali ſuperſcripta η, quod declarat πάντα adverbium eſſe formæ Doricæ, pro πάντη, cujus ultima longa eſt: quod non intelligens metrorum enarrator, γε inepte addidit.

355. πῶς γὰρ ἂν τούτους δοκεῖς ἐκφυγεῖν; Peſſime vulgo δοκῇς, quod ita ſolœcum eſt, ut nihil magis. Aliquatenus ferendum eſſet δοκοῖς. Sed particula ἂν non ad cogitandi verbum δοκεῖν pertinet: conſtruenda eſt cum aoriſto infinitivi ἐκφυγεῖν, cui ſignificationem futuri tribuit. Vide not. ad Pl. 380. Hîc πῶς δοκεῖς valet *quomodo putas?* aptum non eſſet *quomodo putares?* Alia res eſt, ubi poſt ſuppoſitionem, aut conditionem, in multimembri phraſi, particula ἂν cogitandi verbum afficit. Exemplo ſit hic locus in Euripidis Hippolyto:

πόσους; ΔΟΚΕΙΣ δὴ καὶτ' ἔχοντας εὖ φρενῶν,
νοσοῦνθ' ὁρῶντας λέκθρα, μὴ δοκεῖν ὁρᾶν;
πόσους δὲ παισὶ πατέρας ἡμαρτηκόσι
ξυνεκκομίζειν Κύπριν; ἐν σοφοῖσι γὰρ
τἀδ' ἐσθ' ὑπ' ἐνθρώπων, λανθάνειν τὰ μὴ καλά.
οὐδ' ἐκπονεῖν τοι χρὴν βίον λίαν βροτούς·
οὐδὲ σέγκν γὰρ, ἣ κατηρεφεῖς δόμοι,
κανὼν ἀκριβώσει ἄν· εἰς δὲ τὴν τύχην
πέσουσ', ὅσην σὺ, πῶς ἂν ἐκνεῦσαι ΔΟΚΟΙ;

Quomodo se tandem evasuram illinc speraret? Solœcum ibi esset δοκεῖ. Vide ad eum locum Præstantissimi Valckenarii notam p. 219. Monui ad Plutum in hac constructione sæpe librarios peccasse. Id apud Lucianum contigisse arbitror, cujus locum in Prometheo p. 28. sic lego: οὐ γὰρ ἂν ὠφελήσειεν αὐτὸ παρά γ' ἐμοὶ, ἡ καινότης, μὴ οὐχὶ συντετρίφθαι ἄμορφον ὄν. καὶ εἴγε μὴ οὕτω φρονοίην, ἄξιος ἂν μοι δοκοίην ὑπὸ ἑκκαίδεκα γυπῶν κείρεσθαι. Male ibi mea sententia legitur δοκῶ.

356. ἀλλ' ἐγώ τοι σοὶ λέγω. Sic bene A. B. Vulgo ἐγώ τί σοι —

359. In B. prior pars hujus versus Euelpidi tributa, cum interrogationis nota: posteriori præfixa Pisthetæri persona, multo melius, quam in reliquis libris, ubi Euelpidi omnia continuantur.

362. ὦ σοφώταθ' — Sic tres codd. Male in impressis sine elisione σοφώτατε. — εὖ γ' ἀνεῦρες. Perperam in B. εὖ γὰρ εὗρες.

365. δαῖρε. Sic membr. bene. Vide not. ad Nub. 442.

370. τισαίμεθ' — Sic recte scriptum in tribus codd. Perperam in impressis, metro claudicante, τισαίμεσθ'.

373. οἵ γ' — Sic quidem libri: sed mendose; scribendum οἵδ'. Scilicet ὅδε valet οὗτος; non vero ὅ γε.

377. οὐ μάθοις ἂν τοῦθ' — Sic bene Kusterus e Vat. cod. nisi quod τοῦτ' excudi passus est. Legebatur antea corruptis numeris, οὐ μάθοις ἂν οὐδέν. Hoc modo scriptum est in C. atque etiam in B. Sed in hoc superne positum τοῦθ' — In membr. librarii errore τοῦδ'. Similis negligentiæ circa literam asperatam rei fumus in v. 329. ubi excudi debuit ὁμότροφά θ' ἡμῖν.

378. ἀνδρῶν ἔμαθον. Inſertam vulgo particulam γε non agnoſcunt A. B. Merito eam expunxi.

383. ἄναγ' ἐπὶ σκέλος. Hæc verba in omnibus libris Piſthetæro continuantur, recte: ſocio hæc dicit, qui in procinctu ſtat, paratus ad excipiendum avium impetum. Male iſta intellexit Kuſterus.

386. Hic verſus ſic, ut eum exhibui, digeſtus & ſcriptus eſt in A. B. optime. Vulgo in duos dimetros diviſus eſt, quorum poſterior claudicat,

ἡμῖν· ὥσθ' τήν τε χύτραν.

Inſertam copulam τε, ut verſus acatalectus fieret, a mala manu eſſe res ipſa oſtendit. χύτραν priorem corripit, proinde pes eſt jambus, qui in metro trochaico locum non habet. Vitium ſenſit Daweſius, & ſine codicis ope emendavit:

ἡμῖν· ὥσθ' τὴν χύτραν τε.

Noſtram lectionem prætuliſſet, ſi iisdem uſus fuiſſet codicibus. At idem vir ſagaciſſimus recte conjecit in ſeq. verſu ſcribendum eſſe τώ τε τρυβλίω in duali. Sic perſpicue ſcriptum eſt in membran. In duobus aliis perperam, ut in primariis editt. τῷ γε τρυβλίῳ. In recentioribus τῷ τε τρυβλίῳ. Inepta eſt Scholiaſtæ interpretatio ſtatuentis ellipſin præpoſitionis τύν. Quin ea locum habere poſſit, obſtat copula τε.

390. Vulgo ſic leguntur hi verſus:

τῶν ὅπλων ἐντὸς, παρὰ τὴν χυ-
τραν ἄκραν αὐτὴν ὁρῶντας.

Prioris corrupti ſunt numeri, ſiquidem dactylus eſt in tertia ſede, quæ ſolum trochæum, vel ejus ſolutionem, tribrachyn admittit. In membr. ſcriptum τῶν ὅπλων ἐντὸς παρ' αὐτὴν χύτραν ἄκραν αὐτὴν ὁρῶντας, unde facilis erat metri reſtitutio:

τῶν ὅπλων ἐντὸς παρ' αὐτὴν
τὴν χύτραν, ἄκραν ὁρῶντας.

394. κατορυγησόμεσθα ποῦ γῆς; Perperam libri ſcripti κατορυχθησόμεθα, impreſſi κατορυχθησόμεσθα ποῦ γῆς, corruptis numeris. Facilem emendationem præceperat Daweſius.

396. δημόσια neutrum eſt plurale adverbii vicem ſuſtinens. Perperam vulgo δημοσίᾳ, contra metri rationem.

398. μαχομένω τοῖς πολεμίοισιν. Sic optime membr. Vulgo, peſſumdato metro, μαχομένω τοῖσι πολεμίοις. In B. μαχαμένω τοῖς πολεμίοισιν, bene quod ad duas poſtremas voces. Qui in bello occubuerant Athenienſes, publice in Ceramico ſepeliebantur. Vide Meurſii *Ceramicum* cap. 22. Orneæ nomen eſt urbis inter Corinthum & Sicyonem ſitæ, de qua videndus Strabo p. 586. Luſus eſt in paronomaſia. Infra v. 967. ubi Fatidicus oraculum edit de ſocietate inter duos illos Athenienſes & aves inita, eorumque communi in aëre domicilio, obſcure iſtud innuit, Ornearum ſitum memorans, τὰ μεταξὺ Κορίνθου καὶ Σικυῶνος.

405. Hic vulgo legitur ſine ulla metri forma ἐπὶ τίνα τ' ἐπίνοιαν. Verſus hi ſunt anapæſtici, qui parœmiaco concludi debent. Vix aliter ſcribere potuit poëta, ac eo quo verſum reconcinnavi modo, καὶ τίν' ἔχοντές γ' ἐπίνοιαν. In Pace 104. τίνα νοῦν ἔχων;

411. πρὸς ὄρνις. Tres codd. metro reclamante, πρὸς ὄρνιθας.

419. κρατεῖν ἂν ἢ τὸν ἐχθρὸν, ἤ. Verſus eſt dimeter jambicus: prava itaque lectio eſt duorum codd. in quibus τῶν ἐχθρῶν. Librarios fefellit conſtructio minus obvia. Infra 1752. διὰ σὲ τὰ πάντα κρατήσας. Vide quæ notavimus ad Eurip. Phœn. 600.

425. προσδιδᾷ λέγων. Equit. 35. εὖ προσδιδάξεις μ'. Ubi ſchol. πείθεις, πυκνεῖς. Inde liquet bene apud Æſchinem in orat. c. Cteſiphontem p. 485. legi καὶ τῷ λόγῳ προσδιδάζων ὑμᾶς, fruſtra doctis quibusdam viris προδιδάζων reponentibus.

436. Varias nominis interpretationes afferunt veteres Critici, quarum hæc Kuſtero præ aliis placet: πήλινος Ἡφαίστιος πρὸς τὰς ἑσθίας ἰδρυμένος, ὡς ἔφορος τοῦ πυρός. Non minus tamen probabilis eſt illa, juxta quam ἐπισθάτης vocatur ξύλινόν τι πολλοὺς πασθάλους ἔχον, ἐξ οὗ οἱ μάγειροι ἀπεκρέμων, φασὶ, τὰ κρέατα, καὶ τὰ ἐργαλεῖα. Alii, forte verius, ſimpliciter exponunt τὸν χυτρόποδα, *la marmite*. Vide Euſtathium ad Odyſſ. p. 1827. l. 44. ubi diverſas hujus nominis ſignificationes exſequitur.

438. οὐκ. Vulgo οὐ. Vide ad Lyſ. 873.

443. οὔτιπου τὸν . . . . quod intelligit, reticet, ſcilicet πρωκτόν.

444. διατίθεμαι ἔγωγε. Perperam vulgo διατίθεμ' ἔγωγε. Vide ad Theſm. 594.

445. Poſt ἐπὶ τούτοις minor diſtinctio poni debuit, ut recte diſtinctum eſt in B. Non enim τούτοις refertur ad κριταῖς. ἐπὶ τούτοις valet *hac lege, hac conditione, ut, ſi fidem præſtiterim, judicum omnium calculo, & ſpectatorum omnium applauſu vincam.*

448. νυνμενὶ, una voce: male vulgo diviſim νῦν μενί. Vide Kœnium ad Corinthum p. 56.

449. θὤπλ'. Perperam vulgo θ' ὅπλ'. α ο in ω coaleſcunt. Vide ad Lyſ. 277.

454. ὅ τι μοι παρορᾷς. Id eſt ὅ τι ὁρᾷς παρ' ἐμοί. *Quod mihi ineſſe vides.* Mirum in modum ſe torquet Abreſchius ad Ariſtænetum p. 240. ut conſtructionem expediat, quam ſic, multa ſupplens, quæ minime deſiderantur, inſtituit: τάχα γὰρ τύχοις ἂν ἐξειπὼν χρηστόν τι, ὃ ὁρᾷς παρὰ τὸ ἐμοὶ ἑωραμένον.

460. ἀλλ' ἐφ' ὅτῳ περ πράγματι τὴν σὴν ἥκεις γνώμην ἀναπείσας. Voces in impreſſis & in ſcriptis etiam libris inverſæ cum metri ruina. Sic vulgo legitur:

ἀλλ' ἐφ' ὅτῳ περ ἂν ἥκεις τὴν σὴν πράγματι γνώμην ἀναπείσας.

Ultima in πράγματι male corripitur ante literas γν. Deinde quid ſibi velit iſtud ἂν, nemo dixerit: id membr. non agnoſcunt, in quibus ſcriptum ἐφ' ὅτῳ περ ἥκεις. In duobus aliis ἐφ' ὅτῳ περ ἂν ἥκοις. Sed in B. ſubducta minio lineola indicat ἂν delendum eſſe. Optime itaque Daweſius, quem merito ſequor, lectionem reconcinnavit. Numeroſus eſt & molliter fluens tetrameter: alterum vero, ſi quis forte contendat nihil in eo eſſe quod metricæ legi adverſetur, fatebitur tamen durum & ſcabrum eſſe.

464. δειπνήσειν. Male hoc vulgo Choro tribuitur. Non melius nota margini cod. C. appoſita Tereum ſeu Epopem hæc loqui facit. In membr. nulla adſcripta perſona. Sunt vero hæc verba Euelpidis, ut luſus & dicteria omnia hujus colloquii. In ſequentibus perſonas

partim ad codd. fidem, partim ad decori rationem distinxi. Variatarum in hac re commemoratione lectori tædiosus non ero.

467. βασιλῆς. Male in tribus codd. βατιλεῖς.

470. τουτί. Membr. ταυτί.

476. Allusio ad pagum Atticæ, cui nomen Κεφαλή. Vide Meursium de Pop. Att.

481. Ὡς δ' οὐχὶ θεοὶ τῶν ἀνθρώπων τοίνυν ἦρχον τὸ παλαιόν. Primo in tribus codd. & in primariis editt. scriptum est ὡς δ' οὐχί. Media particula in recentioribus perperam omissa est. Tum in libris omnibus inversus est vocum ordo, contra anapæsticorum commatum legem, hoc modo:

ὡς δ' οὐχὶ θεοὶ τοίνυν τῶν ἀνθρώπων ἦρχον τὸ παλαιόν.

489. ὄρθριον. Sic C. ut impressi, recte. In membr. ὄρθιον. Sic etiam in B. a prima manu; sed ρ superne additum. Vide ad Conc. 739.

490. σκυλοδέψαι. Mendose vulgo σκυτοδέψαι. Vide ad Thesm. 56. & Pl. 514.

495. κἄρτι 'κάθευδον. Melior scriptura est κἄρτι καθεῦδον. Vide ad Conc. 302. Hic in A. B. sine apostropho scriptum κἄρτι κάθευδον. — καὶ πρὶν δὲ πιεῖν τοὺς ἄλλους — Vulgo καὶ πρὶν δειπνεῖν. In membr. καὶ πρὶν δὲ πίνειν — unde veram lectionem restitui. πιεῖν primam corripit, quæ in πίνειν producitur. Hæc ejusdem verbi tempora sæpissime ab ignaris prosodiæ librariis commutata, quod & editores nonnunquam fugit. Vide Bentleii emendatt. in Menandrum p. 77. ad hos versus:

οὐ γὰρ τὸ πλῆθος, ἂν σκοπῇ τις, τοῦ ποτοῦ
ποιεῖ παροινεῖν, τοῦ πιόντος δ' ἡ φύσις. —
χαλεπὸν, ὅταν τις ὦν πίῃ πλέον λαλῇ.

ubi perperam πίνοντος & πίνῃ editum fuerat.

496. Αλιμοῦς, pagus Atticæ. Vide Meursium libro modo laudato. — κἄρτι προκύπτω — Sic tres codd. ut Kusterus e Vat. edidit. Antea legebatur κἄτι —

498. μέλλω τε βοᾶν. In membr. μέλλων τε βοᾶν. In C. μέλλω δὲ

βοᾶν. Omnes ὅδ' ut primariæ editt. Suſpicari quis inde poſſit poëtam ſcripſiſſe,

— μέλλων τε βοᾶν, ὅδ' ἀπέβλισε θοιμάτιόν μου.

pro μέλλοντός μου βοᾶν. Sed major in vulgata lectione perſpicuitas.

500. καὶ κατέδειξεν πρῶτός γ' οὗτος βατιλεύων. Vulgo κατέδειξέν γ' οὗτος πρῶτος. Noſtra lectio eſt in membr. niſi quod fulcrum, ſeu particula γε, ibi deeſt.

505. τότε γ' οἱ Φοίνικες ἅπαντες. Sic bene Kuſterus in notis. Vulgo, titubante verſu, τόθ' οἱ — In B. τότ' αὖ οἱ, quod non procedit. Ultima in κόκκυ longa eſt. Vide Ran. 1384.

511. οὐκ ἤδη 'γώ. Sic in A. B. ut Kuſterus edidit e Vat. Antea legebatur οὐκ ἤδειν 'γώ. Hoc procul dubio in codd. ſuis repererant primi editores: unde colligi poteſt Atticam illam formam ἤδη infinitis in locis a librariis obliteratam fuiſſe, ſiquidem ei ne quidem hîc pepercerunt, ubi ſolam eam metrum admittebat, proindeque a viris doctis bene eam ubique reponi. Vide not. ad Nub. 329. In B. ſcriptum τουτὶ τοίνυν γ' οὐκ οἶδ' ἐγώ. In duobus aliis τοίνυν οὐκ, bene omiſſo γε.

513. ὁ δ' ἄρ' ἑσπήκει. Sic tres codd. In impreſſis ὁ δ' ἀνεσπήκει.

515. αἰετὸν ὄρνιν ἕσπηκεν ἔχων. Hoc voces ordine collocari debuerunt. Vulgo perverſe legitur, αἰετὸν ἕσπηκ' ὄρνιν ἔχων, quo pacto jambus eſt in quarto pede. In membr. ſcriptum αἰετὸν ἕσπηκεν ὄρνιν ἔχων.

517. τίνος οὕνεκα ταῦτ' ἄρ' ἔχουσιν; Sic A. B. ut Kuſterus e Vat. edidit. Antea legebatur τίνος οὖν ἕνεκα. In C. ſcriptum τίνος γὰρ ἕνεκα —

519. τὰ σπλάγχνα διδῷ. Perperam vulgo διδοῖ. Pendet hoc verbum ab ὅταν, quod ſubjunctivum regit. Forma autem contracta ſubjunctivi διδοῖ a διδόω neſcio an quiſpiam uſus fuerit.

520. ὤμνυέ τ' οὐδεὶς ἀνθρώπων τότε θεόν. Perperam in libris omnibus, ὤμνυέ τ' οὐδεὶς τότ' ἀνθρώπων θεὸν, iambo rurſus in tertia ſede poſito. Sed levis remanſit hîc menda. ὤμνυε reſpuit Atticiſmus: ſcribi debuit ὤμνυ in imperfecto, ut Nub. 1227. καὶ, νὴ Δί',

ἀπαιδώσειν γ' ἐπώμνυς τοὺς θεούς. Mœris: ὀμνύναι, Ἀτ̣τικῶς. ὀμνύειν, Ἑλληνικῶς. Thomas: ὄμνυμι, οὐκ ὀμνύω. Alterum est ex librariorum errore, ut διαπετάννυε, quod in Lyſ. 733. ante nos legebatur.

521. Λάμπων δ' ἔτι καὶ νῦν ὄμνυσιν τὸν χῆν', ὅταν ἐξαπαλᾷ τι. In impreſſis ſic legitur hic verſus:

Λάμπων δ' ὄμνυσιν ἔτι καὶ νῦν τὸν χῆν', ὅταν ἐξαπατᾷ τις τί.

Primo quia verbum ἐξαπαλᾷ manifeſto ad nomen Λάμπων refertur, nemo non videt indefinitum τις, quod ſententiam non minus quam metrum turbat, ineptiſſime infertum fuiſſe, delerique debuiſſe: non comparet in A. B. Deinde in tertia ſede pes eſt tribrachys. In B. conſtant numeri: Λάμπων δ' ὄμνυσίν γ' ἔτι καὶ νῦν. Sed fulcrum librario debetur. In membr. ſyllaba deficit, & pro tribrachy pyrrichius eſt: Λάμπων δ' ὄμνυ' ἔτι καὶ νῦν. Remedium non alibi quærendum erat, quam in reſtitutione ſinceri vocum ordinis: Λάμπων δ' ἔτι καὶ νῦν ὄμνυσιν. Id ut facillimum, ita certiſſimum eſt. Quia diſſolutis incedit pedibus verſus anapæſticus, in quo per ſingulos pedes, vel ſaltem per ſingulas dipodias pars orationis abſolvitur, ſæpiſſime in hoc metro peccarunt librarii, vocum ordinem invertendo. Feſtiva Kuſteri nota prætermittenda non eſt: *Ut verſus recte ſe habeat, legendum eſt*:

Λάμπων δ' ὄμνυσιν ἔτι καὶ νυνὶ τὸν χῆν', ὅταν ἐξαπατᾷ τι.

Prior correctio, νυνὶ *pro* νῦν, *eſt* EX INGENIO; *at poſterior*, ἐξαπατᾷ τι, *omiſſa vocula* τις, *ex Mſ. Vat. U.* At vero, ô bone, *ingenio* tuo male utere. Mallem non ita *ingenioſum* te fuiſſe, & ſyllabarum quantitates paulo melius didiciſſe. ὄμνυσιν tibi dactylus eſt: atqui mediam ſemper producit. Theſm. 272.

ὄμνυμι τοίνυν αἰθέρ', οἴκησιν Διός.

Idem eſt ſyllabæ modulus in tertia ac in prima ſingulari. In duali vero & in plurali analogiam ſequitur reliquorum verborum in μι. Ut τίθησι, δίδωσι, ἵστησι, ſic ὄμνυσι media longa: ut τίθετε, δίδοτε, ἵστατε, ſic ὄμνυτε media brevi. Nub. 248.

ἡμῖν νόμισμ' οὐκ ἔστι — τῷ δ' ἄρ' ὄμνυτ', ἢ —

In præſtantiſſima autem illa tantisque elata laudibus editione Bergler-o-Burmanniana

Burmanniana peſſima priorum lectio ſervata fuit, nec ad hunc verſum quicquam adnotatum.

525. *βάλλουσ' ὑμᾶς.* Corrige typothetæ errorem. *κἀν τοῖς ἱεροῖς.* Euripidis Ionem reſpicit, in quo dramate Ion aves e Delphico templo abigit, ſagittisque petit. Sic ipſe v. 106. loquitur:

πλησῶν τ' ἀγέλας,
αἳ βλάπτουσιν σέμν' ἀναθήματα,
τόξοισιν ἐμοῖς φυγάδας θήσομεν.

& 172. τίς ὅδ' ὀρνίθων καινὸς προσέβα;
μῶν ὑπὸ θριςκοὺς εὐναίας
καρφηρὰς θήσων τέκνοις;
ψαλμοί σ' εἴρξουσιν τόξων.

528. Suidas in *πηκλή.* *καὶ πηκλαὶ, θηρευτικὸν ὄργανον παρ' Ἀριστοφάνει.*

532. *ὀπησάμενοι.* Subauditur *μόνον*, cujus adverbii frequentiſſimam eſſe ellipſin monui ad Conc. 342. Æſchines c. Tim. p. 91. *οὐκ ἠγνόουν, ὅτι ὑπερόψεται τὸν ὅρκον, ὦ Ἀθηναῖοι· ἀλλὰ καὶ προεῖπον ὑμῖν.* Ad quem locum facete Reiskius: *pro οὐ μόνον οὐκ ἠγνόουν. Sed illi breviloquentiæ ſtudioſi Attici ſolent illud οὐ μόνον ſimilibus huic locis omittere, ME QUIDEM HAUD PROBANTE. Verum ita ſolent.* O male factum, quod Periclis ætate Reiskius non vixerit! Quam bene ille ſermonem conſtituiſſet Atticum!

538. *κενεξρίων.* Suidas: *θνησιμαίων. κενέξρινα γὰρ τὰ νεκρίμαια, κατὰ ἐναλλαγὴν στοιχείων.* Heſych. *κενέξρια. τὰ θνησίδια, καὶ νεκρίμαια κρέατα.* Galenus per diphthongum ſcribit *κενέξρεια.* Locum dabimus in ſupplemento fragmentorum.

539. Hi verſus antiſtrophici ſunt, & reſpondent ſtrophæ, quæ incipit v. 451. Quandoquidem Kuſterus, aliique ante & poſt eum, iſta diſtinguere inſtituerant, priore in loco Strophæ titulum, in hoc vero Antiſtrophæ ponere debebant, ut ſibi ſaltem conſtarent. Nec id omiſiſſet Kuſterus, ſi primarias inſpexiſſet editt. quarum in recenſendo textu fidem ſecutum ſe fuiſſe mentitur. Prorſus inutiles ſunt iſti tituli textum fœde interſecantes: nihilo tamen minus naturam

horum verſuum dignoſcere oportebat, qua perſpecta facile erat animadvertere, ſecundum antiſtrophæ perperam vulgo in duos verſiculos diviſum eſſe. Congruit verſui 452. & ita digeſtus eſt in tribus codd. ut eum exhibui.

543. ἐπ' ἐμοῦ, *me vivente, mea ætate.* Perperam in membr. ἐπ' ἐμοί.

544. σὺ δ' ἐμοὶ κατὰ δαίμονα, καὶ κατά — Poſterius κατὰ in libris omnibus omiſſum librariorum negligentia, quibus ad ſyntaxin inutile viſum eſt: & ita quidem res eſt, ſed ad metrum omnino neceſſarium eſt.

553. ὦ Κεξιόνη. Sic legendum, niſi forte hæc verba e Dorico quodam carmine transſumſit Comicus, quod probabile non eſt. Vulgo Κεξιόνα, qui vocativus a recto Κεξιόνης ultimam corripit.

554. κἀπειδάν. Sic recte B. Vulgo κἄπειτ' ἄν.

557. ἐσῖυκόσι. Sic bene Berglerus e Kuſteri nota edidit. Codd. etiam male ἐσῖηκόσι.

560. ἐπὶ τὴν ψωλήν. In B. C. ἐπὶ τὴν κωλήν, quod conſideratione dignum. Quemadmodum hæ voces hîc commutatæ fuerunt, idem contingere potuit Nub. 989. 1018. ubi forte melius legeretur, τῆς ψωλῆς, & ψωλὴν μεγάλην. Sin quod ibi legitur ſincerum eſt, ex hoc loco ſignificatio nomini κωλῆ tributa adſtrui & confirmari poteſt, & hoc e duobus codd. recipiendum eſt. ψωλὴν eſt in membr. ſicque primus edidit Ant. Fracinus. In duabus primariis editt. eſt κωλήν. Si res meo arbitrio permittatur, & hic & in duobus Nubium verſibus ψωλὴν prætulerim. — ἔτ' ἐκείνας. Sic B. C. In membr. male ἔτ' εἰς ἐκείνας. Vulgo ἔτι κείνας.

564. τοῖσι θεοῖσιν. Sic ob metrum legendum, & emendate ſcriptum eſt in B. Tum ὃς ἂν ἁρμόζῃ recte ſcriptum in tribus codd. Vulgo τοῖσι θεοῖσι τῶν ὀρνίθων ὃ ἂν ἁρμόζῃ.

566. ἢν δὲ Ποσειδῶνί τις οἶν θύῃ. Sic membran. In aliis τις ὖν. Mendoſe in noviſſima Batava τις νῦν. Sincerum eſt οἶν. Neptuno ſæpiſſime ove vel ariete ſolo ſacra fieri videmus; nullibi, quantum memini, ſue ſolo, quod animal Deo illi non immolabatur, niſi adjunctis

alius generis victimis, idque in lustrationibus. Vide Eustathium p. 1676. l. 32. ad hos Homeri versus in Odyssea:

ῥέξας ἱερὰ καλὰ Ποσειδάωνι ἄνακτι,
ἀρνειὸν, ταῦρόν τε, συῶν τ' ἐπιβήτορα κάπρον.

567. ἦν δ' Ηρακλέει τις βοῦν. Sic legendum. Perperam vulgo Ηρακλεῖ. Vide not. ad Thesm. 169. Mendose hîc rursus noviſſima Batava τις ὖν. — μελιτούτας. Perperam codd. μελιττούτας, impressi μελιτούτας. Vide not. ad Nub. 507.

569. στέρφον ἐνόρχην. Sic B. Alii, ut vulgo, ἔνορχιν. Alteram formam agnoscit Noster Lys. 661. Eq. 1385.

570. ὁ μέγας Ζάν. Perperam in membr. Ζεύς. Ad hunc Comici locum respicit Eustathius ad Iliad. p. 436. l. 18.

573. πέτεται. Sic scriptum oportuit, ut sup. v. recte est πετόμεσθα. Male vulgo hîc & seq. v. πέταται. Vide supra ad 48. 90.

575. Ιριν δ' ἔθ' Ομηρος ἔφατκ'. Sic emendavi. Perperam in libris Ιριν δὲ χ' Ομηρος metro claudicante. Sed non animadverteram sinceram lectionem in scholiis esse, Ιριν δὲ γ' Ομηρος, quod reponi velim. Pro γ' librarios sæpe χ' scripsisse observavi ad Plut. 340. Non Iridis instar columbæ volantis meminisse Homerum observat Scholiastes; sed ista comparatione usum fuisse de Junone & Minerva canentem. Locus est Ιλ. ε'. 778.

τὼ δὲ βάτην τρήρωσι πελειάσιν ἴθμαθ' ὁμοῖαι.

Sed rem non acu tetigit bonus ille Grammaticus, qui Homeri poëmata, quæ legebat, eodem modo Aristophanis ætate lecta fuisse arbitrabatur. Post tam multas Homeri poëmatum recensiones a diversis Grammaticis factas, Comico nostro posterioribus, mirum non est, si quædam ab eo in illis lecta, hodie non amplius exstent. Sic quod Æschines p. 141. sæpius in Iliade occurrere testatur, ΦΗΜΗ Δ' ΕΙΣ ΣΤΡΑΤΟΝ ΗΛΘΕ, in nostra Iliados editione non reperitur.

576. ὁ Ζεὺς δ' ἡμῖν. Sic tres codd. recte. In impressis ὑμῖν.

579. ἐκ τῶν ἀγρῶν. Observes ἀγρῶν priori longa, quod nullibi sic occurrit in jambis nec in trochæis. Major est in anapæstis licentia. Vide not. ad Nub. 320. Rarissimæ sunt tamen istæ, quam fere

perpetuo ſequitur, regulæ exceptiones. Nullus dubito, quin in Lyſ. 563. ſcripſerit ἕτερος δ' αὖ Θρᾷξ, quod reponi velim. Sæpiſſime vidimus δὲ & δ' αὖ a librariis commutari.

584. ἰατρός γ' ὤν. Particula inſeri debuit, qua vulgo omiſſa, metrum titubat.

589. λόχος εἷς. Sic bene ſcriptum in B. in aliis λόχος εἰς, quod tam ineptum eſt, & emendatu adeo facile, ut Berglerus etiam εἷς repoſuerit. — κερχνήδων. Male vulgo κερχνηΐδων.

591. ἀγέλη μία κιχλῶν. Eadem hîc locum habet obſervatio, quæ ſupra ad v. 579. κιχλῶν priore longa ea adhibetur licentia, cujus in ſolis anapæſtis & in melicis exempla reperire eſt. Præterea ſuſpicari licet aliud avis nomen a poëta hîc poſitum fuiſſe, quod librarii temeritate in κιχλῶν mutatum fuerit. Edepol qui contendat Ariſtophanem κιτ⟨τ⟩ῶν ſcripſiſſe, næ ego cum illo pignus haud auſim dare.

600. τῶν ἀργυρίων. οὗτοι γὰρ ἴσασι. λέγουσι δέ τοι τάδε πάντες. Vulgo legitur οὗτοι γὰρ οἴδασι, numeris fœde corruptis. In membr. & in B. ſcriptum οὗτοι γὰρ ἴσασι. In C. mendoſe οἴσασι. E gloſſa in textum ſe intruſit οἴδασι. Hoc primum, & certiſſimum. Deinde conſiderandum venit, poſt quartum pedem cæſuram eſſe, *quod*, ut vere obſervat Kuſterus, *in metro anapæſtico vitii indicium eſſe ſolet.* Poëtam, licet accuratiſſimum, ſui oblitum non fuiſſe, leveque hoc non admiſiſſe peccatum, nolim affirmare. Eſt præter hunc unus adhuc, ſi bene commemini, verſus eodem laborans vitio. Facile tamen erat huncce ad aliorum normam redigere. Quidni enim legimus?

τῶν ἀργυρίων. οὗτοι γὰρ ἴσασ' · εἴγε λέγουσιν τάδε πάντες.

Namque iſtuc illæ ſciunt; ſi quidem unusquisque ſic dicere ſolet. Forte alter, quem innui, vèrſus haud majore molimine emendabitur.

601. οὐδεὶς οἶδεν. Sic tres codd. Vulgo εἶδεν.

607. ἢ παιδάρι' ὄν' ἀποθνήσκειν δεῖ. Sic bene Kuſterus. In C. male diviſis literis ἢ παιδάριόν τ' ἀπ — In B. ἢ παιδάριον ὂν ἀπ — In membr. deterius, ἢ παιδάριον ἀπ' —

609. οὐκ οἶσθ' ὅτι πέντ' ἀνδρῶν γενεὰς ζώει λακέρυζα κορώνη;

Perperam in libris omnibus, οὐκ οἶσθ' ὅτι πέντε γενεὰς ἀνδρῶν ζώει. Alludit ad Heſiodi verſum in fragmento apud Plutarchum de Oraculorum defectu:

ἐννέα μὲν ζώει γενεὰς λακέρυζα κορώνη
ἀνδρῶν ἡβώντων, ἔλαφος δέ τε τετράκορωνος.

Numerum ætatum mutavit metri neceſſitate coactus.

610. βαβαί· ὡς πολλῷ κρείττους οὗτοι. Perperam in libris omnibus αἰβοῖ· ὡς πολλῷ metro corrupto. Præterea αἰβοῖ hic non convenit, quod eſt repudiantis, abominantis. Vide Nub. 102. 829. At βαβαὶ eſt admirantis. Vide Lyſ. 1078.

611. οὐ γὰρ πολλῷ; καὶ πρῶτα μὲν οὐ — Sic conſtant hujus dimetri numeri. Vulgo peſſime legitur οὐ γὰρ πολλῷ; πρῶτον μὲν οὐ — In B. ſcriptum πρῶτα μὲν οὐ — Ego καὶ addidi.

617. δένδρον ἐλάας. In hujus vocis ſcriptura, quum ſatis mihi conſtet de Atticiſmi proprietate, librariorum errores nihil moror. Perperam in libris ἐλαίας. Ineptum eſt, quod tradidere quidam Grammatici, *arborem* Atticos ἐλαίαν appellaſſe, *fructum* autem ἐλάαν. Ut reliquis Græcis commune utriusque nomen erat ἐλαία, ſic Atticis ἐλάα. Diphthongi eximebant ι in hoc nomine, ex uſu ſuæ dialecti, ut in καίειν, κλαίειν, αἴτιειν, pro quibus dicebant κάειν, κλάειν, ἄτιειν. Optima eſt Thomæ M. obſervatio, cui tamen certatim contradicunt interpretes, ſed omnes temere & imperite. ἐλάα καὶ ἐπὶ τοῦ καρποῦ, καὶ ἐπὶ τοῦ δένδρου, κρεῖττον ἡ ἐλαία. Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις· ἐκλὰς οἵσει τῶν ἐλαῶν. Ranarum verſus eſt 995. ad quem vide quæ notavi. Confer not. ad Veſp. 450.

620. ταῖσιν κομάρχοις. Perperam vulgo ταῖσι.

633. ἣν σὺ — ἴοις. Sic quidem libri: ſed ſolœca eſt phraſis. Reponendum ἴῃς.

638. Hos verſus citat Plutarchus in Nicia p. 214. edit. Lond. ubi male pro ὥρα 'σὶν ἡμῖν, editum ὥρ' ἐσὶν ἡμῖν. Aliquoties in ſimili eliſione peccavimus, qua de re admonebitur lector ad v. 959.

643. ἀλλὰ ῥᾴδιον. Ante hæc verba recte in membr. & in B. poſita Piſthetæri perſona. In C. ut in impreſſis, abſurde iſta continuantur

Epopi. Perſonas recte diſtinxit Berglerus ad fidem editionis cujusdam Francofurtenſis mihi incognitæ, quamque ex hoc ipſo non eſſe nullius ſuſpicor pretii. Haud ſtolidus fuit homo, qui eam curavit, ſiquidem e manifeſto loci ſenſu perſonas in ordinem ſuum reſtituit, quod nemo alius fecerat.

645. ΕΠΟΨ. ἀλλὰ χαίρετον ἄμφω. ΠΕΙΣ. δεχόμεθα. Sic bene diſtinctum in membr. Vulgo Piſthetærus ait, ἄμφω δεχόμεσθα.

648. Sic vulgo leguntur hi verſus:

ΠΕΙ. ἀτὰρ τὸ δεῖν' ἐπανάκρουσαι πάλιν. ΕΠ. φέρ' ἴδω.
ΠΕΙ. φράσον γε νῷν, ὅπως ἐγώ τε, χ' οὑτοσὶ —

Prior prorſus eſt ἄμετρος: & perſonæ abſurdiſſimum in modum perverſæ. Sunt omnia iſta cum ſequente verſu, Piſthetæri, cui continuantur in codicibus A. B. quorum ſcripturam fideliter repræſentavi. In priore exſtat ἔγωγε: in altero ἐγώ τε. Parum intereſt utro modo legatur. τὸ δεῖνα, quid valeat dixi ad Lyſ. 921. Prioris verſus *metrum laborare* animadvertit Kuſterus, additque *de eo in integrum reſtituendo amplius cogitandum eſſe*. Neſcimus hac de re quam diu, quove ſucceſſu cogitaverit. At Berglerus corruptelam ne ſubodoratus quidem fuiſſe videtur.

658. μετὰ σαυλοῦ. Quis mendoſam lectionem μετὰ σεαυλοῦ abſque veteris libri ope non emendaſſet? Hoc primus invexit Ant. Fracinus. At primariæ editt. habent μετὰ σαυλοῦ, quod retinuerunt Cratander, Veneti, Wechelus. Sic etiam eſt in duobus codd. At in C. inepte μετὰ τοῦ σοῦ. Tres codd. exhibent ἄγων, ut edidit Fracinus: aliæ veteres editt. male habent ἄγω. Tres itidem codd. habent σὲ λέγω, ut jam erat in edit. Bern. Juntæ, unde receptum fuit in Cratandrianam aliasque veteres, usque ad Gelenium, qui ſtolidiſſime Aldi & Fracini mendoſam prætulit lectionem σὲ λέγων. Genuinam revocavit Kuſterus, neſcius tamen eam in quinque editt. jam exſtare.

659. ἀρίστιστον εὖ. Mendoſe in membr. ἀρίστηστον εὖ. — ι & η ſæpiſſime commutarunt librarii. Levis menda majori flagitio anſam dedit: alii librarii εὖ ſuppreſſerunt. In B. C. ſcriptum: ἀρίστηστον.

τὴν δ' ἡδυμελῆ. Et hæc est veterum editt. omnium lectio perversissima. Genuinam e Vat. cod. primus reposuit Kusterus. ἀρίστισον valet *prande*: ἀριστίσιον, *prandio excipe*, quod flagitat hujus loci sententia. Eq. 538.

ὃς ἀπὸ σμικρᾶς δαπάνης ὑμᾶς ἀριστίζων ἀπέπεμπεν.

ξύμφωνον ἀηδόνα Μούσης. Dativus pluralis formæ Jonicæ, ob omissionem ι subscripti, pro genitivo singulari accipiebatur, invita syntaxis lege. Verum vidit Daweſius Misc. Crit. p. 162. Vide not. ad Ran. 1211. & ad Apollonium Rh. I. 990.

669. διαμηρίζομαι. Hesych. διαμηρίσαι. τοῦτο καὶ ἐπὶ παίδων ἀρρένων, καὶ θηλυιῶν ἔλεγον. Ad quam glossam vide interpretes. De masculа Venere adhibitum hoc verbum occurrit mox v. 706. Totus hic locus perperam vulgo personis divisus; eas, codicum auctoritatem secutus, melius distinxi.

672. ὀβελίσκων. Sic B. In membr. ὀβελίσκον. Vulgo ὀβελίσκοιν.

686. ὀλιγοδρανέες tertiam producit contra morem in jambis & trochæis observatum. Licentias omnes epici carminis admittunt comici anapæsti. Inde est, quod mox ἀθάνατος prima producta occurrit, γένετ', omisso augmento, similiaque.

688. προσέχετε. Pes proceleusmaticus. Vide ad Nub. 916. & in addendis p. 132.

703. Sic excudi debuit hic versus, ut eum scripseram:

πολὺ πρεσβύτατοι πάντων μακάρων. ἡμεῖς δ' ὡς ἐτμὲν Ερωτος.

Typothetæ errore voces τε θεῶν e superiore versu repetitas lectorem delere velim.

704. πολλοῖς δῆλον. πετόμεσθά τε γάρ, καὶ τοῖσιν ἐρῶσι σύνεσμεν. Sic constant numeri. In veteribus editt. πετόμεσθα γάρ. In Kusterianis pejus adhuc πετόμεθα γάρ —

707. ὁ μὲν ὄρτυγα δούς. Non semper adeo simplices fuere pulchri pueri, ut ætatis florem pro avicula darent: majoris lucri cupidos eos factos fuisse, queritur Glaucus in Epigrammate:

Ην ὅτε παῖδας ἔπειθε πάλαι ποτὲ δῶρα φιλεῦντας
ὄρτυξ, καὶ βαπτὴ σφαῖρα, καὶ ἀσβολόγαλοι.

νὺν δὲ λοπὰς καὶ κέρμα. τὰ παίγνια δ' οὐδὲν ἐκεῖνα
ἰσχύει. ζητεῖτ' ἄλλο τι, παιδοφίλαι.

710. Ex Hesiodo in Operibus v. 448.

φράζεσθαι δ' εὖτ' ἂν φωνὴν γεράνου ἐπακούσῃς.
ὑψόθεν ἐκ νεφέων ἐνιαύσια κεκληγυίης,
ἥτ' ἀροτοῖό τε σῆμα φέρει, καὶ χείματος ὥρην
δεικνύει ὀμβρηροῦ.

Sequens versus etiam ex Hesiodo adumbratus, ibid. 45.

αἶψά κε πηδάλιον μὲν ὑπὲρ καπνοῦ κατάθεῖο.

& 629.

πηδάλιον δ' εὐεργὲς ὑπὲρ καπνοῦ κρεμάσασθαι.

712. Ὀρέσβης, nocturnus illius temporis grassator, de quo facetæ mentio rursus occurrit infra 1490. & Acharn. 1167.

714. ἡνίκα πεκλεῖν. Sic perspicue in membr. ut bene Kusterus e Suida edidit. In duobus aliis, ut in prioribus editt. mendose & cum metri ruina πέκειν.

715. ληδάριον. Perperam vulgo ληϊδάριον. Saltem oportebat λῃδάριον, ne superflua syllaba versus oneraretur. Sed sincerior est hujus nominis scriptura per simplicem vocalem η. Auctor Etymol. M. Λήδιον, Φιλήμων φησὶ σημαίνειν εὐτελὲς χιτώνιον, ἢ χλανίδα παλαιάν. Ληδάριον, ἱμάτιον. Agnoscit eam quoque Hesychius in his glossis: Λαῖδος, λῆδος, τριβώνιον. Λήδιον, τριβώνιον εὐτελές. Differte vero Didymus apud Eustathium ad Homerum p. 1146. extrema: καὶ οὕτω παροξύνεσθαι θελήσας τὸ λήδιον ὁ Δίδυμος, ἀποσπερεῖ αὐτὸ καὶ τοῦ κατὰ τὴν παράδοσιν προσγεγραμμένου ι. ἐπεὶ, φησὶ, λῆδος τὸ πρωτότυπον, ὃ Δωριεῖς λᾶδος φασὶν, ὡς Αλκμάν· Λᾶδος εἰμένα καλὸν, ὅ ἐστι, λήδιον ἐνδεδυμένη εὐειδές. ἀπὸ γοῦν τοῦ λῆδος, φησὶ, μὴ ἔχοντος τὸ ι γεγονὸς τὸ λήδιον, οὐδ' αὐτὸ ἂν ἔχοι τὸ ι. Λῆδος apud Theocritum occurrit in Piscatoribus v. 10. sed obliterata Dorica forma, quam vere, ut opinor, restituendam esse monui:

τοὶ κάλαμοι, τἄσκισλα, τὰ φυκιόεντά τε λάδη.

Vulgo legitur λῆδα. Sed λῆδον, λήδου pro λῆδος, λήδεος, vox est exemplo carens & Græcitati incognita. At etiamsi concedamus

genuinam eam esse, quis credat in carmine Δωρικωτάτῳ formam hujus nominis aliis Doricis poëtis usurpatam Theocritum neglexisse? De alio hujus Syracusani poëtæ carminis loco, ubi se primum dabit occasio, agam, ut Aristarchi in Eruditorum Diario hujus mensis (*Juillet* 1782. p. 462.) τὸ κακόηθες demonstrem, ineptamque confutem crisin. Λήδιον, ληδάριον, sine ι excusa sunt in editione Suidæ Mediolanensi: literam illam *ex ingenio* addidit Kusterus. Nescio autem quid sibi velit Scholiastes ad hunc versum: σημείωσαι δὲ, ὅτι ἐν συσταλῇ τὸ πρίασθαι. Quid mirum? prima in πρίασθαι semper & ubique corripitur.

717. ἐλθόντες γὰρ πρῶτον ἐπ' ὄρνις. Sic bene membran. Vulgo ὄρνεις. Vide infra ad v. 1250.

718. πρὸς γάμον ἀνδρός. Sic libri omnes, quam bene, nescio. Minime id mihi placet; mallem πρὸς γάμον ἄνδρες.

719. πάνθ' ὅσαπερ περὶ μαντείας διακρίνει. Sic, ut impressi, C. In membr. περὶ omissum. In B. πάνθ' ὅσα περὶ μαντείας.

728. χὡ Ζεύς. Sic tres codd. & primariæ editt. Mendose in Kusterianis χ' ὁ Ζεύς.

730. αὐτοῖς, παισὶν — Mendose vulgo, metro claudicante, παισί.

733. γάλα τ' ὀρνίθων. In proverbium abiit de valde fortunatis & omnia possidentibus *lac gallinaceum*, aut de rebus rarissimis. Sic Philocleon in Vesp. 508.

ἐγὼ γὰρ οὐδ' ἂν ὀρνίθων γάλα
ἀντὶ τοῦ βίου λάβοιμ' ἄν.

Lucianus de *Mercede conductis* p. 668. καὶ ἔξεις τὸ τῆς Ἀμαλθείας κέρας, καὶ ἀμέλξεις ὀρνίθων γάλα. Strabo de Insula Samo p. 945. τἆλλα δ' ἄλλα εὐδαίμων, ὡς δῆλον ἔκ τε τοῦ περιμάχητον γενέσθαι, καὶ ἐκ τοῦ τοὺς ἐπαινοῦντας, μὴ ὀκνεῖν ἐφαρμόττειν αὐτῇ τὴν λέγουσαν παροιμίαν, ὅτι φέρει καὶ ὀρνίθων γάλα· καθάπερ που καὶ Μένανδρος ἔφη. Plinius in Historiæ Naturalis præfatione: *Inscriptionis apud Græcos mira felicitas: κηρίον inscripsere: quod volebant intelligi* favum: *alii* κέρας Ἀμαλθείας, *quod* Copiæ cornu, *ut vel lactis gallinacei sperare*

possis in volumine hausturn. Petronius cap. 38. *Nec est, quod putes, illum quidquam emere: omnia domi nascuntur: lanæ, ceræ, piper: lacte gallinaceum, si quæsieris, invenies.*

740. νάπαισί τε, κορυφαῖσίν τ' ἐν ὀρείαις. Vulgo legitur νάπαισι, κορυφαῖσί τ' ἐν ὀρείαις. In C. νάπαις. Quod reposuimus ad metri normam exactum est, ut declarabitur ad antistrophicum versum.

742. ἰξόμενος. In A. B. ἰξομένη. Hic versus strophæ sextus esse debet, eoque positus est ordine in tribus codd. In impressis perversus est versuum ordo, ita ut strophici antistrophicis non respondeant. Versus 743. in A. B. similis est versui 741.

746. Dimeter est anapæsticus. Male vulgo legitur σεμνᾷ τε. Distincte in membr. scriptum σεμνὰ, sed τε male omissum est. σεμνὰ epitheton est substantivi χορεύματα.

758. τοῦτ' ἐκεῖνο καλόν. In tribus codd. τοῦτ' ἐκεῖ καλόν, quod minus probo.

759. εἴπῃ. In membr. εἶπαι, male, nisi præc. v. pro ἢν reponatur εἰ. Sed nihil mutandum. In duobus aliis ἢν — εἴπῃ.

763. Φρυγίας. Sic tres codd. ut etiam vulgo legitur infra v. 873. Hic in impressis est Φρεγίλος.

764. Vide infra ad v. 1527.

768. ἐκπεφοιτίσαι. Hesychius: τὸ διολισθῆσαι, καὶ διαδρᾶναι. ἀπὸ τῶν πεζοπόρων, μεταφορικῶς. πανοῦργον γὰρ τὸ ζῶον, καὶ διαδιδράσκειν τοὺς δηθέντας. Ignoratur quis fuerit ille Pisiæ filius. Proditor juxta cum patre fuisse videtur, & tunc quum ageretur hæc fabula, in carcere asservatus fuisse.

769. τοιάνδε. In membr. τοιάδε, quod etiam bonum est, subaudito κατά. *taliter, ad hunc modum.* Nec metrum obstat, quin lectio recipiatur, ob licentiam in melicis concessam. Antithetici versus monometri sunt anapæstici.

Μοῦσα λοχ | μαία.
τοιάδε | κύκνοι.

772. πλεροῖς κρέκοντες ἴαχον Ἀπόλλω. Hæc est membranarum scriptura. Vulgo πλεροῖσι κρέκοντες ἴαχον Ἀπόλλω. Ut metra constent,

articulus τὸν addendus est. Versus antithetici trimetri sunt Jónici a minore, quorum strophicus in prima sede pæona secundum, antistrophicus autem dijambum habet.

νάπαισί τε | κορυφαῖσίν τ' | ἐν ὀρείαις.
πλεθοῖς κρέκον | τες ἴακχον | τὸν Ἀπόλλω.

ἰάκχω sæpe a librariis in ἰάχω mutatum. Vide desideratissimi Musgravii notam ad Euripidis Hel. 1504. ἴακχον tempus est imperfectum: prima corripitur, quia in melicis augmenti non habetur ratio.

777. πλῆξε δὲ ποικίλα φῦλά τε θηρῶν. Versus est dimeter anapæsticus, ut strophicus 745. Prava itaque est impressorum lectio, ποικίλα τε φῦλα θηρῶν. Quod dedimus, est in tribus codd.

781. Hic & sequens versus perperam vulgo digesti sunt, neutiquam strophicis congruentes. Nominis ἄνακλας ultima syllaba posteriori versui contribuenda, ut fiat dimeter anapæsticus: prior autem dactylicus est penthemimeres.

788. ἐκπετόμενος ἂν οὗτος ἡσίσησεν ἐλθὼν οἴκαδε. Dormitabam profecto, quando versum tam turpiter claudicantem sic impune abire passus sum. Repone ocyus:

ἐκπετόμενος οὗτος ἡσίσησ' ἂν ἐλθὼν οἴκαδε.

Nil discrepant ab impressis codd. nisi quod C. ἐκπετάμενος habet. Minore mutatione, unica tantum extrita litera, metrum etiam restitui potest:

ἐκπλόμενος ἂν οὗτος ἡσίσησεν ἐλθὼν οἴκαδε.

ἐκπλόμενος, ut infra 1384. ἀνακλόμενος.

789. αὖθις αὖ κατέπλετο. In membr. αὖθις ἂν κατέπλατο. Duo alii, ut impressi, αὖθις αὖ κατέπλατο.

791. ἐξίδισεν. ἐξετίλησεν. Eustathius ad Homerum p. 950. l. 53. κάκη γὰρ οὐ μόνον ἡ κακία κατὰ τοὺς περὶ Πλάτωνα, ἀλλὰ καὶ ἡ δειλία, ἐξ οὗ κακός, ὁ δειλός. καὶ κακίζεσθαι, τὸ δειλιᾶν, ὡς τὸ (Il. υ'. 214.) ἐπεὶ οὔ τί κακιζόμενόν γε κατέκτα. ἐξ αὐτοῦ δὲ τὸ κακκᾶν συνήθως ἐπὶ παιδίων, ἐπεὶ καὶ τοῖς δειλιῶσιν ἔπεται τοιοῦτόν τι πάσχειν. καὶ ἐξιδίειν σεμνῶς ἡ κωμῳδία φησὶν, ἀρχὴν λαβοῦσα ἐξ Ὁμηρικοῦ τρόπου, (Od. υ'. 204.) ἴδιον, ὡς ἐνόησα, ἤγουν ἔδοξα ἐξ ἀγωνίας.

795. ἀνέπλετο. Animadvertit vel non monitus lector formam hanc Atticam ubique a me revocari. Hîc in impressis est ἀνίπλατο: at in duobus codd. ἀνέπλατο. Versu seq. καθίζετο error est recentiorum editt. In primariis & in codd. est καθέζετο.

798. Lepide Comicus Diitrephem per *vimineas alas* emersisse scribit: significare nimirum volens, Diitrephem plectendis vasis vimineis divitem factum esse, eaque ratione ad honores emersisse. *Kusterus.* Nempe Phylarchus fuit & Hipparchus, seu Tribus præses, & Equitum magister.

806. σὺ δὲ κοψίχῳ. Sic tres codd. Vulgo δὲ omissum. Fallitur Scholiastes σκάφιον pro tonsuræ genere accipiens, eoque magis quod tonsuram illam confundat cum ea, quam vocabant Græci τὴν ἐν χρῷ κουράν. Tonsuram σκάφιον notare possit in Thesm. v. 838. ad quem vide notam. Hîc autem *caput* significat, ut in hoc Comici versu in fragm. Inc. XVI.

ἵνα μὴ καλαγῇς τὸ σκάφιον, πληγεὶς ξύλῳ.

Scholiastæ errorem ostendit Salmasius in Tertull. librum de Pallio p. 269. Verti debuit: *Tu autem merulæ caput deplumatæ.* Quæ adduntur verba *in orbem*, nihili sunt.

808. Versus est Æschyli ex Myrmidonibus, quorum locum plenius adducit Scholiastes:

ὡς δ' ἔστι μύθων τῶν Λιβυστικῶν λόγος, —
πληγέντ' ἀτρώκτῳ τοξικῷ τὸν ἀετὸν,
εἰπεῖν ἰδόντα μηχανὴν πτερώματος·
τἀδ' οὐχ ὑπ' ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς αὑτῶν πτεροῖς
ἁλισκόμεσθα.

Quæ sic latine vertit Gatakerus Miscell. Posth. cap. XII.

Ut sermo perhibet fabulæ Libysticæ,
aquilam sagittæ vulneratam cuspide
dixisse, pennas conspicatam missilis:
aliena non sunt ista; nostris alites
en capimur pennis.

Vocem ἁλισκόμεσθα ad sensum necessariam Comicus suppressit, ut sit,

quando proverbialia dicta vulgo nota citantur. Qui dictum usurparint e veteribus, Gatakerus loco laudato recenset; facetissime omnium Ptolemæus Rex Ægypti, deluso Sosibio. Historiam vide apud Athenæum p. 493. F. id est Lib. XI. cap. XII.

812. τί δ' ἡμῖν τοὔνομ' ἔσται τῇ πόλει; In membr. & in C. ἡμῖν ὄνομ' — In B. ut in impressis ἡμῖν οὔνομ'. Mendose utrobique. Prior lectio in metrum peccat: posterior in loquendi legem. Jonicum οὔνομα respuit comicus Atticæ scenæ sermo. Vulgati etiam libri τοὔνομα recte exhibent v. 820. & 1293.

816. οὐδ' ἂν χαμεύνῃ. Sic optime membr. ut nemo non legendum esse viderat. Inepte vulgo χαμεύνην. Jocus est in ambiguitate nominis σπάρτη. Eustathii verba a Kustero jam prolata adponam ex commentariis in Iliadem p. 191. καὶ ὁ Κωμικὸς δὲ τοῦτο παρεμφαίνει ἐν τοῖς Ορνισιν, ἔνθα παίζων περὶ τῆς Λακωνικῆς Σπάρτης, ὡς παρωνυμουμένης ἀπὸ φυτοῦ σπάρτου, φησὶ μὴ ἂν δεηθῆναι σπάρτης, κειρίαν ἔχων. ἤτοι μὴ δεηθῆναι σπαρτίνου πλέγματος, ἐὰν ἄλλην ἔχῃ κειρίαν, ἤτοι δεσμοῦ κλίνης. Perversæ admodum erant in impressis libris personæ, quas e scriptorum auctoritate in ordinem restitui.

820. Vulgo sic legitur hic versus:

καλόν γ' ἀτεχνῶς καὶ μέγ' εὗρες τοὔνομα.

Mendosissime. Media syllaba in ἀτεχνῶς apud Comicum nusquam producitur. Legendum:

καλὸν σύ γ' ἀτεχνῶς καὶ μέγ' εὗρες τοὔνομα.

825. ἀλαζονευόμενοι καθυπερηκόντισαν. Sic perspicue scriptum in tribus codd. Erat in veteribus editt. ἀλαζονευόμενοι καθ' ὑπερηκόντισαν. turpiter claudicante versu. Kusterus, ne monito quidem lectore, quod utique manifesta in menda necessarium non erat, emendatam scripturam, quæ jam in duabus minoribus Batavis repositа fuerat, exhibuit, καθυπερηκόντισαν. At Transsilvanus stipes, cui perinde erat, dactylusne an tribrachys quartam senarii sedem occuparet, veterem revocavit mendam, inepta hac addita nota. καθ' ὑπερηκόντισαν] *Sic omnes editiones pristinæ: nupera*, καθυπερηκόντισαν.

827. De peplo in Panathenæis deduci ſolito omnia pervulgata. Vide Meurſii Panathenæa capp. 17. 18.

832. τίς δ' αὖ καθέξει. Sic B. C. In membr. τίς δαὶ καθέξει. Vulgo τίς δ' ἂν καθέξει. Sæpiſſime commutantur ἂν & αὖ. Priori particulæ hîc locus non eſt. τίς δ' αὖ refertur ad τίς δαὶ verſu 826. Ubi non melius quam hîc legeretur τίς δ' ἂν θεός — Prius τίς δαὶ male hîc repetitum fuit in membr. De Pelaſgico arcis muro, quem facete Πελαργικὸν appellat Comicus ad ciconiarum nomen alludens, vide Meurſium in Cecropia cap. 5. & Att. Lect. VI. 1. Tametſi Πελαργοὶ etiam quandoque appellantur Pelasgi. Incoluerunt illi, præter alias multas regiones, Tyrrheniam, unde ſæpe Tyrrheni vocantur. Hinc eſt, quod Callimachus de quadam urbe dixit, Τυρσηνῶν τείχισμα Πελαργικόν.

835. Ἀρεος νοστίος. Sic bene membr. Vulgo Ἀρεως. Illud Atticum eſt ab Ἀρης, ut Σωκράτεος a Σωκράτης. Æolicum & poëticum eſt Ἀρεως ab Ἀρευς. Vide Euſtathium ad Homerum p. 518.

839. πηλὸν ἀποδὺς ὄργασον. Neſcio unde in Kuſteri editionem venerit διαδύς, quod nec metrum admittit, nec ſententia. Fieri non poteſt, quin operarum ſit error.

843. κήρυκε δὲ πέμψον. Sic manifeſtum eſt ſcribi oportuiſſe. Perperam libri omnes κήρυκα.

846. οἴμωζε παρ' ἐμοί. Dixerat alter κἀκεῖθεν αὖθις παρ' ἐμέ, id eſt πρὸς ἐμέ. Ultima verba repetit facetus Euelpides, ſed alio ſenſu. Illi παρ' ἐμὲ valet *mea cauſa*, ut eſt apud Plautum ſæpe. Epid. V. 2. 14.

Dum ſine me quæras, quæras mea cauſa vel medio in mari.

& Menæchmis V. 1. 27.

Mea quidem hercle cauſa vidua vivito,
vel usque dum regnum obtinebit Jupiter.

Inſulſe iſta vulgo Epopi tribuuntur. In membr. quarum fidem ſecutus ſum in diſtinguendis totius hujus colloquii perſonis, Euelpidi bene hæc adſcripta ſunt.

857. ἴτω ter in tribus eſt codd. in impreſſis bis tantum. In ſeq. v.

cod. C. vocem ὠδὴν omittit, quæ ex inepta gloſſa textui addita fuit: eam non agnoſcit metricus Scholiaſtes, cujus hic non nulla eſt auctoritas, quia ſive adſit, ſive abſit vox illa, æque bonum eſt metrum.

861. Qui prodibat in ſcenam tibicen corvino vultu ornatus erat, & capiſtratus tibicinum more. φορβειὰ quid ſit optime omnium docet Salmaſius in Plinianis p. 585. cui omnia ſua debent Longini interpretes ad caput III. περὶ ὕψους. Græcum nomen eſt φορβειὰ, unde verbum ἐμφορβειόω, ἐμπεφορβειωμένος. Prava eſt librorum noſtrorum ſcriptura. Legitimam formam, hic omnino reponendam, adfirmat Euſtathius ad Homerum p. 539. Φορβειὰ, ἤγουν τὸ καὶ περισῆμιον καὶ σῆμιον, ῥωμαϊκῶς δὲ εἰπεῖν, καπίστριον· ὅθεν καὶ ὁ ποιὰ τῷ Κωμικῷ ἐμπεφορβειωμένος.

870. Heſych. ὀρτυγομήτρα. ὄρτυξ ὑπερμεγέθης.

874. Μεγάλῃ refertur ad Μητρὶ, non ad σίγουθῷ. Ad hunc locum reſpexiſſe videtur Euſtathius ad Odyſſ. p. 1411. l. 12. ſed memoriæ lapſu a ſenſu aberravit.

892. τοῦτό γ' οἴχοιθ'. Sic tres codd. & veteres editt. Mendoſe in Frobeniana, & inde in aliis τοῦτο οἴχοιθ'. Berglerus omiſſam particulam repoſuit.

894. τουτογὶ θύσω μόνος. Id eſt, τουτὸ τὸ ἱερεῖον. Sic primariæ editt. duæ. In tertia, quam curavit Ant. Fracinus, excuſum τουτοσὶ, quod nihili eſt, & tamen per ſubſequentes propagatum fuit usque ad Gelenium, qui præclare ſibi emendare viſus eſt, reponens τουτοισί. Hoc exinde in omnibus editionibus repræſentatum fuit, nemine reclamante, ne Kuſtero quidem, qui ad fidem Aldinæ editionis textum ſe recenſuiſſe profitebatur. In membr. & in C. perſpicue ſcriptum τουτογί. In B. mendoſe τουτονὶ, frequenti errore ob ſimilitudinem literarum ν γ.

902. γένειόν ἐστι. Perperam vulgo copula inſeritur, γένειόν τ' ἐστί. Verſus eſt jambicus.

903. τοῖς πλεῖνοις θεοῖς. Sic tres codd. recte. Perperam in impreſſis πλείνοισι.

907. ποδαπόν; Sic tres codd. bene. Ad πρᾶγμα pertinet. Vulgo ποδαπός. In primariis editt. τουτὶ τὸ πρᾶγμα, omisso τί.

915. Poëtæ amiculum ὀτρηρὸν jocose vocat, quia erat τετρημένον.

916. ἀνεφθάρης. Vide not. ad Conc. 248. Recte in tribus codd. conjunctim scriptum est una voce. In recentiorum editt. plerisque ἂν ἐφθάρης. Veterem scripturam revocavit Berglerus.

919. παρθενεῖα. Hoc nomine vocabantur cantica, quæ in quibusdam sacris a virginum choris canebantur. Citantur Pindari aliorumque παρθενεῖα: sed ignoratur quisnam fuerit hujus carminum generis character proprius.

922. τὴν δεκάτην. Supra v. 494.

ἐς δεκάτην γάρ ποτε παιδαρίου κληθεὶς, ὑπαίσιον ἐν ἄστει.

Decimo post pueri nativitatem die imponebatur ei nomen, convenientibus patris propinquis & amicis, qui post sacrificium peractum excipiebantur epulo. Vide Meursium Gr. Fer. in Αμφιδρόμια.

926. In iis quæ Poëtæ tribuit Comicus multa sunt e Lyricis expressa. E Pindari hyporchemate in Hieronem novæ Ætnæ conditorem ista profert Scholiastes: Σύνες ὅ τι λέγω, ζαθέων ἱερῶν ὁμώνυμε πάτερ, κλίσιορ Αἴτνας.

929. τεᾷ κεφαλᾷ θέλεις. Male neglectus Dorismus in vulgata lectione τεᾷ κεφαλῇ θέλῃς. E codd. B. C. θέλεις adsumsi.

930. ἐμὶν τεῖν. Sententiæ inutilia ista pronomina addit Comicus ad derisionem dithyrambicorum, qui Pindarum æmulantes hos Dorismos identidem ingerebant.

935. ῥιγῶν infinitivus est, ut Vesp. 446. ὥστε μὴ ῥιγῶν γ' ἑκάστοτ'. Ad quem locum schol. ἀντὶ τοῦ ῥιγοῦν. Δώριον δὲ τοῦτο κατακρατῆσαν παρὰ Ατλικοῖς. In Nub. tamen 443. forma communis occurrit ῥιγοῦν, ut & Acharn. 1146. Supra 712. Nub. 416. & Acharn. 857. ῥιγῶν participium est.

937. Μοῦσα δῶρον δέχεται. Sic perbene membr. Inepte vulgo, τόδε e sup. v. repetito, Μοῦσα τόδε δῶρον δέχεται.

941. Νομάδεσσι. Sic bene scriptum in B. ex idiomate Doricæ dialecti, de quo videndus Kœnius ad Corinthum p. 154. Perperam in

in membr. Νομάδαισι γὰρ ἐπὶ Σκύθαις. Sumtum hoc etiam ex eodem Pindari hyporchemate, cujus verba Scholiastes profert: Νομάδεσσι γὰρ ἐν Σκύθαις ἁλῶται Στράτων, ὃς ἁμαξηφόρητον οἶκον οὐ πέπαται. ἁκλεὶς δ' ἔβα — Sic probabiliter scripserat Pindarus, non ἁκλεὴς, si verum est, quod narrat Scholiastes, illum, acceptis ab Hierone mulis, currum etiam petiisse. Sequebatur forte ζεῦγος ἡμιόνων ἄτερ ἅρματος.

943. ὑφαντοδόνητον. Sic recte scriptum in B. ut & apud Suidam legitur in Σπολάς. Vulgo ὑφαντοδίνητον. Similis menda correcta fuit in Thesm. 324.

945. σύνες ὅ τοι λέγω. Sic scriptum est in membr. & in B. Doricum est τοι pro σοι. Vulgo ὅ τι λέγω. Parum interest utro modo legatur.

946. ξυνίημ' pes est anapæstus. Nescio an alibi apud Comicum occurrat hoc verbum secunda correpta. Vide not. ad Lys. 157. In Pluto v. 45.

εἶτ' οὐ ξυνίης τὴν ἐπίνοιαν τοῦ θεοῦ.

954. πέφευγας ταυλαγὶ τὰ κρυερά. Sic optime tres codd. Insulsissime vulgo πέφευγα, cujus mendæ nihil suboluisse miror doctissimo latinæ versionis auctori. Ordo est: νὴ τὸν Δί' ἀλλὰ γὰρ λαβὼν τονδὶ τὸν χιτωνίσκον πέφευγας ταυλαγὶ τὰ κρυερά, ἃ ἄρτι εἶπες. Ad eandem personam refertur λαβὼν, ad quam πέφευγας. Tunicam autem acceperat poëta, non Pisthetærus. Nec cœlum nec terram tangebat versio: *utique profecto effugi ista frigida carmina, accepta hac tunica.*

956. Vulgo sic legitur hic versus:

τουτὶ μὰ Δί' ἐγὼ τὸ κακὸν οὐδέποτ' ἤλπισα.

Bene ad sensum vertit Hemsterhusius: *Hoc sane malum equidem nunquam speraſſem.* Sed duplici menda inquinatus est librariorum stupore. οὐδέποτε, quod nobis sæpe observatum fuit (vide ad Lys. 301. Thesm. 32. Conc. 384.) nunquam verbo præteriti temporis jungitur: oportuisset οὐδεπώποτ' vel οὐπώποτ', quorum neutrum metrum admittit. Deinde particulam ἄν requirit sermonis lex, quæ

repoſita commodum etiam hoc affert, hiatum vitari. Sinceram itaque poëtæ manum reſtitui :

τουτὶ μὰ Δί' ἐγὼ τὸ κακὸν οὔ ποτ' ἤλπισ' ἄν.

959. εὐφημί' ἔσω. Sic duo codd. In membr. ut in primariis editt. εὐφημί' ἄσω: in recentioribus εὐφημία ἴσω. quæ ſcriptura potior eſt. In Theſmoph. v. 295. poſt editt. omnes dedimus εὐφημί' ἔσω. Ultima in εὐφημία longa elidi non debet. Confer notam ſupra ad v. 638.

966. ἀλλ' οὐδὲν οἷον. Schol. ἀλλ' οὐδὲν κωλύον ἐστὶ καὶ νῦν ἀκοῦσαι τῶν χρησμῶν. οὕτω γὰρ ἔλεγον τὸ λυσιτελοῦν. οὐδὲν οἷον, ἀντὶ τοῦ οὐδὲν κωλύον. Hic bene vertitur, *nihil obſtat*. Alibi valet *præſtat*, ut apud Demoſthenem contra Midiam p. 529. ἀνάγνωθι δ' αὐτόν μοι λαβὼν τὸν τῆς ὕβρεως νόμον. οὐδὲν γὰρ οἷον ἀκούειν αὐτοῦ τοῦ νόμου. Bene Vigerus gallice reddebat: *car il n'y a rien de tel, que d'entendre la loy meſme.*

974. λαβὲ τὸ βιβλίον. Sic membr. & C. hîc & ubicunque deinceps vox illa recurrit. Vulgo βυβλίον. Simile quiddam eſt apud Plautum Bacch. IV. 9. 100.

CH. Eſtne iſtuc iſtic ſcriptum? NI. hem ſpecta, tum ſcies.

976. διδόναι νεοττί. In B. C. perperam διδόν' ἔνεοττί. Vide not. ad Theſm. 217.

983. ἄκλητος ἰὼν ἄνθρωπος ἀλαζών. Sic perbene membr. Vulgo minus concinne ἄνθρωπος ἰὼν ἄκλητος.

996. διελεῖν τε κατὰ γύας. Sic legendum. Vulgo renitente metro κατ' ἀγυιάς. Daweſio debetur hæc emendatio.

998. ὃν οἶδεν. Sic membr. & C. recte. Vulgo εἶδεν.

1007. Mathematicos falſe irridet Comicus, Metonem introducens ridicula & abſurda de arte ſua effutientem: talis eſt *circulus* ille *quadratus, cujus in centro forum futurum erat, a quo centro viæ omnes rectæ ad extrema latera deducerentur, quemadmodum a Sole, qui & ipſe rotundus eſt, radii recti quaquaverſum emicant.* Hæc eſt manifeſta ſententia, librariorum ſupinitate paulisper obſcurata: duarum literarum mutatione corruptelam ſanavimus. In vett. editt.

erat ὥσπερ δ' ἀσλέρες, ſine ullo ſenſu. Kuſterus e conjectura, ut videtur, lectore non monito, ſuppoſuit ὥσπερ δ' ἀσλέρος, quæ ſane melior eſt lectio; idcirco eam Hemſterhuſius, vir non contemnendi judicii, in verſione ſecutus eſt, poſthabita priore quæ nauci non eſt. Nec tamen ſic omnis menda ſublata erat: legendum omnino ὥσπερ τἀσλέρος, pro τοῦ ἀσλέρος, ut ſupra v. 982. τἀπόλλωνος eſt τοῦ Ἀπόλλωνος. Sic τἀγαθοῦ, τἀνδρὸς, aliæque ſimiles craſes occurrunt bene multæ. Quum iſta per ϑλίψιν male ſcriberentur ὥσπερ τ' ἀσλέρος, τ' in δ' a librario mutatum fuit, quod millies contigiſſe pueri norunt, deinde terminatio etiam mutata fuit. Sol poëtis κατ' ἐξοχὴν, ἀσλὴρ vocatur. Berglerus ὥσπερ δ' ἀσλέρες repoſuit, quia *ita Edd. priſtinæ*. Sed ſtolidi hominis hæc criſis eſt. Non præferri quævis lectio debet, quia eam *Edd. priſtinæ* exhibent. Quid enim hoc ad lectionis bonitatem facit? tanquam ſi *Edd. priſtinæ* mendis refertæ non eſſent? ſed præferri debet, quæ ſententiæ apta eſt, quod peritus interpres demonſtrare debet. Hujusmodi etiam jactatores communi conſenſu male mulcandi mihi videntur.

1011. Vulgo ſic legitur hic verſus:

καὐμοί γε πειϑόμενος ὑποκίνει τῆς ὁδοῦ.

Corruptelam paulo peritior quivis ſtatim ſubodoratur. Verbum ὑποκινεῖν ſententiæ non congruit, quæ ὑπαποκινεῖν flagitat, ut Theſm. 924.

τουτὶ πονηρόν· ἀλλ' ὑπαποκινητέον.

Quod ſæpiſſime contigit, hîc quoque e verbo bicompoſito alteram præpoſitionem omiſit ſupinus librarius, ὑποκίνει pro ὑπαποκίνει ſcribens, licet illud cum genitivo τῆς ὁδοῦ conſtrui non poſſit. Deinde fulciendo verſui γε inſulſe infertum & genuina forma πιϑόμενος in alteram πειϑόμενος mutata. Sinceram lectionem repræſentant membr. in quibus ſcriptum:

καὐμοὶ πειϑόμενος ὑπαποκίνει τῆς ὁδοῦ.

πιϑόμενος ſcriptum oportuiſſe ipſa metri ratio evincit. Has formas perpetuo a librariis confundi ſæpius obſervavi. Vide modo ad Conc. 772. Nub. 862. Veſp. 749.

1015. μὰ Δί' οὐ δῆτ' — Typothetæ errore excidit articulus

τὸν, sine quo numeri constare non possunt. Repone: μὰ τὸν Δί', οὐ δῆτ'.

1021. ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ. Harpocratio: οἱ παρ' Ἀθηναίων εἰς τὰς ὑπηκόους πόλεις ἐπισκέψασθαι τὰ παρ' ἑκάστοις πεμπόμενοι, ἐπίσκοποι καὶ φύλακες ἐκαλοῦντο, οὓς οἱ Λάκωνες Ἁρμοστὰς ἔλεγον.

1028. In hoc & in seq. v. ἔστι perperam Kusterus edidit. Geminam mendam correxit Berglerus, idque, ut aiunt, *ex ingenio*: nam *Farrei* editio ejusdem erroris immunis non est.

1033. πέμπουσιν ἤδη ἐπισκόπους. Sic scriptum in B. In primariis editt. ἤδ' ἐπισκόπους. In A. C. εἶδ' ἐπισκόπους.

1035. ἐὰν ὁ — Vulgo ἐὰν δ' ὁ — Melius particula omittitur.

1040. καὶ τοῖσδε τοῖς. Sic B. C. recte. Excidit in impressis vocula καὶ cum versus labe.

1042. Stephanus de Urbibus: Ὀλόφυξος, πόλις ἐν Θράκῃ περὶ τὸν Ἄθω. ὁ πολίτης, Ὀλοφύξιος. Hujus nominis ad similitudinem facete finxit Comicus gentile Ὀτοτύξιος, tanquam ab urbe Ὀτότυξος, alludens ad ὀτοτύζειν, θρηνεῖν. Perinde est ac si dixisset, σὺ δέ γ' ὀτοτύξει τάχα, ut Lys. 520. ὀτοτύξει τοι μακρὰ τὴν κεφαλήν. Activa hujus verbi forma occurrit Thesm. 1082. Pace 1011.

1045. πικρούς — Confer not. ad Thesm. 853.

1057. τοῖς θεοῖσι. Vulgo τοῖσι θεοῖσι. In membr. τοῖσι θεοῖς.

1058. Respexisse videtur Comicus ad ista Sophoclis in Œdipo Col. 1085. ἰὼ θεῶν παντάρχα Ζεῦ, παντόπλα.

1060. εὐχαῖς. Perperam vulgo εὐχαῖσι, ut ex antistrophico versu liquet.

1062. σώζω δ' εὐθαλέας καρπούς. In trinis codd. scriptum εὐθαλεῖς. Quod in vett. editt. est, εὐθαλλεῖς correctori Aldinæ officinæ debetur, qui quum animadvertisset a Scholiaste moneri versum hunc esse dactylicum hepthemimerem, liquidam geminavit, ut præcedens vocalis produceretur. Kusterus vero εὐθαλεῖς edidit, adposita hac nota: *Sic rectius MS. Vat. U. quam priores Editt. in quibus legitur* εὐθαλλεῖς *per duplex* λ. Sed neutrum *rectum* est. εὐθαλλεῖς

barbarum est : εὐθαλεῖς in metrum peccat. Scripserat Comicus id ipsum, quod reposuimus εὐθαλέας.

1064. ἃ πάντ' — Doricum est ἃ pro ἣ, & refertur ad γένναν. Pessime vulgo οἳ, ut mox videbitur.

1065. αὐξανόμενα. Sic primariæ editt. recte. Sic A. C. Sic etiam B. a prima manu : postmodo ultimæ vocali superscriptum fuit ον, quod indicium dat diversæ lectionis αὐξανόμενον, quam Kusterus e Vat. cod. prætulit & in textum immisit, absque ulla necessitate, ut mox videbitur. γένυσιν ob metrum scribi debuit : vulgo γένυσι, quod cum αὐξανόμενον quidem bonum est ; cum αὐξανόμενα vero metrum pessundat.

1066. ἐφεζομένα nominativus est singularis feminini generis : pessime vulgo ἐφεζόμενα, tanquam si plurale esset neutrum. Rursus ad γένναν refertur hoc participium. Ordo est : κλείνων παμφύλων θηρῶν γένναν, ἣ πάντα τὰ ἐκ κάλυκος αὐξανόμενα ἐν γῇ, καὶ ἐφεζομένα δένδρεσι, τὸν καρπὸν ἀποβόσκεται γένυσι πολυφάγοις. Jam vide, amice lector, quam belle constructionem instituat Kusterus : κλείνων γένναν θηρῶν παμφύλων, οἳ ἐν γαίᾳ, δένδρεσί τ' ἐφεζόμενα ἀποβόσκεται γένυσι πολυφάγοις πάντα καρπὸν ἐκ κάλυκος. Hac in phrasi, modo tres solœcismos excipias, nihil est fere, quod valde reprehendas. Sed θηρῶν, οἳ ἐφεζόμενα δένδρεσι ἀποβόσκεται καρπὸν, structura est ob quam pueris in schola maculosum fieri solet corium. Observes velim in tota phrasi nullum esse substantivum neutrum plurale, a quo verbum singulare ἀποβόσκεται pendere possit, proinde reponi omnino debuisse ἃ πάντ' — quod pronomen feminini generis ad γένναν relatum, cum participio ἐφεζομένα constructum, nominativus est illius verbi ἀποβόσκεται. Haud sane mirarer, si Kustero in mentem veniisset totum locum sic constituere :

θηρῶν, οἳ πάντ' ἐν γαίᾳ
ἐκ κάλυκος αὐξανόμενον γένυσι πολυφάγοις
δένδρεσί τ' ἐφεζόμενοι καρπὸν ἀποβόσκονται.

Parum ille metra curabat : sed saltem phrasin sic habuisset ad loquendi normam exactam. Fallitur Scholiastes in declaratione metri

hujus verſus, quod quale ſit oſtendam ad verſum antitheticum.

1068. φθείρουσιν. Perperam vulgo, metro claudicante, φθείρουσι.

1071. ἐν φοναῖς ὄλυται. In A. B. φοναῖσιν ἐξόλυται, omiſſo ἐν.

1072. Codd. omnes ἐπαναγορεύεται, ut bene Kuſterus e Vatic. edidit. Antea legebatur ἐπαναχορεύεται. Frequenter commutantur χ & γ, quod obſervavi ſupra ad v. 575.

1075. τῶν τεθνηκότων. Mos erat oratorum & cauſſidicorum quavis occaſione adverſarios & reos tyrannidis affectatæ inſimulare, metumque ejus & ſubverſionis popularis ſtatus auditorum animis injicere, ſi cui invidiam conflare vellent. Hoc quia fere ſemper alienum erat a perſonis, in quas talis conferebatur ſuſpicio, ipſoque rerum publice geſtarum ſtatu falſi arguebatur, perpetuis iſtis criminationibus nihil magis ridiculum videbatur, quod facetiſſime oſtendit Comicus in inſigni loco Veſparum, v. 488. Hic rem exaggerando lepide Athenienſes perſtringit, præmium indicens ei, qui vel jam mortuum tyrannum occiderit.

1077. Philocratem avium ſaginatorem facete Στρούθιον appellat tanquam a patria: hocque avium in Philocratem Στρούθιον decretum opponitur Athenienſium decreto in Diagoram Μήλιον.

1078. ζῶντα ἀγάγῃ. Sic omnino legendum, nulla hiatus habita ratione, ut ſcriptum eſt in membr. non enim aliter numeri conſtare poſſunt. Vulgo ζῶντ' ἀγάγῃ. Forte compoſito aliquo uſus fuerat poëta, cujus præpoſitio excidit.

1079. τοὺς σπίνους. Sic in tribus codd. ſcriptum, ut Kuſterus e Vat. edidit. Antea peſſime legebatur σπίννους.

1090. ἀμπισχοῦνται. Sic tres codd. In impreſſis ἀμπισχνοῦνται. Ex hoc loco verbum ἀμπισχνοῦμαι profert Henr. Stephanus Theſauri T. I. col. 1362. tanquam genuinum. Sed vox eſt nihili. Heſychius: ἀμπισχεῖν, περιβαλεῖν. ἀμπισχούμενον, περιβαλλόμενον.

1094. φύλλων ἐν κάλποις ναίω. Sic optime C. ut metri ductu quivis legendum eſſe videre poterat. Dactylicus eſt hepthemimeres, ut ſtrophicus verſus, ϑηρῶν, ἃ πάντ' ἐν γαίᾳ. Perperam vulgo legitur

ἐννεῖω. Mira librariorum libido circa præpoſitiones addendas vel eximendas. Confer not. ad Lyſ. 1220.

1095. ὀξὺ μέλος. Sic legendum. Reguntur iſti accuſativi a verbo βοᾷ. Vulgo legitur, metro reclamante, ὀξυμελής. Sunt antithetici verſus tetrametri pæonici:

ἐκ κάλυκος | αὐξανόμε | να γένυσιν | πολυφάγοις.
ἡνίκ' ἂν ὁ | θεσπέσιος | ὀξὺ μέλος | ἀχέτας.

Pæonicus verſus choriambum ſex temporum pedem, non admittit.

1096. Sic verſum hunc exhibent libri omnes & ſcripti & impreſſi:

θάλπεσι μεσημβρινοῖς ὑφ' ἡλίῳ μανεὶς βοᾷ.

Oſtendi in ſtrophico verſu participium ἐφεζομένα nominativum eſſe ſingularem feminini generis Doricæ formæ. Proinde ſyllabæ εζομένα pedem conſtituunt choriambum. Eſt itaque verſus, non pæonicus, ut falſo tradit Scholiaſtes, ſed choriambicus: unde liquet in hoc verſu mendoſam eſſe ſcripturam μεσημβρινοῖς, & reponi debuiſſe μεσημερινοῖς. Antitheticorum verſuum ſubjicienda oculis eſt dimenſio:

δένδρεσί τ' ἐφ | εζομένα | καρπὸν ἀπο | βόσκεται.
θάλπεσι με | σημερινοῖς | ὑφ' ἡλίῳ | μανεὶς βοᾷ.

Apte quadrant binorum verſuum priores duo pedes: poſteriores non item. Pro pæone primo & cretico, duplex eſt in antiſtrophico dijambus, quem pedem recipiunt quidem impuri, quales ſunt iſti, choriambici, vix tamen in ultima ſede. Certo certius eſt ſcripſiſſe poëtam:

θάλπεσι με | σημερινοῖς | ἡλιομα | νὴς βοᾷ.

Quo pacto examuſſim congruunt bini verſus, quorum utriusque primam & tertiam ſedem tenet pæon primus, ſecundam choriambus, quartam creticus. Nec aliter olim in Comici codd. legebatur, quod palam facit Suidas, qui ex hoc ipſo loco nomen ἡλιομανὴς enotavit. Sic ille: ἡλιομανὴς, ὁ τέττιξ. ἐπιμαίνεται γὰρ τῷ ἡλίῳ. Explicatio illa e ſcholiis ad hunc verſum deſcripta oſtendit genuinam eam eſſe Comici lectionem. At voces ὑφ' ἡλίῳ μανεὶς nihil aliud ſunt, quam gloſſema genuinæ voci olim ſuperſcriptum. Vulgata lectio ſuſpecta non

fuit D. Heinſio, ſummo viro, qui obiter, aliudque agens, locum hunc citavit ad Silium Italicum II. 324. non inſtituta inquiſitione in Comici metra. Quæ ad rem noſtram faciunt, ex ejus nota excerpta proponam. Τὸ μαίνεσθαι, *præſertim in compoſitis, raro vitio, ſæpe etiam laudi datur. Sic* ὑλομανής. *Heſychius:* ὑλομανὴς, ὁ ταῖς ὕλαις χαίρων. *Nonno* ἐρωμανὴς & γυναιμανὴς Διόνυσος, *etiam cum laudatur, dicitur, &* ἠλιομανὴς ὁ τέττιξ *ipſa Cicada.* Et Comicus Ορν.

ἀλλ' ἀνθηρῶν λειμώνων
φύλλων ἐν κόλποις ἐνναίω,
ἡνίκ' ἂν ὁ θεσπέσιος ἐξυμελὴς ἀχέτας
θάλπεσι μεσημβρινοῖς ὑφ' ἡλίῳ μανεὶς βοᾷ.

ubi μανεὶς *ſimpliciter* χαίρων *eſt, & propenſionem animi notat, ut apud Silium hoc loco* FUROR DECORIS. Vide in hac nota, quam prope corruptelam contingat emendatio. Equidem ſtatim initio conjeceram vel θάλπεσι μεσημερινοῖς ἡλίου μανεὶς βοᾷ, vel ἡλιομανὴς legendum eſſe, perindeque bona mihi videbatur utraque lectio, cum ad ſententiam, tum ad metrum; ſiquidem ditrochæus in tertia verſus ſede commode ſtare poteſt. Neutram tamen in textum reponere ſuſtinui, nimia quadam, & proinde ſtulta, veterum librorum reverentia præpeditus. Poſtea vero Suidam diligentius excutienti mihi, obtulit ſe locus, quem modo citavi, omnem dubitationem eximens.

1103. ὅσ' ἀγάθ' — Sic legendum eſſe & ſenſus & metri ratio evincit. Peſſime vulgo οἷς ἀγάθ' —

1106. γλαῦκες Λαυριωτικαὶ nummi ſunt argentei, quibus impreſſa noctuæ effigies, quod ſignum erat Atticæ monetæ. Λαύριον notus eſt Atticæ pagus, ubi erant argenti metalla.

1110. πρὸς ἀετόν. Vulgo αἰετόν. En Atticam formam adfirmantem, ſimulque nominis ſignificationem explicantem Euſtathium ad Iliadis librum ultimum p 1352. l. 37. Ισλέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ ἀετοῦ τοῦ ζώου, καὶ μέρος τι τῶν ναῶν, οὐ μόνον ἀέτωμα ἐλέγετο, ἀλλὰ καὶ αἰετοὶ, διὰ τὸ ἐοικέναι φασὶ πτέρυξιν ἀετοῦ. καὶ ζήτει περὶ τούτου καὶ ἔνθα ὁ Κωμικὸς ἐρέσθαί τι λέγει πρὸς ἀετόν.

1126. ὁ Κομπασεύς. Fictum nomen gentile, tanquam ſi pagus

esset κόμπος dictus: *jactatorem* significat. Vide not. ad Conc. 362. ubi Αχραδούσιος fictum est nomen ad imitationem τοῦ Αχερδούσιος.

1146. ἐνέβαλον αὐτὸν, scilicet τὸν πηλόν. Sic optime B. Vulgo αὐτοῖς. Ordo est: οἱ χῆνες ὑποτύπτοντες τοῖν ποδοῖν, ὥσπερ ταῖς ἅμαις, ἐνέβαλον ἐς τὰς λεκάνας αὐτόν. Vide præstantissimi Valckenarii notam ad Herodotum III. 130. p. 263. Bern. Junta edidit αὐτοῖν τοῖν ποδοῖν.

1147. Allusio ad proverbium, τί δῆτα χεῖρες οὐκ ἂν ἐργασαίατο;

1149. ὑπαγωγεὺς instrumentum est, quo exæquare lateres solent οἱ κονιαταὶ, seu *cæmentarii*. Quæ autem instrumentum illud ferebant, ipsæ erant *cæmentariæ* anates. Scilicet verba ἐπαλινθοφόρουν & ἐπέτοντο ad idem substantivum αἱ νῆτται pertinent. Præcinctas eas esse facete fingit Comicus, quia, ut Suidas & Scholiastes observant, pictarum hujus avis plumarum dispositio albæ zonæ speciem refert: ἐζωσμέναι δὲ αἱ νῆτται, διὰ τὸ ἔχειν ζώνην λευκήν. Plumarum vero in summo tergo, alis expansis, figura ad ὑπαγωγέως, quem gallice *une truelle* appellamus, figuram accedit. Versus 1151. spurius est & a mala manu additus, prorsus deleri debuit: cum præcedentibus nullo nexu cohæret, & plane inutilis est. Quorsum enim avium lutum ferentium mentionem iterare, postquam supra v. 1142. fulicas lutum adportasse nuntius narravit? Sic verti debuit hic locus: *Atque edepol anates etiam præcinctæ lateres adportabant: sursum autem volabant, tergo impositam trullam gerentes, tanquam pueruli.*

1157. αὐτῶν πελεκώντων. Sic perspicue scriptum in B. ut legendum esse acute viderat sagacissimus Daweſius. Participium est verbi πελεκάω. Insulse vulgo αὐτῶν πελεκάντων.

1164. τί ποιεῖς; glossema redolet. Suspicor scripsisse Comicum τί πάσχεις; ut supra 1044.

1168. ἀλλ' ὅδε φύλαξ γὰρ τῶν ἐκεῖθεν ἄγγελος. Sic optime scriptum in membr. & in B. In primariis editt. ἀλλ' ὧδε φύλαξ γὰρ — ut mendose scriptum est in C. Sed nihil facilius erat quam mendam hanc eluere. Kusterus vero ὧδε, quod in ὅδε mutandum erat, retinuit, & γὰρ expunxit, quo pacto versum Comico turpiter claudicantem *ex ingenio* dedit. Id Berglero ne quidem animadversum fuit,

1169. πυρρίχην βλέπων. Schol. ἔνοπλον καὶ πολεμικόν τι. ἔνοπλος γὰρ ὄρχησις ἡ πυρρίχη. Sic Pl. 328. βλέπειν Αρην. Conc. 291. βλέπειν ὑποτρίμμα. Veſp. 455. βλέπειν κάρδαμα. Equit. 631. βλέπειν νάπυ. Hippomedon apud Æſchylum S. Th. 500.

βακχᾷ πρὸς ἀλκὴν, θυιὰς ὡς, φόβον βλέπων.

Tueri & *ſpirare* hoc ſenſu promiſcui ſunt uſus. Supra 1121. Αλφεῖον πνέων, id eſt συντόνως τρέχων, ὡς Ολυμπιακὸς σταδιοδρόμος.

1173. εἰστέπλατ'. Lege εἰστέπλετ'. Vide not. ad v. 90.

1182. ῥοιζήμασιν. Sic duo codd. juxta impreſſos, bene. In membran. ῥοιζήματι. Has terminationes ſæpe permutari obſervavi ad Lyſ. 1133.

1185. οὔκουν — Hæc omnia in membr. & in B. Piſthetæro recte tributa — τόξευε πᾶς τις. Sic C. juxta impreſſos recte. Quia πᾶς in præcedente verſu præceſſit, eo melior eſt illa lectio. In re trepida venuſte locum habent ejusmodi repetitiones. In B. τόξευε, παῖε, σφενδόνην — In membr. τόξευε πᾶς, σφενδόνην — Hæc eſt varietatis origo, mutandæque lectionis occaſio. Quia πᾶς metro non ſatisfaciebat, alius librarius, de omiſſione voculæ τις non cogitans, illud in παῖε mutavit.

1197. πεδαρσίου. Sic tres mei codd. recte. Tragicum in his verſibus κόμπον affectat, & Æſchylum imitatur, cui frequens hujus Æolici nominis uſus in ſenariis. Vide modo Prometheum 269. 716. 924. In ſeq. v. pro δίνης male in B. ſcriptum δεινός.

1206. ἀνακαλάμενος. Lege ἀνακαλόμενος, ut infra 1384. Facete buteonem in puellam immittit, ad græci nominis etymon reſpiciens, alitem bene coleatum.

1208. τοῦτο τὸ πρᾶγμα. Sic recte ſcriptum in duobus codd. At in membr. ut vulgo τουτὶ τὸ — claudicante verſu, qui ſic creticum habet in tertia ſede. Hæc menda codd. non flagitabat opem.

1210. In membr. οὐκ οἶδ' ἔγωγε, μὰ Δία, κατὰ —

1212. In membr. πρὸς τοὺς κολοιοὺς πῶς προσῆλθες;

1213. σφραγῖδ' ἔχεις. Nomen σφραγὶς anulum ſignificat, & impreſſum anuli ſignum. Sic Gallis nomen *cachet* & ſignatorium inſtru-

mentum, & signum expressum significat. Posteriore sensu hîc accipitur, ut bene interpretatur Scholiastes: οἷον σύμβολον ἐπὶ τῷ συσχωρηθῆναι παρελθεῖν. *Avez-vous pris un cachet, un billet, un passeport?* Ineptum est quod comminiscitur Berglerus, respici ad id quod supra v. 560. Diis interminatus fuerat Pisthetærus: ἐπιβάλλειν σφραγῖδ' αὐτοῖς ἐπὶ τὴν ψωλήν.

1219. Quod in novissima Batava legitur ποίᾳ ἐν ἄλλῃ, aut editoris est prava emendatio, aut typothetæ error.

1224. ἀλλ' ἀθάνατος εἴμ'. Sic quidem libri omnes: legendum tamen mihi videtur, ἀλλ' εἴμ' ἀθάνατος. Primam hujus compositi in anapæstis produci haud ægre fero; sed in senariis id non licuisse monui ad Ran. 629. Hoc etiam modo multo modulatior est versus.

1229. φράσον δέ τοι μοι, τὼ πλέρυγε ποῖ ναυστολεῖς; Sic optime tres codd. In veteribus editt. erat: φράσον δέ μοι, τὼ πλέρυγε ποῖ ναυστολεῖς; syllaba deficiente. σὺ Portus aut nescio quis alius inferfit, ποῖ σὺ ναυστολεῖς;

1240. ἀνασπερέψει. Perperam vulgo ἀνασπερέψῃ. Futurum indicativi flagitat recta loquendi ratio, ut mox sequitur καταιθαλώσει. Vide not. ad Lys. 704.

1244. ἔχ' ἀτρέμα. Sic bene membr. Vulgo, metro claudicante, ἔχ' ἀτρέμας. In iisdem membr. pro πότερα mendose est πότερον, quas formas a librariis sæpe commutari alibi observavi. Faceta hîc est imitatio eorum, quæ Admeto apud Euripidem in Alcestide dicit Pheres v. 686.

ὦ παῖ, τίν' αὐχεῖς; πότερα Λυδὸν, ἢ Φρύγα
κακοῖς ἐλαύνειν ἀργυρώνητον σέθεν;

1250. ὄρνις. Sic bene membr. ut Kusterus hoc loco edidit. In duobus aliis, ut in vett. editt. ὄρνεις. Vide supra ad v. 717. Recte infra v. 1610. vulgati etiam libri accusativum pluralem ὄρνις exhibent.

1252. Nunc Porphyrionem Gigantem intelligit, cujus meminit Horatius Carm. III. 4.

1256. σὺ ὀμαι τριέμβολον. Sic tres codd. Vulgo σύομαι, tam crassa & tam manifesta menda, ut mirer eam Kusterum non sustulisse,

maxime quum ſinceram ſcripturam apud Suidam reperiſſet. Exſtat etiam apud Euſtathium ad Homerum p. 862. l. 43.

1264. μηκέτι γε τὴν ἐμήν. Particula γε abeſt in membr. & in B. recte: eam inſeruit Scholiaſtes, ut quod ſibi finxerat metrum ſuſtentaret. Inepto hoc tibicine non indigemus. Verſiculus μηκέτι τὴν ἐμὴν iiſdem conſtat numeris, ac præcedens διογενεῖς θεούς. Nam in διογενὴς prima rite producitur. Sunt autem bini iſti verſus, non pæonici, ſed choriambici dimetri brachycatalecti. Ultimus autem hujus chorici cantici numeris prorſus caret. Ejus metrum non declaravit Scholiaſtes; ſed obſervat in quibusdam exemplaribus quintum & ſextum conjungi, ita ut ultimus ſenarius fiat jambicus. Et hæc eſt vera horum verſuum diſtinctio. Sic itaque totus locus concinnandus eſt:

ἀποκεκλήκαμεν
διογενεῖς θεοὺς
μηκέτι τὴν ἐμὴν
διαπεραῶν πόλιν·
μηδέ τιν' ἱερόθυτον ἀνὰ δάπεδον
ἔτι τῇδε βροτὸν θεοῖσι πέμπειν ἂν κάπνον.

Quintus horum verſuum eſt trimeter pæonicus. In ultimo membr. perperam ἂν omittunt.

1277. οἰκίσας. Perperam in membr. οἰκήσας, frequenti circa has voces errore.

1282. ἐσωκράτουν. Confer ea quæ de Socrate & ejus diſcipulis dicuntur in Nub. v. 835.

1287. Jocus ex ambigua ſignificatione vocis Νόμος, *lex* & *paſcuum*.

1292. Πέρδιξ nomen eſt proprium cauponis cujusdam, qui claudus erat. Vide fragm. Anagyri XIII.

1294. Ὀπουντίῳ. Hujus hominis mentio facta ſupra v. 153. Ad utrumque locum reſpicit Euſtathius ad Hom. p. 277. Ὀποῦς, Ὀπούντος. τὸ ἐθνικὸν Ὀπούντιος, ὡς ὑποδηλοῖ καὶ ὁ Κωμικὸς, ἔνθα Ὀπούντιόν τινα σκώπτει, Ἀθηναῖον ἄνδρα μὴ ἀκεραιούμενον τὴν συζυγίαν ταῖν ὀφθαλμοῖν.

1295. Φιλοκλέει. Sic perbene membr. Vulgo, claudicante metro, Φιλοκλεῖ. Vide not. ad Theſm. 169. — Χαιρεφῶντι. Plutarchus in Lycurgi Oratoris vita p. 843. locum hunc citans, male habet Ξενοφῶντι. Vide Schol. ad Nub. 504. & Suidam in Χαιρεφῶν.

1298. καὶ γὰρ εἶκεν ὄρτυγι. Sic optime B. Receptæ, Kuſtero teſte, in Genevenſem editionem huic lectioni ſi præter auctoritatem nihil deerat, cauſa nulla eſt cur ei amplius fides derogetur. In duobus aliis codd. ut in vett. editt. perperam eſt ἧκεν. Suidas habet ἤκει, quod recte Daweſius mutat in ἤκειν, tertiam perſonam Atticam plusquamperfecti. εἶκεν præteritum eſt medium, cujus participium εἰκὼς, & infinitivus εἰκέναι ſæpius apud Comicum occurrunt. Fallitur autem Daweſius, quum ait rationem temporum haud conſtituram, ſi legatur, ut Kuſterus edidit ἧκεν, vel, ut nos, εἶκεν: non magis ac ſi latine quis dicat: *Coturnix nominabatur; nam ſimilis eſt coturnici.* Et primo quidem, admiſſa etiam hac verſione, ſatis conſtarent tempora: *Alium vocari audiebam coturnicem, haud quidem injuria, nam coturnici ſimilis eſt.* Si is de quo ſermo eſt, adhuc in vivis ſit, recte loquitur qui iſta dicit. Atqui Midias, de quo agitur, tum vivebat, quando exhibita fuit hæc fabula. Deinde vero in tota hac narratione verba in imperfecto vel aoriſto non præteritum tempus ſignificant. Eleganter, ut in narrationibus fieri ſolet, variantur tempora.

ὀρνιθομανοῦσι, πάντα δ' ὑπὸ τῆς ἡδονῆς
ποιοῦσιν ἅπερ ὄρνιθες, ἐκμιμούμενοι.
πρῶτον μὲν εὐθὺς πάντες ἐξ εὐνῆς ἅμα
ἐπέτοντ' ἔωθεν —

Iſtud ἐπέτοντο minus bene reddidit interpres *provolabant.* Significat *provolare ſolent*, & ſic deinceps cetera verba. Tam bene hîc conſtant tempora, ac Ran. 212. ἀοιδὰν, ἣν ἀμφὶ Διόνυσον ἰαχήσαμεν, ἡνίκα χωρεῖ ὄχλος — ubi ἰαχήσαμεν aoriſtus ſignificat *cantare ſolemus.*

1299. ὑπὸ σιυφοκόμπου. Sic quidem libri omnes, hancque ſcripturam agnoſcunt præter Scholiaſtam, quem deſcripſit auctor Etymol. M. Heſychius & Suidas. Mendoſa tamen eſt. Genuinam nominis

formam ſatis declarat Pollux VII. 136. ὁ γὰρ ὀρτυγοκόπος ἐστὶν ἐν χρήσει, καὶ ὀρτυγοπώλης. καὶ σλυφοκόπους αὐτοὺς οἱ κωμῳδοὶ καλοῦσιν. Idem IX. 107. καὶ μέντοι καὶ τὸ ὀρτυγοκοπεῖν παιδιά, καὶ τὸ πρᾶγμα ὀρτυγοκοπία, καὶ οἱ παίζοντες ὀρτυγοκόποι, καὶ σλυφοκόποι ἐκαλοῦντο. Sic apud Onomaſticum legendum eſſe vere cenſet Kühnius, monens σλυφοκόπους dici coturnicum magiſtros a σλύφω, *ſpiſſo*, *craſſum reddo*, quia nutriebant coturnices, & κόπλω, *cædo*, quia in commiſſionibus cædebant, vellicabant coturnices. Quid, malum, ſignificatio verbi κομπέω commune habet cum ὀρτυγοκοπίᾳ? Inſititiam eſſe aiunt literam μ. Quorſum? nonne comicis metris, nam vox illa comica eſt, quod probe obſervandum, tam apta eſt tertia brevi, quam longa? Sic multis in libris ὄμβριμος legitur, qua in voce etiam μ inſititium eſſe tradunt: ſed inſitio illa barbariei commentum eſt. Vide quæ paucula notavimus ad Æſchyli S. Th. 796. Ut Gallinaceorum, publice Athenis coturnicum certamina exhibita fuiſſe fidem facit Lucianus in Anacharſide T. II. p. 918. Præterea ludus erat, quo ſe privatim oblectabant. Eum deſcribit Meurſius de Ludis Græcorum in Ὀρτυγοκοπία, ubi σλυμφοκόποι habet, quam ſcripturam in altero loco exhibent Pollucis libri, non minus mendoſam quam σλυφοκόμποι. Simili errore in ſcholiis legitur ὑπ' ὀρτυγοκόμπου. Genuinæ ſcripturæ indicium etiam ſervavit accentus. Nam ſi κόμπος pars eſſet compoſitionis hujus nominis, ſcribendum eſſet σλυφόκομποι, non vero σλυφοκόμποι. Heſychii interpretationem ſecutus eſt doctiſſimus Hemſterhuſius, quam ex ſupradictis falſam eſſe liquet. σλυφοκόπος dicitur is, qui coturnicem ſuam contra alterius coturnicem committit. Græcum nomen vix latino reddere poſſis. Si avis ipſa σλυφοκόπος etiam appellata fuit, quod minus probabile videtur, nec tamen præfracte negare auſim, & in gallinaceorum pugna validior gallus ſic dictus fuerit, hîc, quia de coturnice agitur, ſaltem vertendum erat: *ſimilis eſt coturnici a validiore in pugna caput ictæ.* Sed malim *a luſore caput ictæ.*

1303. σμικρόν. Sic ſcriptum in B. Vulgo μικρόν.

1314. καλεῖ. Sic duo codd. In membran. ut vulgo καλεῖ, &

alterum ἂν in fine verſus omiſſum. καλεῖ futurum cum ἂν ſtare etiam poterat. Vide notam ad Nub. 465.

1320. ἀμβρόσιαι Χάριτες. Sic membr. Vulgo ἀμβροσία, χάριτες.

1322. εὐάμερον. Doricam hanc formam præſtat B.

1323. ὡς βλακικῶς διακονεῖς. Verſus eſt dimeter jambicus, quod ideo obſervo, ut errorem corrigam, quem erravi in nota ad Plut. 325. ubi l. 3. lege, *& in quinta moloſſus.* Non autem *creticus.* Ex hoc enim verſu de proſodia verbi βλακεύω conſtat, cujus prima longa eſt.

1326. σὺ δ' αὖθις αὖτ' ἐξόρμα. In primariis editt. αὖτις αὖ γ' — & ſic eſt in B. C. In membr. σὺ δ' αὖτις ἐξόρμα. In recentioribus editt. αὖθις αὖ γ' — Ineptum eſt iſtud γε. Scripſerat Comicus id ipſum quod repoſui, αὖθις αὖτ' — αὖ & αὖτ' ſequente vocali ad vitandum hiatum, perinde eſt. αὖθις αὖ hac ipſa in fabula ſæpius occurrit. Vide ſupra 59. 789. 792. 796. Quam ſtatuunt differentiam Grammatici quidam, parum ſibi conſentientes, inter αὖθις & αὖτις, nulla eſt. Hoc Ionum eſt, illud Atticorum.

1333. τὰ θαλάττ' — Sic tres codd. Neglectus vulgo Atticiſmus.

1335. οὔ τοι, μὰ τὰς — Sic tres codd. Peſſime in impreſſis οὔ τι. Sine codd. elui poterat hæc menda. Contrario modo in Ran. 522. ubi metrum flagitabat οὔ τι, ediderant οὔ τοι.

1338. In membran. ſcriptum: ὡς ἂν ποταθείην ὑπὲρ ἀτρυγέτου γλαυκᾶς ἐπ' οἶδμα λίμνας. In B. ὑπὲρ in textu omiſſum, inter lineas repoſitum. Inde ὑπὲρ adſcivi in locum τῆς ἐπί.

ὡς ἂν πταθείην ἀτρυγέτου
γλαυκᾶς ὑπὲρ οἶδμα λίμνας.

1346. Eadem hîc ambiguitas quæ in v. 1287. Adoleſcens *leges, mores* intelligit; Piſthetærus vero *paſcua.*

1363. παῖς ἦ. Sic duo codd. In membran. ἦν. Vide not. ad Pl. 77.

1373. πλεύγεσσιν. Vulgo omittitur ν paragogicum, male ad eum modum quo verſus iſti diſtinguuntur: nam hic dimeter eſt anapæſticus acatalectus. Sed in omnibus nugatur Græculus, cujus ad

ſententiam hic locus digeſtus fuit. Transſumta iſta ex Anacreontis cantico, cujus primum verſum profert Hephæſtio p. 30. & metrum declarat:

ἀναπέτομαι δὴ πρὸς Ολυμπον πλεύγεσσι κούφαις
διὰ τὸν ἔρωτα — — οὐ γὰρ ἐμοὶ θέλει συνηβᾶν.

Inde manifeſtum eſt verſus quos hîc canit poëta dithyrambicus choriambicos eſſe, & ſic digeri debuiſſe:

ἀναπέτομαι | δὴ πρὸς Ολυμ | πον πλεύγεσ | σι κούφαις·
πέτομαι δ' ὁδὸν | ἄλλοτ' ἐπ' ἄλ | λαν μελέων.

1376. Hic etiam verſiculus a ſequente male divulſus eſt: bini conjungi debent, ut unicum trimetrum choriambicum conſtituant:

ἀφόβῳ φρενὶ | σώματί τε νέ | αν ἐφέπων.

Abſurde vulgo legitur σώματι γενεᾶν — Quod repoſuimus exhibent membr. & B.

1378. φιλύρινον, *tiliaceum*. Athenæus p. 551. D. ubi hujus Cineſiæ meminit: ἄλλοι δ' αὐτὸν, ὡς καὶ Αριστοφάνης, πολλάκις εἰρήκασι φιλύρινον Κινησίαν, διὰ τὸ φιλύρας τοῦ ξύλου λαμβάνοντα σανίδα συμπεριζώννυσθαι, ἵνα μὴ κάμπληται, διά τε τὸ μῆκος καὶ τὴν ἰσχνότητα. Cineſiæ gracilitatem alibi irridet Comicus. Vide Ran. 1437. & Gerytadæ fragm. IX. Quod ſequitur apud Athenæum non intellexit interpres: ὅτι δὲ ἦν ὁ Κινησίας νοσώδης, καὶ δεινὸς τἄλλα — id minime ſignificat *valetudinarium* eum fuiſſe, ſed *morboſum*, eo ſenſu, quo dixit Catullus de Mamurra & Cæſare:

Morboſi pariter, gemelli utrique.

Cinædum eum fuiſſe innuit Comicus Conc. 329.

1379. Hunc verſum citat Pollux IV. 188. ubi differentiam ſtatuere videtur inter χωλὸν & κυλὸν, quorum illud proprie de pede, hoc de manu dicatur. Jocus eſt in κυλὴν χεῖρα Equit. 1082. κυκλεῖν πόδα tragica eſt locutio. Euripides Or. 631. ποῖ σὸν πόδ' ἐπὶ συννοίᾳ κυκλεῖς; Sophoclis Aj. 19. κυκλεῖν βάσιν dixit. ἀνὰ κύκλον, ut Ran. 440. χωρεῖτε νῦν ἱερὸν ἀνὰ κύκλον. Perperam in membr. ſcriptum κυκλοῖς.

1381. λιγύμυθος. In membr. λιγύφθογγος, quod etiam meliori lectioni ſuperſcriptum in B. adjecta alia varietate λιγύμοχθος.

1384.

1384. ἀναπτόμενος. Sic duo codd. Perperam in membran. ἀναπτάμενος.

1385. In membr. ἀεροδινήτους καὶ νεφοβόλους. Prius manifesto mendosum est. Vide supra 943. Posterius vulgato νιφοβόλους prætuli, quod quid significare hîc possit non percipio. At νεφοβόλους valet σκοτίους, ut mox ipse interpretari videtur Cinesias.

1392. δίειμί σοι τὸν ἀέρα. Perperam in membr. σου. Sic etiam in B. a prima manu: sed superscriptum σοι. Facile ista permutantur. Similis menda erat in Ran. 1119.

1397. νὴ τὸν Δί' ἔγωγέ σου καταπαύσω τὰς πνοάς. Sic optime scriptus est hic versus in B. Vulgo, duabus recisis syllabis, turpiter claudicat. νὴ Δί' ἐγώ σου καταπαύσω τὰς πνοάς. Et sic scriptus est in C. In membr. vero, νὴ τὸν Δί' ἐγώ σοι καταπαύσω τὰς πνοάς. Hoc dicto, sequentia dum canit Cinesias, plagas ei infligit Pisthetærus.

1406. Λεωτροφίδης dithyrambicus erat poëta, & ipse κυκλίων χορῶν διδάσκαλος, Comicis ob nimiam gracilitatem derisus. At hîc facete noster nomen proprium in appellativum mutat, & pro adjectivo adhibet, Λεωτροφίδη χορὸν, *Leotrophideum chorum*, id est *gracilem Leotrophidæ instar chorum*. Sic ista accipi me voluisse ostendit ipsa nominis scriptura, e quo subscriptum ultimæ vocali ι exemi: oræque libri mei notulam hanc adleveram: Λεωτροφίδη *adjective in quarto casu*. Nescio quibus postea intemperiis agitatus, a lepido hoc sensu, quem exprimit doctissimi Hemsterhusii versio, ad alium minime congruum depulsus fuerim.

1410. Alcmanis locum profert Scholiastes, ad quem respexisse Comicum putat: Ὄρνιθες τίνες οἵδε; Ὠκεανῶ γὰρ ἀπὸ περάτων ἦλθον, πανέλοπες ποικιλόδειροι, τανυσίπτεροι. Aliumque Simonidis: Ἄγγελε κλυτὰ ἔαρος ἁδυόδμου, κυανέα χελιδοῖ. Sic legendum esse Simonidis fragmentum nemo non videt, quod duabus mendis inquinatum est in vulgatis libris. Ut id jam antea correxeram, scriptum reperi in margine codicis C.

1416. Quia Sycophanta detrita veste indutus erat, arcendoque frigori parum idonea, Pisthetæro videtur hirundinem invocare, veris

indicem, multisque etiam hirundinibus egere, seu adulto vere, quia, ut est in proverbio, μία χελιδὼν ἔαρ οὐ ποιεῖ. *Une hirondelle ne fait pas le printemps.*

1421. *Num Pellenem volare cogitas?* Quia Pellene, in urbe Achajæ, præmia athletis dabantur lænæ, quæ ibi texebantur præstantissimæ. Vide Hesychium in Πελληνικαὶ χλαῖναι. Eustathius ad Homerum p. 292. l. 6. ἔστι δὲ καὶ κώμη Πελλήνη, ὅθεν καὶ Πελληνικαὶ χλαῖναι, ἃς ἔπαθλα ἐτίθεσαν ἐν τοῖς ἐκεῖ ἀγῶσιν, ὡς καὶ ὁ Κωμικὸς δηλοῖ ἐν Ὀρνισιν. Harum lænarum meminit Pindarus Olymp. IX. 146.

καὶ ψυχρᾶν ὁπότ' εὐδιανὸν φάρμακον αὐρᾶν
Πελλάνᾳ φέρε.

1426. ὑπὸ πλεύγων τί προσκαλεῖ σοφώτερον; Sic optime membr. Vulgo ὑπαὶ πλεύγων τί προσκαλεῖν — Poëticum ὑπαὶ in senariis comicis locum non habet. προσκαλεῖ secunda persona est indicativi præsentis medii.

1428. μετὰ τῶν γεράνων ἐκεῖθεν. Perperam vulgo γεράνων τ' ἐκεῖθεν. Quid, malum, sibi vult ista copula?

1432. Comici versum citat Suidas in ἐπίσλω, qui forte alia in fabula erat:

σύγγνωθί μοι, σκώπλειν γὰρ οὐκ ἐπίσλαμαι.

Si ad hunc locum respexit, fefellit eum memoria, nec fieri potest ut aliter olim quam hodie hic versus lectus fuerit. σκώπλειν a sententia prorsus alienum est. Insulsissimam tamen hanc lectionem tuetur Kusterus, Aristophanemque censet *risus captandi gratia pro* σκάπλειν *præter exspectationem dixisse* σκώπλειν, *& proinde lectionem Suidæ, ut facetias comicas magis redolentem, hîc præferendam esse.* Utique tam veternosum fuisse bonum Kusterum indignor. σκώπλειν non est *Suidæ lectio*, sed librarii error. Eadem verba citat Suidas in Οὐκ ἐπίσλαμαι, ubi σκάπλειν recte legitur.

1434. χρῆν. In A. B. χρή.

1457. ὅπως ἂν ὠφλήκῃ. In B. ὀφλήσῃ. In C. ὀφλήσει. In membran. ὠφλήκει.

1463. Vide Heſychium in Κερκυραία μάστιξ.

1467. Suidas: ἀπολιβάξεις, συντόμως ἀναχωρήσεις. λιβὰς γὰρ ἡ σταγών, ἧς οὐδὲν ταχύτερον ἐν τῷ πίπτειν. Ἀριστοφάνης· οὐκ ἀπολιβάξεις, ὦ κάκιστ' ἀπολούμενε. Codices noſtri omnes habent ἀπολούμενος, quod perinde eſt.

1478. μέν γε. Sic C. Vulgo poſterior particula omiſſa cum metri labe. Verſus eſt dimeter trochaicus, ut antiſtrophicus, εἰ γάρ ἐντύχοι τις ἥρῳ. Melius forte legeretur vitato hiatu, τοῦτο μέντ' ἄρ' ἦρος αἰεί.

1490. ἥρῳ. Sic διευλαβῶς ſcribendum, ut metra congruant; non, ut vulgo, ἥρωϊ. Vide Pierſonum ad Mœrin p. 177.

1494. οἴμοι τάλας, ὁ Ζεὺς — Sic in membr. & B. Vulgo τάλας γ' — Melius particulam retinuiſſem. Nam ultima in τάλας ex analogia corripi debet.

1496. τίς ὁ συſκαλυμμός. Sic libri omnes. Daweſius legendum cenſet τίς οὐſκαλυμμός.

1497. μὰ τὸν Δί' — In membr. & B. μα Δί', omiſſo τὸν, quomodo præſtat legi, quia ſic modulatior eſt verſus.

1503. ἐκκεκαλύψομαι. Sic recte A. B. Vulgo ἐκκαλύψομαι. Vide Mœrin in πεπαύσομαι & πεπράσομαι, & quæ notavimus ad Æſchyli Prom. 865. ad Euripidis Med. 932. & Bac. 1303.

1506. ὀλέσεις. Magis Atticum eſſet ὀλεῖς. Illud ex gloſſa ſubnatum videtur. In membr. ſcriptum ὀλέσει.

1514. πηνίκ' ἄρ' ἀπώλετο; Sic ſcriptum in C. Vulgo πηνίκ' ἄτ'· — quam ſcripturam non immerito damnare videntur poſt veteres Criticos Daweſius ad hunc locum, & Toupius ad Suidam III. 52. Eorum conjecturis non deteriorem eſſe codicis noſtri lectionem arbitror. Si menda eſt in vulgata lectione, ea jam antiquitus codices invaſit. Nam iſtud πηνίκ' ἄτλα præter Harpocrationem & Etymol. M. auctorem, agnoſcit etiam Euſtathius ad Homerum p. 148. extrema. Φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ περὶ τοῦ ἄτλα, καὶ ὅτι τρία δηλοῖ· τὸ τινά, ὅτε καὶ ψιλοῦται· τὸ ἄτινα, ὅτε δασύνεται· καὶ τρίτον τὸ πότε, ἢ τὸ ἰσοδυναμοῦν τούτῳ. Ἀριστοφάνης· πύθου χιλιοδὼν πηνίκ' ἄτλα φαίνεται. Si

cui in isto versu ἄπλα minus placeat, legat ex hoc loco πανίκ' ἄρα.

1524. ἵν' εἰσάγοιντο. Eadem hîc inoluit scripturæ menda, quæ in Ran.v. 24. Legendum ἵν' εἰσάγωνται, si a sensu non aberravit interpres, *ut importentur*. At si ἵνα adverbium est loci, tum particula ἂν optativo jungi debet: ἵν' εἰσάγοιντ' ἂν σκλάζχνα, *quo importari possint*. Utramlibet lectionem prætuleris, vulgata meliorem habebis, quæ plane solœca est.

1527. ὅθεν ὁ πατρῷός ἐστιν Ἐξηκεστίδης. Sic quidem libri omnes: est tamen lectio absurdissima. Vulgata versione, quam me retinuisse piget, nihil insulsius: *unde patrius originem ducat Execestides*. Legendum Ἐξηκεστίδῃ in tertio casu, & vertendum: *Nonne enim barbari sunt, e quibus Patrius est suus Execestidi?* In inquisitione, quæ fiebat Athenis in Magistratuum natales & vitam, antequam munus inirent, quod primum quærebatur, hoc erat: εἰ Ἀθηναῖοι εἰσὶν ἑκατέρωθεν ἐκ τριγονίας, καὶ τὸν δῆμον πόθεν, καὶ εἰ Ἀπόλλων ἐστὶν αὐτοῖς Πατρῷος, καὶ Ζεὺς Ἑρκεῖος. Hac de re videndi Pollucis interpretes ad VIII. 85. & Petitus de Leg. Att. p. 321. Nemo pro cive Athenienſi habebatur, nisi cui esset Apollo Πατρῷος. Idcirco patres, quum in curialium albo filios suos inscribi curabant, postquam eos ad curiales deduxerant, Apollinis Πατρῴου, seu *Tutelaris* sacris initiabant, quod ostendit Demosthenis locus in Oratione contra Eubulidem p. 1315. ἀλλὰ παιδίον ὄντα με εὐθέως ἦγον εἰς τοὺς φράτορας, εἰς Ἀπόλλωνος Πατρῴου ἦγον — Execestides vero, cui peregrina & servilis exprobratur origo supra v. 764. sacra Apollinis Πατρῴου, Athenienſibus civibus peculiaria, colere non poterat. Hunc iterum perstringit Comicus tanquam παρεγγεγραμμένον, ξένον ὄντα, id est, per fraudem in civium albo inscriptum, facetissimeque fingit eum, tanquam barbarum, Πατρῷον seu *Tutelarem* habere deum aliquem ex barbaris illis, ὅθεν ὁ Πατρῷός ἐστιν Ἐξηκεστίδῃ. Sic loqui solent. Pollux in citatis supra verbis, εἰ Ἀπόλλων ἐστὶν αὐτοῖς Πατρῷος. Demosthenes in Orat. de Corona p. 274. καὶ τὸν Ἀπόλλω τὸν Πύθιον, ὃς

Πατρῷός ἐστι τῇ πόλει. Juxta vulgatam lectionem Execestides non amplius homo fuerit, sed ipse *Tutelaris* deus, quo nihil absurdius.

1529. ὅ τι ἐστίν. Perperam vulgo ν paragogicum omittitur, cum metri labe.

1530. τὸ ΕΠΙΤΡΙΒΕΙΗΣ. Cur sic scripserim ratio in aperto est. Nihilominus pronuntiari potest τοὐπιτριβείης.

1550. In membr. φέρε μοι τὸ σκιάδειον, syllaba supervacua. In B. τὸ inter lineas additum. Articulus retineri debuit, & inutile pronomen expungi. Male vulgo φέρε μοι σκιάδειον. Vide infra ad 1579.

1551. Vide Meursium Panathen. Cap. XXIII. laudatum jam mihi ad Conc. 732.

1552. καὶ τὸν δίφρον γε διφροφόρει τονδὶ λαβών. Sic scriptus est hic versus in trinis codd. ut e Vat. eum edidit Kusterus. Antea legebatur: καὶ τὸν δίφρον φόρει τονδὶ λαβών.

1553. πρὸς δὲ τοῖς Σκιάποσι. Dimeter est trochaicus brachycatal. ut antistrophicus σῴζηι ἔχων κάμηλον. Quid, quaeso, opus erat tam sedulo strophas & antistrophas distinguere, si nulla cura adhibenda erat, ut versus sibi congruerent? Vulgo sic hicce legitur:

πρὸς δὲ τοῖσι Σκιάποσι λίμ —

In membr. & in B. recte scriptum τοῖς.

1561. ὡς Οδυσσεὺς, πάλιν ἔλθ. Sic ad metri legem depravatam librorum lectionem restitui. Vulgo legitur, numeris prorsus corruptis, ὥσπερ Οδυσσεὺς, ἀπῆλθεν. Strophicus versus dimeter est trochaicus catal. cui hic non aliter exæquari potest:

ψυχα | γωγεῖ | Σωκρά | της.
ὡς Ο | δυσσεὺς | πάλιν ἔ | λθ.

ἀπῆλθεν glossema est, perquam invenuste in textum illatum, ubi, una interjecta vocula, sequitur ἀνῆλθε.

1563. πρὸς τὸ λαῖμα. Si intemerata est hæc scriptura, jocum quæsivit Comicus in similitudine vocum λαιμὸς, αἷμα, unde λαῖμα finxit. In Menandri versu quem citat Scholiastes, scribendum λαιμὰ, ut ostendit Bentleius Emendatt. p. 21.

καὶ λαιμὰ βακχεύει λαβὼν τὰ χρήματα.

1567. Vulgo ἐπαρίσῃ οὕτως ἀμπέχῃ. Recte in tribus codd. ἐπ' ἀριστέρᾳ divisim: in membr. & in C. ἀμπέχει. V. seq. ἐπὶ δεξιά divisim scriptum in B. C. Vide Valckenarium ad Eur. Hippol. 1360.

1569. Λαισποδίας εἶ τὴν φύσιν. Sic libri nostri omnes. Suidas legisse videtur λαισποδιάζει τὴν φύσιν. En ejus notam e scholiis in Comicum excerptam. λαισποδιᾶσθαι τὴν φύσιν, ἀντὶ τοῦ κνήμην ἔχειν σαθράν. Λαισποδίας γὰρ καὶ Δαμασέας ὡς κακόκνημοι διεβάλλοντο. τοῦτον δὲ τὸν Λαισποδίαν καὶ στρατηγῆσαί φησι Θουκυδίδης ἐν τῇ ἡ. ἦν δὲ καὶ φιλόδικος. εἶχε δὲ καὶ περὶ τὰς κνήμας αἰτίας τινας, διὸ καὶ κατὰ σκελῶν ἐφόρει τὸ ἱμάτιον. ἢ ὡς Ἰξίων ἐν ταῖς λέξεσιν, ὁ ἀκρατὴς περὶ τὰ ἀφροδίσια, ὥστε καὶ κλίνη σποδεῖν. Vide Valesium in Harpocr. p. 30. extrema, ubi e Suida legendum hic censet λαισποδιάζει, cujus mutationis non apparet necessitas. In hujusmodi κακόκνημον exstat Epigramma non illepidum incerti auctoris in Analectis nostris XXXVI. aliudque Antipatri Sidonii, III. Postremo significatu, nempe pro impudico & cinædo, occurrit hoc nomen e Salmasii emendatione in Apollodori Comici fragmento apud Stobæum, Floril. Grotii p. 179.

φυλὴν ὅλην, πόλιν τε μαλακὸς ἀνατρέπει.
ἐπεὶ κατὰ μέρος τὰς πόλεις, ὦ φίλε Θέων,
ὑπὸ λαισποδιῶν ὅσαι εἰσὶν ἀνατετραμμέναι,
σκόπει· νεῶν δὲ κατάλογον δόξεις μ' ἐρεῖν.

1573. ὥρακα. Sic ob metrum legendum. Vulgo ἑώρακα.

1579. τὴν τυρόκνησιν τις δότω. Subauditur μοι, ut supra 1550. In membr. scriptum τὴν τυρόκνησιν μοι δότω. Glossema μοι in textum irrepsit, & genuinam vocem τις exclusit.

1583. τὰ δὲ κρέα τοῦ ταὼ τ' ἐστίν; Sic est in membr. Sic etiam in B. ex emendatione, superscriptis notis numerariis, quæ vocum ordinem indicant. Vulgo τὰ κρέα δὲ τοῦ. Perperam in Kusteri editione δέ τῳ.

1589. Pessime in impressis hic versus Pisthetæro tribuitur, & sequens Herculi. Posteriorem Pisthetæro, priorem famulo vindicamus e trium codd. auctoritate. Huic præfixa persona in membran. δοῦλος. In B. C. οἰκέτης Πεισθεταίρου.

1591. Ista Herculi recte continuant tres codd. quæ perperam in impressis Neptuno tribuuntur.

1601. Distinctionem & scripturam codd. retinui, quæ bonæ mihi videntur. Valckenario ad Sel. Theocr. Idyll. p. 16. legi placet:

καὶ διαλλατίὼμεθα
ἐπὶ τοῖσδε· τοὺς πρέσβεις τ' ἐπ' ἄριστον καλῶ.

1605. ἀποστερεῖς. Sic tres mei codd. In antiquissima membrana Bibl. Leidensis, teste & probante Valckenario ibid. p. 384. legitur ἀποστερεῖν.

1610. τοὺς ὄρνις. Perperam in B. ὄρνεις.

1613. προσπλάμενος. Lege προσπλόμενος.

1615. κἀμοὶ δοκεῖ. Inepte verba hæc in impressis Neptuno continuantur: Herculi tributa sunt in membr. & in B. — ναβαιστρεῦν. Ridiculi causa barbarum deum barbare loquentem inducit. In B. huic voci alia superscripta, quam habet etiam Suidas, βαβακτρεῦν.

1618. ἱερεῖόν τῳ θεῶν. Sic B. Perperam vulgo ἱερεῖον τῷ θεῷ.

1620. μισητίαν. Subauditur διά. Vide not. ad Pl. 989. Depravata lectio in membr. καὶ μὴ ἀποδιδῶ σιτία. Forte erat in antiquiore libro μισητία.

1624. καταπλόμενος. In duobus codd. καταπλάμενος. Pejus in membr. ἀναπλάμενος.

1627. καὶ τὸν Τριβαλλὸν νῦν ἔρου. Sic perbene membran. & B. Vulgo corruptis numeris, τὸν Τριβαλλόν γε νῦν ἔρου.

1628. ὁ Τριβαλλός. Nominativus pro vocativo, ut Pl. 1099. ὁ Καρίων, ad quem locum vide quæ notantur.

1630. εἴ τοι δοκεῖ σφᾶν ταῦτα. Sic optime membr. ut emendaverat Dawesius. In B. εἴπερ δοκεῖ. In C. ut vulgo, pessime, εἴ τινι δοκεῖ σφῶν. Exstat hic versus etiam in Lys. 167.

εἴ τοι δοκεῖ σφῶν ταῦτα, χ' ἡμῖν ξυνδοκεῖ.

1646. οἴμοι τάλας. οἷον. Sic membran. & C. Vulgo τάλας γ'. Vide notam supra 1494.

1648. διαβάλλεται, ἐξαπατᾷ. Vide not. ad Thesm. 1214.

1665. ἐγγυτάτω τοῦ γένους. In membr. & in B. omittitur articulus.

1669. De lege qua jubebantur Athenienſes liberos ſuos ad curiales deducere, ut in civium albo inſcriberentur, videndus Petitus Lib. II. Tit. IV. §. 8. ſeu pag. 222. At vero nothi in curiam non admittebantur, nec in civium numerum referebantur. Fiebat illa inſcriptio tertio Apaturiorum die, qui κουρεῶτις dicebatur, qua de re videndus Meurſius Gr. Fer. in Ἀπατούρια.

1670. καὶ δῆτά γ' ἐθαύμαζον. Sic membr. niſi quod errore librarii τ' pro γ' ſcriptum. Vulgo καὶ δῆτ' ἐθαύμαζεν.

1671. αἰκίαν βλέπων. Sic B. C. ut bene Kuſterus e Vat. edidit. Antea legebatur nullo ſenſu αἰτίαν βλέπων, quam ineptam lectionem, pro eo quo pollebat acumine & judicio, revocavit Berglerus, hac confirmatam nota. αἰτίαν] *Ita Edd. priſtinæ; non* αἰκίαν, *ut nuper.* Sic ſolet bardus ille. Vide not. ſupra 825. & 1007. Scholiaſtes recte interpretatur: τί δῆτ' ἄνω βλέπεις, ὡς τυπλήσων τινά. Phraſis ſimilis eſt illis, quas enotavimus ſupra ad 1169. Veſp. 843. ὡς ἐγὼ τιμᾶν βλέπω, & 900. ὦ μιαρὸς οὗτος. ὡς δὲ καὶ κλέπτον βλέπει.

1672. μεθ' ἡμῶν σῇς. Sic membr. Vulgo ᾖς.

1678. βασιλισσανανῦ. Male vulgo βασιλιναῦ, ſyllaba ad integritatem verſus deficiente.

1681. εἰ μὴ τιτυβίζοι γ', ὥσπερ αἱ χελιδόνες. Vulgo legitur: εἰ μὴ βαδίζειν, ὥσπερ — ſine ullo ſenſu, & ſtructura ab uſu loquendi prorſus aliena. In B. aliquantulo minore depravatione, εἰ μὴ βαδίζοι γ', ὥσπερ — Saltem græca hæc phraſis eſt. Sed quid, ſodes, ſignificare poteſt iſtud βαδίζοι? Mirum, non eſt, ſi nihil ſani inde elicuere interpretes. Barbarum Triballi ſermonem in eam ſententiam acceperat Hercules, quam ipſe fovebat: negat vero Neptunus Triballum dixiſſe Baſileam Piſthetæro nuptum dandam eſſe, niſi barbarus ille deus tam ſtulte & abſone loquatur ac hirundo: εἰ μὴ τιτυβίζοι. Heſychius: τιτυβίζει, ὡς χελιδὼν φωνεῖ. Duplici modo ſcribitur hoc verbum, per ſimplex & per duplex τ. Supra v. 235. ἀμφιτιτυβίζεθ' ὧδε. Notum eſt autem ex multis Comici aliorumque poëtarum locis barbarorum ſermonem cum hirundinum cantu comparari ſolitum fuiſſe. Æſchylus Agam. 1059.

χελιδόνος δίκην,
ἀγνῶτα φωνὴν βάρβαρον κεκλημένη.

Confer not. ad Ran. 93.

1688. ἐς καιρὸν ἆρα. Perperam vulgo ἄρα. Prima ob metrum produci debet.

1691. ὁπλᾶς τὰ κρέα; Perperam vulgo ὁπλᾶς τυ τὰ κρέα; inutile pronomen, a quo metrum peſſundatur, non agnoſcunt membr.

1703. ἐκείνων. Sic bene membr. & B. Vulgo κείνων, binis verſibus in unam lineam conjunctis, quam ſi quis Scholiaſtæ fide trochaicum tetrametrum eſſe credidit, næ illi facile erat verba dare.

1716. θυμιαμάτων δ' αὖρα. Sic membr. Particulam, qua connectitur oratio, omittunt vulgares libri: eam agnoſcit etiam Suidas in ὀσμή.

1720. Vulgo legitur: ἄναγε, δίεχε, δίαγε, πάραγε, πάρεχε. Tertium horum verborum, nempe δίαγε, quod neſcio unde pedem huc intulerit, omiſſum eſt in tribus codd. recte. Verſus eſt dimeter trochaicus. Qui ſequuntur duo dimetri ſunt catalect. vulgo male digeſti, quorum prior etiam claudicat. Vocem ἄνδρα, quæ exciderat, e conjectura repoſui. Nugas agit metricus Scholiaſtes, quum pro dimetro trochaico acatalect. verſum hunc venditat:

περιπέτεσθε τὸν μάκαρα.

1723. Vulgo hic verſus in duos diviſus eſt, ſic:

ὦ Ζεῦ, Ζεῦ τῆς ὥρας,
τοῦ κάλλους.

In primariis editt. ὦ eſt extra verſum. In C. plane omiſſum eſt: in B. non comparet in textu: minio ſcriptum eſt in margine a ſecunda manu. Prorſus expungi debuit: verſus eſt dimeter anapæſticus. Mirare vero & Græculi, qui metra declaravit, & editorum ſtoliditatem. Huic cantilenæ præfixus eſt venuſtus iſte titulus: *STROPHE ET ODE COLORUM XII.* Numerantur tamen in ea cola XIII. At metra callenti, verſus non ſunt plures quam XI.

1724. Vulgo ſic leguntur hi verſus:

ὦ μακαρισθὸν σὺ γάμων

τῇδε τῇ πόλει γήμας.

Quorum prior dimeter eſſet choriambicus, alter vero nullam metri formam habet. Ridiculus eſt Græculus, qui trochaicum hepthemimerem eſſe dicit, ſpondeum in tertia ſede habentem. Pudet me harum toties recuſarum ineptiarum, quæ ne ſemel quidem in lucem protrahi debebant. Participium γήμας loco ſuo motum fuit. Scripſerat poëta:

ὦ μακαρισθὲν σὺ γάμον γήμας
τῇδε τῇ πόλει.

aut

ὦ μακαρισθὲν σὺ γάμον
τῇδε γήμας τῇ πόλει.

Sed potior eſt prior ratio.

1726. Vulgo præfigunt huic verſui perſonam alterius ſemichori, quam non agnoſcunt A. B. Sunt autem quinque ultimi hujus cantilenæ verſus regulares anapæſti. Adjectivum μεγάλαι geminatum in tribus codd. Mox ὑμεναίοις recte ſcriptum in B. C. non, ut vulgo, ὑμεναίοισι. Pro δέξασθ', quod ad metri legem repoſui, libri omnes, manifeſta menda, habent δέχεσθ'.

1734. ξυνεκείμισαν. Sic optime emendavit Daweſius. Vulgo cum ſententiæ & verſus ruina, ξυνεκόμισαν. At illic ſubſiſtere debebat, nec ſequentis verſus ut & antiſtrophici 1741. ſcripturam ſollicitare.

1736. Hunc verſum in fine ſtrophæ, rurſusque in fine antiſtrophæ exhibent membr. Qui autem vulgo ante v. 1743. legitur, Υμὴν, ὦ Υμέναι, ὦ Υμήν. eum non agnoſcunt. In B. e regione hujus verſus minio adſcripta eſt membran. lectio.

1753. Βασιλείαν ἔχει. Sic membr. & C. In B. mendoſe ἔχειν. Vulgo ἔχων.

1763. ἀλαλαὶ, ἰὴ Παιών. Sic tres codd. In primariis editionibus ἀλαλαὶ, in recentioribus ἀλαλή.

FINIS NOTARUM IN AVES.

IN VESPAS.

Collata fuit hæc Fabula ad Mſſ. codices duos. Sunt autem:

A. Regius chartaceus MMDCCXV.

B. Regius chartaceus MDCCXVII.

Argumenta duo exſtant in ſolo B.

L. 12. οὐ μεθίει τὸ πρᾶγμα. Sic cod. Vulgo τοῦ πράγματος.

L. 17. ἐκ τοῦ ποιητοῦ προσώπου. Sic cod. Vulgo τοῦ ποιητικοῦ.

L. a fine 5. καὶ διὰ τοῦτο καὶ — Sic cod. Vulgo διὰ τὸ τοιοῦτο καὶ — Ultima pars argumenti mutila eſt. Scripturam codicis, tametſi depravatiſſima eſt, fideliter repræſentavi. Menda eſt in Archontis nomine, quod Αμεινίας, non Αμυνίας ſcribi debet. In ipſa fabula, ubi Archontem deſignat Comicus v. 74. nomen immutat, legi ſic fraudem faciens, quæ vetabat τὸν ἄρχοντα φανερῶς κωμῳδεῖν. Vide Schol. ad Nub. 31. & Petitum de Legg. Att. p. 150.

In Argumenti metrici penultimo v. pro διαδικάζειν, quod metri ratio flagitat, ſimplex eſt in cod. δικάζειν.

V. 4. ἆρ' οἶσθας οἷον — Sic B. In A. ἆρ' οἶσθ' οἷον. Vulgo ἆρ' οἶσθά γ' οἷον. Vide Pierſonum ad Mœrin p. 283.

5. σμικρόν. Codd. & primariæ editt. μικρόν. Illud magis eſt Atticum — Heſych. ἀπομερμηρίσαι, ἀπονυσλάξαι, ἀποκοιμηθῆναι. μέρμηρος γάρ, ὕπνος κατάφορος. Euſtathius ad Hom. p. 821. l. 36. ἀπομερμηρίσαι παρὰ τοῖς παλαιοῖς τὸ ἀποδαρθεῖν, ὡς τοῦ κοιμωμένου μηδὲν μεριμνῶντος.

15. ἀετὸν καταπλώμενον. Vulgo αἰετὸν καταπλάμενον. Atticas formas repoſui.

19. ἀποβαλεῖν. Perperam in A. ἀπολαβεῖν, frequenti harum vocum commutatione. Vide ad Conc. 536. & infra 1132.

22. ὅτι ταὐτὸν ἐν γῇ θηρίον, κἀν οὐρανῷ. Sic perbene ſcriptum

in A. Transpoſitæ voces in B. ὅτι ταυλὸν θηρίον ἐν γῇ — Vulgo ὅ, τι ταυλὸ θηρίον ἐν τε γῇ κἀν οὐρανῷ. V. ſeq. male vulgo legitur ἀπέβαλε, claudicante verſu ob omiſſionem ν paragogici. Ceterum male interpunctus erat hic locus, & prava ſcriptura ὅ, τι obſcuratus. Quæſtio eſt elliptica: πῶς δὴ γίνεται, ὅτι ταυλὸν θηρίον ἐν γῇ καὶ ἐν οὐρανῷ καὶ ἐν τῇ θαλάττῃ ἀπέβαλε τὴν ἀσπίδα;

34. μοι δόκει. Vulgo μοὐδόκει, quod perinde eſt.

38. βύρσης σαπρᾶς. Cleo, qui in his perſtringitur, coriarius fuerat.

44. Nota Alcibiadis balbuties, de qua ſic Plutarchus initio ejus vitæ, ubi hos verſus adducit: τῇ δὲ φωνῇ καὶ τὴν τραυλότητα ἐμπρέψαι λέγουσι, καὶ τῷ λάλῳ πιθανότητα παρασχεῖν χάριν ἐπιτελοῦσαν. μέμνηται δὲ καὶ Ἀριστοφάνης αὐτοῦ τῆς τραυλότητος ἐν οἷς ἐπισκώπτει Θέωρον· Εἶτ' — καὶ Ἀρχίππου τὸν υἱὸν τοῦ Ἀλκιβιάδου σκώπτων, βαδίζει, φησὶ, διπεσχλιδὼς, θοιμάτιον ἕλκων, ὅπως ἐμφερὴς τῷ πατρὶ μάλιστα δόξειεν εἶναι,

κλαυσαυχενεύεταί τε καὶ τραυλίζεται.

Similis jocus eſt, ſed absque acrimonia, in Ciceronis Epiſt. ad Cælium II. 10. ubi Hirrum innuens, qui illius competitor fuerat curulis ædilitatis, ſic ſcribit: *De te, quia quod ſperabam: de Hillo (balbus enim ſum) quod non putaram.* Conf. Palladæ Epigr. XXXII. Diogenis apophthegma eſt: κρεῖττόν ἐστιν ἐς κόρακας ἀπελθεῖν ἢ ἐς κόλακας.

50. τοῦτο συμβαλεῖν. Sic bini codd. Quod tamen absque eis reponendum erat. Nam vulgatum ξυμβαλεῖν metrum jugulat.

55. ὀλίγα γ' ὑπεισπών. Sic A. ut primariæ editt. In B. ὀλίγ' ὑπεισπών. Ant. Fracinus edidit ὀλίγ' ἄττα ὑπεισπών. Unde emendatius in vulgaribus libris ὀλίγ' ἄττ'.

57. Μεγαρόθεν. Schol. ἢ ὡς ποιητῶν ὄντων τινῶν ἀπὸ Μεγαρίδος ἀμούσων καὶ ἀφυῶς σκωπτομένων· ἢ ὡς τῶν Μεγαρέων γελώντων, καὶ ἄλλως φορτικῶς γελοιαζόντων. Εὔπολις Πρωσπαλτίοις.

τὸ σκῶμμ' ἀσελγές, ἠδὲ Μεγαρικὸν σφόδρα.

Megarenſis in Acharn. 738. ridiculum commentum quo filias ſuas

pro porcellis vendere meditatur, Μεγαρικὴν μαχανὴν appellat. Ideo autem Atticis, quæ ruſtica laſcivia ad riſum movendum compoſita erant ludicra, Megaris arceſſita dicebantur, quia antiquiſſima comœdia, quæ nihil aliud erat quam ſimplex carmen, quod chorus cum tibicine concinebat, Megarenſium inventum fuit, ut teſtatur Ariſtoteles Poët. cap. 3. διὸ καὶ ἀντιποιοῦνται τῆς τε τραγῳδίας καὶ τῆς κωμῳδίας οἱ Δωριεῖς· τῆς μὲν κωμῳδίας οἱ Μεγαρεῖς, οἵ τε ἐνταῦθα, καὶ οἱ ἐκ Σικελίας. — κεκλεμμένον. Sic bini codd. Vulgo κεκλαμμένον. Utramque ſcripturam agnoſcit Schol. Noſtram autem in textu habebat.

58. Comici poëtæ, tum ad riſum movendum, tum ut favorem theatri ſibi conciliarent, quotieſcunque fabulæ actio hujus rei occaſionem dabat, bellaria quæ in ſcenam illata fuerant, ab actore aliquo ſpectatoribus projici faciebant. Morem hunc tanquam ineptum carpit Comicus in Pluto, ubi v. 797. Plutus ait:

οὐ γὰρ πρεπῶδές ἐστι τῷ διδασκάλῳ,
ἰαχάδια καὶ τρωγάλια τοῖς θεωμένοις
προβαλόντ', ἐπὶ τούτοισιν ἐπανασκάζειν γελᾶν.

At ſalſe magis eum irridet in Pace v. 962. ubi Trygæus hordea nullius pretii famulum jubet ſpectatoribus projicere, quod ideo comminiſcitur Comicus, ut ex ambigua ſignificatione nominis κριθὴ facetam nequitiam eliciat.

60. In multis dramatibus inducebatur Hercules, ſolebantque poëtæ ex ejus notiſſima voracitate riſum captare. Eam deſcribit parum decenter Euripides in Alceſtide. In proverbium abiit famelicus & moræ impatiens Hercules, cui ſemper cunctari videbantur famuli cœnam appoſituri, Ἡρακλῆς ξενίζεται, quo alludit Noſter in Lyſ. 928.

ἀλλ' ἢ τὸ πέος τόδ' Ἡρακλῆς ξενίζεται.

61. In multis fabulis, quæ temporis, ſeu potius hominum, injuria periere, Comicus noſter Euripidem exagitaverat, ut in Acharnenſibus, ad quam hic reſpicere poteſt, non vero ad Theſmophoriazuſas, quæ nondum prodierat, quum veſpas docuit. Cave autem

participium ἀνασελγαινόμενος eo ſenſu accipias, quo id accipi poſſe credidit Florens pro οὐκ ἀσελγαινόμενος, quia fuit Euripides μισόγυνος. ἀνὰ in hujus verbi compoſitione valet *rurſus*, *iterum*.

62. Κλέων γ' ἔλαμψε. Inſertam particulam agnoſcunt ambo codd.

73. εἰ μὴ πύθοιθ'. Sic bini codd. & vett. editt. omnes, ne quidem excepta illa Farrei. Tamen in recentioribus eſt πύθοισθ'.

78. οὗτοι δέ φησι Σωσίας πρὸς Δερκύλον. Qui loquitur hîc Xanthia digitum intendit ad ſpectatorum aliquem qui Dercylo ſententiam ſuam aperit. Fueritne aliquis ille *Soſia* appellatus? At *Soſia* nomen eſt ſervile, nec credo Athenis locum fuiſſe ſervis in theatro. Legendum itaque cenſeo:

οὗτοι δέ φησι, Σωσία, πρὸς Δερκύλον.

quod in verſione ſecutus ſum.

81. Σκαμβωνίδης. ἀπὸ δήμου τῆς Λεοντίδος φυλῆς. Vide Meurſium de Pop. Att. in Σκαμβωνίδαι.

83. ὦ Νικόστρατ'. Sic bini codd. & primariæ editt. Imperite Ant. Fracinus edidit ὦ Νικόστρατος, quod ſolus poſt eum repræſentavit Sigis. Gelenius, e cujus demum editione in aliquot alias transiit. Sinceram lectionem præferunt minores Batavæ, corruptam Kuſterus, qui rurſus hîc oblitus eſt Aldinam inſpicere. — Ludit Comicus in ambiguitate nominis φιλόξενος, quatenus vel appellativum eſt, vel proprium. A Comicis illius temporis exagitatus fuit Philoxenus Cinædus, de quo Eupolis in *Urbibus* apud Scholiaſtam:

ἔστι δέ τις θήλεια Φιλόξενος ἐκ Διομείων.

86. εἰ δή 'πιθυμεῖτ'. Id eſt εἰ δὴ ἐπιθυμεῖτε. Si cui forte putida videatur hæc obſervatio, diſcat velim primariæ editionis mendam εἰδ' ἠπιθυμεῖτ' nullum exſtitiſſe ſubſequentium editorum, qui corrigere ſuſtinuerit. In binis codd. emendata ſcriptura, quam repræſentavimus, conſpicitur. Confer not. ad v. 665.

92. ἢν δ' οὖν καταμύσῃ. Sic bene ambo codd. Solœce vulgo καταμύσει.

98. De Pyrilampis filio Demo, pulchro adoleſcente a multis amato, videndus Meurſius Att. Lect. IV. 5. In hunc factum fuiſſe

credo lepidum Epigramma quod aliter in Analectis noſtris exſtat T. II. p. 79. aliter in membr. quæ olim Palatinæ fuerunt, utinamque eſſent adhuc! Primo enim lemma nihil certi de auctore ſtatuit: Ἀδήλου· οἱ δέ, Ἀρτέμωνος. Tum nomen illius, in quem carmen factum, eſt Δῆμος, quum diviſim in eis ſcriptum ſit ἔχε Δῆμος. Ipſum epigramma ſubjiciam:

Λητοΐδη, σὺ μὲν ἔσχες ἀλίῤῥυτον αὐχένα Δήλου,
κοῦρε Διὸς μεγάλου, θέσφατα πᾶσι λέγων·
Κηκροπίαν δ' ἔχε Δῆμος, ὁ δεύτερος Ατθίδι Φοῖβος,
ᾧ καλὸν ἀβροκόμης ἄνθος ἔλαμψεν Ερως.
ἡ δ' ἀνὰ κῦμ' ἄρξασα καὶ ἐν χθονὶ πατρὶς Αθήνη
νῦν κάλλει δούλην Ελλάδ' ὑπηγάγετο.

Ad hunc Comici locum ſpectat Heſychii gloſſa. Δῆμος καλός. Δῆμος, ὄνομα κύριον. Πυριλάμπους υἱὸς ἦν οὗτος, τὴν ὥραν κάλλιστος. ἔθος δὲ ἦν τοῖς ἐρασταῖς, ἐπιγράφειν πανταχοῦ τὰ τῶν παιδικῶν ὀνόματα.

100. ὃς ἤδει ἐφ' ἑστέρας. Sic ambo codd. Vulgo ὃς ἦδ' — Facetam hanc ἔννοιαν non prætermiſit Racinius, ut ingenio, ita eruditione poëtarum noſtratium princeps:

Il fit couper la tête à ſon coq, de colère,
pour l'avoir éveillé plus tard qu'à l'ordinaire;
il diſoit qu'un plaideur, dont l'affaire alloit mal,
avoit graiſſé la patte à ce pauvre animal.

Simile quid eſt apud Plautum in Aululari III. 4. 10.

obtrunco gallum, furem manifeſtarium.
credo ego edepol illi mercedem gallo pollicitos coquos,
ſi id palam feciſſet.

103. δορπησιοῦ. Sic codd. & vett. editt. Perperam in recentioribus e Florentis ſententia, a quo tamen diſceſſit Berglerus, excuſum δορπισιοῦ. Utraque ſcriptura apud Grammaticos reperitur; ſed prior forma genuina videtur, δορπησιὸς, a δορπέω.

104. πρὼ πάνυ. Perperam vulgo πρωΐ. In A. ſcriptum ΠΡΩ̃. Vide not. ad Lyſ. 612.

105. ὥσπερ λεπάς. In Pluto 1095. anus
ὥσπερ λεπὰς, τῷ μειρακίῳ προσίσχεται.

110. ἵν ἔχῃ. Male in A. ἵν' ἔχοι.

111. τοιαῦτ' ἀλύει. Ex Euripidis Sthenebœa hic verſus deſumtus. Apud Tragicum erat:
τοιαῦτ' ἀλύει· νουθετούμενος δ' ἔρως
μᾶλλον πιέζει.

113. ὡς ἂν μὴ ξίῃ. Sic ambo codd. & vett. editt. omnes. In recentioribus perperam ὥσθ' ἂν —

118. κἀκάθαιρε, pro καὶ ἐκάθαιρε. Sic ſolent iſta per craſin efferre Attici. Perperam vulgo καὶ 'κάθαιρε. In binis codd. καὶ κάθαιρε ſine apoſtropho.

120. ἄξας. Sic bene uterque cod. Perperam in impreſſis αἴξας. — ἐς τὸ Καινὸν, ſubauditur δικαστήριον. Unum erat ſic appellatum e multis tribunalibus, ſeu Judicum foris, quæ Athenis erant.

134. τῷδε. Sic bini codd. & primariæ editt. In recentioribus τῳδὶ, quod Ant. Fracino debetur, & perinde eſt. Sed quum absque auctoritate & neceſſitate mutatum fuerit, priorem formam revocavi.

135. ψυαγμοσεμνάκους τινάς. Sic bene apud Suidam legitur, quod Florens obſervavit. In B. ψυαγμοσεμνακυσλίνους. In A. ut vulgo, initio ejuſdem vocis eſt litera ο.

140. καὶ μυσπολεῖ τι καταδεδυκώς· ἀλλ' ἄθρει. Sic perbene A. nec aliter eſt in B. niſi quod pro τι habet τις. In primariis editionibus erat:
καὶ μυσπολεῖ γ' ὥς τις κατεδεδυκώς. ἀλλ' ἄθρει
Lectionem immutavit & pejorem adhuc reddidit Ant. Fracinus:
καὶ μυσπολεῖ τις ὅς τις καταδεδυκώς. ἀλλ' ἄθρει.
Ne de ſententia loquar, quæ nulla his vocibus ineſt, bellus profecto hic ſenarius eſt qui ſeptem ſubnixus eſt pedibus, & in quarta ſede dactylum habet. Siluerunt hîc interpretes, tametſi nodus dignus erat vindice.

142. ταῦτ', ὦ δέσποτα. His verbis præfixa in A. perſona *Soſia*. Sequenti v. in utroque cod. perſona *Bdelycleo*.

145.

145. Hunc locum respicit Eustathius ad Odyss. p. 1719. l. 7. τοῖς δέ τε φενακίσεις καπνοῖς ἐναριθμητέον καὶ τὸν κωμικευόμενον ἀπὸ σύκων εἶναι, καὶ αἰνιττόμενον τὸν συκοφάντην, ὃς οὐ βλέφαρα δάκνων λυπεῖ, ἀλλὰ ψυχὴν αὐτήν.

147. τηλία nomen est generale mensæ, quibusvis usibus aptæ. Aleatorum tabula, compacti asseres super quibus committebantur gallinacei & coturnices, mensa super qua structi panes venum exponebantur, aliæque id genus communi τηλίας nomine indigetabantur. Hic mensa culinaria significatur, qua fumarium contegi jubet Bdelycleo. τηλία in Pluti v. 1037.

εἰ τυγχάνοι γ' ὁ δακτύλιος ὢν τηλία.

significat τὴν περιφέρειαν τοῦ κοσκίνου. Vide Etym. M. in voce & Pollucis interpretes.

151. νυνὶ Καπνίου. Sic libri omnes scripti & impressi, recte. Nullus νῦν. Quod manifesto ostendit primam in καπνὸς, derivatis & compositis, produci non posse.

156. ὦ μιαρώταλοι. Sic bene A. Vulgo μιαρώταλε. Illud melius est quam μιαρωτάτω, quod reponi volebat Berglerus, quia præter Xanthiam & Sosiam alii erant in scena famuli, mutæ personæ, quorum unum alloquitur Sosia v. 152. Seq. v. ineptissime legebatur in omnibus editt. δίκαστον τί μ'. Berglerus præeunte Florente, e mera conjectura reposuit optimam lectionem δικάσοντά μ'. Cujus nefarii flagitii ne graves ab eo pœnas repetat PUTEANUS noster, intercedam, deprecatoresque advocabo binos codd. in quibus perspicue & distincte sic scriptum δικάσοντά μ'.

158. Post φέρεις interrogationis signum positum in A. quod sententia manifesto flagitat. Est autem hæc percunctatio Bdelycleonis, cui pater respondet ὁ γὰρ θεὸς — Pessime in Græcis distinctæ vulgo personæ: pejus adhuc in Bergleri versione. Seq. v. μοι "χρησεν bene edidit Kusterus, etiamsi in prioribus editt. ut in scriptis libris, per crasin legeretur μοὔχρησεν.

164. τοίνυν ὀδάξ. Sic B. In A. quod vulgo inseritur γ' in textu etiam omissum, repositum fuit a secunda manu inter lineas.

166. δότε μοι ξίφος. Sic A. Vulgo pronomen omissum.

167. πινάκιον τιμητικόν. Schol. πινάκιον καταδικαστικόν, ὅπου τὴν μακρὰν χαράσσοντες κατεδίκαζον· ἢ τὴν μικράν, καὶ ἀπέλυον. Supra v. 106. ἅπασι τιμῶν τὴν μακράν. In tabula cera obducta longam illam lineam unguibus ducebat, quapropter domum semper redibat,

ὑπὸ τοῖς ὄνυξι κηρὸν ὑποπεπλασμένος.

Miror Daweſium librorum omnium lectionem damnantem. Nemini perſuaſit Comicum hîc ſcripſiſſe πινάκιόν τι τιμητικόν. Vulgatum tuentur eruditi Britanni, quibus debetur nova Miſcellaneorum editio. Pollux VIII. 16. ubi de forenſi inſtrumento agit: πινάκιον τιμητικόν, μάλθη, ᾗ καταλήλιπτο τὸ πινάκιον. ἐξκεντρὶς, ᾗ εἶλκον τὴν γραμμήν. μακρὰ δὲ ἐκαλεῖτο, ἣν καταδικάζοντες εἶλκον. Ad quem locum vide interpretes.

168. δρασείει. Sic bene Berglerus edidit, ut inſciente illo legendum eſſe oſtenderat Daweſius ad hunc locum, probantibus ipſo Orvillio ad Charit. p. 35. & Valckenario ad Euripidis Phœn. p. 412. In A. ſcriptum δράσειεν, quod recentiores editt. habent: in vett. eſt δράσειε. In B. autem ſcriptum δράσει κακόν. Quæ repeti debebat ſyllaba a præcedente abſorpta fuit.

172. οὐχ ὥσπερ γ' ἐγώ. Sic editiones duæ primariæ. Ant. Fracinus cum verſus ruina particulam γε omiſit, quæ repoſita fuit in editione Cratandri, in duabus Venetis, in Pariſina Wecheli. Eam rurſus omiſit Frobenius, cujus editio illam Phil. Juntæ heredum fere ubique exprimit: inde in ceteras propagata fuit menda. In B. eundem errorem admiſit librarius, ὥσπερ ἐγώ.

179. τί κλάεις. Sic uterque cod. Vulgo κλαίεις.

184. ὦ ᾽νθρωπ᾽. Sic A. Vulgo ἄνθρωπ᾽.

185. Οὗτις σύ; ποδαπός; Sic perbene A. Vulgo οὗτος σὺ ποδαπός; Hanc lectionem noſtram ingenio adſecutus fuerat ſagaciſſimus Daweſius.

190. εἰ μή μ' ἐάσεθ' ἥσυχον. Sic ambo codd. quod absque iis etiam repoſuiſſem: nam probe ſcio vulgatum ἐάσηθ' ſolœcum eſſe. Mirum quam ſæpe Viri græce docti in conjunctionis εἰ conſtructione

lapſi fnerint. DE SUO, ut loqui ſolet, centenos aliquot hujus generis ſolœciſmos prioribus addidit in Oratoribus Græcis REISKIUS. Quod ideo obſervo, quia eosdem illos Oratores Pariſiis propediem recudendos eſſe audio; doctumque virum, qui provinciam illam ſuscepit, monitum volo, ut has librariorum editorumve ſordes repurget. Præter Thomam in Εἰ vide haud minoris auctoritatis magiſtrum, Valckenarium ad Herod. p. 641. 28. & nos ad Plut. 216. Ran. 594.

191. περὶ τοῦ μάχει νῷν δῆτα. Sic recte in B. In A. etiam νῷν. Perperam vulgo μάχῃ νῶϊν. Sed menda in pronomine ubique fere recurrit, nec ſcriptorum librorum flagitat opem.

201. προσθείς. Sic quidem tota librariorum cohors, ſed mendoſe. Legendum in imperativo πρόσθες, quod multo vividius eſt, & ipſa ſententia requirit:

καὶ τῇ δοκῷ πρόσθες τὸν ὅλμον τὸν μέγαν.
ἀνύσας τι προσκύλιέ γ'.

Sic ſcribi & interpungi debuit. Cum προσθεὶς, juberetur famulus magnum mortarium vecti advolvere, poſtquam illud jam adpoſuiſſet; & imperativo προσκύλιε duo adjungerentur participia nullo nexu cohærentia. Inepta eſt iſta lectio.

207. Hunc & ſequentes tres verſus codd. ut impreſſi, Xanthiæ tribuunt. Manifeſtum eſt tamen verſum 210. a famulo proferri nec poſſe nec debere. Ideo in verſione pro Xanthia repoſui perſonam Bdelycleonis. Poſtmodo autem animadverti ne ſic quidem loquendi vices recte diviſas eſſe. Duo primi verſus cum tertii initio ſunt famuli. Ante voces νὴ Δία omiſſa fuit perſona Bdelycleonis, errore librariis tam ſolemni, maxime mediis in verſibus, ut mille ad minimum ſimilia exempla ex his fabulis produci poſſint. Famulus cui ſenis mandata cuſtodia, officio ſuo fungitur, curans ne extra retia prorumpat, de quibus dixit initio, v. 131. Filius vero indignabundus ait, ſibi melius futurum eſſe, ſi in Thraciam mittatur ad Scionæ obſidium, quam patrem hunc ſuum obſervanti. τούτου τοῦ παιδός, ut mox infra idem dicit τουτονὶ τὸν πατέρα. Hoc in famulum non cadit:

præterea ſervi apud Athenienſes non militabant. Scione ab Athenienſibus defecerat anno 1. Ol. LXXXIX. eam circumvallarunt Athenienſes, & poſt continuatam duobus fere integris annis obſidionem, eam expugnarunt.

217. ὀψὲ γοῦν ἀνεσθήκασι νῦν. Sic Kuſterus edidit bene. In primariis editt. eſt ὀψὲ γοῦν ἀνεσθήκασί γε. Ant. Fracinus edidit ὀψὲ γὰρ ἀνεσθήκασι νῦν, quam lectionem præfert B. Illa primariarum editt. eſt in A. νῦν ſincerum eſt, & unice ſententiæ aptum.

218. Vulgo legitur: ὡς ἀπὸ μέσων νυκτῶν παρακαλοῦντές μ' ἀεί. Ergo ſenes illi Heliaſtæ Bdelycleonem, quicum illis nihil erat, media de nocte provocare ſolebant? inepte! Quam belle congruit hoc cum eo quod mox infertur, οἷς ἐκκαλοῦνταί τοῦτον! corrupta eſt lectio. Sinceræ veſtigia in B. remanſere, ubi ſcriptum παρακαλοῦσ' ἀεί. Dederat Comicus παρακαλοῦσίν γ' ἀεί.

232. νυνὶ δὲ κρείττων ἐστί σου Χαρινάδης βαδίζειν. *Pedibus melior eſt te.* Sic bene ambo codd. Mendoſe in impreſſis κρεῖττόν ἐστι.

235. πάρεσθ', ὃ λοιπόν ἐστιν, ἀπαπαπαῖ, παπαῖ, παπαιάξ. Sic optime ſcriptum in A. Sic fere etiam editt. primariæ, in quibus legitur ἐστὶ ἀπαπαπαῖ. In recentioribus inconcinnus & immodulatus hic verſus legitur, ex Ant. Fracini editione derivatus:

πάρεσθ', ὃ λοιπὸν ἔτ' ἐστί. ἀπαπαπαῖ, παπαῖ, παπαιάξ.

Alia, nec forte deterior, lectio e ſcriptura cod. B. concinnari poteſt, in quo ſcriptum: πάρεσθ' ὃ δὴ λοιπόν γ' ἔστιν, ἀπαπαπαῖ, παπαιάξ. Quid, ſi legatur?

πάρεσθ', ὃ δὴ λοιπόν γ' ἔτ' ἔστ', ἀπαπαῖ, παπαῖ, παπαιάξ.

239. ἤψαμεν. Sic quidem libri: ſed mendoſi ſunt. Aoriſtum primum ἦψα nec Attici, nec, opinor, ceteri Græci cognoſcunt; omnibus eſt ἥψηται. Alter vero aoriſtus, ab imperfecto non diverſus, eſt ἦψον, unde hic omnino ſcribendum fuit ἥψομεν. Codices etiam κορκόρου.

244. κολουμένους. Scholiaſtes accipit pro κολάσοντας: quidni pro κολούσοντας, a κολούω?

247. μή που λαθὼν ἡμᾶς τις ἐμπεσὼν κακόν τι δράσῃ. Sic legendum

esse metri ratio evincit. In omnibus libris mendose λαθών τις ἡμᾶς, qua vocum collocatione versus pessundatur. Hoc me fugerat, quum fabulam hanc recensui, quumque primo typis descriptum hunc locum legi. Postmodo quum folium hoc ob personarum confusionem, de qua dixi ad v. 207. iterum excudi jussi, exemplum e prelo madidum legenti menda in oculos mihi incurrit. Vide not. ad Ran. 1035.

248. Hic & qui sequuntur versus asynarteti sunt e dimetro jambico & dimetro trochaico brachycatal. seu ithypallico. Hoc observavit quidem Florens; sed quæ corrupta erant metra ad istam normam non redegit. Et primo quidem in hoc versu perperam vulgo legitur πάτερ σὺ τοντονί. Inepte insertum pronomen σὺ expungi debuit. Quod puer πηλὸν dicit, seni infra v. 259. appellatur βόρβορος. Quid differant hæ voces, quæ hic promiscue adhibentur, docet Hemsterhusius ad Lucianum p. 24.

250. Sic vulgo legitur hic versus:

οὔκ· ἀλλά τῳδί μοι γε νῦν δοκῶ τὸν λύχνον προδοῦσσειν.

In binis codd. emendate saltem προδύσειν. Sed quis ferre possit versum otiosis particulis tam inepte suffarcinatum? voculæ γε νυν ejici debuerunt.

251. τί δὴ παθών. Sic cum Florente lego. Vulgo τί δὴ μαθών. Vide not. ad Lys. 599.

252. ὦ 'νόητε. Subjicitur vulgo pronomen σὺ, quod metrum admittere gravatur, quoque sententia non indiget.

264. ἄτλα μή 'στι πρῶμα. Perperam vulgo, metro reclamante, πρωΐμα. Vide Piersonum ad Mœrin p. 300.

269. ἡγεῖτ' ἂν ᾄδων Φρυνίχου. Sic bene Dawesius. Perperam vulgo ἀνᾴδων. Vide not. ad Pl. 453. Particula ἄν refertur ad præcedens verbum. ἡγεῖτ' ἂν *præire solebat*. Cum Φρυνίχου subauditur τι. Sollicitari non debuit ἀνὴρ in fine versus: non enim flagitat metri ratio, ut rescribatur ὠνήρ. Primam in ἀνὴρ pro lubitu corripiunt vel producunt Attici poëtæ. Vide Valckenarium ad Eurip. Phœn. p. 554.

271. ἐκκαλεῖν. Sic certissime emendavit Dawesius ineptam librorum lectionem ἐκβαλεῖν. — Quod in his XXV. versibus asynartetis

voces aliquot ſpurias recidere neceſſe fuerit, nemo mirabitur, qui ſciet librariis quibusdam placuiſſe eos ad idem metri genus reducere, quod ſuperiorum erat, id eſt ex iis tetrametros jambicos facere; quod ſane numerorum modo habita ratione, haud difficile erat. Sed ut in perfecta & abſoluta phraſi nihil fere addi vel detrahi patitur ſermonis indoles, inepte inſertæ fulciendis metris otioſæ voculæ, manum interpolatoris ſtatim produnt. Verſus illos apponam prout ſcripti ſunt in cod. A.

τὸν πηλὸν ὦ πάτερ πάτερ ΣΥ τουτονὶ φύλαξαι.
κάρφος χαμᾶθεν νῦν λαβὼν σὺ τὸν λύχνον πρόβυσον.
οὔκ· ἀλλὰ τωδί μοί ΓΕ ΝΥΝ δοκῶ τὸν λύχνον προβύσειν.
τί δὴ μαθὼν τῷ δακτύλῳ ΣΥ τὴν θρυαλλίδ' ὠθεῖς,
καὶ ταῦτα τοῦ 'λαίου σπανίζοντος ΝΥΝ ὦ 'νόητε ΣΥ;
οὐ γὰρ δάκνει σ' ὅταν δέῃ ΤΙ τίμιον πρίασθαι.
εἰ νὴ Δί' αὖθις κονδύλοισΙ νουθετήσεθ' ἡμᾶς,
ἀποσβέσαντες τοὺς λύχνους ἄπιμεν οἴκαδ' αὐτοί.
κἄπειτ' ἴσως ἐν τῷ σκότῳ ΓΕ τουτουὶ σληθεὶς,
τὸν πηλὸν ὥσπερ ἀτλαγᾶς ΠΟΥ τυβάσεις βαδίζων.
ἢ μὴν ἐγώ σου χἀτέρους ΓΕ μείζονας κολάζω.
ἀλλ' οὑτοσί μοι βόρβορος ΝΥΝ φαίνεται πατοῦντι.
κοὐκ ἔσθ' ὅπως οὐχ ἡμερῶν ΓΕ τετλάρων τὸ πλεῖστον
ὕδωρ ἀναγκαίως ἔχει ΔΗ τὸν θεὸν ποιῆσαι.
ἔπεισι γοῦν ΔΗ τοῖσι λύχνοις οὑτοιὶ μύκητες.
φιλεῖ δ' ὅταν Γ' ᾖ τοῦτο ποιεῖν ὑετὸν μάλιστα.
δεῖται δὲ καὶ τῶν καρπίμων ἄτλα μή 'στι πρώϊμα,
ὕδωρ γενέσθαι, κἀπιπνεῦσαι ΔΗ βόρειον αὐτοῖς.
τί χρῆμ' ἄρ' οὐκ τῆς οἰκίας ΓΕ τῆσδε συνδικαστὴς
πέπονθεν, ὡς οὐ φαίνεται ΝΥΝ δεῦρο πρὸς τὸ πλῆθος;
οὐ μὴν πρὸ τοὔγ' ἐφολκὸς ἦν ΟΔ'. ἀλλὰ πρῶτος ἡμῶν
ἡγεῖτ' ἀναίδων Φρυνίχου ΤΙ. καὶ γάρ ἐστιν ἀνὴρ
φιλῳδός. ἀλλά μοι δοκεῖ ΝΥΝ σλάντας ἐνθάδ' ὦ 'νδρες,
ᾄδοντας αὐτὸν ἐκβαλεῖν, ΕΑΝ τί πως ἀκούσας
τοὐμοῦ μέλους, ὑφ' ἡδονῆς ΕΞερᾳύσῃ θύραζε.

277. βουβωνιῶν γ'. ἦ — Particula inſeri debuit ad vitandum hiatum.

278. ἐπείθετ'. Sic recte B. Vulgo ἐπείθετο. In A. eadem eſt menda, quæ ſupra v. 269. οὐκ ἀνεπείθετο.

281. Bene hîc impreſſi διεδύετ'. In A. διεδύετο.

286. Hic & ſequens verſus dimetri ſunt anapæſtici, peſſime vulgo habiti.

289. ἐσχυτριεῖς. Φονεύσεις. Vide Suidam in ἐσχυτρίσθριαι.

297. παππία. Vulgo παπία.

300. Hic & duo ſequentes verſus dimetri ſunt anapæſtici, quos, ut ſuperiores, de quibus modo monui, inepte ſuffarcinaverat librariorum libido.

308. Voces illæ πόρον Ελλας ἱερὸν e Pindaro, juxta Scholiaſtem, ſumta ſunt, ubi ſignificabant Ελλήσποντον. Poſita prima voce πόρον, pro ποριστὸν, ridiculi cauſa duas inſequentes addidit.

310. μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε νῶν. Sic recte B. Verſus eſt jambicus. Vulgo οὔκουν.

314. In A. ἀνόνητόν γ' ἄρα σ', ὦ θυλάκιόν γ', invenuſte geminata particula γε. Verſus eſt dimeter anapæſticus, peſſime vulgo habitus.

318. Verſum hunc exhibui, ut ſcriptus eſt in B. In impreſſis, ut in A. ſic legitur:

ὑμῶν ὑπακούων· ἀλλ' οὐχ οἷός τ' εἰμ' ᾄδειν.

Daweſio ᾄδειν abſurdum videtur, proinde ἰδεῖν reponit, verſumque ad formam jambici metri revocat:

ὑμῶν ὑπακούων· ἀλλ' οἷός τ' οὐκ εἰμ' ἰδεῖν.

Ingenioſe hercle, ſed parum probabiliter. Nihil enim cauſæ mihi videtur eſſe cur a codd. ſcriptura recedatur. ᾄδειν defendi poteſt: *nequeo canere*, ſcilicet *vobiscum: nequeo vobis præeundo canere.* Hoc e ſuperioribus ſatis intelligitur. Quidni Philocleo ſenes videre poſſet? Sane dum illud cum iis colloquium habebat, a ſpectatoribus conſpiciebatur, & ab ipſis ſenibus; proinde eos etiam videbat. Nempe e feneſtra proſpiciebat, ut manifeſto liquet e v. 379. Deinde nulla

eſt ratio cur hic verſus jambicus eſſe debeat, quum inſequentes alius etiam ſint metri.

320. *βούλομαί γε πάλαι πάνυ μεθ' ὑμῶν.* Sic B. In A. vocem *πάνυ*, quam omiſerat, ſuperne inter lineas repoſuit librarius. Vulgo *βούλομαί γε πάλιν μεθ' ὑμῶν.*

326. *ψευδαμάμαξυν, ψευδόπλουτον*, ut Suidas exponit.

327. *τόλμησον χαρίσασθαί μοι.* Id eſt *χάρισαι.* Vide Marklandum ad Lyſiam p. 385. edit. Reiskii.

333. Pollux VIII. 16. ubi vaſa forenſia recenſet: *χοιρίναι. πάλαι γὰρ χοιρίναις ἀντὶ ψήφων ἐχρῶντο, αἵπερ ἦσαν κόγχαι θαλάττιαι.*

340. *οὐδὲ δρᾷν οὐδὲν κακόν.* Supra v. 322. *βούλομαι μεθ' ὑμῶν κακόν τι ποιῆσαι*, id eſt *καταδικάσαι τινά*, ut bene exponit Scholiaſtes. At hîc non deterior eſſet ſententia, ſi legererur, *οὐδὲ δρᾷ μ' οὐδὲν κακόν.* Sic major eſſet oppoſitio inter hoc & ſequens membrum: *nec tamen quidquam mihi facit mali; quin conviviis* &c. Si minus hoc placeat, ſaltem pro *οὐδὲ* legendum videtur *οὔτε.*

343. *ὅτι λέγεις περὶ τῶν νεῶν τἀληθές.* Verſus eſt trochaicus. Sic emendari debuit codd. ſcriptura. In B. *ὅτι λέγεις τι περὶ τῶν νεῶν ἀληθές.* Hæc lectio margini etiam adſcripta in A. qui vulgatum in textu habet inepte interpolatum: *εἴπερ λέγεις περὶ τῶν νεῶν ἀληθὲς ἄν.*

344. *ἐτόλμησεν* ad metri legem ſcribi debuit, ut recte eſt in A. Vulgo *ἐτόλμησε.*

347. *τἀνδρὸς τουδί.* Perperam vulgo, metro ruente, *τοῦδε.*

348. *ὡς πᾶν ἂν ἔγωγε ποιοίμην.* Exciderat particula *ἄν*, a præcedente *πᾶν* abſorpta: eam reponi jubebant & ſermonis & metri lex, quod Daweſius obſervavit.

349. *μετὰ χοιρίνης περιελθεῖν.* Optimam lectionem, qua melior altera ex ipſius Comici manu eſſe non poſſit, emendat, ſi diis placet, Abreſchius ad Ariſtænetum p. 239. feſtive ſic diſputans. *τῷ περιελθεῖν, quod editur, ſubſtitui παρελθεῖν, ſenſu ita poſtulante — nec ſpondeum metrum hac ſede refugere docet Hephæſtio pag. 26. Adde ipſum Ariſtoph. Veſp. 701. & Nub. v. 972.* Age ergo verſum dimetiamur:

οὑτω | κιτ|ω | δια των | σανιδων | μετα χοι | ρινης | παρελ | θειν.

Bono isti homini παρελ pes erat spondeus. Nescio quo ille prosodiæ magistro usus fuerat: crediderim fere ex disciplina Clarissimi Professoris Parisini eum profecisse. Versus quem citat e Nubibus, nobis est 976, ad quem vide quæ notavimus. Quem ex hac fabula citat v. 701. pejus adhuc ac fœdius, quam alter e Nubibus depravatus erat, eumque feliciter, ut opinamur, restituimus. Nusquam Aristophanes in tetrametris anapæsticis syllabam catalecticam spondeo subjicit. Hanc sibi licentiam sumsisse Cratinum testatur Hephæstio, cujus hunc versum profert:

ὡς ἂν μᾶλλον τοῖς πηδαλίοις ἡ ναῦς ἡμῶν πειθαρχῇ.

Sed nihil tale de Aristophane dicit. Alia quæ adducit istius metri exempla, e Doricis poëtis petita sunt, quorum inventum fuisse videtur; nec adeo temere metrum ipsum *Laconicum* appellatum fuit. Quid alii fecerint, non curamus: Comicum vero nostrum, Cratino longe castigatiorem, istius vitii immunem esse contendimus. Quod autem ad sensum adtinet, is illam mutationem minime suadet. Perperam Scholiastes verbum περιελθεῖν exponit per εἰσελθεῖν. Fucum non fecit interpretibus.

350. οἵός τ' εἴης διορύξαι. Sic & metri & linguæ ratio poëtam scripsisse ostendit. Solœce in impressis & versu ruente οἷός τ' ἦς διορύξαι. In codd. non melius οἷός τε ἦς.

351. ῥάκεσιν κρυφθείς. Sic scribendum. Perperam vulgo ῥάκεσι. Vide not. ad Thesm. 450.

358. κουδείς μ' ἐφύλατ', ἀλλ' — Sic bini codd. recte, ut jam emendaverat Daweſius Miscell. crit. p. 98. Perperam vulgo cum versus labe μ' ἐφύλατεν.

359. νῦν δὲ ξὺν ὅπλοις. Sic certissime Daweſius vulgatam lectionem σὺν ὅπλοις emendavit Miscell. crit. p. 196. Ejus doctrinam de potestate consonantium tenuium & asperatarum post vocales breves rursus hîc confirmat codd. consensus. In duobus nostris distincte scriptum ξὺν ὅπλοις. Unde liquet recte in Pluto e sagacissimi Viri sententia nos edidisse v. 449.

ποίοις ὅπλοισιν, ἢ δυνάμει πεποιθότες.

ubi vulgo legebatur ποίοισιν ὅπλοις, ἢ δυνάμει — producta contra artem & Comici uſum prima in ὅπλοις, ut & in hoc verſu neceſſe erat eam produci juxta mendoſam impreſſorum lectionem.

369. ἄνοντος ἐς σωτηρίαν. De ellipſi vide ad Av. 241. Verbum ἄνω Ionicæ dialecti eſt, vel, ſi mavis, veteris Atticæ. E Phrynicho ἄνοις, ἀντὶ ἀνύοις citatur a Suida, ſi Kuſteri editioni fides habeatur; nam in Mediolanenſi res aliter ſe habet. Utut ſit, certum eſt, poëtarum noſtrorum ætate formam illam ἄνειν obſoluiſſe, Atticisque frequentatum fuiſſe ἀνύω vel magis ἀνύτω. Ab ἄνειν eſt ἄνη, vox itidem Ionica, quæ occurrit apud Æſchylum S. Th. 715.

λέγοιτ' ἄν, ὧν ἄνη τις, οὐδὲ χρὴ μακράν.

Ad quem verſum ineptiſſima eſt Pawii nota. Non memini apud poſteriores Æſchylo poëtas Atticos nomen ἄνη obſervare, ut neque verbum ἄνειν, præterquam hoc in loco. Sed alia quædam ſunt apud Comicum ad antiquiſſimam dialectum Atticam pertinentia, quod oſtendam in ſupplemento notarum ad Ranas: & forte hic verſus e veteri aliquo Tragico per parodiam expreſſus eſt. Quod eo probabilius mihi videtur, quo facilius erat poëtæ absque ullo concinnitatis detrimento ſcribere:

ταῦτα μὲν πρὸς ἀνδρὸς ἔστ' ἀνύτοντος ἐς σωτηρίαν.

De verbo ἄνω diſputavit pro more ſuo ad Sophoclis Trachin. 317. diobolaris Magiſter, cui dialectorum tam perſpecta eſt ratio, quam proſodiæ & metrorum. *ἄνειν Ionicum eſſe & poëticum*, ex eo elucet, quod Herodotus & Ionici poëtæ eo uſi fuerint. *Atticum non eſſe* ex eo liquet, quod apud Atticos ſcriptores non occurrit, niſi rariſſime, & ſolum apud eos, quibus antiqua & obſoleta ſectari licuit. Ubinam exſtat apud Thucydidem? Xenophontis locum, ubi ἄνειν (ſic enim ſcribendum erat, non ἀνεῖν) *reperitur*, indicare debuerat. Atqui non *reperitur*: ſed ſi Suidam audiamus, ſubleſtæ fidei teſtem, *reperiebatur* olim. At vero vel ſcriptura depravata eſt in Suida, vel ipſe fallitur. Atque etiam ſic ſentit ſummus Valckenarius, cujus en tibi verba in nota ad Herodotum p. 520. 1. *Sed quod illic (Miſcell. obſerv. V.*

p. 95.) *Vir eruditiſſimus Xenophonti tribuit ex Suida, id ego velut minime Xenophonteum Suidæ libenter reliquerim.* Videat nunc CLARISSIMUS PROFESSOR, quo eum abripuerit furor: nam furor eſt is qui eum perpetuo agitat, obloquendi mihi, me carpendi & ſugillandi. Nihil tamen mihi unquam fuit cum illo homine, nec eum noveram, neque noviſſe etiamnum volo. Ex unico hoc Comici exemplo, ἦνεν, quod in Euripidea Andromache unica exhibet Musgravii editio, unici Mſ. cod. fide nixum, tuetur, quia ego ſcite, ut opinor, & prudenter ceterorum codd. omnium & primariarum editt. revocavi lectionem, ἤννεν, *neſcire me* profeſſus, *an illud in tragico ſenario locum tueri poſſit.* Ceteras illius ad Trachinias notæ ineptias perſequar ſuo loco.

380. ἐμπλησάμενος Διοπείθους. Tanquam furentem perſtrinxerunt illum Rhetorem Comici. Vide Scholiaſtem ad Aves 989.

381. ζητῆτον. Sic bene ambo codd. in ſubjunctivo, quem modum requirit cónjunctio ἤν. Male vulgo ζητεῖτον.

384. Toto pede defectus eſt hic verſus. Legendum:

ὥσθ' οὐ δυνατόν σ' εἴργειν ἔσται· τὰ τοιαῦτα ποιήσομεν ἡμεῖς.

385. τοίνυν ὑμῖν. Sic B. omiſſa quæ vulgo inſeritur particula.

386. Vulgo ſic legitur hic verſus:

ἀνελόντες καὶ κλαύσαντες θεῖναί μ' ὑπὸ τοῖσι δρυφάκτοις.

Corrupti ſunt numeri, claudicante verſu in tertio pede. Certiſſima emendatione repoſui præpoſitionem verbi compoſiti, e quo ſimplex fecerat librarius, κατακλαύσαντες. Vide not. ad Theſm. 408.

389. Dii Πατρῷοι Athenienſibus erant Apollo & Jupiter. Facete vero Comicus Philocleoni Πατρῷον eſſe fingit Lycum. Erat autem ille heros, Pandionis filius, cui poſita erat Athenis ſtatua, ad quam erat forum, ex eo vocatum τὸ ἐπὶ Λύκῳ δικαστήριον. Vide Pollucem VIII. 121. & Meurſii Lect. Att. III. 9.

390. τοῖς δακρύοισιν. Sic emendate ſcriptum in A. Male vulgo δακρύοισι.

394. παρὰ τὰς κάννας. *Ad ſeptum tuum.* Lyci ſtatua ab acceſſu munita erat ſepto e palis & plexis viminibus. Hoc κάννας appellat.

Non perſpicuum eſt, quod in verſione reliqui, *ad ſtoreas tuas.* ἀποπαρδεῖν ex conſequenti ſignificat *ventrem exonerare*, idque magno cum crepitu, ἀποπατεῖν, ut eſt in Pluto 1184. ubi Jovis Sacerdos dei ſui religionem ita contemni queritur, ut nemo amplius templum ingrediatur:

πλὴν ἀποπατησόμενοί γε πλεῖν ἢ μυρίοι.

396. μῶν ὁ γέρων ὅδε πῃ διαδύεται. Claudicat verſus in libris omnibus: μῶν ὁ γέρων πῃ διαδύεται. Numeros reſtituere mihi viſus ſum inſerendo voculam ὅδε. Vereor, ut bene, quod ad dictionem: tum in διαδύεται tertia ſyllaba producitur. Excidit οὐ, quod bis a poëta poſitum, ſemel tantum ſcripſit librarius:

μῶν ὁ γέρων πῃ διαδύεται; — οὐ μὰ Δί' οὐ δῆτ', ἀλλὰ καθιμᾷ.

Probabile eſt hoc & pro certo admitti poteſt. πῃ encliticum eſt.

397. οὐ μὴ καταδήσει. Typothetæ errore repetitum hîc fuit interrogationis ſignum.

398. ταῖσιν φυλλάσι. Male vulgo ταῖσι.

400. ὑπόσοις δίκαι. Turpiter claudicat verſus. Scribi debuit ὑποσοισι δίκαι. Vide not. ad Pl. 815. Verſus hic filio continuatur in impreſſis: patri melius eum tribuit A.

408. ϑαιμάτια βαλόντες. Vulgo ϑαιμάτια λαβόντες. Illorum prius ϑαιμάτια eſt in utroque cod. In A. contextus exhibet λαβόντες, & ſuperne ſcriptum ab eadem manu βαλόντες, quod verum eſt. Non enim pallium depoſuerant illi pueri. Quorſum ergo monentur ut id ſumant? Sed quia jubentur quam citiſſime currentes Cleonem arceſſere, ut expeditiores ſint, præcipit eis Chorus ſenum, pallium ut abjiciant. ϑαιμάτιον λαβεῖν id ſignificare non poteſt, quod Latini Comici dicunt *pallium attollere*, *colligere*, *in collum conjicere:* id græce diceretur ϑαιμάτιον ἀναστέλλεσϑαι. Qui celeriter aliquid acturi erant, pallium aut deponebant, aut colligebant: prius hîc facere jubentur pueri.

414. ὡς δίκας χρὴ μὴ δικάζειν. Ordinem vocum inverterant librarii: ὡς χρὴ μὴ δικάζειν δίκας. Verſus hic, ut ſuperiores, trochaicus eſt.

416. τόνδ' ἐγὼ οὐ μεθήσομαι. In unam ſyllabam coaleſcunt ω ου, quod miror Florentem ignoraſſe. Vide not. ad Ran. 513. pag. 229. Præterea obſervandum librorum omnium hanc eſſe lectionem: nullus habet, τοῦδ' ἐγὼ οὐ μεθήσομαι, quod, ni fallor, ingratum auribus accideret. Haud temere ergo in nota ad Euripidis Medeam 737. ſtatui formam mediam μεθίεμαι æque bene cum quarto & cum ſecundo caſu conſtrui, tametſi hic frequentius occurrit. Mox in v. 434.

καὶ λάζεσθε τουτουΐ, καὶ μὴ μεθῆσθε μηδενί.

Tam bene αὐτὸν quam αὐτοῦ ſubaudiri poteſt. Mecum ſenſiſſe videtur Musgravius, quem non offendit iſtud in Iphig. A. v. 310. νὺκ ἂν μεθείμην, quod Menelaus reſpondet ſeni, qui dixerat:

ἄλλως ἀμιλλᾷ ταῦτ'· ἄφες δὲ τήνδ' ἐμοί.

ibi & αὐτῆς & αὐτὴν ſubaudiri poteſt.

423. ἵεσο. Sic A. Perperam vulgo ἵεσο. Eſt ab ἵεμαι ſignificante ὁρμῶ, cujus prima producitur.

424. ἐμπλήμενος. Codd. ut primariæ editt. ἐμπλησμένος. At illud in A. ſuperſcriptum. Vide ad Conc. 56.

430. εἶα νῦν, ὦ ξυνδικαῖαι. Sic B. omiſſa particula γε, poſt νῦν vulgo inſerta: & hoc quidem bene. Sed male in eo cod. εἶα geminatum. In A. etiam ξυνδ —

432. οἱ δὲ τὼ φθαλμῶν κύκλω κεντεῖτε καὶ τοὺς δακτύλους. Sic optime Florens. Mendoſiſſime in libris omnibus legitur:

οἱ δὲ τὼ φθαλμὼ κύκλῳ κεντεῖθ'· οἱ δὲ τοὺς δακτύλους.

433. Sic legitur hic verſus in libris omnibus, ſcriptis & impreſſis:

ὦ Μίδα, καὶ Φρὺξ, βοηθεῖτε δεῦρο, καὶ Ματυντία.

Prorſus corrupti ſunt numeri, quod ſtatim animadvertit, quicunque legitimum ſonum digitis & aure callet. In perſpicienda menda acutus non fuit Florens: aliquid his ineſſe a more alienum perſenſit, ſed vitium diſſimulavit feſtiva excuſatione: *Notandum eſt in hoc verſu* βοηθεῖτε *triſyllabum eſſe & coaleſcere (ut ego quidem judico, raro tamen exemplo)* ο & η. Sed, ὦ dulciſſime, ſi ο & η coaleſcunt, quidni ſcribebas βωθεῖτε? Nempe hoc Ionicum eſt, ut norunt qui

Herodotum legerunt, quod & docent Hesychii interpretes ad βωθεῖν. Neque sic quidem versui consultum esset, inducto in tertiam sedem spondeo contra metri legem, idque sive βωθεῖτε, sive βοηθεῖτε legatur: nam syllaba e duabus vocalibus in unam coalitis necessario longa est. Jam quod res est dicam. Scripserat Comicus:

ὦ Μίδα, καὶ Φρὺξ, βοηδρομεῖτε, καὶ Μασυντία.

Superscripta verbo βοηδρομεῖτε glossa, βοηθεῖτε, in genuinæ vocis locum irrepsit: postea versus fulciendi gratia sciolus δεῦρο inferfit. Vide Suidam in βοηδρομεῖν, ubi per verbum βοηθεῖν bis illud explicat. Est vox veteris Atticismi, ut liquet e mensis nomine Βοηδρομιών, & nomine Festi Βοηδρομία. Mirabor, ni ludos faciat emendationem hanc facetus aliquis cavillator: sed ipse ludet operam, eumque deridebit quidquid est ERUDITORUM.

434. λάβεσθε τουτουί. Sic codd. ut impressi. FLORENS: *Nescio quo modo malim legere* τουτονὶ, *non* τουτουί. Quod tu nescis, neque ego profecto scio. λαβέσθαι eodem modo, quo ἔχεσθαι, μεθίεσθαι, cum genitivo construitur. In Lys. 445. ταύτης ἔχου. 1121.

οὗ δ' ἂν δίδωσι, πρόσαγε τούτους, λαβομένη.

ubi constructio est: πρόσαγε δὲ τούτους, λαβομένη οὗ ἂν δίδωσι. Lucianus in *Cataplo*, ὧν εἰ λαβοίμην — quod non absimile est Virgiliani *Quos ego* — μὴ μεθῆσθε. Sic duo codd. recte. Vulgo μεθεῖσθε. Vide not. ad Ran. 1380.

435. εἰ δὲ μὴ, 'ν πέδαις. Istone modo scribatur, an plene μὴ ἐν, nihil interest. Vide Orvillium ad Charit. p. 323. In codd. ut in primariis editt. omissa præpositione, scriptum est μὴ πέδαις. At in A. superscripta nostra lectio.

437. εἰ δὲ μὴ τοῦτον μεθήσεις. Sic recte B. Solœce vulgo μεθήσῃς. Vide not. ad v. 190. — ἔν τί σοι — Sic bini codd. recte, ut & primariæ editt. Male Berglerus ἐν τί σοι. Scilicet ἔν παγήσεταί τι κέντρον σοι. In altera lectione quam auctoritate carentem invexerunt Farrei operæ, ex errore, ut videtur, tmesis est, ἐμπαγήσεταί τι σοι.

442. τούτω, dualis. Operarum errore in Kusteriana τούτῳ, quam mendam retinuit novissima Batava.

450. πρὸς τὴν ἐλάαν. Sic B. In A. ut vulgo, ἐλαίαν. Sed ι delendum esse, subscriptum minio punctum indicat. Vide notam ad Aves 617.

458. οὐκ ἀπίεσθε. Sic omnino scribi debuit. Vulgo corruptis numeris legitur οὐκ ἄπιτε, quintam sedem pyrrichio tenente.

461. Inepte vulgo Choro tribuuntur duo isti versus.

462. Vulgo legitur corruptis numeris:

εἴπερ ἔτυχον τῶν μελέων Φιλοκλέους βεβρωκότες.

quartam sedem jambo tenente, cui non magis locus est in metro trochaico, quam trochæo in jambico. In B. scriptum τῶν μελέων τῶν. In A. posterior articulus τῶν inter lineas repositus. Inde pronum fuit versum restituere:

εἴπερ ἔτυχον τῶν μελῶν τῶν Φιλοκλέους βεβρωκότες.

463. Chori persona hic reponi debuit: libri Semichorum habent e librarii sedulitate, qui sic errorem corrigere se existimavit, quo binis superioribus versibus pro Bdelycleonis persona Chorum præfixerat.

465. Vulgo sic legitur hic versus:

ὡς λάθρα γ' ἐλάνθαν' ὑπιοῦσά με.

Rejectis librariorum sordibus, dimeter fit trochaicus, ut duo superiores:

ὡς λάθρα μ' ἐλάνθαν' ὑπιοῦσ'.

466. πόνῳ πονηρέ. Sic divisim scribendum. In Lys. 350. ὦ ἄνδρες πόνῳ πονηροί. Ibi observare neglexi scripturam hanc exhibere Regium B. & Augustanum. Eadem est etiam apud Suidam.

480. οὐδὲ μόν γ' — Prava est hæc scriptura; reponi debuit οὐδὲ μήν γ' — *Ne in apio rutave res est adhuc*, proverbium est in eos qui nondum initium rei attigerunt: sumta metaphora ab iis qui hortos ingrediuntur. Horum olim ambitus apio vel ruta conserebatur, quam qui nundum præteriissent, velut in horti limine adhuc esse videbantur.

496. ἦν δὲ γήτειον προσκιτῇ τις ἀφύαις ἥδυσμά τι. Sic legendum ad metri normam. Mendosissime in libris omnibus ταῖς ἀφύαις·

dactylo in quinta sede. Supra ἦν μὲν ὠνῆταί τις ὀρφῶς: nunc vero ἦν δὲ κήτειον προσαιτῇ τις.

504. τὸν πατέρ᾽ ὅτι βούλομαι. Sic ad metri normam legendum. Mendose libri omnes ὁτιὴ, dactylo in prima sede.

521. πάνυ γε. καὶ τούτοισιν ἐπιτρέψαι θέλω. Invenuste vulgo τούτοισί γ᾽ —

528. ὅπως φανήσει. Sic ex Atticismi usu scribi debuit. Male vulgo φανήσῃ. Illa ipsa scriptura exstat in B. ut & in primariis editt. transpositis elementis, φανείσῃ, quod in φανήσει, non in φανήσῃ mutandum erat. Orationis connexionem indicavi parentheseos signis: ὅπως φανήσει μὴ κατὰ τὸν νεανίαν τόνδε λέγειν.

530. ἀτὰρ φανεῖ ποιός τις ὤν. Sic scribi debuit, non ποῖός τις, quod subindicavit Berglerus. ποιός τις valet οὐχ ὁ τυχών. Vide Henr. Stephani Thesaurum T. III. col. 449.

538. ὅσ᾽ ἂν λέξῃ γ᾽. In A. ὅσ᾽ ἂν λέξῃς. Male interpunctus est hic versus: post λέξῃ γ᾽ distinctio poni debuit. ἁπλῶς pertinet ad γράψομαι.

539. ἢν ὀδί με κρατήσῃ. Vide not. ad Av. 419.

544. θαλλοφόροι. Vide Meursii Panathen. cap. XX.

553. προσιών τις. Male vulgo προσιόντι, illato verbo, cui deficit suus nominativus.

555. ἱκετεύουσίν θ — Male vulgo omissum ν paragogicum.

558. ἀποφεύξιν. Sic bene scriptum mox & in Nub. v. 874. Hîc vero libri omnes ἀποφυξιν.

559. τουτὶ, *signum hoc, quod in pugillari exaro,* ἔσῳ τὸ μνημόσυνόν μοι. Articulum τὸ non minus requirit sermonis proprietas, quam metri lex: & est in libris omnibus, præterquam in novissima Batava, ubi operarum errore omissus fuit.

565. Sic vulgo legitur hic versus:

κακά γε πρὸς τοῖσιν οὖσιν, ἕως ἂν ἰσώσῃ τοῖσιν ἐμοῖσιν.

In B. nec melius, nec pejus, κακὰ πρὸς τοῖς οὖσιν, ἕως ἂν ἰσώσῃ τοῖσι ἐμοῖων. In istis nulla metri forma apparet. Numeros restitui ea ratione, cujus frequentissimum in emendando Comico nostro usum esse

esse in not. ad Lys. 408. ostendi, revocanda præpositione verbi compositi:

κακὰ πρὸς τοῖσίν γ' οὖσιν, ἕως ἂν παρισώσῃ τοῖσιν ἐμοῖσιν.

568. Vulgo sic legitur hic versus:

κἂν μὴ τούτοις ἀναπειθώμεσθα, τὰ παιδάρι' εὐθὺς ἀνέλκει.

Corruptelam prodit cæsura post quartum pedem. In utroque codice scriptum ἀναπειθόμεθα. In A. litera σ superscripta minio a secunda manu. Legendum:

κἂν μὴ τούτοις ἀναπειθώμεθα, τά γε παιδάρι' εὐθὺς ἀνέλκει.

573. εἰ δ' αὖ τοῖς χειριδίοις. Sic bene Berglerus e Florentis sententia. Perperam in aliis editt. εἰ δ' αὐτοῖς. Inepte in A. emendatum inter lineas αὐταῖς.

576. Sic legitur hic versus in primariis editt.

δεύτερον αὖ ταυλὶ γράψομαι, τὴν τοῦ πλούτου καταχήνην.

Et sic etiam Kusterus, nisi quod τουτὶ dedit. Ant. Fracinus vero edidit:

δεύτερον ἄν σου τουτὶ γράψομαι, τὴν τοῦ πλούτου καταχήνην.

Hæc est lectio cod. B. nisi quod articulum τοῦ omittit. In A. δεύτερον αὖ ταδὶ γράψομαι, τὴν τοῦ — & superne varia lectio seu emendatio scripta δεύτερον αὖ σου τουτὶ — Inde pronum fuit numeros restituere:

δεύτερον αὖ σοὶ τουτὶ γράφομαι, τὴν τοῦ πλούτου καταχήνην.

A poetæ manu est γράφομαι: sed quia librarii animo obversabatur versus 538. ἁπλῶς μνημόσυνα γράψομαι 'γώ, hîc etiam futurum loco præsentis posuit. Sic in Lys. v. 676. διαγράψω ante nos legebatur, ubi ad metri legem reposuimus διαγράφω. Duabus conjecturis hunc locum tentavit Dawesius, quarum neutra scopum ferit: δεύτερον αὖ τοῦτο γράφομαι 'γώ. Vel δεύτερον αὖ τουτὶ γράφομαι 'γώ. Observes etiam ut ἄν & αὖ a librariis commutentur: cujus rei exemplum enotatum fuit ad Av. 789. 832.

577. φάσκων τὴν Ἑλλάδος ἀρχήν. Sic uterque cod. & primariæ editt. Ant. Fracinus ex emendatione minime necessaria edidit: φάσκων τῆς Ε. ἄρχειν. Tertiam lectionem invexit Cratander, φάσκων τῆς Ε. ἀρχήν.

578. παίδων δοκιμαζομένων. Vide Petitum ad Leges Att. p. 227. Epheborum explorationem ab inſcriptione apud Curiales non ſatis diſtinxit Florens, cujus tamen nota digna eſt quæ legatur, ob facetum nec prorſus ineptum cordati viri conſilium.

582. τοῖσι δικασταῖς. Sic vett. editt. recte. In Kuſteriana τοῖσιν, quam mendam retinuit noviſſima.

583. καταλείπων. Sic legendum eſſe metri lex arguit, & ſic ſcriptum eſt in A. Vulgo καταλιπών.

589. Suidas: ἀνακοσχυλιάσαι, ἀναγαργαρίσασθαι. Pollux VI. 25. ἔ μέντοι ἀναγαργαρίσασθαι νῦν λέγουσιν, ἀνακοσχυλιάσασθαι ἔλεγον, τὸ ἀνακλύσασθαι τὴν Φάρυγα. Πλάτων δὲ ὁ Κωμικός·

ἀνακοσχυλιασῖὸν ἐχθοδοπόν τι σκευάσω.

Hic autem facete Comicus ad alium ſenſum detorquet hoc verbum, nempe ad id quod ſupra dixerat pater, τῇ κύλικι, reſpiciens, ἀνακοσχυλιάζειν adhibet pro ἀναστᾶν τὴν κύλικα. Sigilla autem, ut conſervarentur, conchyliis muniebant.

592. κολακώνυμος ἀσπιδαποβλής. His Cleonymum innuit.

593. Φασίν. Perperam vulgo Φασί.

595. δικάσαντας, tanquam ſi præceſſiſſet δικασταί.

596. μόνον ἡμᾶς. Sic legendum. In binis codd. μόνους ἡμᾶς eadem ſententia, ſed metro repugnante. Peſſimo ſenſu, ſi modo aliquis eſt, vulgo μόνος.

600. τὸν σπόγγον. Magis Atticum eſſet τὸν σφόγγον. — περικωνεῖν, *oblinere*. Etymol. M. κωνῆσαι, κυρίως τὸ κέραμον πισσῶσαι. Notam integram vide in Tageniſtis XXVI. Hinc adſtruitur forma κωνέω.

604. Poſt περιγιγνόμενος commate diſtingui debuit. Ordo eſt: παύσει ποτὲ τῆς ἀρχῆς, pro παύσει λέγων περὶ τῆς ἀρχῆς.

606. κἄπειθ' ἥκοντ' ἅμα πάντες ἀσπάζονται. Sic perbene A. ἀσπάζωνται in ſubjunctivo prorſus requirit conſtructionis lex, quandoquidem pendet ab ὅταν. Male vulgo ἀσπάζονται. B. vett. omnium editt. lectionem habet, κἄπειθ' εἰσήκοντ'. Quod Kuſterus dedit κἄτ' εἰσήκοντ' ab emendatore eſt & Florenti debetur. Quid autem hic ſibi voluerit, miror. *Legendum affirmo* ἥκοντά με πάντες, *ſive* κἄτ'

εἰσήκοντα, *sive* κἄπειθ' ἥκοντα, *sive* κἄπειτ' εἰσήκοντα, *delendo articulum* τὸν *ante* μισθόν. Si paulo acutius vidisset, non dubitasset quin κἄπειθ' ἥκοντα sincerum esset. εἰσήκοντα ex librarii libidine est. Sic solet istud genus hominum composita verba in simplicia mutare, & simplicia in composita, ut alibi nobis observatum fuit. Bonæ lectionis indicium servat asperata litera in quam vox κἄπειθ' desinit, quæque ibi non esset, nisi ἥκονθ' subjectum fuisset. Sed quisnam versus exstiturus esset, si tertia admitteretur Florentis conjectura?

ὅταν οἴκαδ' ἴω μισθὸν ἔχων, κἄπειτ' εἰσήκοντά με πάντες.

Ignorabat ergo commatum legem in tetrametris anapæsticis? nam in illo versu cæsura est post quartum pedem. Tum articulum τὸν hic requirit linguæ indoles, siquidem de mercede determinata, nempe τῷ τριωβόλῳ, sermo est. Denique minime omnium necesse est pronomen με inserere, quod subauditum ex ipsa sententia, quæ perspicua est, facile suppletur.

612. τούτοισιν ἐγὼ γάνυμαι. Perperam vulgo, versu ruente, τοῖσιν ἐγώ. Mendose in codd. γάννυμαι. Futiles sunt Florentis ad hunc versum prolatæ conjecturæ. καὶ μή με δεήσει. Male vulgo δεήσῃ.

616. μὴ 'γχῇς. Ab ἐγχέω. Sic recte A. Mendose vulgo μὴ 'κχῇς. — ὄνος & δῖνος nomina sunt poculorum. In prioris ambiguitate ludit Comicus, *poculo* tribuens, quæ sunt *asini*, ut βρωμήσασθαι & καταπαρδεῖν — στράτιον. Hesych. πολεμικὸν, ἢ φοβερόν. Photius: τὸ μέγα καὶ σοβαρόν.

626. ποππύζουσιν. Male vulgo omissum ν paragogicum.

634. ᾤεθ' οὗτος. Sic bene Dawesius Misc. crit. p. 233. V. seq. ᾔδειν est tertia persona singularis, ut supra 558.

643. βλέπειν σκύτη inter proverbiales locutiones refertur. Zenobius e Comici Scholiaste: μέμνηται αὐτῆς Εὔπολις ἐν Χρυσογένει. φησὶ γάρ·

ἀτεχνῶς μὲν οὖν τὸ λεγόμενον σκύτη βλέπει.

εἴρηται δὲ ἐπὶ τοῖς ὑποψιαστικῶς διακειμένοις πρὸς τὰ μέλλοντα κακά.

647. μὴ πρὸς ἐμοῦ λέγοντι, *non e re mea dicenti.* Vide Kœnium ad Corinthum p. 44.

650. τρυγῳδοῖς. Perperam in binis codd. τραγῳδοῖς. Vide ad Nub. 296.

652. ἡμέτερε. Ultima producitur ante literas κρ anapæſtorum licentia.

653. διδάξεις. Solœce vulgo διδάξῃς. Vide ſupra ad v. 190.

654. τεθνήξει. Sic A. Vulgo τεθνήσει. Hoc tanquam Atticum enotavit Suidas, ſed prava libri ſui ſcriptura deceptus, ut videtur. In Nub. 1436. σὺ δ' ἐξχανὼν τεθνήξει, codd. non variantibus. In Acharn. 590. poſthabita Suidæ auctoritate, repoſui etiam τεθνήξει ad meliorum codd. fidem. τεθνήσομαι nullibi occurrit, & eſt plane barbarum. — κἂν χρῇ. Male vulgo χρὴ in indicativo. Vide ad Lyſ. 133. — σπλάγχνων ἀπέχεσθαι. Schol. ὅτι οἱ ἀνδροφόνοι οὐ μεταλαμβάνουσι θυσιῶν. Vide Petitum ad Leg. Att. p. 612. §. VI.

661. τοῖσι δικασταῖς ἐνιαυτοῦ. Perperam vulgo τοῦ ἐνιαυτοῦ. In B. non melius τοῦ 'νιαυτοῦ. In A. vulgatum eſt: ſed voci νυν ſubpoſita quatuor puncta indicant eam delendam eſſe, ita ut librarii judicio hic verſus ſic legendus eſſet:

ἀπὸ τούτων μισθὸν κατάθες τοῖσι δικασταῖς τοῦ ἐνιαυτοῦ.

Hujusmodi correctoribus ſuæ ineptiæ relinquendæ ſunt.

665. δὴ 'πειτα. Perperam vulgo δ' ἔπειτα, quod plane nihil eſt. Piget me vitioſam illam ſcripturam in Apollonio paſſim reliquiſſe, tametſi monuerat Clarkius ad Ιλ. σ'. 163. ἔπειτα vox græca non eſt. In δὴ ἔπειτα non η eliditur, ſed ε ſequentis vocis.

672. Dele comma poſt σῆς male poſitum. τοὺς ἀργελόφους. Schol. τὰ περιττὰ καὶ ἄχρηστα. ἀργέλοφοι γὰρ τῆς μηλωτῆς οἱ πόδες, οὓς ποδεῶνας καλοῦσι· καὶ οὗτοι ἄχρηστοι.

674. λαγαρυζόμενον. Sic bene A. ut etiam apud Suidam ſcriptum eſt. Vulgo λαγαριζόμενον. Vide Heſychium in λαγαριζόμενοι.

675. Κόννου ψῆφον. Proverbium erat in hominem nihili nullius-que momenti, Κόννου θρῖον, ortum a malo citharœdo, cui nomen Connus. ψῆφον, quia de judice loquitur, facete poſuit pro θρῖον.

676. ὕρχας, οἶνον. Aliter hîc legebat Pollux, qui ad hunc locum reſpexit VI. 14. Εἰ δὲ καὶ Ἀριστοφάνης ὠνόμασεν ὕρχας οἴνου, δηλοῖ

μὲν ἡ λέξις τὸ προτεινόμενον τῷ βίκῳ κεφάμιον. Sed proba non est illa lectio. Diversæ res hic significantur. Suidas e Scholiaste: ὕρχας, κεφάμια ἀσγεῖα ὑποδεχόμενα ταρίχων, δύο ὠτία ἔχοντα.

678. σὺ δέ γ', ὧν ἄρχεις. Sic libri omnes, optime. σὺ δὲ nominativus est solutus, *tu vero*, id est, *quod vero ad te adtinet*. Ordo est: σὺ δέ γε πολλὰ μὲν ἐν γῇ, πολλὰ δ' ἐφ' ὑγρᾷ πιτυλεύσας, οὐδεὶς ἐκείνων, ὧν ἄρχεις, οὐδέ σοι δίδωσι σκοροδου κεφαλήν. Nemo non perspicit pronomen σοι eleganter suppressum esse, & suppleri debere. Jam vide quam lepide hunc locum corruperit Berglerus. Edidit σὺ δέ γ', ὧν ἄρχεις, & sic commentatus est: Σὺ δέ γ'] *Lego potius* Σοὶ δέ γ' *propter* δίδωσι. *Vs. autem* 684. *pro* Σοὶ δ' *legi etiam possit* Σὺ δ'. Ex unica hac nota liquet hominem illum ab Aristophane manus abstinere debuisse. Qui enim anapæstorum legem ignorat, nec digitis versum dimetiri didicit, quantumvis alias eruditus sit, is impudens est, si poëtam edere audet.

684. σοὶ δ' ἤν τις γε διδῷ τρεῖς ὀβολούς. Sic A. optime. In B. corruptis numeris: σοὶ δ' ἤν τις διδῷ τοὺς τρεῖς ὀβολούς. In primariis editt. σοὶ δ' ἤν τις γε διδῷ τοὺς τρεῖς ὀβολούς. Recentiorum lectionem invexit Ant. Fracinus, σοὶ δ' ἤν τις δῷ τοὺς τρεῖς ὀβολούς. Articulus bene hic omittitur, ad contemtus ἐνέργειαν.

689. πρῴ. Male vulgo πρωΐ.

694. ὡς πρίων. Sic bini codd. Nec aliter legi potest, salva metri lege.

693. τοίνυν ὡς. Vulgo insertam particulam neuter agnoscit codex.

701. ἀκαρές. Vulgo ἀκαρῆ. Sincerum illud quod dedi suppeditat Suidas in voce.

703. Vulgo sic legitur hic versus:

βούλονταί γάρ σε πένητ' εἶναι, καὶ τούτων ἕνεκ' ἔρρωτο.

Postrema verba licet ne Sibylla quidem quid sibi velint divinare potuisset, eorumque sensum haud se capere professus fuisset Florens, Berglero tamen illa moram non injecerunt. Sic locum vertit: *Id enim volunt, ut tu sis pauper: quapropter valeas, ut cognoscas blandum illum nutricium.* Præter absurditatem quæ est in verbis,

unde nihil ſani elici poteſt, metri etiam vitium ſatis indicat graſſatum hic fuiſſe librariorum ſuporem, & poëtæ manum indagandam eſſe. Corruptos numeros eſſe vidit etiam Florens: ſed nihil præterea. Satius tamen hoc erat, quam peſſimum verſum in exemplum trahere metricarum legum, quæ nunquam exſitere, quod fecit ille, cujus memini ad v. 349. In A. ſcriptum καὶ τούτων εἵνεκ' ἐρῶ σοι. In B. καὶ τούτων εἵνεκ' ἔρρωσο. Vides depravationis progreſſum. Prior ſcriptura ad verum propius accedit, quod certa, ni fallor, conjectura adſecutus ſum:

βούλονται γάρ σε πένητ' εἶναι· καὶ τοῦθ', ὧν οὕνεκ', ἐρῶ σοι.

Idque qua gratia velint dicam tibi.

705. ἐπὶ τῶν ἐχθρῶν τιν' — Sic bene A. In B. ut in vett. editt. ἐπὶ τὸν ἐχθρόν τιν', manifeſta menda, quam dudum correxerat Henr. Stephanus Theſ. T. II. col. XI. ubi de verbo ἐπισίζειν agit, quod ſignificat κυνηγετικῶς παροξύνειν. Eodem ſenſu verbo ſimplici σίζειν uſus eſt Theocritus Idyll. VI. 29. juxta præclaram Ruhnkenii emendationem: σίζω δ' ὑλακλεῖν νιν καὶ τὰν κύνα. Adfinis eſt ſignificationis ſequens participium ἐπιβύζας. Heſychius: ἐπιβύζειν κύνας, ἐπαφιέναι, καὶ παροξύνειν.

708. εἴ τις προσέταξεν ἑκάστῃ,
δύο μυριάδες τῶν δημοτικῶν ἔζων ἂν πᾶσι λαγώοις.

Sic optime locum hunc conſtituit Daweſius. Male vulgo legitur προσέταξεν, contra temporum rationem, quum præceſſerit εἰ ἐβούλοντο — ῥᾴδιον ἦν ἄν. Male etiam in altero verſu legitur ἔζων ἐν πᾶσι. Non quod ἔζων ἐν λαγώοις *loquendi ſit ratio a nemine uſurpata.* Nam ſic alibi loquitur ipſe Comicus. Agricola boves ſuos ab hoſtibus abactos flens, Acharn. 1025. ait:

καὶ ταῦτα μέντοι, νὴ Δί', ὥσπερ μ' ἐτρεφέτην
ἐν πᾶσι βολίτοις.

Sed ideo mendoſa eſt vulgata lectio, quod, quum ſententia flagitet *viverent in omnibus delitiis*, verba dant *vivebant in omnibus delitiis.* Nam ἔζων nude nihil aliud ſignificare poteſt, quam *vivebant;* nullo autem pacto *viverent.* Hoc acute vidit Daweſius, cui præceps

judicium, erroremque inde ortum circa loquendi formulam ἔζων ἐν λαγώοις, nemo æquus est rerum æstimator, qui non lubens condonet, eo etiam magis, quia nullum omnino ad constitutionem hujus loci momentum adfert. Nam etiamsi alibi in similibus formulis recte adhibeatur præpositio ἐν, hîc tamen certo certius est eam particulæ ἂν, quam prorsus requirit sermonis indoles, loco cedere debere. Sagaciſſimi Britanni emendationem plane confirmat codex A. e quo jam tot eximias lectiones protuli. In eo perspicue scriptum ἔζων ἂν πᾶσι λαγώοις. Sed quid ego imprudens dico, curve tantis laudibus commenta eveho, quæ optimus græci sermonis arbiter e cathedra sua exsibilavit, CLARISSIMUS PROFESSOR REGIUS? Vide quo ille supercilio in nota, cujus memini ad Conc. 255. & 772. Daweſii conjecturas in Morboniam amandet. *Itaque recte se habet locus Aristophanis in Vespis v.* 704. (706.) *& seq. ubi nimium quàm multos errores* CUMULAVERIT *vir eruditus, idem Cl. Dawes Miscell. crit. p.* 274. *Nam primò quidem sensum orationis necessarium nullo modo perspexit. Non enim si quis nunc imperet, jam nunc vivant, sed si quis olim imperavisset, deinde vixissent.* Opus non erit, mi homo, ut testes advoces (vide not. ad Aj. 887.) qui fidem faciant te latina ista Adriano Turnebo, vel Dionysio Lambino non surripuisse, qui fuere etiam olim Professores Regii, sed qui non isto modo latine scribebant. Dilucide & ornate rationes emendationum suarum expediverat ingeniosus Britannus: tu, qui cumulum illius errorum tuæ eruditionis flatu disjicere & dissipare meditabaris, saltem curare debebas, ut ne puteret flatus ille. Quid tibi vis tandem? ἐβούλοντο, ἦν, ἔζων, tempus præteritum hîc notare, non per imperfectum, sed per plusquamperfectum reddi debere: proinde locum hunc sic vertis: *Singulis earum si quis imperasset vicenos cives alere, bis decem millia Plebejorum in omni alimentorum copia vixissent, & in omni genere coronarum, &c.* Atqui ista cum præcedentibus non cohærent. Versionem meam cum tua conferant eruditi & judicent. Gallicis exemplis uti soles: en tibi gallicum exemplum

proponam. *Si la bonté paternelle du Roi ſupprimoit les Aides & la Gabelle, le peuple vivroit dans l'abondance.* Dicesne ſolœcam iſtam phraſin eſſe, ſic cavillans? *Non; le peuple ne vivroit pas, ſi le Roi ſupprimoit: mais ſi le Roi avoit supprimé, alors le peuple vivroit.* Nonne ludibrium deberes iis qui te ſic diſputantem audirent, vel, ut tecum loquar, *audiviſſent?* Et hîc quidem ſubſiſtere poſſem: ſatis enim te confutatum arbitror. Sed, ne tironibus fraudi ſint tuæ ineptiæ, aliquid dicendum eſt de exemplis quæ profers e ſolutæ orationis ſcriptoribus. Quum mihi ad manum non ſint editiones, quibus uteris, ea non excutiam. Sed quocunque tandem modo ea intellexeris, nihil tamen illa poëtas tractantem juvant. Quid enim ex illis colligas? Particulam ἂν abeſſe. Quis hoc inſitiatur? Sed rectene, an ſecus abſit, judicione ſcriptoris, an librarii ſocordia, hoc quæritur. Vides imperitos illos librorum exſcriptores millies in poëtis contra metri rationem particulam illam omiſiſſe: quidni idem contigiſſe credas in ſolutæ orationis ſcriptoribus? Similia exempla multa tibi indicare poſſem: uno defungar. Æſchines c. Tim. p. 174. editionis Reiskii: ταῦθ' ὁ γέρων, ὁ ἐκ παιδὸς σεσωφρονικὼς, παρήνεσε τοῖς ἑαυτοῦ πολίταις. ταχὺ γὰρ ΑΝ Τίμαρχον, ἢ τὸν κίναιδον Δημοσθένην εἶασε πολιτεύεσθαι. Ad quem locum Taylorus hæc notat: *Iſtud ἂν reſtituit cum Wolfio H. Stephanus. A codd. vero abeſt.* Tu procul dubio, ſi Æſchinem edas, illud delebis, ſicque committes, ut, quod ille voluerit, nemo poſſit intelligere. Sic enim ſoles, & ut quæque ſunt abſurdiora, ita tibi placent illa magis, maxime ſi ex iis occaſionem arripere poſſis doctis aliquibus viris obloquendi, quibus ne dignus quidem es tu, qui matulam porrigas. Sic quod in Conc. v. 954. ineptiſſime legebatur:

πάρελθε, καὶ ξύνευνός μοι
τὴν εὐφροσύνην ὅπως ἔσει.

quia Daweſius in præclara ad eum locum nota oſtenderat τὴν εὐφρόνην legendum eſſe, quod ita manifeſtum eſt, ut id etiam Berglerus viderit; tu in nota ad Ajac. 1184. loco alieniſſimo multus es, ut illud tuearis, lectionisque ineptiam tuæ explicationis ineptiis cumules.

Os tibi, ut opinor, comprimet codex Regius, in quo εὐφρόνην ſcriptum eſſe breviter monui. Et quum ſic eruditiſſimis viris obloqueris, eorum exiſtimationi ſatis te tribuere putas, ſi ſingulorum nominibus præfigas *Cla. Cli. Clo.* cujus prædicati tam liberalis es, ut Moſchopulum etiam in nota ad Aj. 504. appelles CL. MOSCHOPULE. Scilicet in Nunneſii nota ad Herodiani fragm. poſt Phrynichum editum p. 207. legeras: *Moſchop. in Sched. futurum* μαχοῦμαι *uſitatius ait eſſe, quam* μαχέσομαι. Nec auctorem, nec opus noveras: ſed fucum lectoribus tuis facere voluiſti, virque videri πολυμαθὴς & πολυΐστωρ, in eaque, quam dixi, nota ais: *Et ſic eſſe teſtatur Cl. Moſchopule ad Herod. locum ſupra citatum.* DOMINUM MOSCHOPULE Germanum aliquem eruditum eſſe credidiſti, aut Batavum, viventem adhuc forte, aut qui non ita pridem e vivis exceſſiſſet. Diſcas velim, ô bone, MANUELEM MOSCHOPULUM hominem fuiſſe Byſantinum, qui poſt captam urbem ſæculo XV. in Italiam profugit. Hujus exſtat opus περὶ Σχεδῶν, Nunneſio indicatum hoc literarum compendio *in Sched.* quod pulcherrimis typis excuſit Rob. Stephanus Lutetiæ 1545. in 4. ubi pag. 134. hæc verba leguntur: εἰ γὰρ ἄριστοι τῶν Ἑλλήνων τῷ μαχοῦμαι χρῶνται. τὸ μαχέσομαι δὲ, οἱ τοῦ πλήθους.

710. καὶ πυκρίτῃ. E prioribus editt. me imprudente & invito remanſit fœdiſſima hæc menda. Repone καὶ πυρράτῃ. Sic diſtincte ſcriptum eſt in A. ut legebant H. Stephanus & Caſaubonus, ille Theſauri T. III. col. 608. B. hic ad Athenæum p. 910. l. 58. Pollux VI. 54. πῦον, πυρράτη. Ad quem locum vide interpretes. πυκρίτη, a πύαρ deductum, ſi græcum ſit, hic tamen ſtare non poſſit, quia primam, ut πῦον vel πυὸς, unde originem ducit, producere omnino debet. Formam hanc agnoſcit Euſtathius ad Odyſſ. p. 1626. l. 3. Σημείωσαι δὲ, ὅτι ὁ λεγόμενος παρὰ τοῖς παλαιοῖς πυὸς ἀρσενικῶς καὶ τῇ προσῳδίᾳ, φασὶν, ὡς τυφὸς, ἀνάπαλιν ἔχει πρὸς τὸν ὀφθ. ἔστι δέ φασι πυὸς τὸ πρωτόβρυτον γάλα καὶ νοσιμώτατον κατὰ Αἴλιον Διονύσιον, ὅ τινες πύαρ φασίν. ἡ χρῆσις παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Εἰρήνῃ (1150.) ὅθεν φασι καὶ πυκρίτης, τὸ πύρρειον, ὃ γίνεται ἐκ τοῦ πρώτου γάλακτος.

λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἄγαν ἡδέων ἡ λέξις. Sed mendosam esse scripturam apud Eustathium credo & legendum πυριάτης, & mox πυρίεσθον. Vide Hesychii interpretes ad glossam πυριατόν. Latine *colostra*, quæ vox etiam in amatoriis blanditiis adhibetur. Plautus Pœn. I. 2. 154.

Meum mel, meum cor, mea colostra, meus molliculus caseus.

712. τῷ τὸν μισθὸν ἔχοντι. Id est παρέχοντι. Verbum simplex pro composito. Vide quæ notavi ad Æschyli S. Th. 878. In Pace 547. πέπαρδεν est pro καταπέπαρδεν. Sic γελᾶν apud Sophoclem occurrit pro καταγελᾶν, Philoc. 1125.

καί που πολιᾶς
πόντου θινὸς ἐφήμενος
γελᾷ μου.

718. Hic versus vulgo in duos divisus est, qui recte in A. coalescunt.

719. ὧν οὕνεκ'. Perperam vulgo εἵνεκ'.

727. σκίπωνας. Sic scriptum in B. In A. erat primo σκίμπωνας, ut in impressis; sed μ litura inductum. Vide quæ notavi ad Euripidis Hecubam 65.

730. ἄγαν, ἀτερπάμων. Insertam in impressis particulam neuter agnoscit codex.

731. ὤφελεν. Perperam vulgo ν paragogicum omissum, quod superne inter lineas repositum in A.

733. νῦν δ' αὖ παρών τις ἐμφανής σοι τῶν θεῶν. Sic numeros hujus versus restituimus: senarius est, ut duo præcedentes. Vulgo sine ulla metri forma legitur:

σοὶ δ' ἔνν τις τῶν θεῶν παρὼν ἐμφανής.

In A. τις θεῶν, omisso articulo. In B. νῦν δὲ νῦν τι θεῶν παρών.

735. σὺ δ' αὖ. Sic bene impressi, ad metri normam. In binis codd. σὺ δὲ παρών. Sæpissime δὲ & δ' αὖ a librariis commutantur, quod observavi ad Av. 579.

740. Hi anapæsti pessime vulgo distincti sunt.

744. εἶτα γὰρ ἐμαίνετ' ἀρτίως, ἔγνωκε νῦν. Sic ad sententiæ &

metri præscriptum reconcinnavimus versum, quem impressi corruptissimum sic exhibent:

οἷς ποτ' ἐπεμαίνετ'. ἔγνωκε γὰρ ἀρτίως, ὅτι.

In B. οἵός τ' ἐπεμαίνετ' — & in fine ὅτι omissum. Sic etiam A. Scripta quidem in eo vox ὅτι; sed subducta minio linea indicat eam delendam esse. E vulgata lectione nullus legitimus elici potest sensus.

749. πιθόμενός τε σοί γ'. Sic ad metri legem scriptum oportuit. Male vulgo πειθόμενος. Vide ad Av. 1011.

751. Ex Euripidis Hippolyto priore seu *Velato*. Vide Valckenarium ad Hippol. v. 230.

756. ποῦ μοι ψυχή; Sic ambo codd. recte. Invenuste vulgo ποῦ μου ψυχή;

757. πάρες ὦ σκιερά. Male vertitur *ades*, *ô caliginosa*. Verti debuit: *sine me transire*, *ô caliginosa*. πάρες, a παρίημι, *permitte*, *dimitte*. Transsumta sunt verba ex Euripidis Bellerophonte, cujus pleniorem locum profert Scholiastes:

πάρες, ὦ σκιερὰ φυλάς, ὑπερδῶ
πρηναῖα νάπη· τὸν ὑπὲρ κεφαλῆς
αἰθέρ' ἰδέσθαι σπεύδω, τίν' ἔχει
σθένος εὐοδίας.

Hujus fragmenti sensum explanavit Cur. Nov. in Suidam pag. 120. Toupius, cui facem prætulerat Florens. πάρεσ' Berglerus excudi volebat pro πάρεσο, a πάρειμι adsum. Quod ille non primus excogitavit. In codd. scriptum πάρες. At in A. manu multo recentiore docti nescio cujus viri, qui codicem illum trivit, literæ ς superscriptum σ'. Sed præstat id verbum accipi eo sensu, quo apud Euripidem erat.

760. Personæ in libris omnibus admodum confusæ sunt: eas in ordinem perite restituit Berglerus in versione, quod & ego in Græcis feci.

767. πάντως γε. Sic optime A. Vulgo δέ.

772. ἡλιάσει. Jocus ex ambigua significatione verbi ἡλιάζεσθαι, *apricari*, & *judicem esse in Heliæa*. Qui plura cupit H. Stephani

Thesaurum adeat. Ad pleniorem eorum quæ sequuntur intelligentiam legendus Pollux VIII. 123.

786. ὅτιὴ κατ' ἐμαυτὸν, κοὐ μεθ' ἑτέρου λήψομαι. Hic versus in editt. omnibus omissus est. Eum servavit cod. A. ubi in contextus serie suo loco ab eadem antiqua manu scriptus est. In B. major adhuc quam in impressis est lacuna, omisso non solum hoc versu, sed etiam præcedentis dimidio, sic:

τὸν μισθὸν ἐπόθεν λήψομαι.
αἴσχιστα γάρ τοι —

789. διεκερμάτιζεν ἐν τοῖς ἰχθύσι. Sic legendum; non, ut vulgo, διεκερμάτιζέ μ' — quod ineptum est. Emendationem præceperat Toupius in Suidam I. 137. Casaubonus ad Theophrasti Char. περὶ ἀπονοίας p. 192. legebat διεκερματίζετ'. Formam activam adstruit Suidas in διεκερμάτισε.

795. καθέψεις ἀργύριον. Absolute. Perperam vulgo τἀργύριον.

800. ἠκκόη. Bini codd. ἠκκόειν. Vide not. ad Conc. 650. Nub. 329. Av. 511. Mendose in omnibus editt. est ἠκκόεις. Sola posterior Veneta habet ἠκκόειν, unde id Berglerus adsumsit.

802. ἀνοικοδομήσοι. Sic bene Daweſius Miscell. crit. pag. 104. Præcessit enim δικάσοιεν, pro quo in A. est δικάσαιεν, in B. δικάσειεν, utrobique mendose. Hoc autem in versu vulgo legitur ἀνοικοδομήσει ex Ant. Fracini editione: nam primariæ habent ἐνοικοδομήσει, ut scriptum est etiam in binis codd.

804. Εκάταιον. Vellem edidisse Εκάτειον, ut est apud Suidam, & in quibusdam exemplaribus scriptum fuisse testatur Scholiastes: quod verius esse censeo, ubi de sacello vel statua Hecatæ sermo est.

807. ἀμὶς γάρ — Libri omnes ἀμὶς μέν. Nec mutare volui: casu in calamum illud mihi venit: nec forte deterius est.

815. ἐξηνέγκατε. Sic libri omnes. Daweſius legendum censebat εἰσηνέγκατε, *quia domi intus versatur, qui ista loquitur.* Sed fallebat eum opinio: non intus versatur Philocleo; sed in domus vestibulo, in atrio. Paulo infra quum judex sine cancellis litem se cogniturum negat, filius ei dicit:

αὐτὸς κομιοῦμαι τό γε παραυλίκ' ἔνδοθεν.

&, ut cancellos *foras efferat*, domum intrat. Poſtea vero, ubi vota concipienda ſunt, quæ ad eam rem uſui ſunt e domo etiam efferri jubet, v. 860.

ἀλλ' ὡς τάχιστα πῦρ τις ἐξενεγκάτω,
καὶ μυρρίνας, καὶ τὸν λιβανωτὸν ἔνδοθεν.

Non ergo hæc domi intus aguntur.

819. θηρῶν εἴ πως ἐκκομίσειας τοῦ Λύκου. Perperam vulgo θηρῶν εἴ πως ἐκκομίσαις τὸ τοῦ Λύκου. Articulus τὸ invenuſte repetitur, qui jam exſtat in craſi θηρῶν pro τὸ ἡρῶον. Male ille infertus Atticæ formæ, quam revocavi, immutandæ anſam librario dederat.

820. καυτὸς ἄναξ. Male vulgo ὦ ναξ e prava correctione. In primariis editt. erat ὦ ναξ.

821. ὡς καλεπὸς ἄρ' ἦσθ' ἰδεῖν. Sic bene A. Ineptum eſt, quod vulgo legitur, καλεπόν. Illud quaſi per nebulam vidit Berglerus.

827. δέδρακε. Sic bini codd. At quis eorum requiſiviſſet opem ut ſpondeum e quarta ſenarii ſede eliminaret? Mirum eſt δέδρακεν per omnes editt. propagatum fuiſſe. Supra bis νυν ſine accentu excudi volui, ut eſt in primariis editt. & in A. — ἐν τῇ οἰκίᾳ. η οι in unam ſyllabam coaleſcunt. Sic Sophocles Trach. 84.

κείνου βίον σώσαντος, ἢ οἰχόμεσθ' ἅμα.

837. παρᾴξας. Sic bene ambo codd. niſi quod in eis ι ſubſcribi nunc ſolitum abeſt. Male vulgo παρακλίξας. — ἁρπάσας. Agnoſce hic frequentiſſimum librariorum flagitium, nec dubita, quin poëta ſcripſerit ἐξαρπάσας, quod omnino reponendum. Vide not. ad Pl. 815.

838. Σικελικήν. Sic ſcriptum eſt in A. ut legendum eſſe jam monuerant Orvillius ad Charit. p. 348. Pierſon ad Mœrin p. 221. Vulgo Σικελὴν metro reclamante, quia in hoc nomine prima ſemper corripitur, quæ in illo longa eſt. Infra 897. in impreſſis etiam bene legitur τὸν Σικελικόν. Siculi autem ideo caſei mentio fit, quia Laches hîc innuitur, qui Præfectus claſſis in Siciliam miſſus fuerat Olymp. LXXXVIII. 2.

841. ἄτερος Atticis valet ὁ ἕτερος. Sic ſupra 138.

οὐ περιδραμεῖται σφῶν ταχέως δεῦρ' ἄτερος;

Sophocles Aj. 1109.

εἴτε μὴ σὺ φῂς,
εἴθ' ἄτερος στρατηγός.

Euripides Phœn. 1394.

εἰ δ' ὅμμ' ὑπερσχὸν ἴτυος ἄτερος μάθοι.

Idem Hercule Fur. 1407.

ζεῦγος δὲ φίλιον· ἄτερος δὲ δυσλυχής.

Miror Heathium ad illum verſum ſic notantem: *Lege* ὦ ἕτερος, *i. e.* ὁ ἕτερος. Tam illi hac in re auſcultandum eſt, quam quum in hoc Sophoclis Trach. verſu, qui eſt, aut erit olim 1245.

δείλαιος, ὡς ἐς πολλὰ τἀπορεῖν ἔχω.

edicit ſcribendum eſſe τὠπορεῖν. Hujus craſeos pauca e millenis exempla protuli in fine notarum ad Nubes. — φησὶν — ſic emendate ſcriptum in A. Male vulgo, titubante verſu, φησί.

844. τουτὶ τί ἐστι; Sic excudi debuit: corrige typothetæ errorem. — χοιροκομεῖον. Vide ad Lyſ. 1073.

846. Adludit ad proverbium *ab ipſo Lare*, ἀφ' Ἑστίας ἄρχου, de quo videndus Scholiaſtes.

848. σανίδες ſunt tabellæ, in quibus, poſtquam ex urnis calculos effuderant, eosque numerarant, ſi damnatorii plures eſſent, judices longam illam lineam ducebant, de qua ſupra v. 106. quamque judex noſter ungue ducere ſolebat. At alii illam *ſtylo*, ἐγκεντρίδι, ducebant, ut docet Pollux, cujus locum protuli in nota ad v. 167. Simile quid poſt σανίδας inferri debuiſſe videtur. Quam bene autem Scholiaſtes vocem γραφὰς exponat *ſtylum*, alii dixerint: γραφὰς δὲ νῦν, ἀντὶ τοῦ τὸ γραφεῖον, ἐν ᾧ ἔγραφον. Nullibi, quod ſciam, nomen γραφὴ ea ſignificatione occurrit. Scripſeratne καὶ τὰ γραφία, vel τάς τε γραφίδας? Nihil decerno: ſed vulgatum, quod codd. fide retinui, minime probo.

852. ἐς κόρακας tantumdem hîc valet, ac alibi ſæpius τὸ δεῖνα.

857. δεόμεθα. Sic B. Vulgo δεόμεσθα. — κλεψύδρας. Quis clepſydræ uſum ignorat in foro Attico. Vide Mauſſacum ad Harpocr.

in διαμεμετρημένη ἡμέρα, & Valesium ad notas p. 103. Perperam hoc Florens accipit de fonte, cujus mentio in Lys. 913. sed totus est in describendo Scholiasta.

858. τόδι, nempe ἡ ἁμὶς, *matula*, quam ei filius adtulerat, supra 807. Scholiastes: μήποτε τὸ αἰδοῖον αὐτῷ δείκνυσιν ὁ πρεσβύτης, ὅτι σύρει ὡς ἡ κλεψύδρα. Longius hoc petitum videtur.

863. Hi rursus anapæsti perperam vulgo digesti sunt.

875. In fine hujus versus duas voces addunt libri omnes, πρὸς πύλας. Spurias illas esse, sola metri ratio evincit. Illatæ autem videntur in locum genuinæ vocis, cui olim interpretamenti vice superscriptæ fuerunt. Nam nullus dubito, quin hic versus juxta sequentes tetrameter esse debeat. Scripserat forte Comicus:

ὦ δέσποτ' ἄναξ, γείτον Ἀγυιεῦ, τοῦ 'μοῦ προθύρου Προπύλαιε.

In arcis introitu Mercurii statua erat a Socrate facta; Mercuriusque ille Προπύλαιος appellabatur. Plautus Bacch. II. 1. 3.

Saluto te, vicine Apollo, qui ædibus
propinquus nostris accolis, veneroque te.

Ad illud προπύλαιε glossa erat πρὸς πύλας ἱδρυμένε. Hinc lectionis depravatio.

877. σίφνον ἦθος, *rigidos mores*. De significatione nominis σίφνος vide Ruhnkenium in aureolo commentario ad Timæi Lexicon pag. 169.

878. ἀντὶ σιραίου. Verti debuit *pro sapa*. Diversum est enim quod Latini *defrutum* appellabant. Plinius T. I. p. 719. Siræum, quod alii hepsema, nostri *sapam* appellant, ingenii, non naturæ opus est, musto usque ad tertiam partem mensuræ decocto: quod ubi factum ad dimidiam est, *defrutum* vocamus.

888. ᾐσθόμεσθα. Sic recte scriptum in A. ut metri ratio flagitat. Perperam vulgo ᾐσθόμεθα.

894. ἀκούετ' ἤδη τῆς γραφῆς. ἐγράψατο. Vulgo τῆς γραφῆς, ἧς ἐγράψατο, syllaba extra numerum excurrente: cui malo remedium adferre voluit librarius in A. scribendo ἧς γράψατο. Sed illud ἧς plane delendum erat, quod nemo non videre poterat, & perite

ostendit Daweſius. Erat olim in v. 907. ubi a nobis repoſitum fuit: inde male huc a librario retractum fuit.

896. κατήσθιε. Supra 838. κατεδήδοκε.

907. ἧς ἐγραψάμην. Vulgo ἣν. In A. ſuperſcriptum σ, quo melior noſtra lectio indicatur. Vide ad Theſm. 835. Pl. 1128. In Conc. v. 665. ἀπὸ τῆς μάζης, ἧς σιτεῖται. Av. 271.

οὗτος οὐ τῶν ἡθάδων τῶνδ', ὧν ὁρᾷθ' ὑμεῖς ἀεί.

914. κοὐ μετέδωκ' — Inſulſiſſime vulgo Philocleoni continuantur hæc verba, quæ manifeſto ſunt cauſſidici pro cane accuſatore loquentis.

925. τὸ σκίῤῥον, τὸ ῥυπῶδες τὸ ἐπὶ τῷ τυρῷ. τὸ σκληρόν. In binis codd. ſcriptum τὸ σκῖρον. At Suidas, qui hunc locum protulit in nota cujus partem excerpſi, legebat τὸν σκίῤῥον, quod verum eſſe puto. Idem paulo poſt: σκίῤῥος, ὁ γύψος. Idem nomen ὁ σκίῤῥος & *cruſtam caſei*, & *gypſum* notat; qua ex ambiguitate petitus luſus in ſeq. verſu. Vide Heſychii Interpretes ad gloſſam σκιῤεῖται. Faceta eſt accuſatio, cujus acumen in eo conſiſtit, quod crimina cani objecta fere omnia in Lachetem cadunt, quem reſpicit Comicus, ut ſupra obſervatum fuit.

928. κλέπτα δύο. Sic emendate B. Perperam vulgo δύω. Vide not. ad Ran. 1405. Nub. 483. Pro λόχμη, quod exhibent ambo codd. in primariis editt. eſt λοῖχη, quod, licet abſurdiſſimum, quum ſit in edit. Farrei, miror a Berglero revocatum non fuiſſe: procul dubio id non animadverterat. Sincerum λόχμη primus edidit Anton. Fracinus.

929. κεκλάſχω. Vulgo κεκλάϊκω. Bini codd. κεκλάϊγω. Genuinam formam repoſuimus: κλάζω, κλάγξω, κέκλαſχα, unde verbum κεκλάſχω.

940. In præcedentibus, ubi perſonas aliter poſui, quam vulgo factum, quia nihil in lectione mutavi, annotandis his emendationibus, quæ ſemetipſæ probant, lectorem non moratus ſum. Hîc vero monendus eſt, vocem οὐδέπω, quæ vulgo perſonæ hac figla notatæ ΦΕ. continuatur, in A. diverſæ perſonæ tribui, cujus nomen

non

non præfixum ; nominis loco ducta minio lineola : in B. vero diſerte Philocleoni, cujus nomen præfixum. Proinde pro καὶ καθίζεις, reſcribi debuit, flagitante ſententia, κοὐ καθίζεις. Vide infra ad v. 1002. In B. ſequens verſus Philocleoni continuatur : in A. præfixam habet Philocleonis perſonam, quæ ante οὐδέπω ſcribi debuerat. Miſerum in modum omnia iſta in vulgatis libris perturbata erant.

950. διαβεβλημένου. Sic bene A. Hoc recte Berglerus e Francofurtana editione adſumſit, cujus non major eſt auctoritas, quam Florentis, qui ſic legendum eſſe monuerat. Aliæ editiones habent διαβεβλημένους.

970. ὁ δ' ἕτερος. His Cleonem innuit Lachetis accuſatorem. οἰκουρὸς eſt in libris omnibus : mendoſum tamen eſſe cenſeo. Scribendum, ſolita Atticis ſcriptoribus conſtructione :

ὁ δ' ἕτερος οἷός ἐστιν οἰκουρεῖν μόνον.

Harpocratio, quem deſcripſit Suidas : Οἷος εἶ, καὶ οἷός τε εἶ. τὸ μὲν χωρὶς τοῦ τε, σημαίνει τὸ βούλει, καὶ προήρησαι· τὸ δὲ σὺν τῷ τε, τὸ δύνασαι. ἀμφοτέροις ἐχρήσατο Λυσίας. Exemplum e Lyſia profert Suidas : ἐβιάζετό τε γὰρ, καὶ οἷος ἦν ἐξευρεῖν τὴν θύραν. aliudque ex incerto auctore : ὁ δὲ ἐπολυπραγμόνησε πάνλα. ἦν γὰρ οἷος μηδὲν μήτ' ἀνθρώπειον, μήτε θεῖον ἀδιερεύνητον ἐᾶν.

977. κνυζούμενα. Sic bini codd. ut edidit Ant. Fracinus. Mendoſe in primariis editt. erat κνυζόμενα. Henr. Stephanus Theſ. T. II. col. 283. locum hunc citans in κνυζάω legit κνυζώμενα. κνυζεῖσθαι vox canum propria, de vagitu infantium etiam adhibetur. Theocritus in Pharmaceutria 109.

κνυζεῦνλαι φωνεῦνλα φίλαν ποτὶ ματέρα τέκνα.

ubi minus caute lectionem codd. aliquot adſcivi κνυζευῦνλα φωνεῦνλι. Nam forma hujus verbi activa præterquam apud Grammaticos in uſu non eſt. Conferri dignus eſt locus facetiſſimus Gallicæ Comœdiæ ex hoc Ariſtophanis adumbratus :

L'INTIMÉ.

Venez, famille déſolée,

venez, pauvres enfans, qu'on veut rendre orphelins,

venez faire parler vos eſprits enfantins.
oui, Meſſieurs, vous voyez ici notre miſère.
nous ſommes orphelins, rendez-nous notre père,
notre père, par qui nous fûmes engendrés,
notre père, qui nous...

DANDIN.

Tirez, tirez, tirez.

L'INTIMÉ.

Notre père, Meſſieurs...

DANDIN.

Tirez donc. quel vacarme!
ils ont piſſé par-tout.

L'INTIMÉ.

Monſieur, voyez nos larmes.

DANDIN.

Ouf! je me ſens déja pris de compaſſion.

982. ὡς οὐκ ἀγαθόν ἐστι τὸ ῥοφεῖν. Sic optime B. Vulgo τό γε ῥοφεῖν. Particulam inſerſit imperiti librarii mala ſedulitas. Vide not. ad Pl. 1065.

983. Sic vulgo leguntur & diſtinguuntur hi verſus:

ἐγὼ γὰρ ἀπεδάκρυσα νῦν γνώμην ἐμήν
οὐδέποτέ γ', ἀλλ' ἢ τῆς φακῆς πεπλησμένος.

Licet verba ſic ſtructa nullam ſententiam fundant, iſtam tamen ex iis expreſſit Berglerus: *Ego enim nunc ſententiam meam lacrymans mutaſſem nunquam, niſi lente fervida, impletus fuiſſem.* Quam bene iſta cum Græcis congruant, ipſe viderit. οὐδέποτε cum ἀπεδάκρυσα jugari non poteſt, quia, ut ſæpe obſervavimus, cum verbis futuri tantum temporis conſtruitur, quapropter Pierſonus ad Mœrin p. 461. ſuſpicabatur hic legendum eſſe οὐπώποτ', ἀλλ' ἢ — Sed ne ſic quidem locus perſanatus eſſet. Nam, verba eodem ſenſu accipiendo, quo Berglerus, ſic vertendum eſſet: *Ego enim* NUNC *ſententiam meam lacrymans mutavi* NUNQUAM. Quam lepide, ſtatim quivis percipit. Quid multa? Deſideratur particula ἄν, quod invitus affirmo:

non enim me ſimultatibus oblecto, nec lubens in CLARISSIMI PROFESSORIS REGII reprehenſionem incurro. At quibuscunque ille Græcæ Linguæ rudimentis diſcipulos ſuos imbuat, dico particulam ἂν hìc poëtæ manu poſitam fuiſſe, ejusque veſtigia remanere in amborum codd. ſcriptura, quæ ſic habet: οὐδὲν ποτέ γ', ἀλλ' — Manifeſtum eſt exſcriptoris errorem ſic corrigi debuiſſe οὐδ' ἂν ποτέ γ', ἀλλ' — Præterea hujus loci ſententiam prorſus obſcuraverat deterrima interpunctio. Sic autem ſcribendus eſt:

ἐγὼ γὰρ ἀπεδάκρυσα νῦν. γνώμην ἐμὴν,
οὐδ' ἂν ποτέ γ', ἀλλ' ἢ τῆς φακῆς πεπλησμένος.

Verba γνώμην ἐμὴν valent *mea ſententia, ut mihi videtur*, & pendent a ſuppreſſa præpoſitione κατά. Suidas: γνώμην ἐμὴν, ἀντὶ τοῦ κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην καὶ οἴησιν. Vide Conc. 349. Pace 232. Verti: *Ecce enim illacrimavi ego, quod, animo quidem meo, haud feciſſem unquam, ni impleſſem me lente.* Pro πεπλησμένος melius legeretur ἐμπλήμενος, quod, ut magis Atticum, Comico noſtro frequentatur. Vide infra ad v. 1127. De conſtructione adverbii οὐδέποτε vide not. ad Conc. 384. Quam hìc medelam faciebat Pierſonus, ea Philemoni adhibenda eſt in fragmento apud Bentleium CCCXXI. pag. 135.

λίθον μὲν εἶναι τὴν Νιόβην, μὰ τοὺς θεούς,
οὐπώποτ' ἐπείσθην· οὐδὲ νῦν πεισθήσομαι,
ὡς τοῦτ' ἐγένετο.

985. οὔκουν ἀποφεύγει δῆτα; Sic in A. cum interrogationis ſigno. In B. etiam ἀποφεύγει. Male vulgo ἀποφεύγῃ.

988. παρᾴξον. Sic A. omiſſo tamen jota ſubſcripto. Vulgo male παραίξον.

1002. καὐ τοῦ 'μοῦ τρόπου. Sic legendum eſſe res ipſa clamat; nec aliter eſt in ulla editione. At in A. ſcriptum eſt καὶ τοῦ 'μοῦ τρόπου, eadem menda quam ſupra ſuſtulimus in v. 940. ubi erat καὶ καθίζεις, pro καὐ καθίζεις.

1004. παῦλαχοῖ. Vulgo παῦλαχοῦ. Vide not. ad Lyſ. 1230.

1010. ὑμεῖς ταχέως. Jungenda hæc cum præcedente verbo ἴτε. Peſſime vulgo legitur:

ἀλλ' ἴτε χαίροντες, ὅποι βούλεσθ'. ὑ-
μεῖς δέ γε ταχέως, ὦ μυρι-
άδες ἀναρίθμητοι, νῦν —

1014. *κοὐ πρὸς ὑμῶν*, & *vobis non convenit.* Vide not. ad Plutum 355.

1015. *προσέχετε.* Vide duplicem notam ad Nub. 916. Hic in A. ſcriptum *πρόσχετε*, quod magis Atticum eſſe ſtatuit Bentleius ad Nub. 575. ubi pro *προστέχετε* legi volebat *πρόσχετε*. Illius emendationis, qua nihil magis inutilius, cuique nullus addicit codex, ne meminiſſe quidem operæ pretium duxi. Plerisque in locis in hac forma *προσέχετε* conſentiunt codd. Nec ulla eſt ratio cur minus Attica, quam altera, videri debeat. *προσέχειν τὸν νοῦν* plene apud Comicum occurrit rurſus Equit. 503. Pl. 113. 151. *προσέχειν τὴν γνώμην*, Conc. 600. Multo rarius *προσέχειν* ſimpliciter, per ellipſin ſubſtantivi. Quod Thomæ M. obſervatum fuiſſe credo, eumque impuliſſe, ut hanc notam ſcriberet: *προσέχω σοι τὸν νοῦν κάλλιον, ἢ προσέχω σοι μόνον.* Falſum eſſe hoc decretum oſtendunt interpretes.

1017. *φησὶν* ob metrum. Sic recte A. Male vulgo *φησί*.

1025. *οὐδὲ παλαίσῃρας περικωμάζειν πειῷν.* Vulgo legitur *περιϊών*, metro repugnante, nec valde bona ſententia. Quid enim addit participium illud præcedenti verbo? Quid differunt *περιϊέναι περικωμάζων*, & *περικωμάζειν περιϊών*? Inepta *ταυτολογία* eſt. Certiſſimam emendationem ipſe ſuppeditavit Comicus in parabaſi Pacis, v. 762.

καὶ γὰρ πρότερον πράξας καλὰ νοῦν, οὐχὶ παλαίσῃρας περινοσῶν
παῖδας ἐπείρων· ἀλλ' ἀράμενος τὴν σκευὴν εὐθὺς ἐχώρουν.

1027. *οὐδενὶ πώποτε φησὶ πιθέσθαι.* Quis non videt ita emendari debuiſſe? Sic etiam ſcriptum eſt in utroque cod. Vulgo *φησὶν πείθεσθαι*. Supra v. 1017. ubi metrum requirebat *φησὶν*, ediderant *φησί*: hic in contraria abierunt. Solemnis eſt permutatio formarum *πείθεσθαι* & *πιθέσθαι*, etiam in hac fabula obſervata v. 749.

1028. *αἶσιν χρῆται.* Perperam vulgo *αἶσι*.

1031. *τῷ καρχαρόδοντι.* Cleonem innuit, quem in Equitibus exagitaverat.

1033. οἰμωξομένων. Sic recte edidit Berglerus, ut est in parabasi Pacis, ubi hi versus repetuntur: & ita hoc loco scriptum est in B.

1038. Nubes innuit quas anno ante infelici successu primum docuerat.

1044. πέρυσιν ob metrum, & sic emendate excusum est in vett. editt. Perperam recentiores πέρυσι.

1046. καίτοι σπένδων πόλλ' ἐπὶ πολλοῖς ὄμνυσιν τὸν Διόνυσον. Sic bini codd. nisi quod in ὄμνυσιν paragogicum ν male in iis omissum. At vulgo fœde corruptis numeris legitur:

καίτοι σπένδων πόλλ' ἐπὶ πολλοῖσιν ὄμνυσι τὸν Διόνυσον.

Metrum vel novitius tiro restituere poterat: socordiam editorum satis mirari nequeo, ejusmodi sordes lectoribus identidem objicientium.

1050. εἴπερ ἐλαύνων. Fœda menda, quam reliquisse me pudet. Sic quidem est in libris omnibus. Nihilo tamen segnius repone εἰ παρελαύνων. Nec aliter Scholiastam legisse ex illius interpretatione liquet: νικήσας, φησὶ, τοὺς ἀνλιπαίλους, τὴν ἐλπίδα τῆς νίκης ἀπώλεσε. Vide not. ad Conc. 513.

1053. καινόν τι λέγειν. Sic bini codd. recte. Vulgo κοινόν. In Nubium parabasi dixerat v. 547.

ἀλλ' ἀεὶ καινὰς ἰδέας εἰσφέρων σοφίζομαι.

1060. Adlusio ad proverbium, quod exstat in Pluto 1002. & 1075.

1062. καὶ κατ' αὐτὸ τοῦτο δὴ μόνον ἄνδρες γε μαχιμώταλοι. Versus hic est, ut esse debet, tetrameter trochaicus, cujus in impressis corrupti sunt numeri ad hunc modum:

καὶ κατ' αὐτὸ δὴ τοῦτο μόνον ἄνδρες μαχιμώταλοι.

1071. σύσιν hic *speciem*, *figuram* significat. Vide not. ad Nub. 504. Male verterat Interpres: *Si quis vestrum novit meum ingenium.*

1073. ἤ τίς ἐστιν ἡ ποίησια. Perperam vulgo inseritur pronomen ἡμῶν, quod sensui inutile, metrum prorsus respuit.

1078. νὴ κὴ ἦλθ' ὁ βάρβαρος. Sic ambo codd. Vulgo ἦλθεν ὁ βάρβαρος.

1081. ξὺν δορὶ, ξὺν ἀσπίδι. Pessime vulgo ξὺν δουρὶ, quod utique emendasset, quivis editor, qui leges trochaici metri cognitas

habuiſſet. Suidas: δορὶ, τῷ δόρατι. Auctor Etymol. M. legebat σὺν δόρει, σὺν ἀσπίδι. Vide eum in δόρει p. 284. Minime recipi debuit hæc lectio.

1083. σλὰς ἀνὴρ παρ' ἄνδρ' — Sic optime A. In B. τὰς — Vulgo πᾶς ἀνὴρ, quod nauci non eſt, & manifeſto depravatum. Jamdudum reſtitui potuiſſet hæc lectio, quæ apud Suidam exſtat. Sic ille: χελύνη, τὸ ἄνω χεῖλος. Εἰς τὴν ὑπερῴαν χελύνην οἰσλὸς Μηδικὸς ἐνερρίζωτο. καὶ αὖθις· Στὰς ἀνὴρ παρ' ἄνδρ' ὑπ' ὀργῆς τὴν χελύνην ἐσθίων.

1086. διέσλατο. Scr. διέσλετο.

1100. τὸν φόρον. Male vulgo καὶ τὸν φόρον. Nullus hic locus eſt copulæ, quam ſententia non magis admittit, quam metrum. Recte abeſt in B. Verſus eſt dimeter trochaicus catalect. In antithetico 1069. duæ primæ ſyllabæ nominis νεανιῶν in unam coaleſcunt.

1107. ξυλλέγοισες. Sic libri omnes: ſed mendoſe. Lege ξυλλεγέντες.

1108. οὗπερ ὦρχων. Vulgo ſine articulo Ἀρχων. Vide ad 1441.

1111. κύτταρος. ἡ ἐν τοῖς κηρίοις τῶν μελιττῶν πυελὶς καὶ καλάτρησις. Suidas, apud quem alias ſignificationes vide.

1117. τοῦτο δ' ἔστ' ἄλγιστον ἡμῖν, ἤν τις — Sic legi debere manifeſtum eſt. In binis codd. eſt ἡμῶν, quod e ſeq. verſu huc male retractum. Pejus in impreſſis ὑμῶν.

1120. ἔμβραχυ. Suidas: ἁπλῶς, ὅλως, συντόμως. Vide ad Theſm. 390.

1127. ἐμπλήμενος. Vulgo πεπλησμένος. Hoc quidem habet A. in contextu; ſed ſuperſcriptum eſt illud, quod prætulimus. In B. ἐμπεπλησμένον. Vide not. ad Conc. 56.

1132. χλαῖναν ἀναβαλοῦ. Sic recte A. Infra 1152. οὐκ ἀναβαλεῖ; Perperam vulgo & hîc & tertio abhinc verſu ἀναλαβοῦ. Altero in verſu emendate etiam cod. A. exhibet ἀναβαλοῦ. Nihil frequentius hac literarum inverſione. Similem mendam ſuſtollendam eſſe monuimus in Conc. v. 536. Conſuli poteſt Ferrarius de Re Veſtiaria P. II. p. 179.

1133. παῖδας. Sic primus edidit Ant. Fracinus. Bini codd. &

primariæ editt. habent παῖδα. Melius est illud, ob emphasin pluralis numeri.

1137. Hunc versum citat Pollux VII. 59.

1138. Θυμαιτίδα. Sic quidem libri; sed descriptorum errore. Legendum Θυμοιτίδα. Vide Meursium de Pop. Att. in Θυμοιτάδαι.

1141. τοίνυν· ἀτάρ. Sic B. sine particula quæ vulgo inseritur.

1144. Quia læna, qua filius patrem volebat amicire, e molli, villosa & crispa lana erat, pater comparans illos villos intortis implicitisque intestinis, percontatur an Ecbatanis intestinorum in modum lanæ pararentur, seu an fierent intestina ex lana.

1145. πόθεν; Negatio morata. Vide not. ad Ran. 1455.

1148. ἐριώλην. Facetissimus jocus. ἐριώλη proprie significat *vehementis venti turbinem*. Hic autem, tanquam si compositum esset ab ἔριον & ὄλυμι, lænam illam, quæ tantam vim lanæ absumserat, non καυνάκην, sed ἐριώλην appellari debuisse dicit Philocleo. De hujus nominis scriptura opportunior erit dicendi locus ad Acharn. 1177.

1154. Φέρ', ἀλλ'. Sic bini codd. Perperam in impressis φέρε, ἀλλ' —

1162. ἔνθες πόδ', ὦ 'τὰν, κᾆτα βαῖν' ἐῤῥωμένως. Perperam editt. omnes & cod. etiam A. habent ποτ' pro πόδ'. In primariis est: ὦ 'τὰν κατάβαιν' ἐῤῥωμένως. In A. ὦ 'τὰν καὶ κατάβαιν', e prava librarii emendatione. Melior non est illa quam invexit Ant. Fracinus κἀπόβαιν'. Nec composito ἀποβαίνειν, nec καταβαίνειν ullus hic locus est. In B. hic versus omissus. κατάβαιν' e librarii errore est, qui scribere debebat κᾆτα βαῖν'. Menda non infrequens est, cujus exempla enotavimus ad Thesm. 482. Ran. 951. 1440. Pl. 69. Conc. 682. Nub. 1076. Av. 825.

1169. διασκλακώνιτον. Schol. ἀξρῶς καὶ μαλακῶς σαυτὸν διακίνητον. ἀπό τινος Σκλάκωνος τρυφηλοῦ. Simul autem adludit ad nomen Λάκων, tanquam si diceret: τρυφερόν τι διακίνει τὰς Λακωνικάς.

1176. τίνας δῆτ' ἂν λέγοις; Sic A. In B. τίνα, ut edidit Ant. Fracinus. In primariis editt. erat τί δῆτ' ἂν —

1178. ὡς ὁ Καρδοπίων. Sic bini codd. Perperam vulgo omittitur articulus, quem reponendum esse jam monuerat Toupius Addend.

in Theocritum p. 389. Additurus erat pater ἐσπόδει, ἐκίνει, vel ſimile quid, ni ejus ſermonem abrupiſſet filius.

1181. ἐγῴδα. Sic ſcriptum in binis codd.

1183. Θεογενής. Sic libri. Vera tamen nominis ſcriptura eſſe videtur Θεαγενής. Sæpe apud Comicum occurrit. Qui hic perſtringitur, idem eſſe videtur, cujus mentio in Pace 928.

1187. Θεωροὶ apud Athenienſes appellabantur, qui publica auctoritate ad ſacrificia exterorum, ad oracula conſulenda, ad feſta, ſacra certamina, aliosque conventus mittebantur, quibusque ſtipendium e publico dabatur. Vide Heſychii Interpretem ad gloſſam Θεωρικός. Sacram ſe legationem ſemel tantum, in Parum miſſum, obiiſſe dicit Philocleo, accepto duorum obolorum in ſingulos dies ſtipendio. Hic autem falſe Athenienſes perſtringit Comicus, qui harum legationum munus ſæpe in homines abjectiſſimos conferebant, quales erant Androcles & Cliſthenes.

1188. ἐγὼ δέ — Male in A. ἔγωγε.

1198. ποῖον ἂν λέξαι δοκεῖς; Perperam in A. δοκῇς. Vide not. ad Av. 355.

1206. Illuſtris Athleta fuit Phayllus Crotoniata, de quo videndus Pauſanias p. 818. In eum exſtat vetus Epigramma:

Πέντ' ἐπὶ πεντήκοντα πόδας πήδητε Φάυλλος·
δίσκευσε δ' ἑκαλὸν, πέντ' ἀπολειπομένων.

Facetus hic jocus eſt in ambiguitate vocum εἶλον διώκων, quas ſignificatione forenſi adhibet ſenex judiciis adſuetus.

1210. πῶς οὖν καλακλινῶ; Sic excudi debuit, ut perſpicue ſcriptum eſt in A. utque jam ſcribendum eſſe monuerat Berglerus. Eſt aor. 2. ſubjunctivi paſſivi, cujus ſecundo ante hunc verſu participium occurrit καλακλινείς.

1215. κρεκάδ' αὐλῆς θαύματον. Neminem novi e veteribus Grammaticis, qui vocem illam κρεκάδια interpretatus fuerit. Solus e recentioribus Comici Interpretibus eam declarare aggreſſus eſt Biſetus. Quia nomen iſtud hoc unico in loco occurrit, Lexicographisque prætermiſſum fuit, non idonea cauſa eſt cur ei controverſia moveatur,

depravationisque in ſuſpicionem veniat: nihil variant in ſcriptura codices. Biſeti conjecturam, reponentis καὶ ἰκρίδι' αὐλῆς, eo minus admittendam eſſe cenſeo, quo magis abſurdum videtur in aula privatæ domus tabulata exſtitiſſe, qualia ſtruebantur in publicis locis, ſiquando ederentur ſpectacula, ut populus in iis ſedens commodius ſpectaret. Nec magis κρεκάδι' αὐλῆς accipi poſſe credo de *concentu inſtrumentorum, quæ pulſarent citharistæ in aula ſtantes.* Ab hac ſignificatione prorſus abhorret loquendi formula. Præterea in conviviis inducebantur citharœdi, tibicines, ſaltatrices ſolummodo,

Poſtquam exemta fames epulis, menſæque remotæ,
& ultima libatione facta, ut infra declaratur:

ἤδη σπένδομεν·
αὐλητρὶς ἐνεφύσησεν.

Ergo de muſico concentu ne quidem hic cogitandum eſt. Bergleri autem *crepitacula*, quid illa ſibi velint, equidem neſcio, nec ipſe, ut opinor, dixerit. Caſauboni commenta vide in Animadv. in Athenæum L. IV. cap. 27. Non aliunde derivari poſſe videtur nomen κρεκάδιον, quam a κρέκω. Hoc autem verbum non ſolum de pulſatione inſtrumentorum chordis inſtructorum adhibetur, ſed & de telæ pulſatione & denſatione, quæ pectine textorio fit, ut in his Sapphûs verſibus:

γλυκεῖα μᾶτερ, οὔ τι δύναμαι κρέκειν τὸν ἰστὸν,
πόθῳ δαμεῖσα παιδὸς, βραδινὰν δι' Ἀφροδίταν.

Proinde nihil probabilius afferri poteſt, quam κρεκάδια hîc poſita eſſe pro ἱστουργήματα, παραπετάσματα, & intelligi de *aulæis*, ſeu *velis*, quibus aula tam ornatus gratia, quam arcendo vento, pulveri, aut ſi quid aliud nocere poterat, obtendebatur.

1217. ἀπονενίμμεθ'· ἤδη σπένδομεν. Sic diſtinctum eſt in A. melius, quam vulgo poſt ἤδη.

1221. Vulgo legitur ξένος τις ἕτερος πρὸς κεφαλῆς Ακέστερος. Bergerus verterat: *Hoſpes alius quidam prope caput HUJUS Aceſterus.* HUJUS non eſt in græcis, neque ſuppleri poteſt. Levi ſcripturæ menda obſcuratus eſt hic locus, cujus acumen prorſus perierat. Scribi

debuit Ακέστορος. *Hospes alius nescio quis ad caput Acestoris*, quod tantumdem valet, ac si dixisset: *Æschines*, *Phanus*, *Cleo*, *Acestor*, *alterque ad hujus caput peregrinus quidam.* Perstringitur hîc Acestor, cui barbaros natales & peregrinitatem exprobrarunt Comici, ut e scholiis ad hunc locum & ad Av. 31. docemur. Idcirco peregrinum alterum convivam, qui non nominatur, Acestoris ad caput sedere ait Comicus, quia, ut ait ille,

— αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον.

Similis se simili applicat. ἕτερος proprie hîc adhibetur, *alter e duobus.*

1224. ἐγὼ εἴσομαι. In unam syllabam coalescunt ω ει, ut supra v. 416. ἐγὼ οὐ disyllabum est. Sophocles Phil. 585.

ἐγώ εἰμ' Ατρείδαις δυσμενής· οὗτος δ' ἐμοὶ —

1228. Vulgo sic legitur hic locus:

τουτὶ σὺ δράσεις; παραπολεῖ βοώμενος.
φήσει γὰρ ἐξολεῖν σε.

Quæ partim depravata sunt, partim male interpuncta. δράσεις a sententia alienum est. Marklandus ad Euripidis Suppl. 932. sensum adsecutus est, duabus tantum literis a genuina scriptura aberrans. Sic ille reponendum censet:

τουτὶ σὺ δ' ἄσεις; παραπολεῖ. βοώμενος.
φήσει γὰρ —

Sed, ut bene observat Kœnius ad Corinthum pag. 49. *qui futurum medium* ἄσομαι *posuerat v.* 1231. *eum loco tam vicino* ἄσεις *scripsisse, probabile non est. Non displiceret* τουτὶ σύ γ' ᾄδεις, *quoniam præsens tempus est & v.* 1225. ᾄδω δὲ πρῶτος. Verissima est hæc emendatio. Nam activa forma futuri a verbo ᾄδω Comicus noster non utitur, sed media duntaxat ἄσομαι, quod sagaciter observavit Daweſius ad Pacis v. 1297.

οὐ πράγματ' ἄσει· σώφρονος γὰρ εἶ πατρός.

Vulgo ibi legebatur ἄσεις. Finale ς e sequente voce adhæsit, quod agnoscit etiam Kœnius loco laudato.

1232. Ineptissime vulgo Scolion hoc, quod Philocleo canit, Choro tribuitur, cujus nullæ hîc sunt partes. Ad fidem codicis A.

perſonas in ordinem repoſui, quod & absque illius ope quivis facere poterat.

1236. πρὸς πιδῶν. Sic ambo codd. Mendoſam impreſſorum lectionem, vel metro ipſo flagitante, quivis corrigere poterat, πρὸ ποδῶν. Sic ſupra 1221. πρὸς κεφαλῆς.

1237. ᾄδῃ. Solœce vulgo ᾄδει.

1240. ᾠδικῶς ἐγώ. Sic ambo codd. optime. In vett. editt. excuſum ᾀδικὸς ἐγὼ, vel ἀδικὸς, omiſſo in quibusdam ι ſubſcripto. Kuſterus multo pejus edidit ἄδικος ἐγώ. Berglerus verterat, *injurius ego*: quod profecto eſt longe abſurdiſſimum. In nota autem imperitiam ſuam metricarum legum turpiter prodit. *Aldina*, *Juntina & Brub. ᾀδικὸς cum jota ſubſcr. Forte* ᾠδικός. Immo, ô bone, ᾠδικῶς: nam iſtud, quod ſuades, verſum peſſundat, pyrrichio in quintam ſedem illato.

1248. πολλὰ δή — Sic bene uterque cod. Perperam in impreſſis πολλὰ δὲ —

1250. Hic verſus & duo ſeqq. uſque ad μηδαμῶς recte in binis codd. filio continuantur. Ita in impreſſis confuſæ ſunt perſonæ, ut vix cum magno labore ſe quis ex hoc diverbio extricare poſſit.

1259. Vide Heſychium in Συβαριτικοὶ λόγοι, & Fabricium Bibl. Gr. L. II. cap. IX. §. 5. & 6.

1268. ῥοᾶς. Minus bene vulgo ῥοιᾶς.

1272. Hic & ſequens verſus male vulgo in unum coaluerunt. Dimetri ſunt duo jambici. Decem hujus cantici ſunt verſus, quorum quatuor tetrametri trochaici, reliqui omnes jambici.

1282. φύσεις. Perperam vulgo φύσεως metro reclamante. Verſus hi ſunt tetrametri pæonici, conſtantes omnes e tribus pæonicis primis & cretico. Rationem hujus metri declarat Hephæſtio pag. 42. Ultimus utriusque Semichori verſus tetrameter eſt trochaicus.

1286. καί με κακίαις ἔκνισε. Sic optime Florens. Vulgo legitur peſſundato metro, κακίσλαις.

1287. οἱ 'κλὸς — Sic ſcriptum in A. & excuſum in primariis editionibus. Perperam in poſteriori Baſileenſi οἰκλὸς, unde in Kuſte-

rianam transiit. Mendam correxit Berglerus. In B. omisso articulo ἐκλός.

1289. ἐκβαλῶ. Perperam vulgo ἐκβάλλω contra metri legem & temporum rationem.

1293. τοῦ 'πὶ ταῖς πλευραῖς ἐμαῖς. Sic A. ut impressi. In B. pronomen prorsus omissum, versu in πλευραῖς desinente. Vertitur tanquam si suppressa esset præpositio παρά. Sed illa in comparatione *præ* significans cum quarto casu construitur, nec supprimi solet. Florens legendum censet πλευραῖς ἑαῖς, ut ad testudines referatur. Sed poëticum ἑαῖς nescio an in senario comico locum tueri possit. Subaudiri videtur μᾶλλον, cujus frequens est ellipsis, haud tamen fere aliter, quam sequente particula ἤ: vel nomen comparativum κρείττονος, σθεναρωτέρου aut simile quid, ea constructione: ἰὼ χελῶναι μακάριαι, καὶ τρισμακάριαι ἕνεκα τοῦ ὑμετέρου δέρματος, κρείττονος τοῦ ἐπὶ ταῖς πλευραῖς ἐμαῖς.

1295. ὥστε τὰς πληγὰς σθένειν. Sic recte in contextu A. superscripta alia lectione πλευράς, quam habet B. ut primariæ editt. Ant. Fracinus e vitioso cod. edidit ταῖς πλευραῖς, quod librarius e secundo ante hunc versu repetiit. Unice verum est, quod dedimus, τὰς πληγάς, ut etiam apud Suidam est in σθένει.

1297. Confer similem formulam Thesm. 582.

1305. ἐνήλατ'. Sic bini quidem codd. sed mendose. Alias res agebam, quum hoc adscivi, nam barbarum est. Priorum editt. menda sublata fuit in Kusteriana, ubi recte editum ἐνήλετ', in imperfecto ab ἐνάλλομαι, quod tempus melius etiam huc quadrat. Aoristus vero est ἐνήλατ', unico λ, ut Ran. 39. Nub. 147. Reponat itaque lector ἐνήλετ'.

1312. τὰ θρῖα τοῦ τριβώνος. Sic scribi debuit. In A. ut in vett. editt. τὰ θρία γε τοῦ — In B. γε omissum. Inserta fuit illa particula a male sedulo librario, qui primam in θρία corripi credebat. Atqui producitur Conc. 707. ubi θρῖα excudi debuerat, Eq. 954. & alibi.

1323. ἤν τις αὐτῷ ξυντύχῃ. Sic bene A. Vulgo ξυντύχοι, solœce, quod jam emendaverat Toupius ad Suidam I. 134.

1329. οἶν, εἰ μὴ 'ῤῥήσεθ', ὑμᾶς. Verſus eſt dimeter trochaicus, cujus vulgo corrupti ſunt numeri prava lectione, 'ῤῥήσεσθ'.

1330. ὦ πονηροὶ, ταυλὴ τῇ. Idem metrum ac in ſuperiore verſu. Peſſime vulgo ταύτῃ τῇ.

1331. δᾳδὶ — Sic ubique noſter: perperam vulgo δαΐδι.

1339. ταδί μ' ἀῤέσκει. Hoc modo ſi legas, verſus eſt jambicus: ſi, ut vulgo, τάδε, erit trochaicus. Sed probabile non eſt trochaicum ſic medios inter jambicos poëtam inſeruiſſe.

1340. οὐκ ἄπιτε γάρ; Perperam vulgo, corrupto prorſus metro, οὐκ ἄπεισι γάρ.

1345. ὅρα δ', ἐγώ σ' ὡς δεξιᾶς ὀφειλόμην. Vulgo, ὁρᾷς, ἐγώ σ' ὡς — In A. ὁρᾷς ἔγωγ' ὡς — In B. ὁρᾷς ἐγὼ δ' ὡς — Poſterior lectio a noſtra non differt, niſi literarum ordine.

1347. ὧν οἵνεκ' — Perperam vulgo εἵνεκ'.

1348. οὐδὲ φιαλεῖς. Sic A. juxta impreſſos. In B. ἀλλὰ φιαλεῖς, mendoſe quod ad priorem vocem. φιαλεῖς tuetur etiam Suidas in hac voce, ubi inter alia hæc proſtant: φιαλεῖν δὲ κυρίως ἐστὶ τὸ ἄρχεσθαι πράγματος. Hoc ſenſu occurrit rurſus hoc verbum in *Pace*, v. 432.

ἄγε δὴ σὺ ταχέως ὕπεχε τὴν φιάλην, ὅπως
ἔργῳ φιαλοῦμεν, εὐξάμενοι τοῖσιν θεοῖς.

Utroque in loco φιαλοῦμεν & φιαλεῖς futura ſunt, quæ neſcio qua ratione a themate φιαλέω formari queant. Proinde melior videri poſſit Euſtathii lectio οὐδ' ἐφιαλεῖς, & ἔργῳ 'φιαλοῦμεν. Archiepiſcopi verba apponam e Commentario in Odyſ. p. 1403. Ἰστέον ὅτι τὸ ἰάλλειν ψιλοῦται. ὁ δὲ Ὁμηρικὸς Εφιάλτης ὑποβάλλει νοεῖν, ὡς καὶ δασύνεται, ἀπὸ τοῦ ἵημι. βοηθεῖ δὲ τῇ ἐνταῦθα δασείᾳ, καὶ ἐκ τῶν τῆς Κωμῳδίας τὸ, Ἀλλ' οὐκ ἀποδώσεις, οὐδ' ἐφιαλεῖς, οἷδ' ὅτι. ἀντὶ τοῦ ἐπιβαλεῖς, ὁρμήσεις. καὶ εἰ μὲν οὕτως ἡ γραφὴ συναλείφεται, ἔχομεν τὴν ἀνάλογον δασεῖαν τοῦ ἰάλλειν. εἰ δὲ κατὰ τὸν Σουίδαν οὐκ ἔστι τετρασυλλάβως ἐφιαλεῖς, ἀλλὰ τρισυλλάβως φιαλεῖς, ἀπὸ τῆς φιάλης, ἀντὶ τοῦ, μετ' εὐχῆς ἔξῃ τοῦ πράγματος, κατὰ τὸ, Ταχέως ὕπεχε τὴν φιάλην, ὅπως ἔργῳ φιαλοῦμεν· τοῦτο μὲν χρήσιμον ἔσται εἰς τὸ νοεῖν, ὅτι ἐκ τῆς φιάλης καὶ ῥῆμά ἐστι τὸ φιαλῶ — καὶ μὴν ἄλλως οὐκ ἀναν-

εἰῤῥητον, ὅτι ἐν τῷ, ἔργῳ φιαλοῦμεν, τὸ τοῦ ἐφιαλεῖν ἔσκειται ῥῆμα. δύναται γάρ, ὥσπερ ἀτλικίζεται ὁ λόγος ἐν τῷ, τῷ ἐμῷ, τῳμῷ, οὕτως εἶναι κατὰ συναλοιφὴν καὶ τὸ, ἔργῳ φιαλοῦμεν, ἀντὶ τοῦ ἐφιαλοῦμεν καὶ ἐπιβαλοῦμεν ἔργῳ· ἵνα κατὰ τὸ χεῖρας ἰάλλειν κρέασιν, οὕτω καὶ ἔργῳ ἐφιαλεῖν ᾖ, τὸ ἐγχειρῆσαι πράξει τινί. Inde liquet librorum noſtrorum lectionem Euſtathio non aliunde, quam e Suida, innotuiſſe, ipſumque in libro ſuo legiſſe οὐδ' ἐφιαλεῖς, quod ſincerum eſſe credam, donec me quis doceat, quomodo a ποιεῖν oriatur futurum ποιῶ.

1358. περί μου. In A. περὶ ᾽μοῦ. Plene in B. περὶ ἐμοῦ.

1364. ὦ οὗτος, οὗτος. Sic bini codd. Pronomen, quod ad metri integritatem, non ſine ſermonis venuſtate repeti debuit, ſemel tantum exſtat in impreſſis. Quid deeſſet, acute vidit Florens, cujus conjectura recipi poterat. Confer not. ad Conc. 998. — σὺφεδανέ. Sic bene Suidas. Codd. noſtri, ut impreſſi, habent τυφεδανέ. Vide Toupium in Suidam III. 142.

1405. σωφρονεῖν ἄν μοι δοκοῖς. Sic bene A. In B. δοκῇς. Vulgo δοκεῖς. Utrumque ſolœcum. Particula ἄν ad infinitivum σωφρονεῖν non pertinet; cogitandi verbum hîc afficit, præcedente conditione: *ſi — ſapere mihi videreris.* Vide not. ad Av. 355. Vulgatæ lectioni mendam ſubeſſe vidit, ſed non recte collineavit Florens, conjiciendo μοι ᾽δόκεις, pro μοι ἐδόκεις. Præcedente εἰ cum optativo, alterius membri verbum cum ἄν itidem in optativo eſſe debet, quod jam ſæpius adſtruximus.

1414. Alluſio ad Euripidis Inonem, quod drama, quum ad nos non pervenerit, difficile dictu eſt, quo Comicus reſpexerit. Utique in ſcena non exhibebatur Ino in mare ſe dejiciens.

1417. ΚΑΤΗΓΟΡΟΣ. Quia paulo ante mentio facta fuerat Euripidis, ineptus librarius illius nomen his verſibus præpoſuit: &, quamvis idem ſemper homo loquatur, qui primum erat *Euripides*, poſtea *accuſator* appellatur. Nullæ in hac fabula partes ſunt Euripidis, cujus nomen in perſonarum ſyllabo conſpici non debebat. In B. huic verſui præfixa perſona ἀνήρ τις, ſequenti vero Εὐριπίδης: poſtea ubicunque homo ille injuriam paſſus & pœnas repetens loquitur,

persona est κατήγορος. In A. post v. 1370. nullæ amplius personæ adscriptæ.

1420. προσείσομαι. Sic bene A. ut legendum esse Berglerus vidit. Male vulgo προείσομαι.

1428. κατεάγη τῆς κεφαλῆς. Thomas M. in καλαγῆναι: Ισ΄έον, ὅτι κατέαγα τῆς κεφαλῆς Αττικοὶ λέγουσι, οὐ τὴν κεφαλήν· ἤγουν κατὰ τῆς κεφαλῆς τὴν πληγὴν ἐδεξάμην. Λουκιανὸς ἐν Τίμωνι, (p. 161.) κατέαγα τοῦ κρανίου. Utroque sane modo loquuntur Attici; sed prior ille elegantior est.

1431. Proverbialem hunc versum Ciceronis verbis reddidi in Tuscul. I. 18. Opportune, ut opinor, illum citavi in nota ad Thesm. 56. In utroque cod. particula ἂν male omissa est. In B. pro εἰδείη, εἰδοίη.

1434. οἵ' ἀπεκρίνατο. Vulgo ἃ ἂν ἀπεκρίνατο. In B. neutrum exstat: claudicat versus deficiente syllaba, αὐτὸς ἀπεκρίνατο. Quod loquendi ratio flagitat, reposuimus, οἵ'. Nullus enim hîc locus est particulæ ἄν.

1441. ὦ ἄρχων. Male vulgo ἄρχων, omisso contra linguæ indolem articulo. Sic supra 304. vulgati etiam libri ὦ ἄρχων exhibent.

1443. ἀλλ' ἁρπάμενος ἔγωγε. Vulgo ἀλλ' ἁρπάμενος οἴσω σε. Nostram lectionem longe elegantiorem præstat A. in quo post ἁρπάμενος inficete inserta particula γε. Hæc verba dicens filius sublimem medium patrem abripit: hic incertus, quid filius in animo habeat, sermonem illius abrumpens percunctatur τί ποιεῖς; respondet ille, εἴσω φέρω σ' ἐντεῦθεν, unde liquet eum jam ante dicere non debuisse, οἴσω σε.

1451. οἵ μετέστη. In binis codd. mendose μέτεστι. Ante hæc verba plene distingui debuit.

1454. Vulgo sic leguntur hi versus:

ἢ μεταπείσετ' ἐπὶ
τὸ τρυφερὸν καὶ μαλακόν.

Contaminatam esse hanc lectionem sola metri ratio evincit, siquidem prior versus antistrophico minime congruit. In B. scriptum:

ἦ μέγα τι πείσεσθαι
ἐπὶ τὸ τρυφερὸν καὶ μαλακόν.

Unde ſinceram poëtæ manum elicuiſſe mihi videor:

ἦ μέγα τι πείσεσθαι
τρυφερόν τε καὶ μαλακόν.

1458. φύσεος, ἣν ἔχει τις ἀεί. Male in binis codd. ſcriptum φύσεως metro reclamante.

1461. μετεβάλοντο. Sic bene ambo codd. Vulgo μετεβάλλοντο contra temporum rationem. Hoc emendatori debetur, qui ſyllabas antitheticorum verſuum exæquare voluit. In choriambicis lege ſolutis, quales ſunt hi verſiculi, locum habent pæones & Jonici. Hîc pæon eſt quartus, cui reſpondet jonicus a minore.

1464. τυχὼν ἄπειστν. Sic bene A. ita ut pes ſecundus, ut in ſtrophico verſu, choriambus ſit. Vulgo ἄπειστ.

1466. παῖς φιλοκλέωνος. In A. ut in impreſſis, παῖς ὁ φιλ. In B. ὁ παῖς ὁ φιλ. Utrumque articulum admittit græca phraſis: neutrum metrica ratio. In vulgata ſcriptura binorum ſibi correſpondentium verſuum, non quadrant numeri.

ἦ μέλαπεί | σετ' ἐπί.
παῖς ὁ φιλο | κλέωνος οὐ —

Juxta Scholiaſtam ſunt hi verſus dimetri acatalecti. Plumbeus in re metrica fuit ille homo, aut aliter eum legiſſe neceſſe eſt. In noſtra lectione examuſſim quadrant verſiculi:

ἦ μέγα τι | πείσεσθαι.
παῖς φιλοκλέ | ωνος οὐ —

1475. εἰσκεκύκληκεν. Sic bene edidit Berglerus, Scholiaſtæ morem gerens. In aliis editt. ut in A. eſt εἰσκέκληκεν. At in B. εἰσκεκήκληκεν, quæ ipſiſſima noſtra eſt lectio, ſolemni deſcribentis errore contaminata, η pro υ. Reponere eam poterat Kuſterus e Suida, qui hos verſus profert in εἰσκεκύκληκεν, εἰσήνεγκεν.

1478. οὐδὲν πανέται. Sic legendum eſſe luculenter oſtendit Bentleius in phalaridea diſſertatione de origine Tragœdiæ, quæ omnino adeunda

adeunda est ad hujus loci intelligentiam, ex summi viri sententia a nobis constituti.

1481. τοὺς νῦν. Sic Bentleius optime. φησὶν ἀποδείξειν κρείττους τοὺς τραγῳδοὺς τοὺς νῦν. Vulgo ineptissime τὸν νῦν. — διοιχησόμενος. Subauditur αὐτοῖς, nempe τοῖς τραγῳδοῖς. Paulo infra senex Tragicos ad saltationem provocans eodem composito utitur, ἐμοὶ διοιχησόμενος, *mecum saltatione certaturus*. Præpositio studium notat, quo alter alterum vincere contendit.

1487. ὑπὸ ῥώμης. Sic optime B. Vulgo ὑπαὶ, e prava librarii sedulitate ignorantis proprietatem literæ ῥ, de qua vide notata ad Plut. 1065.

1490. πλήσσει Φρύνιχος. Sic e certissima Bentleii emendatione edidi. Vulgo absurde πίπτουσι. Saltationis admodum studiosus fuit Phrynichus, quod testatur proverbium, cui occasionem dedit, σχῆμα καὶ τριάβολον, de quo videndus Eustathius ad Iliadem p. 951. l. 50.

1507. οὐδέν γ' ἄλλο. Sic quidem codd. Præstaret οὐδὲν ἄλλο, omissa particula, quæ mox idoneo loco recurrit. V. seq. αὖ τῶν, duæ voculæ, in Kusteri edit. operarum errore in unam vocem αὐτῶν coaluere.

1509. Xenocles hîc innuitur, unus e Carcini filiis, tragœdiarum malus poëta, cujus meminit Noster Thesm. 171. 440. & Ran. 86. Corpore erat exiguo & gracili, ob quod vitium irridetur etiam in Pace, ubi Carcini filii νανοσφυεῖς appellantur. In quæstione ὀξὺς ἢ φάλαγξ, idem est schema, quod Av. 1203. ubi Pisthetærus Iridem rogat:

ὄνομα δέ σοι τί ἐστι, πλοῖον, ἢ κυνῆ;

Sic res dissimillimas jungere solent, quum mira & insolita oblata specie, quo eam nomine appellare debeant hæsitant. De cancro, qui *pinnoteres*, vel *pinnophylax* appellatur, videndi, ne plures memorem, Plinius L. IX. p. 528. Athenæus L. III. p. 89. E. & Oppianus Halieut. II. 186.

1515. ἢν ἐγὼ κρατῶ. Sic bini codd. recte. Operarum errore manifesto in quibusdam editt. excusum ἢν —

1517. βεμβικίζωσιν. Sic bene uterque cod. Prava eſt impreſſorum ſcriptura βεμβηκίζωσιν. In Callimachi Epigr. XXXVII. cujus diſtichon profert Scholiaſtes, editiones exhibent βέμβικας, non βέμβηκας. Eadem mox v. 1531. recurrit in impreſſis menda, βέμβηκες, quo in loco itidem codd. noſtri habent βέμβικες.

1526. ἰδόντες ἄνω σκέλος. Sic plane ſcriptum in A. ut emendandum eſſe viderat Bentleius. Abſurde vulgo legitur ἅδοντες, ita ut voces ἄνω σκέλος nihil habeant quo referri poſſint. Vim linguæ fecerunt interpretes, qui ea cum ἐκλακτισάτω ſtruxerunt. Verterat Berglerus: *Et Phrynichi more aliquis crus ſublime jactet, ut cantantes, ó, exclament ſpectatores.* Itaque juxta eum cantandi partes a Choro ad ſpectatores transferuntur.

1537. τρυγῳδῶν. Male in utroque cod τραγῳδῶν. Vide not. ad Nub. 296. Sex primos hujus Semichori verſus diſtinxi ad fidem cod. A.

FINIS NOTARUM IN VESPAS.

ADDENDA notis in Aves.

V. 102. πότερον ὄρνις ἢ ταώς; Ariſtophanis ætate rari erant admodum Athenis, magis adhuc in reliqua Græcia, pavones. Vide quæ Athenæus p. 397. ex Antiphontis oratione περὶ ταῶν inſcripta excerpſit, unde diſcimus ſingulis noviluniis pavones populo ſpectandos Athenis exhibitos fuiſſe. Citatur eo in loco hic verſus cum altero ex eadem hac fabula, ad confirmandum pronuntiandi morem, qui olim Athenis obtinuit, juxta quem ultima ſyllaba nominis ταὼς aſperabatur, ita ut ſcribi oporteret ταῶς. Aſpiratio in literam v mutata in latino nomine *Pavo.*

946. Dubium non eſt, quin ξυνίημ' gloſſema ſit, quod in locum genuinæ vocis, cui olim ſuperſcriptum erat, intulit librarii alicujus ſtupor. Scripſerat Comicus:

ξυνῆχ', ὅτι βούλει τὸν χιτωνίσκον λαβεῖν.

Nihil certius hac emendatione.

1494. Quæ de prosodia nominis τάλας ad hunc versum dixi, indicta vellem. Nihil erat causæ cur metuerem, ne optimis codd. incaute obsecutus fuissem. Nescio quî mihi e memoria exciderat solemnis illa apud Tragicos senariorum clausula, ὦ τάλας ἐγώ. Illius duo satis fuerit protulisse exempla. Unum suppeditat Euripides in Hippol. v. 884. Alterum Sophocles in Philoc. v. 744.

διέρχεται. δύσπνους, ὦ τάλας ἐγώ.

Quin in Comici vulgaribus exemplaribus τάλας occurrit ultima longa multis in locis. In Eq. 858.

οἴμοι τάλας· ἔχουσι γὰρ πόρπακας; ὦ πονηρέ.

887. οἴμοι τάλας, οἵοις πιθηκισμοῖς με περιελαύνεις.

Quos versus non aliter exhibent tres a nobis collati codd. In Pace 257. duobus etiam consentientibus codd.

ὡς δριμύς. — οἴμοι μοι τάλας· ὦ δέσποτα.

ADDENDA notis in Vespas.

V. 419. προέσθηκεν ὑμῶν. Ex vi sententiæ Florens & Berglerus verterunt, tanquam si legissent ἡμῶν, quod in textu reponi debuit, eoque fidentius, quod sic plane scriptum est in B. Frequens in horum pronominum permutatione librariorum est lapsus.

675. Vide not. ad Eq. 534.

ARGENTORATI

TYPIS

JOANNIS HENRICI HEITZ

ACADEMIÆ TYPOGRAPHI.

D. I. Octobr. A. MDCCLXXXII.

7276

LGr
A716Br

Aristophanes
Comoediae; [Greek and Latin]; ed.
by Brunck. Vol.2.

University of Toronto
Library

DO NOT
REMOVE
THE
CARD
FROM
THIS
POCKET

Acme Library Card Pocket
LOWE-MARTIN CO. LIMITED